Lưu Kiến Lương

Linh thứu phi long

Dịch giả: Tiêu Dao Tử

Chương 1

Để có thể lưu truyền rộng rãi các tác phẩm mà chúng tôi có được, Việt nam thư quán luôn hoan nghênh các trang web bạn đăng lại các tác phẩm mà các thành viên của chúng tôi đánh máy. chính vì vậy mà chúng tôi để tác phẩm ở dưới dạng HTML cho tiện việc copy, chứ không khoá vào một định dạng nào khác. Nhưng để tôn trọng công sức của các thành viên vnthuquan đề nghị các trang web bạn nên ghi rõ nguồn và tên người gõ.

Xin cám ơn

Thượng nguồn sông Gia Lăng, nước quanh năm chảy xiết. Đến đoạn trước Lan Hòa trấn, thế nước càng dữ dội hơn. Lòng sông tuy rộng, lại lởm chởm những đá cuội, lập lờ trong nước, lớn nhỏ cả thảy có đến mười tám bãi đá chặn khắp lòng sông. Trạo phu quan lại đã đặt cho khúc sông này một cái tên rợn người là "Ác quỷ tập", hay còn gọi là "Thập bát nghinh khách tiểu hồn".

Kẻ đón khách là ác quỷ, vậy chủ nhân của chúng là ai? Không cần nói ra ai nấy cũng đều biết chính là kẻ cai quản dòng sông, Hà Bá. Hàng trăm năm trở lại đây, Ác Quỷ Tập này này không biết đã nghiến nát biết bao thuyền

bè, lại càng không biết mười tám tiểu quỷ đó đã đón tiếp bao nhiêu vị khách cho lão thần sông Hà Bá. Nhưng đó đã là chuyện của bốn mươi năm trước. Bốn mươi năm trở lại đây, Ác Quỷ Tập đó lại không thể hại chết thêm được người nào. Nước sông vẫn chảy xiết như thế, thuyền bè vẫn bị đập nát như trước, mười tám tên tiểu quỷ cũng không hề lười biếng ngủ quên gì cả, chỉ có điều chúng đã gặp phải một vị Bồ Tát.

Bốn mươi năm trước, dường như chỉ trong vòng một đêm, bên bờ sông đã xuất hiện một ngôi miếu nhỏ và một vị hòa thượng. Vị hòa thượng đó không biết đã bao nhiêu tuổi, có thể là năm mươi, cũng có thể là sáu mươi, nhưng cũng có thể là vẫn chưa đến tam thập. Bởi lẽ cho dù là những hán tử tuổi ba mươi thân thể tráng kiện nhất thì thân thủ cũng không thể nhanh lẹ cường tráng như hòa thường đó, nhất là khi ở trong nước.

Gia Lăng giang vốn đã ào ào mạnh mẽ, khi đến Ác Quỷ Tập bị mười tám bãi đá lô nhô chặn lại, lòng sông trở nên hẹp hơn, thế nước càng dữ dội, cuộn xoáy lên phát ra những âm thanh kinh người, tựa như ác hổ sổ cũi, lại cũng giống như quần lang tranh thực vậy. Trong dòng nước xiết ấy, một khi bị lật thuyền xuống, cho dù người lái thuyền có tinh thông thủy tính đến mấy cũng chỉ còn cách nhắm mắt chờ chết. Sức mạnh tiềm tàng của dòng nước, khả năng của con người tuyệt đối không thể chống lại, khi đã bị rơi vào trong nước cuồn cuộn đó thì con người hoàn toàn mất đi khả năng kháng cự, dù là người giỏi về thủy tinh cũng không thể làm gì hơn.

Thế nhưng, với vị hòa thượng này thì sự việc trở nên khác hẳn, dường như trên người ông mang một ma chú có sức mạnh thần thánh, cũng dường như ông chính là một phần của dòng sông, nước sông dữ dội với sức mạnh ngàn vạn cân lại không hề có tác dụng gì đối với thân thể ông. Một khi có người bị vỡ thuyền rơi xuống nước, hòa thượng nọ lập tức nhảy xuống cứu người bị nạn lên. Tư thế ông bơi đi thật là ưu mĩ linh hoạt, có lẽ chỉ loài linh ngư

trong nước mới có thể so sánh được với ông, còn vẻ thong dong trầm tĩnh của từng động tác lại có thể sánh được với cả những lão trạo phu tự tin nhất. Khi xuống nước, hòa thượng luôn có một chiếc mảng da cừu buộc chéo trên lưng, những người được cứu lên đều được đặt lên chiếc mảnh da cừu đó đẩy vào bờ. Với ánh mắt sắc bén và tốc độ nhanh hơn rái cá, bất cứ một người nào bị rơi xuống nước cho dù là một đứa trẻ cũng không bao giờ mất tích. Cho đến khi cứu hết được tất cả người gặp nạn ông mới bơi trở lại bờ.

Vị hòa thường đó còn có khả năng y thuật hết sức thần kỳ. Người bị rơi xuống nước, bị dòng chảy cuốn và vào đá, không què tay gãy chân thì cũng bể đầu chảy máu, còn về sặc nước ngừng thở thì lại càng thường xảy ra. Thế nhưng cho dù là gãy chân, gãy tay, bể đầu hay ngừng thở, hoặc bị thương nặng hơn thì hòa thượng đều có cách, thậm chí có người hoàn toàn tắt thở do sặc nước, có thể nói một chân đã bước vào Quỷ môn quan rồi, nhưng hoà thượng vẫn túm được một chân kia kéo giật người đó lại. Bằng thảo dược, bằng các động tác châm cứu, lôi giật xoa bóp, những nạn nhân máu me đầm đìa, gần như đã chết chỉ sau vài khắc là có thể được cứu sống, có trí giác và biết kêu đau rồi.

Từ khi hào thượng đến đây, đã bốn mươi năm, Ác Quỷ Tập vẫn chưa hề có người nào bị đắm thuyền chết cả. Vị hòa thượng ấy tên hiệu Đại Trác, nhưng bánh tính trên con sông này đều gọi ông là Đại Trác Bồ Tát. Bốn mươi năm thấm thoắt qua đi, cuối cùng Đại Trác hòa thượng cũng đã già. Hơn mười năm trước Đại Trác nhận nuôi một cô nhi, đặt tên là Nhất Linh, vừa là tên tục, cũng vừa là pháp danh.

Nhất Linh lớn lên sớm tiếp thu giáo huấn của sư phụ, trở thành một thiếu niên nhanh nhẹn lương thiện, lại rất tráng kiện khôi ngô. Mấy năm nay, Đại Trác không còn xuống sông nữa, chuyện cứu người đều là việc của Nhất Linh. Cứu được người lên bờ, cậu còn phụ giúp sư phụ chữa trị cho nạn

nhân. Tất cả mọi người đều nói Nhất Linh ở trong nước còn nhanh nhẹn hơn cả hòa thượng, còn về y thuật thì dường như chẳng kém hơn bao nhiêu so với sư phụ của cậu. Nghe được những lời như vậy, trên mặt của Đại Trác hòa thượng càng lộ ra vẻ được an ủi, còn Nhất Linh thì lúc nào cũng chỉ ngượng ngùng cúi đầu gãi tai.

Ngôi miếu của Đại Trác hòa thượng rất nhỏ, đằng sau không phải là tường mà là một phiến đá lớn màu xanh, phía trước mặt trống tênh, cửa cổng cũng không có. Bốn bề trống rỗng như thế, tuy có thể phát hiện ra thuyền bè bị đắm bất cứ lúc nào, nhưng gió sông vì thế cũng thổi lồng lộng bốn mùa. Ngôi miếu nhỏ đến mức thậm chí không kê vừa một chiếc giường. mà thực ra, Đại Trác hòa thượng cũng không hề có giường, quanh năm suốt tháng ông ngồi thiền thay cho ngủ. Sau khi nhận Nhất Linh về nuôi, cả hai thầy trờ đêm đêm ngồi tựa lưng vào nhau cho đến khi trời sáng.

Thế nhưng một năm nay, đột nhiên Đại Trác hòa thượng không còn ngồi tựa lưng với Nhất Linh nữa mà ông tọa thiền tựa vào phiến đá xanh kia. Đã một năm nay, Đại Trác không còn làm gì, chớ nói đên việc xuống nước cứu người mà ngay cả khi Nhất Linh đã cứu người lên, ông cũng không còn giúp đỡ chữa trị nữa. Đại Trác hòa thượng ngồi ở đó, rất í động đậy, thậm chí cũng rất ít ăn cơm, thường thì phải mười ngày hay nửa tháng cũng không ăn đến một bát cháo.

Ông thật sự đã già, đã rất già rồi.

Nếu như ai đó để tâm còn nhớ thì sẽ phát hiện, năm nay chính là năm thứ bốn mươi Đại Trác hòa thượng đến đây. Thời gian bốn mươi năm với bao nhiêu lần mặt trời mọc lên, với biết bao gió bão nắng mưa, cuối cùng ông cũng đã đến lúc dầu khô đèn tắt.

Nhất Linh rất đau lòng, song cậu không biết phải làm gì. Mười sáu tuổi, cậu chỉ là một chàng thiếu niên ngây thơ hầu như không biết một chút chuyện

đời, nhưng có một điều mà Nhất Linh rất rõ, sư phụ đã sắp sửa rời xa cậu. Cậu còn phát hiện ra một chuyện rất kỳ lạ, thân thể của sư phụ dường như đang không ngừng chìm sâu vào phiến đá xanh phía sau lưng. Phiến đá ấy cứng như sắt thép, cho dù là đám thợ rèn đập búa lên cũng chỉ để lại chút dấu vết nhỏ, thế nhưng nó lại chịu lùi bước trước cơ thể gầy yếu của Đại Trác hòa thượng. Ngày lại càng trôi qua, thân hình ông lặng lẽ chìm dần vào trong phiến đá.

Đến một đêm kia, cơ thể của Đại Trác đã hoàn toàn chìm vào trong đá, chỉ còn lộ khuôn mặt ra ngoài. Đêm hôm đó, ánh trăng bàng bạc phủ khắp mặt sông, con sông dường như yên ả hơn rất nhiều, âm thanh nước chảy rì rầm như đang khóc than kể lể. Đại Trác gọi Nhất Linh đến trước mặt, nói: "Con à, ta rất mừng là con đã lớn rồi", ánh mắt già nua của ông chứa đựng sự mãn nguyện và lòng yêu thương từ bi vô hạn. "Con là một cô nhi, ta chỉ biết con họ Vương, Nhất Linh là tên ta đặt, cũng là pháp danh của con; sau này con muốn hoàn tục thì cũng có thể dùng làm tên gọi. Nhất Linh, đêm nay là lúc ta phải rời xa con rồi. Ta đã sống một trăm lẻ tám tuổi, nửa tước cuộc đời giết người vô số, số người cứu được ở nửa sau cuộc đời ta cũng chưa từng đếm, không biết có thể chuộc lại tội nghiệt của ta không. Chờ lúc nữa xem người đến đón ta là Phật Tổ hay là Mười Tám Tiểu Quỷ của con sông này, là có thể biết được điều đó". Nói rồi ông mỉm cười.

Nhất Linh nước mắt tuôn ra như suối: "Không, sư phụ, người không thể bỏ con mà đi như thế!"

Đại Trác mỉm cười: "Con à, đây là ý chỉ của Phật Tổ, sư phụ tuy rời xa con, nhưng có rất nhiều thứ của sư phụ đều đã lưu lại trong cơ thể con, vì thế có thể nói, sư phụ sẽ mãi đồng hành cùng con."

Nhất Linh vẫn khóc nức nở, nửa hiểu, nửa lại như không hiểu những lời thầy nói. Đại Trác nhìn ánh mắt non nớt của đồ đệ duy nhất, thở dài một tiếng:

"Nhất Linh, hôm nay con không nỡ rời xa sư phụ, nhưng sau này không chừng con sẽ hận ta, hận ta đã để lại những thứ đó trong cơ thể con, đã đem đến cho con rất nhiều phiền não. Song biết đâu con người sẽ thay đổi, con hãy còn nhỏ, tất cả vẫn còn chưa định hình. Con hận ta hay cảm kích ta, qua ba năm nữa là có thể biết được, nhưng ta lại hy vọng con hận ta có lẽ lại tốt hơn, bằng không..." Ông không nói tiếp nữa, ngẩng đầu lên nhìn vầng trăng lạnh lẽo, mãi một lúc lâu sau mới khẻ thở dài.

Nhất Linh ngẩn ra nhìn sư phụ, ý nghĩa trong những lời nói của sư phụ có rất nhiều điểm cậu không hiểu. Qua nhiều năm vật lộn chiến đấu với sóng nước, cậu năm nay tuy đã mười sáu, thân thể cường tráng hơn cả những thanh niên mười tám hai mươi nhưng vốn sống cách biệt một nơi, hành thiện tích đức, tâm địa Nhất Linh còn vô cùng mộc mạc thuần khiết, chỉ giống như những đứa trẻ mười một mười hai tuổi trong thị trấn mà thôi, thậm chí còn đơn thuần hơn nhiều. Lời nói của sư phụ có quá nhiều huyền cơ, cậu thực sự không thể hiểu hết được.

"Không, sư phụ. Con sẽ không bao giờ hận người!" Lời nói của cậu dứt khoát, quả đúng là ngữ khí thường thấy ở đám thiếu niên nhiệt huyết.

Đại Trác đưa ánh mắt lại nhìn Nhất Linh, vẻ mặt hiện ra nụ cười từ bi đầy yêu thương. "Được rồi con à, dù sau này con như thế nào, trước hết ta cũng phải dặn dò con một việc", ánh mắt của ông đột nhiên trở nên nghiêm trang lạ thường, Nhất Linh ngồi thẳng người lên, chăm chú lắng nghe.

"Ngày mai, con hãy đi về hướng bắc đến Thiếu Lâm Tự gặp Phượng trượng trụ trì của họ, hãy hỏi xem một người là Đại Ngu thiền sư đã mất hay chưa. Nếu như Đại Ngu chưa mất, con hãy nghĩ cách gặp ông ấy và diễn cho ông ấy xem "Khổ hải vô biên", xem ông ấy có cách phá hay không?"

"Khổ hải vô biên? Đó là gì vậy?" Nhất Linh chau mày, song ngay lập tức trong đầu bỗng loé lên một số tư thế kỳ quái của thân thể. Những tư thế này

thật vô cùng cổ quái, đến mức hoạt kê; nếu không phải bị điên thì tuyệt đối không bao giờ làm những động tác như vậy.

"Việc này là như thế nào?" Nhất Linh hết sức kinh ngạc về những hiện tượng kỳ quái vừa đột nhiên xuất hiện trong đầu mình, há hốc miệng nhìn sư phụ.

Đại Trác cũng đang nhìn Nhất Linh, ánh mắt chợt loé lên như hai luồng điện, xoáy sâu thẳng vào tâm khảm cậu. Nhất Linh không khỏi lặng người ngạc nhiên bởi cậu chưa từng thấy ánh mắt như vậy của sư phụ bao giờ. Bộ dạng kinh ngạc của Nhất Linh đều không lọi khỏi mắt của Đại Trác, ông cười, ánh mắt lại trở nên già nua chứa đầy tình thương từ bi.

"Con à, con không phải sợ, những tích lũy cả đời của sư phụ đều đã truyền sang người con, rất nhiều thứ rồi, nhưng cũng không phải chỉ có thế thôi đâu." Dừng một lúc, ông lại tiếp: "Bất luận Đại Ngu có cách phá hay không thì con đều phải trở về, trở lại trên sông để tiếp tục nối công việc của sư phụ. Những thứ trong đầu con chỉ cần không gặp kích thích chúng sẽ không tự hiện ra đâu, hãy để cho chúng theo cùng con, tự sinh tự diệt vậy. Đó là ý trời không thể làm gì hơn được."

Đại Trác ngừng một lúc, nói tiếp: "Đại Ngu hòa thượng nếu như đã mất thì con phải đến núi Thái Sơn, chờ đến ngày mùng hai tháng hai năm trới, ngày Rồng ngẩng đầu, anh hùng thiên hạ tụ hội trên đỉnh Thái Sơn, con hãy chú ý quan sát xem có một con kim thứu khổng lồ bay đến không. Nếu có, con hãy biểu diễn chiêu "Hồi đầu thị nại" cho người cưỡi kim thứu xem, liệu bà ta có thể phá được hay không. Nếu như không có, thì con hãy trở về cùng sư phụ."

Lúc Đại Trác nói đến bốn chữ "Hồi đầu thị nại", trong đầu Nhất Linh đột nhiên hiện ra một số tư thế cầm kiếm, mặc dù từ trước đến giờ cậu chưa từng nhìn thấy kiếm, song cậu cảm thấy những động tác này đều uyển

chuyển mỹ lệ vô sog, nếu như chính mình thể hiện nhất định cũng sẽ rất đẹp.
Đại Trác nhìn về phía chân trời xa xa, chậm rãi nói: "Bà ta nhất định sẽ tới! Nhất Linh con, đường đời của con đã được định trước là không hề bằng phẳng". Ông nhìn vào trong mắt Nhất Linh, ánh mắt ngây thơ giống như một tờ giấy trắng, cũng giống như một miếng ngọc lấp lánh tinh quang, Đại Trác thở dài lắc đầu: "Nhất Linh, con đã khổ vì ta rồi, những ma đầu kia không ai là không có bản lĩnh kinh thiên động địa, có ai lại chịu dễ dàng quy phục người khác đâu! Đã chịu tủi cực suốt bốn mươi năm, có ai lại không muốn ra mặt để trút oán khí chứ? Hãy!" Ông lại thở dài, nhìn ra xa, mặt sông phía xa dường như gợn lên từng lớp sóng.
Đại Trác nhắm mắt lại, rất lâu, ông không nói tiếp nữa. Trăng đã treo lơ lửng giữa trời. Đột nhiên ông mở to mắt: "Ai di đà phật, Nhất Linh, hãy đến bờ sông lấy cho ta thùng nước."
"Dạ". Nhất Linh ứng tiếng, đứng dậy đi lấy nước, trong lòng cảm thấy kỳ lạ: "Sư phụ cần nước làm gì?".
Đến bờ sông, vừa mới dìm thùng nước xuống, bỗng bên tai cậu vang lên giọng từ bi của sư phụ: "Nhất Linh, sư phụ đi đây. Sư phụ đã tự làm bia mộ cho mình, con hãy xả nước lên là được rồi. Ngày mai khi mặt trời lên, con hãy lên đường, Nhất Linh, con ngoan của ta, hãy tự bảo trọng."
"Sư phụ!" Nhất Linh gào lên đau đớn, quay người chạy về. Trong cơn thảng thốt, cậu đã vận đến tận cùng sức lực, người bỗng cất lên lướt đi như một luồng chớp sáng, có điều chính cậu lại không hề để ý đến điều đó.
Trước phiến đá xanh đã không còn thấy thân thể của Đại Trác, mặt đá giờ đây phẳng tuột như gương. Nếu không tận mắt trông thấy, chắc không ai dám tin lúc nãy phiến đá ấy còn lõm vào, bên trong còn có một lão hòa thượng đang ngồi. Lão hòa thượng ấy phút chốc như đã biến đi, phiến đá trở lại hình dạng ban đầu, như đã được một sức mạnh siêu nhiên san phẳng vậy.

Một ý nghĩ đột nhiên hiện lên trong đầu. Ý nghĩ đó mách bảo Nhất Linh, sư phụ đã dùng Thiên Long trảo cào vụn phiến đá trước mặt, sau đó hấp thu vào bên trong cơ thể, tạo cho bản thân một chiếc quan tài đá có một không hai.

"Sư phụ!" Nhất Linh lao tới phiến đá, bột đá xanh lạnh ngắt đã ngăn cách cậu với thân thể ấm áp và ánh mắt hiền từ của sư phụ. Cậu hận vì không thể rửa bỏ bụi đá để đưa sư phụ ra, nhưng lý trí lại mách bảo cậu rằnag không thể làm như thế.

Nhất Linh khóc thảm thiết, tiếng nước sông rì rầm vọng vào khe núi như cũng đang than vãn tiễn đưa Đại Trác. Rất lâu sau, Nhất Linh mới chậm rãi quay trở lại bờ sông, xách nước từ từ dội lên phiến đá. Nước tràn trên mặt đá, bột đá phát ra những tiếng lách tách, chuyển từ xám sang trắng, rồi từ trắng sang xanh, cuối cùng biến thành một màu giống như màu của cả phiến đá và cũng trở nên cứng chắc như vậy.

"Đây là do dương hỏa của Thiên Long thần công đang phát sinh tác dụng, dương hoả gặp nước có thể luyện đá cứng như thép". Một ý nghĩ bỗng hiện ra trong đầu Nhất Linh.

"Sư phụ!" Nhất Linh quỳ xuống đập đầu chín lạy, rồi ngồi dậy lặng im nhìn vào phiến đá, dần dần phiến đá ấy dường như tan đi, hình ảnh sư phụ lại xuất hiện trước mặt cậu, vẫn với dáng vẻ mỉm cười hiền từ như trước.

Mặt trời đã lên, ánh nắng bao phủ khắp dòng sông, lấp lánh những tia phản chiếu như đàn rắn bạc đang đua nhau trườn đi. Ánh nắng chiếu lên phiến đá, hoa nắng nhảy múa. Nhất Linh sực tỉnh lắc đầu, trước mặt chỉ là phiến đá xanh mà không còn bóng dáng sư phụ."

"Người đã không còn nữa." Nhất Linh tự nói với mình, trong trái tim non nớt ẩn chứa một nỗi đâu không thể nói thành lời, cậu quay đầu nhìn lên mặt trời, ánh nắng gay gắt chiếu đập vào mắt.

"Sư phụ, con nghe lời người, bây giờ lập tức lên đường đến Thiếu Lâm." Nhất Linh sụp xuống dập đầu ba cái rồi đứng dậy thu xếp hành lý. Thực ra cậu cũng không có gì cần thu xếp ngoài hai bộ quần áo thay đổi và vài mẩu bạc vụn. Hai thầy trò cứu người vô số, người đến tạ ơn biếu tặng không biết bao nhiêu ngân lượng, nhưng Đại Trác nếu không từ chối thì lại đem cứu tế cho những nạn nhân khác mà không hề tích luỹ gì. Nhất Linh thu xếp một tay nải khoác lên vai, rồi dừng lại bịn rịn trước bia mộ của sư phụ, sau đó mới bước ra khỏi miếu.

Đúng lúc ấy, mấy bóng người từ phía xa vụt chạy tới, thân pháp nhanh nhẹn không giống thường nhân, chắc hẳn phải là người trong võ lâm. Mấy người đó chạy thẳng tới ngôi miếu nhỏ. Nhất Linh dừng bước quan sát, họ tất cả có sáu người, một người vận cẩm y chừng bốn mươi tuổi, một thiếu niên trạc mười lăm, mười sáu và bốn võ sĩ tráng kiện. Người mặc cẩm y mang kiếm, bốn võ sĩ kia cầm đao, trên người loang lổ những vết máu, áo quần tả tơi, hẳn là vừa trải qua một cuộc chiến ác liệt. Thiếu niên kia lại không hề hấn gì, phục sức quý phái, trông rất bảnh bao.

Sáu người chạy đến gần phía trước Nhất Linh, ánh mắt người mặc cẩm y như điện đảo qua trên khuôn mặt cậu, hỏi: "Người là hòa thượng trong miếu phải không?" Nhất Linh gật đầu. Người này quay đầu nhìn sang vị thiếu niên nọ, nói: "Thiếu chủ, hãy vào trong miếu này nghỉ một lát." Rồi lại nhìn Nhất Linh: "Tiểu sư phụ, cho xin bát nước uống!"

Thực sự trong lòng Nhất Linh khi ấy không hề muốn người ta đến là phiền sư phụ, nhưng là người đã quen làm việc thiện nên sau một chút do dự cậu mới quay người đi vào trong miếu.

"Đứng lại!" Đột nhiene thiếu niene nọ quát.

"A di đà phật". Nhất Linh quay người hành lễ: "Thí chủ có điều gì căn dặn?"

"Ngươi đeo tay nải làm gì? Ngươi không phải là hòa thượng trong miếu này?" Thiếu niên kia mặt mày thanh tú, tướng mạo khôi ngôi, ánh mắt sắc bén chằm chằm nhìn Nhất Linh.

"A di đà phật, tiểu tăng đúng là hòa thượng trong miếu này, mang tay nải là chuẩn bị đi."

"Đi đâu?"

"Về hướng bắc."

"Là nơi nào?" Thiếu niên kia hỏi dồn, ngữ khí nghiêm khắc như người đang thẩm tra phạm nhân. Nhất Linh từ lâu đã được giáo huấn lòng khoan dung, vẫn chưa biết thế nào là nổi giận, hơi do dự một lát, nói: "Đến Thiếu Lâm Tự".

Thiếu Lâm Tự danh tiếng uy chấn thiên hạ, cả sáu người kia đều không khỏi giật mình. Thiếu niên nọ lẳng lặng hừm lên một tiếng, nói: "Không ngờ vị tiểu hòa thượng này lại là đệ tử của Thiếu Lâm."

Nhất Linh lắc đầu: "Không phải."

Thiếu niên cảm thấy kỳ lạ: "Vậy ngươi lên Thiếu Lâm làm gì?"

Nhất Linh nói: "Là sư phụ bảo tôi đi!"

Người mặc cẩm y kia đột nhiên xen vào: "Ta biết rồi, sư phụ cậu là Đại Trác Bồ Tát, thế sư phụ cậu đâu?"

Nhất Linh mắt đỏ hoe: "Sư phụ đã viên tịch rồi, ai di đà phật."

"A di đà phật, đáng tiếc, đáng tiếc!" Người mặc cẩm y đó cũng tuyên một câu phật hiệu, gật đầu với thiếu niên kia tỏ ý có thể tin tưởng được, không cần phải nghi ngờ.

Thiếu niên đó vẫn không chịu vào trong miếu, đảo mắt một vòng trên người Nhất Linh rồi ghé sát tai người mặc cẩm y kia nói thầm điều gì đó. Người đàn ông đó sắc mặt tỏ vẻ khó khăn, nói: "Sợ cậu ta không chịu, hơn nữa... cũng khôlng giống."

Thiếu niên đó quắt mắt lên: "Chút việc này cũng không làm nổi thì ông còn có thể làm được gì nữa?

Cẩm y đại hán mặt đỏ bừng lên, có chút đắn đo suy nghĩ, đoạn bước lên trước, trong tay đã cầm sẵn mấy lá vàng, nói: "Thiếu chủ nhà chúng tôi sớm đã nghe danh Đại Trác bồ tát từ bi, được biết đại sư đã viên tịch, trong lòng thương cảm vô cùng, một chút thành ý để bày tỏ tiếc thương, mong tiểu sư phụ nhận cho."

Nhất Linh cảm động trong lòng, chắp tay hành lễ, không nhận mấy lá vàng đó, nói: "Lòng thành của thí chủ, tiểu tăng xin thay sư phụ cảm ơn, nhưng vàng này tiểu tăng không thể nhận được."

Người đàn ông mặc cẩm y vội nói: "Xin tiểu sư phụ hãy nhận những lá vàng này đã, chúng tôi còn có chuyện muốn tiểu sư phụ giúp đỡ."

Nhất Linh nói: "Số vàng này tiểu lăng quả không thể nhận. Thí chủ kính trọng sư phụ của tiểu tăng, tiểu tăng cảm kích bội phần, thí chủ có việc gì xin cứ nói, tiểu tăng nhất định sẽ dốc hết tâm sức." Cậu kính trọng sư phụ nên cũng tràn đầy thiện cảm với những người kính trọng ông, vốn lại là người quen làm việc thiện nên không suy nghĩ trước sau, lập tức khẳng khái nhận lời.

Cẩm y đại hán liếc nhìn Nhất Linh, vẻ khó nói: "Việc này rất khó..." Chưa nói dứt, đột nhiên lại thở dài: "Ài, thôi được rồi, hay là cứ để chúng tôi tự lo liệu vậy."

Nhất Linh vội nói: "Tiểu tăng không sợ khó, xin thí chủ cứ nói!"

Người đó chần chừ một hồi mới cất tiếng: "Thực ra cũng không phải là chuyện gì to tát, tiểu chủ nhân nhà tôi tuổi trẻ khí thịnh, đã trượng nghĩa đánh một tên ác bá cậy thế bắt nạt người, nhưng lại sợ về nhà bị lão gia phu nhân quở trách nên đã nghĩ ra một ý, muốn tìm một người giả thành cậu ấy, đợi sau khi tên ác bá ấy tìm đến, trông thấy không đúng người thì tự nhiên

không có gì để nói, còn lão gia và phu nhân cũng sẽ không chửi mắng nữa."
Những lời này đến tai của những kẻ lão luyện giang hồ thì quả là sơ hở vô cùng, song Nhất Linh lại không hề nghi ngờ, liền gật đầu: "Ác bá cậy thế ức hiếp người, trừng trị là đích đáng. Việc này không khó, tiểu tăng bằng lòng dốc sức."
Vẻ mặt đang trầm ngâm của thiếu niên nọ bỗng nhiên trở nên vui mừng rạng rỡ. Cẩm y đại hán cũng hớn hở, liếc nhìn thiếu niên kia, nói: "Quả đúng là thầy nào trò nấy. Đại Trác bồ tát có tấm lòng bồ tát, tiểu sư phụ cũng có tấm lòng bồ tát. Tiểu sư phụ, mời vào trong miếu thay đổi trang phục cho tiểu chủ nhân nhà tôi."
Bốn võ sĩ kia canh chừng bên ngoài, Nhất Linh và hai người còn lại đi vào trong miếu. Nhất Linh và thiếu niên kia đổi quần áo cho nhau, song vì thân hình của Nhất Linh vạm vỡ cao to nên không khỏi cảm thấy hơi chật, đây lại là lần đầu mặc trang phục lộng lẫy như vậy, vừa lạ lẫm vừa gượng gạo.
Thiếu niên kia đảo mắt nhìn Nhất Linh, bỗng nhiên lấy từ trong người ra một cây đoản kiếm, chỉ bằng vài động tác đã cạo trọc đầu mình. Sự sắc bén của cây đoản kiếm cộng với thủ pháp nhanh lẹ quả khiến người ta phải ngạc nhiên, cẩm y đại hán gật đầu tỏ vẻ tán thưởng, Nhất Linh lại như không thấy gì, chỉ hỏi: "Thí chủ sao lại cạo bỏ tóc của mình vậy? Thật là đáng tiếc!"
Thiếu niên kia lấy từ trong người ra một cái lọ, đưa cả tóc vào lọ cho người mặc cẩm y, nói; "Hãy làm đi!" Bên trong chiếc lọ không biết là đựng thứ gì, trông rất dính. Người mặc cẩm y bôi chất keo trong lọ lên đầu Nhất Linh, rồi đính tóc lên đầu cậu, sau đó lại quấn thêm chiếc "anh hùng cân" (khăn anh hùng" lên, chỉ trong nháy mắt đã biến Nhất Linh từ một hòa thượng trở thành một công tử tục gia. Tuy vẫn có chút gì đó gượng gạo, nhưng nếu không nhìn kỹ thì quả thật không thể nhận ra tiểu sa di lúc trước.
Cẩm y đại hán và thiếu niên kia nhìn nhau, ánh mắt hớn hở. Người mặc

cẩm y nói: "Tiểu sư phụ đã đổi trang phục, tên cũng phải đổi. Trên đường nếu có người của ác bá chặn đường, tiểu sư phụ hãy xưng là Thủ Tự Hùng, là thiếu chủ của Thiết Huyết Minh. Tiểu sư phụ không phải sợ, đã có bốn huynh đệ Mã Long bảo vệ, ác bá sẽ chẳng làm gì được người đâu. Chúng tôi không phải là sợ, chỉ muốn để cho tên ác bá ấy bị lừa một vố đau, tiểu sư phụ biết không?"

Nhất Linh gật đầu cười: "Tiểu tăng hiểu rồi!"

Cẩm y đại hán nhìn thiếu niên tên Thủ Tự Hùng, thiếu chút nữa thì cười phá lên. Thủ Tự Hùng lập tức lắc tay ra hiệu kiềm chế, mới quay sang Nhất Linh: "Vậy mời tiểu sư phụ, à không, mời thiếu chủ khởi hành lên đường!"

Ra khỏi miếu, người này gọi bốn võ sĩ lại, nói: "Mã Long, bốn người các ngươi hãy bảo vệ thiếu chủ ngược sông đến thẳng tổng đường!" Kế đó lại thì thầm dặn dò một hồi gì đó.

Nhất Linh được sự bảo vệ của bốn võ sĩ, bịn rịn rời khỏi ngôi miếu nhỏ. Cho đến lúc đi xa, Thủ Tự Hùng mới cùng với người mặc cẩm y kia cười lên ha hả.

"Đồ ngốc!" Thủ Tự Hùng cười đến gập người lại: "Quả là tên ngốc thế gian hiếm có!"

Cẩm y đại hán xen vào: "May mà thiếu chủ nghĩ ra một cách bảo tên ngốc đó chịu nạn thay, chúng ta lại có thể chọn đường gần bình an mà trở về rồi!"

Thủ Tự Hùng liếc mắt qua người mặc cẩm y, nói: "Trương Bá Đương, ông cũng cạo bỏ tóc đi, vào trong miếu tìm bộ quần áo của lão hòa thượng thay lên, chúng ta qua sông."

Trương Bá Đương ngạc nhiên: "Qua sông, tại sao? Chúng ta phải về Tổng đàn nữa chứ!"

Thủ Tự Hùng cười nhạt: "Trờ về làm gì? Tìm cái chết ư, nếu như ta đoán không sai, bên này Thanh Long hội được dịp, bên kia Quần Anh hội sẽ cứ

thế mà thẳng tiến, sẽ quấy nát Tổng đàn chúng ta cho xem."
Trương Bá Đương kinh ngạc: "Thiếu minh chủ muốn nói, Thanh Long hội và Quần Anh hội sẽ liên thủ đối phó với Thiết Huyết Minh chúng ta?"
Thủ Tự Hùng hừm lên một tiếng: "Đồ ngốc, một Minh hai hội đối chọi với nhau, đều coi nhau là địch. Cha ta khinh suất mạo hiểm, để cho Thanh Long hội thừa dịp phục kích, cao thủ trong Minh người chết người bị bắt, thực lực Thiết Huyết Minh đã giảm sút bao nhiêu, Quần Anh hội nếu như không thừa cơ lửa cháy cướp thành thì trừ phi chúng bị ma quỷ làm cho mê muội."
Trương Bá Đương ngẩn người, ấp úng: "Minh chủ thật đáng thương, thân đầu mỗi thứ một nơi..."
"Đáng đời!" Thủ Tự Hùng đột nhiene hét lớn.
Trương Bá Đương lặng người đi, một lát mới nói vẻ khổ não: "Thiếu chủ..."
"Sao?" Thủ Tự Hùng hét lên điên cuồng; "Đừng có cho rằng là cha ta mà ta không dám chửi ông ấy. Thân làm chủ một Minh, không biết tự bảo trọng lấy mình để cho địch thừa cơ đánh úp, ông ấy đúng là một kẻ ngốc nghếch, một con xuẩn trư."
Trương Bá Đương nhìn thiếu chủ mặt đang méo đi trong cơn phẫn nộ, trong lòng không khỏi ớn lạnh, lùi lại sau một bước. Ở Thiết Huyết Minh, trên dưới khi nhắc đến minh chủ Thủ Thiên Đồ bên cạnh có thủ lãnh Thiết Huyết cận vệ Trương Bá Đương, ai nấy cũng kính sợ khom lưng. Trương Bá Đương cương cốt cứng như thiết luyện, trung dũng vô song, chỉ cần Minh chủ hạ lệnh, cho dù là núi đao biển lửa cũng dám lao vào, vạc dầu địa ngục cũng không chau mày e ngại. Thế như mấy ngày nay, đi cùng với thiếu chủ, ông ta đôi khi lại cảm thấy lạnh ớn cả tâm can. Trước sự lạnh lùng thủ đoạn của tên thiếu niên mới mười sáu tuổi này, một nam tử hán thiết huyết cốt cương như ông ta cũng chuẩn bị trở thành một tiểu nhã hèn nhát rồi. Một lúc sau, Trương Bá Đương mới khẽ hỏi: "Thiếu chủ, vậy người có dự định

gì?"

"Đóng giả hòa thượng, qua sông, thoát khỏi truy sát của Thanh Long hội, lên Đại Tuyết sơn tìm sư tổ Hồng Y lão tổ của ta. Chỉ cần lão tổ công thành xuất quan, cho dù Thiết Huyết Minh có bị đuổi tận sát tuyệt cũng vẫn còn đường phục hưng. Quan trọng là, mùng hai tháng hai năm tới, ngày Rồng ngẩng đầu, Tiềm long ẩn náu đã bốn mươi năm nay sẽ bay lên thành Thiên Long. Bốn mươi năm ấy, biết bao nhiêu anh hùng tuyệt thế nhìn lên trời mà than, còn ngày hai tháng hai năm tới, tại Thiên long đại hội trên núi Thái Sơn tất cả đều sẽ thay đổi, đúng là cơ hội tốt để ta thể hiện thân thủ, ha ha!"

0O0

Ngày hai tháng hai, Rồng ngẩng đầu, Thiên Long đại hội. Đây là thỏa ước giữa Thiên Long và Đại Ngu La Hán bốn mươi năm về trước.

Thiên Long, Hắc đạo tuyệt thế anh hùng, một tay sáng lập ra Thiên Long giáo, thống nhất hơn bảy trăm bang phái Hắc đạo, dưới có ba đàn, mười lăm hương đường cùng hàng vạn đệ tử, không biết bao nhiêu anh hùng bá đạo đã cúi đầu xưng thần. Đúng vào thời điểm Thiên Long hưng thế phát triển mưu đồ bá nghiệp, Đại Ngu La Hán của Thiếu Lâm tự đã dẫn năm đại môn phái của Hiệp nghĩa đạo lên đỉnh Thái Sơn thách chiến với Thiên Long, nói rằng nếu Thiên Long một mình có thể thắng nổi ông, thì ông sẽ dẫn năm đại môn pasi kia quy thuận xưng thần, Thiên Long sẽ triệt để thống nhất Hắc Bạch lưỡng đạo, còn nếu Thiên Long không thắng được ông, thì sẽ phải giải thể Thiên Long giáo đồng thời buộc các thủ hạ để cho giang hồ bình yên trong bốn mươi năm. Bốn mươi năm sau vào ngày hai tháng hai, ngày Rồng ngẩng đầu, sẽ quyết tranh sống mái lần nữa trên đỉnh Thái Sơn.

Điều này không hề công bằng đối với Thiên Long, song Thiên Long lại dứt khoát đồng ý ngay, đến Thái Sơn cùng Đại Ngu quyết chiến. Trước trận chiến, một thế lực duy nhất trong giang hồ còn giữ được độc lập là Linh

Phụng cung chủ. Linh Phụng Cung cũng đã đến và cùng hai người kia đặt cược, nếu bà ta thắng thì Thiên Long phải theo về Linh Phụng Cung làm chồng bà ta, và Đại Ngu phải hoàn tục, phế bỏ công sức thiền tu gần trăm năm, bắt đầu lại cuộc sống như người thường; nếu bà ta thua thì cả đời sẽ không rời khỏi Linh Phụng Cung một bước. Ba người quần chiến bảy ngày bảy đêm trên đỉnh Thái Sơn, cuối cùng không ai thắng, cũng không ai bại. Thiên Long giữ đúng thỏa ước, giải thể Thiên Long giáo đồng thời buộc các thủ hạ phải ẩn thân giang hồ, đợi bốn mươi năm sau quyết một trận thư hùng. Linh Phụng tiên tử cũng trở về Linh Phụng Cung.

Thời gian bốn mươi năm thấm thoát qua đi, ngày hai tháng hai sang năm chính là tời điểm của trận tái đấu ấy. Anh hùng bốn phương thiên hạ đều đang chờ đợi ngày này.

Thủ Tự Hùng ngửa mặt lên trời cười điên cuồng, Trương Bá Đương không dám xen vào, vội vàng cạo bỏ tóc rồi vào trong miếu tìm một bộ tăng bào thay lên, cùng Thủ Tự Hùng qua sông.

Trong các bang hội võ lâm đương thời, thế lực của Thiết Huyết Minh, Thanh Long Hội và Quần Anh Hội là mạnh nhất, Quần Anh hội hùng cứ mạn bắc, hảo hán Yên Triệu, anh hùng hội tụ với phạm vi hoạt động là khắp hữu ngạn Hoàng Hà. Thanh Long hội với chủ lực là các hảo hán ở trên sông nước lại giương danh một vùng Giang Nam, cờ xí Thanh Long cắm dọc phía nam sông Trường Giang. Còn ở giữa hai hội này, từ bắc Trường Giang đến phía nam sông Hoàng Hàn chính là địa bàn của Thiết Huyết Minh. Tuy ngoài một Minh hai Hội này ra còn hàng trăm ngàn bang phái khác nữa, song đều không tạo được một thanh thế nào cả.

Ba phái này đếu có sở trường, sở đoản riêng, mấy chục năm nay lúc nào cũng đối địch nhau như nước với lửa. Tuy va chạm liên miên nhưng cũng chưa hề xảy ra trận đụng độ lớn nào, bởi nếu bất kỳ hai phái nào công kích

nhau cũng đều phải đề phfong bang phái thứ ba tận dụng thời cơ trai cò giao tranh, ngư ông đắc lợi. Mười năm trước, minh chủ của Thiết Huyết Minh là Thủ Thiên Đồ đã bí mật đưa đứa con trai độc nhất mới sáu tuổi của mình là Thủ Tự Hùng đến Đại Lấu Sơn Ô Vân Quan, bái làm môn hạ đại đệ tử của Hồng Y lão tổ là Phong lâm để học Băng tuyết thần công, một tuyệt kỹ kinh thế của Đại Tuyết Sơn.

Thời hạn bốn mươi năm đã sắp tới, ngày hai tháng hai Rồng ngẩng đầu, Thủ Thiên Đồ lòng mang chí chớn đã lén vượt Trường Giang một là để thăm nom nhi tử, hai là để bàn bạc với Phong Lâm việc lên Đại Tuyết sơn bái kiến Hồng Y lão tổ, thương thảo đối sách, không ngờ sự việc bại lộ, Thủ Thiên Đồ rơi vào mai phục lúc qua sông. Thanh Long hội đã huy động toàn bộ tinh nhệu ra sức công kích. Thế cô không thể chống quần thù, lại do công phu trên nước kém xa so với đối phương, nhóm người Thiết Huyết Minh hầu như đã bị tiêu diệt, bản thân Thủ Thiên Đồ bị chém bay đầu, thân ném xuống sông cho cá rỉa; tứ đại hộ pháp mang theo bên cạnh, ba chết một bị bắt sống, bốn mươi Thiết Huyết cận vệ, ngoài Trương Bá Đương dẫn bốn tên thân tín bảo vệ Thủ Tự Hùng đột phá vòng vây thoát ra, còn lại chết sạch không còn một mống, làm liên đới đến cả Phong Lâm sư phụ Thủ Tự Hùng cũng chịu hoạ sát thân.

Thanh Long hội công kích thành công, thế cân bằng giữa ba phe bị phá vỡ, sóng gió giang hồ lập tức nổi lên. Thủ Tự Hùng tuy tuổi còn nhỏ song lại có cái nhìn lão đời, biết rõ Thiết Huyết Minh là miếng thiệt béo bở, Thanh Long Hồi và Quần Anh Hội nhất định sẽ liều mạng tranh giành, Thiết Huyết Minh vì thế cầm chắc sẽ diệt vong, nếu trở về thì chỉ còn đường chết, nến quyết chí lại thượng Tuyết Sơn cầu sư tổ ra tay. Kẻ không một chút hiểu đời là Nhất Linh lại ngờ nghệch đưa chân vào trong vạc dầu đang sôi ùng ục ấy. Thực ra, hai bên bờ sông Gia Lăng vốn đã là địa bàn của Thiết Huyết Minh,

vì thế mà Trương Bá Đương biết được danh Đại Trác bồ tát. Tổng đàn Thiết Huyết Minh nằm phía tây của dãy Tần Lĩnh, sát ngay với Hán Trung. Nếu trở về Tổng đàn bằng đường bộ, nhất định phải đi ngang qua Đại Ba Sơn. Nếu đi đường thủy, ngược dòng đi lên thì có thể nhẹ nhàng hơn rất nhiều, nhưng lại phải đối mặt với sự truy sát của Thanh Long Hội, vì thế bốn Thiết Huyết cận vệ dẫn Nhất Linh rời xa Gia Lăng giang, tìm ra đường bộ. Bốn mươi Thiết Huyết cận vệ của Thủ Thiên Đồ, cứ bốn người một đội, đều là nhưng cao thủ tinh nhuệ. Tổ của Mã Long gồm có hai người là huynh đệ với nhau tên gọi Lưu Hùng, Lưu Anh, một người khác là cao Thống Hổ, Mã Long là đội trưởng. Năm người họ không đi đường thủy mà vượt núi dọc theo bờ sông ngược lên. Qua một ngày đi gấp đã đến một thị trấn nhỏ, ở đây có Thiết Huyết Minh cũng có cơ sở, gọi là Lưỡng Giang phân đà. Thiết Huyết Minh gồm có ba đường là Huyết Hồn, Huyết Ảnh, Huyết Ngao, mỗi một đường có ba đàn chín đà trực thuộc. Lưỡng Giang phân đà thuộc Phi đàn, Huyết hồn đường, đà chủ là Ba Sơn Viên Viên Mãnh.

Mã Long nói với Nhất Linh: "Chúng ta vào thị trấn nghỉ ngơi một lát, để cho các huynh đệ trong Lưỡng Giang phân đà bái kiến thiếu chủ."

Mã Long đã được dặn dò từ trước, cái gọi là để các huynh đệ trong Lưỡng Giang phân đà bái kiến thiếu chủ cũng là cố ý để lộ hành tung, để cho người của Thanh Long Hội biết. Đáng tiếc là Nhất Linh lại hoàn toàn không hay điều này, xua tay: "Đừng, đừng, tôi đâu phải là thiếu chủ thật sự, làm sao đảm."

Mã Long nhìn cậu vẻ lo lắng, vừa cười vừa than, cố ý làm ra vẻ: "Xin thiếu chủ chớ có như vậy, hiện giờ trong tâm chúng tôi đây, cậu chính là thiếu chủ đích thực, gọi thủ hạ bái tiếp, đó còn là vinh hạnh của họ nữa đấy, phải không nào?" Rồi quay mặt sang anh em nhà họ Lưu nháy mắt ra hiệu, mấy người kia lập tức phụ hoạ: "Đúng, đúng là như thế!"

Nhất Linh khó xử vò đầu: "Nhưng họ có thể nhận ra thiếu chủ thật, chuyện mà vỡ lỡ, chẳng phải ta sẽ xấu hổ chết sao?"

Sau lùm cây phía xa xa, có một đôi mắt liên tục chằm chằm nhìn về phía mấy người họ. Nghe lời Mã Long, đôi mắt ấy chợt ánh lên vẻ kinh ngạc, có điều người theo dõi công lực quá cao siêu, cả bọn Mã Long không ai hay biết. Khi đó, Cao Thống Hổ dẫn đường, huynh đệ họ Lưu áp sát phía sau, Mã Long theo sát Nhất Linh đi vào trong thị trấn. "Ba sơn viên" Viên Mãnh quả thật giống như người vượn Ba Sơn, ngũ quan thô kệch, mắt như chuông đồng, khắp người toàn lông đen. Năm người đến nơi, Mã Long nói ra thân phận Thủ Tự Hùng, Viên Mãnh rạp người quỳ xuống, khóc lên đau khổ: "Minh chủ một đời anh hùng, không ngờ lại gặp hoạ bị tặc tử ám toán..." Nhất Linh lóng ngóng, vội đỡ hắn dậy, nói: "Đừng khóc nữa, đừng khóc nữa."

Đột nhiên nhớ ra, người ta khóc chủ nhân của người ta, mình có tư cách gì mà bảo người ta đừng khóc, vì thế nhất thời không biết nói gì.

Viên Mãnh xúc động trong lòng, ôm chầm lấy Nhất Linh, nói: "May mà thiếu chủ bình an vô sự, xin thiếu chủ hãy hạ lệnh, huy động toàn bộ bảy ngày huynh đệ trong toàn Minh, đi báo thù cho Minh chủ. Viên Mãnh này nguyện đi tiên phong, quyết một trận tử chiến với tặc tử Thiên Long Hội." Vẻ mặt trung dũng nhiệt huyết tràn đầy, thật không thể dùng lời tả xiết, thế nhưng Nhất Linh vị thiếu chủ giả này làm sao có thể làm như vậy, cậu nhìn Mã Long, cảm thấy khó xử vô cùng.

Mã Long đằng hắng: "Viên đà chủ quả trung dũng có thừa, nhưng thiếu chủ trước tiên phải nhanh chóng trở về Tổng đường, triệu tập ba vị đường chủ để thương nghị đối sách. Viên đà chủ chớ nên nóng vội kích động báo thù, tốt nhất là hãy dẫn các huynh đệ ẩn nấp chờ lệnh, ngăn cản truy binh đuổi theo thiếu chủ."

Viên Mãnh trợn tròn mắt: "Vẫn còn truy binh sao? Hãy để chúng cho họ Mãnh tôi. Tặc tử Thanh Long Hội chỉ cần dám mò đến, lão già này sẽ cho chúng chết không có chỗ chôn thây."

Đúng lúc đó, bên ngoài vang lên một giọng cười ớn lạnh: "Khẩu khí quả là lớn, ngươi chẳng qua là một tên vượn người Ba Sơn, lại dám phách lối như vậy!"

Viên Mãnh tóc tai dựng ngược, quay ngoắt ra sau, chỉ một bước dài đã ra đến ngoài cửa, tiện tay tung ra một thiết quyền cực mạnh. Viên Mãnh tuy thân hình cao to, song chân tay lại nhanh nhẹn vô cùng, cộng thêm với kinh nghiệm trận mạc phong phú nên chỉ một thời gian ngắn đã chiếm được ưu thế. Hắn ta tung ra một quyền, đúng lúc một hán tử áo xanh bên ngoài lao vào, như thể tự đưa mình tới lãnh trọn một quyền đó vậy. Hán tử áo xanh kia hét lên một tiếng rồi tung ra cùng lúc hai chưởng đỡ lấy một quyền của Viên Mãnh, người bỗng ngã vật xuống đất lộn nhào ra ngoài, phía sau lại có hai hán tử áo xanh khác lao tới. Viên Mãnh thu quyền phải lại, quyền trái tung ra, trong nháy mắt đã thi triển đến tám chiêu. Thân hình cao to như cánh cửa của hắn ta chặn hết đường vào, lực đòn tung ra dũng mãnh vô song, hai hán tử áo xanh kia tuy công phu không phải yếu song liên tiếp phải đỡ những đòn nặng như trời giáng nên cũng không tiến vào được nửa bước, chỉ còn cách thét lên be be.

Bên ngoài tiếng la thét cũng vang khắp bốn phía, đệ tử Lưỡng Giang phân đà và truy binh Thanh Long Hội đã động thủ với nhau. Bốn người bọn Mã Long sớm đã cầm sẵn đao trong tay, thấy Viên Mãnh đã chặn đứng cửa lớn, Mã Long nói nhanh: "Thiếu chủ, chúng ta đi cửa sau."

Đúng khi ấy vang lên một tiếng cười chói tai: "Lại còn mấy chạy sao!" Một bóng người mặc áo xanh nhanh như quỉ lướt qua lưới quyền của Viên Mãnh xông vào, nhanh như điện lao tới trước mặt Nhất Linh, đưa tay ra định chụp

lấy cậu. Mã Long giật thót tim, biết cao thủ của Thanh Long Hội đã đến, trong lòng không khỏi khiếp sợ, lao lene trước Nhất Linh vung kim đao bổ xuống, huynh đệ họ Lưu hai bên cũng ùa đến như cơn gió xoáy. Thiết Huyết cận vệ của Thủ Thiên Đồ võ công ai cũng có thể gọi là cao thủ, lại trung dũng hiếm có, không hề nao núng trước cái chết. Trảo thủ của lão nhân áo xanh kia ào đến trước mặt Mã Long, hắn vung đao lên song lão ta lại không hề né tránh hay chống đỡ. Mã Long nghiến răng, kim đao toàn lực bổ xuống gần như bằng tất cả sức lực vốn có.

Lão nhân áo xanh cười lạnh lùng: "Được lắm!" Rồi múa tít hai tay, bọn Mã Long thoắt tháy da mặt tê dại, ba thanh đao đồng loạt bật khỏi tay, người mất thế lùi mạnh lại phía sau. Lão nhân kia vươn dài cánh tay ra, năm ngón tay lại nhằm yết hầu của Nhất Linh xỉa đến. Đúng lúc ấy, Viên Mãnh hét lên điên cuồng, quay người lao tới, một tay vồ lấy thắt lưng lão nhân quay một vòng, làm cho lão ta vồ hụt một lần nữa. Lão nhân áo xanh đó võ công hơn hẳn Viên Mãnh, vốn nghĩ con vượn Ba Sơn kia đã bị đám người bên ngoài giữ chân nên không đề phòng, không ngờ Viên Mãnh lại chủ tâm bỏ trống hậu tâm, quay lại tung ra chiêu mạo hiểm này khiến cho lão thất thủ. Vừa tức giận vừa xấu hổ, lão quay mạnh thân trên, giáng một chưởng xuống đúng vào giữa lưng Viên Mãnh.

"Ba Sơn Viên" Viên Mãnh đi lại khắp dải núi Đại Ba Sơn này, nổi tiếng thiên hạ bởi sức khoẻ phi thường, công phu sở trường của hắn vốn là Thiết bố sam, đao kiếm bình thường chém lên cũng không để lại dấu vết gì, huống chi là quyền cước. Thế nhưng khi trúng một chưởng của lão nhân áo xanh kia, máu mồm máu mũi ộc ra tung toé, song Viên Mãnh quả là dũng hãn, dù chết cũng không chịu buông tay, hét lớn: "Thiếu chủ, mau chạy đi!"

Lão nhân áo xanh bị Viên Mãnh ôm chặt, giãy không ra, trong cơn tức giận tung ra không biết bao đòn. Tim gan của Viên Mãnh đã vỡ nát, hắn thu hết

sức tàn há mồm ngoạm vào đúng thắt lưng lão nhân. Lão già thân hình gầy gò, có lẽ không bằng một phần ba Viên Mãnh. Thắt lưng lại nhỏ, bị một ngoạm của Viên Mãnh, gần như nửa người đã ngập trong miệng của Ba Sơn Viên, lão kêu lên đau đớn, chưởng lực liên tiếp bổ xuống, Viên Mãnh như thể đã hôn mê từ lâu, chết cũng không nhả ra, trái lại càng lúc càng nghiến chặt.

Nhất Linh từ nhỏ đã cứu người trên sông Gia Lăng, Ác Quỷ Tập thế nước dữ dội hung hãn như ngàn vạn hổ báo cũng không làm cậu sợ hãi, nhưng nhìn thấy hai người đó máu be bê bết liều chết lao vào nhau thì cậu lại nhắm mắt rùng mình ghê sợ, toàn thân như nhũn ra. Tấm thảm kịc ở chốn nhân gian này, một thiếu niên có trái tim thuần hậu như cậu lần đầu trông thấy làm sao có thể chịu nổi. Truy binh Thanh Long Hội từng tốp lao vào, Mã Long hét lên một tiếng: "Đi!", kim đao dũng mãnh bổ xuống, ánh đao loang loáng một vùng. Cao Thống Hổ mở đường, huynh đệ Lưu bảo vệ Nhất Linh, từ cửa sau xông ra.

Ngay sau thị trấn là rừng núi. Bốn Thiết Huyết cận vệ kèm Nhất Linh ở giữa, dốc toàn lực nhằm hướng núi chạy tới. Chỉ cần thoát được vào rừng là đã có thêm vài phần an toàn. Đã gần đến bìa rừng, Cao Thống Hổ quay lại khoát tay, từ những bụi cây dại hai bên đột nhiên phóng ra hàng loạt mũi thương. Hắn trong phút sơ xuất đã trúng mấy mũi vào người, khó bề qua khỏi. Hơn mười hán tử áo xanh từ trong rừng túa ra, huynh đệ họ Lưu đồng loạt vung đao lên nghênh tiếp. Mã Long yểm hộ phía sau, thấy trong rưfng lại có quân mai phục của Thanh Long Hội, vừa kinh hãi vừa tức giận, hét lên ầm ầm, xông lên trước bạt đao như liều mạng, chẳng mấy chốc đã đến bìa rừng. Hắn kéo tay Nhất Linh lao lên trước mở đường, kim đao dũng mãnh như thế hổ không thể chống đỡ, xông thẳng vào trong rừng, bỗng thấy nhói đau ở chân, hoá ra đùi đã trúng một thương, máu chảy không ngớt.

Dưới sự truy sát điên cuồng của Thanh Long Hội, chân bị thương tay lại vướng vúi, tử kỳ đã thấy lởn vởn trước mặt. Mã Long biết tình thế không ổn, vừa hoảng hốt vừa giận dữ, quát lớn: "Mau chạy đi, đừng để chết cả ở đây!" Rồi vung đao vừa kéo chặn được hàng loạt trường thương đâm tới. Người mà hắn quát thực ra là huynh đệ nhà họ Lưu, Nhất Linh là thiếu chủ giả, mục đích nghi binh đã đạt được, việc sống chết của cậu giờ đây đối với chúng không quan trọng nữa. Nhất Linh lại không hề biết chuyện đó, trong lòng thầm cảm kích cả bốn người kia đã vì mình mà liều mạng. Một cỗ dũng khí không biết từ đâu dâng tràn, cậu khom người tránh qua một mũi thương, xốc Mã Long lên lưng, lao nhanh về phía trước. Tức sau một thân cây bên trái đột ngột phóng ra một ngọn thương. Tên đánh lén này quả là kẻ lão luyện, một thương đâm ra đúng vào lúc Nhất Linh vừa rời đất lao đi, chân trước chưa đáp xuống, lực chân sau đã tận, vô phương tránh né.

Mã Long trên lưng Nhất Linh nhìn thấy rất rõ tình thế hai người, nhắm mắt lại, nghĩ: "Xong rồi!" Kẻ vào sinh ra tử như hắn biết rõ, đừng nói một tiểu hòa thượng võ công kém cỏi như Nhất Linh, cho dù có là hảo thủ đệ nhị lưu gặp phải tình thế bị tập kích trộm như thế cũng chỉ còn cách nhắm mắt chờ chết.

Nhất Linh thoáng thấy ngọn thương đang đón sẵn giữa đường cũng thập phần hoảng hốt, người đờ ra. Trong đầu cậu đột nhiên loé lên một tia sáng, thân ý hòa nhập, cũng không biết từ đâu xuất hiện một luồng lực đạo, đẩy cả người lao đi, lướt qua mũi thương như một cơn gió. Mắt thấy một thương chắc trúng đích, đến sát na cuối cùng lại đụng không nổi một cọng long địch nhân. Tên đâm lén phía sau cây cũng phải thò đầu ra, trợn mắt tặc lưỡi như thể nhìn thấy quỷ vậy.

Mã Long mở choàng mắt, thầm reo lên: "May quá!", mồ hôi đã đầm đìa khắp mặt. Đùi hắn đã bị thương, song tay vẫn có thể hoạt động được, nếu ra

sức tranh chấp thì chưa hẳn đã tuyệt vọng, nhưng lúc đó hắn lại đang nằm trên lưng Nhất Linh, khi mũi thương đó đâm tới, trọng lượng của hai người cộng thêm với tư thế đang lao đi của cậu, e rằng nếu mũi thương đó xuyên từ ngực trái Nhất Linh lên thì tất sẽ đâm qua ngực phải của hắn. Huynh đệ nhà họ Lưu lại không được may mắn như thế, hai người bị chặn kín tứ bề, hơn mười cây trường thương đồng loạt đâm ra, phút chốc đã biến họ thành những con nhím đầy gai.

Nhất Linh không khỏi hoảng hốt, thầm độc một câu phật niệm "A di đà phật", cõng Mã Long thục mạng chạy vào trong rừng không cần biết đâu là đường lối. Hai bên bờ sông Gia Lăng sừng sững núi cao, vách đá dựng đứng. Nhất Linh lúc còn nhỏ cứ khi rỗi rãi là len lách khắp núi, hái hoa bứt quả, bản lĩnh leo núi cũng không thua kém gì so với thủy tính. Đang phải cõng thêm một người chạy giữa rừng núi hiểm trở, song cậu càng chạy lại càng cảm thấy thoải mái, chỉ khổ cho Mã Long, chân tay mặt mũi đã bị gai góc cào đến không còn lấy một chỗ lành. Nhưng cũng vì phải giữ lấy mạng nên hắn cắn răng chịu đựng, đến khi đã chắc thoát khỏi truy binh cũg là lúc không còn nén thêm được nữa, kêu lên: "Dừng, dừng lại, nghỉ một lúc đã!"

Nhất Linh theo lời dừng lại, đặt Mã Long xuống. Vừa xuống đất hắn nghiến răng há mồm kêu đau đớn, Nhất Linh hỏi: "Sao, vết thương đau lắm phải không?"

Mã Long nhăn nhó, nói: "Vết thương không nặng lắm, có điều toàn thân trên dưới bị gai cào đau qua đi."

Gai góc cây dại cào rách da từ đầu đến chân, lại bị mồ hôi ngấm vào, so với vết thương cơ thịt lại có cảm giác đau đớn khác. Khắp người Mã Long bị cào rách bươm, vừa đỏ vừa sưng tấy lên, quả là không hề dễ chịu chút nào.

Nhất Linh đỏ mặt, ấp úng: "Xin lỗi!" Rồi quay sang bên cạnh bứt mấy cây cỏ dại ép lấy nước nhỏ lên chỗ vết thương.

Mã Long không hiểu, giật mình nói: "Cậu làm gì vậy?" vừa hỏi xong đã cảm thấy những chỗ mà nước cỏ dại chảy tới đều mát lịm, cảm giác nóng rát không còn nữa, lòng đầy ngạc nhiên trố mắt nhìn Nhất Linh. Nhất Linh lại nhổ một gốc cây dại bên đường, bỏ vào mồm nhai, đỡ Mã Long ngồi dậy, xé bỏ lớp vải rồi đắp thảo dược đã nhai nát lên chỗ vết thương. Cậu xé một mảnh từ chiếc tay nải bên người, băng bó vết thương cho Mã Long. Mũi thương đó đâm rất sâu, Mã Long chỉ cần đứng một lúc là đau không chịu nổi, nhưng sau khi Nhất Linh đắp thuốc lên, lập tức cảm thấy dễ chịu hơn rất nhiều. Sau khi băng bó xong, Mã Long cảm thấy đã như gần khoẻ lại, không còn đau đớn nữa. Hắn nhìn Nhất Linh vẻ khâm phục, nói: "Thiếu chủ, cậu giỏi thật!"

Nhất Linh đỏ bừng mặt, xua tay: "Không, tôi không phải..."

Mã Long nhỏ giọng: "À đúng rồi!" nhưng trong lòng lại nghĩ: "Thiếu chủ huyênh hoang độc ác, không tốt bụng như thế và cũng lấy đâu ra bản lĩnh như vậy?" Rồi đứng dậy, lắc lắc đôi chân, ra hiệu: "Đi thôi!"

Nhất LInh nhíu mày: "Có thể đi được không? Để tôi dìu huynh"

Mã Long đi được hai bước đoạn xua tay: "Không cần đâu, thuốc này của cậu linh thật đấy, còn hiệu nghiệm hơn cả kim dược do chúng tôi pha chế."

Nhất Linh thoáng đỏ mặt, song ánh mắt lại không hề có chút kiêu ngạo, nói: "Đó là do sư phục tôi đã chỉ dạy." Đột nhiene nghĩ đến sau này không còn được thấy sư phụ nữa, hai mắt bỗng nhoè đi.

Mã Long không để ý nhiều, "À!" lên một tiếng, xác định phương hướng rồi đi trước dẫn đường. Nhất Linh theo phía sau. Hai người đều không phát hiện thấy một bóng người luôn bám sát theo họ. Trời dần tối, Mã Long nói; "Đợi tôi tìm một cái hang, chúng ta nghỉ một đêm, rồi kiếm cái gì ăn. Mẹ kiếp, cũng tại lũ tặc tử Thanh Long Hội, lão đây cả ngày cơm cũng chưa được lấy một miếng."

Nhất Linh trèo lên cây, nhìn ra bốn phía, nói: "Phía trước có một góc núi, có thể tránh gió, chúng ta đến đso nghỉ một lúc."
Thời tiết đã vào cuối thu, đang là lúc hoa quả chín, Nhất Linh cũng nhân tiện ghi nhớ một vài loại quả. Đến góc núi, Mã Long ngồi nghỉ, Nhất Linh đi hái quả dại. Khi cậu hái đầy một tay nải quả trở về đã thấy trong tay Mã Long xách một con gì đó đang kêu inh ỏi. Nhìn thấy Nhất Linh, Mã Long cười: "Thiếu chủ, chúng ta nướng thịt thú hoang ăn chứ?"
Nhất Linh nhìn con thú, trông nó gần giống một con lợn nhỏ, béo múp có lẽ phải đến hai mươi cân đang cố sức giãy giụa, ánh mắt như đang van xin nhìn Nhất Linh, tội nghiệp làm sao! Nhất Linh không nhịn được, chắp tay nói: "A di đà phật, Phật dạy không được sát sinh, Mã đại ca, xin huynh... hãy thả nó đi!"
Mã Long liếc nhìn cậu, cười lạnh: "Xin hỏi thiếu chủ, huynh đệ nhà họ Lưu, còn cả Cao huynh đệ nữa đều đã đi đâu cả rồi?"
Nhất Linh tuyên một câu phật hiệu: "A di đà phật, bọn họ đều đã bị người ta hại chết rồi."
"Hóa ra cậu cũng biết!" Mã Long gầm gừ: "Ngay cả nhân mạng trên đời này cũng chỉ như cỏ rác, huống hồ là một con thú hoang dã." Rồi tiện tay vung đao, chặt phăng đầu con thú đó xuống. Mã Long rạch bụng, bỏ hết nội tạng, chỉ lấy mấy đùi sau, xắt thành miếng mỏng, trải lên thanh đao, nổi một đống lửa nướng thịt. Cách làm của hắn cũng hết sức độc đáo, như thế thịt vừa không bị cháy, lại có thể chính nhanh hơn, chẳng mấy chốc hương thơm đã toả ra tứ phía. Mã Long chặt hai cây trúc nhỏ, vót nhọn rồi xiêng những miếng thịt kia lại, đưa cho Nhất Linh nói: "Bất kể cậu là thiếu chủ thật hay thiếu chủ giả, ít nhất thì hôm nay cậu cũng đã cứu được mạng tôi, tôi mời cậu trước."
Xiên thịt đó vàng ươm, mùi thơm phức, trông rất hấp dẫn. Nhất Linh thực

ra đã nuốt nước miếng từ lâu, nhưng từ trước đến giờ toàn ăn chay với sư phụ, dù rất muốn hưởng ứng theo Mã Long song trong lòng lại cảm thấy không được phép, vội xua tay nói: "Không, tôi không ăn thịt". Vừa nói xong nước miếng đã tràn ra, giật mình hốt hoảng nhìn xuống những quả dại dưới chân, cậu vội chụp lấy một quả ăn ngấu nghiến, nói: "Tôi ăn quả thôi."

Mã Long nhìn bộ dạng lóng ngóng của Nhất Linh, vừa bực mình vừa buồn cười, thầm nghĩ: "Để xem ta bắt ngươi phá giới thế nào!" rồi sầm mặt xuống, lật tay một cái, cả đống thịt kia đổ nhà vào lửa.

Nhất Linh kinh ngạc: "Mã đại ca..."

Mã Long lạnh lùng: "Ta cũng không ăn nữa." Nhất Linh trộm liếc Mã Long, long thấy không yên, cầm một quả dại lau sạch, giọng chần chừ: "Vậy... vậy... huynh ăn quả đi!"

Mã Long hừm một tiếng: "Không ăn!"

Nhất Linh mỗi lúc một bối rối; "Huynh không ăn gì, ngày mai... ngày mai làm sao mà có sức chứ."

"Không có sức càng tốt, để cho người của Thanh Long hội một đao giết quách cho xong, đỡ cho bọn chúng phải đuổi theo. Đó chẳng phải là ý chỉ mà Phật giáo huấn cho con người hay sao!"

"Việc này... việc này..." Nhất Linh cảm thấy không ổn, song lại không biết phải nói như thế nào.

Mã Long trộm nhìn sang phía cậu, nghĩ: "Tiểu hòa thượng này mơ hồ rồi, ta lại cho người thêm vài chiêu nữa vậy." Rồi dựa vào vách đá phía sau, khoanh tay trên ngực, nói: "Tôi ngủ đây!"

Nhất Linh thấy hắn ta đúng thật đã nhắm mắt lại, trong lòng cảm thấy rất áy náy, đột nhiên nhớ đến lời sư phụ trước đây từng nói: "Làm người ở thế gian, để hòa nhập vào trong sự biến đổi vô cùng, chỉ cần lấy thiện làm gốc, cũng không cần câu nệ tiểu tiết làm gì."

Ác quỷ tập thế nước chảy xiết, những nạn nhân bị đắm thuyền trầm thân, quần áo gần như đều rơi rách, thậm chí có người còn bị cuốn không còn lấy một mảnh vải che thân, trong đó không ít là nữ giới. Đại Trác nói những lời này là để đạy cậu cứu người là hàng đầu, không cần phải câu nệ sắc tướng. Nhất Linh trước kia còn nhỏ, không hiểu sắc tướng là gì, Đại Trác nói cũng chỉ hiểu mơ hồ, nhưng trong hoàn cảnh này những lời kia như khai mở tâm tư cậu. Nhất Linh nghĩ thầm: "Sư phụ dạy ta lấy thiện làm gốc, viên dung biến thông, ta kiên quyết không chịu ăn thịt, làm cho Mã đại ca cũng không muốn ăn, ngày mai không còn sức nữa, gặp phải độc thủ của Thanh Long hội, chẳng phải là ta đã làm trái với lời dạy của người, hại đến Mã đại ca sao?" Nghĩ đến đây, cậu không còn do dự nữa, cầm lấy thịt trên xiên bỏ vào miệng ngấu nghiến, nói: "Mã đại ca, huynh xem này, tôi ăn rồi... ực.. ngon thật!"

Mã Long mừng rỡ ngồi ngay dậy: "Như thế mới được chứ!" Số thịt lúc trước đã bị cháy hết nên hắn phải nướng lại, vừa làm vừa nói; "Thế nào, có ngon không?"

Nhất Linh cả đời chưa từng ăn thịt, miếng thịt đầu tiên vào miệng đã cảm thấy rất thơm, mùi vị khác xa so với hoa quả món ăn thường ngày trước đây, gật đầu nói: "Ngon!"

Mã Long cười ha hả, đưa cho Nhất Linh một xiên, hắn một xiên cùng nhau ăn. Sau khi hai người đã no nê, Mã Long ngồi dựa vào vách đá ngủ, còn Nhất Linh thì vẫn theo thói quen ngày trước, ngồi xếp bằng tròn, nghĩ về sư phụ, về những gì tao ngộ đã gặp phải hôm nay, rồi dần nhắm mắt lại chìm sâu vào thiền định. Trời vừa tảng sáng, Nhất Linh từ trong thiền tư tỉnh dậy, lần này không cần Mã Long nói, cậu nổi lửa lên tự cắt thịt nướng. Mã Long ngửi thấy mùi thơm mở mắt, nhìn thấy những miếng thịt vàng ươm trong tay Nhất Linh, lòng thập phần cao hứng. Hai người ăn sáng xong lập tức khởi

hành.

Họ đã vào đến vùng núi Đại Ba Sơn. Đi lại trong miền sơn cước hiểm trở này, nếu như lạc phương hướng thì cả đời cũng không thể ra khỏi. Mã Long biết vậy nên trước sau cũng không dám rời sông Gia Lăng quá xa. Cũng không biết là đã đi được bao xa, mắt nhìn đã gần đến ngọ, thời tiết mùa thu oi bức, cả hai đều khát khô cả họng, toàn thân vừa ngứa ngáy vừa nhớp nháp khó chịu. Cả hai leo lên một đỉnh núi, nhìn xuống sông Gia Lăng, nước chảy cuồn cuộn một màu xanh trải dài dưới chân núi, lòng cũng dịu đi vài phần.

Mã Long nói: "Xuống sông rửa mặt, uống nước đã. Thời tiết quỷ quái này giống hệt như trong tháng sáu vậy." Hắn ta nói sao thì làm vậy, Nhất Linh không hề phản đối. Hai người vừa đến bờ sông, tay Mã Long vẫn chưa thò xuống nước, bỗng nhiên quay phắt người lại, rút soạt kim đao. Từ sau một bụi cây cách mạn trái chừng hơn mười trượng, một giọng cười điên cuồng vang lên, một lão nhân áo xanh trạc năm mươi chậm rãi bước ra. Người này cao gầy, hai gay chấp sau lưng, bước đi tập tễnh lắc lư, dường như một cơn gió cũng có thể thổi ngã.

"Bệnh Long Tiêu Trầm", Mã Long khẽ hô lên, sắc mặt đại biến.

Ngũ long hộ pháp của Thanh Long hội gồm có Cuồng Long Sở Nhất Cuồng, Mãnh Long Kim Mãnh, Bệnh long Tiêu Trầm, Tửu Long Ngô Vi, Độc Nhãn Long Cái Nhất Mục. Năm người này ai nấy cũng thiện nghệ tuyệt chiêu, đều thuộc hàng hảo thủ bậc nhát của võ lâm. Tiêu Trầm lúc nào cũng thất thiểu, bộ dạng tập tễnh, song kẻ nào nhìn vẻ thảm hại của lão mà coi thường thì quả đã mang họa sát thân. Người này một khi động thủ lại nhanh như điện xẹt, nội công thâm hậu, chiêu thức hiểm độc phi thường, đã ra tay là lấy mạng người.

Tiêu Trầm cười: "Tiểu tử quả là có chút hiểu biết, có thể nhận ra được lão

phu, ta tha cho người toàn thây." Vừa nói chậm rãi đi như đếm từng bước. Lời nói lão ta thật nhẹ nhàng, đến tai Mã Long lại vang như tiếng trống, chẳng khác nào Diêm Vương tuyên án tử. Hắn đột nhiên quay đầu lại nói với Nhất Linh: "Leo núi cậu cũng biết, chờ lúc nữa ta ra tay, nhớ hết sức chạy vào rừng, tránh khỏi lão bất tử này, sau đó hãy khôi phụ bộ dạng trước đây, đến Thiếu Lâm Tự mà tiếp tục làm tiểu hòa thượng."

Mới gặp chưa được hai ngày, song tấm lòng lương thiện thuần khiết của Nhất Linh đã để lại ấn tượng tốt đẹp trong tâm Mã Long. Hắn biết mình không thể thoát khỏi nên nhất quyết liều mình, hy vọng Nhất Linh có thể tiếp tục sống. Nhất Linh cùng sư phụ cả đời hành thiện, luôn tâm niệm xả thân cứu người, chứ không phải cầu người khác cứu. Tuổi thiếu niên mười sáu tràn đầy nhiệt huyết, cậu không nói một lời nào, vụt một cái chạy dọc theo bờ sông, hét lớn: "Ta là thiếu chủ, ông có bản lĩnh thì hãy đến bắt ta đi, chớ có làm hại Mã đại ca!"

Là phi thường hay là liều mạng? Nhất Linh không chạy tránh, không lùi lại phía sau mà xông lên phía trước, nhằm chính diện Tiêu Trầm lao đến. Mã Long thất kinh tái mặt, gọi lớn: "Quay lại!" đoạn chồm dậy đuổi theo.

Từ nãy giờ trên đỉnh núi vẫn có một người nấp đó, khi thấy Nhất Linh vùng chạy cũng vội động thân lao xuống. Tiêu Trầm cười ha hả, chặn ngang đường, chỉ một bước đã đến trước mặt Nhất Linh, tay trái chụp lấy vai cậu, tay phải giáng xuống một chưởng, khiến cho Mã Long tối cả mắt, thét lên một tiếng tuyệt vọng. Bóng người từ trên đỉnh núi bay xuống tuy tốc độ nhanh như tên song khoảng cách quá xa, cũng không thể tương cứu. Chỉ một tích tắc là Nhất Linh sẽ mất mạng dưới mãnh chưởng của Tiêu Trầm, không hiểu vì sao đột nhiên thân hình cậu vặn xoáy một cái kỳ lạ, thoát ra khỏi chưởng thủ của lão, lao vút qua người lão như một mũi tên, nhào xuống sông. Sự thay đổi này quả là hết sức đột ngột. Mã Long mừng rỡ dừng

bước, bóng người từ trên bay xuống cũng đột nhiên dừng lại, mất hút sau đám cây, thân pháp xuất quỷ kinh người. Tiêu Trầm đờ đẫn nhìn hai bàn tay của mình, mặt nghệt đi không hiểu chuyện gì đã xảy ra.

Khi nãy lão ta tay trái chụp lấy vai của Nhất Linh, tay phải vận công giáng xuống. Tình huống như thế bất cứ ai trong võ lâm khi đó đều khó tránh khỏi nhận một chưởng chết người, vậy mà lại đánh không trúng cậu thiếu niên này. Mọi sự diễn ra nhanh như chớp, lão ta chỉ thấy hai tay rung lên, tay trái chợt buông lỏng ra, tiếp đến tay phải đã giáng suống một đòn hụt. Thật không thể hiểu nổi. Một gã oắt con miệng còn hơi sữa không thể tự mình làm ra kỳ tích này, ngay lúc đó Bệnh Long nghĩ thầm: "Có người đang giở trò quỷ, bằng không tiểu tử kia tuyệt đối không thể tránh được một chưởng của lão phu."

Cao thủ như Tiêu Trầm, tình huống khốc liệt hỗn loạn thế nào cũng vẫn có thể nhìn ra được bốn hướng, nghe thấy được tám phương, sớm đã phát giác thấy bóng người thoáng bay xuống từ trên đỉnh núi. Lão quay phắt người lại, ánh mắt như bốc lửa quát lớn: "Là cao nhân phương nào, muống chống đối với Thanh Long Hội thì cũng phải suy nghĩ cẩn thận!"

Tiêu Trầm vốn kiêu ngạo, không thích mượn oai người khác để thi hành công sự, càng không thích lấy thanh thế của Thanh Long hội hù dọa người. Thế nhưng lần này đối thủ lại có thể giấu mặt ngáng đường lão ta một cách vô thanh vô hình, võ công cao cường hẳn là không thể xem thường, vì thế lão không thể không giương cao tấm da hổ Thanh Long hội để làm cờ dọa địch. Bốn phía rừng rậm vẫn im phăng phắc, không thấy bóng người, cũng chẳng nghe thấy tiếng một ai.

Nhất Linh như con cái bị động nước, nhô lên khỏi mặt sông gọi lớn; "Mã đại ca, mau chạy đi!" rồi nhìn sang Tiêu Trầm, thầm nghĩ: "Ta dụ tên khốn này ra, Mã đại ca có thể bình an thoát thân rồi." liền gọi to: "Này, lão già khốn

khiếp, hãy đuổi ta đi!"

Tiêu Trầm ngửa mặt cười ha hả: "Rồng vốn là loài vật linh thông, lên trời xuống nước, không gì là không thể. Lão phu tuy xưng là Bệnh Long, nhưng rốt cuộc vẫn là rồng, xem tiểu tử ngươi chạy đằng nào?" Nói rồi tung người lên trời, cắm mình xuống như một con bói cá nhằm Nhất Linh lao tới.

Nhất Linh ở trong nước, ngay cả đến Thiên Vương Lão Tử cũng không sợ, huống chi là một con Bệnh Long, cậu quay sang Tiêu Trâm làm vẻ mặt nhát ma, đoạn lặn xuống nước, thoáng chốc biến mất tăm. Tiêu Trầm khoác lác phách lối, vừa xuống nước Nhất Linh đã thấy lão ta không phải là đối thủ của mình, nghĩ thầm: "Không nên bơi quá nhanh, để lão ta khỏi nản chí, lên bờ làm hại Mã đại ca." Cậu chỉ giở ra ba phần bản lĩnh, dụ Tiêu Trầm bơi về phía trước.

Ác quỷ tập đã tôi luyện Nhất Linh thành bậc đại sư về thủy tính. Dùng ba phần bản lĩnh dụ địch đã là xem trọng con rồng bệnh Tiêu Trầm này lắm rồi. Nhất Linh kêu Mã Long chạy, nhưng Mã Long nào chịu bỏ chạy, hắn dừng trên một mỏm đá cao nhìn xuống hai bóng người nhấp nhô trong dòng nước cuồn cuộn của Gia Lăng giang. Mã Long cố nhiên là khiếp sợ công phu dưới nước của Tiêu Trầm, song càmg khâm phục đối với thủy tính của Nhất Linh. Hắn nghĩ thầm; "Tiểu hòa thượng này bảo thông minh cũng không phải, bảo ngốc nghếch cũng không đúng, y thuật giỏi, thủy tính lại cao siêu, đặc biệt kỳ lạ là thường có thể chuyển nguy thành an trong những tình huống hoàn toàn tưởng như không thể, thật khiến người ta khó hiểu. So với thiếu chủ thật, rõ ràng là cao minh hơn rất nhiều."

Nhất Linh loáng một cái đã biến thành một điểm đen, không nhìn thấy rõ nữa. Mã Long nhất thời không biết phải làm gì. Theo nhừ lời dặn dò của Thủ Tự Hùng, hắn ta phải đi theo Nhất Linh, nếu Nhất Linh không chết, thì để cậu ta tiếp tục giả mạo thiếu chủ Thiết Huyết Minh, thu hút truy binh của

Thanh Long hội. Còn theo ý nghĩ của bản thân hắn, hắn lại hy vọng Nhất Linh có thể thoát thân cao chạy, tránh phải gặp họa sát thân. Đang tiến thoái lưỡng nan, bỗng ngay dưới chân Mã Long "ục" một tiếng nước, Nhất Linh từ dưới nước nhô lên, hướng về phía Mã Long cười tươi rói.

Linh thứu phi long

Dịch giả: Tiêu Dao Tử

Chương 2

Mã Long mừng rỡ, chạy lại đón Nhất Linh, nói: "Cậu không sao, tốt quá rồi! Kỳ lạ thật, rõ ràng tôi nhìn thấy cậu đã bơi xa mãi dưới kia rồi mà, sao thoáng một cái đã trồi lên ở đây vậy?"
Nhất Linh vuốt bỏ nước trên người, cười khoái chí: "Đệ bơi nhanh!" Rồi chỉ xuống hạ du nói: "Lão già ấy đã bị đệ dụ ra xa rồi, lúc này khéo đã ở tận ngoài mười dặm, không cần phải lo lắng nữa!"
Mã Long bỗng xúc động trong lòng, nói nhỏ: "Hay là cậu hãy bỏ tóc, lên đường đến Thiếu Lâm Tự, không cần giả mạo làm thiếu chủ nữa."
Nhất Linh ngạc nhiên: "Vì sao vậy?"
"Bởi vì thiếu chủ không đáng để cho cậu phải mạo hiểm như vậy!" Mã Long nói với vẻ mặt đầy xúc động: "Chuyện này hoàn toàn chỉ là một trò lừa bịp, không phải trượng nghĩa đánh ác bác gì đâu, lại càng không phải sợ về bị chửi mắng, mà là thù oán giang hồ của hai môn phái, cậu chỉ là vật thế mạng thôi!" Hắn kể một mạch từ chuyện kình địch giữa Thanh Long Hội,

Thiết Huyết Minh là như thế nào, cho đến bị phục kích, truy sát và cả vụ lừa bịp tráo người cho Nhất Linh nghe.

Nhất Linh càng nghe mắt càng trợn tròn lên, nhất thời không biết nói gì cả.

"Bây giờ cậu đã biết rồi, chúng ta hoàn toàn chẳng phải tốt đẹp gì, vụ tráo đổi đó là lừa cậu, lẽ nào cậu vẫn cam tâm chết thay cho thiếu chủ?"

Nhất Linh tuy đã mười sau tuổi song đây là lần đầu tien thấy được sự ác hiểm của lòng người. Cậu đứng ngẩn ra, nhìn Mã Long nói: "Mã đại ca, cảm ơn huynh, nhưng đệ đi rồi, huynh sẽ phải làm thế nào?"

"Tôi đương nhiên là phải trở về tổng đường rồi."

"Nhưng... nhưng Thanh Long Hội đã biết đệ và huynh luôn ở cùng nhau. Không thấy đệ, bọn họ sẽ truy sát huynh để hỏi đường đi của đệ." Nhất Linh vẻ mặt nghiêm trang, dường như chỉ trong chốc lát cậu đã lớn hơn lên rất nhiều, đã có thể nghĩ xa hơn diễn biến của sự việc trước mắt.

Mã Long không ngờ Nhất Linh lại có thể nghĩ đến điều này, trong lòng không khỏi cảm kích, song miệng lại nói: "Thanh Long Hội biết ta và cậu bị thất lạc ở đây, làm sao còn có thể đến tìm ta chứ, cậu không cần lo lắng đâu!"

Giọng Mã Long đầy chắc chắn, nhưng Nhất Linh lại không mấy tin như vậy. Trước đây chỉ hay ngày cậu không hề biết nghi ngờ người khác, còn bây giờ trong ánh mắt của cậu đã thoáng hiện vẻ ngờ vực. Mã Long biết người nhân hậu như Nhất Linh thường có chút gì đó cứng nhắc, nghĩ đến chuyện ép cậu ăn thịt, liền nói; "Người mà Thanh Long hội muốn truy sát là thiếu chủ, không phải là một tiểu lâu la như ta, cậu còn không rời xa ta thì ta chết rồi. Lẽ nào cậu muốn ta chết sao?"

"Loại tiểu nhân phản chủ cầu vinh, chết thêm vài đứa cũng không là gì cả."

Giọng nói đột ngột vang lên từ phía sau, cả Mã Long và Nhất Linh đều giật bắn mình. Không cần nhìn người, chỉ nghe giọng nói Mã Long cũng nhận ra

Tiêu Trầm. Mã Long quay người, bước lên trước chặn trước mặt Nhất Linh, vung kim đao lên, hét lớn: "Mau chạy đi, ta chặn hắn cho!"
Nhất Linh nghĩ: "Đối phó với lão khốn khiếp này, vẫn dùng cách cũ là được rồi!" Cậu lao ùm xuống sông, rồi nhô đầu lên gọi to: "Ta mới là chủ nhân đích thực, lại đây nào, chúng ta tiếp tục so tài một phen!"
Tiêu Trầm cảm thấy kỳ lạ, hắn nghĩ: "Ở đây nhất định có gì đó cổ quái, lão phu thử một cái là biết ngay." Rồi lắc người lao đến Mã Long, chưởng chưa tới, chưởng khí như vũ bão đã rát bỏng mặt, Mã Long hét lên một tiếng dài, hai tay cầm đao bổ xuống.
Mã Long vốn là tổ trưởng Thiết Huyết cận vệ, võ công cũng vào loại có hạng trong giang hồ, nhưng so với Tiêu Trầm thì vẫn còn kém quá xa. Bệnh Long Tiêu Trầm tay không chọi đao song lại chiếm ưu thế hoàn toàn. Chỉ qua mười chiêu, hai ngón tay lão đã kẹp được sống đao, quay một vòng đoạn kề ngay lưỡi đao lên cổ Mã Long, ánh mắt lạnh lùng liếc nhìn về phía Nhất Linh.
Nhất Linh hoảng hốt: "Không được làm hại Mã đại ca, ta... lên đây."
Mã Long hét lớn: "Không được lên, lên là chết hết!" Giang hồ lão làng như Mã Long biết hôm nay hắn đằng nào cũng khó thoát, song Nhất Linh thủy tính khó ai bì, chỉ cần xuống nước, Tiêu Trầm sẽ chẳng làm gì được. Lòng hắn vẫn cảm động vì sự nhân nghĩa của Nhất Linh, nghĩ thầm; "Ta làm sao có thể để cho cậu ta liên luỵ mà bỏ mạng ở đây!" Liền hết lên một tiếng: "Đừng có lên!", đoạn vươn cổ lướt ngang lưỡi đao, tự cắt đứt yết hầu, máu tươi phun ra tung toé.
Nhất Linh hồn siêu phách tán, kêu lên thảm khốc: "Mã đại ca!" chồm lên khỏi nước lao mạnh đến. Tiêu Trầm không ngờ Mã Long lại cương nghị như vậy, muốn ngăn cản cũng không kịp, vừa thầm kêu: "Không xong rồi", thì lại nhìn thấy Nhất Linh ngốc nghếch chạy tới, lão lập tức mừng thầm,

cười ha hả xông lên định chụp lấy cậu. Đúng lúc ấy, phía sau đột nhiên vang đến một tiếng quát chói tai: "Lão tặc, xem chiêu!" cùng tiếng gió rít lên lạnh buốt.

Tiêu Trầm giật mình, biết đã gặp cao thủ, quay mạnh người ra sau, hai tay vận công đến thập thành tung về phía đối phương. Chiêu đối chiêu vang như sấm nổ, Tiêu Trầm lùi liền mấy bước, người kia cũng bị bắn ngược ra sau, vừa đáp xuống đất lại trở mình xông lên, công lực cao cường vượt trên sự tính toán của Tiêu Trầm, ý chí mạnh mẽ khiến lão không khỏi khiếp sợ. Tiêu Trầm khi ấy đã nhìn rõ đối thủ là một cô nương chừng mười bảy mười tám. Tuy nhỏ tuổi vậy, cả chiêu pháp lẫn công lực đều đã thâm độc lão luyện. Tiểu cô nương hai tay múa tít, ngũ chỉ ghép thành một bộ dạng kỳ quái, nửa giống như móng vuốt, nửa giống như mỏ chim mổ tới, liên tục nhằm vào mặt và yết hầu Tiêu Trầm. Lối đánh này vừa hung dữ hoang dã vừa không kém phần thâm độc, hệt như một con mèo mẹ đang ra sức bảo vệ đàn con. Tiêu Trầm bị tiểu cô nương tấn công tới tấp đến không kịp thở, vừa kinh hãi vừa tức giận, phải gượng lùi xa, hét lên như sấm.

Trên vách núi phía sau lại xuất hiện hơn mười bóng người. Nhìn thấy bên này đang có giao chiến, một người trong số đso hét lên: "Tặc tử Thanh Long hội", rồi dẫn cả đám chạy vụt lại. Người dẫn đầu đó thân pháp nhanh nwu sao băng, hẳn là một hảo thủ hàng đầu trong võ lâm.

Tiêu Trầm cảm thấy bóng người di chuyển, cố gượng quay đầu lại nhìn, không khỏi kinh tâm động phách. Đang tới kia toàn là bang chúng Thiết Huyết Minh, đi đầu chính là đường chủ Huyết Hồn đường Cổ Uy, võ công không hề thua kém lão. Tiểu cô nương trước mặt đã khiến lão thở không ra hơi, nay lại thêm Cổ Uy, xem chừng bệnh long sắp biến thành tử long rồi. Tiêu Trầm biết lúc này không phải là lúc lên cơn sĩ diện, bèn tung liền ba chưởng cố đánh lui tiểu cô nương rồi lộn nhào một cái lao vút xuống sông.

Nhất Linh ôm lấy Mã Long, cuống cuồng tìm cách cứu hắn, song Mã Long cổ họng đã bị cắt đứt, tính mạng đã không thể vãn hồi. Cậu dùng tay giữ cổ họng Mã Long, máu từ trong cứ thế tràn qua kẽ ngón tay. Nhất Linh như quên hết mọi sự xung quanh, khóc lên thảm thiết. Bỗng một giọng nói vang lên bên tai cậu: "Thiếu chủ, lão phu đến tiếp ứng chậm trễ, tội đang muôn chết, xin thiếu chủ bớt đau buồn."

Nhất Linh đang chìm sâu trong nỗi đau, những gì xảy ra xung quanh cậu hoàn toàn không để ý. Phải nghe đến lần thứ hai cậu mới ngẩng đầu lên, trước mặt là một lão nhân quắc thước, thân hình cao lớn. Nhất Linh ngạc nhiên: "Ông là..."

Lão nhân vẫn đứng im chưa trả lời, đột nhiên một giọng nói nhỏ nhẹ truyền vào tai Nhất Linh: "Lão ta là đường chủ Huyết Hồn đường Cổ Uy, là thuộc hạ của cậu."

Nhất Linh không biết ai đang chỉ điểm cho cậu, thấy lão nhân đó khom lưng hành lễ, vội đứng dậy, chắp tay: "Cổ đường chủ, không dám!" Thiếu chút nữa đã buột miệng A di đà phật.

Giọng nói nhỏ nhẹ kia lại truyền vào trong tai: "Cậu là thiếu minh chủ, không phải hòa thượng, đáp lễ phải vòng tay chứ không được chắp tay lại, càng không được niệm A di đà phật."

"Tôi không phải", Nhất Linh muốn trả lời cho giọng nói trong tai rằng cậu không phải là thiếu minh chủ. Cổ Uy ngạc nhiên ngẩng đầu dậy nhìn cậu: "Thiếu chủ, người vừa..."

Cổ Uy thân hình vạm vỡ, mặt đỏ râu trắng, đầy vẻ uy nghiêm, Nhất Linh nhìn vào ánh mắt của lão ta, bất giác trong lòng thấy bồn chồn. Giọng nói kia lại vang lên: "Cái chết của Mã Long chính là để bảo vệ thiếu minh chủa của họ. Cậu mà nói ra chân tướng sự việc, Thanh Long Hội sẽ tìm thiếu chủ thật sát hại, vậy cái chết của Mã Long là uổng phí rồi."

Nhất LInh nghĩ mấy lời này quả không sai, bọn Mã Long liều chết bảo vệ cậu, thực ra là để tạo ra một giả tượng nhằm đánh tháo cho thiếu minh chủ của họ. Nếu là người khác, khi phát giác bị lừa gạt nhất định sẽ rất tức giận, bằng mọi cách tố cáo vung lên hay liều mạng trả thù, nhưng Nhất Linh tâm địa nhân từ, lại nghĩ: "Mã đại ca là người tốt, ta không thẻ nói ra sự thật làm phí hoài khổ tâm của huynh ấy." Nghĩ vậy nhưng cậu lại không hiểu một chút gì sự việc trong giang hồ nên cứ ngẩn ra, bối rối nhìn đám người Thiết Huyết Minh.

Thật may giọng nói ấy lại vang lên trong tai: "Những việc cậu không hiểu ta sẽ nhắc nhở, có điều cậu phải nói ta là a hoàn của cậu." Giọng nói lặng đi, một cô nương lại gần đỡ Nhất Linh dậy.

Cô nương đó chính là người đã giao thủ với Tiểu Trầm khi nãy, nhìn chừng mười bảy mười tám tuổi, vóc dáng nhan sắc không có gì nổi trội, song đôi mắt lại linh hoạt khác thường. Nàng nhìn Nhất Linh, chớp mắt một cái, nói: "Công tử, Mã đại ca không thể sống lại được, cậu đừng quá đau lòng." Nhất Linh chần chừ, bắt gặp ánh mắt của Cổ Uy, trong lòng hốt hoảng, miệng vội nói; "Cô ấy là a hoàn của ta!"

Thủ Tự Hùng rời nhà từ nhỏ, ngoài Thủ Thiên Đồ ra, những người khác trong Thiết Huyết Minh đều chưa từng gặp. Cổ Uy lần này nhận được tin cấp báo của Lưỡng Giang phân đà nói Thanh Long hội dọc đường truy sát thiếu minh chủ, xin mau đến tiếp ứng, vì thế không khỏi tò mò nhìn kỹ vị thiếu minh chủ mà mình chưa từng gặp, chứ hoàn toàn không phải nghi ngờ gì. Thấy Nhất Linh đột nhiên nói một câu không ra đầu ra đuôi, lão ta thầm nghĩ: "Ở đây có ai hỏi gì a hoàn của cậu đâu?" nhưng không thể không gật đầu, nói; "Cô nương thân thủ giỏi lắm."

Cô nương đó cúi người hành lễ: "Tì nữ là Lục Trúc, hai tay chỉ múa may vài đường, đã để đường chủ chê cười, đường chủ thần uy như hổ, nghe thấy đã

khiếp, ngài mới đúng là anh tài."
Cô nương đó ăn nói ngọt xớt, chỉ bằng mấy câu đã khiến Cổ Uy hớn hở vuốt râu, cười ha hả, nói: "May mà tên khốn Bệnh Long ấy chạy nhanh, nếu để lọt vào tay lão phu, sẽ mổ bụng moi tim gan hắn để cúng tế anh linh bang chủ." Nói đến bốn chữ "anh linh bang chủ", trên mặt Cổ Uy lộ rõ vẻ bi phản, đột nhiên quỳ xụp xuống, bái lạy Nhất Linh.
Nhất Linh hốt hoảng bước đến đỡ lão tay dậy: "Ông làm gì vậy?" Song Cổ Uy đã như dính xuống đất, mười mấy người phía sau Cổ Uy đồng loạt quỳ xuống lạy theo. Nhất Linh không biết làm gì, cũng quỳ xuống hối bái.
Cổ Uy đỡ cậu dậy, nói: "Thiếu Minh chủ, Minh chủ đã mất, cậu chính là Minh chủ của chúng thuộc hạ, xin hãy hạ lệnh tập trung toàn bộ hảo thủ trong minh, giết sạch Thanh Long hội trả thù cho Minh chủ." Nói hai mắt lão đã đỏ hoe lên, lửa trong mắt như sắp phun trào, mười mấy người phía sau đồng loạt hét lớn: "Báo thù cho Minh chủ".
Nhất Linh bối rối khôn tả, hai tai ù đi nhất thời không biết nên đáp lại thế nào. Lục Trúc quỳ ở bên cạnh chợt ngẩng lên nói: "Cổ đường chủ, Thanh Long hội dã tâm lang sói, chúng đã ám toán Minh chủ thì quyết không dừng tay giữa chừng đâu. Không những chúng sẽ truy sát thiếu Minh chủ để trừ cỏ tận gốc, mà sẽ còn dốc toàn lực công kích Thiết Huyết Minh, đạp bảo gốc rễ của chúng ta, đoạt lấy địa bàn của bổn Minh."
Cổ Uy đứng dựng dậy, nắm chặt tay nói: "Như thế càng tốt, lão phu đang muốn đem bọn lang sói ấy đến trước đàn cúng tế. Thiếu minh chủ, lão phu đã hạ lệnh điều động toàn nhân lực của bổn đường đón tiếp tặc tử Thanh Long hội."
Nhất Linh nào có chủ ý gì, Lục Trúc lại nói thay: "Cổ đường chủ, xin không nên quá xúc động. Minh chủ bị hại, bốn đại hộ pháp ba chết một bị bắt, thực lực của bổn Minh đã giảm sút rõ ràng, tuy vẫn có thể quyết một trận song cơ

hội thắng không nhiều. Hơn nữa điều khiến chúng ta lo lắng nhất là Quần Anh hội ở phía bắc, một khi có được cơ hội này, nhất định sẽ ra sức, mượn thế dậu đổ bìm leo để tranh giành địa bàn. Nếu bị kẹp giữa hai gọng kìm như vậy, Thiết Huyết Minh sẽ chết mà không có đất chôn thân."

Cổ Uy vốn là lão giang hồ, vì quá đau lòng nên không nghĩ đến điều này, nay được Lục Trúc nhắc nhở, nhất thời chột dạ, mồ hôi túa ra nhìn Lục Trúc: "Lục Trúc cô nương, cô nói xem bổn Minh phải làm gì, lẽ nào mấy chục năm tâm huyết của chúng ta lại chịu để cho bọn chúng một trận cướp đi sao? Còn mối thù của Minh chủ nữa, không lẽ không báo?"

Lục Trúc trầm ngâm: "Thiết Huyết Minh vẫn còn hàng vạn đệ tử, hảo thủ tinh nhuệ của tam đường vẫn chưa bị tổn thất, vẫn là một lực lượng đáng gờm. Bây giờ tuyệt đối không nên để bị kích động, tốt nhất trước hết hãy bảo vệ thiếu Minh chủ trở về Tổng đường. Tục ngữ có câu "rắn mất đầu không trườn", Thiết Huyết Minh không có chủ, không đánh cũng tự bại. Vì thế trước hết phải lập minh chủ mới, sau đó hãy thảo luận đối sách chống địch, rút hết tinh nhuệ để ẩn náu thực lực, tam đường tạm thời nhập lại dưới sự lãnh đạo của tân minh chủ, chưa phải là không thể quyết chiến, cũng chưa đến nỗi minh tán nhân vong."

Lục Trúc nói một hồi, khiến cho cả Cổ Uy và mười mấy người kia nhiệt huyết đằng đằng, Cổ Uy nắm chặt tay Lục Trúc cảm kích: "Cô nương, cô đúng là nữ trung Gia Cát!", rồi nhìn sang Nhất Linh, nói: "Thiếu minh chủ, xin hãy hạ lệnh!"

Nhất LInh nghe Lục Trúc nói thật rành mạch đâu ra đấy, thế nhưng bảo ra lệnh thì cậu lại không biết phải bắt đầu thế nào. May mà có Lục Trúc giải vây, bằng không ngọn lửa vừa được nhóm lên trong lòng mấy người kia sẽ không khỏi bị một thiếu minh chủ cái gì cũng không hiểu như Nhất Linh một gáo nước lạnh dội cho tắt ngấm. Lục Trúc nói: "Công tử xa nhà từ nhỏ,

việc ở trong minh vẫn chưa được rõ, vậy mời Cổ đường chủ thay mặt truyền lệnh cho tam đường điều động mọi tinh nhuệ, hảo thủ về bảo vệ Tổng đường, số còn lại ẩn nấp đợi lệnh, không được tự ý điên cuồng tìm đến cái chết."

Nhất Linh gật đầu: "Đúng thế!" Mà thực ra cậu cũng chỉ có mỗi bản lĩnh là gật đầu vậy.

Cổ Uy khom người nhận lệnh, liền thả bồ câu đưa thư truyền tin. Nhìn những có bồ câu bay khuất vào trời xanh, Cổ Uy nói: "Lão phu mở đường, mời thiếu minh chủ hãy trở về tổng đường trước." Nói rồi đi trước dẫn đường.

0O0

Hai bờ sông Gia Lăng đều thuộc quyền quản hạt của Hồn Phi đàn Huyết hồn đường nên nhận được tin báo nhanh nhất, buổi tối đã có các hảo thủ trong đàn đến tụ họp. Hai ngày sau người của hai đàn khác là Hồn Tán, Hồn Diệt cũng đến nơi tề tựu, đến ngày thứ tư, ngoài Viên Mãnh của Lưỡng Giang phân đà đã trận vong, cả tam đàn của Huyết Hồn đường đều đã đến đủ. Cả đàn chủ, phó đàn chủ trong bát đàn tam đường; đà chủ, phó đà chủ, các hảo thủ khác ít ra cũng phải đến vài chục người. Các đệ tử tinh nhuệ được điều động đến, ngoài Lưỡng Giang phân đà của Hồn Phi đàn chỉ còn lại năm trăm người, mỗi đàn khác đều có sáu trăm người kéo đến, thực lực hùng hậu khiến Nhất Linh không khỏi trầm trồ tặc lưỡi.

Lục Trúc và Cổ Uy thương nghị, nếu hàng nghìn người cùng nhau hành động, mục tiêu sẽ quá lộ liễu, như vậy Thanh Long hội sẽ dễ dàng truy sát Nhất Linh, cuối cùng chỉ để một số hảo thủ tinh nhuệ hộ tống cậu, các đệ tử còn lại do các đàn chủ, phó đàn chủ thống lãnh, chia nhau trở về Tổng đường. Chiếu theo chức phận thì Lục Trúc chỉ là một a hoàn, không hề đủ tư cách để thương nghị công việc với Cổ Uy, song Cổ Uy lại vô cùng khâm

phục trước mưu trí và hiểu biết của nàng, hơn nữa mọi thứ Nhất Linh đều nghe theo Lục Trúc, lời Lục Trúc nói cũng là lời của Nhất Linh, Cổ Uy không thể không tuân theo.

Đoàn Nhất Linh hơn mười người khởi hành lên đường, đang đi quả nhiên nhận được tin Quần Anh hội phía bắc nhân cơ hội lửa cháy cướp thành, dốc sức tiến xuống phía nam, Thanh Long hội thì càng không phải nói, đã vượt Trường Giang thâm nhập khắp nơi. Đệ tử của Thiết Huyết Minh tuân theo chỉ thị, co cụm tinh nhuệ lại, ẩn nấp thực lực, thương vong vì vậy không lớn lắm. Cổ Uy và các cao thủ Thiết Huyết Minh cắn răng chịu đựng, vừa lo lắng vừa tức giận, đi bạt mạng để về Tổng đường tại Trung Nghĩa Cốc.

Chập tối hôm đó đoàn người đã đến một góc núi cách Trung Nghĩa Cốc không quá hai ngày đường. Cổ Uy vừa hạ lệnh dừng lại nghỉ ăn cơm, những tiếng cười điên loạn đột nhiên vang lên tứ phía, bốn bóng người xanh lết vây lấy họ từ bốn hướng. Một trong số đó chính là Bệnh Long Tiêu Trầm. Cổ Uy nhìn xung quanh, trong bụng không khỏi kinh hãi. Ngoài Tiêu Trầm ba người còn lại lão đều nhận ra, đó là Cuồng Long Sở Nhất Cuồng, Mãnh Long Kim Mãnh và Tửu Long Ngô Vị. Ngũ long hộ pháp của Thanh Long hội thì đã có tới bốn người tụ họp tại đây.

Tiêu Trầm cười lạnh, liếc nhìn Nhất Linh, rồi nhìn sang Cổ Uy nói: "Cổ đường chủ, không cần phải lên đường nữa rồi, tổng đường của Thiết Huyết Minh đã bị Thanh Long hội chúng ta đạp thành bằng địa, tốt nhất các người nằm xuống nghỉ tại đây đi!"

Cổ Uy chưa kịp đáp lại thì Lục Trúc đã quát lớn: "Khốn kiếp, Trung Nghĩa Cốc tổng đường có hàng ngàn tinh binh Thiết Huyết bảo vệ, Thanh Long hội các người trừ phi mọc thêm cánh, bằng không đừng hòng tiến đến được một bước!"

Tiêu Trầm thực ra chỉ là hư thanh dọa nạt, không ngờ lại bị mấy câu của Lục

Trúc vạch trần, mặt đỏ bừng lên nghĩ: "Con tiểu nha đầu này không biết chui ở đâu ra, vừa hung hãn vừa hoang dã, song lại lợi hại vô cùng, khó chơi hơn nhiều so với tên tiểu tử ngốc kia." Lão cười gằn gằn: "Tiểu nha đầu nhà ngươi mồm mép lanh lợi, lão phu không hơi đâu đấu khẩu với người. Biết điều thì ngoan ngoãn chịu trói, bằng không rơi vào tay lão phu thì nếm đủ khổ đầu đấy."

Chớ nhìn bộ dạng tập tễnh thường ngày của Bệnh Long mà bỏ qua. Trong số ngũ đại hộ pháp của Thanh Long hội, lão chính là người háo sắc nhất. Tiêu Trầm khi ấy liếc nhìn Lục Trúc, nghĩ thầm; "Tiêu nha đầu này thân hình trác tuyệt, mắt long lanh hữu thần, thật khiến cho người ta chết mệt, khuôn mặt lại càng hấp dẫn..."

Cổ Uy ngửa mặt cười ha hả, quát: "Gã họ Tiêu kia, cẩn thận kẻo gió to thổi mất lưỡi đấy, hôm trước cuống cuồng nhảy sông đào thoát, hôm nay lại dám vác mặt đến đây khoác lác. Hà hà, thế gian bao kẻ mặt dầy, họ Tiêu nhà ngươi vẫn là số một!"

Tiêu Trầm xấu hổ quá hóa giận dữ, rút từ thắt lưng ra một ngọn nhuyễn tiên, hét lên: "Cổ Uy, hôm nay góc núi này sẽ là nơi chôn xác của ngươi!"

Cổ Uy hơi quay đầu lại, nói khẽ: "Cẩn thận, bảo vệ thiếu chủ". Rồi vung Cửu hoàn đao lên, cười lớn: "Xem hôm nay ai sẽ chết trước đây." Đoạn tung người lao tới.

Tứ long của Thanh Long hội, ngoài Bệnh Long Tiêu Trầm còn có một Long, Nhất Linh từng gặp, chính là Tửu Long Ngô Vi, lão già cao gầy hôm trước đã làm hại Viên Mãnh. Viên Mãnh thuộc Hồn phi đàn, chủ trì đàn này là Lưu Trấn Linh thiện nghệ phi đao, lòng hận thấu xương Ngô Vi sát hại thủ hạ trung dũng của mình, đã ngầm giữ đao trong tay. Cổ Uy vừa lao ra thì phi đao của Lưu Trần Linh cũng đồng thời rời tay nhằm hướng Ngô vi bay tới.

Cổ Uy Tiêu Trầm, kẻm tám lạng người nửa cân, nhưng Lưu Trần Linh lại không phải là đối thủ của Ngô Vi. Hồn Tán đàn chủ Lý Nhất Phi bản tính trầm tĩnh tinh tường, thấy tình thế không ổn liền nói nhỏ với Hồ Diệt đàn chủ Trần Khang: "Hai chúng ta vờ khiêu chiến với Cuồng Long, rồi cùng quay người lại ba người đánh một, trợ giúp Cổ đường chủ diệt tên Bệnh Long đó trước sau đó giúp Lưu huynh, như thế chắc thắng hơn."
Trần Khang gật đầu, hét về phía Cuồng Long Sở Nhất Cuồng: "Cuồng Long, ta và Lý huynh đùa với ngươi vài chiêu." Vừa nói vừa bước lên trước, lúc ấy Tiêu Trầm vừa khéo quay lưng lại, Lý Nhất Phi hét lên một tiếng: "Ra tay!" Hai người một phải một trái cùng lao đến Tiêu Trầm tấn công, đều tung ra tuyệt chiêu của mình.
Sở Nhất Cuồng thất kinh: "Đúng là quân đê tiện!" Đoạn lao đến hai người ứng cứu Bệnh Long, song vẫn bị chậm một bước. Đang quần nhau khốc liệt với Cổ Uy, Tiêu Trầm bỗng thấy phía sau lưng một luồng gió ập đến. Lão không khỏi kinh hoàng, liền quất roi quấn vào Cửu hoàn đao của Cổ Uy, thụp xuống lăn mấy vòng trên đất. Động tác mau mắn này của Bệnh Long vừa may tránh được đường kiếm đang nhằm vào giữa lưng của Lý Nhất Phi, nhưng vẫn bị Trần Khang một đao rạch toét hông, đau đớn thấu xương. Lão vùng dậy, điên tiết thét lớn: "Lũ thất phu vô sĩ, nộp mạng đi!" Nhuyễn tiên ngang dọc phất mù trời, tấn công Lý Nhất Phi, Trần Khang, trong lúc đó Cổ Uy đã quay sang đối phó Sở Nhất Cuồng.
Lưu Trấn Linh càng đánh càng yếu thế. Mấy vệ sĩ Cổ Uy đem theo tuy võ công không nhược, song vẫn chưa đủ để so tài cùng đám nhất lưu cao thủ đang quần nhau kia, thấy đàn chủ sắp thua đến nơi cũng đồng loạt xông lên, gắng gượng giúp Lưu Trấn Linh duy trì một cục diện thăng bằng. Trong góc núi nhỏ hẹp, sát khí đã vần vũ ở ba nơi, chỉ Nhất Linh, Lục Trúc và Kim Mãnh là đứng không nhàn nhã. Kim Mãnh trợn mắt vẻ quái lạ nhìn Nhất

Linh, cười hì hì: "Ngươi chính là tên cẩu tử của Thủ Thiên Đồ?" Đoạn rảo bước đi đến trước mặt cậu.

Hai vệ sĩ đang giao đầu với Ngô Vi thấy tình thế không ổn, vội lui lại nhào đến phía Kim Mãnh. Mãnh Long Kim Mãnh cũng chẳng thèm nhìn, vung tay tung về phía sau hai chưởng, chưởng lực dương cương mạnh như bài sơn đảo hải, ép chết luôn cả hai người này dù khoảng cách còn đến cả trượng. Mắt lão trừng trừng chụp lên đầu cậu. Khi lão đưa tay ra, thân còn cách Nhất Linh hai trượng, người nhoáng lên một cái đã đến trước mặt cậu.

Kim Mãnh khinh thường không them để ý đến Lục Trúc. Mắt thấy sắp đắc thủ đến nơi, bỗng một bóng xanh thoáng vụt qua, trước mặt Mãnh Long đột nhiên xuất hiện hai cánh tay, tư thế nửa như móng vuốt lại nửa như mỏ ác điểu mộ xuống trảo thủ của lão. Thoáng chốc đôi tay Mãnh Long tên rần, nửa thân trên đau nhói như thể đập vào sắt thép vậy. Kim Mãnh hoảng hốt, trảo biến thành quyền, gồng sức đánh ra, đồng thời tung người lùi về phía sau. Lục Trúc khẽ vặn người trong một tư thế rất quái dị né khỏi song quyền của Kim Mãnh, lao theo lão ta, hai tay cứ trực nhằm mặt và yết hầu Kim Mãnh bổ tới.

Phút chốc Kim Mãnh lâm vào cảnh giống hệt Tiêu Trầm hôm trước, bị Lục Trúc xông tận vào trước mặt tấn công trực diện, luống cuống đến không kịp thở. Mấy lần lão toan dùng trọng quyền để đẩy lùi Lục Trúc, nào ngờ cô nương ấy lại luôn nhẹ nhàng tránh được bằng một thế thức lượn vòng uốn éo như hồ li vặn mình, trông thì kỳ cục nhưng hết sức hữu dụng. Cổ Uy đấu với Sở Nhất Cuồng, kẻ tám lạng người nửa cana, Tiêu Trầm quần nhau với Lý Nhất Phi và Trần Khang cũng nhất thời chưa phân thắng bại. Thanh Long tứ đại hộ pháp chỉ có Kim Mãnh là ngày càng thất thế, tuy chưa thất thủ song ngay cả muốn thoát thân cũng đã muôn ngàn khó khăn rồi.

Ngô Vi đang là kẻ nhàn nhã nhất trong số tứ long. Nhận ra Kim Mãnh đang

nguy, lảo đảo mắt cười thâm hiểm, đột nhiên tung liền ba chưởng đẩy Lưu Trấn Linh lùi ra rất xa, đoạn nhún hai đầu ngón chân vút đến trước mặt Nhất Linh, giáng một chưởng xuống đầu cậu, hét lớn: "Hôm nay xem ngươi còn chạy đằng nào!"

Mắt thấy thiếu chủ sắp vong thân, Cổ Uy và mấy bang chúng Thiết Huyết mặt cắt không còn giọt máu. Trần Khang cùng Lý Nhất Phi bỏ Tiêu Trầm lao tới, Trần Khang một tay đẩy Nhất Linh ngã xuống, Lý Nhất Phi thoắt cái đã đứng chặn trước mặt Nhất Linh, vung tay đỡ thẳng vào song chưởng Ngô Vi. Công lực của hắn kém xa Tửu Long, cú đối chưởng này chỉ là liều chết bảo giá. Một chưởng của Ngô Vi giáng xuống, hai tay chạm nhau, Lý Nhất Phi chân như nhũn ra, quỳ sụp xuống đất, máu tươi hộc ta tung toé. Ngô Vi nhếch mép cười, lại một chưởng nữa giáng xuống, phía kia nhuyễn tiên của Tiêu Trầm cũng đang nhằm Nhất Linh quét tới. Mắt thấy ba người đều khó thoát, cả Cổ Uy và Lục Trúc đều tiếp cứu không kịp, cùng hét lên tuyệt vọng.

Đột nhiên một chuyện lạ kỳ xảy ra, Độc Long tiên vừa giáng xuống đỉnh đầu của Nhất Linh bỗng bật ngược trở lại. Trời đã chập choạng tối lại đang trong cảnh chiến đấu khốc liệt, cả Cổ Uy và Lục Trúc đều không thấy rõ, dường như một ngón tay của Nhất Linh giơ lên, chỉ bằng một lực rất nhẹ đã đánh bạt thế roi hết sức bình sinh của Tiêu Trầm. Độc Long tiên bật lại vừa khéo quấn ngay vào cổ Ngô Vi, lão trợn ngược mắt lên, toàn thân co giật. Lý Nhất Phi đang quỳ trước mặt lão chớp thời cơ một kiếm đâm lên xuyên suốt bụng dưới Ngô Vi. Sự biến này quả là kỳ lạ vô cùng, Thiết Huyết Minh nháy mắt chuyển bại thành thắng, giết chết Thanh Long đại hộ pháp Ngô Vi. Bất luận là Cổ Uy, Lục Trúc hay tam long còn lại không một ai dám tin vào mắt mình. Cả hai bên nhất thời dừng giao tranh, đờ mắt nhìn về phía Ngô Vi và Nhất Linh.

Trần Khang đỡ Nhất Linh đứng dậy, nhìn Nhất Linh, rồi lại nhìn Lý Nhất Phi, thấy mình vẫn chưa chết, lắc lắc đầu như vừa tỉnh cơn mơ. Nhất Linh thấy hai bên đã ngừng giao đấu, đúng là cơ hội tốt để đào thoát, vội gọi lớn: "Chúng ta mau chạy!"

Một lời cất lên để tỉnh những người còn trong mộng, chúng nhân lập tức giật mình. Trần Khang, Lý Nhất Phi vịn Nhất Linh bỏ chạy, Cổ Uy, Lục Trúc chặn hậu, Lưu Trấn Linh tận dụng sở trường phóng phi đao yểm trợ. Trời đã tối, ưu thế đã mất, phi đao ám khí khó phòng, nhất là biến cố kỳ quái làm khiếp đảm lòng người kia đã khiến cho bọn Sở Nhất Cuồng chỉ dám om hận nhặt xác Ngô Vi mà không dám truy theo. Chạy được hơn mười dặm, nội thương của Lý Nhất Phi phát tác, dần trở nên nguy kịch. Hai vệ sĩ còn lại của Cổ Uy tình cờ phát hiện ra một sơn động, đoàn người liền tiến vào trong động nghỉ ngơi. Trong động không sợ ánh sáng lọt ra ngoài, họ liền nổi lửa lên. Nhất Linh dìu Lý Nhất Phi đến cạnh đống lửa, bắt mạch rồi đi ra ngoài động, cũng không biết là bứt mấy cây lá gì vào, bảo hai vệ sĩ kia lấy bát ra nấu, vừa xoa bóp huyệt vị trước ngực Lý Nhất Phi vừa nói: "Huynh bị chấn thương tam mạch, may mà vết thương không nặng lắm, tôi đẩy bỏ máu tụ cho huynh, uống thêm chút thuốc, với thể lực của huynh thì ngày mai là không có vấn đề gì rồi."

Cổ Uy và mấy người kia đã ở cùng với cậu một số ngày, thấy Nhất Linh làm gì không phải là lóng nga lóng ngóng thì cũng là bắt chước Lục Trúc, chính bản thân cậu lại không có chút chủ kiến nào. Vậy mà khi chữa thương cho Lý Nhất Phi lại như hoàn toàn biến thành một người khác, ngữ khí tự tin, động tác hết sức thành thực khiến người ta không thể không tin, không thể không theo. Cổ Uy và mấy người kia cứ tròn mắt nhìn, trong lòng vô cùng kỳ lạ. Cổ Uy gọi Trần Khang vào một góc khẽ hỏi: "Rốt cuộc khi nãy đã xảy ra chuyện gì?"

"Hạ chức cũng không biết nữa." Trần Khang vẻ mặt mơ hồ.
"Hình như có nhìn thấy ngón tay của thiếu chủ bật nhẹ một cái lên roi của Tiêu Trầm..." Cổ Uy liếc nhìn Nhất Linh, rồi lại nhìn Trần Khang, ánh mắt đầy nghi vấn.
Bỗng mắt Trần Khang rực lên: "Trừ phi..."
Cổ Uy lập tức lắc đầu: "Tuy vậy ta cũng không chắc chắn." Trần Khang sầm mắt lại, liếc nhìn Nhất Linh nói: "Đường chủ, ông có thấy không, vị thiếu chủ này của chúng ta kỳ lạ hết sức. Mọi người đều biết thiếu chủ là tôn đồ của Hồng Y lão tổ nhưng dường như độc môn khinh công của Tuyết Sơn phái một chút cũng không biết."
Tuyết Sơn quanh năm chìm trong băng tuyết, phi khinh công cao cường không ai có thể lên xuống. Khinh công Tuyết Sơn phái vì vậy đã thuộc hạng đệ nhất võ lâm, khi thi triển chỉ cần mũi bàn chân chạm đất là có thể lướt nhanh như gió nhẹ trên băng tuyết.
Cổ Uy lắc đầu: "Ta thấy thiếu chủ căn bản không biết võ công."
Thực ra câu này cũng là điều Trần Khang muốn nói, có điều không dám phát ra. Nghe Cổ Uy nhận xét hắn mới tiếp lời: "Thiếu chủ cũng dường như không hiểu gì về chuyện giang hồ vậy."
Cổ Uy cau mày: "Căn bản chính là một thiếu niên thôn dã chưa từng được thấy sự đời."
Trần Khang nhìn Cổ Uy, vẻ mặt vừa kinh ngạc vừa lo lắng: "Đường chủ cho rằng..."
"Ta cho rằng chuyện hôm nay không phải ngẫu nhiên vô cớ". Giọng Cổ Uy khẳng định: "Bộ dạng thiếu chủ thế này nhất định là do minh chủ cố ý sắp đặt. Ngươi trông cái cô Lục Trúc kia xem. Ngoài minh chủ ra, ai có thể tìm được một cô nương lợi hại như vậy làm a hoàn cho thiếu chủ chứ?"
Trần Khang gật đầu: "Đúng thế". Rồi lại nghĩ đến một chuyện, nói: "Không

biết đường chủ có để ý không, thiếu chủ tối nào cũng toạ thiền thay cho ngủ, nếu như đó là đang luyện công..."

"Nhất định là đang luyện công. Hơn nữa thứ công phu này nhất định phải giữ được tâm cảnh trong sáng như ngọc bạch..." Ánh mắt Cổ Uy sáng dần lên, rồi tức thì biến thành mừng rỡ, khẽ nói: "Đúng là như vậy rồi, tuyệt đối không sai!"

Trần Khang cũng hớn hở, nhìn vào mắt Cổ Uy: "Chuyện hôm nay cho thấy thần công của thiếu chủ sắp cáo thành rồi."

Cổ Uy gật đầu, hai người đã giải được nghi ngờ trong lòng, liền không nói gì nữa, thần sắc trên mặt hớn hở vui mừng như Trư Bát Giới được ăn nhân sâm vậy. Hai người họ đâu thể ngờ vị thiếu minh của Nhất Linh này hoàn toàn là giả, a hoàn lợi hại tên Lục Trúc kia lại còn là a hoàn giả của thiếu minh chủ giả, thật là giả không còn có gì giả hơn được nữa.

Đoàn người đã đi suốt một ngày đường, lại trải qua một trận chiến khốc liệt, ai nấy đều mệt mỏi rã rời, ăn tối xong, đặt người là ngủ. Sơn động không rộng lắm, Nhất Linh, Lục Trúc chiếm một góc, đám Cổ Uy chiếm vùng còn lại. Nhất Linh vẫn tọa thiền thay ngủ, khi ấy vừa mới nhập tĩnh, bỗng trong tai truyền đến giọng nhỏ nhẹ của Lục Trúc: "Tiểu hòa thượng, nằm xuống, ta có chuyện muốn nói."

Lục Trúc nằm ngay cạnh Nhất Linh, cậu đưa mắt liếc bọn người Cổ Uy, hơi lưỡng lự một chút rồi mới nằm xuống. Lục Trúc trở mình quay lại, mặt đối mặt với Nhất Linh, có thể nghe được cả tiếng thở. Đối diện với đôi mắt long lanh của Lục Trúc chỉ trong gang tấc, Nhất Linh thấy lòng rối bời. Đó không phải vì Lục Trúc là nữ giới, Nhất Linh tâm địa trong sáng ngây thơ, đối với chuyện nam nữ hoàn toàn vẫn chưa biết gì, sự bối rối này chỉ là do cậu thấy mình quá vô dụng so với vẻ nhanh nhẹn hiểu đời của nàng. Cái cô a hoàn không biết chui ở đâu ra này, võ công cao cường, kiến thức quảng

bác, mưu kế thâm sâu, lại còn là người duy nhất nắm giữ bí mật của Nhất Linh, khiến cậu càng nghĩ càng không yên. Lục Trúc dùng tâm pháp truyền âm, lờinosi chỉ lọt vào tai một mình Nhất Linh. Chớ nói bọn người Cổ Uy cách xa mấy trượng, cho dù có ở sát cạnh cũng không nghe thấy gì.

Nàng khẽ nhấp nháy môi, nói: "Ta hỏi cậu trả lời đừng có lên tiếng, chỉ cần động miệng là được. Cậu họ gì?"

"Sư phụ nói tôi họ Vương, nhưng người từ trước đến nay chỉ gọi tôi là Nhất Linh." Nhất Linh quả nhiene không lên tiếng, chỉ khẽ động môi, Lục Trúc đúng là đọc ngay ra ý nghĩa của câu nói.

"Sư phụ cậu tên là gì?" Lục Trúc lại hỏi.

"Đại Trác".

"Có tên họ tục gia gì không?"

"Không có". Nhất Linh nghĩ một hồi rồi tiếp: "Nhưng xung quanh đấy cũng có người gọi sư phụ là Đại Trác bồ tát."

Lục Trúc gật đầu, bỗng ngữ khí trở nên nghiêm trang: "Vì sao cậu lại mạo nhận thiếu minh chủ?"

Nhất Linh hoảng hốt, bất giác cất cao giọng: "Tôi không phải". Lục Trúc nhanh tay giữ lấy miệng cậu: "Ta đã bảo rồi, không được lên tiếng."

Nhất Linh vẻ áy náy, nói: "Tôi không phải muốn giả mạo thiếu minh chủ, là thiếu minh chủ nhờ tôi giả mạo cậu ta để thu thút truy binh của Thanh Long hội."

Lục Trúc hừm lên một tiếng: "Bảo người ta thay hắn đi chết, đúng là đồ vô liêm sĩ." Rồi nhìn Nhất Linh: "Cậu sao lại ngốc như vậy?"

Nhất Linh đỏ bừng mặt, ấp úng: "Tôi... tôi trước đây không biết, sau này biết rồi, cô lại bảo..."

Lục Trúc gật đầu, chặn không cho cậu nói tiếp rồi bỗng nhiên dùng một ánh mắt rất đỗi dịu dàng nhìn Nhất Linh, giọng nói cũng trở nên êm ái lạ thường:

"Nhất Linh, hãy nói cho ta biết, võ công của cậu là học của ai?"
Ánh mắt và giọng nói của Lục Trúc như có ma lực, Nhất Linh chỉ cảm thấy toàn thân nóng hổi một cảm giác dễ chịu khó tả, bất giác trả lời: "Tôi chưa hề học qua võ công."
"Cậu dối ta!" Chỉ ba từ mềm mại vô thường, toàn thân Nhất Linh dường như mê đi trong cơn mộng mị kỳ lạ, nếu như có bí mật gì đó cậu nhất định giữ không nổi. Chỉ có điều, Nhất Linh đúng là không có bí mật gì ngoài chuyện đóng thế thiếu minh chủ, cậu thốt lên trong cơn mơ màng: "Tôi đâu có dối cô nương, thực sự tôi chưa hề học võ công."
"Vậy chuyện hôm rồi cậu một ngón tay bật vung Độc Long tiên của Tiêu Trầm là như thế nào?" Trong giọng nói của Lục Trúc đã thoáng chút tức giận.
"Tôi không biết." Nhất Linh nói: "Khi ấy tôi sợ chết khiếp đi được, mơ mơ hồ hồ ngón tay bất giác bật lene, thế là sợi roi văng đi."
Thực ra Lục Trúc không hề nhìn thấy rõ Nhất Linh đã làm gì, nói như vậy chỉ là bắt nọn cậu. Nhất Linh nếu như phủ nhận còn được, cậu lại khẳng khái thừa nhận song lại nói những lời hồ đồ như vậy, Lục Trúc nào chịu tin. Nàng yên lặng một lát rồi lại ngọt nhạt: "Thật không?" Đột nhiên đưa cả hai tay ra, một tay xiết chặt yết hầu Nhất Linh, một tay chặn vào nhuyễn ma huyệt của cậu.
Nhất Linh hoảng hốt: "Sao thế? Tôi đâu có nói dối, tất cả đều là thật mà!"
Lục Trúc cười nhạt, tay dần xiết chặt yết hầu Nhất Linh. Cậu định vùng ra nhưng nhuyễn ma huyệt đã bị khống chế không thể cử động được, hô hấp mỗi lúc một khó khăn, đầu óc quay cuồng. Trong lúc mơ hồ ấy, đột nhiên trong đầu Nhất Linh thoáng loé lên một luồng sức mạnh thần bí từ trong người phát ra, chân tay quẫy đảo những tư thế vô thức kỳ quái. Lúc tỉnh ra, cậu thập phần ngạc nhiên nghe thấy tiếng thở nhè nhẹ của Lục Trúc bên

dưới mình. Nhất Linh lắc lắc đầu, không hiểu vì sao mình lại đang đè lên người Lục Trúc, tay vặn trở lại khoá tay nàng, một tay khác đang xiết trên cổ, Lục Trúc nằm yên, mặt mũi tái mét kinh hãi.

Sơn động quá nhỏ, Nhất Linh và Lục Trúc vật lộn ra sao, Cổ Uy và đám nhân sĩ Thiết Huyết Minh kia đều biết hết. Tuy biết nhưng lại không dám nhìn thẳng nên chỉ cho rằng hai người đang thân mật với nhau. Lưu Trấn Linh cau mặt giận dữ, trước mặt thủ hạ lại trắng trợn làm trò như vậy, thật quá thiếu lễ mạo. Cổ Uy và Trần Khang trái lại hé mắt nhìn nhau cười, nghĩ thầm: "Thiếu chủ quả là không nhịn được nữa rồi, tuy là có chút nóng vội, song tuổi trẻ khí thịnh, nữ nhân kia lại muôn phần hấp dẫn, cũng khó trách được."

Lão giang hồ thành tinh như Cổ Uy sớm đã nhận ra thần sắc của Lục Trúc mang chút cổ quái, có vẻ là đã dị dung, nhưng lại không dám khẳng định chắc chắn, bởi họ không hiểu vì sao a hoàn lại phải làm vậy trước chủ nhân. Chỉ sau khi đoán Nhất Linh đang bí mật luyện công thì lập tức khẳng định đúng là Lục Trúc đã dị dung thật. Việc tì nữ dị dung trước mặt chủ nhân chỉ có hai nguyên nhân, một là sợ chủ nhân thấy sắc sinh lòng nên phải làm cho dung nhan xấu xí đi, hoặc là chủ nhân muốn độc chiếm xuân sắc nên lệnh cho tì nữ cải sửa dung mạo. Cả hai lão đều nghiêng về ý sau bởi trên đường đi họ đều đã mục kích sự gần gũi giữa Lục Trúc và Nhất Linh. Lúc này thấy Nhất Linh ngồi trên người Lục Trúc, hai lão nghĩ thầm: "Thiếu minh chủ có mấy đêm cũng không nhịn được, nha đầu lợi hại này không biết rốt cuộc là nhan sắc cỡ nào?" Cổ Uy tuổi đã cao, lòng từ lâu bình tịnh trước chuyện nam nữ nên chỉ nghĩ vậy là thôi. Trần Khang trái lại cảm thấy trong ruột bồn chồn, mắt lim dim trộm nhìn, không ngờ Nhất Linh lại từ trên người Lục Trúc lăn xuống.

Hóa ra trong lúc mơ hồ Nhất Linh đã khống chế ngược được Lục Trúc làm

cho cô nương ấy sợ hết hồn, lúc sau tỉnh lại đến lượt cậu luống cuống, vội thả nàng ra, lăn xuống đất, chân tay lóng ngóng quờ lung tung, đặt cả lên ngực Lục Trúc khiến nàng giật nảy mình. Nhất Linh càng thất kinh, tim đập thình thịnh. "Xin lỗi, tôi không phải cố ý, tôi cũng... không biết." Nhất Linh lắp bắp, may mà cậu cũng còn nhớ không lên tiếng, chỉ động đậy khuôn miệng, Cổ Uy và mấy người kia đều không hề nghe thấy.

Lục Trúc mặt tái mét như thầy bói gặp ma. Nhất Linh xin lỗi thật lòng, nhưng trí óc giảo hoạt của nàng lại không thể tin Nhất Linh đang xin lỗi. Kẻ này giả bộ thật khó ai bì, không biết sau cái vẻ ngờ nghệch kia còn ẩn giấu những thủ đoạn tàn độc gì nữa! Nhưng đến lúc nhìn đôi mắt rất mực thành khẩn của Nhất Linh, nhớ lại chuyện cậu thường xuyên giúp người thì Lục Trúc lại bán tín bán nghi, nàng lặng đi một hồi mới hỏi: "Cậu thực sự... không giận ta?"

Nhất Linh gật đầu lia lịa: "Không giận, không giận, tôi làm sao có thể giận được, chỉ cần cô nương không giận là tốt rồi, tôi..."

Lục Trúc lại tin thêm vài phần, vôi hỏi: "Cậu đã dùng cách gì để khống chế lại ta vậy?" Nhuyễn ma huyệt bị khống chế, yết hầu bị xiết lại, có là cao thủ nhất lưu cũng vô phương thoát thân phản chế lại đối phương. Lục Trúc có nghĩ vỡ óc cũng không hiểu Nhất Linh rốt cuộc đã làm thế nào, nhất định phải hỏi rõ ràng.

"Tôi... tôi nói ra cô lại không tin." Vẻ mặt Nhất Linh đầy khó xử, "Tôi... tôi thực sự không biết!"

Bộ dạng thật thà hấp tấp của cậu, cho dù Tào Tháo có tái sinh cũng không thể nghi ngờ thêm được. Lục Trúc đầu óc rối mờ, có biện suy cách nào cũng không lý giải nổi, đành phải thăm dò: "Nếu như thật sự không còn giận nữa thì hãy ngủ đi, ta cũng buồn ngủ rồi."

Nhất Linh lập tức nhắm mắt lại, một lúc mở mắt ra thấy Lục Trúc như đã

say giấc, liền ngồi dậy xếp bằng tròn, chẳng mấy chốc đã đi sâu vào thiền định. Lục Trúc tuy nhắm mắt, song trong đầu vẫn nghĩ ngược nghĩ xuôi, mãi đến khi trời gần sáng mới chợp đi được một lúc. Mấy ngày sau, trên đường đi không xảy ra chuyện gì nữa, sang ngày thứ ba đoàn người về đến Trung Nghĩa Cốc tổng đường.

Trung Nghĩa Cốc là một sơn cốc hình vuông rộng hàng dặm, ba bề vách đá dựng đứng, phía đông là cửa cốc, chốt chặn lớp lớp. Trước cửa cốc sừng sững bức tường đá xanh cao mười trường, cảm tưởng bất kỳ một hảo thủ khinh công nào cũng khó mà bay qua. Đại môn với vô vàn thiết tố cài chặt hai then nặng tới vạn cân, chỉ cần hạ then xuống thì thiên quân khó mở, Thiết Huyết Minh gọi tường thành là Trung Nghĩa tường, còn cách cửa kia đương nhiên là Trung Nghĩa môn rồi. Từ Trung Nghĩa môn đi vào là một con đường lát đá xanh dài tới ba dặm, rộng rãi bằng phẳng, có thể đi một lúc hai xe ngựa. Tận cùng con đường chính là bức tường vây, đều dùng đá xanh xây nên, cao ba trượng, rộng một trượng, có bốn cửa, cửa chính ở vòng tường vây ngoài cùng là Thiết Huyết môn, Trung Nghĩa môn vừa khéo nằm đối diện ở phía xa, mở cửa Thiết Huyết môn là qua khách có thể đến thẳng trung tâm của Thiết Huyết Đường, cũng là trái tim của Thiết Huyết Minh; Thiết Huyết Trung Nghĩa đường nếu đóng cả bốn cửa lại thì trở thành một thành trì sắt thép. Phòng xá trong bốn vòng tường có thể chứa được hàng vạn đệ tử, các kiến trúc phòng thủ đủ để chống lại mười vạn quan binh trong vòng hai ba năm.

Đoàn người Nhất Linh sau ngọ mới tới được cửa cốc. Một đệ tử của Thiết Huyết đường xuất hiện báo tin, Long, Hổ, Báo tam đàn thủ hạ của Huyết Ảnh đường chủ Tân Vô Ảnh đã đến tổng đường trước, Cổ Uy chau mày: "Sao chúng lại đến trước được?" Rồi vung tay lên: "Phát tín hiệu, khai môn Trung Nghĩa và Thiết Huyết, lệnh Tân Vô Ảnh ra nghênh đón Thiếu Minh

chủ!"

Cờ hoa rợp trời, Trung Nghĩa môn rộng mở, Nhất Linh đưa mắt lên nhìn chỉ thấy một con đường lát đá xanh chạy thẳng tới một công trình kiến trúc cao to ở phía xa, khí thế hùng vĩ vô cùng. Hơn mười trang hán tử từ Trung Nghĩa môn hùng dũng bước nhanh ra, dẫn đầu là một người trạc tuổi Cổ Uy, thân hình vạm vỡ, sắc mặt nghiêm trang, đó chính là Huyết Ảnh đường đường chủ Tân Vô Ảnh. Ánh mắt sáng quắc, sắc như hai luồng điện của Tân Vô Ảnh đảo một lượt qua Nhất Linh, đoạn khom người hành lễ: "Huyết Ảnh đường đường chủ Tân Vô Ảnh dẫn thủ hạ tam đàn cửu đà tham kiến thiếu minh chủ."

Cổ Uy vẻ oai vệ: "Tân Vô Ảnh, thấy thiếu minh chủ sao không quỳ bái?"

Tân Vô Ảnh thản nhiên nhìn lại lão: "Họ Tân ta ngoài phụ mẫu ra, cả đời chỉ bái lạy có mộtmifnh minh chủ!"

Cổ Uy nộ quát: "Minh chủ đã tạ thế, thiếu minh chủ tức là minh chủ, mau quỳ xuống!"

Tân Vô Ảnh lạnh lùng nhìn Nhất Linh chằm chằm, chậm rãi nói: "Thiếu minh chủ, cậu có biết chuyện Thanh Long hội dốc sức bắc tiến, Quần Anh hội tràn xuống phía nam, cơ nghiệp ba mươi năm của Thiết Huyết Minh e chỉ trong nháy mắt sẽ biến thành hư không, gần mười vạn đệ tử sắp phải phơi thây nơi bên dã."

Nhất Linh gật đầu: "Ta biết!"

"Vậy thiếu minh chủ có muốn lấy tay chống trời, cứu vãn Thiết Huyết Minh?"

Nhất Linh hoảng hốt nghĩ thầm: "Ta lấy đâu ra bản lĩnh ấy?" Đột nhiên trong tai vang lên giọng Lục Trúc; "Phải hết sức tự tin, nói theo ý của ta. Nhớ kỹ, cậu đang là thiếu minh chủ!"

Hai ngày vừa rồi, Lục Trúc đã dạy cho Nhất Linh rất nhiều điều, điều đầu

tiên chính là phải tự tin, phải coi mình chính là thiếu minh chủ. Nhất Linh lấy lại tinh thần, cất cao giọng: "Ta muốn!"

Tân Vô Ảnh gật đầu: "Thiếu chủ xem ra rất tự tin. Được lắm, thiếu chủ hãy nghe ta nói vài lời, năm xưa phụ thân cậu tự tay sáng lập ra Thiết Huyết Minh, với võ công và mưu trí liên tiếp thắng ta ba hiệp, khiến Tân Vô Ảnh ta cúi đầu nhận bại, can tâm quỳ bái dưới cờ, đổi Vô Ảnh môn thành Huyết Ảnh đường. Xin hỏi, thiếu chủ hôm nay có thể đem bản lĩnh gì ra mà bảo Tân Vô Ảnh ta phải quỳ bái? Nếu như không thể khiến Tân Vô Ảnh ta tâm phục khẩu phục, vậy thì cậu có bản lĩnh gì để cứu vãn Thiết Huyết Minh đây?"

Cổ Uy quát lớn: "Phế ngôn! Tân Vô Ảnh, ngươi từng này tuổi đầu rồi lại còn đòi so tài với một đứa trẻ?"

Sắc mặt lạnh lùng suốt từ nãy giờ của Tân Vô Ảnh đột nhiên quắc lên: "Họ Cổ khốn khiếp kia, thiếu chủ đã là một đứa trẻ thì ngươi đưa cậu ta về làm gì? Thiết Huyết Minh sóng gió dập vùi, không lẽ còn thiếu một đứa trẻ khóc tang sao?"

"Ngươi... ngươi..." Mặt Cổ Uy tím ngắt lại, Cửu hoàn đoan vung lên: "Họ Tân kia, ngươi muốn xem bản lĩnh gì thì hãy đến gặp lão phu, ta nhất định cho ngươi thảo mãn."

Tân Vô Ảnh ngẩng đầu lên: "Rất tốt, ngươi xông lên là đúng, họ Tân ta nếu thua ngươi thì sẽ lập tức dập đầu trước tiểu tử này!"

Hai lão nhân chuẩn bị lao vào nhau, các thủ hạ của hai đàn cũng đã gườm gườm tương thị. Nhất Linh hốt hoảng, bước mạnh một bước ra giữa hai người, dang tay ra, nói lạc cả giọng: "Hai vị xin chớ động thủ, ta có thể không làm minh chủ, dù sao thì ta..." đang định nói ra mình dù sao cũng không phải là thiếu chủ thì đột nhiên nhớ đến lời cảnh cáo của Lục Trúc, lại lập tức im bặt.

Cổ Uy gằn giọng: "Tử thừa phụ nghiệp luôn là đạo lý thiên kinh địa nghĩa, thiếu chủ không thể quá nhún nhường."
Tân Vô Ảnh ngửa cổ cười lớn: "Cổ Uy, lão thất phu nhà ngươi có tư cách gì để lấy tính mạng của bảy vạn đệ tử Thiết Huyết Minh ra mà giảng đạo lý thiên kinh địa nghĩa với ta?"
Lục Trúc đột nhiên bước lên phía trước, nói: "Tân đường chủ, thiếu chủ rốt cuộc phải có bản lĩnh gì thì ông mới chịu phục đây?"
Tân Vô Ảnh đưa mắt liếc sang: "Ngươi là ai?"
Lục Trúc ngẩng mặt lên: "Tôi là a hoàn của thiếu chủ."
Ánh mắt sắc bén của Tân Vô Ảnh dừng lại trên mặt Lục Trúc: "Tiểu nha đầu lắm chuyện, hà hà, hãy hiện nguyên hình cho lão phu xem!" Đoạn vung tay ra, chộp vào mặt nàng. Lục Trúc lùi một bước, hai tay giơ lên chắn trước mặt. Trảo thủ của Tân Vô Ảnh dường như là hư vô, hai tay của Lục Trúc vừa giơ ra, tay của Tân Vô Ảnh đã luồn qua chục mổ vào mặt nàng, ẩn hiện bất định, kỳ quái vô cùng. Lục Trúc không thể tránh nổi, đầu ngửa hết cỡ về phía sau, kêu lên một tiếng thất kinh, ánh mắt đáng thương nhìn về phía Nhất Linh cầu cứu. Lại một cỗ kình lực không hiểu từ đâu dâng tràn trong thân thể Nhất Linh, bóng nười loáng lên, Tân Vô Ảnh lao vút lên không như một mũi tên rồi đáp xuống cách đó cả chục trượng. Lục Trúc đứng sau Nhất Linh, khuôn mặt hoàn toàn không bị thương tổn gì, đang cúi xuống cố giấu nụ cười. Lục Trúc thân chủ cao cường, võ công của Tân Vô Ảnh cũng chỉ xấp xỉ Cổ Uy, muốn phân thắng bại với nàng ít nhất cũng phải qua vài trăm chiêu. Tình thế vừa rồi, Lục Trúc đã cố ý làm ra như vậy.
Sau khi trải qua chuyện kỳ lạ ở sơn động đêm nọ, Lục Trúc luôn bán tín bán nghi, nhìn Nhất Linh vẻ chân thành hết mức, không hề giống với giả vờ. Nàng lấy thường thức cơ bản giang hồ ra chỉ bảo, Nhất Linh lúc nào cũng tỏ ra hứng thú, giống hệt như một đứa trẻ thôn dã chưa được mở tầm mắt bao

giờ. Lục Trúc đã suy ngẫm đủ đường song cũng không tìm được câu trả lời, nghĩ đến Nhất Linh thân phận là một hòa thượng, đột nhiên nhớ ra truyền thuyết về một đại pháp thần bí của Phật môn, "Truyền đăng đại pháp". Nghĩa ra điều đó, Lục Trúc cao hứng vô cùng. Nàng quyết tâm phải tìm được lời giải cho câu đó này, nếu như Nhất Linh đóng kịch thì hắn ta chính là ngụy quân tử đáng sợ nhất trong gầm trời này, còn nếu đúng thật trên người Nhất Linh tiềm tàng Truyền đăng đại pháp mà cậu ta không biết thì nhiệm vụ trong chuyến xuất hành lần này của nàng sẽ hoàn thành mỹ mãn. Nhân cơ hội Tân Vô Ảnh ra tay, Lục Trúc mạo hiểm để lão uy hiệp, mắt chằm chằm nhìn Nhất Linh, chỉ thấy cậu đột nhiên rùng người lao lên trước, tay đưa ra nhanh như chớp chộp lấy mạch môn của lão rồi hất mạnh một cái, cả người Tân Vô Ảnh lao vút lên không, bắn ra xa. Thi triển chiêu thức này, thân pháp Nhất Linh đã đạt đến tột cùng nhanh nhạy, bộ vị chuẩn xác ngay cả tia lửa điện cũng khó so bì. Lục Trúc tuy đã cố ý quan sát, song vẫn không hoàn toàn nhìn rõ.

"Là Phật môn truyền đăng đại pháp!" Lục Trúc reo lên trong đầu "Bằng không một thiếu niên mới mười sáu tuổi tuyệt đối không thể có công phu như vậy."

Con người là một loại động vật rất ít kỹ năng bẩm sinh. Muốn thành thạo trở thành tuyệt kỹ, mỗi người đều phải dốc hết tâm sức để học tập rèn luyện. Thực ra đa số những kiến thức và kỹ năng cơ bản này, tổ tiên các đời trước đã sở hữu từ lâu, song lại không thể giống như mắt mũi chân tay tự nhiên mọc ra trong đầu của con cháu. Kể từ khi con người xuất hiện, trải qua hàng triệu năm, nhân loại vẫn luôn lặp lại chính mình, điều này thực sự không thể nói không phải là một nỗi bi thương. Phật tổ đã trải nghiệm được nỗi bi thương này, người dùng trái tim đại từ đại bi, tuệ lực đại minh đại trí sáng lập ra một phương pháp có thể khiến cho những kỹ năng trí tuệ mà đời trước

tích luỹ được truyền vào cơ thể thế hệ sau một cách vẹn toàn không thiếu sót, giống như truyền đăng hỏa, hay gọi là truyền đăng đại pháp. Nhưng con người có bộ não thì không thể không dùng đến, sức mạnh nguyên thần bản thể của con người là vô cùng mạnh mẽ, truyền đăng đại pháp hoàn toàn không thể tuyên binh đoạt chủ mà chỉ có thể tích giữ pháp lực đã truyền trong cơ thể người nhận dưới dạng tiềm tàng. Người nhận phải phát giác ra những khả năng tiềm tàng đó, chủ động lĩnh ngộ thì khối của cải quý báu ấy mới có thể hòa nhập với thân thể làm một. Trước khi người nhận chưa ý thức được điều này, pháp lực đã tích giữ trong người sẽ không thể tự phát tiết ra, vì thế không thể giúp gì cho người đó cả. Tình thế ấy cũng giống như một đại tài chủ tích luỹ vô số của cải cho con cháu đời sau, nhưng con cháu họ lại không biết mà đào lên hưởng dụng thì cũng vẫn chỉ là một kẻ nghèo rớt mà thôi.

Truyền đăng đại pháp tuy thế cũng vẫn có ngoại lệ. Đó là khi người nhận gặp phải kích thích hay hoàn cảnh hiểm nghèo, khi nguyên thần bản thể bị mơ hồ, đánh mất chính mình thì đại pháp đó sẽ tự nhiên vùng dậy, pháp lực đã tích trữ được sẽ có khả năng tự điều khiển mà phát tiết ra. Nhất Linh đã mấy lần trải qua tình trạng như vậy, lúc tỉnh táo không biết võ công là gì vậy mà lúc hoảng hốt mơ mơ hồ hồ thì đột nhiên trở nên lợi hại vô cùng, có điều bản thân cậu vẫn chưa phát giác ra điều kỳ lạ trong đó. Lục Trúc nhìn Nhất Linh đang đứng ngây người, Tân Vô Ảnh và Cổ Uy thì kinh hãi nghi hoặc nhìn nhau, trong lòng mừng thầm. Bí mật này ngoài nàng ra không ai biết cả. Bỗng một đệ tử từ trong tổng đường hớt hải chạy ra, kêu lên từ đằng xa: "Đường chủ, có thư cầu viện khẩn cấp, Bạch đường chủ của Huyết Ngao đường đang bị vây khốn ở Song Phong Cốc, kẻ địch là Quần Anh hội."

Tân Vô Ảnh vừa mới định thần lại, Cổ Uy đang mừng thầm cho thiếu chủ, nghe thấy vậy cả hai đều biến sắc mặt. Tân Vô Ảnh nhận cấp thư, liếc nhìn

Nhất Linh, chau mày nói: "Quần Anh hội đến thật là nhanh!
Cổ Uy bức xúc: "Lũ khốn kiếp, bọn Quần Anh hội thật bức người quá đáng."
Lục Trúc đột nhiên truyền âm nói với Nhất Linh: "Hãy tự tin lên, coi mình là thiếu minh chủ thực sự, làm cho đám hào kiệt này phải tin phục, đồng lòng cự địch. Nếu như cậu cứ sợ rúm lại thế này thì bảy vạn đệ tử của Thiết Huyết Minh sẽ vì sự mềm yếu quá mức của cậu mà chết uổng đó!" Khoảng khắc ấy Lục Trúc đã hạ quyết tâm, dốc hết tâm sức trợ giúp Nhất Linh vượt qua nan quan, trở thành minh chủ, việc đó sẽ vô cùng có lợi cho hành sự của nàng sau này.
Nhất Linh nhìn Lục Trúc, vẻ lo lắng: "Phải làm thế nào, cô hãy bảo tôi đi!" Trái tim lương thiện của cậu lo lắng tột cùng, nghĩ tới bảy vạn người sắp máu chảy đầu rơi, chỉ thiếu chút nữa là quỳ xuống niệm câu a di đà phật.
"Hãy ngẩng mặt lên, lấy uy của thiếu minh chủ, hạ lệnh hai đường Huyết Hồn, Huyết Ảnh tập hợp toàn bộ lực lượng, cùng cậu đi cứu người."
"Được!" Nhất Linh gật đầu. Cậu và Lục Trúc nói chuyện với nhau đã trở thành một thứ phối hợp mật thiết, cậu chỉ động đậy miệng chứ không lên tiếng, còn Lục Trúc thì dùng thuật truyền âm, hai người tuy bàn bạc một lúc song Tân Vô Ảnh và những người kia không nghe được gì. Nhất Linh quay đầu lại, định thần, đột nhiên thẳng người, nói: "Tân đường chủ, Cổ đường chủ, bất kể ai làm minh chủ thì hiện giờ cũng xin hai vị lập hợp toàn bộ lực lượng cùng tôi đi cứu người."
Cổ Uy lập tức khom người, lớn tiếng nói: "Tuân lệnh minh chủ!" Tân Vô Ảnh biến sắc mặt, cũng lập tức lên tiếng; "Được, hãy đi cứu Bạch đường chủ trước!"
Tam đàn thủ hạ của Tân Vô Ảnh là Long, Hổ, Báo đều có ba nghìn đệ tử, cộng với hai nghìn đệ tử Huyết Hồn đường, nhân số cả thảy năm nghìn tạo

thành một con rồng dài, ầm ầm đổ về Song Phong Cốc. Song Phong Cốc cách Trung Nghĩa Cốc chừng bốn mươi dặm về phía tây, cả hai phía núi cao dựng đứng, sơn cốc dài nằm giữa. Hai ngàn đệ tử của Huyết Ngao Đường đang bị Quần Anh hội vây kín trong cốc này. Lục Trúc hỏi rõ địa hình, nhìn đoàn người dài thượt, cau mày nói với Nhất Linh: "Thế này thì không ổn, giống như rắn dài vào động nhỏ vậy. Quần Anh hội nếu rút khỏi cửa cốc để chúng ta vào trong rồi mới hợp vây, Thiết Huyết Minh thể nào cũng lâm cảnh một mẻ lưới quét sạch."

Nhất Linh hốt hoảng: "Tỉ tỉ, tỉ bảo phải làm thế nào?"

Lục Trúc trong bụng cười thầm: "Tiểu hòa thượng ngốc nghếch này hốt hoảng ngay đến tỉ tỉ cũng gọi ra!" Đoạn nói: "Quân chia thành ba đường, hai đường chủ mỗi người dẫn tinh nhuệ một đàn, chiếm lĩnh Song Phong đỉnh, phải nhanh mà không được động tiếng, tốt nhất là vòng lên từ phía sau núi, không để cho Quần Anh hội phát giác. Ghìm chặt tình thế, bất kể Quần Anh hội ứng phó như thế nào, hãy để cánh giữa chúng ta vào rồi chờ chúng tấn công. Khi ấy chúng nhất định sẽ chốt chặt ở cửa cốc, hai cánh kia mới từ hai bên công xuống, phối hợp với bên trong tống ra, Quần Anh hội nhất định không ngờ đến mà tán loạn, không sợ không cứu được người."

Nhất Linh vỗ tay: "Hay quá, tỉ tỉ mau nói với họ đi!"

Lục Trúc lắc đầu: "Cậu lại không nhớ lời của ta rồi, muốn làm minh chủ thì nhất định phải bảnh lĩnh tự tin. Hãy đi nói kế hoạch này với họ. Về võ công, khi nãy cậu đã làm cho Tân Vô Ảnh rùng mình, về mưu trí giờ lại làm lão khiếp vía một phen, đợi đến lúc cứu được người ra rồi, lão ấy không phục cậu không được."

Nhất Linh: "Nhưng khi nãy tôi..."

"Bất luận khi nãy cậu thế nào," Lục Trúc biết Nhất Linh định nói khi nãy cậu không hiểu chuyện gì đã xảy ra, nên ngắt ngay lời: "Hãy đi nói với họ

trước đã!"

Nhất Linh líu ríu nghe theo, đi tìm Cổ Uy nói cho lão ta kế hoạch. Cổ Uy mừng rỡ kéo Nhất Linh đi ngay đến chỗ Tân Vô Ảnh, lão lạnh lùng nhìn cậu một hồi lâu song cũng gật đầu đồng ý. Ba người thương nghị, sai Long Tự đàn và Báo Tự đàn nhanh chóng tiến vào chiếm lĩnh Song Phong đỉnh, đợi sau khi giành được rồi mới tấn công chính diện.

Bên ngoài Song Phong cốc hơn một dặm, địa thế nhấp nhô, có một cồn đất nhỏ nhô lên, đứng trên đó có thể nhìn khắp địa thế trong cốc. Khi đoàn người của Nhất Linh đến thì trời đã gần tối, song vẫn có thể quan sát rõ tình hình. Sơn cốc rộng rãi, chân hai ngọn núi cách nhau đến hơn một dặm, ở giữa có một đám chừng hơn hai nghìn người vận quần áo đen, xếp thành trận địa phòng thủ hình tròn, chính là đệ tử của Huyết Ngao đường. Xung quanh thủ trận nhan nhản là người vây kín, đúng là nhân mã Quần Anh hội.

Ba phái Thiết Huyết, Thanh Long, Quần Anh đều có cách ăn mặc khác nhau, chỉ cần nhìn vào sắc phục là có thể nhận ra là người phương nào. Người ngựa Quần Anh hội nhiều hơn gấp bội so với đệ tử của Huyết Ngao đường, vây chặt bốn phía, song lại chưa tấn công. Cả hai phía đều gườm gườm lăm le, không khí trong cốc im phăng phắc. Cả vạn người tập trung mà chỉ nghe tiếng gió thổi ù ù. Tân Vô Ảnh chau mày: "Quần Anh hội tính giở trò gì vậy? Chiêu Hiền, Tập Anh cả hai đường đều đến, nhân mã có đến hơn vạn, sao lại không tấn công mà cứ đứng im?"

Cổ Uy cũng đăm chiêu: "Hình như là đang đợi người, không lẽ lại đang chờ lão mặt non Lục Cửu Châu ấy?"

"Bọn chúng đang đợi chúng ta, đợi người cứu viện vào trong cốc rồi sẽ một lưới quét sạch." Nhất Linh xen vào.

Tân Vô Ảnh nhìn cậu vẻ kỳ dị, Nhất Linh nhìn lại lão, tự dưng bật lên tiếng cười. Thực ra, những lời này đều là do Lục Trúc truyền âm chỉ dạy, Nhất

Linh nhắc lại y nguyên, trong lòng không khỏi thấy gượng gạo, sợ Tân Vô Ảnh chỉ trích, không ngờ lão lại gật đầu: "Thiếu minh chủ nói có lý!" Giọng điệu đã vô cùng khách khí.

Tân Vô Ảnh vốn là môn chủ Vô Ảnh môn, sau khi bị Thủ Thiên Đồ thu phục, đã dốc sức phò trợ Thủ Thiên Đồ, lập nhiều công trạng. Người này công lớn tài cao nên tính tình rất kiêu ngạo, ngoài Thủ Thiên Đồ ra bình sinh chưa từng phục ai, trong Thiết Huyết Minh luôn là oan gia đối đầu với Cổ Uy tính tình nóng nảy bộp chộp. Lão ta vốn đã bất mãn với việc Cổ Uy lấy danh nghĩa thiếu minh chủ phát lệnh khiển người, vừa đến lại gặp ngay một kẻ khù khờ, không chút nhuệ khí anh hào như Nhất Linh, lại càng cho rằng Cổ Uy sau trướng thao túng thiếu chủ, vì thế không chút lễ phép với cậu.

Tuy thế lúc trước Nhất Linh đã lộ ra một đòn công phu làm lão thất kinh, về sau lại bày xuất mưu lược, ý nghĩa trong đầu đột nhiên thay đổi, than thầm: "Thiếu minh chủ xem ra quả có bản lĩnh, chỉ có điều quá thật thà."

Cổ Uy nhìn ra sự thay đổi trong Tân Vô Ảnh nên vỗ vai lão ta nói: "Lão Tân này, cơn nguy nan mùa thu năm nay là lúc hai bộ xương già chúng ta gắng nốt chút sức tàn rồi."

Tân Vô Ảnh ậm ừ: "Yên tâm đi, Tân Vô Ảnh ta nhận đại ân của minh chủ, tất sẽ liều chết báo đền."

Những gì hai người nói với nhau Nhất Linh đều nghe thấy, đưa mắt nhìn bốn xung quanh. Đệ tử của Thiết Huyết Minh tên đều đã lên cung, đao đã tuốt khỏi vỏ. Nghĩ đến chẳng mấy chốc nữa nơi đây sẽ xảy ra một trường chém giết đổ máu, trong lòng thấp thỏm không yên, thầm khấn cầu: "A di đà phật, sư phụ, hãy bảo cho đệ tử biết con phải làm thế nào đây?"

Bỗng có hai con bồ câu trắng lần lượt bay tới, Cổ Uy thở phào: "Hai đàn đã chiếm lĩnh Song Phong đỉnh, có thể xông vào rồi."

Tân Vô Ảnh đột nhiên nói: "Thiếu minh chủ hãy lưu lại đây, không cần thiết

phải mạo hiểm."
Cổ Uy lặng người ra, reo lên: "Tân đường chủ nói rất phải!"
Nhất Linh lắc đầu: "Không, tôi đi cùng mọi người." Rồi quay đầu nhìn Lục Trúc. Câu này không phải là do Lục Trúc dạy, cậu không biết như thế có đúng hay không. Tâm trí thuần hậu của cậu chỉ cho rằng, khi người khác đổ máu chiến đấu mình lại co tay đứng nhìn thì thật quá là xấu hổ. Còn về việc bản thân có chịu đựng được cảnh chém giết đẫm máu sắp xảy ra không cậu cũng chưa hề nghĩ tới.
Cổ Uy lại hiểu lầm ý Nhất Linh, cho rằng cậu lo lắng cho Lục Trúc, nghĩ thầm: "Tiểu nha đầu này quả là có vị trí trong lòng thiếu chủ." Đoạn nói: "Lục Trúc cô nương ở đây là được rồi."
Thực ra quyết định mà Nhất Linh đưa ra cũng khó đảo ngược lại. Lúc nguy cấp này lòng người là quan trọng nhất, Nhất Linh nếu không ra trận thì khó tránh được thủ hạ không phục, nhưng nếu bảo cứ xông vào chém giết thì ai có thể lường được hậu quả sẽ như thế nào? Lục Trúc đang do dự khó quyết, nghe thấy Nhất Linh nói như vậy liền thở phào, quay sang Nhất Linh cười: "Tôi đi cùng công tử, cho dù là thiên binh vạn mã cũng phải giết được vài tên chứ!"
Tân Vô Ảnh vung tay lên: "Được, chúng ta cứ thế xông vào!" rồi nhìn Nhất Linh: "Xin thiếu minh chủ hãy hạ lệnh!"
Lục Trúc khẽ cau mày, nghĩ thầm: "Lão già này đã khách khí hơn rồi, có điều vẫn chưa chịu gọi Nhất Linh là minh chủ. Hừm, ta lại phải để cho lão sáng mắt một phen mới được." Rồi khẽ chuyển người ra sau Nhất Linh, không để cho bọn người Tân Vô Ảnh thấy miệng nàng mấp máy, truyền cho cậu vài lời chỉ dẫn.
Nhất Linh gật đầu, giơ tay lên: "Khoan đã!"
Tân Vô Ảnh ngạc nhiên: "Sao vậy?"

Nhất Linh nói như đao chém: "Sinh tử chém giết, không thể làm theo ý đồ quân địch. Quần Anh hội muốn cho chúng ta đến, một mẻ lưới vét sạch, chúng ta lại càng không đi. Cứ để cho chúng chờ đến lúc không chịu nổi nữa, tâm lay ý động, khi ấy chúng ta mới công kích khiến chúng bất ngờ là có thể đánh cho chúng không kịp trở tay."

Cổ Uy hỏi: "Nếu chúng cứ vậy mà không công thì sao?"

"Không thể". Nhất Linh vẻ đầy tự tin: "Trước khi trời tối, Quần Anh hội nhất định sẽ phát động công kích."

Vừa dứt lời, tiếng hô chém giết đã truyền tới, Quần Anh hội quả nhiên đã phát động tấn công. Tân Vô Ảnh mặt đầy khâm phục, đột nhiên quỳ sụp xuống đất: "Tân Vô Ảnh khi trước buông lời vô lễ, cầu xin minh chủ thứ tội."

Nhất Linh vội đỡ lão tay dậy, nói: "Tân đường chủ hãy mau đứng lên!" Lo lắng cho Huyết Ngao đường bị tổn thương, cậu liền cao giọng: "Phóng tín pháo để Bạch đường chủ thêm dũng khí cự địch, chúng ta xông vào."

Mệnh lệnh vừa hạ, hàng nghìn huynh đệ Thiết Huyết Minh đồng thanh hét lớn, thế quân như cơn hồng thủy long trời lở đất. Khí thế dũng mãnh ấy làm Nhất Linh cảm tưởng như đột nhiên sa vào dòng nước cuồn cuộn trên Ác Quỷ Tập, trong lòng không khỏi rung động. Cổ Uy, Tân Vô Ảnh kề vai tiến trước, Nhất Linh, Lục Trúc sát bước theo sau, phía sau là hàng nghìn đệ tử của Thiết Huyết Minh.

Đúng như lời Nhất Linh, Quần Anh hội chờ mãi không thấy viện binh của Thiết Huyết Minh, đã nóng ruột phát động tấn công, không ngờ Thiết Huyết Minh lại đột nhiên kéo đến, đội hình phúc chốc rối loạn. Đang lâm vào cảnh lưỡng đầu thọ địch thì trên sườn núi hai bên tinh binh Thiết Huyết lại kéo xuống như cuồng phong, khiến Quần Anh hội càng thêm hoảng loạn, Huyết Ngao đường chớp thời cơ dốc sức từ giữa đánh ra. Quần Anh hội bốn bề

đều bị tập kích, thất bại thê thảm, phải mở đường máu tháo chạy khỏi cốc, bỏ lại hơn hai nghìn xác chết.

Thiết Huyết Minh toàn thắng, tam đường hội họp. Đang lúc vui mừng ngây ngất đột nhiên phát hiện thiếu chủ mất tích. Tân Vô Ảnh hỏi Lục Trúc. Lục Trúc hỏi Cổ Uy. Cổ Uy hỏi Bạch Hạc Niên, nhưng Bạch Hạc Niên ngay đến mặt Nhất Linh cũng chưa nhìn qua, làm sao biết cậu đang ở đâu. Mấy nghìn nhân mã đang lục tục kéo về tổng đường lại quay lại Song Phong Cốc tìm kiếm khắp nơi, gần như đã đào xới từng tấc đất trong cốc lên. Mấy người quen thuộc Nhất Linh như Cổ Uy, Tân Vô Ảnh, Lục Trúc còn đi lật khắp các thi thể, song Nhất Linh đã như bóng chim tăm cá.

Vị minh chủ kỳ lạ ấy rốt cuộc đã biến đi phương nào?

Linh thứu phi long

Dịch giả: Tiêu Dao Tử

Chương 3

Hoá ra Nhất Linh đã bị bắt.

Lúc vào trận, cậu đi ngay sau Cổ Uy và Tân Vô Ảnh. Thấy tứ phía đao thương kiếm kích chém giết hỗn loạn, đầu óc đột nhiên trở nên mơ hồ không còn nghĩ được gì nữa, trong tiềm thức chỉ còn một ý muốn thôi thúc, phải mau chạy thoát khỏi trường đồ sát này.

Quần hùng hai bên sát khí đằng đằng, lăn xả vào nhau, Nhất Linh cũng theo hai đường chủ xông tới Quần Anh hội nhưng không phải để chém giết mà là

lom khom chui luồn dưới đao kiếm quân địch. Sang trái sang phải, dướn lên mọp xuống, Nhất Linh chui loạn cả lên, cũng không biết vì sao lại có thể luồn qua hơn một vạn người, bình yên thoát ra từ phía sau trận của Quần Anh hội.

Tâm thần hoảng hốt bất định, Nhất Linh cứ thế cắm đầu chạy cho thật xa. Một lúc lâu sau dừng lại nhìn lên người, quần áo đã rách hết song da thịt lại không bị tổn thương, mới thở phào niệm một câu: "A di đà phật, bồ tát che chở!"

Đột nhiene cảm thấy trên đầu lành lạnh, cậu đưa tay sờ rồi kêu lên thất thanh. Đầu Nhất Linh giờ đây trọc lốc, mớ tóc kế thừa của Thủ Tự Hùng xem ra đã bị mắc ở mũi kiếm ngạnh thương nào rồi.

Nhất Linh bối rối khôn tả, thầm nghĩ: "Lần này thì lộ tẩy rồi, ai cũng có thể nhìn ra ta là hòa thượng chứ không phải thiếu minh chủ." Nghĩ đến không thể làm thiếu minh chủ được nữa, Nhất Linh trong lòng không khỏi rầu rĩ. Cậu không phải loại người thích danh vọng quyền thế, chỉ là bỗng nhiên mất đi thân phận nên mới có chút không nỡ mà thôi.

Nhất Linh đã chạy rất xa, tiếng chém giết động trời vẫn theo gió truyền tới. Cảm giác lo sợ ngày càng tăng, cậu cởi bỏ bộ võ phục thiếu minh chủ đã rách nát, lấy từ trong tay nải bên người một bộ tăng phục ra thay, phút chốc đã biến thành một tiểu hòa thượng đích thực.

Bại binh của Quần Anh hội bắt đầu chạy gần đến, Nhất Linh nấp sau một gò núi nhỏ, nghĩ bụng đợi cho đám người này đi hết rồi mình sẽ thoát ra, hỏi đường lên Thiếu Lâm. Không ngờ tàn quân Quần Anh hội đông như kiến, tràn cả lên gò núi Nhất Linh đang nấp. Cậu hoảng hốt, chạy cũng không kịp, luống cuống chui vào sao một bụi rậm, lén nhìn trộm ra ngoài.

Một đám người mặc đồ đen xúm quanh một nữ nhân chạy tới, nữ nhân đó chừng mười tám mười chín tuổi, tóc chải ba chòm, dung mạo vô cùng xinh

đẹp, phía sau là một tiểu a hoàn khoảng mười bốn mười lăm.
Cô gái dừng lại ngay phía trước bụi rậm mà Nhất Linh đang nấp, đám người áo đen tỏa ra hai bên canh chừng. Một lúc sau, lại có mấy người chạy đến, Nhất Linh đưa mắt nhìn, thấy hai người chạy trước đều đã khoảng năm mươi. Tới trước cô gái, hai người khom mình hành lễ, người bên trái nói: "Bẩm tiểu thư, người của Tập Anh Đường đã rút, tổn thất khoảng một nghìn người." Người bên phải tiếp: "Chiêu Hiền Đường cũng tương tự như vậy."
Cô gái kia khẽ rùng mình: "Là ta đã hại các huynh đệ rồi!"
Lão nhân bên trái nói: "Thiết Huyết Minh quá hiểm độc, không liên quan gì đến tiểu thư."
Người bên phải tiếp: "Lão tử Tân Vô Ảnh đó đã nổi tiếng nham hiểm khó chơi, ngay cả hội chủ thường ngày cũng không dám coi thường hắn."
Cô gái kia lắc đầu: "Tập Anh Đường cử ra năm trăm đệ tử cầm cung yểm hộ phía sau, phía trước hai đường hợp lại, rút về Hắc Thạch trấn."
Mấy người kia tuân lệnh rời đi, cô gái đó đứng một lúc rồi lại nói tiếp: "Các ngươi hãy đi trước, Linh Nhi ở lại cùng ta một lát."
Đám hắc y cận vệ hai bên vâng dạ chạy nốt, chỉ còn cô gái đó và a hoàn Linh Nhi ở lại. Bỗng nhiên cô tay quỳ xuống, kêu lớn: "Các vị huynh đệ, là tôi đã hại mọi người."
Nhất Linh nghe rõ từng tiếng nức nở của cô gái, mắt thì trông thấy cô đang dang tay tự đánh chính mình.
Tiểu a hoàn kia lao đến kêu lên: "Tiểu thư, không, đừng tự làm khổ như vậy!"
Cô gái hất mạnh tay làm Linh Nhi văng ra, nói: "Tại ta đáng chết, nếu như nhẫn nại chờ thêm một lúc nữa, viện binh của Thiết Huyết Minh đến rồi, tất sẽ trúng kế của ta, mấy nghìn huynh đệ đâu phải chết uổng."
Hai gò má trắng trẻo đã in đầy những vết tay, khoé miệng chảy máu, cô gái

vẫn tự đánh vào mình.

Không hiểu vì sao Nhất Linh cảm thấy xúc động trong lòng, cậu đứng phắt dậy, nói: "Đó không phải là lỗi của cô, đừng tự giày vò nữa!"

Cô gái và tiểu a hoàn kia cùng giật bắn mình. Cô gái nhảy vút lên, ánh mắt lạnh lùng lia qua Nhất Linh, thấy là một tiểu hòa thượng mới khẽ lăng xuông, gằn giọng: "Ngươi vừa nói gì!"

Nhất Linh bị cái nhìn làm cho luống cuống chân tay, cậu lấy hết dũng khí nói: "Tôi nói đó không phải là lỗi của cô, mà là do kế sách của cô bị... bị người ta nhìn thấu cả. Cho dù sự nhẫn nại của cô có cao đến mấy, có chờ bao lâu nữa, nếu cô không phát động tấn công thì viện binh của Thiết Huyết Minh cũng sẽ không bao giờ công kích đâu."

Cô gái ngẩng mặt lên trời: "Hóa ra là thế, chẳng trách chờ đến cả một ngày viện binh của bọn chúng vẫn không thấy đâu, thì ra Thiết Huyết Minh còn có những nhân tài như vậy." Rồi chằm chằm nhìn Nhất Linh, quát lên: "Ngươi là ai?"

Nhất Linh sợ nảy bắn cả người lên, hoảng hốt chắp tay hành lễ: "Ai di đà phật, tiểu tăng là hòa thượng."

Tiểu a hoàn Linh Nhi toét miệng ra cười: "Ai chẳng biết ngươi là hòa thượng, tiểu thư hỏi ngươi tên là gì?"

"Tiểu tăng Nhất Linh." Nhất Linh trả lời thành thực.

Cô gái kia không hề nhếch môi, vẫn nói như quát: "Gian kế của Thiết Huyết Minh làm sao ngươi biết được?"

Nhất Linh tim đập thình thịch, nghĩ bụng: "Hỏng rồi!" Bỗng buột miệng: "Là tôi đoán vậy!" Nhất Linh không biết nói dối, ba chữ này đã là trình độ bịa đặt cao nhất của cậu rồi. Nếu đổi là người khác, nói như vậy cô gái kia nhất định sẽ không tin, song cái đầu trọc của Nhất Linh đã giúp cậu. Cô gái kia nửa tin nửa ngờ nhìn Nhất Linh, rồi quay đi, nói: "Hãy theo ta!" rồi trầm

lặng bước xuống núi.

Tiểu a hoàn chống nạnh trừng mắt nhìn Nhất Linh, quát: "Tiểu hòa thượng tốt nhất hãy ngoan ngoãn, nếu không thành thực, hừm!" A hoàn nhỏ tuổi hơn Nhất Linh, lại còn thấp hơn cả một cái đầu, song bộ dạng hung thần ngang ngược khiến cho cậu không thể không e ngại, bèn chau mày nói: "A di đà phật, thí chủ đừng có hung dữ như vậy, tiểu tăng còn phải lên đường nữa."

Nhưng nhìn bộ dạng không chút thương lượng của Linh Nhi, cậu chỉ còn cách theo sau hai người xuống núi.

Bên dưới, hai hắc y hán tử đã giữ sẵn ngựa cho hai chủ tớ. Cô gái kia chỉ vào một trong hai người nói: "Ngươi và tiểu hòa thượng cùng cưỡi một con." Rồi liếc nhìn Linh Nhi, nói tiếp: "Cẩn thận kẻo hắn chạy mất, nhưng cũng không được làm hắn bị thương."

Nhất Linh mặt mày ủ rũ, lòng dạ thấp thỏm, không rõ trong số người của Quần Anh hội trên dưới có ai biết cậu đã từng giả mạo thiếu minh chủ của Thiết Huyết Minh chưa?

Cậu không biết cô gái kia là ai, song có thể đoán ra cô ta hẳn phải rất có quyền thế trong Quần Anh hội, thấy nữ nhân dường như không có ác ý với mình, trong lòng thầm niệm: "A di đà phật, vị nữ thí chủ này xinh đẹp như vậy, có lẽ sẽ không làm khó cho ta, chỉ hy vọng cô ấy sớm thả ta đi, đến Thiếu Lâm Tự làm hòa thượng cho yên ổn."

Nhất Linh đoán không nhầm, cô gái đó tên Lục Từ Anh, con gái duy nhất của Quần Anh hội chủ Lục Cửu Châu, cũng là nhân vật số hai của Quần Anh hội.

Lục Cửu Châu một tay sáng lập Quần Anh hội, cùng với Thiết Huyết Minh, Thanh Long Hội, hình thành thế chân vạc chia ba giang hồ Hắc đạo, song trong lòng vẫn chưa thỏa mãn, lúc nào cũng toan tính nhất thống Hắc đạo,

tam phái quy về một. Đầu não của ba phái nếu nói về dã tâm thì Lục Cửu Châu đứng đầu bảng. Lần này được tin Thanh Long hội mưu sát Thủ Thiên Đồ, lão lập tức nắm lấy cơ hội, dốc sức xuất binh, hơn nữa lại tấn công thẳng đến Trung Nghĩa Cốc tổng đường, vì thế tuy Thanh Long hội ra tay trước song bên đầu tiên kéo đến Trung Nghĩa Cốc của Thiết Huyết Minh lại là Quần Anh hội.

Mấy năm gần đây Lục Cửu Châu khổ luyện một mon công phu tà phái, do nóng lòng thành công nên tẩu hỏa nhập ma, ngày nào cũng bị hàn độc hành hạ. Tuy vậy lão vẫn đích thân xuất mã, chỉ có điều chỉ huy đội tinh nhuệ tiên phong lại là con gái Lục Từ Anh, Lục Cửu Châu dẫn phần lớn nhân mã áp sát phía sau.

Tính cách của Lục Từ Anh và phụ thân rất giống nhau, tuy là nữ nhi song lại mang ý đồ hùng bá thiên hạ, từ nhỏ đã nuôi chí lớn, muốn làm cho phụ thân tuy không con trai mà lại như có, lấy thân phận anh thư để nhất thống Hắc đạo. Mấy năm gần đây Lục Cửu Châu bị hàn độc hành hạ, Lục Từ Anh thay thế điều hành công việc trong hội, mưu kế thâm sâu, thủ đoạn tàn độc, ngay đến Lục Cửu Châu nhiều lúc cũng phải tặc lưỡi lắc đầu. Lần này trời ban lương cơ, Lục Từ Anh hạ quyết tâm thay phụ thân thực hiện thỏa nguyện cả đời và cũng để cho mình vang danh thiên hạ. Không ngờ lại chịu một trận thua đau đớn ở Song Phong cốc này, trong lòng xấu hổ vô cùng. Bề ngoài Lục Từ Anh xinh đẹp như hoa, song bên trong lại lạnh lùng tàn khốc tột độ, đối với người cũng như với bản thân đều không chút lưu tình. Khi nãy nếu không phải là Nhất Linh kịp thời ngăn cản, sau một trận tự đánh vào mặt, không biết cô ta sẽ biến thành bộ dạng gì nữa.

Hắc Thạch trấn nằm cách Song Phong Lĩnh hơn mười dặm, là thị trấn lớn nhất gần tổng đường của Thiết Huyết Minh, vốn là cửa ngõ trọng yếu trấn giữ Trung Nghĩa Cốc, song giờ đã bị Quần Anh hội chiếm giữ. Khi Lục Từ

Anh trở về, nghe xong bẩm báo của ái nữ, Lục Cửu Châu toàn thân run lên bần bật, mặt tái xanh, miệng méo xệch, mắt trợn ngược lên, gần như chết đứng tại chỗ.

Mấy năm nay Lục Cửu Châu bị hàn độc hành thân, sắc mặt luôn tái mét, nay lại nghe tin thất bại, đám thủ hạ đều khiếp đảm cúi đầu, không dám nhìn lên, vì thế không ai phát hiện lão ta có điều không ổn. Chỉ một mình Nhất Linh nhìn ra tình trạng nguy kịch của hội chủ Quần Anh. Cậu tinh thông y lý, đã từng cứu chữa cho rất nhiều thương nhân bị rơi xuống nước giữa mùa đông, vừa nhìn đã thấy ngay Lục Cửu Châu chính là bị hàn độc công tâm, nếu không kịp thời chữa trị thì chẳng mấy chốc sẽ bị lạnh cứng mà chết. Vốn Nhất Linh luôn sốt sắng cứu người, có điều lúc nãy vì nhiều chuyện mà bị bắt làm tù binh nên bây giờ nhìn ra bệnh lại không dám lên tiếng.

Lục Từ Anh bẩm báo xong, phủ phục dưới đất, giọng thê lương: "Lục Từ Anh thị sát địch tình không rõ, chỉ huy thất bại, xin hội chủ nghiêm minh trừng phạt." Lục Cửu Châu bị hàn độc hành hạ, toàn thân cứng ngắc, dù là muốn động chút đầu ngón tay cũng không được thì làm sao mà trả lời.

Lục Từ Anh cho rằng phụ thân mềm lòng, chờ một lúc rồi lại nói tiếp: "Hội quy như thiết, bất luận thân sơ, xin hội chủ hãy nghiêm phạt."

Nhất Linh nhìn Lục Cửu Châu càng lúc càng không ổn, cuối cùng không nhịn nổi nữa, kêu lên: "Ông ấy bị hàn độc phát tán, lãnh khí công tâm, đã không thể nói được nữa rồi!"

Cậu đang mang tâm trạng sợ hãi, giọng nói không lớn song lại như tiếng sấm dội vào tai tất cả các thủ hạ Quần Anh có mặt ở đó. Lục Từ Anh đứng phắt dậy, đám người kia lập tức lao lên, người gọi phụ thân, kẻ kêu hội chủ, kéo giằng bốn phía. Lục Cửu Châu đã như một băng nhân cứng đơ, không còn thở được lấy một hơi.

Lục Từ Anh miệng hộc máu tươi, kêu lên thảm thiết: "Cha, là con gái đã hại

cha rồi." Đoạn tuốt trường kiếm định xiết vào cổ, mấy lão đường chủ đang lo cứu chữa cho Lục Cửu Châu, không ai để ý đến cô ta. Chỉ chút xíu nữa là cổ ngọc đứt lìa thì đột nhiên một bóng người sẹt qua, kẹp tay đoạt kiếm, hét lên: "Tiểu thư đừng như vậy, hội chủ còn có thể cứu được!" chính là Nhất Linh.

Lục Từ Anh phẫn huyết đang dâng, ý đã muốn chết, bảo kiếm tuy chưa cứa vào da song đầu óc thì đã mơ hồ, người mềm nhũn gục xuống. Nhất Linh đã quen cứu người, sợ hãi tị hiềm lúc ấy hoàn toàn biến mất, cậu một tay ôm Lục Từ Anh, một tay điểm vào nhân trung cô ta.

Lục Từ Anh dần tỉnh lại, mở mắt ra khóc nức nở: "Cha..." Nhất Linh nhắc lại: "Tiểu thư không cần phải lo lắng, hội chủ vẫn còn có thể cứu được." Không chần chừ, cậu giao Lục Từ Anh cho Linh Nhi đang luýnh quýnh bên cạnh: "Mau đỡ lấy tiểu thư nhà cô!" đồng thời lớn tiếng: "Mọi người tránh ra, để tôi!" Ngữ khí Nhất Linh khi ấy kiên định quyết đoán, không giống chút nào với tiểu hòa thượng rụt rè trước đó. Ba đại đường chủ của Quần Anh hội không ai không phải là nhân vật nghệ cao gan cả, song nghe Nhất Linh quát lên như vậy tự dưng đều lui ra.

Nhất Linh lấy từ trong người ra một hộp nhỏ, mở hộp thuốc bốc một nắm kim. Tuy rời khỏi Ác Quỷ tập, nhưng những thứ cứu người này cậu luôn đem theo bên mình. Nhất Linh xoay quanh người Lục Cửu Châu, tay phải giơ lên, từng cây kim liên tiếp cắm chuẩn xác vào các huyệt đạo khắp người lão.

Ba đại đường của của Quần Anh hội là Tập Anh, Chiêu Hiền, Nạp Tài mỗi người đều mang trên người một tuyệt chiêu, người nào người ấy kiến thức uyên thâm, song lại chưa từng nhìn thấy ai có y thuật như của Nhất Linh. Mắt thấy Nhất Linh chẳng qua chỉ là một tiểu hòa thượng xa lạ, đang trong lúc rối bời, không khỏi bán tinh bán nghi. Đúng lúc ấy, Lục Cửu Châu đột

nhiên động người, kêu lên: "Lạnh chết ta rồi!"
Quần Anh hội trên dưới ai nấy đều mừng rỡ, Lục Từ Anh lao lên trước, nước mắt giàn giụa: "Cha ơi!"
Lục Cửu Châu xoa đầu con gái, giọng hiền từ: "Cha không sao rồi, nha đầu ngốc à, đừng khóc nữa!" Rồi nhìn Nhất Linh: "Vị tiểu hòa thượng này y thuật cao siêu, ta phải tạ ơn cứu mạng rất nhiều."
Nhất Linh mặt hơi đỏ, chắp tay: "Không dám, hàn độc trong người thí chủ rất ghê gớm, tiểu tăng đã dùng cách châm cứu bế huyệt ép dồn xuống hai chân, muốn trục hết chúg ra phải cần ít nhất ba ngày."
Lục Cửu Châu khẽ động đậy hai chân, quả nhiên cảm tháy cứng ngắc, các khớp đau ê ẩm. Lão biết những gì Nhất Linh nói đều không sai, liền cười hà hà: "Tiểu sư phụ quả là thần y! Rồi nhìn Lục Từ Anh: "Anh nhi, con đã tìm thấy vị tiểu thần y này ở đâu vậy, vừa khéo cứu được mạng sống cho cha!"
Lục Từ Anh đỏ bừng mặt, cúi đầu: "Là do... là do nữ nhi bắt được, không ngờ lại nhầm lẫn...", rồi liếc nhìn Nhất Linh, anh mắt đầy vẻ áy náy.
Nữ tử ấy vốn là một cô nương rất mực xinh đẹp, có điều thường ngày quá đổi lạnh lùng tàn ác nên mất hết sức quyến rũ, tuy nhiên lúc này trong lòng đầy cảnh kích xen lẫn ý biết lỗi, vẻ đẹp lại càng rực rỡ lung linh. Nhất Linh quay sang vừa khéo bắt gặp ánh mắt Lục Từ Anh, cậu giật thót mình, hốt hoảng cúi đầu xuống, tim đập thình thịch như sắp bung ra khỏi lồng ngực.
Lục Cửu Châu ha hả cười: "Con gái ta tùy tay bắt người về, lại là một thần y, xem ra lão phu quả là chưa đến hồi tuyệt mệnh!"
Chúng nhân Quần Anh Hội trên dưới đều tươi cười mừng rỡ. Lục Từ Anh cũng mỉm cười vẻ ngượng ngùng, lại liếc nhìn Nhất Linh, trong lòng chợt mơ hồ cảm giác có gì đó như là ý trời.
Lục Từ Anh đắc ý, Nhất Linh thì ngược lại, vừa ngẩng đầu lên gặp ngay ánh mắt cô ta, hồn phách lại một lần nữa chao đảo như sắp lìa khỏi xác.

Một cô nương tuyệt vời xinh đẹp như Lục Từ Anh, lúc vui sướng nở nụ cười rạng rỡ, vẻ hấp dẫn thực khó có thể tả bằng lời.

Lục Cửu Châu vẫn cười ha hả: "Tiểu sư phụ pháp danh nên xưng hô thế nào? Làm sao lại vừa khéo đụng phải con gái tôi vậy?"

Nhất Linh đang ngây người ra nhìn Lục Từ Anh như trong cơn mộng mị, không hề nghe thấy gì hết. Lục Cửu Châu hỏi một lần nữa, Lục Từ Anh sốt ruột quay đầu lại, bắt gặp ánh mắt đờ đẫn của Nhất Linh, mặt đột nhiên trở nên nghiêm nghị, khoé miệng khẽ chu lên, lớn tiếng: "Cha ta hỏi chuyện ngươi đó, ngươi mắc chứng gì thế?"

Lúc này Nhất Linh mới giật mình tỉnh lại, mặt đỏ bừng chắp tay nhìn Lục Cửu Châu: "A di đà phật, thí chủ muốn hỏi gì ạ?"

Vẻ ngượng ngùng của cậu đều lọt vào mắt tất cả chúng nhân trong phòng, Lục Cửu Châu khoái trá cười to: "Ta hỏi tiểu sư phụ pháp danh là gì, thiền tu ở đâu?"

Nhất Linh chắp tay nói: "Tiểu tăng là Nhất Linh, sư phụ là Đại Trác, sống ở bên bờ Ác Quỷ tập Gia Lăng giang."

Lục Cửu Châu vẻ mặt bỗng nghiêm trang; "A, thì ra sư phụ cậu chính là cao tăng Đại Trác còn được gọi là Đại Trác bồ tát đấy sao?"

Nhất Linh chắp tay: "Hóa ra thí chủ cũng biết sư phụ?"

Lục Cửu Châu đưa mắt nhìn quanh mọi người, nói: "Bốn mươi năm nay, Đại Trác bồ tát cứu vô số người trên Ác quỷ tập, thiện tâm như biển, y thuật như thần, thiên hạ ai mà không biết tiếng!"

Lão ta nhìn Nhất Linh: "Tiểu sư phụ sao không ở Ác quỷ tập hầu hạ sư phụ mà lại đến nơi này?"

Nhất Linh nước mắt lưng tròng, niệm một câu phật hiệu: "Sư phụ tiểu tăng đã tọa hóa rồi, lúc ra đi người dặn tôi lên Thiếu Lâm Tự, về sau... về sau...", nói đến đây cậu đã nghẹn lời, không thể thốt lên câu nào nữa.

Lục Cửu Châu gật đầu, vẻ mặt đau buồn: "Chẳng trách tiểu sư phụ lại lên đường nhàn du, hóa ra Đại Trác bồ tát đã Tây đăng cực lạc. Thật đáng tiếc, đáng tiếc!"

"A di đà phật." Nhất Linh lại niệm một câu Phật hiệu, nước mắt ròng ròng tuôn rơi.

Lai lịch khả kính của Nhất Linh thế là đã rõ, lại vừa cứu được mạng của Quần Anh Hội chủ, được Lục Cửu Châu đích thân yêu cầu ở lại chữa trị cho lão ta, địa vị của Nhất Linh ngay lập tức được nâng lên cao vút, trở thành thượng khách của Quần Anh Hội.

Hai ngày sau đó, Quần Anh Hội ngày đêm thương thảo kế sách tấn công Thiết Huyết Minh, còn Nhất Linh ngoài những lúc trị bệnh cho Lục Cửu Châu ra lại hoàn toàn rỗi rãi.

Không được ra ngoài, Nhất Linh quyết định tọa thiền, song có cố sức tập trung thế nào cậu cũng không thể gạt bỏ được tạp niệm, chỉ cần nhắm mắt lại thì đôi mắt hút hồn của Lục Từ Anh lại từ đâu hiện ra, đung đưa trước mặt. Cuối cùng Nhất Linh phải chịu thua, nhảy xuống sàn đi đi lại lại trong phòng. Một lúc bỗng từ ngoài có tiếng người gọi: "Nhất Linh tiểu hòa thượng, đừng lên tiếng, tôi là Lục Trúc đây!" Nhất Linh giật mình bước lại gần cửa sổ nhìn kỹ, quả nhiên là Lục Trúc, cậu mừng rỡ nắm lấy tay nàng reo lên: "Tỉ tỉ, sao lại là tỉ cơ chứ?"

Lục Trúc khẽ cười: "Đừng có trẻ con như thế! Ta hỏi cậu, tại sao cậu đến đây, lại còn làm hòa thượng nữa?"

Thì ra Lục Trúc sau khi không tìm thấy xác Nhất Linh, đoán có thể cậu đã bị Quần Anh Hội bắt đi bèn lần đến tổng hành dinh thám sát, tìm tòi một lúc thì phát hiện ra cậu.

"Tôi bị Quần Anh hội bắt về," Nhất Linh xoa xoa cái đầu trọc lốc của mình, kể hết sự việc cho Lục Trúc nghe, từ làm thế nào để thoát ra khỏi trận địch,

đến khi phát hiện ra không còn tóc nữa nên quyết định trở lại làm hòa thượng.

"Chẳng trách Lục Từ Anh kia không nghi ngờ gì cậu, hóa ra cậu đã thay đổi y phục trước đó." Lục Trúc cười: "Lục Từ Anh vang danh tàn độc, chiến bại ôm hận rút lui, bắt được cậu không giết đi lại đối đãi như thượng khách thế này, không lẽ ả đã có ý với tiểu hòa thượng nhà cậu hay sao?"

Nhất Linh mặt đỏ bừng, vội nhẩy tay lia lịa: "Không phải thế, không phải thế!" Rồi kể cho Lục Trúc nghe chuyện bệnh tình của Lục Cửu Châu và việc cứu chữa cho lão ta. Lần này Lục Trúc không cười nữa, chú mắt nhìn Nhất Linh một hồi lâu mới nói: "Cậu quả đúng là có phục lớn đó, âm sai dương tác gì cậu đều gặp được cả!"

Nhất Linh xoa xoa cái đầu trọc, than thở: "Tiểu tăng vâng mệnh sư phụ dời lên Thiếu Lâm, lại gặp ngay những chuyện như thế, lòng thực có chút lo sợ. Mong rằng qua hai ngày nữa chữa khỏi bệnh cho Lục thí chủ ông ấy thả cho đi, tôi sẽ đến Thiếu Lâm làm hòa thượng sống yên ổn là được rồi."

"Không được!" Lục Trúc dứt khoát lắc đầu: "Cậu mà đi, Thiết Huyết Minh không còn thiếu minh chủ thì quả là không thể được! Bảy tám vạn đệ tử sẽ bị Thanh Long Quần Anh nhị hội diệt sạch mất."

Nhất Linh rùng mình: "A di đà Phật, vậy phải làm gì là tốt đây?"

"Cái gì mà thế nào là tốt! Muốn cứu người, hãy nghe ta nói đây, lấy lại sự tự tin của minh, quay về làm tốt chức thiếu minh chủ, lãnh đạo tam đường, đương đầu cùng bọn chúng. Lần xuất sơn đầu tiên chẳng phải là cậu đã đại thắng rồi sao?"

Nhất Linh khổ sở xoa đầu: "Nhưng tóc tôi đã không còn nữa rồi, họ sẽ biết thiếu minh chủ tôi đây là giả."

Lục Trúc phá ra cười; "Đồ ngốc ạ, lẽ nào không còn tóc thì không phải là thiếu minh chủ nữa được sao? Người mà Tân Vô Ảnh, Cổ Uy công nhận là

chính cậu, chứ đâu phải là tóc của cậu."
"Tỉ tỉ muốn nói là họ sẽ không nghi ngờ sao?" Nhất Linh vẻ không tin tưởng.
"Bọn họ không những không nghi ngờ mà ngược lại còn càng khâm phục hơn nữa." Lục Trúc mỉm cười: "Lát nữa trở về ta sẽ nói với họ, thiếu minh chủ thấy tình thế hiểm nghèo, thâm nhập Quần Anh Hội điều tra nội tình. Lão tiểu tử Tân Vô Ảnh vốn đã không ngớt lời ngợi khen cậu, nay lại nghe được chuyện này, nhất định sẽ phục cậu sát đất, cậu còn sợ cái ghế thiếu minh chủ của mình ngồi không yên chứ?"
Nhất Linh nghĩ một lúc, giọng lo lắng: "Rốt cuộc thì tôi vẫn là giả, ngộ nhỡ khi thiếu minh chủ thật trở về..."
Lục Trúc cười: "Ngốc tử, băn khoăn nhiều như vậy mà làm gì, đến lúc đó hãy hay!" Đột nhiên nghĩ ra điều gì, mắt đảo tròn: "Ta lại làm một vụ giả trong giả, sau khi trở về ta sẽ giả vâng mệnh của cậu, đóng giả làm thiếu minh chủ đấu với Lục Cửu Châu một phen."
"Nhưng chúng ta không phải là đối thủ của lão ta!" Nhất Linh lo lắng nói.
Lục Trúc lắc đầu: "Không hẳn, đệ tử tam đường hội tụ, cộng với nhân mã vốn có của tổng đường Thiết Huyết Minh vẫn có đến gần nghìn người, lại còn ba đại hảo thủ là Tân Vô Ảnh, Cổ Uy, Bạch Hạc Niên. Quần Anh Hội muốn một lúc nuốt chửng chúng ta cũng phải tổn thất không kém. Vả lại ta đâu có định gây chiến mà là muốn ép cho Quần Anh Hội không dám thôn tính Thiết Huyết Minh, lại mượn thế Quần Anh Hội làm cho cả Thanh Long Hội cũng không dám động đến chúng ta nữa, cuối cùng có thể giữ được Thiết Huyết Minh bình an giữa hai con hung ngao này."
Nhất Linh mừng rỡ: "Hảo tỉ tỉ, nếu như vậy thì tỉ tỉ quả là công được vô lượng rồi còn gì."
Lục Trúc: "Đừng nói thế, ta không tin Phật." Ánh mắt đảo một lượt trên

người Nhất Linh, chợt cười bí hiểm: "Cậu hãy bảo trọng nhé, ngày mai chờ đón hỉ tín!" Nói đoạn lao vút xuống dưới lầu, men theo góc đường chạy mất tăm.

0O0

Sáng sớm hôm sau, Lục Cửu Châu nhận được chiến thư: "Thiết Huyết Minh muốn quyết một trận tử chiến với Quần Anh Hội bên ngoài Trung Nghĩa cốc."

Lục Cửu Châu vừa được Nhất Linh châm kim giải độc, lập tức cho triệu Lục Từ Anh và đường chủ ba đường đến cùng thương nghị.

Đứng đầu tam đường trong Quần Anh Hội là Tập Anh đường chủ Lăng Anh, Chiêu Hiền đường chủ Châu Vạn Lý, Nạp Tài đường chủ Đàm Kỳ đều là những nhân vật túc trí đa mưu, thân mang tuyệt kỹ, nhìn thấy chiến thư ai nấy đều không khỏi nghi ngờ.

Lăng Anh nói: "Nhân mã tổng đường của Thiết Huyết Minh gọm lại cũng chẳng quá tám nghìn, chúng ta lại có đến gần ba vạn. Cao thủ nhất lưu chúng chỉ có ba người cỡ như Cổ Uy, bên chúng ta tam vị đường chủ hợp với Tứ Ứng hội của tiểu thư, cả thẩy có đến chín đại cao thủ, chênh lệch thực lực rõ ràng như vậy mà Thiết Huyết Minh vẫn dám khiêu chiến, trừ phi là chúng bị điên rồi."

Châu Vạn Lý thêm vào: "Có thẻ hôm qua chúng thắng được một trận cho rằng chúng ta dễ bắt nạt, hoặc là chúng đã sắp đặt quỷ kế gì?"

Đàm Kỳ cao giọng: "Bất luận chuyện gì, chúng ta đến đây là để tiêu diệt Thiết Huyết Minh. chúng tự đến khiêu chiến chẳng phải là càng tốt sao?"

Lục Cửu Châu nhìn Lục Từ Anh nói: "Con cho rằng nên như thế nào?"

"Nên đi thăm dò trước rồi hãy nói." Lục Từ Anh chậm rãi: "Tập Anh, Chiêu Hiền ứng chiến, Nạp Tài đường cảnh giới. Cho dù chúng có quỷ kế gì thì chúng ta cũng dốc toàn lực xông tới, nhất định là sẽ quét sạch được đám tàn

binh bại tướng ấy."

Cả ba đường chủ đồng thanh: "Đúng thế!"

Lục Cửu Châu gật đầu: "Được, chúng ta ứng chiến, hãy ăn trưa trước khi đến Trung Nghĩa cốc." Nói đoạn quay đầu nhìn Nhất Linh: "Tiểu sư phụ đi cùng ta, đến cuối đường chúng ta lại trị bệnh." Nhất Linh chắp tay: "A di đà Phật, tiểu tăng sẵn sàng." Nói vậy song trong lòng cậu lại lo lắng vô cùng.

0O0

Trước Trung Nghĩa cốc, nhân mã ba đường của Thiết Huyết Minh xếp hàng ngay ngắn. Đệ tử trong minh đều mặc trang phục màu tím than, đầu chít khăn đỏ. Gió thổi khăn áo phất phơ, khí thể ngùn ngụt.

Đám người của Lục Cửu Châu thấy Thiết Huyết Minh như đồng lòng tử chiến, trong lòng không khỏi rùng mình. Lục Cửu Châu nhìn Lục Từ Anh: "Con cho rằng nên làm thế nào?"

Lục Từ Anh cau mày chỉ roi ngựa lên: "Cha, hãy nhìn những chữ viết trên đại kỳ của chúng kìa!"

Lục Cửu Châu và mấy người khác nhìn lên, Nhất Linh cũng căng mắt lên nhìn.

Tam đường của Thiết Huyết Minh, phía trước mỗi đường đều có một lá cờ lớn, trên mỗi lá cờ đều viết một dòng chữ như rồng bay phượng múa. Cờ trước mặt Huyết Hồn đường viết: Sát nhất hoàn bản (giết một hoàn vốn); trên cờ của Huyết Ảnh đường viết: Phanh nhị trạm nhất (đổi hai lấy một); trên cờ của Huyết Ngao đường viết: Ngư tử võng tan (cá chết lưới tan).

Lục Từ Anh nghiến răng: "Mục đích của Thiết Huyết Minh thạt rõ ràng. Bọn chúng biết nhất định sẽ bại, song trước khi chết lại muốn liều một phen. Với thực hiện nay nếu chúng liều chết giao chiến thì ít cũng làm tiêu hao mất một phần ba lực lượng của ta. Phía nam Thanh Long hội đang đốc thúc đại quân tràn lên, diệt xong Thiết Huyết Minh nếu phải đấu ngay với

Thanh Long Hội chúng ta sẽ chịu chung số phận thôi."
Đám người kia cùng gật đầu đồng ý: "Tiểu thư quả thật nhìn xa trông rộng!"
Lục Cửu Châu lo lắng: "Ta vốn cho rằng, một khi Thủ Thiên Đồ chết đi, Thiết Huyết Minh sẽ tam đường phân tán, chỉ là một nắm cát rời rạc mà thôi. Ta có thể chớp thời cơ tận diệt mà chẳng cần mất chút sức lực gì, thật không ngờ... không ngờ...", lão thở dài một tiếng, không nói tiếp nữa.
Nhất Linh vẫn luôn lo lắng cho Thiết Huyết Minh. Từ tối qua cậu luôn nghi ngờ kế hoạch của Lục Trúc, đến khi nghe những lời của Lục Cửu Châu thì lập tức yên tâm hơn nhiều. Cậu nhanh chóng hiểu dụng ý Lục Trúc, tam phái tranh hùng, mỗi phái đều phải coi chừng cả hai phái kia. Thiết Huyết Minh hiện nay thế lực tuy suy yếu, không phải là đối thủ của bất cứ hội nào, song cho dù là Quần Anh Hội hay Thanh Long Hội, muôn thôn tính Thiết Huyết Minh đều phải tính toán đến vấn đề lực lượng bị tổn hao sau khi giao đấu, không khéo sẽ trở thành miếng mồi ngon cho bang hội thứ ba.
Nhất Linh hân hoan nghĩ thầm: "Lục Trúc tỉ thật là thông minh, lợi dụng Thanh Long Hội để kiềm chế Quần Anh Hội, cũng dùng Quần Anh Hội khắc chế Thanh Long Hội, như vậy cho dù thực lực của Thiết Huyết Minh có bị suy yếu, chỉ cần nội bộ đồng lòng thì không cần phải lo lắng nữa rồi."
Phía trước trận tiền của Thiết Huyết Minh đặt một chiếc ghế thái sư, một thanh niên ngạo nghễ ngồi trên ghế, mặt ngẩng lên trời, chân phải thậm chí còn vắt vẻo trên tay vịn. Nhất Linh nhận ra người đó chính là nữ giả nam trang Lục Trúc, bất giác không nhịn được mỉm cười khoái trá.
Lục Từ Anh nói: "Cha liệu đoán quả không sai, tam đường của Thiết Huyết Minh, Cổ Uy và Tân Vô Ảnh từ trước đến giờ vốn bất hòa, không ai phục ai, Bạch Hạc Niên lại là một lão già ba phải, chẳng phải hạng tài cán gì nên cả Cổ Uy lẫn Tân Vô Ảnh đều coi thường. Thiết Huyết Minh lâm vào thế cùng mà không loạn, mấu chốt chính là ở tên tiểu tử này!" Cô ta chỉ về phía Lục

Trúc.

Lục Cửu Châu nói: "Thủ Thiên Đồ có một đứa con trai tên là Thủ Tự Hùng, từ nhỏ đã đem lên Tuyết Sơn bái Hồng Y Lão tổ học nghệ, chẳng lẽ đây lại là hắn?"

Lăng Anh nói: "Thám tử mấy đạo đều báo về, tân thủ lãnh của Thiết Huyết Minh đúng là thiếu minh chủ gì gì đó của chúng."

Lục Cửu Châu gật đầu: "Vậy thì đúng rồi, chẳng trách đám Cổ Uy lại nghe lời hắn như vậy, hóa ra chính là con trai của Thủ Thiên Đồ."

Lục Từ Anh chăm chú nhìn Lục Trúc nói: "Mấy người như Cổ Uy sở dĩ phục hắn e rằng không chỉ bởi hắn là con trai của Thủ Thiên Đồ. Hôm nay Thiết Huyết Minh bày ra thế trận này, hài nhi cho rằng thực ra không phải chúng muốn liều mạng cá chết phá lưới, mà là muốn dùng cái cách đó để khiến cho chúng ta phải suy nghĩ trước sau. Người ra kế này đúng là thẩm thời độ thế, nhìn xa trông rộng. Trận chiến hôm trước tại Song Phong lĩnh, hắn ta cũng mưu kế chuẩn xác, dụng binh tài tinh. Cả hai việc này hạng lỗ mãng trên giang hồ tuyệt đối không thể làm được."

Lục Cửu Châu kinh ngạc: "Con nghĩ tất cả đều là do tiểu tử này xuất kế sao?"

Lục Từ Anh gật đầu khẳng định: "Nếu không có hai thứ bản lĩnh thật sự ấy, liệu đám Tân Vô Ảnh có phục hắn?" Cô ta dừng một lúc rồi tiếp: "E là lần này chúng ta đã gặp đối thủ thực sự rồi."

Châu Vạn Lý lấy ra một cây cung, hét lớn: "Ta thì không tin tiểu tử miệng còn hôi sữa này lại thực sự có bản lĩnh như thế, xem một tiễn của ta giết chết hắn đây!"

"Dừng tay!" Lục Từ Anh vội vàng ngăn lại, nhìn sang phía Lục Cửu Châu nói: "Tiểu tử bày ra thế trận này tuy là nghi binh doạ người, nhưng nếu chúng ta cứ bất chấp tấn công, hắn đã cưỡi trên lưng hổ thì không thể không

liều mạng sống chết một phen, như vậy thì đúng là để cho đám Thanh Long Hội ngư ông đắc lợi. Tuy nói là Thiết Huyết Minh thực lực suy yếu, Quần Anh, Thanh Long nhị hội binh mã mạnh hơn, song trên thực tế cái thế kìm hãm lẫn nhau giữa ba phái vẫn chưa thực sự bị phá vỡ. Lúc này bất luận là Thanh Long hay Quần Anh Hội, chỉ cần đi sai một bước sẽ lập tức sa vào cửa tử."

Châu Vạn Lý mặt đầm đìa mồ hôi, cúi đầu nói: "Tiểu thư sở kiến cao thâm, Châu Vạn Lý nóng nảy mù quáng, thiếu chút nữa đã làm hỏng đại sự."

Lục Cửu Châu nhìn Lục Từ Anh: "Vậy theo con thì nên làm thế nào? Không phải bỗng nhiên lại rút lui chứ?"

Lục Từ Anh lắc đầu: "Không, nếu Quần Anh hội muốn nhất thống Hắc đạo, đây vẫn là cơ hội trời cho. Thiết Huyết Minh bây giờ đã như sói bị sập bẫy, tuy cùng đường dứt giậu, hung hăng liều chết, song hung hăng mà vẫn không biết phải làm gì. Thượng sách lúc này không phải là cố diệt chết chúng, mà là nghĩ cách để cho chúng phục vụ ta. Phải hợp lực hai phái tiêu diệt Thanh Long Hội trước, Thanh Long tan rồi, muốn chém muốn giết ai còn cản được chúng ta." Nói đoạn quất ngựa phóng lên.

Người ngựa hai bên cách nhau chỉ chưa đầy trăm bước, gươm đao tua tủa chói chang dưới ánh nắng mặt trời. Lục Từ Anh một mình một ngựa xông ra, Nhất Linh bất giác cảm thấy lo lắng. Cậu đứng ngay sau lưng Lục Cửu Châu, ánh mắt thỉnh thoảng nhìn qua đám Cổ Uy, Tân Vô Ảnh, chỉ hận một điều là không thể hạ lệnh đừng bắn vào Lục Từ Anh.

Lục Từ Anh phóng thẳng đến trước mặt Lục Trúc, dừng ngựa cách ghế thái sư mười bước. Lục Trúc vẫn ngẩng mặt lên trời, không thèm hạ mắt xuống lấy một lần. Lục Từ Anh chằm chằm nhìn vào mặt Lục Trúc một hồi lâu, đoạn quát lớn: "Các hạ quả là ngông cuồng, cho dù là Thủ Thiên Đồ cũng chưa bao giờ ngạo mạn như thế!"

Lục Trúc không mảy may thay đổi dáng vẻ, giọng cao ngạo: "Sớm đã nghe nói Lục Từ Anh, đệ tử của Thanh Phong Kiếm Ni Tọa cao ngạo lạnh lùng như băng tuyết, bản thiếu minh chủ ta chỉ là học theo mà thôi."
Đột nhiên ánh mắt lia ngang, tia mắt rực sáng chằm chằm nhìn Lục Từ Anh, không ngớt chép miệng: "Nghe danh không bằng gặp mặt, gặp rồi lại càng khác xa nghe danh, vẻ đẹp chim sa cá lặn, hoa thẹn nguyệt mờ, Hằng Nga tái thế, thiên tiên lâm phàm. Đẹp, quả là đẹp hết chỗ nói!" Vừa nói vừa đứng dậy, mắt dán chặt vào người ngọc, bộ dạng mê luyến nữ sắc gần như lên đến tột đỉnh.
Lục Từ Anh dung nhan thanh tú mĩ miều, song một phần do tính tình lạnh lùng cao ngạo, phần khác lại là phó hội chủ của Quần Anh Hội nên từ trước đến giờ chưa có nam nhân nào dám nhìn cô ta vẻ đắm đuối như Lục Trúc.
Lục Từ Anh nổi giận, cười nhạt: "Chết đến nơi rồi mà vẫn còn nằm mơ!"
Lục Từ Anh cười lớn: "Không đánh các người, mấy vạn nhân mã chúng ta đến đây làm gì? Để ngắm cảnh ả?"
"E rằng chỉ có thể ngắm phong cảnh mà thôi!" Lục Trúc vẫn cười ý vị: "Tục ngữ có câu, giết địch một ngàn, tự chết đến tám trăm. Quần Anh Hội thậm chí có thể tiêu diệt Thiết Huyết Minh chúng ta, song nêu vào trận chiến, hằng vạn nhân mã của ngươi e là chẳng còn lại được một nửa. Thanh Long Hội chỉ cách đây có vài chục dặm, chắc sẽ vui mừng lượm cá chết rồi!"
Lục Từ Anh rùng mình: "Tiểu tử quả nhiên nhằm vào chuyện này, háo sắc là giả, đấu trí mới là thật, cần phải cẩn thận."
Càng là người thông mình, càng cẩn thận dè chừng, vì thế người thành công phần lớn là những người đa nghi!
Lục Từ Anh lẳng lặng nhìn Lục Trúc, hừm lên một tiếng, nói: "Cho dù Quần Anh Hội của ta án binh bất động thì một vài ngày nữa Thanh Long Hội cũng sẽ đến, chưa chắc chúng sẽ không đánh các ngươi."

Lục Trúc cười phá lên, tiếng cười vang giống hệt tiếng nam nhân. Những kẻ không biết thì thản nhiên đứng nghe, chỉ Cổ Uy, Tân Vô Ảnh bên này, Nhất Linh ở bên kia, cả ba đều lắc đầu bội phục. "Lời lẽ ngu muội, thật alf quá xuẩn ngốc! Quần Anh Hội không dám đánh ta, cũng như thế thì Thanh Long Hội lại dám đánh ta sao?"

Những lời này thực ra sớm đã nằm trong dự liệu của Lục Từ Anh, cô ta cười nhạt nhìn thẳng Lục Trúc; "Ngươi hà tất phải đắc ý như thế! Tục ngữ nói thù cha không đội trời chung, Thanh Long Hội đến nơi, ngươi không ra quyết chiến một phen, lại mong rằng chúng không dám đánh ngươi, đã vậy mà lại còn cười ra được!"

Lục Trúc lại cất tiếng cười lớn rồi bỗng im bặt, ánh mắt xẹt qua Lục Từ Anh, nói: "Ả hồ ly nhà ngươi quả là giảo hoạt, Thanh Long hội không dám đánh ta, ngươi lại xúi ta đi đánh Thanh Long Hội để ngươi ngồi ngoài thu lợi hay sao?"

Lục Từ Anh mặt vẫn không đổi sắc, cười cười: "Ta khuyên ngươi đi báo phụ thù, không lẽ lại là sai sao?"

Lục Trúc nhìn cô ta, mặt dần lộ tiểu ý, khẽ khom người: "Sai thì không sai, chỉ có điều dụng tâm không tốt, đa tạ tiểu thư. Tục ngữ nói quân tử báo thù mười năm chưa muộn, đã phiền tiểu thư phải bận lòng rồi."

Hai người nhìn nhau, vẻ mặt đều ẩn chứa nụ cười. Cả hai đều thông minh tột đỉnh, tâm kế thâm sâu, cuộc đấu trí vừa rồi kẻ tám lạng người nửa cân không ai chịu thua ai, tuy vậy giữa hai người không hề sinh ra hận thù, ngược lại còn có chút khâm phục lẫn nhau.

Lục Từ Anh đột nhiên cất tiếng: "Ta nếu như nói Quần Anh Hội muốn giúp thiếu minh chủ một tay, báo thù giết cha, tiêu diệt Thanh Long Hội, liệu thiếu minh chủ có tin hay không?"

Lục Trúc gật đầu đáp ngay: "Ta tin, nhưng ta càng tin ngày mà Thanh Long

Hội bị diệt vong cũng chính là lúc Thiết Huyết Minh bị khai trừ khỏi giang hồ."

Lục Từ Anh lắc đầu: "Thiếu minh chủ quá đa nghi, chúng ta có thể cắt máu ăn thề, kẻ nào nhị tâm thì trời chu đất diệt." Lục Trúc cũng lắc đầu: "Trên đời này không có gì không đáng tin hơn là những lời từ miệng con người." Nói đoạn nhìn sang Lục Từ Anh: "Lục tiểu thư, tất cả mọi quỷ kế của cô đều không qua được mắt ta, dã tâm của cha con ngươi càng không giấu nổi ta. Quần Anh Hội lần này khuynh sơn nam hạ không chỉ để tiêu diệt Thiết Huyết Minh mà còn muốn nhất thống Hắc đạo, nhưng Thiết Huyết Minh chúng ta không vì gặp nguy mà nhụt chí, Thanh Long Hội đang thừa thắng xông lên, lại càng không dễ đối phó. Thiên cơ ngàn năm một thuở này e là Quần Anh Hội cũng phải bỏ qua thôi."

Lục Từ Anh khi ấy thực sự tức giận, dằn giọng: "Tính toán của ngươi thật là tinh tường thấu đáo. Vậy ngươi phát chiến thư rốt cuộc là có âm mưu gì?"

Lục Trúc cười nhẹ: "Tiểu thư hà tất phải nổi nóng, ta có một cách vừa có thể bảo toàn Thiết Huyết Minh, giúp ta báo được thù cha, lại vừa có thể để cho Quần Anh Hội nhất thống Hắc đạo, làm vừa tâm ý của Lục hội chủ."

Lục Từ Anh hừm lên một tiếng, nửa tin nửa ngờ nhìn Lục Trúc: "Ngươi có cách gì?"

Lục Trúc nhìn sang phía Lục Cửu Châu đứng ở phía xa, khẽ mỉm cười, đột nhiên nhổm người khỏi ghế, dắt ngựa của Lục Từ Anh quay lại đến thẳng trước mặt Lục Cửu châu, khom lưng hành lễ: "Thủ Tự Hùng kế thừa phụ nghiệp, thân là thiếu minh chủ phải bằng mọi giá bảo toàn Thiết Huyết Minh. Lục hội chủ lại toan tính nhất thống Hắc đạo, muốn kế sách vẹn toàn chỉ có một cách."

Lục Cửu Châu than lên một tiếng, vẻ đề phòng lẫn tò mò nhìn Lục Trúc: "Là cách gì?" Nhất Linh cũng háo hức nhìn sang nàng.

Ánh mắt Lục Trúc lia nhanh qua Lục Cửu Châu, mỉm cười: "Xin hội chủ hãy gả lệnh ái cho tại hạ, mọi thứ đều có thể được giải quyết mau chóng!"
"Cái gì?" Lục Cửu Châu lập tức nổi giận, lắc người một cái, hai chân chợt mềm nhũn quỵ sụp xuống. Nhất Linh đứng ngay sau lão, nói đến cứu người là nhanh không ai bằng, một tay đỡ lấy Lục Cửu Châu, ngân kim trong tay kia xuất thủ lia lịa cắm vào các huyệt đạo trên hai chân lão. Lục Cửu Châu lập tức có thể đứng được, nói với Nhất Linh: "Đa tạ tiểu sư phụ", mắt thì chằm chằm nhìn Lục Trúc, đang định quát mắng thì Lục Từ Anh đột nhiên cắt lời: "Cha đừng nên nóng giận, hãy nghe hắn nói đã!"
Lục Trúc ung dung: "Ba phái trên giang hồ đều có dã tâm muốn chính phục hai phái kia, nhất thống Hắc đạo. Thế lực của Thiết Huyết Minh giờ đây tuy gọi là suy yếu, song vẫn đủ lực lượng để sống mái một phen. Cho dù là Quần Anh hay Thanh Long Hội cũng đều muốn tiêu diệt Thiết Huyết Minh trước rồi thôn tính nốt đối thủ kia, nhưng kế sách đó thực giống ván bạc nhất sinh tam tử. Ngược lại bất cứ hội nào trong hai hội, chỉ cần liên thủ với Thiết Huyết Minh là đủ để tiêu diệt hội kia. Thiết Huyết Minh và Thanh Long Hội có mối thù không đội trời chung, quyết không thể liên thủ, nếu muốn kết minh thì Quần Anh Hội là lựa chọn duy nhất. Cổ ngữ có câu: "Thỏ chết thịt chó, chim hết bẻ cung", chuyện qua cầu rút ván Thiết Huyết Minh không thể không phòng. Những lời dỗ ngon hứa ngọt, gió thổi là bay không thể tin được, chỉ có sự thực là đảm bảo tốt nhất. Lệnh ái nếu gả cho tại hạ, Thiết Huyết Minh vốn là của tại hạ, cũng sẽ là của tiểu thư. Hội chủ chỉ có một ái nữ, sau này mọi thứ đều là của tiểu thư, đương nhiên sẽ không thôn tính những gì thuộc về tiểu thư, vì thế tại hạ có thể tin tưởng ngài. Lệnh ái gả cho tại hạ, có hai cái lợi, thứ nhất là lợi cho tại hạ, đại thù được báo, cơ nghiệp được bảo toàn, nhất là lại có được thê tử xinh đẹp như thế thì quả là chuyện đại hỉ lớn nhất của đời người. Cái lợi thứ hai là cho hội chủ,

ngài được tại hạ giúp sức có thể tiêu diệt Thanh Long Hội, nhất thống Hắc đạo, ngày hai tháng hai sang năm, ngày Rồng ngẩng đầu, tiềm long bay lên có thể hiệu lệnh cho thiên hạ rồi!"

Lục Trúc nói thao thao một chặp khiến cho Lục Cửu Châu mặt mày mỗi lúc một rạng rỡ, nhìn sang con gái, ha ha cười lớn: "Tiểu tử nhà ngươi lẽ nào không muốn tiềm long bay lên hiệu lệnh thiên hạ?"

Lục Trúc lắc đầu: "Hiệu lệnh thiên hạ, ai mà không muốn, nhưng phải làm được mới nói được, Thiết Huyết Minh không có cái thực lực ấy." Rồi nhìn sang Lục Từ Anh, mỉm cười: "Hơn nữa cái hư danh hiệu lệnh thiên hạ, e rằng cũng không bằng được ôm thê tử xinh đẹp trong lòng."

Lục Từ Anh đỏ bừng mặt, Lục Cửu Châu lại càng vui mừng, nhìn Lục Trúc cười: "Chỉ sợ trong lòng tiểu tử nhà ngươi vẫn đang nghĩ sau khi lão phu trăm tuổi về già, tất cả đều là của ngươi, ngồi mát ăn bát vàng hưởng thụ công lao của lão phu thôi."

Hai người nhìn nhau cười ha hả, Nhất Linh đứng bên cạnh Lục Cửu Châu lại thực không biết nên khóc hay nên cười. Trò đùa này của Lục Trúc quả là tai ác, nàng là con gái làm sao lại có thể lấy vợ? Chuyện này một khi để vỡ lở khiến Quần Anh Hội nổi giận không chừng sẽ dốc hết sức tấn công thì không tai hại nào bằng.

Lục Trúc khom lưng hành lễ: "Hội chủ nếu cho phép, tại hạ sẽ lập tức trở về chuẩn bị sính lễ mai mối." Nói đoạn quay sang Lục Từ Anh mỉm cười đầy ẩn ý, Lục Từ Anh tung ra mười mấy cái tát, Lục Trúc quay một vòng lớn quanh Lục Từ Anh rồi lại trở về chỗ cũ.

Lục Từ Anh vẫn giơ tay lên, hậm hực nói: "Tại sao ngươi không đáp trả?"

Lục Trúc vẫn cười: "Thê tử nổi giận, tướng công làm sao dám đánh lại?"

Lục Từ Anh mặt đỏ bừng, một chưởng giáng xuống, Lục Trúc bay người lùi lại phía sau, vút đi trong tiếng cười vọng lại.

Quần Anh Hội rút binh về Hắc Thạch trấn, mai mối của Thiết Huyết Minh cũng lập tức theo chân, hai nhà hôm qua còn hận nhau thừa sống thiếu chết, qua một buổi trưa đã thành thông gia. Chỉ có Nhất Linh cả ngày chau mày không sao hiểu nổi, vừa ăn tối xong đã lên lầu hóng gió chờ Lục Trúc.

Lục Trúc không ngờ mãi vẫn không thấy đến, Nhất Linh bắt đầu lo lắng, định tình cách tự lần về Trung Nghĩa cốc. Đang định thoát đi thì tiếng Lục Trúc vang lên, Nhất Linh mừng quýnh lao tới chụp lấy tay nàng, vội vả hỏi: "Lục Trúc tỉ tỉ, tỉ làm gì vậy, sao lại chơi trò tai ác như thế với Lục tiểu thư, ngộ nhỡ gây cho Lục hội chủ nổi giận thì càng thêm phiền phức đó."

Lục Trúc cười: "Đùa cái gì, ta đang làm thật đấy chứ. Lục Từ Anh võ cao trí cả, lại xinh đẹp như hoa, đã gặp rồi không thể không lấy về Thiết Huyết Minh làm vợ!"

Nhất LInh dậm chân: "Tỉ là một cô gái, làm sao lấy vợ được?"

Lục Trúc cười vang, dí tay lên trán Nhất Linh: "Chớ thấy hòa thượng nhỏ, hiểu chuyện lại không ít chút nào đâu!" Nói rồi nhìn cậu cười cười: "Ta là con gái, nhưng cậu lại là một nam nhân mà. Hai ngày nữa, cậu lặng lẽ trở về, đêm động phòng hoa trúc, ta và cậu tráo đổi chẳng lẽ không được?"

"Ây a, vậy thì Lục Tiểu thư sẽ nhận ra ngay!" Nhất Linh lo lắng.

Lục Trúc cười: "Vừa mới khen cậu thông minh sao tự nhiên lại ngốc quá vậy? Trước khi mở khăn choàng đầu ra, cậu lại không biết cách thổi tắt nến sao, có tân nương nào dám bảo hôn phu phải chăm đèn lên?"

"Nhưng ngày hôm sau cô ấy sẽ nhận ra..."

"Vậy thì đã sao? Gạo đã nấu thành cơm, vịt đã bị luộc chín rồi thì còn có thể bay được hay sao?"

"Nhưng... nhưng thế là hại người ta, cô ấy đâu có thích tôi!"

Lục Trúc lại cười: "Cái gì mà thích với không thích, bây giờ trên đời này có mấy cô gái được gả cho người mình yêu? Qua hai ba đêm tự khắc sẽ thích

thôi mà."
Nhất Linh tim đập thình thịch, hình dung khuôn mặt tuyệt thế của Lục Từ Anh, bất giác nóng ran cả người, song khi nghĩ tới ánh mắt lạnh lùng của cô ta thì đột nhiên ý thức được thân phận thực sự của mình, trong lòng không khỏi ớn lạnh, lắc đầu: "Không được, dù sao thì tôi cũng không làm đâu. Hảo tỉ à, hay là tỉ nghĩ cách thoái hôn đi vậy."
"Thật không?" Lục Trúc đột nhiên tiến lại, ôm sát lấy thắt lưng Nhất Linh từ phía sau, giọng nói mềm mại vô cùng.
Một thân thể nhu nhuyễn nóng ấm trườn nhẹ lên người Nhất Linh, cả người cậu lập tức nổi gai trong những cảm giác kỳ lạ, cậu kinh ngạc lắp bắp: "Tỉ tỉ... tỉ làm cái gì vậy?"
Lục Trúc không trả lời, đưa miệng lướt trên cổ Nhất Linh. Cậu càng lúc càng thấy nóng ran trong người, đầu óc như mê đi. "Đây vẫn không phải là toàn bộ hương vị của nữ nhân đâu, đợi sau khi cậu ôm lấy cái cô Lục tiểu thư trần như nhộng ấy trong lòng, cái hương vị đó còn mạnh hơn cả trăm lần, có làm hay không, đến lúc ấy cậu chắc đã nghĩ kỹ rồi."
Lục Trúc cười khanh khách, buông tay đi xuống lầu, thoáng cái đã biến mất. Nhất Linh cứ đứng ngây người ra ở đó phải đến một canh giờ.
Sáng sớm hôm sau không ngờ đã xảy ra một chuyện.
Thường ngày vào các buổi sáng, trưa và tối Nhất Linh đều đến đại đường dùng ngân châm ép độc cho Lục Cửu Châu. Sáng hôm đó tới nơi cậu gặp rất nhiều đầu lãnh của Quần Anh Hội đang đi lại, vẻ lo lắng như sắp gặp đại địch.
Hóa ra môn tà công Huyền âm trảo mà Lục Cửu Châu tu luyện nhất thiết phải cần một thứ kỳ dược là Hỏa Chi để bảo vệ tâm mạch, bằng không sẽ bị hàn độc công tâm. Lục Cửu Châu suýt nữa mất mạng cũng chính là vì nguyên nhân này. Thế nhưng Hoả Chi là linh vật hãn thế khó tìm, Lục Cửu

Châu chỉ biết rằng có một loai rắn nước là Hàn Long, tất cả những chỗ nó ra vào đều có Hỏa Chi. Phương nam non xanh nước biếc, Quần Anh Hội nam hạ lần này có hai mục đích lớn, thứ nhất là tiêu diệt Thiết Huyết Minh, hai là để tìm Hỏa Chi cho hội chủ. Thiết Huyết Minh chưa bình định được, nhưng thủ hạ của Quần Anh Hội đã phát hiện ra được Hàn Long ở một con sông nhỏ có tên là Náo Long.

Náo Long không lớn, thậm chí cũng không thể gọi là sông, vì thế mà mang tên Náo Long kênh. Sông tuy nhỏ nhưng nước chảy như thác, thủy lượng lớn vô cùng. Quần Anh Hội tuy là bang phái phía bắc, xưng hùng ở đất liền, song một bang hội lớn như vậy nhân tài gì mà không có, hảo thủ giỏi về thủy tính nếu không hàng nghìn cũng phải đến vài trăm. Ngày đầu tiên, chúng nhân hăng hái xuống nước tìm kiếm, không ai ngờ Náo Long kênh lại chảy siết đến mức khó tưởng tượng, bất luận là thủy tính giỏi đến đâu, vừa xuống đến bụng là bị nước cuốn phăng đi, đến hàng chục dặm mới nổi được lên, đương nhiên là chỉ còn cái xác.

Ba bốn ngày liền Quần Anh Hội liên tiếp cử mười mấy hào kiệt đã được tuyển chọn kỹ càng, cuối cùng người nào cũng chung một số phận. Thủ lãnh của Quần Anh Hội vì thế đang điên đầu, không lấy được Hỏa Chi thì Quần Anh Hội đứng vững cũng khó chứ đừng nói đến hiệu triệu quần hùng.

Tối hôm trước Nhất Linh ngủ thấy một giấc mơ hoang đường tột đỉnh, hơn nữa lại đến liên quan đến Lục Từ Anh, hôm nay vì thế gần như không dám nhìn mặt cô nương ấy nữa. Sau khi biết nguồn cơ sự việc, thấy bộ dạng lo âu của cô ta, trong lòng cauaj không khỏi xúc động, chỉ cảm thấy nếu như có thể làm cho cô ta nở nụ cười tươi, mình dù có chết đi cũng can tâm tình nguyện, nên mới rụt rè: "Hội chủ, có thể để tôi thử một lần được không?"

Vừa dứt lời, cả Lục Cửu Châu và mấy người khác đều ngẩn ra, ai nấy cao hứng đến độ muốn nhảy lên, Lăng Anh vỗ vào đầu đôm đốp: "Đúng thế, đệ

tử của Đại Trác bồ tát thủy tính giỏi đến mức nào, sao lại không nghĩ ra sớm hơn nhỉ?"
Lục Từ Anh xúc động: "Nhất Linh, nếu cậu có thể lấy được Hỏa Chi thì đúng là đại công thần số một của Quần Anh Hội rồi."
Lục Cửu Châu suy cho cùng vẫn là một đại anh hùng, nghĩ một hồi rồi nói: "Tiểu sư phụ, thế nước ở Náo Long kênh dữ dội vô cùng. Tiểu sư phụ xuống nước vì Lục mỗ này, ngộ nhỡ xảy ra điều gì, thử hỏi Lục mỗ này làm sao có thể ăn nói với thiên hạ đây?"
Nhất Linh cúi đầu nhìn xuống, nói: "Tôi cũng không biết liệu có thể thành công được hay không, nếu may mắn thành công, đến khi ấy Nhất Linh có một việc muốn cầu xin hội chủ."
Mấy ngày nay Nhất Linh thần tính bất định, ánh mắt lấp láy đảo qua đảo lại quanh người Lục Từ Anh. Lục Cửu Châu và mấy người kia đều là những lão giang hồ thành tinh làm sao lại không nhận ra điều đó. Lục Cửu Châu nghĩ bụng: "Tiểu hòa thượng này lẽ nào lại động phàm tâm, cóc ghẻ đòi ăn thịt thiên nga?"
Nghĩ đoạn nhìn sang con gái, cất cao giọng: "Tiểu sư phụ nếu có thể lấy được Hỏa Chi cứu Lục mỗ, cũng đã mang ân trời biển đến cho Quần Anh Hội, đến khi ấy tiểu sư phụ chỉ cần lên tiếng, trừ hái sao trên trời ra, phàm là những chuyện Lục mỗ làm được thì nhất quyết không từ."
Những lời này thật là hay lắm, sao trên trời làm sao lấy được, con gái đã gả đi cũng làm sao lấy về được, nếu Nhất Linh muốn bảo Lục Từ Anh thoái hôn rồi gả cho cậu, đó cũng là điều không thể.
Thực ra điều mà Nhất Linh nghĩ là trước đêm động phòng hoa trúc, cậu sẽ nói ra tất cả, xin cha con Lục Cửu Châu hãy tha thứ cho trò đùa tai quái của Lục Trúc và xin Lục Cửu Châu gả con gái cho cậu. Những huyền cơ trong lời lẽ của Lục Cửu Châu cậu cũng không nghe ra, thấy Lục Cửu Châu nhất

khẩn đồng ý, liền nói: "Vậy tiểu tăng xin tận xức thử một phen", ánh mắt thì lại liếc ngang qua Lục Từ Anh, tim đập như trống đồng, nghĩ thầm: "Nhất định phải lấy được Hỏa Chi."

Náo Long kênh nằm cách Hắc Thạch trấn hơn mười dặm về phía tây, để khích lệ Nhất Linh, cả Lục Từ Anh và Đàm Kỳ đều đi cùng cậu.

Hàn Long sống dưới kênh, tuy chỉ là rắn nước nhưng thân thể to lớn vô cùng, vì thế mà gọi là Hàn Long. Nhất Linh và hai người kia đến bờ kênh, đệ tử Quần Anh Hội giết một con cừu mang lên thượng du vứt xuống, máu cừu cuốn theo dòng nước, từ dưới đáy kênh một con rắn lớn trườn ra, chiều dài phải hơn ba trượng, thân to bằng miệng bát loa. Nước cuốn con cừu đến, Hàn Long há miệng ngậm chặt lấy rồi lặn vào lòng kênh mất tăm. Một bọt nước đỏ ngầu khổng lồ nổi lên, giống như chiếc đèn lồng lớn trong ngày rằm nguyên tiêu vậy.

Lục Từ Anh nói: "Hàn Long không đáng sợ, hãy giết thêm vài con cừu nữa ném xuống, Hàn Long no rồi sẽ không ăn thịt người đâu, ta còn thứ này cho cậu hộ thân nữa," đoạn lấy từ trong người ra một thanh chủy thủ, nhẹ nhàng tuốt khỏi vỏ, hàn khí lãnh băng lập tức ập đến: "Chủy thủ này có tên là Xạ Nguyệt, là binh khí sắc bén vô song, trong thiên hạ, chỉ cần trúng một nhát nhẹ là Hàn Long sẽ không chịu nổi."

Nói Hàn Long không sát thương người là ngụy ngôn, song cây chủy thủ sắc nhọn kia lại đúng là thần khí. Nhất Linh nhận láy chủy thủ, buộc chặt vào đùi, ánh mắt không kìm được say mê nhìn khuôn mặt rạng ngời như hoa của Lục Từ Anh, nói: "Tiểu tăng đi đây!"

Nhất Linh ngược lên thượng nguồn, chọn một nơi uốn lượn nước sông chảy chậm, thử lội xuống. Vừa cách bờ chưa đầy hai thước, đột nhiên một luồng chảy khổng lồ như một cánh tay vô hình túm lấy cậu lôi xuống hạ du nhanh như điện xẹt, Nhất Linh phản ứng lại không kịp, phút chốc đã chìm nghỉm

dưới dòng kênh. Lục Từ Anh và mấy người khác đứng trên bờ, thấy Nhất Linh chỉ trong nháy mắt đã biến mất, nhìn nhau trợn mắt không nói nên lời.
Mãi một lúc sau, Đàm Kỳ mới thở dài: "Tiểu thư, phải làm thế nào đây?"
Lục Từ Anh lẳng lặng lắc đầu: "Đây là ý trời, không thể nghĩ thấu được, Nhất Linh sư phụ cũng có thể xem là ân nhân của Lục gia, đáng tiếc là lại chết ở đây, lại còn cây Xạ Nguyệt thần chủy của ta nữa..."
Đúng lúc ấy, một tên đệ tử đột nhiên reo lên: "Nhìn phía dưới kìa!"
Lục Từ Anh, Đàm Kỳ cùng quay đầu nhìn theo, vừa kinh hãi vừa mừng rỡ, chỉ thấy bên dưới lòng kênh, Nhất Linh giống như một con lý ngư lao ngược lên, cậu không phải bơi mà là đang nhảy, một bước nhảy dài đến bốn năm thước, chẳng mấy chốc đã đến trước mặt Lục Từ Anh và mấy người kia, nhoẻn miệng cười: "Thật là lợi hại, thiếu chút nữa thì không về được rồi!"
Bọn Đàm Kỳ đều như sét đánh bên tai, đồng thanh: "Quả là phi thường!"
Lục Từ Anh cũng hớn hở mừng vui, lớn tiếng gọi: "Nhất Linh tiểu sư phụ, hãy cố lên!"
Nhất LInh gật đầu, bơi tiếp lên trên mấy trượng, lấy hơi lặn xuống dưới đáy kênh.
Cậu nghĩ, hang ổ của Hàn Long nhất định phải ở nơi nước chậm vần lại, quả nhiên bơi lên trước vài trượng thì tháy một mỏm đá khổng lồ từ phía bờ nhô ra, chặn ngang dòng chảy, phía sau mỏm đá lấp ló một hang động đen kịt.
Nhất Linh từ nhỏ đã lăn lộn trong nước, thủy quái nào mà lại chưa thấy qua, huống hồ đây chỉ là một con rắn nước! Cậu từ từ trườn vào trong động, không ngờ hang động nơi đây thật lớn càng vào trong càng dốc ngược lên, nước nông dần có thể chạm tay xuống đất. Nhất LInh chúi đầu xuống nước căng mắt nhìn, Hàn Long đó quấn tròn trong một góc, đang nhắm tịt mắt cố sức nuốt miếng mồi béo bở, trên vách đá đen thẫm ở góc bên trái mọc sừng sững một cây chi thảo màu đỏ lửa.

Nhất Linh mừng rỡ, nhẹ nhàng bơi đến, đưa tay ra khẽ ngắt chi thảo. Nhìn sang con rắn vẫn đang nằm hưởng thụ bữa tiệc ngon lành, niệm thầm một câu tạ ơn trời phật, nhẹ nhàng trở ra khỏi động, nổi lên mặt nước.

Đám người Lục Từ Anh đang càng lúc càng nóng ruột, thấy Nhất Linh nổi lên, ai nấy đều vui mừng, nhìn thấy cây Hỏa Chi trong tay cậu thì lại càng sung sướng đến phát cuồng. Lục Từ Anh nhìn Nhất Linh, mặt tươi rói như hoa, xinh đẹp hơn bao giờ hết.

Nhất Linh được nhìn bằng ánh mắt rạng rỡ ấy, lòng vui đến độ như muốn vỡ òa, cậu ngẩn người ra, quên cả đạp nước, thoáng một cái đã bị cuốn đi xa mấy trượng. Nhất Linh hoảng hốt định thần lại, vội bơi vào bờ. Đúng lúc ấy bỗng tháy phía sau nước chảy xiết lạ thường, biết là có biến cậu quay mạnh người, Hàn Long từ trong động lao vút ra như tên bắn, há hốc miệng định ngoạm lấy đầu Nhất Linh.

Đám người trên bờ kinh hãi kêu lên: "Cẩn thận..."

Đao kiếm theo nhau giáng xuống ầm ầm, song Nhất Linh đã quen với giống thủy quái này, gì chứ rắn nước thì cậu không hề sợ, cậu khẽ lắc người tránh sang một bên, thân pháp nhanh như chớp, ngay cả cá trong nước cũng chưa chắc sánh bằng. Nhất Linh không sợ, nhưng đám hào kiệt lỗ mãng kia lại hãi đến cứng người. Đối phó với Hàn Long cậu cảm thấy vô cùng nhẹ nhàng, đám người trên bờ thì rối rít tán loạn.

"Cẩn thận," "Mau lên bời đi", "Giết chết nó", "Phóng ám khí", "Phóng tiễn!"... Trong những tiếng hô loạn xạ ấy, một giọng nữ nhân đanh thép chợt vang lên: "Máu ném Hỏa Chi lên đây!", chính là giọng của Lục Từ Anh.

Hàn Long ngoạm không trúng đầu Nhất Linh, câu nói ấy của Lục Từ Anh lại như một mũi tên sắc nhọn đâm vào giữa tâm khảm cậu. Nhất Linh nhói đau trong tim, thân pháp chậm lại, cái miệng há hốc của Hàn Long đã một lần nữa bổ từ trên xuống.

Trong hàng chục tiếng la kinh hãi, Nhất Linh khẽ bật ngón tay, Hoả Chi bay lên, rơi đúng vào tay của Lục Từ Anh, cô ta vui mừng như muốn phát điên lên, nhìn về phía ánh mắt đau lòng của Nhất Linh, bất giác ngẩn người ra. Đúng lúc ấy, Nhất Linh dang rộng hai cánh tay chặn đứng hai hàm Hàn Long, con rắn liền cuộn thân cuốn chặt lấy cậu, cả hai không chống lại được sức nước, cùng bị cuốn phăng đi, nháy mắt đã mất hút về phía hạ nguồn.
Lục Từ Anh cũng là hạng nữ trung hào kiệt, lập tức định thần lại, vừa sai người tìm kiếm Nhất Linh dọc theo bờ nước, vừa sai Đàm Kỳ hộ tống Hỏa Chi về Hắc Thạch trấn.
Lục Cửu Châu sau khi dụng Hỏa Chi, dương khí từ tâm mạch không ngớt cuồn cuộn dâng lên, phúc chốc đẩy lùi hàn độc, thần công khổ luyện mấy năm chỉ chờ ngày thành tựu, tâm tư hết sức vui mừng. Theo tin trinh thám hồi báo, hàng vạn nhân mã của Thanh Long Hội sẽ đến Trung Nghĩa cốc ngày một ngày hai, việc liên thủ giữa Quần Anh Hội và Thiết Huyết Minh không thể chậm trễ, mọi thủ tục hôn sự đều được đơn giản hoá, hôn lễ sẽ được tổ chức vào tối hôm sau. Lục Cửu Châu dẫn đầu đường chủ tam đường, cùng bốn hộ pháp Tứ Ưng đích thân đưa con gái đến thành thân, phần lớn nhân mã vẫn án binh tại Hắc Thạch trấn. Ngày thứ hai sau hôn lễ, Thiết Huyết Minh sẽ mở cửa Trung Nghĩa cốc nghênh đón đệ tử Quần Anh, hai phái hợp một, đồng lòng tiêu diệt Thanh Long Hội.
Lục Trúc vốn định lén lút đưa Nhất Linh về, dùng kế thay mận đổi đào đánh tráo tân lang, nào ngờ Nhất Linh lại lần nữa biến mất tăm. Một khắc trước khi bái đường, thám tử của Thiết Huyết Minh mới hồi báo tin tức, Nhất Linh vì lấy Hỏa Chi cho Lục Cửu Châu đã bỏ mạng ở Náo Long kênh, ngay cả thi thể cũng không tìm thấy.
Cổ Uy và mấy người khác đều kinh hãi, giận dữ lẫn đau lòng, hoàn toàn mất đi chủ kiến. Lục Trúc đề nghị, hôn lễ sẽ vẫn tổ chức như thường, tam đường

làm tốt việc chuẩn bị, Lục Trúc sẽ đối phó với tân nương tử trên giường, tam đường sẽ công vây tám người Lục Cửu Châu. Tuy đường chủ ba đường của Quần Anh Hội và Tứ Ưng hộ pháp đều là những hảo thủ hàng đầu, Lục Cửu Châu công lực lại càng trác tuyệt, thế nhưng lấy nhiều địch ít, lấy tối đánh sáng, không sợ không thắng. Điểm Thiết Huyết Minh không bằng với Quần Anh Hội chủ yếu là ở chỗ hảo thủ quá ít, nếu diệt được tám cao thủ này, Quần Anh Hội cũng sẽ như rắn mất đầu, không còn đáng sợ.

Tân Vô Ảnh và mấy người kia đều đang đau lòng vì cái chết của Nhất Linh, tất cả đều đồng ý, hôn lễ sẽ tổ chức như dự kiến.

Tại Thiết Huyết đường, nến đỏ rợp trời, lễ binh ca vang: "Nhất bái thiên địa..."

Đúng vào lúc ấy, một giọng rắn rỏi ngoài cửa vang lên: "Khoan đã..."

Linh thứu phi long

Dịch giả: Tiêu Dao Tử

Chương 4

Chúng nhân hai phái đều ngoảnh hết ra cửa, chỉ thấy một thiếu niên đầu trọc lốc, người vận tăng bào, toàn thân ướt sũng, chính là Nhất Linh.

Cả Quần Anh Hội và Thiết Huyết Minh đều kinh ngạc xuýt xoa. Lục Cửu Châu reo lên: "Nhất Linh tiểu sư phụ!" Cổ Uy và mấy người khác thì gọi lớn: "Thiếu minh chủ!" Hai bên cùng lên tiếng, mỗi bên một phách, không khí đang trang nghiêm phút chốc trở nên náo loạn.

Nhất Linh bước vội lại, đột nhiên một tay chụp lấy tay Lục Trúc, đồng thời tay kia lột bỏ tấm khăn che đầu của Lục Từ Anh.
Lục Cửu Châu kinh ngạc lẫn giận dữ: "Tiểu sư phụ làm gì vậy?"
Nhất LInh nắm chặt cổ tay Lục Trúc, không nhìn ánh mắt thẹn thùng của Lục Từ Anh, nói với Lục Cửu Châu: "Lục hội chủ, trước khi đi lấy Hỏa Chi tôi đã từng nói, nếu may mắn lấy được Hỏa Chi thì sẽ có một việc yêu cầu Lục hội chủ, hội chủ cũng đã đích thân đồng ý, có đúng vậy không?"
Lục Cửu Châu gật đầu: "Đúng, ta đã nói, tiểu sư phụ có yêu cầu gì, chỉ cần Lục Cửu Châu có thể lấy được, làm được thì muôn thác cũng không từ, nhưng tiểu sư phụ thấy đó, con gái ta đã được gả cho thiếu minh chủ của Thiết Huyết Minh, hôn lễ đã thành. Nếu tiểu sư phụ muốn ta rút lại hôn nước, đem con gái gả cho cậu, chuyện đó ta tuyệt đối không thể làm, bởi thế là trái với đạo nghĩa, các vị xem có phải vậy không?"
Đám người của Quần Anh Hội đồng thanh tán thành.
Nhất Linh lắc đầu cười khổ: "Hội chủ hiểu lầm ý của tôi rôi, điều tôi muốn là mong hội chủ hãy bỏ quá cho đứa a hoàn này của tôi đã giở trò đùa, đừng để cho hai phái lại phải động can qua!" Nói đoạn quay lại giật mũ chú rễ trên đầu Lục Trúc ra.
Mái tóc đen mượt mà xoã xuống, tân lang trở về đúng bộ dạng của một cô gái. Lục Trúc cười hì hì, lễ độ vòng tay: "Tiểu tì nữ bên cạnh thiếu minh chủ là Lục Trúc xin tham kiến họi chủ, xin hội chủ xá tội!" Rồi nhìn sang Lục Từ Anh, cũng hành một lễ: "Xin tiểu thư tha tội!"
Cha con Lục Cửu Châu ngẩn người ra, Lục Cửu Châu mặt mỗi lúc một tái đi, lắp bắp: "Việc này... việc này rốt cuộc là như thế nào?"
Lục Trúc cười hì hì, giật lại mũ trong tay Nhất Linh chụp lên đầu cậu: "Tiểu hòa thượng này mới đích thực là thiếu mình chủ, tiểu nữ chỉ là a hoàn bên cạnh tiểu hòa thượng mà thôi. Tiểu hòa thượng rơi vào tay Lục tiểu thư, tiểu

nữ không còn cách nào khác đành phải đóng giả thiếu minh chủ, tìm cách đưa cả thiếu minh chủ và Lục tiểu thư về nhà, chính là chuyện như vậy. Lục hội chủ, tiểu nữ tuy là giả, song tiểu hòa thượng lại là thật. Tóc trên đầu tuy đã cạo đi song thân phận thiếu minh chủ không hề thay đổi, liên minh hai phái cũng sẽ vẫn tiến hành như trước. Việc đã đến nước này, tiểu nữ nghĩ, chi bằng hôn lễ cứ cử hành như thường, các vị nói có phải không?"

Thiết Huyết Minh reo hò vang dậy, nhất loạt hưởng ứng.

Lục Cửu Châu kinh hãi lẫn tức giận, nhất thời đứng đờ ra không biết phải làm sao. Sắc mặt của Lục Từ Anh lúc đỏ lúc trắng, cũng im lặng không nói gì. Ý nghĩ hai người xoay chuyển kịch liệt, song không hẹn mà đồng, đều đi đến một suy tính giống nhau. Lục Từ Anh cũng như cha, chỉ tính toán được mất, không nặng về tình cảm. Cả hai đều nghĩ: "Lúc này mà trở mặt thoái hôn, sẽ gây ra trăm hại mà không được lợi gì, lại càng xấu mặt nữa." Lục Từ Anh trong lòng tuy là ngượng ngùng vô cùng, một chút cũng không thích gì tiểu hòa thượng ngốc nghếch này nhưng vẫn nhìn sang Lục Cửu Châu thăm dò.

Hai cha con tâm ý tương thông, Lục Cửu Châu thấy ánh mắt con gái, lập tức đưa ra chủ ý, đang định lên tiếng thì Nhất Linh lại nói: "Hội chủ, lệnh ái dung mạo tuyệt trần, tôi quả thật vô cùng ngưỡng mộ. Nếu được nàng về làm vợ thì quả là thần tiên cũng khôn bằng, nhưng tôi biết rõ lệnh ái không yêu thích gì tôi, cứ miễn cưỡng thành hôn thì quả thật là làm khó cho cả hai, vậy xin hội chủ rút lại thánh mệnh!"

Hỉ đường thay rể, Lục Từ Anh đã khó nghĩ lắm rồi, giờ lại bị Nhất Linh từ chối hôn ước trước mặt tất cả quan viên hai phái, thật không còn mặt mũi nào nữa. Nàng vung tay lên thẳng cánh cho Nhất Linh một bạt tai, đoạn chạy vút ra ngoài lễ đường.

Lục Cửu Châu mấy chục năm xưng hùng thiên hạ, không biết đã trải qua bao

nhiêu sóng gió, song chuyện dở mếu dở cười thế này đích thực lại là lần đầu, muốn dương trường trút giận cũng khó khăn, bởi thứ nhất Nhất Linh có đại ân với lão, thứ hai đang ở trong sào huyệt người khác, gây chiến chỉ thêm chuốc vạ vào thân. Thêm vào lòng lo lắng cho ái nữ, lão giậm chân dẫn thủ hạ rút khỏi đại đường, đuổi theo Lục Từ Anh.

Thiết Huyết Minh trên dưới hoan hô vang rền như sấm. Cổ Uy, Tân Vô Ảnh và Bạch Hạc Niên nhìn nhau rồi cùng sụp xuống trước mặt Nhất Linh, đồng thanh: "Tham kiến minh chủ". Tám ngàn đệ tử Thiết Huyết Minh cũng theo nhau quỳ xuống.

Nhất Linh bối rối đưa tay đỡ ba lão nhân dậy: "Không, tôi không..." Chưa dứt lời, giọng Lục Trúc lại vang lên trong tai: "Cha con họ Lục xấu hổ bỏ đi, ngày mai nhất định sẽ dẫn đại quân đến tấn công. Cậu mà tự nói ra chân tướng, Thiết Huyết Minh như rắn mất đầu thì ngày mai Trung Nghĩa cốc máu sẽ chảy thành sông đó."

Tân Vô Ảnh lớn tiếng nói: "Từ khi minh chủ gặp nạn, bổn minh như rắn không đầu, thực lực suy yếu chỉ còn chưa bằng phân nửa lúc trước. Quần Anh Hội mượn gió bẻ măng từ hai mặt công tới, bổn Minh đã bị sóng gió lung lay, cái nguy sụp đổ đã hiện ra trước mắt. Thiếu minh chủ kịp thời xuất hiệu cứu vãn được nguy biến, nắm bắt thời thế lệnh cho tam đường ẩn dấu thực lực, rút bớit tinh nhuệ. Thiết Huyết Minh ngày ngay vẫn có thể dương cao cờ hiệu, các đệ tử hôm nay vẫn có thể đứng được ở đây, Quần Anh Hội không dám khinh suất khuấy động can qua, tất cả đều bởi con mắt nhìn xa của thiếu minh chủ, đó là đại công thứ nhất. Trận chiến ở Song Phong lĩnh, hảo thủ Quần Anh Hội đông hơn chúng ta, nhân mã cũng nhiều hơn hẳn, lại bày gian kế định một mẻ lưới quét sạch cá. Thiếu minh chủ nắm chắc địch tình, mưu xuất kỳ kế, chẳng những cứu được các huynh đệ Huyết Ngao đường, lại đánh cho Quần Anh Hội thất bại thảm hại, đó là công trạng xuất

sơn lần thứ hai. Thiếu minh chủ lấy trí dũng độ thiên đóng giả hòa thượng, ẩn mình vào trng nội bộ của Quần Anh Hội, tìm hiểu gian mưu của địch, khiến cho Lục lão tặc thôn tính bổn Minh không thành, trái lại còn làm trò cười cho thiên hạ, khiến huynh đệ trong Minh được mở mày mở mặt, đó chính là công tích thức ba. Trong hơn mười ngày, thiếu minh chủ liên tiếp lập ba đại kỳ công, mưu dũng kể cả khi minh chủ tại thế cũng chỉ được như vậy. Hôm nay Tân Vô Ảnh xin bái người làm tân minh chủ, huynh đệ có phục hay không?"

Tám ngàn đệ tử trên dưới trong ngoài đồng thanh hô vang: "Phục!"

Cổ Uy giọng sang sảng: "Mời thiếu minh chủ thượng tọa nhận bái lễ tôn xưng minh chủ!"

Nhất LInh nhìn Lục Trúc, biết rõ là không thể từ chối, chỉ còn cách ngồi lên ngai bảo tọa nhận bái lễ của quần hùng. Năm nghìn người trong tam đường, hơn hai nghìn người canh giữ tổng đường, gần tám nghìn người đã hành quỳ đại lễ, từ giờ phút này, Nhất Linh chính thức trở thành minh chủ Thiết Huyết Minh.

Đột nhiên Tân Vô Ảnh trừng mắt nhìn Lục Trúc hét: "Nha đầu Lục Trúc, các huynh đệ đều đã bái lạy minh chủ, tại sao ngươi không quỳ?"

Lục Trúc đảo mắt một vòng, chum mũi: "Tôi là người của công tử, không phải người của Thiết Huyết Minh. Tôi có bái là bái công tử nhà tôi chứ không bái minh chủ nhà các người đâu!"

Chúng nhân bật cười vang dội, Cổ Uy nói to: "Cô nương quả thật là nữ Gia Cát, bây giờ hãy lộ rõ hoa dung nguyệt mạo để mọi người làm quen, có được không?"

Lục Trúc ngoe nguẩy: "Làm quen thì chẳng có gì ngại, nhưng mấy nghìn người thế này, người nào cũng dán mắt nhìn tôi, tôi thi không sao nhưng công tử nhà tôi sẽ sao lắm đó!"

Lại một trận cười rền vang cả lễ đường.

0O0

Giờ đây Nhất Linh đã là minh chủ, mọi sinh hoạt phép tắc đương nhiên là khác hẳn trước đây.

Cậu phải dọn vào nơi sinh thời Thủ Thiên Đồ thường ở. Đó là một biệt điện lộng lẫy giống như hoàng cung, bên ngoài hùng vĩ, bên trong thập phần rực rỡ xa hoa khiến Nhất Linh trầm trồ mấy ngày không hết.

Lúc này, Nhất Linh đã tắm xong, thay quần áo sạch sẽ, ngồi xếp bằng tròn trên chiếc giường lộng lẫy của Thủ Thiên Đồ. Cậu nhìn Lục Trúc đang ngồi bên bàn nói: "Hảo tỉ tỉ, tôi muốn đi nghỉ rồi, tỉ cũng đi ngủ đi."

"Khoan đã!" Lục Trúc xua tay: "Ta muốn hỏi cậu hai chuyện. Có phải cậu vì hái Hỏa Chi gì đó cứu Lục Cửu Châu mà bị Hàn Long nuốt mất phải không? Làm sao mà lại trở về được, hay ai đã cứu cậu vậy?"

"Không có ai cứu tôi cả." Nhất Linh lắc đầu: "Hàn Long muốn đớp tôi, tôi đã chặn được miệng nó lại. Nó quấn lấy tôi liền bị nước cuốn đi, cứ thế đến ngày hôm sau trời sáng, Hàn Long không còn sức nữa nên phải nhả ra, tôi lại bơi ngược về. Mất hai ngày một đêm, vừa khéo đến kịp ngăn cản tỉ thấy Lục tiểu thư."

"Bơi ngược dòng hai ngày một đêm?" Lục Trúc lè lưỡi lắc đầu, dừng một lúc lại tiếp: "Nói cậu vội vãn trở về để làm tân lang thì còn có lý, đằng này lại về để ngăn cản hôn lễ, cậu có ý gì vậy?"

Ánh mắt Nhất Linh như trĩu xuống, khẽ lắc đầu: "Tôi không có tư cách để lấy Lục tiểu thư, cũng không muốn lừa dối cô ấy."

"Tại sao?"

Nhất Linh lắc đầu, không trả lời, chỉ thở dài rồi nhắm mắt lại.

"Kỳ lạ, chỉ trong mấy ngày mà tiểu hòa thượng dường như lớn hẳn lên!"

Lục Trúc nhìn vẻ mặt ưu tư của Nhất Linh, bối rối đến thẩn người ra. Nàng

bước ra khỏi phòng, đưa mắt nhìn bốn phía, nghĩ thầm: "Tìm thứ đó không khó, tốt hơn là nên từ từ. Tiểu hòa thượng trong người tiềm tàng Truyền Đăng đại pháp, thực là chân bảo khó kiếm trên đời, nếu không sơm nắm lấy trong tay, đợi đến khi hắn lĩnh trí ngộ ra thì hỏng bét, nhưng ta phải làm thế nào bây giờ?" Ậy, mấy vị sư tỉ mà ở đây thì tốt quá rồi!"

Điều Lục Trúc đoán quả không sai, Nhất Linh thực sự đã trở thành một con người khác.

Người không hiểu biết chưa hẳn là người ngu si, chẳng qua bởi những chuyện mà họ trải qua còn quá ít ỏi. Với những ai có trí có tâm, thời gian sẽ làm cho họ trưởng thành. Mấy ngày trước, Nhất Linh mới chỉ như một tờ giấy trắng tinh khôi, cái gì cũng không hiểu và không muốn đi tìm hiểu. Nhưng tình cảm đối với Lục Từ Anh đã thôi thúc cậu vươn lên, quan sát xung quanh, cảm nhận một cách tự nhiên những vui buồn được mất, hỉ lạc bi thương. Lưới tình tự dệt như vạc dầu nung nấu trái tim cậu từng phút từng ngày, ngôn lệnh tuyệt tình của Lục Từ Anh lại càng giống như một nhát quật thẳng cánh nhấn cậu sâu vào chín tầng địa ngục. Con người vật lộn trong cái vạc dầu nơi địa ngục ấy làm sao lại có thể không ngộ ra được điều gì? Nửa ngày một đêm bị Hàn Long quấn chặt, tính mạng nằm giữa lằn ranh sinh tử, đầu óc Nhất Linh không khỏi hồi tưởng lại những chuyện trước kia, những con người, những sự kiện gặp phải từ sau khi sư phụ mất đi hết lượt này đến lượt khác đi qua trong tâm trí cậu. Đến khi bơi ngược dòng hai ngày một đêm trong dòng Náo Long, lên tới bờ, tất cả đã sáng rõ trong đầu Nhất Linh, cậu đã trở thành một con người hoàn toàn khác.

Cậu đã thấy rõ Lục Từ Anh là con người thế nào, cô nương ấy muốn gì và thích cái gì.

Cậu đã trở nên thông minh hơn, song bản tính thuần hậu thì vẫn chưa hề thay đổi.

Ngày hôm sau, hàng vạn nhân mã của Quần Anh Hội kéo đến tấn công Trung Nghĩa môn. Nhất Linh hạ lệnh phòng thủ chặt, Quần Anh Hội tổn thất mấy trăm người mà vẫn không công đuộc thành, đành dừng tay hưu chiến. Đến tối, trong trận bỗng nhiên truyền ra tiếng khóc bi thương, hàng vạn người của Quần Anh Hội đều khóc lên thảm thiết, Cổ Uy và mấy đường chủ nghi ngờ bất định, phái thám tử đi thăm dò. Thám tử lập tức hồi báo tin Lục Cửu Châu đã chết.

Quần Anh Hội ngay trong đêm rút về Hắc Thạch trấn, dựng đài linh cữu, ngày hôm sau tiến cử Lục Từ Anh làm hội chủ, loan tin thề sẽ trả thù cho Lục Cửu Châu.

Quần hùng Thiết Huyết Minh đều đoán Lục Cửu Châu bị Nhất Linh làm cho tức đến nỗi hàn độc công tâm mà chết, người nào người nấy vui cười hết cỡ.

Ngày thứ ba, hơn bốn vạn tinh binh Thanh Long Hội lũ lượt kéo đến trước Trung Nghĩa cốc, Nhất Linh hạ lệnh chuẩn bị cung tên, tam đường thay thế nhau trực chiến, phòng thủ nghiêm ngặt.

Thanh Long Hội đứng đầu là Lý Thanh Long, một trong những hảo thủ tuyệt đỉnh Hắc đạo khi đó, dưới có tam kỳ là Hoàng, Bạch, Hắc, mỗi kỳ đều có ngũ môn. Kỳ chủ của Hoàng kỳ là Chu Dị, kỳ chủ Bạch kỳ là Lưu Sương, kỳ chủ Hắc kỳ là Du Khánh Tài, người nào người nấy thân hoài tuyệt học, đều thuộc hàng cao thủ bậc nhất võ lâm.

Thanh Long Hội dựng trại trước Trung Nghĩa cốc, Lý Thanh Long dẫn kỳ chủ tam kỳ Hắc, Bạch, Hoàng tới Hắc Thạch trấn tế điếu Lục Cửu Châu.

Lục Từ Anh dẫn đường chủ tam đường nghênh tiếp.

Lý Thanh Long thấy đám Lăng Anh nước mắt giàn dụa, còn Lục Từ Anh thì khóc đến nỗi mắt sưng lên như quả đào mọng, nghĩ bụng: "Khóc hay lắm! chỉ có điều chết sao đúng lúc thế! Người ngựa của Thanh Long hội vừa đến lão ta đã chết rồi, không lẽ lão phu lại là sứ giả câu hồn?"

Thủ lãnh Hắc đạo tam đại phái, người nào cũng thuộc hàng gian hùng chí trùm thiên hạ, nếu không tận mắt thấy thì tuyệt đối không chịu tin bất cứ chuyện gì.

Lý Thanh Long lấy vẻ mặt u buồn, nói: "Đáng tiếc cho Lục lão ca đang còn sung sức mà đã ra đi như vậy!"

Lục Từ Anh khóc: "Cũng không biết là vì sao, buổi trưa còn khoẻ mạnh, lúc chập tối đột nhiên lại ra đi, cha ơi cha!"

Lý Thanh Long nhẹ giọng: "Thật đáng tiếc, đáng tiếc, Lục lão buông tay về chốn Tây phương, thân đăng cực lạc, hiền nữ không nên quá đau lòng! Lão phu và Lục ca nhiều năm là bằng hữu, hôm nay đến bái lạy trước linh cữu của Lục lão ca, mong được ngắm di dung." Trong bụng lại nghĩ: "Chết thật chết giả, lão phu chỉ nhìn là biết, nếu không cho lão phu nhìn tất ở đây có trò quỷ gì rồi!"

Lục Từ Anh gật đầu, vẫn sụt sịt: "Đa tạ thế bá, mời!" Rồi đi lên trước dẫn đường.

Trong linh đường, hai bên nến cháy đỏ rực, khói hương nghi ngút, ở giữa là cỗ quan tài thiết mộc, Lục Cửu Châu nằm cứng đơ bên trong.

Lý Thanh Long thốt lên: "Lão ca, sao huynh lại đi sớm như vậy! Tiếc thay, thế gian này lại mất đi một cao thủ!" Lão định thần nhìn chăm chú, chỉ thấy hai mắt của Lục Cửu Châu lõm vào, toàn thân tím ngắt, cả người giống như một con cá lớn đông cứng, trên lông mi thậm chí còn đọng một lớp sương xanh mỏng.

Lý Thanh Long vui như mở cờ trong bụng: "Lão tiểu tử đúng là chết thật rồi, quả lả bị hàn độc công tâm, ha ha, thật đúng là trời giúp lão phu!" Ngoài mặt lại làm ra vẻ hết sức đau lòng, cung kính vái ba vái, châm một tuần hương, an ủi Lục Từ Anh mấy câu, sau đó mới ra về.

Vừa rời khỏi Hắc Thạch trấn, lão không nhịn được cười phá lên, Kỳ chủ tam

kỳ đều vòng tay: "Chúc mừng Long đầu nhất thống Hắc đạo!"
Lý Thanh Long vuốt râu cười: "Lão mặt trắng Lục Cửu Châu này mà không chết, ta quả thật còn lo ngại vài phần, giờ lão đã đi tong, ta còn sợ ai nữa?"
Chu Dị thập phần cao hứng: "Quần Anh Hội tiến cử Lục Từ Anh làm hội chủ, Thiết Huyết Minh thì suy tôn Thủ Tự Hùng làm minh chủ. Một tiểu tử, một hài nữ, quảng đường mà hai đứa oắt con đó đi được, cộng lại e cũng không dài bằng những cây cầu mà Long đầu đã bước qua, làm sao dám bảo Long đầu là đối thủ?"
Lý Thanh Long khoái trá cười lên ha hả.
Kỳ chủ Hắc Du Khánh Tài nói; "Hai đứa đó tuy còn nhỏ, song trợ giúp cho chúng lại là những lão hồ ly đã thành tinh. Thiết Huyết Minh tuy chỉ còn là con ngài cuối thu nhưng Lục Cửu Châu mấy lần đánh vẫn không thể nuốt trôi, quả không thể xem thường. Quần Anh Hội tuy mất Lục Cửu Châu, thực lực vẫn gần như tương đương với chúng ta, Long đầu nếu muốn một mẻ diệt sạch hai phái, chỉ e hơi khó khăn."
Lý Thanh Long gật đầu: "Miệng lão phu tuy lớn song không thể nuốt một lúc hai cái bánh bao, bữa tiệc này lão phu phải thưởng thức từ từ thôi!"
Cùng ngày hôm ấy, Thanh Long Hội lên núi chặt hạ gỗ to, dựng nên một đài cao bên ngoài Trung Nghĩa cốc, xung quanh lại cất ba chiếc lán lớn. Mấy thủ lãnh Thiết Huyết Minh thấy vậy đều cảm thấy lạ lùng, Cổ Uy càu nhàu: "Lão tiểu tử này dựng đài lớn như vậy, chẳng lẽ để mời chúng ta xem kịch?" Trong lòng không ngừng thắc mắc, vì thế càng cho phòng thủ nghiêm ngặt hơn.
Ngày hôm sau, đàn chủ Hồn Diệt đàn Trần Kháng đến báo, Thanh Long Hội ở ngoài la hét mời tân minh chủ ra gặp mặt.
Nhất Linh dẫn Tân Vô Ảnh cùng mấy thuộc hạ lên trên Trung Nghĩa tường, Lục Trúc theo sát phía sau.

Cách tường thành chừng hơn mười thước, Lý Thanh Long dẫn đầu kỳ chủ tam kỳ cùng bốn hộ pháp đứng đó, Ngô Vi chết trong tay Lý Nhất Phi, Ngũ Long nay đã thành Tứ Long rồi.

Mấy thuộc hạ Thiết Huyết Minh thấy Lý Thanh Long, cũng cất tiếng cười to. Cổ Uy tay chỉ thẳng Lý Thanh Long, chửi lớn: "Lý lão tặc nhà ngươi dùng âm mưu quỷ kế ám hại Minh chủ chúng ta, ngày nào Cổ Uy ta còn sống, nhất định sẽ ăn thịt, lột da nhà ngươi."

Lý Thanh Long ngửa mặt cười vang: "Được lắm, nắm xương già của lão phu đây xin giao cho nhà ngươi đó, hoan nghênh các hạ đến lấy bất cứ lúc nào!" Rồi chỉ sang Nhất Linh: "Đây chính là con trai của Thủ Thiên Đồ sao? Các người suy tôn thằng ranh miệng còn hơi sữa lên làm Minh chủ, thật khiến lão phu phải cười đến rụng răng mất!"

Nhất Linh còn chưa biết lão là ai, vẫn vòng tay nói: "Long đầu, Thủ Tự Hùng có lễ. Tại hạ thiếu niên ít tuổi, lần đầu gánh vác trọng trách, tự biết lo sợ, không biết tiền bối có thể chỉ dạy cho tại hạ được chăng?"

Đó là những lời xuất phát tự đáy lòng Nhất Linh. Từ lúc được suy tôn Minh chủ, trong lòng cậu không lúc nào hết lo sợ, nhưng những sự bất an ấy hoàn toàn không giống với nỗi lo mấy ngày trước. Từ khi đóng giả thiếu minh chủ, Nhất Linh đã trải nghiệm rất nhiều, âm mưu quỷ kế, máu tanh chém giết, chỉ trong vòng hơn mười ngày cậu đều đã trải qua, đó chính là kinh nghiệm. Lục Trúc lại chỉ dạy cho cậu không ít nam bắc cổ kim, đó chính là kiến thức. Bơi ngược dòng hai ngày một đêm, nỗi đau thể xác và tinh thần đã kết hợp kiến thức với kinh nghiệm vào làm một. Khi lên đến bờ, cậu đã thực sự trưởng thành, trở thành một khách giang hồ chân chính!

Mấy ngày trước Nhất Linh sợ là vì cái gì cũng không biết, giờ đây cậu đã hiểu ra tất cả, sự lo lắng ngày hôm nay chính là ý thức được áp lực quá lớn của chiếc ghế minh chủ, không biết mình có thể gánh vác nổi hay không.

Lý Thanh Long lạnh lùng nhìn Nhất Linh, nghĩ bụng: "Nghe nói tiểu tử này rất lợi hại. Lục Cửu Châu là loại đại giảo hoạt, vậy mà liên tiếp bại liền mấy trận trong tay hắn, cuối cùng phải ôm hận mà chết. Đối diện với kẻ thù giết cha mà hắn không giận dữ, không hoang mang, không tự ti cũng không cao ngạo. Định lực này e rằng cả ta cũng không theo kịp, đúng là không thể khinh thường!"

Lão quả là gừng càng già càng cay, trong lòng đề phòng cảnh giác song ngoài mặt lại không chút thay đổi thái độ ngông cuồng: "Tiểu tử, ngươi không cần thiết phải giả bộ như thế. Giang hồ tam đại phái, thế lực cân bằng suốt hai mươi năm nay đã bị phá, đến thời điểm nhất thống Hắc đạo rồi. Lão phu đây không muốn tạo thêm tội nghiệp, đặc biệt cho dựng đài này là để tổ chức tiểu Thiên Long đại hội, tam phái tranh hùng, kẻ thắng sẽ hiệu lệnh toàn thiên hạ, ngày hai tháng hai sang năm, đỉnh Thái Sơn bay lên trời hóa Rồng."

"Tấm lòng nhân từ của Long đầu, tiền bối đây xin cảm tạ!" Nhất Linh vòng tay cung kính. "Nhưng tiểu bối trọng trách tuy lớn, lại hiểu biết nông cạn, cần phải thương nghị với các nguyên lão trong Minh rồi mới trả lời Long đầu được, dám mong lượng thứ! Đoạn khẽ vòng tay, không đợi Lý Thanh Long trả lời đã quay người đi vào. Lý Thanh Long ngây người ra, mắt trợn ngược lên song không thể làm gì hơn.

Lục Trúc giơ ngón tay cái lên, khẽ cười: "Thật không tồi chút nào, lão giang hồ thành tinh đó cũng chỉ đến như vậy mà thôi!"

"Còn phải đa tạ tỉ tỉ dạy bảo nữa." Nhất Linh nghiêng đầu, miệng khẽ động song không phát ra tiếng. Lục Trúc trông thấy là hiểu, mấy người kia vẫn không hề biết gì, trong lòng ngoài kính phục giờ còn thêm vài phần nể sợ.

Cổ Uy thở dài: "Vẫn là Minh chủ định lực hơn người, lão phu chửi mắng với lão tặc ấy, nghĩ lại chẳng khác đứa trẻ lên ba!"

Tần Vô Ảnh cười nhạt: "Hoá ra lão cũng biết à?"
Cổ Uy nổi cáu: "Lão thì có hơn gì ta?"
Bạch Hạc Niên cười lớn: "Vừa nãy ba tuổi, bây giờ chỉ còn có hai tuổi rưỡi rồi!"
Nhất Linh và mấy người kia đều mỉm cười, cả Cổ Uy cũng phá lên cười, nhìn sang Tân Vô Ảnh nói: "Cuồng Bạch thường ngày tự đánh trống tự thổi kèn, nếu quả thực có chút mưu kế làm lui được lão tặc, lão phu mới thực sự phục ngài."
Tân Vô Ảnh hừm một tiếng, mấy người vào đại đường, ngồi quanh nghị phòng, Nhất Linh lên tiếng: "Đúng thế, ba vị đường chủ, cần phải làm thế nào đẩy lui được cả hai phía cường địch đây?"
Bạch Hạc Niên nói: "Chủ ý này của Lý Thanh Long thật là thâm độc. Bổn Minh tiền minh chủ vừa tạ thế, Quần Anh Hội thì Lục Cửu Châu cũng ô hô ai tai. Đại hội Thiên Long vốn là cao thủ tranh hùng, tam phái bây giờ còn có ai qua mặt được Lý lão tặc nữa?"
"Khỏi phải nói!" Cổ Uy ngắt ngang lời Bạch Hạc Niên: "Lý Thanh Long muốn bắt nạt chính là Thiết Huyết Minh ta. Tuy không có hảo thủ tuyệt đỉnh, lão phu có chết cũng nhất định phải đánh với lão tặc ấy ba trăm hồi."
"Rốt cuộc cũng chỉ là có bản lãnh trong ba trăm hồi mà thôi." Tân Vô Ảnh thủng thẳng nói. Cổ Uy giận dữ trừng mắt nhìn: "Lão chưa chắc đã mạnh hơn ta đâu!"
Tân Vô Ảnh không thèm nhìn lại, song lại nhìn Nhất Linh: "Nhưng nếu như Minh chủ chịu ra tay, Lý Thanh Long nhất định chạy mất giáp!"
Bạch Hạc Niên giật mình, nhìn Tân Vô Ảnh, rồi lại nhìn Cổ Uy. Cổ Uy vỗ mạnh vào đùi, reo lên mừng rỡ: "Phải rồi, hôm đó Minh chủ mới trở về, chỉ một chiêu đã hất cho lão tiểu tử Tân Vô Ảnh ngã sóng xoài, món này Lý Thanh Long có luyện thêm mười năm nữa cũng không làm được!"

"Có luyện thêm một trăm năm nữa cũng không làm được!" Tân Vô Ảnh quay mặt nhìn lại Cổ Uy.

Cổ Uy lần này không hề nổi cáu, ranh mãnh nói: "Vậy à? Người ngã là lão tiểu tử ngươi, lão phu không ngã đương nhiên là không biết rõ rồi!"

Lục Trúc che miệng cười, Bạch Hạc Niên và Nhất Linh thì không. Trong lòng Bạch Hạc Niên mừng đến quên cả cười, còn Nhất Linh thì khó nghĩ mà không thể cười lên được.

Nhất Linh trước đây không hiểu chẳng qua là vì ít trải sự đời chứ không phải vì ngốc nghếch. Giờ đây cậu đã trưởng thành, gặp chuyện không còn hoảng hốt nữa mà đã biết suy trước tính sau. Thế nhưng đối nhân xử thế thì được, còn về võ công cậu lại không biết nên bắt đầu từ đâu. Những kỳ tích Nhất LInh làm ra đều được thực hiện trong lúc thần thức mơ hồ, cho dù là bật văng Độc Long tiên của Tiêu Trầm hay hất bay cả người Tân Vô Ảnh, có ra sức suy nghĩ cậu cũng cảm thấy hoàn toàn lạ lẫm.

Ngoại lệ duy nhất chỉ có hai chiêu thức mà sư phụ đã từng nói Khổ hải vô biên và Hồi đầu thị ngạn. Nghĩ đến hai chiêu này, trong đầu Nhất Linh đột nhiên xuất hiện một số tư thế, trên người cũng tự khắc có những phản ứng kỳ lạ. Nhưng nếu chỉ dựa vào hai chiêu này làm sao có thể quyết một trận thắng bại với Lý Thanh Long đây? Nhất Linh ngay đến nghĩ cũng không dám.

Cậu đưa mắt, thấy Bạch Hạc Niên vẫn chằm chằm nhình mình, trong lòng hốt hoảng, thiếu chút nữa quay đầu lại hỏi Lục Trúc, song cuối cùng cũng ghìm lại được.

Nhất Linh đã hiểu ra, Thiết Huyết Minh nếu muốn tiếp tục tồn tại, bảy vạn đệ tử nếu không muốn đầu lìa khỏi cổ, điều quan trọng nhất là đoàn kết, là đồng tâm hiệp lực, mà mấu chốt của sự đồng tâm lại chính là ba con người trước mặt này. Sự đồng tâm của họ căn nguyên sâu xa vẫn chỉ là bởi lòng

kính phục một Minh chủ như cậu. Một khi họ nhìn ra được vị Minh chủ của họ chỉ là một gã bù nhìn trống rỗng thì số phận của Thiết Huyết Minh lập tức sẽ tiêu tan.

Nhất Linh chợt nghĩ ra, dẫu sao bây giờ cậu cũng vẫn đang là Minh chủ, địa vị uy tín trong lòng ba người Tân Vô Ảnh đang cao vời vợi. Cậu cố gắng định thần, tự nhủ phải không được sợ, hãy bình tĩnh suy nghĩ lại xem sao. Có bản lĩnh thì có thể thuyết phục được người khác, bộ dạng hách dịch cũng có thể hù dọa được người khác. Cái lý lẽ này, nhất thời Nhất Linh vẫn chưa thông hẳn, nhưng cũng đã có một chút cảm giác rồi.

Nghĩ một hồi, Nhất Linh lên tiếng: "Thiên Long đại hội chính là ngày mồng hai tháng hai sang năm. Lý Thanh Long chỉ là hàng tiểu bối, không có tư cách để mở Thiên Long đại hội, mục đích duy nhất của lão là thôn tính chúng ta. Vì thế chúng ta phải tương kế tựu kế khiến cho lão không thể đạt được mục đích của mình, còn những việc khác căn bản không cần để ý tới."

Tân Vô Ảnh gật đầu: "Minh chủ nói quả thật xác đáng, Lý Thanh Long mở sớm Thiên Long đại hội chẳng qua chỉ là quỷ kế mà thôi. Thực lực của chúng ta không thể xem thường, sự uy hiếp của Quần Anh Hội lại càng lớn, hai đánh một nhất định sẽ khiến cho hắn chết mà không có đất chôn. Ba bên cùng giao chiến thì uy lực của hắn là mạnh nhất, nhưng nếu cứ cố thủ không ra thì lão đánh với ai?"

Cổ Uy vỗ tay: "Thì ra đây là chủ ý của lão, lão phu vốn là muốn giao chiến với hắn vài trận, nhưng lần này xem ra là không phải đánh trận nào rồi. Chúng ta cố thủ không ra, Gia Cát Lượng nhất định sẽ tức Tư Mã Ý, như vậy thì Lý lão tặc không thể không tức lão tiểu tử nhà ngươi được!"

Lục Trúc mỉm cười: "E rằng Cổ đường chủ sai rồi, tiểu nữ nghe nói là Tư Mã Ý mới là rất không vừa lòng với Gia Cát Lượng." Cổ Uy trợn mắt: "Lão phu biết chứ, chẳng qua là nghĩ chưa ra đó thôi!"

Bạch Hạc Niên đăm chiêu: "Vậy thì chúng ta trả lời Lý Thanh Long như thế nào đây?"
"Trả lời cái gì? Đợi lão phu đến Trung Nghĩa môn, mắng cho hắn một trận." Cổ Uy hằm hằm nói.
Tân Vô Ảnh nhìn Nhất Linh thăm dò: "Lý Thanh Long tìm được chúng ta, thì nhất định cũng sẽ tìm được Quần Anh Hội."
Trong đầu Nhất Linh hiện lên bóng dáng Lục Từ Anh, thân gái một mình lại vừa mang đại tang, bên cạnh không người giúp đỡ, cậu không khỏi lo lắng, buột miệng: "Vậy phải làm thế nào?"
Tân Vô Ảnh nhìn vẻ mặt lo lắng của Nhất Linh, nghĩ bụng: "Thì ra Minh chủ vốn vẫn thích nha đầu ấy, từ hôn chỉ là do không muốn bị Quần Anh Hội thôn tính mà thôi." Lão nói như trấn an: "Minh chủ bất tất phải lo lắng, Lục Từ Anh tài trí hơn người, nhất định sẽ tìm ra cách đối phó."
Nhất Linh xấu hổ, gật đầu nói: "Đúng vậy!"
Lục Trúc nghĩ bụng: "Đúng là tên ngốc!"
Nàng lên tiếng: "Quần Anh Hội nhất định sẽ nói rằng nếu chúng ta tới phó hội, họ cũng sẽ tới."
Tân Vô Ảnh gật gù: "Nhất định là như vậy rồi!"
Nhất Linh vẻ nghĩ ngợi: "Tam phái nếu tụ họp quần công, Thiết Huyết Minh chúng ta không chừng sẽ thiệt thòi nhất!
Tân Vô Ảnh liếc nhìn Cổ Uy, Nhất Linh bỗng gật đầu nói: "Đúng, phải dồn cho Lý Thanh Long vào cảnh quẫn bách mới được, phải để lão bất chấp tất cả tấn công chúng ta."
Cổ Uy và Bạch Hạc Niên đồng thanh: "Vậy phải làm thế nào?"
Nhất Linh lắc đầu, trầm ngâm một hồi mới lên tiếng: "Ta phải suy nghĩ kỹ đã, các người cũng nghĩ đi, để mai hẳng hay."
Về đến biệt điện, Lục Trúc mới cười cười: "Tiểu hòa thượng quả là đã lớn

rồi, thật là lợi hại!" Nhất Linh trong lòng không khỏi lo lắng: "Tỉ tỉ, có phải là tôi đã nói sai điều gì không?"
Lục Trúc lắc đầu: "Không phải, quả thực là cậu đã trưởng thành!" Nói đoạn nhìn Nhất Linh, cười vẻ trêu chọc: "Xem ra cậu có vẻ lo lắng cho Lục Từ Anh, cô nương ấy quả thực tốt phước!"
Nhất Linh đỏ mặt: "Không... ta..." Ngập ngừng một lúc, cậu mới thú nhận: "Cô ấy không hề thích tôi."
Lục Trúc đột nhiên lạnh lùng: "Cô ta nếu thích cậu thì đã sao, loại nữ nhân này? Hừm, rốt cuộc cậu vẫn chưa ngộ ra à?"
Lục Trúc trước nay luôn nói nói cười cười với Nhất LInh về chuyện nữ nhân, xem như chẳng để những việc đó vào đâu. Lúc này thấy bộ dạng bối rối của cậu khi nhắc đến Lục Từ Anh, bỗng nhiên lại cảm thấy chua xót vô cùng.
Sự ấm ức trong lòng Lục Trúc mỗi lúc một tăng, nàng không kìm được, đến trước mặt Nhất Linh: "Được, cậu xem, hôm nay ta nhất định sẽ khiến cậu phải quên nha đầu rắn rết ấy đi!" Nói đoạn liền đưa tay bóc lớp da trên mặt xuống.
Nhất Linh ngạc nhiên đến sững sờ!
Trước mắt cậu là một khuôn mặt mới lạ, một mỹ nhân hoàn toàn mới lạ. Vẻ đẹp của nàng hoàn toàn khác với Lục Từ Anh, nhan sắc của Lục Từ Anh cuốn hút nhưng không hấp dẫn, là một vẻ đẹp khiến người ta không dám lại gần, đôi lúc nàng có cười lên cũng chỉ như ánh nắng yếu ớt loáng qua mặt băng đông giá mà thôi. Hoa dung phía trước Nhất Linh lại ấm áp, tràn đầy xuân sắc, mỗi nụ cười, mỗi động tác cúi đầu, quay mặt hay nhíu mày đều có thể lay động tâm can. Vẻ đẹp của Lục Từ Anh như băng, nhan sắc của Lục Trúc lại như lửa, có thể sưởi ấm, cũng có thể thiêu đốt lòng người.
Mỹ nhân bỗng xoay người, thân hình lả lướt trong một điệu vũ kỳ lạ. Không

chỉ nhảy múa, nét mặt nàng còn biến đổi theo mỗi bước xoay. Gian biệt điện phút chốc tràn ngập ánh mặt trời, vừa rực rỡ lung linh, vừa chói lóa không thể nhắm bắt.

Nhất Linh chớp chớp mắt ngắm nhìn nàng, tâm trí mê đi không còn biết trời trăng gì nữa. Đôi mắt cậu dán chặt vào khuôn mặt Lục Trúc, nàng buồn Nhất Linh cũng buồn, nàng thích Nhất Linh cũng háo hức, nàng lo Nhất Linh cũng nhíu mày, này vui Nhất Linh cũng hớn hở. Lục Trúc càng múa càng lại gần Nhất Linh, rồi bỗng ôm lấy cổ cậu, đôi môi đỏ thắm chầm chậm chạm nhẹ lên má. Nhất Linh đích thực đã hoàn toàn lịm đi.

Cũng chẳng biết là bao lâu, nàng buông tay ra, đôi mắt long lanh ngước nhìn Nhất Linh thì thầm: "Tiểu hòa thượng ngốc, ngủ một giấc đi."

Đoạn khẽ cười, thướt tha bay ra cửa.

0O0

Cả buổi sáng hôm sau Nhất Linh sống trong trạng thái mơ mơ tỉnh tỉnh. Đôi mắt cậu không rời được gương mặt Lục Trúc, tuy nàng đã mang lại mặt nạ che đi dung nhan diễm kiều, nhưng mỗi khi nghĩ đến nét đẹp tuyệt thế hôm qua, Nhất Linh bất giác toàn thân nóng ran lên.

Lục Trúc cố gắng để tỉnh cậu: "Đừng bao giờ để tình riêng xen lẫn vào việc chung, nếu cậu chỉ vì đắm say nữ sắc mà bất cẩn kéo quân đi phó hội thì nhất định sẽ gây ra họa lớn. Bảy vạn đệ tử của Thiết Huyết Minh chỉ vì cậu mà máu chảy thành sông đó!"

Nhất Linh đáp: "Đúng vậy, nhưng không biết Quần Anh Hội trả lời Lý Thanh Long như thế nào?"

Lục Trúc "hừ" một tiếng, nói: "Cậu vẫn lo lắng cho Lục Từ Anh?"

Nhất Linh đáp nhỏ một tiếng: "Phải!"

Trong lòng nghĩ thầm; "Chỉ mong Lục tiểu thư đừng đi đâu là được!" Đáng tiếc Lục Từ Anh lại không nghĩ như vậy. Giữa trưa thám mã Thiết Huyết

Minh đưa tin về, hơn hai nghìn người của Quần Anh Hội do Lục Từ Anh thống lĩnh đã tiến vào Tây Đại Bằng, người ngựa đóng quán cách Thiên Long đài chứng năm dặm.

Mấy thủ lĩnh Thiết Huyết Minh nhìn Nhất Linh dò hỏi, Lục Trúc cằn nhằn: "Nha đầu này điên rồi sao? Lẽ nào ả không biết, cha mình đã chết thì Quần Anh Hội sẽ không còn ai là đối thủ của Lý Thanh Long nữa, Thiên Long đại hội thế nào cũng do một mình Lý Thanh Long khuynh đảo mà thôi!"

Một dòng máu nóng bỗng nổi lên, mấy tư thế kỳ lạ chợt thoáng qua trong đầu, Nhất Linh nắm chặt tay: "Lý Thanh Long thật ngông cuồng, ta phải cho lão một bài học mới được."

Tân Vô Ảnh hy vọng: "Minh chủ đã có kế sách gì sao?"

Nhất Linh đanh thép: "Mai hộ pháp theo cha ta, bị Thanh Long Hội phục kích bắt đi. Khi ta ở Quần Anh Hội, thường hay nghe cha con Lục hội chủ nói với nhau rằng Lý Thanh Long rất coi trọng Mai Hộ Pháp, muốn thu dụng dưới trướng lão ta, nhưng Mại Hộ Pháp thà chết không đầu nhập Thanh Long Hội. Lý Thanh Long từng phát thệ tiêu diệt bổn Minh để xem Mai Hộ Pháp trung hiếu với ai."

Cổ Uy nắm chặt tay: "Mai Tử Kỳ thật là một huynh đệ tốt! Bổn Minh có chết đến người cuối cùng, Lý Thanh Long cũng đừng hòng mà đạt được mục đích."

Nhất Linh nhìn về phía đài cao: "Ta sẽ làm một trận đánh cuộc với Lý Thanh Long, Cổ đường chủ, mở Trung Nghĩa môn để ta đi ra!"

Cổ Uy hăng hái: "Được, tam đường huynh đệ sẽ hết lòng chiến đấu vì Minh chủ, xem Lý Thanh Long làm gì nổi ta!"

Nhất Linh lắc đầu: "Không, một mình ta đi thôi!"

"Không được!" Ba người bọn Cổ Uy đồng thanh kêu lên, Tân Vô Ảnh vội vã: "Tên tiểu nhân Lý Thanh Long này, Minh chru không nên coi thường

mà mạo hiểm!"

Nhất Linh lắc đầu: "Ta biết tự bảo vệ mình, một mình đi, dù cho lão có quỷ kế gì cũng phải kiêng nể ta vài phần."

0O0

Thiết Huyết Minh mở rộng Trung Nghĩa môn.

Ba tiếng pháo nổ ra, chỉ có một mình Nhất Linh xuất thành. Cậu vừa đi ra, cánh cửa sắt lại khép kín. Hàng nghìn người của Quần Anh Hội và Thiên Long Hội đóng quân xung quanh chằm chằm dõi theo Nhất Linh, vừa kinh sợ vừa khâm phục.

Nhất Linh đi đến trước lều chỉ huy của Quần Anh Hội, nhìn Lục Từ Anh. Nàng gầy đi trông thấy, dáng vẻ bơ phờ tiều tụy. Cậu chắp tay cung kính: "Lục tiểu thư, nghe nói Lục hội trưởng đã từ trần, Thủ Tự Hùng vừa sợ hãi vừa hổ thẹn. Việc giả thông gia tại lễ đường hôm ấy thực đã làm quá mất rồi. Thủ Tự Hùng không dám mong tiểu thư bỏ quá, chỉ mong có thể lượng tình mà xem xét lại cho."

Lục Từ Anh lạnh lùng nhìn Nhất Linh: "Thì ra ngươi cũng biết ăn nói như vậy, quả nhiên mặc áo rồng giống rồng, mặc áo hổ giống hổ, ngươi cạo trọc đầu khoác áo cà sa là nghiễm nhiên trở thành hòa thượng. Lục Từ Anh ta có mắt mà không thấy anh hùng, đã nhìn nhầm người rồi!"

Nhất Linh bối rối vô cùng, cậu vốn là hòa thượng thực sự, nhưng làm sao có thể nói rõ với Lục Từ Anh được đây! Gần mười năm cứu người trên Ác quỷ tập, những lời khách sáo cậu đã nghe rất nhiều, lúc này cũng định thanh minh vài câu nhưng không hiểu sao miệng cứ như cứng lại.

"Một mình nugoi ra đây làm gì?" Lục Từ Anh nghi ngờ hỏi: "Cha ngươi đã như vậy mà ngươi vẫn chưa đủ kinh sợ sao?" Trong lòng nàng lại nghĩ thầm: "Nhưng tên hoà thượng này cũng ranh mãnh lắm, lẽ nào hắn có âm mưu gì khác chăng, quả là đã tự lo hão rồi!"

Nhất LInh khom người: "Đa tạ tiểu thư đã quan tâm!" Lục Từ Anh lạnh nhạt: "Đừng nghĩ ta thương xót gì ngươi, là do ta quan tâm đến Quần Anh Hội. Môi hở thì răng lạnh, nếu như Thiết Huyết Minh bị tiêu diệt thì Quần Anh Hội cũng khó có thể giữ được."

Nhất Linh mặt bỗng đỏ ửng lên, cắn răng nói: "Tiểu thư yên tâm, Lý Thanh Long đừng hòng mà mong làm gì được chúng ta!"

Nói đoạn chắp tay bước lên cao đài. Lý Thanh Long cũng bước lên đài, cười cười: "Tiểu minh chủ, ngươi với tiểu nha đầu của Quần Anh Hội đó quả là một cặp trời sinh, các ngươi đã bàn được cách đối phó với lão phu chưa vậy?"

Nhất Linh chắp tay: "Long đầu, tại hạ nể người là bậc tiền bối trong giang hồ, Long đầu cũng phải tự trọng mới được."

Lý Thanh Long cười lớn: "Tiểu minh chủ một mình đến tham gia Thiên Long đại hội này, chẳng phải là muốn một tay chống trời, dựa vào sức lực một người áp đảo quần hùng hai hội sao?"

Nhất LInh không đáp, quay mặt nhìn sang lều của Thanh Long Hội. Trước lều, một đại hán bị trói chặt đang ngồi trên ghế, đôi mắt xúc động nhìn cậu.

Nhất Linh chắp tay , nói lớn: "Các hạ là Mai Tử Kỳ Mai Hộ Pháp của bổn Minh?"

Đại hán cố cúi người đáp: "Hạ nhân chính là Mai Tử Kỳ!"

Nhất Linh mỉm cười: "Đa tạ Mai Hộ Pháp!" Đoạn quay đầu nói với Lý Thanh Long: "Long đầu, ta có một chiêu võ tên là Bạt Hồ Thủ, chuyên bứt râu người khác." Lý Thanh Long ngạc nhiên song vẫn lạnh lùng: "Ngươi nói lung tung gì vậy?"

Nhất Linh quan sát toàn trận, nói lớn: "Trước khi tham gia Thiên Long đại hội, ta muốn dùng chiêu võ này đánh cuộc với Long đầu."

Nói đoạn bước tới gần Lý Thanh Long, lão vừa nghi ngờ vừa lo lắng, thầm

nghĩ: "Tên tiểu tử này quả nhiên là có mưu kế." Tuy vậy lão vẫn thản nhiên: "Cuộc cái gì?"
"Một chiêu của ta sẽ bứt được bộ râu của Long đầu. Nếu không được, Thiết Huyết Minh từ nay sẽ tôn phụng hiệu lệnh của Long đầu. Vạn nhất mà được, xin Long Đầu thả Mai Hộ Pháp của bản Minh ra."
Một chiêu bứt được râu của đối phương, chẳng phải cũng là một chiêu có thể lấy mạng đối phương sao? Dám đánh cuộc như vậy với Lý Thanh Long liệu có mấy người trong giang hồ? Nếu chỉ cần một chiêu mà lấy được mạng của Lý Thanh Long, cần gì phải tổ chức tiếp Thiên Long đại hội!
Nhưng tên nhóc con tiểu Minh chủ kia đã nói như vậy, hơn nữa lại dám đánh cuộc như vậy. Hắn rõ ràng không phải là điên, bây giơ cũng đang giữa trưa, hắn cũng không thể nằm mơ nói nhảm được.
Lý Thanh Long vừa sợ vừa ngờ, rõ ràng là một cuộc đánh cược mười phần thấy thắng cả mười, nhưng lão vẫn do dự bất quyết.
Lúc này, Lục Từ Anh đang ở lán trại phía tây bỗng lên tiếng: "Cuộc hay không cuộc, Long Đầu hãy nói dứt khoát một câu."
Lý Thanh Long liếc nhìn Nhất Linh, gằn giọng: "Nếu như ngươi nói mà không giữ lời thì thế nào?"
"Rất đơn giản, dẫu sao tại hạ cũng chỉ có một người, mấy vạn người của Long đầu đồng loạt tấn công, tại hạ có mọc thêm cánh cũng không thể chạy được."
Lý Thanh Long chăm chăm nhìn Nhất Linh rất lâu, hít một hơi sâu rồi mới nói; "Được, lão phu đánh cuộc với ngươi!"
Lão là người cầm đầu Thanh Long Hội, dọc ngang giang hồ đã mấy chục năm, không biết đã trải qua bao nhiêu kinh biến. Lần đánh cuộc này lại quả là lần đầu tiên trong đời lão.
Lý Thanh Long lùi lại hai bước, Nhất Linh nhìn lão, đột nhiên nở nụ cười trẻ

thơ, những thế thức hoạt kê của chiêu "khổ hải vô biên" ánh lên trong tâm trí. Cậu chầm chậm giơ tay uốn mình.
Tiếp theo là một tiếng kêu thống khổ, mấy vạn người đương trường ai nấy đều ngạc nhiên nhổm dậy.
Lý Thanh Long cứ lùi mãi về phía cao đài, cả bộ râu dài mượt lúc trước chỉ còn lại không đầy một phần ba, hai phần ba bộ râu còn lại đang nằm trong tay Nhất Linh.
Lý Thanh Long hai mắt tối sầm như gặp phải hồn ma, run run thét lớn:
"Thiên Long Trảo, ngươi dùng Thiên Long Trảo!"
Thiên Long Trảo, Thiên Long trấn bốn phương! Bốn mươi năm trước, Thiên Long hiệu lệnh quần hùng, là đệ nhất chí tôn, oai trùm thiên hạ.
Kêu lên tiếng ấy, Lý Thanh Long cũng bất giác giật mình. Nếu nói Nhất Linh dùng Thiên Long Trảo thì ngay đến lão cũng khó có thể tin được. Nhưng nếu nói là không phải, thì đó lại là võ công thần diệu gì đây? Nhất LInh cười lạnh, tay giơ cao xoè ra, bộ râu trắng tinh bay tản mát theo gió.
Cậu bước xuống đài, thẳng đường đi tới bên cạnh Mai Tử Kỳ, nhẹ giọng:
"Mai Hộ Pháp!"
Mai Tử Kỳ vừa cười vừa khóc; "Thiếu minh chủ!"
Nhất LInh gật đầu, xoay lưng cõng Mai Tử Kỳ lên.
Trung Nghĩa Môn rộng mở, Nhất Linh cõng Mai Tử Kỳ bước vào. Trong thành bùng lên những tiếng hoan hô liên hồi, vang dậy đất trời. Lý Thanh Long, Lục Từ Anh và hàng vạn người của Thanh Long, Quần Anh hai hội đều lặng lẽ đứng yên, không một ai động đậy, thậm chí không có một ai lên tiếng.
Nhất Linh lại thực hiện thành công kỳ tích thứ tư. Cổ Uy, Tân Vô Ảnh và môn nhân Thiết Huyết Minh, ai nấy đều mừng vui khôn xiết, chỉ Lục Trúc là không hưởng ứng, một mình chăm chú nhìn Nhất Linh. Nhất Linh ngượng

ngùng nhìn nàng, gượng cười: "Không có cách nào, tôi không biết giải huyệt nên đành phải cõng lão ta về, phiền tỷ giải huyệt cho lão."

May mà Nhất Linh vẫn còn nhớ chỉ dùng môi nhấp nháy với Lục Trúc. Những lời này nếu lọt vào tai đám Cổ Uy, Tân Vô Ảnh thì thật sự sẽ là sấm giữa trời quang. Lục Trúc tuy là biết rõ về Nhất Linh nhưng vẫn còn bán tín bán ngờ. Nàng giải huyệt đạo cho Mai Tử Kỳ, lão quỳ xuống bái lạy: "Mai Tử Kỳ bái kiến Thiếu Minh chủ, đa tạ ơn cứu mạng của thiếu minh chủ."

Cổ Uy vỗ vai hắn, nói lớn: "Nhầm rồi Mai huynh đệ, phải gọi là Minh chủ mới đúng!" Mai Tử Kỳ hai mắt sáng lên, nước mắt ứa ra: "Bổn Minh có người tài giỏi như vậy làm Minh chủ, quả thật là trời không diệt Thiết Huyết Minh này rồi!"

0O0

Đêm đó, Quần Anh Hội xảy ra một chuyện lạ.

Trong một căn mật thất, Lục Cửu Châu đã chết bỗng nhiên sống lại.

Thì ra lão đã giả chết, mục đích làm cho Lý Thanh Long không đề phòng, coi nhẹ Quần Anh Hội, may ra có thể bẫy được Thanh Long Hội một phen.

Cái tin tiểu Minh chủ Thiết Huyết Minh một chiêu vặt trụi râu Lý Thanh Long làm lão phải tức tốc sống lại.

"Các ngươi nói xem có phải là tên tiểu tử đã dùng Thiên Long Trảo thật không?" Lục Cửu Châu nhìn mấy người Lục Tử Anh và Chu Vạn Lý.

"Không thể nào!" Lục Từ Anh lắc đầu: "Nếu hắn là người nối dõi Thiên Long thì chúng ta làm sao còn có cơ hội gì nữa!"

"Đúng vậy!" Đám Chu Vạn Lý đồng thanh gật đầu: "Tiểu tử đó rốt cuộc đã dùng võ công gì mà lại có uy lực đến như vậy?"

Ba người Lăng Anh, Chu Vạn Lý và Tiêu Kỳ cùng lắc đầu. Lục Từ Anh hai mắt đột nhiên sáng lên, không biết đang nghĩ tới điều gì.

Linh thứu phi long

Dịch giả: Tiêu Dao Tử

Chương 5

Thiên Long đại hội của Lý Thanh Long chưa mở đã tan. Một đài cao, ba lều lớn trở thành trò cười cho đệ tử Thiết Huyết Minh. Đại quân Thanh Long Hội rút về một trấn nhỏ phía nam Trung Nghĩa cốc, vẫn lập với Thiết Huyết Minh và Quần Anh Hội thành thế chân vạc.

Ba ngày liền Thanh Long Hội không hề động tĩnh, Quần Anh Hội lặng yên quan sát, Thiết Huyết Minh cũng lấy bất biến ứng vạn biến.

Ngày thứ tư, Huyết Ảnh đường phó đường chủ Thường Cánh Huy dẫn hơn hai nghìn đệ tử về đến Trung Nghĩa cốc. Hơn hai nghìn đệ tử đó, một nửa là của Huyết Ảnh đường, một nửa thuộc Huyết Ngao đường, đều là hùng binh tinh nhuệ.

Thường Cánh Huy võ công không kém Tân Vô Ảnh, hai mjoi năm trước cùng Tân Vô Ảnh khai sáng Vô Ảnh Môn, thân là phó môn chủ. Khi Thủ Thiên Đồ còn sống, lão vẫn thường than vãn rằng chức phó đường chủ vẫn là thiệt thòi cho lão.

Thiết Huyết Minh bổ sung thêm hai cánh quân, người ngựa lên tới hơn vạn, khí thế ngày càng cao ngất. Ba phái giao tranh, Thiết Huyết Minh tuy ở vào thế hạ phong nhưng những ngày tháng gian nan vất vả nhất đã trôi qua.

Đám Cổ Uy, Mai Tử Kỳ cả ngày xướng ca vui vẻ.

Chỉ có Nhất Linh là lo lắng một mình. Tình hình trước mắt tuy chưa nguy hiểm cho Thiết Huyết Minh nhưng đó chỉ là sự yên ổn của kẻ cùng đường. Trung Nghĩa cốc là đại bản doanh, hai kẻ thù địch kéo quân đến tận nơi mà Thiết Huyết Minh không dám xuất quân đánh đuổi. Cứ tiếp tục như vậy, Quần Anh, Thiên Long hai hội chẳng mấy chốc sẽ phân chia lại địa bàn bắc Giang Nam Hà, Thiết Huyết Minh sẽ không đánh mà tự tan. Ngày nào Nhất Linh cũng hỏi tin thám báo tam đường, nghị bàn kế sách. Biết càng nhiều, cậu càng lo lắng suy nghĩ nhiều hơn.

Biệt điện của Thủ Thiên Đồ vốn tên là Phi Long cung, một lầu hai gác. Hôm ấy sau bữa tối, Nhất Linh một mình đứng trên lầu cao, đưa mắt nhìn khắp ơni, chỉ thấy ánh đền lốm đốm, lay động không yên, trong lòng bỗng bồi hồi xúc động.

Nguồn nước của Thiết Huyết Minh vô cùng phong phú. Bên cạnh cung Phi Long có một mạch suối lớn chảy liên tục cả ngày lẫn đêm, mạnh như nước sông. Tứ môn đều có hào nước bao quanh, thông liền thấu suốt, trên dưới trong Minh tha hồ tắm rửa giặt giũ, lấy nước cũng rất tiện lợi. Hào nước sâu một trượng, rộng hai trượng, cầu đá bắc ngang. Khi có nguy biến hay cầu đá bị hỏng thì ngay tức khắc cầu treo sẽ sập xuống thông đường. Quả là một thành trì độc nhất vô nhị.

Nhất Linh đứng trên lầu nghe tiếng nước chảy róc rách, nhìn xung quanh Thiết Huyết đường nhà cửa chồng chất, nghĩ đến hàng vạn sinh mệnh trong đó đều dựa lên hai vai mình, bất giác đọc nhỏ một câu "A di đà Phật". Tâm tư chùng xuống, cậu khấn thầm: "Thiếu minh chủ thật sự đang ở đâu, cầu mong bồ tát phù hộ cho người được sớm trở về, để tôi có thể trút gánh nặng trên vai này." Đang cúi đầu niệm Phật, Nhất Linh bỗng thấy một người đi ra từ trong đại sảnh Thiết Huyết đường. Dáng cao dong dỏng, chiếc váy màu xanh thướt tha, chính là Lục Trúc. Nàng nhìn ra bốn phía, giơ tay chỉ lên,

đầu nghiêng nghiêng như đang tìm cái gì vậy.
Nhất Linh nhớ lại đêm hôm đó, toàn thân phát nóng không chịu được, liền kêu nhỏ: "Lục Trúc tỷ tỷ!"
Đám thị vệ đã rút đi ăn tối, Thiết Huyết đường vắng tanh. Trong Phi Long Cung chỉ còn có hai người Nhất Linh và Lục Trúc, Lục Trúc nghe thấy có người gọi, giật mình ngẩng đầu, mỉm cười nhún chân, từ tầng hai bay vút lên lầu.
Nhất Linh giang tay ôm lấy nàng, thốt lên: "Tỷ thật là nhẹ!"
Lục Trúc xoay người gỡ tay Nhất Linh ra, cậu không buông, trái lại còn ôm chặt hơn. Đôi tay Nhất Linh ghì sát Lục Trúc vào người tưởng như gió nhẹ cũng không len qua được.
Đôi môi Nhất Linh háo hức tìm đến khuôn mặt Lục Trúc. Nàng im lặng cố sức vùng ta, bỗng nhiên như nghĩ đến điều gì, liền đưa tay ngăn Nhất Linh lại, nói nhỏ: "Cậu nhìn đi, mấy vạn sinh mạng trong Thiết Huyết đường này đều nằm trong tay cậu, có bao giờ cậu nghĩ đến đó chưa?"
Nhất Linh gật đầu: "Tôi vốn nghĩ đến điều đó suốt mấy ngày nay rồi."
"Vậy mà cậu vẫn còn có thể như vậy được?" Lục Trúc nghiêm nghị.
"Không phải!", Nhất Linh ngậm ngùi: "Tôi chỉ muốn ôm tỷ một chút thôi, muốn gần tỷ một chút cũng không được sao?" Lục Trúc nhìn cái vẻ đáng thương của Nhất Linh, bật cười lớn rồi nhích lại gần hơn, vòng hai tay ôm lấy cổ cậu, hôn một cái thật kêu lên má rồi nói: "Như vậy được rồi!"
Nhất Linh mừng rỡ, hai tay đỡ khuôn mặt nàng, nói như cầu xin: "Tỷ tỷ, tỷ bỏ mặt nạ đi có được không?" Lục Trúc chần chừ, nhìn thấy bộ mặt đáng thương của Nhất Linh bỗng lại mềm lòng, hừ nhẹ: "Ngươi đúng là tiểu oan gia mà!"
Lớp da trên mặt rơi xuống, Lục Trúc nở nụ cười rạng rỡ, trước mặt Nhất Linh bỗng bừng sáng như mặt trời giữa đêm tối. Toàn thân cậu bất giác

nóng bừng lên, không thể cầm lòng, Nhất LInh hôn nhẹ vào môi nàng, Lục Trúc cũng thoáng nhắm mắt lại chờ đợi.

Hai đôi môi đang sắp chạm vào nhau, bỗng vang lên tiếng nói từ dưới nhà: "Minh chủ, Cổ Uy có việc muốn cầu kiến!" Nhất Linh giật mình quay xuống. Nhìn thấy Cổ Uy đang đứng dưới lầu, cả hai người đỏ mặt xấu hổ, vội vàng ngoảnh đi.

Khuôn mặt Lục Trúc chỉ lướt qua rất nhanh nhưng không lọt qua đôi mắt Cổ Uy. Lão nghĩ thầm: "Thảo nào Minh chủ lại si mê a hoàn ấy đến vậy, quả là mỹ nhân thế gian hiếm có!"

Một lúc lâu sau Nhất Linh mới chạy xuống lầu, mặt vẫn chưa hết đỏ. Cổ Uy quỳ xuống, tránh không nhìn mặt cậu, bẩm báo: "Minh chủ, hai đêm nay nha đầu Lục Từ Anh của Quần Anh Hội đêm nào cũng đi lại ở gần Trung Nghĩa cốc, rất đáng nghi ngờ."

Nhất Linh "í" lên một tiếng; "Có việc này sao? Chẳng nhẽ cô ta vẫn còn muốn tiến đánh chúng ta? Cô ta mang theo bao nhiêu người?"

"Ngoài cô ta ra thì không có ai nữa cả."

"Ồ!" Nhất Linh ngạc nhiên, nghĩ một lúc, hỏi lại: "Bây giờ cô ta vẫn còn ở gần đây?"

"Vẫn còn." Cổ Uy cúi đầu: "Theo như thám mã báo về, cô ta thường lưu lại đến nửa đêm mới chịu đi."

"Có lẽ cô ta có việc muốn thương lượng với chúng ta, nhưng không tiện đến đây." Nhất Linh bỗng quyết định: "Ta đi gặp cô ta một chút, không biết chừng có thể gỡ được tình hình căng thẳng hiện nay."

"Thuộc hạ sẽ theo bảo vệ Minh chủ."

"Không cần!" Nhất Linh lắc đầu, quay lại nhìn. Lục Trúc vẫn không hề lộ diện. Cổ Uy biết ý hỏi: "Có cần phải gọi Lục Trúc cô nương không?"

Nhất Linh nghĩ ngợi một lát rồi lắc đầu: "Không cần, cô ấy có hỏi, ngươi

hãy nói là ta đã đi rồi!"
Cổ Uy đáp: "Thưa vâng!" Trong lòng lại cười thầm: "Minh chủ thông minh giỏi giang mà lại sợ vợ đến vậy!"
Giữa đêm lên đường, Nhất Linh quả nhiên đã gặp Lục Từ Anh sau một quả đồi nhỏ. A hoàn Linh Nhi đi đi lại lại đằng xa. Đêm thu trăng tròn vời vợi, Lục Từ Anh đứng cạnh một lùm cây xanh, ánh nguyệt nhuộm vàng bộ xiêm y trắng tinh khôi, đẹp lung linh nhưng vẫn không xóa được cảm giác lạnh lẽo.
Nhất Linh bỗng cảm thấy chua xót trong lòng, nghĩ thầm: "Cô ấy là thủ lĩnh Quần Anh Hội, vừa mất cha lại phải đối diện với áp lực của Thanh Long Hội. Thân gái một mình làm sao có thể chịu đựng nổi! Trông cô ấy đã gầy đi rất nhiều rồi!"
Lục Từ Anh là người con gái đầu tiên lọt vào trái tim Nhất Linh. Trong lòng bất kỳ người nào, hình bóng đầu tiên cũng luôn luôn hoàn mỹ. Nỗi nhớ ngọt ngào nhất cũng là nỗi đau sâu đậm nhất, đau nhưng vẫn không thể nào quên.
Lục Từ Anh nghe thấy tiếng bước chân liền quay đầu lại. Đôi mắt sáng lên, nụ cười lập tức như hoa nở trên mặt, lặng lẽ ngắm nhìn Nhất Linh đi tới gần.
Nhất Linh gọi nhỏ: "Lục tiểu thư!"
"Cha ta gọi ta là Anh nhi, ngươi nhỏ tuổi hơn ta, gọi ta là Anh tỉ được không?"
Nụ cười vẫn sáng trên mặt nàng. Cô nương lạnh như băng tuyết này, đêm nay lại nói ra những câu không thể mềm dịu hơn được nữa.
Trong lòng Nhất Linh đã sớm hạnh phúc tràn đầy, gật đầu gọi to: "Anh tỉ!"
Lục Từ Anh nhoẻn một nụ cười rạng rỡ: "Tử Hùng!"
Đôi mắt của nàng đã mê hoặc thần trí Nhất Linh, dường như muốn chen vào tận đáy tim cậu. Nhất Linh ngây người một lúc, không biết nói gì, nhưng ánh mắt ngây ngô ấy của cậu hình như làm cho Lục Từ Anh không yên tâm.

Nàng từ từ quay đầu đi, than nhẹ một tiếng: "Người không hiểu ngươi đều bị cái bộ dạng ngốc nghếch này của ngươi mê hoặc cả. Chỉ có trời mới biết ngươi lợi hại thế nào!"

Hơn mười ngày nay, những sai sót chằng chịt, cơ duyên trùng hợp, vận mệnh huyền bí đã bao trùm lấy số phận Nhất Linh. Dù là hai hội hay Thiết Huyết Minh, trong con mắt của hàng vạn người, Nhất Linh đã là một nhân vật võ nghệ cao cường, tài trí tuyệt đỉnh, đáng sợ vô cùng.

"Không, ta không phải..." Nhất Linh muốn giải thích nhưng cổ họng cứ như nghẹn lại. Bình tĩnh một lát, Lục Từ Anh nhẹ nhàng: "Đi cùng ta một lát nhé!"

Gió thu thổi nhẹ, gấu váy trắng bay lên, chạm vào người Nhất Linh. Một mùi hương huyền hoặc quấn quýt quanh người cậu. Bước theo Lục Từ Anh trên đám cỏ mềm, Nhất Linh chếnh choáng như đang lướt trong mây. Lục Từ Anh quay đầu lại. Gặp đôi mắt của nàng, Nhất Linh bỗng mỉm cười, nụ cười hồn nhiên như đứa trẻ thơ hạnh phúc trong lòng me. Lục Từ Anh dừng bước, quay đầu nhìn về phía những ngọn núi nhấp nhô phía xa xa, bỗng hai vai run run. Nhất Linh lo lắng: "Anh tỉ, tỉ có sao không?"

Lục Từ Anh lắc đầu, hai tay ôm lấy vai, đờ đẫn nhìn xa xa, bỗng nhiên nấc nhẹ. Nhất Linh giật mình: "Sao vậy? Tỉ khóc ư?"

Lục Từ Anh lắc đầu, vai càng hạ thấp hơn, hai tay ôm mặt, chầm chậm quỳ xuống, cuối cùng nghẹn ngào thành tiếng.

Nhất Linh lòng như dao cắt, lại không biết làm gì, cố mãi mới thốt được một câu: "Anh tỉ, tỉ sao vậy? Nói ra có được không?"

Một lúc lâu Lục Từ Anh mới ngừng khóc, cất giọng nghèn nghẹ: "Cha ta chết rồi, đại quân của Thanh long Hội lại áp sát bả doanh. Thiết Huyết Minh đã có ngươi, nhưng ta thì có ai? Quần Anh Hội ai là đối thủ của Lý Thanh Long đây?"

"Thì ra cô ấy đang lo lắng giống như ta." Nhất Linh nghĩ vậy, hăng hai: "Ba phái phải dựa vào nhau mà giữ. Lý Thanh Long tuy mạnh nhưng hắn cũng không dám coi thường cả hai chúng ta."

Lục Từ Anh lắc đầu: "Không, Thanh Long Hội dốc toàn lực tiến đến, sao lại chịu trở về tay không. Ta và ngươi hai phương, nhất định Thanh Long Hội sẽ chọn một trong hai chúng ta để tiến công trước. Mà ta lại là người yếu nhất, ta... ta..." Nàng nói không ra tiếng, lại khóc nức lên.

Trong lồng ngực Nhất Linh máu nóng dâng trào, cậu quỳ xuống nói lớn: "Trên đầu có trời xanh, nếu như Thanh Long Hội dám đánh Quần Anh Hội, nhất định Thiết Huyết Minh sẽ dốc toàn lực ra để ứng cứu. Nếu làm trái với lời thề, Thiên Lôi đánh chết Thủ Tự Hùng này!"

Lục Từ Anh ngước đôi mắt đẫm nước lên nhìn, ánh mắt vừa to vừa mừng, lại có chút không tin: "Thật không? Ngươi nói thật sao?"

Nhất Linh trịnh trọng gật đầu: "Anh tỉ, dưới gầm trời này, ta không cho phép bất cứ ai ức hiếp tỉ, trừ khi ta chết."

"Tử Hùng! Lục Từ Anh mừng rỡ kêu lên, bỗng sà vào ngực Nhất Linh.

Nhất Linh ôm lấy tấm thâm mềm mại của nàng, người bỗng run lên. Khi gần gũi với Lục Từ Anh, thân thể cậu dường như lửa đốt, nhưng trong lòng lại không có cảm giác này.

Hai tay Lục Từ Anh ôm chặt Nhất Linh, hai lồng ngực sát vào nhau sinh ra một mê lực lạ kỳ. Toàn thân Nhất Linh nóng ra, cậu cúi xuống hôn nhẹ vào cổ nàng. Cả người của Lục Từ Anh cũng run bắn lên, nhưng lại nép vào cậu sát hơn.

Toàn thân Nhất Linh căng ra trong những cảm giác lạ kỳ, đôi môi tham lam như có quỷ ma mách bảo lướt nhẹ lên má, rồi tìm đến thái dương. Lục Từ Anh bỗng bật ra một tiếng rên. Nhất Linh như phát điên, hôn mạnh vào môi nàng. Trong cơn vô thức, Lục Từ Anh hé miệng. Thoáng chốc hai đôi môi

đã quyện chặt vào nhau.
Nhất Linh nhẹ nhàng buông nàng ra, chỉ cảm thấy nhiệt huyết trong người ngày càng sôi sục. Đôi môi ngày càng tham lam, bàn tay mỗi lúc một thêm táo bạo. Lục Từ Anh đưa tay ngăn Nhất Linh, nhưng chỉ là cố gắng yếu ớt trong cơn tuyệt vọng.
Ánh trăng tinh khiết sáng trong, thân hình trắng như tuyết dần lồ lộ. Hai ngọn bồng lai tròn trĩnh nhô lên, đẹp như ngọc thạch dưới ánh trăng xanh, chính giữa điểm xuyết bởi hai chấm hồng tươi, lung linh như hai hạt kim cương màu đỏ.
Lục Từ Anh dùng hai cánh tay bất lực của mình đẩy Nhất Linh ra, run rẩy kêu lên: "Không, Tự Hùng, không được..." Nhất Linh chỉ càng thêm điên cuồng hơn, tới tấp hôn lên mặt, lên ngực nàng.
Lục Từ Anh cả người đã nhũn ra, lòng kêu lên thảm thiết: "Hết rồi, ta lại bị mắc lừa tên tiểu tặc này rồi!"
Đang trong lúc gấp gáp, a hoàn Linh Nhi bỗng gọi: "Tiểu thư, tiểu thư!"
Nhất Linh giật mình, Lục Từ Anh chớp thời cơ đẩy mạnh cậu ra, đưa tay che mặt. Lòng thầm cám ơn trời phật, miệng lại vờ tức giận hỏi: "Sao?"
Linh nhi trốn sau một thân cây rất xa, gọi lớn: "Vừa rồi có một cái bóng đen đi về bên này..."
Chưa dứt lời, Lục Từ Anh đã vội vã kêu lên: "Cẩn thận, khéo là do thám Thanh Long Hội! Nói đoạn chống tay vùng dậy.
Nhất Linh vội vàng đứng chắn trước mặt Lục Từ Anh. Nhìn ra bốn phía không thấy kẻ khả nghi, quay đầu lại thì Lục Từ Anh đã chỉnh lại y phục ngay ngắn. Cậu bối rối: "Anh tỉ..."
Lục Từ Anh nhạt giọng: "Đồ bắt nạt, không cần ngươi gọi ta!"
Lục Từ Anh nhìn sang, thấy Nhất Linh thập phần bối rối, điệu bộ không khác đứa trẻ mắc lỗi đang chờ bị phạt, trong lòng vẫn không tin, nghĩ bụng:

"Hừ, tiểu tặc, làm ra vẻ giống vậy."
Sắc mặt vẫn không hề thay đổi, nàng lên tiếng như trách móc: "Lần sau, nếu ngươi còm dám bắt nạt người khác, thì ta..." Nhất Linh mừng rỡ: "Tiểu đệ không dám, không dám nữa."
Lục Từ Anh liếc mắt lườm cậu, bỗng nhiên bật cười lên: "Ngốc!"
Rồi quay người chạy, chạy được vài bước, nàng bỗng đứng lại. Nhất Linh cuống cuồng đuổi theo, gọi lớn: "Anh tỉ, Anh tỉ!"
Ánh mắt Lục Từ Anh chăm chú nhìn cầu, giọng thoảng qua như hơi thở: "Ngươi phải nhớ lấy, ta đã là người của ngươi rồi. Mai hậu nếu có người hiếp đáp ta, ngươi mà cứ mở tròn mắt nhìn, cũng là do ngươi thôi!"
Nói đoạn quay ngoắt người bước đi, bóng xiêm y trắng chẳng mấy chốc đã chìm vào đêm trăng mờ ảo.
Nhất Linh vươn vai ngửa mặt, đón từng làn gió thu mơn man. Cậu bỗng nhảy lên, khoa chân múa tay, lòng mừng rỡ như đã bắt được mặt trăng trên trời.
Về đến Phi Long cung đã gần giữa đêm, Lục Trúc vẫn đang ở trong cung đợi cậu. Thấy Nhất Linh trở về, nàng mừng rỡ chạy ra đón: "Có đi ra ngoài thì cũng phải nói với ta một tiếng. Cậu và Lục Từ Anh..."
Chưa nói dứt lời, nhìn mặt Nhất Linh, toàn thân Lục Trúc bỗng run bắn lên.
"Tỷ, tỷ, sao vậy?" Nhất Linh hốt hoảng.
Lục Trúc lôi xềnh xệch Nhất Linh đến trước chiếc gương đồng: "Nhìn cái mặt ngươi xem!"
Nhất Linh ngạc nhiên nhìn vào gương, phút chốc đờ người ra. Trong gương vẫn là khuôn mặt tiểu hòa thượng ngày nào, có điều trên người, trên cổ khắp nơi đầy vết son hồng, kinh nghiệm đối với nữ nhân của cậu quả thật còn quá là non nớt.
Da mặt Nhất Linh giờ đây còn đỏ hơn cả son, cậu cố mãi cũng chỉ thốt ra

được mấy tiếng: "Lục Trúc tỉ, tôi... tôi..."
Lục Trúc mắt đã ngân ngấn nước, vung tay giáng cho cậu một bạt tai: "Đáng chết!"
Nàng điên cuồng kêu lớn rồi chạy về phòng. Nhất Linh vội vàng đuổi theo, nhưng Lục Trúc đã đóng sầm cửa lại. Loay hoay mãi vẫn không đẩy được cửa, Nhất Linh cứ thế đờ đẫn một lúc, tất cả những hứng thú trong lòng bỗng chốc biến mất tăm.
Hai người con gái này nhan sắc thật khó so bì. Lục Trúc gần gũi cậu hơn, nhưng Lục Từ Anh lại có một ma lực khiến cho cậu không thể kìm chế nổi mình. Lúc này quả thật Nhất Linh không thể phân biệt được rốt cuộc trái tim cậu hướng về ai.
Trong phòng riêng, Lục Trúc tư lự ngồi soi gương. Người con gái trong gương nước mắt đầm đìa: "Lục Trúc không nghe lời sư phụ, đây là báo ứng rồi đó!" Nàng tự nói thầm, trong lòng muôn vàn chua xót.
Lục Từ Anh về đến Hắc Thạch trấn, truyền lệnh Tứ Ưng hộ pháp: "Dẫn quân đi tập kích Thanh Long Hội, tập kích xong phải rút lui ngay tức khắc, không được ham chiến!"
Lục Cửu Châu đăm chiêu nhìn Lục Từ Anh: "Nếu như tiểu tử đó lừa con, lệnh thế này chẳng khác nào là đem thân tự đốt!"
Lục Từ Anh thở dài: "Con cũng không biết nữa, có lẽ hắn đã bị con mê hoặc thật rồi. Dù sao con cũng nhất định phải thử một lần, nếu hắn thật lòng, con sẽ gả cho hắn giúp cha hoàn thành tâm nguyện. Còn nếu hắn không thật lòng, ta dứt khoát liên kết với Thanh Long Hội tiêu diệt hắn trước rồi tính sau. Hai con hổ lớn tranh hùng còn hơn ba bên tranh giành nhau ở thế chân vạc. Muốn thống nhất được giang hồ ai nấy đều phải dựa vào thủ đoạn của mình. Theo con nghĩ, Lý Thanh Long giờ đây còn dễ đối phó hơn Thủ Tự Hùng. Nếu Lý Thanh Long tấn công, cha chỉ cần thay đổi diện mạo, bất ngờ

tập kích là doạ khiếp được lão."
Lục Cửu Châu phấn khích nhìn Lục Từ Anh: "Tốt lắm, Anh nhi, con đã vì cha mà phải khổ rồi!"
Lục Từ Anh lắc đầu, trở về phòng lấy nước tắm gội. Nhớ lại mấy phút trong lòng Nhất Linh lúc ấy, tự nhiên cả người nàng cũng run lên.
Khi Lục Từ Anh về đến Hắc Thạch trấn thì Lý Thanh Long cũng nhận được mật báo: "Thiết Huyết Minh minh chủ cùng với hội chủ Quần Anh Hội gặp nhau ở ngoài Trung Nghĩa môn."
Lão tức tốc cho gọi tam đường chủ.
Châu Dịch nói: "Không thể thế được, lão già Lục Cửu Châu này nghe nói là đã bị Thủ Tự Hùng lừa hôn, tức đến hàn độc công tâm mà chết, nha đầu Lục Từ Anh lẽ nào lại chịu gặp hắn?"
"Cái đó cũng khó nói lắm." Lưu Sương gạt đi: "Theo ta biết, con nhãi Lục Từ Anh chẳng phải là hạng vừa, e rằng dã tâm của nó còn lớn hơn cha nó nhiều."
Du Khánh Tài chau mày: "Thủ Tự Hùng là người nối dõi Thiên Long, võ công thâm hậu khôn lường. Quần Anh Hội lực lượng lại không vô kể, nếu hai bọn chúng liên kết với nhau thì Thanh Long Hội chúng ta..."
Ba người cùng nhìn về phía Lý Thanh Long. Lý Thanh Long chậm rãi vuốt bộ râu trắng tơi tả, mặt ngửa lên trời, một lúc lâu mới lắc đầu lẩm bẩm: "Không thể nào, tiểu tử này nếu võ công cao như vậy, quyết không thể đứng nhìn lúc ta giết chết cha hắn!"
Lưu Sương: "Phải chăng Long Đầu nghĩ rằng..."
"Thủ Thiên Đồ chết rồi, Lục Cửu Châu cũng mạng vong, tam phái giờ một mạnh hai yếu, đây là cơ hội ngàn năm có một." Lý Thanh Long mắt sáng lên: "Ta nhất điijnh phải thử xem sao. Các người nghỉ đi, ngày mai đánh Thiết Huyết Minh."

Một lúc sau, Phong Thụ Loan đang lặng yên trong giấc ngủ , bỗng nổi cháy khắp nơi. Trong ánh lửa, bốn bóng người nhanh như chớp chạy ra, biến vào đêm tối.

Là Tứ Ưng Hộ Pháp của Quần Anh Hội.

Các thủ lĩnh Thanh Long Hội được một phen tức điên người. Lý Thanh Long lạnh lùng cười, dùng lực bứt mấy sợi râu ném xuống đất, gằn giọng: "Toàn thể xuất động, rạng sáng mai lập tức tập kích Hắc Thạch trấn. Nha đầu thối tha, ngươi nghĩ rằng lừa được tên tiểu tặc Thủ Tự Hùng là có thể làm mưa làm gió sao, chống mắt lên xem lão phu cho người bài học."

Sáng sớm hôm sau, Nhất Linh vừa tỉnh giấc, đột nhiên Mai Tử Kỳ vội vã đến báo: "Thanh Long Hội tấn công Quần Anh Hội, đã giao chiến rồi."

Nhất Linh cau mày đứng dậy đi ra cửa, Lục Trúc đã đứng chặn bên ngoài. Nàng nhìn cậu lạnh lùng: "Cậu định làm gì bây giờ?"

"Xuất binh tiến đánh đằng sau Thanh Long Hội."

"A hà", Lục Trúc cười nhạt: "Mỹ nhân kế quả nhiên lợi hại!"

Nhất Linh đỏ mặt, vẫn cắn răng nói: "Quần Anh Hội nếu như bị tiêu diệt thì những ngày sắp tới của Thiết Huyết Minh cũng sẽ chẳng vui vẻ gì. Tối hôm qua tôi đã cùng Lục tiểu thư thương lượng, chúng ta phải cứu giúp lẫn nhau."

"Cứu giúp lẫn nhau? Hừ, ta đánh cuộc với cậu, đợi đến khi Thiết Huyết Minh gặp nạn, nha đầu đó mà chịu đến cứu thì ta xin móc hai mắt này dâng cho ả!"

Nhất Linh lắc đầu kiên nghị: "Tôi không đánh cuộc với tỷ!"

Nói đoạn lách ra, đi thẳng tới đại sảnh Trung Nghĩa. Ba người Cổ Uy đã đến trước rồi.

Tân Vô Ảnh hân hoan: "Trình Minh chủ, có tin tốt lành, Thanh Long Hồi đánh Quần Anh Hội, hai con chó cắn nhau, chúng ta lại có kịch vui để xem

rồi."
Nhất Linh lắc đầu: "Không phải chó cắn chó, mà là hổ cắn chó. Tình thế ngày hôm nay, một mạnh mà hai yếu. Quần Anh Hội nếu không còn, Thiết Huyết Minh chúng ta cũng khó mà có thể bảo toàn được lắm."
"Quần Anh Hội lực lượng đông biết bao nhiêu, không thể nói hết là hết được," Lục Trúc nói chen vào.

Linh thứu phi long

Dịch giả: Tiêu Dao Tử

Chương 6

Nhất Linh thảng thốt: “Sao lại như vậy được?” nhưng nghe âm thanh hò hét giết chóc dâng lên như thủy triều mỗi lúc một gần, quả nhiên không thể là tin giả. Dù sao cũng chỉ là một cậu trai mười sáu tuổi, trong lòng không tránh khỏi hoảng sợ rối bời. Nhất Linh đi tìm Mai Tử Kỳ, nhìn thấy lão ta mặt cũng đang tái nhợt như tờ giấy trắng thì lại càng khiếp sợ.
Đang trong lúc hỗn quân loạn quan, trong đầu Nhất Linh vụt lên một ý nghĩ: “Ta mà hoảng sợ, Thiết Huyết Minh sẽ bại vong đêm nay!”. Một luồng dũng khí trào dâng trong long, Nhất Linh vươn thẳng người dậy hét to: “Đệ tử Thiết Huyết Minh nghe đây, ta là Thù Tự Hùng, Minh chủ của các người. Đêm nay sống chết cũng phải giữ cho được Thiết Huyết môn!”. Tiếng hét như sấm rền, tỏa lan tứ phía, từng khe núi của Trung Nghĩa cốc cách xa hàng dặm cũng nghe thấy giọng Nhất Linh, âm thanh đập vào vách núi vọng lại

càng hùng tráng hơn.

Quả đúng như điều Nhất Linh lo lắng, khi nghe tin Thanh Long Hội đã chấn chiếm Trung Nghĩa môn, Thiết Huyết đệ tử từ trên xuống dưới không ai không hoang mang lo sợ, gần như không còn ý chí chiến đấu. Đang trong cơn hoảng loạn ấy, tiếng hét vang dội của cậu đã khiến cho Thiết Huyết Minh trên dưới nức lòng, lũ lượt kéo về cửa chính. Nhất Linh vừa hét vừa lao nhanh, âm thanh vang vang như sấm sét, người như có điện truyền. Vừa dứt tiếng, người đã đến trước Thiết Huyết môn.

Chỉ nhìn thấy bóng dáng cao to của Lý Thanh Long sừng sững trấn đại môn, đang tàn sát môn nhân Thiết Huyết, đằng sau là mấy đại cao thủ Thanh Long Hội đang chém giết số đệ tử canh cổng ngoài như băm giá chặt rau, đồng thời cố xông vào cánh cửa chính đang mở lên. Khi Nhất Linh đến, đại môn vừa được nâng cao, cầu treo bên ngoài đã bị đứt, may mắn là đệ tử Thiết Huyết môn lui về từ thành Trung Nghĩa đã kịp kéo cao cửa. Người ngựa Thanh Long Hội tràn tới như nước thủy triều nhưng cửa lớn vào Thiết Huyết Đường đã bị chặn kín, nhất thời không tiến vào được bên trong.

Tình thế lúc đó thật vô cùng nguy kịch, có thể nói Thiết Huyết Tổng đường đã bị chiếm đóng đến chín phần mười, đệ tử Thiết Huyết Minh bên trong vừa ít lại không có đại cao thủ, Thanh Long Hội bên ngoài không những quân số đông hơn gấp mấy lần, lại còn sáu bảy cao thủ bậc nhất, chớp mắt là có thể tàn sát môn nhân Thiết Huyết không còn một ai. Chỉ riêng Lý Thanh Long một mình đã chống chọi cả một đội quân của Thiết Huyết Minh, bọn Tân Vô Ảnh và Cổ Uy mặc dù không tiếc đến tính mạng của mình, nhưng cũng không có cách nào để ép Lý Thanh Long lùi bước được.

Tiếng hét của Nhất Linh tất nhiên là Lý Thanh Long cũng nghe thấy. Phần thắng đã nắm chắc trong tay, vừa nhìn thấy Nhất Linh lão phá lên cười sặc sụa: “Nhóc con, có khí thế đấy, nhưng có hét lớn gấp mười lần như thế cũng

bỏ mạng đêm nay thôi. Nói ngươi không qua nổi cửa ải này của lão phu, thì ngươi nhất định không qua nổi!”

Cửa lớn cuối cùng cũng bật ra, đệ tử Thiết Huyết Minh bảo vệ đại môn đã bị chém chết gần hết, sáu đại cao thủ của Thanh Long Hội sấn người lao vào bên trong, đằng sau là dòng người ngựa tấn công đen kịt. Tiếng cười điên cuồng của Lý Thanh Long mỗi lúc một vang to lồng lộng, chấn động cả trời đêm.

Đúng lúc lão đang đắc chí trong trận cười ngông cuồng đó, Nhất Linh bật người tuốt thanh trường kiếm lao thẳng về hướng Lý Thanh Long. Khoảng cách giữa hai người chỉ khoảng hơn mười trượng, nhưng Nhất Linh chỉ loáng lên là đến, thanh gươm vừa điểm tới đã chỉ đúng vào trước yết hầu Lý Thanh Long. Tư thế vô cùng ưu mỹ, động tác nhanh gọn như điện truyền sét đánh, đúng là “Hồi đầu thị ngạn”!

Lý Thanh Long lạnh toát người, vội lùi lại một bước, tay nắm lại thành quyền nhanh như chớp tung ra. Lúc chiều lão đã trải qua cuộc đấu vất vả với Nhất Linh, biết rằng trước cú đấm trời giáng của mình, Nhất Linh dù sao cũng chỉ có cách phòng thủ. Lưỡi kiếm kia có thể lợi hại nhưng chỉ cần lấy sức tung một chiêu quyền, tuy có kiếm trong tay nhưng sao tránh khỏi phải lui về cố thủ!

Ai ngờ rằng thanh kiếm của Nhất Linh lại giống như ma ngư dưới nước. Sức mạnh quả đấm của Lý Thanh Long như dòng nước cuồn cuồn tràn tới, kiếm vẫn lách mình tiến về phía trước, thanh kiếm xoay một vòng ma quái lại chỉ đúng phía trước yết hầu của Lý Thanh Long.

Lý Thanh Long kinh ngạc đến lạnh người, thấy thanh kiếm của Nhất Linh mà không sao nhìn ra lộ số chuyển động của nó. Chỉ biết mũi kiếm như con rắn độc, bất luận là có trốn ở đâu, lên cao hay xuống thấp cũng không thoát được cái đầu rắn trừng trừng trước mặt. Lão không còn cách nào, lại lùi

thêm một bước. Lùi lại hai bước, người đã trở về sát bên đại môn. Lưu Sương, Cái Nhất Mục hai bên cùng xông ra, nhưng chưa kịp hiểu ra chuyện gì đã cùng hết lên bật lại, cổ tay Lưu Sương bị rạch một đường, Cái Nhất Mục tai trái tóe máu. Lưỡi kiếm của Nhất Linh trườn nhanh như một con rắn, lại chỉ đúng vào yết hầu của Lý Thanh Long.

Lý Thanh Long đã trải qua bao trận lớn nhỏ, cả kiến thức lẫn kinh nghiệm đều độc bộ giang hồ, nhưng chưa bao giờ chứng kiến một chiêu kiếm quái tuyệt như thế. Trong đầu lão lóe lên vô số cách ứng phó nhưng rốt cuộc vẫn bất lực phải lùi thêm bước thứ ba. Nhất Linh bám sát theo Lý Thanh Long, lưỡi kiếm cứ chỉ thẳng cách yết hầu lão chừng ba thốn. Cả sau đại cao thủ lần lượt xông ra ứng cứu Hội chủ, nhưng rốt cuộc tất cả đều bắn ngược trở lại, không ôm mặt thì che tai. Cái Nhất Mục thậm chí còn hai lần liều thân, đến lần thứ hai, con mắt cuối cùng suýt nữa trúng kiếm, lão sợ đến nỗi toát mồ hôi ròng ròng.

Trong đại môn lúc này tập trung cả bảy đại cao thủ của Thanh Long Hội, nếu như ở giữa quảng trường, bảy người họ quây vào quần công, thì thiên hạ không ai có thể chống chọi được. Cửa Thiết Huyết mặc dù không hẹp nhưng cũng không phải rộng lắm, bảy người chỉ có thể đứng về một bên, bị trường kiếm của Nhất Linh ép lùi lại sau từng bước, qua đại môn, qua cả cầu treo. Đệ tử Thanh Long Hội chen chúc trên cầu treo, bị thượng cấp chèn ngã tứ tung xuống nước. Thanh Long Hội vốn là những hảo hán xuôi ngược Trường Giang, nên chỉ chút sau là leo lên được bờ.

Thiết Huyết Minh ai nấy đều mừng rỡ ra mặt, vội vàng kéo cầu treo lên. Nhất Linh quay lại, Lý Thanh Long định bám theo, nghĩ tới chiêu kiếm kỳ tuyệt lại đứng yên, thẫn thờ nhìn Nhất Linh an toàn rút lui qua cổng.

Hơn hai nghìn đệ tử Thiết Huyết Minh bảo vệ Trung Nghĩa thành đã gần như bị tận sát, cộng thêm mấy trăm kẻ phản bội theo Thường Cánh Huy.

Thực lực của Thiết Huyết Minh chưa đầy một canh giờ đã giảm đi một phần ba, tổn thất thật không gì so nổi. Tân Vô Ảnh nhìn theo bóng Thường Cánh Huy đứng ở phía xa, lồng lộn chửi: "Thường cẩu trệ, con chó được nuôi tốt như ngươi tại sao lại phản bội chứ?"

Thường Cánh Huy hơi chút do dự, bước nhanh tới nói: "Tân Vô Ảnh, những năm trước đây cùng lập ra Vô Ảnh môn, anh là Môn chủ, ta là Phó môn chủ, cùng tự do tự tại tung hoành giang hồ. Hà cớ gì mà anh lại đầu quân theo Thiết Huyết Minh, tự hạ mình làm Đường chủ? Còn ta lại càng là phó Đường chủ nhỏ bé, bị chèn ép bởi một đống người, nhất cử nhất động đều tù túng, không khí giam cầm đó ta đã chịu hai mươi năm nay, sắp phát điên rồi. Việc xảy ra tối nay, lỗi là tại anh, không phải tại ta. Tại sao không chuyển sang đầu quân cho Thanh Long Hội, Long đầu nhất định sẽ trọng dụng anh!".

Lý Thanh Long nói to: "Nói hay lắm, Thường Cánh Huy! Giúp ta tiêu diệt Thiết Huyết Minh xong, mồng hai tháng hai năm sau, sau khi ta nhất thống giang hồ sẽ cho ngươi lập lại Vô Ảnh Môn, làm chủ một phương."

Thường Cánh Huy mừng rỡ, cúi người đáp: "Đa tạ Long đầu!" Rồi quay lại nhìn các đệ tử theo mình nói lớn: "Các ngươi bây giờ đã là người của Thanh Long Hội! Tiêu diệt xong Thiết Huyết Minh, giúp Long đầu nhất thống giang hồ, các ngươi đều là công thần, nhất định sẽ có cuộc sống tốt đẹp. Các ngươi hãy theo lão phu tiến lên phía trước để đa ta ân đức Long đầu!".

Mấy trăm kẻ này đều là thân tín của Thường Cánh Huy, nhiệt liệt tung hô hưởng ứng. Tân Vô Ảnh tức run bắn lên. Lý Thanh Long dương dương tự đắc, đưa mắt nhìn Nhất Linh, bỗng trầm lại hỏi: "Này chàng trai, chiêu kiếm lúc nãy của ngươi gọi là gì?"

"Hồi đầu thị ngạn", Nhất Linh trả lời Lý Thanh Long, mắt lại nhìn chằm chặp Thường Cánh Huy: "Nhưng Thường các hạ, nếu như ông hồi đầu thì

chỉ có địa ngục vạc dầu đang đợi ông thôi!". Tiếng của cậu không lớn nhưng rõ ràng rành mạch giữa trời đêm, khiến cho Thường Cánh Huy phải run rẩy cúi đầu.

"Hồi đầu thị ngạn…Hồi đầu thị ngạn" Lý Thanh Long lặp lại hai lần câu nói đó, nhìn thẳng vào Nhất Linh: "Xem ra lão phu đã nói hơn sớm nhưng lão phu quyết không quay đầu lại. Lưu Sương, truyền lệnh của ta, gọi Chu Dịch về, Thanh Long Hội sẽ vào ở trong Trung Nghĩa thành, bên ngoài chống lại Quần Anh Hội, bên trong bao vây Thiết Huyết Minh".

Thiết Huyết Minh hơn vạn đệ tử, trong một đêm đã mất đi tới một phần ba, mất luôn cả thành Trung Nghĩa, cục diện chân vạc đã tới hồi chênh vênh tột cùng. Nhưng đêm nay Nhất Linh đã thể hiện tuyệt kỹ kinh người, một mình dồn cả bảy cao thủ Thanh Long Hội lùi bước, khiến cho Thiết Huyết Minh từ trên xuống dưới, dù thiệt hại tả tơi vẫn còn nhìn thấy con đường sống. Số đầu não Cổ Uy, Bạch Hạc Niên đã nhanh chóng lấy lại được dũng khí.

Ánh mắt tuy không nhìn chằm chặp, nhưng hơn bảy nghìn cặp mắt của đệ tử Thiết Huyết Minh đang đổ dồn về hướng Nhất Linh, khiến cho cậu bối rối vô bờ. Hai chiêu "Khổ hải vô biên" và "Hồi đầu thị ngạn" hai lần thi triển vẫn không thể giết được Lý Thanh Long. Mắt nhìn thấy hàng vạn người ngựa của Thanh Long Hội cùng hàng ngàn lều trại dựng lên ngập Trung Nghĩa cốc, hò reo huyên náo bên tai khiến cho Nhất Linh trong lòng rối như tơ vò.

Ngày hôm sau, Thiết Huyết Minh chuẩn bị thêm nhiều vũ khí thiết bị, nhưng Thanh Long Hội không hề tiến công. Nhất Linh đứng ở đầu thành nhìn thấy người ngựa của Thanh Long Hội leo lên hai bên núi chặt xuống vô số những cây to để làm thang mây.

Thì ra tường bao của Thiết Huyết đường tuy thấp hơn rất nhiều so với thành Trung Nghĩa, nhưng con sông bảo vệ xung quanh lại là một trở ngại lớn.

Thanh Long Hội đều là những hảo hán Trường Giang, nhưng cứ ngâm mình dưới nước sâu cả trượng thì chẳng thể công thành được, vì thế phải dành một ngày để kết thang mây. Thang mây đó rất dài có thể bắc ngang qua sông, kéo dài móc lên đầu thành, thật tiện lợi cho việc công kích.

Các đầu não của Thiết Huyết Minh đứng trên thành nhìn động thái Thanh Long Hội, ai nấy đều lo lắng. Tân Vô Ảnh thở hắt ra: "Nếu cứ như vậy, chúng ta chắc chắn không thoát khỏi nguy hiểm, chiêu này của Lý Thanh Long thật là độc địa".

Cổ Uy tiếp lời: "Đêm nay ta sẽ tranh thủ lúc tối trời ra ngoài, đốt cái đống gỗ nát này, xem lão ta làm thế nào!" Thang mây của Thanh Long Hội không phải để tập trung một chỗ, hơn nữa người ngựa đông như vậy, lại có cao thủ như Lý Thanh Long thì đống thang mây đó làm sao có thể đốt hết được? Ý tưởng này của Cổ Uy quả thật là không cao kiến chút nào, nếu như không phải là hôm nay thì thế nào Tân Vô Ảnh cũng chế giễu cho một trận, nhưng giờ lão chỉ ngồi im. Tối kiến còn hơn vô kiến, chủ ý của Cổ Uy tuy không cao minh nhưng mấy người Tân Vô Ảnh và Bạch Hạc Niên đến một chủ ý cũng không có.

Cuối cùng, đám Tân Vô Ảnh bất giác đều nhìn Nhất Linh. Mấy ngày nay, Thiết Huyết Minh liên tiếp chiến đấu với hai bang hội, mỗi lần gặp nguy, Nhất Linh đột nhiên đều xuất chiêu kỳ lạ, một tay xoay chuyển cả cục diện. Trong lòng mấy người Tân Vô Ảnh, vị tân Minh chủ của bọn họ quả đã gần như thánh thần.

Nhưng bây giờ, trong đầu Nhất Linh thực sự đúng là trống rỗng. Cậu đứng đầu thành, nhìn bọn người Thanh Long Hội đang tất bật đan dựng thang mây, tâm trí như tê liệt, không nghĩ nổi điều gì. Từ sáng đến trưa, từ trưa đến tối, Nhất Linh cứ đứng đó, không ăn không nói cũng không cử động. Bọn Tân Vô Ảnh lo cho Minh chủ, đến gặp Lục Trúc, Lục Trúc tới cũng phải lắc

đầu quay lui. Nàng không nghĩ ra cách nào giúp Nhất Linh, chỉ hy vọng Truyền đăng đại pháp có thể dưới áp lực khủng khiếp bật ra mưu kế nào đó hóa giả được họa kiếp sắp tới này.

Trời dần dần chuyển tối, một đèn dầu lớn được mấy đệ tử Thiết Huyết đốt lên treo ở phía đầu thành. Thực ra cái gọi là đèn dầu lớn chỉ là một cái vạc sắt to đựng đầy dầu trẩu, thả vào một sợi thừng lớn làm bấc đèn, khi đốt lên ánh sáng của nó có thể chiếu xa hơn mười trượng.

Một đệ tử Thiết Huyết được phân cọng treo vạc sắt lên, không biết chân đá phải vật gì vấp ngã về phía trước, dầu trong vạc đến hơn nửa đổ ra ngoài đầu thành, chảy xuống sông. Một đệ tử khác đã khá cao niên đi cùng hắn ta, liếc mắt nhìn Nhất Linh, bỗng nhiên chửi lớn: "Đồ ăn hại, việc nhỏ như vậy cũng không làm được, để đấy cho ta!". Nói rồi cài điếu thuốc đang hút dở lên trên vách thành, giơ tay ra đón lấy chiếc vạc, vẻ như cố gắng thể hiện công lao trước mặt Minh chủ. Điếu thuốc chưa cháy hết rơi ra từ vách thành, rơi đúng luồng dầu trẩu đang nhỏ xuống mặt sông, một sợi dây lửa vắt từ mặt thành đến mặt sông trong nháy mắt bùng lên sáng rực.

Nhất Linh đã đứng cả một ngày, trong đầu vẫn tối tăm mù mịt, sợi dây lửa vừa bừng lên dưới sông trong chốc lát như soi rõ cả tâm trí cậu. Cậu vui sướng nhảy lên như kẻ điên, không kìm được lộn liền hai vòng ở đầu thành.

Hai đệ tử Thiết Huyết Minh, một già một trẻ nhìn thấy Minh chủ của họ mất thần thái như vậy, vừa kinh hãi lại vừa buồn cười, nhưng dù thế nào đi nữa cũng không nghĩ được nguyên nhân tại sao.

Nhất Linh bước lại, mừng rỡ nói: "Đợi đến khi đại phá xong Thanh Long Hội, các ngươi đến Tổng đường lĩnh thưởng, muốn cái gì ta cho cái ấy!".

Hai đệ tử đó vừa mừng vừa lo, càng không hiểu nổi bọn họ có điểm nào đáng thưởng. Vừa đánh đổ dầu, lại gây ra cháy, thế mà được thưởng sao?

Quỳ xuống đa tạ được ban thưởng, Nhất Linh đã đi được một lúc hai người

họ vẫn chôn gối tại chỗ, mừng đến đờ cả người ra.

Nhất Linh tức khắc quay về Trung Nghĩa đường, triệu tập ba đường chủ, lệnh mang ra một số dầu trẩu thắp sáng đang dự trữ trong kho đem đổ xuống sông, lại nghiêm dặn phải làm rất kín đáo để Lý Thanh Long khỏi nhìn thấy sinh nghi. Toàn bộ hệ thống cung cấp nước của Thiết Huyết môn đều liên kết với nhau, nước có chảy ra từ đâu cũng đều qua bốn cửa, đổ vào bất kỳ rãnh thoát nước nào sau cùng cũng đều chảy ra con sông hộ thành, vì thế dầu có thể đổ từ trong thành mà bên ngoài không sao phát giác được. Đồng thời các đệ tử Thiết Huyết nhận được cấm lệnh không được nấu ăn, không được hút thuốc, để tránh bất kỳ một tàn lửa nào rơi vào luồng dầu.

Đường chủ tam đường, kèm luôn cả Mai Tử Kỳ lẫn Lục Trúc đều vô cùng ngạc nhiên. Cổ Uy tính tình nóng nảy không kìm được hỏi: “Minh chủ, trong cái hồ lô này của Người rốt cuộc là tính bán thuốc gì vậy?”.

Nhất Linh lắc đầu: “Cái ta bán không phải là thuốc, mà là thịt, thịt ninh nhừ của Lý Thanh Long!”

Bọn Cổ Uy ngạc nhiên lẫn mừng rỡ, biết là cậu đã có diệu kế, vội đồng thanh: “Minh chủ mau nói đi!”

Nhất Linh đáp: “Dầu chảy xuống sông, tất nhên gặp lửa sẽ bùng cháy, căn nguyên kế sách của ta là ở đấy. Lý Thanh Long định dùng thang mây bắc ngang qua sông, sông này của ta đã chứa đầy dầu, đợi đến khi bọn hắn qua sông được khoảng một nửa, ta sẽ châm lửa cho dầu cháy. Dầu cháy lên sẽ bén vào thang mây, thang mây sẽ thành đống củi lớn, hơn nữa thang mà đứt xuống thì quân Thanh Long đã sang sông rồi còn chạy được đi đâu? Chúng ta đóng cửa lấy nhiều đánh ít, ta không tin không đánh gục được Lý Thanh Long này”.

“Quả là tuyệt kế!” Nhất Linh vừa nói xong mấy người Cổ Uy cùng vỗ tay tán thưởng, hăng hái chia nhau đi chuẩn bị. Trong kho của Thiết Huyết môn

dầu trẩu chất cao như núi, từng thùng từng thùng được lặng lẽ đổ xuống, chưa đầy một tiếng sau, cả mặt sông hộ thành đã loang đầy một lớp dầu trẩu. Ngày hôm sau, đoàn quân đông như châu chấu của Thanh Long Hội bắt đầu bám đầy vào thang mây, chuẩn bị công thành.

Lý Thanh Long như nắm chắc phần thắng trong tay, oang oang nói với Nhất Linh: "Chàng trai, mau đầu hàng đi. Lão phu nể tài của ngươi, đảm bảo cho ngươi không chết".

Nhất Linh chắp hai tay lại, than: "A di đà phật, Lý thí chủ, quay đầu lại vẫn còn là bờ. Thí chủ nếu không quay đầu, tất chết không có chỗ chôn!".

Lý Thanh Long ngửa mặt lên trời cười sặc sụa, rồi đột ngột vung tay. Một tiếng pháo nổ, hàng vạn quân của Thanh Long Hội hò hét vang dội, cùng bám vào thang mây xông lên tiến công. Tên của Thiết Huyết Minh từ trong bắn ra như mưa, Thanh Long Hội tổn thất hơn nghìn người, nhưng thang mây vẫn cứ tiếp tục lớp lớp bắc vào đầu thành.

Tiếng Lý Thanh Long hét lên sang sảng: "Bớ huynh đệ Thanh Long Hội, tiến lên, hôm nay phải tiêu diệt Thiết Huyết Minh!". Nhún người nhảy một bước, lão là người đầu tiên đặt chân lên đầu thành, đưa mắt xung quanh, không nhìn thấy Nhất Linh đâu.

Lý Thanh Long nghĩ nát óc cả một đêm, chiêu kiếm của Nhất Linh vẫn vô phương phá giải, cuối cùng đành quyết định: "Lực mạnh đánh lực yếu, trường binh thắng đoản binh". Công thành hôm nay, lão ta mang theo một binh khí nổi tiếng là cây Độc Long tiên. Trường tiên này dài tới một trượng bảy, đứng từ xa chiến đấu thì uy lực khôn cùng. Chiêu kiếm của Nhất Linh tuy là kỳ tuyệt, thanh kiếm lại quá ngắn so với trường tiên, có nhanh nhẹn thế nào thì cũng không thể tiếp cận Lý Thanh Long trước khi roi của lão quật tới.

Tiếc là Nhất Linh không cho lão cơ hội ra tay. Nhìn thấy người ngựa của

Thanh Long Hội ào ào xông tới, cậu lập tức hạ lệnh cho đệ tử Thiết Huyết Minh lùi lại, để trống cả ba cửa tường.

Lý Thanh Long không biết rằng đây là cái kế dụ địch, cho rằng Nhất Linh biết khó nên mới rút lui, ngửa mặt lên trời cười ngạo nghễ: "Nhóc con kia, hôm nay dù cho ngươi có hàng nghìn bức tường cao, lão phu cũng đều vượt qua từng bức một". Nói rồi hạ lệnh cho người ngựa tăng tốc lên thành, mau chóng dàn trận, đợi khi toàn quân đã vào hết trong thành sẽ rút thang mây lên, tiếp tục tấn công vòng thành thứ hai.

Nhất Linh cùng đầu não Thiết Huyết Minh đứng quan sát trên ba cửa, khi người ngựa Thanh Long Hội vào trong thành khoảng ba, bốn nghìn người, Nhất Linh hạ lệnh: "Đốt lửa được rồi!". Lục Trúc đứng ở bên cạnh lúc này mới lên tiếng ngăn lại: "Đợi đã, những người này, đừng lãng phí diệu kế của công tử!".

Nhất Linh chau mày: "Nếu để chúng vào quá nhiều, chúng ta không ăn hết được, lúc đó càng rắc rối hơn". Lục Trúc cười: "Chưa chín ăn không được, chúng ta nướng chín rồi ăn, cậu xem đây là cái gì?"

Nhất Linh nhìn theo hướng Lục Trúc chỉ, chỉ nhìn thấy trong tay rất nhiều đệ tử Thiết Huyết Minh đang ôm hũ rượu, cậu càng hồ đồ: "Cái này để làm gì?".

Lục Trúc cười cười: "Trong hũ không phải là rượu mà là dầu trẩu. Đợi người vào đủ sẽ ném xuống, hũ vỡ, dầu trẩu chảy trên nền đá, một mũi tên lửa bắn ra, Thanh Long Hội có bao nhiêu người đều bị nướng chín hết!".

Nhất Linh vui mừng nói: "Hay lắm, nếu như vậy chúng ta có thể giết không ít người đâu đấy, Thù Tự Hùng ta thay mặt cho Thiết Huyết Minh đa ta diệu kế của tiểu thư". Nói rồi cúi người hành lễ.

Lục Trúc vội tránh sang bên, cười ngất: "Ai cha, đừng làm thế tổn thọ mất. Diệu kế là của công tử, ta chỉ là vẽ rắn thêm chân mà thôi, không dám nhận

công lớn như vậy".

Trong lúc bọn họ nói cười thì môn nhân Thanh Long Hội đã tiến vào trong tường thành đến hơn một vạn. Nhất Linh hình dung bao nhiêu đại hán đang sống sờ sờ như vậy mà trong chốc lát sẽ bị lửa thiêu sống, trong lòng bỗng do dự, cúi đầu than dài: "Lạy Phật từ bi, lẽ nào vì một Lý Thanh Long mà đệ tử phải giết hại nhiều người như vậy!". Nói rồi vẫy tay hạ lệnh: "Đốt lửa!". Lệnh vừa truyền ra, các đệ tử của Thiết Huyết Minh mai phục bốn phía đồng loạt châm lửa. Cả khúc sông đột nhiên biến thành một con rồng lửa, nháy mắt đã bao vây tứ phía Thiết Huyết đường, thử nghĩ xem mấy trăm thùng dầu cháy bùng lên cùng một lúc, quang cảnh sẽ kinh khủng thế nào! Cuộn lửa bốc cao ba bốn trượng lập tức thiêu cháy đám thang mây bắc ngang qua sông hộ thành, lửa không ngớt bốc lên cao hơn cả tường vây Thiết Huyết môn.

Từ trên xuống dưới, từ ngoài vào trong, bỗng dưng nhìn thấy cuộn lửa bốc cao, Thanh Long Hội ai nấy đều kinh ngạc, cả Lý Thanh Long cũng phải quay lại nhìn về bức tường lửa. Nhân cơ hội ấy, đệ tử Thiết Huyết Minh lũ lượt kéo ra mặt thành, mấy trăm hũ dầu trẩu lại quăng đầy giữa đội hình Thanh Long Hội.

Đoàn quân của Thanh Long Hội bên trong tường có khoảng một vạn người, bỗng dưng gặp phải công kích bằng những vũ khí cổ quái này. Trên người, dưới chân dính nhơm nhớp đầy dầu, ai nấy đều vừa kinh ngạc, nghi ngờ lẫn tức giận. Đúng lúc đó tên lửa từ trên tường tới tấp bắn xuống, chỉ trong chốc lát cả vạn người ngựa của Thanh Long Hội bắt lửa cháy bùng bùng. Đệ tử Thiết Huyết môn liên tiếp ném hũ dầu lên đầu thành, chỉ chốc lát, chỉ trừ Thiết Huyết đường, còn thì từ trong ra ngoài, từ trên xuống dưới, Trung Nghĩa thành ngập chìm trong biển lửa. Sức nóng thiêu đốt của lửa, cho dù đệ tử của Thiết Huyết Môn dội nước lên người trốn sau tường đá dày cả trượng

cũng không chịu nổi. Khói bốc lên ngùn ngụt đen trời, từ Hắc Thạch trấn cách đó hơn mười dặm cũng nhìn thấy. Ghê gớm hơn, chẳng mấy chốc sau bắt đầu bốc lên cả mùi thịt người cháy, khiến cho ai ngửi thấy cũng nôn thốc nôn tháo.

Đám cháy thiêu thiên hủy địa ấy kéo dài hơn một canh giờ. Hơn một vạn người ngựa của Thanh Long Hội bị giam trong thành, trừ Lý Thanh Long dùng tuyệt thế thần công vượt qua được biển lửa thoát thân ra ngoài, tất cả những kẻ khác đều biến thành thịt thui. Cả Tứ Long và Thường Cánh Huy cũng bị lửa dầu thiêu thành tro bụi. Sáu đại cao thủ dưới trướng Lý Thanh Long chỉ còn Kỳ chủ Tam kỳ Lưu Sương, Chu Dịch, Dư Khánh Tài được phân công canh giữ vòng ngoài nên mới thoát chết.

Bốn vạn người ngựa rầm rập kéo đến, chỉ một trận đánh đã mất đi hơn một phần tư, cộng thêm quân số chết trận mấy ngày trước đó, hiện giờ Thanh Long Hội còn không nổi hai vạn người. Thê thảm hơn, cả năm Đại Hộ pháp đều đã vong thân yểu mạng, có thể nói mấy chục năm chưa bao giờ Thanh Long Hội lâm vào tình trạng như lúc này.

Lý Thanh Long mặc dù thoát được ra khỏi biển lửa, nhưng khắp người bỏng rộp, thêm vào tâm trạng thất bại ê chề nên đổ bệnh ốm. Đại quân nghỉ lại hai ngày dưới Phong Thụ giản, ngày thứ ba định rút về Giang Nam, nhưng hết ngày thứ ba, Lý Thanh Long vẫn không cất nổi người dậy.

Thiết Huyết Minh có được trận thắng lẫy lừng nhất từ trước tới nay, rốt cục cũng trừ được mối hiểm nguy Thanh Long Hội. Mặc dù biết Lý Thanh Long chưa chết, nhưng thực lực Thanh Long Hội đã giảm đi quá nửa, nên không có gì phải lo lắng nữa. Thiết Huyết Minh từ trên xuống dưới ai cũng mừng như chết đi sống lại. Mấy ngàn người bắt tay lấy nước xối sạch xương cốt, máu người trên dưới thành Thiết Huyết, sau đó bày rượu ăn mừng. Nhất Linh cho tìm hai đệ tử châm đèn hôm đó, trọng thưởng hậu hĩnh.

Ăn mừng suốt hai ngày, sang ngày thứ ba gần giờ ngọ, bỗng nhiên mật thám thông báo, Quần Anh Hội đang bao vây Thanh Long Hội ở Phong Thụ giản, tấn công dữ dội. Kinh ngạc hơn, chỉ huy không phải là Lục Từ Anh mà lại là Lục Cửu Châu!

Trên sảnh đường lớn Trung Nghĩa, các đầu não Thiết Huyết Minh vừa kinh ngạc vừa tức giận. Cổ Uy oang oang chửi lớn: "Lão mặt trắng này thì ra là giả vờ chết, đồ cắm sừng chết tiệt!"

Tân Vô Ảnh gầm gừ: "Lão tặc này tính toán rất kỹ mới cố ý giả chết, lừa Lý Thanh Long mất cảnh giác, tập trung quân công kích bản minh. Bây giờ hai phái đều thương tổn, lão ta mới ra mặt hưởng lợi"

Bạch Hạc Niên chau mày: "Quần Anh Hội tiêu diệt Thanh Long Hội xong, chắc chắn sẽ quay lại đối phó với Thiết Huyết Minh ta".

Lục Trúc điềm nhiên: "Lục Cửu Châu ôm mộng đồ bá võ lâm, đã không ngần ngại sai con gái rao bán sắc đẹp. Nếu bình chọn tên dâm ô nhất, ta sẽ bầu ngay cho lão là kẻ đứng đầu thiên hạ", vừa nói vừa đưa ánh mắt sắc như dao liếc nhìn Nhất Linh.

Nhất Linh quả nhiên mặt đỏ lên, nói: "Ý của Tân đường chủ là Lục Cửu Châu giả chết dụ địch?"

Lục Trúc đáp: "Ta nói mói không sai, kế mà Lục Cửu Châu đưa ra đúng là mỹ nhân kế!" giọng kỳ kèo như một đứa trẻ hiếu thắng, Nhất Linh cúi đầu: "Mắt của ty thật sắc sảo, quả là phi thường!". Bọn Cổ Uy, Tân Vô Ảnh đều phải cố nén cười.

Nhất Linh chợt trầm ngâm: "Thanh Long Hội nguyên khí đã tổn thương nghiêm trọng, không còn là đối thủ Quần Anh Hội nữa. Lục Cửu Châu tiêu diệt Lý Thanh Long, chỉ sợ sẽ sớm đối phó với chúng ta".

Tân Vô Ảnh gật đầu: "Ý của Minh chủ là chúng ta đi cứu viện Thanh Long Hội sao?" lời của lão do dự bất quyết. Không cần nói đến mấy ngày trước

còn quyết chiến với Thanh Long Hội, chỉ cần nghĩ đến cái lý thù cha không đội trời chung. Không cầu Lý Thanh Long chết thì thôi, ai lại còn đi giúp đỡ lão đây?

Trong đầu Nhất Linh nhớ lại tình cảm nhẹ nhàng của Lục Từ Anh đêm đó, song chỉ thoáng qua một chút, liền nói: "Thanh Long Hội mặc dù là kẻ thù lớn, nhưng cũng là trợ thủ giúp chúng ta kiềm chế Quần Anh Hội. Nếu tính đến đại cuộc của bản minh thì không thể đứng nhìn ông ta chờ chết!".

Tân Vô Ảnh nhìn Cổ Uy, rụt rè: "Minh chủ nghĩa cao trời xanh, thuộc hạ…".

Lục Trúc đứng ở bên cạnh cười thầm: "Bọn họ không biết Minh chủ đang trị vì là giả, cái gọi là thù cha không đội trời chung không hề có liên quan gì đến hắn ta, nhưng tiểu hòa thượng có thể coi Lục Từ Anh là địch, thì cũng là đáng khâm phục" liền lên tiếng: "Nói là nói, làm là làm. Lực lượng của Quần Anh Hội bây giờ đang là mạnh nhất, Lục Cửu Châu lại mưu mô xảo quyệt, nếu chúng ta không tính kế phù hợp thì cứu người không thành, ngược lại sẽ làm cho mình mắc kẹt".

Các đầu não Thiết Huyết Minh cùng gật đầu. Tân Vô Ảnh nói: "Vẫn biện pháp cũ, thuộc hạ sẽ dẫn khoảng một nghìn quân ra vẻ như đang tiến công. Bạch, Cổ hai vị tiếp ứng. Cách Phong Thụ giản khoảng mười dặm có một sạn đạo quanh co, rất tiện mai phục, nếu Lục Cửu Châu dám đuổi đến nơi thì không thể không bắn cho hắn ta như nhím con được".

Lục Trúc đưa mắt nhìn Nhất Linh: "Cung tên không thể hạ được đại cao thủ như Lục Cửu Châu đâu. Theo tôi, hay là dùng hỏa công vẫn hơn. Nếu như phóng lửa từ hai bên, Lục Cửu Châu có khả năng thông thiên cũng không thoát khỏi"

Cổ Uy, Tân Vô Ảnh vỗ tay tán thưởng: "Kế hay đấy, cứ thế mà làm!"

Nhất Linh hơi do dự: "Nhưng sức công phá tàn sát của hỏa công rất

mạnh…”

Chưa dứt lời, Lục Trúc đã cười lạnh một tiếng: “Cái gì? Minh chủ sợ thiêu chết người tình hồ li tinh sao? Người không nhẫn tâm, nhưng ả ta có thương gì ngươi đâu? Đầu tiên là lừa cho người đốt lửa tự thiêu, sau đó đứng cách bờ bên kia ung dung nhìn lửa cháy. Người nêu như không phải có bản lĩnh thực sự đánh thắng được Lý Thanh Long, hỏi đã chết mất mấy cái mạng rồi đây?”.

Câu nào chữ ấy đanh thép đích xác, Nhất Linh không thể nói gì được hơn. Cứu người như cứu hỏa, Tân Vô Ảnh dẫn hơn một nghìn quân đi trước. Cổ Uy, Bạch Hạc Niên mai phục sát theo sau, Nhất Linh dẫn theo đại quân tiếp ứng.

Thanh Long Hội mặc dù tổn thất rất nhiều quân tướng nhưng vẫn còn gần hai vạn người, lại chỉ thủ không công. Quần Anh Hội tấn công cả nửa ngày cũng không tiến triển gì, đến giữa ngọ cũng phải phát ngán, lui binh ăn trưa. Lý Thanh Long đội trời đạp đất, độc bá giang hồ, không ngờ lại thất bại thê thảm trong tay một tiểu tử oắt con, trong lòng tủi hổ vô cùng. Đúng lúc bại cũ còn chưa tiêu, Quần Anh Hội tiến đến, biết được Lục Cửu Châu giả vờ ốm chết, coi như là mình lại thua một trận nữa, càng xấu hổ hơn. Song lão dẫu sao cũng là kẻ anh hùng, buồn chán mấy hôm đã lấy lại được nghị lực. Lý Thanh Long nghĩ thầm: “Bất luận Thù Tự Hùng hỏa công, hay là Lục Cửu Châu giả chết, thực chất đều có manh mối có thể đoán được, nhưng tại ta quá tự mãn nên mới không nhìn thấy. Thua một trận thì học hỏi được thêm nhiều kiến thức, ta vẫn còn hai vạn quân làm vốn, từ sau sẽ phải cẩn thận hơn!”. Vết bỏng cũng thấy đỡ đi nhiều, thấy Quần Anh Hội dừng tay không tấn công nữa bèn trèo lên một cây cao hét lên: “Lục Cửu Châu, cho dù ngươi là người hay là quỷ, hãy ra gặp lão phu này mau!”

Đằng xa,Lục Cửu Châu xuất hiện cùng mấy đầu não của Quần Anh Hội.

Mặt lão ta vốn đã trắng lúc này càng trắnh xanh hơn, cười ha hả: “Lý Thanh Long, tuổi của ngươi còn hơn ta, nếu ngươi không biến thành quỷ thì lão phu đây đâu dám đi gặp Diêm vương chứ?”

Lý Thanh Long cũng cười lớn: “Quả nhiên là lão mặt trắng nhà ngươi, lần này Lý Thanh Long ta coi như mất cả chỉ lẫn chài. Thứ nhất là bị ngươi lừa , thứ hai là đánh Thù Tự Hùng không xong, cái mặt già này cũng để giành đi gặp Diêm Vương đây!”

Bỗng nhiên, Lục Cửu Châu vòng tay: “Lý đại ca à, thắng bại là chuyện thường của binh gia, không nên quá đau buồn như thế, chi bằng huynh đệ chúng ta bắt tay hợp tác, cùng mưu cầu đại nghiệp”

Lý Thanh Long phun phì phì: “Ngụy quân tử, diễn kịch dở còn không biết xấu mặt!” nói rồi chau mày hạ giọng: “Lý mỗ đại bại như vậy sao còn dám nói tới việc hợp tác với Lục huynh. Chỉ cần huynh không vứt bỏ, lên cao được thì tiểu đệ này cũng sẽ lên theo. Thế nhưng nếu Lục huynh muốn nhất thống giang hồ, mùng hai tháng hai năm sau hóa Rồng bay lên, trở ngại lớn chính là tên Thù Tự Hùng đó”.

Lục Cửu Châu cười lớn: “Tên oắt con miệng còn hơi sữa đó, với thực lực của Thiết Huyết Minh mà ngăn chặn được lão phu! Lý lão ca cứ lo lắng quá.”

Lý Thanh Long lắc đầu: “Nói thực lòng, đối với Thù Tự Hùng, quả thực là Lý mỗ bây giờ vừa kính nể vừa sợ hãi, chắc không dám làm kẻ địch của hắn nữa. Hôm nay nếu không phải là Lục huynh giữ lại, Lý mỗ đã rút về nam từ lâu rồi”

Lục Cửu Châu nhìn bộ dạng của Lý Thanh Long, quay sang nói với Lục Từ Anh: “Lý Thanh Long cả đời ngông cuồng, lần này nói thế chỉ sợ là thất vọng thật sự rồi!”

Lục Từ Anh gật đầu: “Một trận lửa của Thù Tự Hùng đã thiêu rụi gần nửa

nhân số của lão, suýt nữa thì lấy đi cả cái mạng già, làm sao mà không sợ hãi cho được! Con đã bảo cha, Thanh Long này không đáng phải sợ hãi, người đáng sợ chính là Thù Tự Hùng kia!"

"Ý con là thả lão đi sao?", Lục Cửu Châu nhìn con gái.

Lục Từ Anh gật đầu, chau mày nói: "Thù Tự Hùng trong tay chỉ có mấy ngàn người, hai đội kéo đến đây đều cả bốn năm vạn, thế mà liên tiếp đánh mấy trận không thua, võ công mưu kế đều cao minh khiến cho người ta không thể không phục. Con nghĩ rằng hắn chính là đối thủ đáng sợ nhất của cha, lão Thanh Long này cứ để về Giang Nam trước đã, đối phó với Thiết Huyết Minh xong rồi chúng ta tính sau".

Lục Cửu Châu trầm tư một lát gật đầu, đang định lên tiếng, bỗng đằng sau lưng ồn lên tiếng sát phạt, lúc quay người lại chỉ nhìn thấy rất nhiều người đang hò hét lao tới.

"Là Thiết Huyết Minh". Lục Từ Anh vội vàng lẫn phẫn nộ: "Tên khốn Thù Tự Hùng này nói trở mặt là trở mặt ngay!"

Nữ nhân thường là như vậy, họ phụ đàn ông thì được, đàn ông mà phụ họ, chắc chắn bị kết án đến ba đời!

Lục Cửu Châu cười nhạt: "Thế thì càng tốt chứ sao?", nói rồi vẫy tay hạ lệnh: "Tiêu diệt!"

Bọn người đang đến đúng là đệ tử của Huyết Ảnh Đường do Tân Vô Ảnh cầm đầu, lao thẳng tới trước cách trận địa của Quần Anh Hội khoảng mười bước, giương cung tên bắn tới tấp một loạt, xong rồi quay lui tức khắc.

Lục Cửu Châu tức giận hét lớn: "Đuổi theo, đạp bằng Thiết Huyết Minh!".

Hơn ba vạn người Quần Anh Hội tiến đến bao vây Trung Nghĩa cốc.

Lý Thanh Long vừa giận vừa mừng, trầm tư một lát, hiểu ngay dụng ý này của Nhất Linh, trong chốc lát quyết đoán ngay hạ lệnh: "Theo sát sau Quần Anh Hội, chúng ta đánh cho chìm con chó nước này!"

Tân Vô Ảnh dẫn đầu đoàn quân hơn một nghìn người phi rất nhanh, ba vạn người ngựa của Quần Anh Hội có cắm đầu đuổi theo cũng không được, phút chốc đã qua sạn đạo quanh co. Hơn một nghìn người của Tân Vô Ảnh vừa qua khe nui bỗng nhiên mất tích, chỉ nhìn thấy mỗi mình Nhất Linh chắp tay đứng giữa đường.

Quần Anh Hội truy đến đây vừa ngạc nhiên vừa nghi ngờ, Tứ Ưng hộ pháp len lên nhìn thấy cảnh tượng kỳ quái này, vội dừng ngay lại. Mấy ngày nay Nhất Linh đơn thương độc mã đấu với cả hai hội, võ công cao cường ai nấy đều nể phục. Hộ pháp Tứ Ưng trong m ình đều mang tuyệt kỹ, lại lấy bốn chọi một mà cũng không dám xông lên. Cả đoàn người rồng rắn dừng trong khe núi, bốn người đưa mắt nhìn nhau, trong lòng đều chung một ý nghĩ: "Việc này quái thật, đợi Hội chủ đến đã!"

Không lâu sau, bố con Lục Cửu Châu đã đuổi tới nơi, nhìn thấy Nhất Linh có mỗi một mình thì kinh ngạc lắm. Lục Từ Anh lùi lại sau một bước, Lục Cửu Châu bước lên trước một bước, Lục Từ Anh đứng nép nửa người đằng sau lưng cha.

Lục Từ Anh vừa xuất hiện, Nhất Linh trong lòng xao động, cố hít vào một hơi, nhìn Lục Cửu Châu, chắp tay nói: "Hội chủ, đã lâu rồi không gặp. Thương thế trên người Hội chủ đã đỡ nhiều, thật đáng chúc mừng!"

Nhất Linh vốn là người nhân hậu, nhìn vẻ ngoài cũng thấy được tố chất đó. Lời hỏi thăm của chàng xuất phát từ đáy lòng, thần thái vẻ mặt vô cùng chân thành. Nhưng Lục Cửu Châu vẫn tràn đầy nghi ngờ, nghĩ thầm: "Người này quả thực là anh hùng tuyệt thế, trong lòng thì gian trá xảo quyệt, lại không biểu lộ chút nào ra bên ngoài. Rõ ràng là đang chế giễu người khác, nhưng sắc mặt vẫn đường đường chính chính!" Lão hắng giọng: "Lão phu đáng lẽ ra phải đa tạ thế huynh mới phải, nếu không phải là thế huynh giúp lão phu tìm ra Hỏa chi thì e là lão phu đã sớm đi gặp Diêm vương rồi!"

Nhất Linh chắp tay trước ngực, bình hòa: “Không dám, Hội chủ làm phúc cho người, tất nhiên là sẽ được ông trời cho hưởng thọ”.
Lời nói của Lục Cửu Châu khách sáo, trong lòng vẫn đang suy đoán không biết Nhất Linh đang sắp xếp quỷ kế gì đây. Nghĩ mãi không ra, đành phải hoãn binh: “Phải thăm dò ý của hắn trước đã!”. Thế rồi nét mặt dịu xuống, nói vẻ nửa tức nửa không: “Thù minh chủ, cho dù mục đích của ngài đối với Quần Anh Hội thế nào, nhưng Hỏa chi của ngài, có thể xem như đã giúp lão phu này. Khi lão phu vờ nhiễm độc chết, Lý Thanh Long tấn công, ngài dẫn quân tiếp ứng, có thể nói lại cho Quần Anh Hội ta một ân huệ thứ hai. Hôm nay lão phu đánh Thanh Long Hội, là kẻ thù lớn của thế huynh, coi như là lão phu này đã trả cho thế huynh một ân huệ nhỏ, thế huynh lại cho quân phản công sau lưng lão phu, không biết là duyên cớ làm sao?”
Thật không hổ danh gian hùng khét tiếng, một độc kế nói ra lại chuyển thành ý tốt. Trong lòng Lục Cửu Châu, Nhất Linh là một kẻ có dã tâm khôn lường, bề ngoài trung hậu, bên trong gian ác quỷ quyệt. Thực ra Nhất Linh căn bản không biết, cũng không muốn đóng giả như thế, nhưng mấy hôm nay, chứng kiến quá nhiều mưu ma chước quỷ, bản chất thật của Lục Cửu Châu như thế nào cậu chỉ cần nhìn là có thể thấy được, mới lắc đầu nói: “Hội chủ, Quần Anh Hội của ngài độc quyền bá chủ phương Bắc, thiên hạ hắc đạo ngài cũng chiếm đến một phần ba, cần gì phải khổ sở nhất định đòi thống nhất hắc đạo? Hội chủ hôm nay có thể đánh đổ Thanh Long Hội, ngày mai cũng có thể dẹp tan Thiết Huyết Minh, Thù Tự Hùng mặc dù trẻ người non dạ, nhưng cái đạo lý môi hở răng lạnh thì không phải là không hiểu”
Lục Cửu Châu cười ha hả: “Nếu như vậy, còn có gì để nói nữa! Minh chủ anh hùng xuất thiếu niên, Lý Thanh Long một đời bá chủ còn bị Minh chủ đánh cho tan tác, Lục Cửu Châu ta tuy bất tài, cũng muốn xin chỉ giáo vài chiêu”.

Nhất Linh lắc đầu: “Thù Tự Hùng không muốn ra tay với Hội chủ, chỉ muốn khuyên ngài hãy quay về phương Bắc”.

Lục Cửu Châu cười ngông cuồng: “Qua ngày hôm nay là Quần Anh Hội độc hùng thiên hạ! Chàng trai, muốn đuổi lão phu đi hãy chứng tỏ bản lĩnh trước đã”.

Nhất Linh nhìn Lục Cửu Châu, ánh mắt tỏ rõ vẻ kiên định vô bờ: “Hội chủ, khổ hải vô biên, hồi đầu thị ngạn! Lý Thanh Long ngông cuồng đã một phen ôm hận, Hội chủ nếu không quay đầu, hãy cẩn thận vết xe đổ đi trước”.

“Lý Thanh Long há có thể sánh với lão phu!”. Lục Cửu Châu cười lớn, vung tay ra phía trước, Lục Từ Anh bỗng nắm lấy tay lão: “Cha, hãy cẩn thận, hắn lại dùng hỏa công!”

Nhất Linh nhìn chằm chặp cô ta, cúi đầu chắp tay trước ngực, niệm khẽ: “A di đà Phật!” quay người lại phía sau. Từ những bụi cỏ dại hai bên đường bỗng nhiên vụt lên vô số đệ tử của Thiết Huyết Minh, hũ dầu tới tấp tung ra, rồi tên lửa ào ào bay đến, đồng thời hai bên sườn núi phục binh Thiết Huyết Minh cũng bắn tên xuống. Trong nháy mắt, sạn đạo quanh co biến thành một dòng sông lửa khổng lồ.

Lục Từ Anh đã đoán trước được nguy cơ, nhìn thấy phía trước không có đường thoát, lùi lại thì hơn ba bốn vạn người ngựa sẽ chen chúc nhau mà chết. Không thể để toàn quân bị tiêu diệt, nàng hét lớn: “Lên núi, liều chết mà lên núi!” nói rồi mặc tên bắn như mưa cứ xông lên sườn núi, đệ tử Quần Anh Hội cũng theo nàng trèo lên, mặc dù bị trúng tên rơi xuống không ít, nhưng cũng thoát thân được khá nhiều.

Lục Từ Anh ứng phó hợp lý, đại quân của Quần Anh Hội vừa trúng tên, vừa lửa thiêu chết tổng cộng không đến ba nghìn người, có thể coi là may mắn lớn trong hoạn nạn nhỏ. Lục Cửu Châu hổ thẹn tức tối cho quân bao vây Trung Nghĩa cốc, nhưng Thiết Huyết Minh đã cố thủ chặt, tuyệt đối không

xuất chiến. Lý Thanh Long bí mật bám sát sau Quần Anh Hội, vừa nhìn thấy lửa cháy, vừa run sợ nhưng cũng lại vui mừng, nói: "Lục Cửu Châu lần này lại không may rồi, chưa biết chừng sẽ bị tiêu diệt hết". Ra đến đầu đường nhìn thấy sạn đạo đã bị thiêu cháy thành một khe núi trống rỗng, khói lửa cuồn cuộn lan sang hai bên, mật thám báo về, đại quân của Quần Anh Hội đã lên núi thoát ra, lúc này đang tấn công Trung Nghĩa cốc, số người bị thiêu cháy khoảng bốn năm nghìn người.

Lý Thanh Long cho triệu tập Kỳ chủ Tam kỳ lại, nói: "Thù Tự Hùng thiên chúng kỳ tài, trời đất vạn vật, cái gì hắn cũng có thể sử dụng được, võ công lại càng thâm hậu khó đoán. Lão phu tuyệt đối tin, thiên hạ này không ai có thể dồn hắn vào chỗ chết, bây giờ muốn liên kết với hắn cùng đối phó Quần Anh Hội, đợi thời cơ trong đó, tiến thì mưu thành, lùi thì tự vệ, các người thấy thế nào?"

Kỳ chủ Bạch kỳ Lưu Sương nói: "Vấn đề ở chỗ Thù Tự Hùng từ trước tới giờ chưa từng muốn liên minh với chúng ta!"

Lý Thanh Long mỉm cười: "Chuyện ngày hôm nay là phần dạo đầu tốt nhất, chỉ cần lão phu có đủ thành ý, hắn ta chưa chắc có thể hất lão phu ra cửa đâu, hơn nữa…". Nói đến đây, Lý Thanh Long dừng lại, trong đầu lão ta hiện lên một khuôn mặt thanh tú lanh lợi, trắng như trứng gà bóc.

Chính là con gái út của lão, Lý Ngọc Châu.

Linh thứu phi long

Dịch giả: Tiêu Dao Tử

Chương 7

Đại quân Quần Anh Hội ép sát Trung Nghĩa cốc, từ xa đã nghe thấy tiếng hò hét chém giết kinh thiên động địa. Từ chỗ đóng quân, Lý Thanh Long bước lên chòi cao quan sát, nhìn thấy người ngựa của Quần Anh Hội đông như kiến, đang cố gắng xông vào Thiết Huyết Đường nhưng không một ai có thể lên được mặt thành Trung Nghĩa, tình thế không khác bao nhiêu so với lúc Thanh Long Hội tấn công. Lý Thanh Long nghĩ thầm: "Nội bộ Thiết Huyết Minh có lắm nhân tài, đối phó được nhiều nguy hiểm, Lục Cửu Châu chắc chắn sẽ bại trận không còn nghi ngờ gì nữa". Mưu sâu càng thêm đắc ý, lão lập tức hạ lệnh: "Hoàng kỳ tiếp ứng, Hắc kỳ, Bạch kỳ theo ta tập kích Quần Anh Hội từ phía sau. Nhị kỳ hỗ trợ nhau, đánh vào xong rút ngay, không được ham chiến!". Vẫy tay ra lệnh, Lưu Sương, Dư Khánh Tài dẫn theo tinh quân hai kỳ Hắc Bạch xông thẳng về phía trước, công kích vào phía sau trận của Quần Anh Hội. Tiến vào khoảng mười bộ, quân hai kỳ hợp lại làm một, quay đầu lui ra, kẹp hơn một nghìn môn nhân của Quần Anh Hội vào giữa, giết sạch.

Lục Cửu Châu đang toàn tâm toàn ý chỉ huy người ngựa đánh phá thành Trung Nghĩa, không chút đề phòng Thanh Long Hội bám sát theo đuôi, lại còn to gan công kích từ phía sau. Việc đến bất thình lình, đội hình phút chốc

rối loạn, đợi bố trí xong lực lượng, Thanh Long Hội đã an toàn rút lui.
Lục Cửu Châu trong một ngày đã bị thua hai vố lớn, đầu óc quay cuồng, răng nghiến ken két. Lão hằn học nói với Lục Từ Anh: "Bọ ngựa bắt ve, không dè chim sẻ lại ở phía sau, chúng ta đã chịu thiệt với Lý Thanh Long hai lần rồi, không thể để Thù Tự Hùng lợi dụng nữa!"
"Hà cớ gì Thanh Long Hội lại cứu viện cho Thiết Huyết Minh chứ?" Lục Cửu Châu băn khoăn hỏi tiếp.
Lục Từ Anh lắc đầu: "Thiết Huyết Minh và Thanh Long Hội là kẻ thù sinh tử. Con tin rằng, bọn chúng tuyệt đối không liên kết với nhau đâu. Việc xảy ra ngày hôm nay, chẳng qua chỉ là sợ chúng ta tiêu diệt xong bên này sẽ quay ra thanh toán nốt bên kia, chúng ta phải đợi xem tình thế tiến triển ra sao mới tính được".
Lục Cửu Châu dần bình tĩnh lại, nhưng nhuệ khí trong tâm đã giảm đi quá nửa. Giao chiến với Lý Thanh Long, lão đang nắm thế thượng phong, thế rồi Thiết Huyết Minh bỗng dưng nhập vào vòng chiến. Xét về thực lực, cả Thanh Long Hội và Thiết Huyết Minh cộng lại cũng không thể so sánh với Quần Anh Hội, nhưng muốn tốc chiến tốc thắng thì thật là khó hơn lên trời. Lục Cửu Châu chỉ đành kìm nén nỗi tức giận, hạ lệnh dựng lều trại chếch lên sườn phải của Trung Nghĩa cốc, lại lập với Thiết Huyết, Thiết Huyết thành thế chân vạc.
Trong Thiết Huyết Đường, Cổ Uy đang hứng chí: "Lão tiểu tử Lý Thanh Long này vẫn còn miễn cưỡng có chút tình người. Chúng ta đã cứu lão, lúc nãy lão ta mà đứng cách bờ nhìn lửa cháy thì thật là chó lợn không bằng!".
Tân Vô Ảnh hừ lạnh một tiếng: "Ngươi lại ngây thơ như một con búp bê ba tuổi vậy, cảm kích ân huệ báo đáp cái gì, chẳng qua Lý Thanh Long lo đến việc nếu như Thiết Huyết Minh ta kết thúc, Thanh Long Hội cũng không thể giữ vững được. Nếu như không phải Lý Thanh Long đã mất cả một nửa thực

lực dưới tay Minh chủ thì ngươi xem hôm nay lão có cứu chúng ta không?"
Tân Vô Ảnh nói có lý, Cổ Uy hậm hực nhưng không thể biện luận gì thêm.
Nhất Linh lên mặt thành, quan sát lều trại Quần Anh Hội. Lẫn trong số những tráng hán hắc y, một bóng người áo trắng như ẩn như hiện, chỉ cảm thấy lòng đau như cắt. Không biết tại sao, mặc dù biết chắc Lục Từ Anh đã lừa dối mình, trong lòng cậu vẫn không thể dứt bỏ.
Trời tối được một lát, đột nhiên Lý Thanh Long một mình đến trước thành Trung Nghĩa. Nhìn thấy lão, Nhất Linh chắp tay: "Long đầu, nửa đêm thế này còn ghé thăm, không biết có chuyện gì vậy?"
Bỗng Lý Thanh Long khom người xuống nói: "Lý Thanh Long này mấy ngày qua đã gây ra bao chuyện hồ đồ. Hôm nay thành tâm đến đây không phải là để cầu xin Minh chủ lượng thứ, mà đến để đa tạ tấm thịnh tình của Minh chủ lấy đức báo oán"
Cổ Uy, Tân Vô Ảnh mấy người đưa mắt nhìn nhau. Cổ Uy há miệng định chửi nhưng đã bị Tân Vô Ảnh chặn lại.
Nhất Linh chắp tay đáp lễ: "Long đầu nghiêm trọng quá. Chuyện ngày hôm nay, kỳ thực bản Minh vẫn chỉ là tính toán cho mình, Long đầu không phải bận tâm suy nghĩ. Huống hồ lúc chiều Long đầu còn giúp chúng ta giải thoát được vòng vây của Quần Anh Hội, cũng là giúp một việc lớn cho bản Minh."
Lý Thanh Long nhìn Nhất Linh tỏ vẻ rất lưỡng lự, muốn nói nhưng lại thôi.
Nhất Linh từ hòa: "Long đầu nếu có điều gì thì cứ nói thẳng ra đi, không cần giữ kẻ!"
Lý Thanh Long nhăn trán một hồi lâu mới nói: "Lão phu… Ta… rất đau khổ, có một chuyện…" ánh mắt nhìn về hướng Nhất Linh và thủ não của Thiết Huyết Minh, trầm mặc: "Ta nghĩ đến Thù cố Minh chủ, muốn đứng trước thần linh để cầu… để cầu…" nét mặt xúc động hướng về Nhất Linh, ý

không nói ra mà để tự hiểu.

Cổ Uy hừ một tiếng: "Mèo khóc chuột, giả tình giả nghĩa".

Tân Vô Ảnh cau mày: "Ngươi nghĩ người là chuột à?" đoạn quay sang nói nhỏ với Nhất Linh: "Minh chủ, việc này rất kỳ lạ, thể nào cũng có xảo trá ở bên trong. Thuộc hạ không tin là một mình lão dám vào trong Thiết Huyết Minh".

Nhất Linh rốt cuộc vẫn là tiểu hòa thượng, thấy Lý Thanh Long cứ chằm chằm nhìn mình, nghĩ một lát rồi thở dài: "Cũng có thể là lão ta thật lòng, nhưng chúng ta cũng không thể chủ quan, hãy mở cửa cho lão vào nhưng nhớ kéo từng cửa một!" đoạn chắp tay hướng về Lý Thanh Long: "Long đầu đã có thành ý như vậy, vãn bối không thể từ chối, mời!".

Cánh cửa sắt thứ nhất của Thiết Huyết Minh kéo lên, Lý Thanh Long không chút do dự bước luôn vào trong. Sau khi vào trong thành, cửa ngoài sập xuống, cánh cổng bên trong vẫn đóng im ỉm. Lý Thanh Long bây giờ mới thấy nguy, lòng như trống thúc, lão ta mạo hiểm vào trong nhưng không hề tìm hiểu chắc chắn. Thiết Huyết Minh nếu muốn báo thù, chỉ cần để cửa đóng im thế này không mở. Trong vòng tám, mười ngày, còn Rồng Xanh ắt sẽ biến thành rồng đói rồng khát.

May mà cánh cửa thứ hai cũng từ từ mở ra. Lý Thanh Long thở phào nghĩ thầm: "Việc này đã chắc chắn đến bảy phần, đợi Lý Ngọc Châu đến, đại sự ắt thành!".

Nhất Linh đứng đón ở cửa. Lý Thanh Long bước tới.Cổ Uy, Tân Vô Ảnh chăm chú quan sát, thấy Lý Thanh Long không hề có vẻ sợ hãi, trong lòng tự nhiên đều khâm phục. Nhất Linh chắp tay trước ngực nói: "Long đầu, xin mời!".

Lý Thanh Long cũng lên tiếng: "Mời Minh chủ!" Hai người sánh vai nhau đi vào trong.

Đến trước linh cữu của Thù Thiên Đồ, Lý Thanh Long thắp một nén hương, khom người vái ba cái, xong đứng dậy, nhìn di ảnh nói to: "Thiên Đồ huynh, Lý Thanh Long hồ đồ, đã hại huynh, lại còn muốn thôn tính Thiết Huyết Minh, nhưng hiền lang đã không chấp nhặt, ngược lại còn lấy đức báo oán. Lý Thanh Long hối hận vô cùng, hôm nay đến tận đây, tướng quân Thiết Huyết Minh có thù báo thù, có oán báo oán, muốn đánh muốn giết, Lý Thanh Long này cũng không bỏ chạy".

Những lời lẽ này của lão khiến cho tất cả đầu não của Thiết Huyết Minh ngạc nhiên đến ngây người, người này nhìn người kia, gần như không dám tin vào tai mình.

Lục Trúc nói nhỏ với Nhất Linh: "Bỏ dao đồ tể, lập địa thành Phật, vốn là lời răn của Phật tổ, nhưng đây không phải là thật đâu, chắc chắn phải có âm mưu lớn ở trong, ngươi phải cẩn thận!".

Nhất Linh mỉm cười lắc đầu, bước lên hai bước nói: "Người ta không phải thánh hiền, Long đầu cũng không nên tự trách mình quá như thế. Anh linh của gia phụ không xa, ý tốt của Long đầu chắc chắn Người sẽ tỏ tường, như thế cũng đủ rồi. Long đầu, xin mời ra khách phòng dùng trà.!"

Lý Thanh Long buồn bã nhìn Nhất Linh: "Thế huynh, Lý Thanh Long thật lòng hối hận, chỉ mong thế huynh cho một nhát kiếm để ta hết nợ".

Nhất Linh lắc đầu: "Long đầu không nên nói quá, Long đầu có chết mười lần cũng chẳng làm cho gia phụ sống lại được, có đáng không? Huống hồ lúc này Quần Anh Hội đang dùng đại binh công kích, Thiết Huyết Môn đang phải mượn thế lực của Long đầu kìm chế kẻ địch, Long đầu sao lại nói đến cái chết nhẹ nhàng thế?"

Lý Thanh Long xúc động nhìn Nhất Linh, cúi gập người xuống đáp: "Thế huynh cao minh quảng nghĩa, Lý Thanh Long càng khâm phục hơn"

Nhất Linh cũng vội vàng đáp lễ: "Long đầu không cần phải khách khí thế,

xin mời vào phòng khách ngồi”

Cứ như vậy thì giữa Lý Thanh Long và các đầu não Thiết Huyết Môn đều có cảm giác mặt hòa mà tâm chiến. Lý Thanh Long ôn hòa, chủ động chào hỏi bọn Cổ Uy. Tục ngữ có câu: “Giơ tay không đánh người mặt cười”. Bạch Hạc Niên, Cổ Uy, Tân Vô Ảnh, Mai Tử Kỳ đều là võ tướng, mối thù nhất thời chưa thể tiêu tan, nhưng cũng không thể buông thả mà cáu giận. Lý Thanh Long dán bộ mặt cười đến, bọn họ cũng chỉ đành ứng phó bằng cách da cười chứ thịt không cười, dáng bộ thập phần lúng túng, trong lòng vẫn không giải được mối nghi ngờ.

Duy chỉ có Nhất Linh là vẫn bình tĩnh từ hòa. Điều này không phải chỉ làm mấy người Cổ Uy tán thưởng, cả Lý Thanh Long cũng phải khâm phục sát đất, trong bụng nghĩ thầm: “Người này vui mừng giận hờn đều không lộ ra sắc mặt, ta đây lăn lộn bao năm cũng không bằng một phần mười hắn ta, phải hết sức cẩn thận, không khéo thành chuyện trộm gà không thành phải đền thóc thì thật là dở khóc dở cười”

Người không phục Nhất Linh lúc này chỉ có duy nhất mình Lục Trúc!

Chuyện gẫu một hồi, tất nhiên không thể không nhắc đến Quần Anh Hội, Lý Thanh Long rất chủ động, vỗ ngực đảm bảo, chỉ cần Quần Anh Hội đánh Thiết Huyết Minh, lão ta sẽ tiếp viện Thiết Huyết Minh từ phía sau. Nhất Linh cũng đồng ý, Quần Anh Hội mà đánh Thanh Long Hội, Thiết Huyết Minh cũng sẽ lập tức cứu viện.

Lý Thanh Long gần như dương dương tự đắc rời Thiết Huyết Môn, thư thái ung dung, Tân Vô Ảnh, Lục Trúc vẫn nghi ngơ, nhìn theo dáng vẻ thản nhiên của lão ta, bỗng có cảm giác Trượng Nhi hòa thượng không tóm được đầu não.

Lục Trúc lạnh lùng: “Chó không thể không ăn phân, mèo không thể không bắt cá. Nếu nói Lý Thanh Long bị cảm hóa, trong một đêm biến thành đại

quân tử, lấy tấm lòng như suối mạnh báo đáp ân đức chỉ như một giọt nước của Thiết Huyết Minh thì có giết chết ta cũng không tin!"

Cổ Uy nghi ngờ: "Lão ta nếu như không thành tâm, không lẽ đã ăn phải mật hổ mật báo mới dám một mình tay không đi vào tổng đường của Thiết Huyết Minh sao?"

Mai Tử Kỳ nói: "Lão hổ không còn nanh vuốt sẽ trở nên thuần tính hơn, kẻ ác mất đi công cụ gây ác thì cũng có thể phát hiện thấy lương thiện, còn người chắc chắn sẽ thay đổi".

Mỗi người thêm ra bớt vào vài câu, Nhất Linh thần người một lát, nghĩ đến cảnh tượng "liên kết" với Lục Từ Anh đêm đó mà trong người nóng lạnh lẫn lộn. Tân Vô Ảnh thấy chàng mãi không nói gì bèn hỏi: "Minh chủ, Người cho rằng phải như thế nào?"

Nhất Linh giật mình, nghĩ một lúc mới đáp: "Cho dù Lý Thanh Long có thành thật hay giả dối thì chúng ta vẫn có một nguyên tắc căn bản, tự bảo vệ mình. Trong ba bên thì người của chúng ta là ít nhất, thực lực yếu nhất, do vậy để đối phó với Quần Anh Hội chỉ có thể cứu viện Thanh Long Hội, nhất thiết phải vừa công kích là thu về ngay, tuyệt đối không được chiến đấu!"

"Được!" Mấy người Tân Vô Ảnh cùng tán thưởng. Lục Trúc cũng gật đầu nghĩ: "Pháp tử này ổn định lão luyện, tuyệt đối không thể là tiểu hòa thượng tự nghĩ ra, cuối cùng thì Đại pháp truyền đăng cũng có tác dụng. Mưu kế, kinh nghiệm của vị cao nhân tiền bối này từ từ xuất hiện trên người tiểu hòa thượng".

Quần Anh Hội không phát hiện ra Lý Thanh Long vào Thiết Huyết Đường đêm đó để bàn chuyện liên kết. Lục Cửu Châu nghe theo con gái kiên nhẫn chờ đợi. Ba phái hiện giờ, lão ta là mạnh nhất. Lão không đánh người khác, đã thiêu cháy cao hương, Thiết Huyết Minh, Thanh Long Hội đương nhiên là cũng không đánh lão ta. Yên tĩnh được mấy ngày, Lý Thanh Long lại đến

thành Trung Nghĩa để cầu kiến Nhất Linh, còn mang theo một người con gái rất trẻ.

Cánh cửa hang hai bên lối đi cùng mở ra, Nhất Linh dẫn theo một số đầu não của Thiết Huyết Minh cùng ra nghênh tiếp. Nhất Linh chắp tay phía trước nói: "Long đầu viếng thăm lần thứ hai này, Thiết Huyết Minh quả thực là đã vinh hạnh…". Nhình thấy người con gái đi cùng, cậu hơi ngạc nhiên: "Vị này là…"

Cô gái khẽ mỉm cười đáp: "Tôi là Lý Ngọc Châu, nghe tên Minh chủ đã lâu, hôm nay gặp mặt quả là hơn hẳn những điều nghe thấy"

Nhất Linh không biết Lý Ngọc Châu là ai, chỉ nghĩ: "Cô nương này lúc cười thật là đẹp, chẳng kém Lục Trúc tỷ".

Tân Vô Ảnh, Cổ Uy, rồi cả mấy người Lục Trúc đều ngạc nhiên, cùng kêu lên: "Long nữ Giang Nam!"

Lý Ngọc Châu cúi người: "Không dám!"

Nhất Linh không biết đến danh hiệu này nên chỉ thấy hay hay, bọn Tân Vô Ảnh trái lại thập phần kinh ngạc, nghĩ thầm: "Lý Thanh Long này mang Lý Ngọc Châu đến đây làm gì chứ?" Tiếng của Lục Trúc truyền tới tai Nhất Linh: "Lý Thanh Long có ba con trai một con gái, con gái tên là Ngọc Châu, chính là người đang đứng trước mặt đây. Lý Ngọc Châu từ nhỏ đã học nghệ tại Nam Hải tự. Hai năm trước, Đại Hải đạo Thiên Biên Nhất Phiến Vân xâm chiếm Triết Giang, một mình cô ta trong một đêm đã đánh bại cả ba Long đầu cướp biển, nổi danh qua một trận chiến. Ở phương Nam đến một số cao thủ lừng danh cũng không có tiếng tăm bằng".

Những lời nói đó của Lục Trúc, Lý Thanh Long không hề chú ý đến. Lý Ngọc Châu không biết tại sao đã nghe thấy, mỉm cười nói với Nhất Linh: "Nghe nói Minh chủ thiên chúng kỳ tài, không chỉ bản thân kiệt xuất mà đến những người hầu cũng giỏi ít ai bì. Hôm nay gặp mặt quả không sai chút

nào".

Lục Trúc tâm tư nhạy bén linh hoạt. Ở Thiết Huyết Môn đã lâu, việc bí mật truyền âm cho Nhất Linh, lão giang hồ như Tân Vô Ảnh cũng không hề phát hiện ra, không ngờ hôm nay mới lần đầu giáp mặt đã bị Lý Ngọc Châu phát giác, mặt ửng đỏ, nói: "Long nữ Giang Nam quả là danh bất hư truyền!"

Xét về danh phận, Lục Trúc chỉ là nữ tỳ của Nhất Linh, khi trả lời khách quý của chủ nhà, tất phải giữ một khoảng cách nhất định, đằng này nàng cứ đối đáp khơi khơi như thế, Lý Ngọc Châu đã bắt đầu nóng mắt, chỉ hầm hừ vài tiếng trong miệng.

Hai người con gái trẻ như nhau, đẹp ngang nhau ở cùng một chỗ, lại đang cùng có mối quan hệ rất vi diệu với nhân vật chính là Nhất Linh, hiển nhiên là qua vài câu đã bắt đầu thầy mùi gươm giáo. Lục Trúc thân phận đặc biệt, đến Nhất Linh cũng nhất nhất phải nể ngại, làm sao dằn lòng được trước vẻ ngạo mạn của Lý Ngọc Châu. Nàng quay phắt người lại, cười nhạt: "Thế nhưng trên thế gian này vẫn có những kẻ treo đầu dê bán thịt chó. Lục Trúc này tuy chỉ là một nữ tỳ bé nhỏ nhưng cũng muốn thưởng thức chút bản lĩnh của Long nữ Giang Nam!" Nói đánh là đánh liền, vung tay lên vồ vào gáy Lý Ngọc Châu, động tác rõ ràng chỉ là dọa nạt, nhưng nếu Long nữ Giang Nam mà cứ để cho Lục Trúc một chiêu tóm được gáy thì thật là quá mất mặt!

Lý Ngọc Châu cười nhạo báng: "Đồ nữ nhân vô phép, trên mặt ngươi là cái quái quỷ gì thế?" vừa nói vừa vung tay quét qua mặt Lục Trúc, thế ra chiêu nhanh đến xuất thần.

Lục Trúc lạnh người, bật ngửa ra sau, lùi lại một bước. Móng vuốt của Lý Ngọc Châu vẫn chờn vờn trước mặt nàng như hình với bóng. Lục Trúc có tránh cũng không tránh nổi, bèn vung tay giáng một quyền vào ngực Lý Ngọc Châu, thoi quyền này của nàng như đã dùng cả mười phần công lực.

Một tiếng kêu tắc nghẹn vang lên. Định thần lại, chỉ nhìn thấy Nhất Linh đang đứng giữa hai người, mỗi tay nắm chặt một cánh tay ngọc.
Lý Ngọc Châu hoa dung thất sắc, không hiểu làm sao lại bị Nhất Linh khống chế dễ dàng như thế, vẻ kinh ngạc trên khuôn mặt mãi vẫn không tan. Nhất Linh hiểu lầm ý nàng, tưởng Lý Ngọc Châu mếch lòng vội nói: "Lý cô nương bớt giận, là tôi không phải, Thù Tự Hùng muốn đáp lễ với cô nương thôi"
Lý Ngọc Châu vội vàng đáp lễ: "Không dám, không dám!". Nhìn Nhất Linh không hề có một câu trách móc nào với Lục Trúc, thậm chí ánh mắt cũng không thay đổi thì ngạc nhiên vô cùng, buột miệng nói nửa đùa nửa thật: "Người hầu này của Minh chủ quả thật có bản lĩnh kinh người, thảo nào Minh chủ lại tôn sùng đến thế!". Trong lòng nghĩ nói ra câu này, Nhất Linh chắc chắn sẽ nổi giận, nhưng nhìn thấy Nhất Linh lúng túng, đưa mắt nhìn Lục Trúc, ánh mắt không khác gì cầu xin tha thứ, bất giác ngẩn cả người ra.
Lục Trúc hừ một tiếng, lạnh lùng: "Tôi đi lên thành một lát!" nói đoạn ngẩng cao đầu đi ngay khỏi đám quần hùng.
Lý Ngọc Châu càng trợn mắt lên nhìn, không nói được gì.
Bọn Cổ Uy đứng bên cạnh đều cười thầm nói: "Nữ tỳ Lục Trúc không trút giận lên đầu Minh chủ đã là may rồi, Minh chủ nào dám mắng cô ta chứ? Long Nữ Giang Nam có nói ra những câu tâm tư như vậy cũng phí công vô ích mà thôi!"
Lý Thanh Long cười ha hả, nắm lấy tay Nhất Linh nói: "Được rồi, được rồi! Tiểu nữ gây náo loạn, Minh chủ đừng để tâm, chúng ta đến trước vong linh Thù cố Minh chủ, vẫn còn có chuyện để bàn bạc đấy"
Đến lượt Nhất Linh ngạc nhiên: "Bàn bạc việc gì mà phải đến trước vong linh của phụ thân vãn bối?". Nói rồi dẫn Lý Thanh Long đến linh đường.
Đến trước linh cửu, Lý Thanh Long kính cẩn cúi người vái lạy, nhìn di ảnh

của Thù Thiên Đồ nói: “Thiên Đồ huynh, tiểu đệ nhất thời hồ đồ, đã gây ra lỗi lớn, trong lòng Lý Thanh Long này không phút nào yên ổn, luôn nghĩ phải bù đắp cho hiền lang. Nghĩ đi nghĩ lại, chỉ có mỗi một cách duy nhất, Thanh Long có đứa con gái tên Ngọc Châu, năm nay mười tám tuổi, phẩm hạnh, tướng mạo, võ công đều không kém người. Đệ Thanh Long muốn tác thành cho Thù Tự Hùng, coi như lấy người đền người. Hôm nay trước linh vị Thiên Đồ huynh, Thanh Long xin thắp một nén nhang. Linh hồn huynh ở đây không xa, nếu như không cho phép thì khói hương phân tán, còn nếu huynh đồng ý thì cho khói hương này quyện lại một đường quấn lấy nhau không rời”. Vừa dứt lời, lão ta châm một nén hương, thắp lên trước linh cữu Thù Thiên Đồ.

Lý Thanh Long liên tiếp xuất quái chiêu, mọi việc đều chiếm thế chủ động. Nhất Linh muốn ngăn lại, nhưng đang đứng trước linh cửu của Thù Thiên Đồ nên không thể phát tác, chỉ đành để cho lão ta làm theo ý mình, mắt chăm chăm nhìn nén hương trước linh cửu.

Thật kỳ lạ, tàn hương bình thường chỉ dài khoảng ba bốn thước là rụng, hôm nay cứ kéo dài mãi thành một đường, cứ như là có thần linh hỗ trợ xung quanh.

Các đầu não của Thiết Huyết Minh cứ trơ mắt ra nhìn, Lý Thanh Long cười lớn, cúi rạp người xuống đất: “Anh linh của Thiên Đồ huynh không xa, đã đồng ý cho chúng ta kết thông gia, Thanh Long này xin đa tạ!” Đoạn quay sang nói với Lý Ngọc Châu: “Mau đến đây, khấu đầu đa tạ phụ cửu con đi, cám ơn Người đã không trách lỗi xưa, coi con như dâu hiền”.

Lý Ngọc Châu quả nhiên bước lên phía trước, ngoan ngoãn quỳ xuống.

Lúc này Nhất Linh mới cuống lên, vội vàng chặn Lý Ngọc Châu lại: “Cô nương khoan đã! Long đầu, việc này…”

Lý Thanh Long trừng mắt nhìn cậu: “Cái gì, ngươi dám trái lại ý nguyện của

cha ngươi sao?"

Nhất Linh lúng túng lắc đầu: "Không… không phải"

"Thế thì làm sao? Hay là tướng mạo con gái ta xấu xí, phẩm hạnh không tốt?"

"Cũng không phải". Nhất Linh cứ lắc đầu liên tục: "Lý cô nương đã được xưng danh Long nữ Giang Nam, vạn dân mang ân, người người kính phục. Nếu lấy được cô ấy làm vợ cũng thật là phúc mười đời, chỉ là… chỉ là…"

Trong lòng cậu trăm mối tơ vò, nghĩ đến Lục Trúc, đến Lục Từ Anh, càng nghĩ mình chỉ là giả, chỉ có điều sự việc xảy ra quá nhanh, có muốn từ chối cũng không tìm ra cách nào toàn bích. Nhìn thấy khuôn mặt Lý Ngọc Châu hằn lên tức giận, Lý Thanh Long càng giận dữ hơn, bỗng nhiên nhớ đến cái đầu trọc của mình, nhanh trí đáp lại: "Chỉ có điều vãn bối vốn là một hòa thượng".

Phụ tử Lý Thanh Long đều kinh ngạc. Lý Ngọc Châu đưa mắt nhìn cái đầu trọc của Nhất Linh, bỗng bật cười lớn. Chợt nhớ ra tình thế, nàng hơi lúng túng cúi đầu xuống, nhưng nụ cười vẫn không tắt trên khuôn mặt. Hình dung này so với Long Nữ Giang Nam trên bức họa còn đẹp gấp cả mười lần.

Lý Thanh Long cũng phá ra cười, Nhất Linh đỏ mặt, nói: "Tiểu tăng không nói dối, Long đầu nhìn đây, tiểu tăng đã từng thụ giới"

Lý Thanh Long thôi không cười nữa, nghiêm chỉnh: "Thôi được, xin hỏi tiểu sư phụ, điều giới thứ nhất của cửa Phật là gì?"

"Phật dạy chúng sinh đều bình đẳng, điều giới thứ nhất là giới sát"

"Thế thì hai đám cháy của tiểu sư phụ thiêu sống hơn vạn quân của Thanh Long Hội ta và ba nghìn người ngựa của Quần Anh Hội được gọi là cái gì? Tiểu sư phụ chắc sẽ nói, người đốt lửa không phải là vãn bối, vãn bối chỉ ra lệnh thôi chứ?"

Lý lẽ này quả thật là lợi hại, Nhất Linh cứng lưỡi không biện luận được câu

nào.

"Còn nữa, Thiên Đồ huynh chỉ có mỗi một người con, Thiết Huyết Minh cũng chỉ có mỗi một chủ nhân, lẽ nào thế điệt định làm hòa thượng suốt đời sao? Tục ngữ có câu 'Bất hiếu hữu tam, vô hậu vi đại'. Việc hương khói của Thù gia chẳng lẽ đến đời thế điệt là kết thúc sao? Cửa Phật không dung ngươi, cha ngươi dưới suối vàng linh thiêng cũng nhắm mắt không yên, làm sao ngươi lại làm hòa thượng được?"

Lý Thanh Long quả không hổ Long đầu đại phái, từng câu từng chữ đều sắc bén, có tình có lý, Nhất Linh cứ thế đứng sững, á khẩu vô ngôn.

Lý Ngọc Châu xen vào, giọng đã có chút dỗi hờn: "Cha à, chúng ta về thôi!"

Lý Thanh Long rầu rầu: "Cũng chỉ tại lão phu này lắm chuyện, vốn dĩ muốn hóa giải đại thù thành người một nhà, cùng chung sức chống lại Quần Anh Hội. Thôi vậy, về đi, quay về Giang Nam, khỏi phải ở lại đây thêm xấu mặt!". Nói rồi dắt con gái bước đi.

Nhất Linh cuống quít, nghĩ: "Thanh Long Hội mà rút đi rồi, Quần Anh Hội cứ bao vây Trung Nghĩa thành thì cũng có khả năng vây chết Thiết Huyết Minh này", vội gọi với theo: "Long đầu, xin đợi đã!".

Lý Thanh Long quay đầu lại, cười khẽ: "Cao tăng hiệu triệu, không biết còn có mỹ ý gì nữa đây?"

Nhất Linh đỏ mặt, cắn răng nói: "Long đầu dạy bảo thật đúng, cửa Phật chắc chắn khó dung một hòa thượng tay nhúng đầy máu như ta". Trong lòng lại nghĩ: "Thực ra thì cả giới sát lẫn giới sắt, cái gì mà ta chưa phạm chứ!"

Lý Thanh Long mừng rỡ: "Thế mới đúng là con ngoan của Thiên Đồ huynh chứ!" Nói đoạn kín đáo thở phào. Tất cả đã nằm trong kế hoạch. Trên linh đường lão ta đã làm trò quỷ quái ép hôn trước linh cữu Thù Thiên Đồ, sớm đã biết rằng Nhất Linh không đồng ý không được.

Nhất Linh cúi đầu: "Long đầu tác thành cho cuộc hôn nhân này, Thù Tự

Hùng cảm kích vô cùng. Nhưng điệt vẫn muốn sau khi dẹp được Quần Anh Hội, dẹp bằng giang hồ xong mới tính đến chuyện hôn nhân, không biết Long đầu có tán thành không?"

Lý Thanh Long gật đầu: "Đương nhiên là được, nhưng tại sao không thành hôn xong, kết thành hai nhà, cùng đối phó với Quần Anh Hội?".

Lý Thanh Long không biết rằng Nhất Linh còn có một ý khác. Nhìn Lý Thanh Long ép hôn vội vàng như vậy, trong lòng cậu không thể không nghi ngờ, lúc này ngẩng đầu lên rắn rỏi đáp: "Cổ nhân có câu "Hung Nô vi thoái, hà vi gia vi", chính là muốn cảnh cáo người dũng sĩ vui thú thê nhi sẽ nhụt mất chí khí, Thù Tự Hùng mặc dù chẳng ra gì cũng muốn học lấy cái lý đó của người xưa".

Các đầu não của Thiết Huyết Minh hò reo tán thưởng, Lý Thanh Long cũng không thể không gật đầu, trong lòng nghĩ thầm: "Tiểu tử này cũng ma quái thật đấy, nhưng chỉ cần mở đầu như thế, đừng tưởng bở thoát được khỏi tay lão phu!" đoạn nói: "Được lắm, có chí khí. Việc hôn nhân coi như đã định. Hai đứa không phải là thế tục nhi nữ nữa. Ta để cho con gái Ngọc Chân ở lại Thiết Huyết Minh, thứ nhất là để hai người có thời gian hiểu nhau, tăng thêm tình cảm, thứ hai là ta cũng có tâm tư riêng. Quần Anh Hội nếu đánh đến đây, có con gái của ta bên cạnh đôn đốc, con rể tương lai lẽ nào lại không cố gắng hết sức mình?" Nói rồi cười lên sảng khoái.

Nhất Linh lạnh người, nếu đồng ý để Lý Ngọc Châu ở lại bên cạnh mình thì cửa ải Lục Trúc làm sao qua nổi đây? Nhưng Lý Thanh Long đã nói thế, thật khó mà từ chối được. Nét mặt cậu phút chốc ngập tràn đau khổ, may mà Lý Ngọc Châu đang ngượng ngùng cúi đầu nên không nhìn thấy, nếu không chẳng biết nàng sẽ tức tối đến chừng nào. Long Nữ Giang Nam gia thế hiển hách, đẹp tựa trăng rằm, nam nhân ngưỡng mộ theo đuổi có biết bao nhiêu người. Bất kỳ chàng trai nào mà có nàng bên cạnh ắt phải vui vẻ gấp mười

lần so với được làm thần tiên. Đau khổ như Nhất Linh bây giờ, tìm khắp trong thiên hạ hỏi có ai như thế?

Đợi đoàn người ra đến cửa thành Trung Nghĩa, Lục Trúc mới từ trên thành bước xuống. Nhìn thấy mỗi một mình Lý Thanh Long đi ra, Lý Ngọc Châu ở lại trong thành, nàng ngạc nhiên vô cùng, trừng mắt nhìn Lý Ngọc Châu: "Cô không đi sao?".

Hôn sự coi như đã định, Lý Ngọc Châu sẽ trở thành chủ mẫu của cả Thiết Huyết Minh. Một a hoàn nhỏ bé có sao mà lại dám ăn không nói có với chủ nhân như vậy? Nhưng Lý Ngọc Châu đã biết nữ tỳ này được sủng ái đặc biệt, lại còn lúc nào cũng đeo mặt nạ, quả thật quá mức ly kỳ. Nàng là một người con gái thông minh, biết rằng trước mắt không nên gây sự, hơn nữa giờ đây đã có chỗ dựa, thu phục Nhất Linh trước rồi đối phó với a hoàn vô phép này cũng không muộn. Nghĩ như vậy, Lý Ngọc Châu ngoảnh đầu sang, không nhìn Lục Trúc mà cười thân thiện với Nhất Linh: "Tự Hùng, nghe nói kiến trúc Phi Long cung của chàng lộng lẫy mà hùng vĩ, có thể quan sát toàn cảnh Thiết Huyết Tổng đường, chàng dẫn muội đi xem một chút, cũng là để làm quen với ngôi nhà tương lai của muội, có được không?" Ba chữ "có được không" nghe mới ngọt ngào làm sao.

Nhất Linh lại một lần nữa lạnh người, biết đã gặp nguy. Quả nhiên Lục Trúc giương mày hét lên: "Tiểu hòa thượng, thế này là thế nào?"

Tiểu hòa thượng chính là cái thóp chí mạng của Nhất Linh. Thay đổi thành người khác, không có chứng cứ gì, có thể chống chế lại bọn lưu manh, thậm chí có thể giết người diệt khẩu, nhưng Nhất Linh vốn là người thật thà, nghe mãi vẫn có cảm giác tim đập chân run.

Bộ dạng rụt rè của chàng làm cho Lý Ngọc Châu phừng phừng tức giận. Nàng ưỡn ngực ra đắc ý: "Thế này là thế nào? Nói cho ngươi biết, linh đường đã chứng giám hôn sự, ta đã trở thành chủ mẫu tương lai của ngươi.

Lần này tha cho ngươi tội vô tri, lần sau còn dám vô lễ như thế nữa, đừng có trách ta không nể mặt".

Lục Trúc mắt càng vằn lên: "Tiểu hòa thượng kia, được thôi, vừa cắt đứt với Lục Từ Anh, lại vồ ngay lấy Lý Ngọc Châu!" rồi quay phắt sang Lý Ngọc Châu, gằn giọng: "Muốn xử ta, cứ thử xem liệu ngươi có bao nhiêu phân lượng!" Nói xong hai tay như nắm mà không phải nắm, vồ mà không phải vồ, nhanh như chớp vung ra bổ xuống mặt Lý Ngọc Châu. Long Nữ Giang Nam cũng không chịu kém, tay ngọc nắm thành quyền cũng tức khắc bung ra, hai bên đấu với nhau bất phân thắng bại.

Nhất Linh cuống cuồng, chạy vòng quanh hai người hét lên: "Đừng đánh nữa, đừng đánh nữa". Cổ Uy mặt đỏ tía tai, cũng la lớn can ngăn, nhưng tất cả đều vô hiệu. Đây là việc trong nhà Nhất Linh, ba Đường chủ đều là cáo già đã thành tinh, làm sao lại đổ công sức ra mà không tính toán!

Hai mỹ nhân cứ thế lao vào đánh nhau chí mạng. Lý Ngọc Châu xoay người, Lục Trúc xông tới, Lý Ngọc Châu né sang một bên tung một cú trời giáng vào bắp tay trái Lục Trúc. Tay phải Lục Trúc cũng nhanh hơn chớp bổ vào vai Lý Ngọc Châu. Cú mổ này mà trúng thì Lý Ngọc Châu không chết cũng tàn phế. Nhưng nếu Lục Trúc cứ cưỡng cầu ra chiêu thì cũng vong thân chí mạng như vậy, Nhất Linh chẳng còn cách nào khác lại phải xông vào can thiệp.

Hai tay của hai người lại bị Nhất Linh túm chặt, nhưng cả hai vẫn không phục, miệng thở hồng hộc, mắt hằm hằm nhìn như muốn ăn tươi nuốt sống đối phương.

Nhất Linh đầu óc đã hoàn toàn mụ đi, hét lên: "Lạy Bồ Tát, hai người thôi không đánh nhau nữa có được không?"

Lý Ngọc Châu cắn răng, vùng tay ra: "Thả ta ra, để ta đi, bị một con a hoàn ức hiếp, ta còn ở lại đây làm gì?" Nói xong tự dưng muốn khóc, nhưng tay

vẫn bị nắm chặt không thoát ra được, thực ra thì nàng dùng lực cũng không đủ mạnh.

Nhất Linh vội nói: “Cô nương đừng vội đi, ta…ta…ta nói lời sẽ giữ lời!”

“Được lắm!” đến lượt Lục Trúc gầm lên: “Ngươi nói lời giữ lời thì hãy để cô ta lại, ta đi!”. Nói đoạn vùng tay ra, đúng là nàng đã lấy hết sức vùng ra nên thoát được khỏi tay Nhất Linh, chạy nhanh về hướng Phi Long cung.

Nhất Linh dợm người muốn đuổi theo, chợt nhớ Lý Ngọc Châu vẫn còn trong tay mình nên lại phải đứng yên. Mắt thấy bóng một người khuất vào đêm đen, một người đứng ngay trước mặt đang mếu máo sắp khóc, chỉ thở dài được một tiếng, ôm lấy cái đầu trọc quỳ xuống đất.

Linh thứu phi long

Dịch giả: Tiêu Dao Tử

Chương 8

Đúng lúc Nhất Linh đang khổ não chỉ muốn leo lên mặt thành mà nhảy đại xuống, một đám phụ nữ từ đâu đột nhiên hấp tấp chạy lại, chính là vợ và hai thiếp của Cổ Uy.

Lão hồ ly này nhìn thế biết nguy đã sai người gọi hậu cung của mình tới giải vây cho Minh chủ.

Nhìn thấy Lý Ngọc Châu, cả ba nữ nhân kia cùng ồ lên xôn xao, vợ Cổ Uy nói: “Lẽ nào là Long Nữ Giang Nam, quả đúng là còn đẹp hơn nhiều lần Long nữ trong tranh”. Một người thiếp than vãn: “Một vị hôn thê đẹp như

thế, lẽ nào Minh chủ nỡ làm tổn thương cô ấy sao?" Người kia vung tay: "A hoàn Lục Trúc thật là không biết lớn bé gì cả, tôi từ lâu đã không vừa mắt rồi!"

Ba người mỗi người một câu, tán thưởng Lý Ngọc Châu, trách Nhất Linh, mắng Lục Trúc. Lý Ngọc Châu đưa mắt nhìn Nhất Linh giọng uất ức: "Muội nên đi thôi, ở lại còn ý nghĩa gì đâu!"

Vợ Cổ Uy nói ngay: "Đúng, đúng, đúng, chúng ta đi, không ở đây nữa, đến nhà chúng tôi cho Minh chủ biết tay!" Một người thiếp: "Lát nữa bảo Minh chủ đích thân đến đón". Người kia tiếp lời: "Đích thân đến đón cũng không về, ai bảo Minh chủ ép người quá đáng chứ?" Ba người phụ nữ phối hợp vây công nhịp nhàng khiến Lý Ngọc Châu cứ đứng như trời trồng rồi ngoan ngoãn để họ kéo tuột đi.

Các đầu não thấy Thanh Long Hội bỗng nhiên công kích Quần Anh Hội từ đằng sau, ép Lục Cửu Châu giải vây thì vui mừng ra mặt!

Mấy lão già đều thở phào nhẹ nhõm, Tân Vô Ảnh giơ một ngón tay: "Cổ huynh, hôm nay huynh quả là đã làm được một việc tốt". Cổ Uy ngẩng cao đầu: "Phục chưa, lão phu vẫn còn hai chiêu nữa!" Tân Vô Ảnh gật đầu lia lịa: "Phục rồi, phục lắm rồi!"

Bạch Hạc Niên là người đầu tiên thôi cười, đến trước mặt Nhất Linh nhắc nhở: "Minh chủ, Lục Trúc cô nương… đi xem xem thế nào".

Nhất Linh lúc này mới giật mình, vội chạy như bay về hướng Phi Long cung. Vừa mới đến cổng, chỉ nhìn thấy Lục Trúc từ tầng ba nhảy xuống, nhún người một cái đã sang một tầng khác thấp hơn.

Nhất Linh gọi với theo: "Tỷ tỷ!"

Lục Trúc quay đầu lại, ánh trăng chiếu vào mặt nàng, trên má vương đầy nước mắt nhưng đôi mắt lại ráo hoảnh. Nhìn thấy Nhất Linh, Lục Trúc quay đầu đi luôn.

Nhất Linh lại gọi: "Tỷ tỷ!"

"Còn đến đây làm gì?" Lục Trúc cất giọng lạnh lùng, vẫn không quay đầu lại. Trong lòng Nhất Linh nhói đau, lúng túng: "Đệ… đệ cầu xin tỷ đừng đi!"

Lục Trúc cười nhạt: "Cô ta đừng đi, ta cũng đừng đi, đều ở lại, ngươi không bận rộn lắm sao?"

"Đệ…" Nhất Linh quả nhiên không nói được gì thêm.

"Tự bảo trọng!" Lục Trúc dứt khoát, chần chừ một lát rồi chạy thẳng ra ngoài thành.

"Tỷ tỷ!" Nhất Linh gọi với theo, đột nhiên phi thân nhanh như luồng điện, hai cú nhảy đã đến sau lưng Lục Trúc, giang hai tay ra ôm lấy nàng.

Lục Trúc không ngờ thân pháp của cậu lại nhanh như vậy, chưa kịp định thần đã rơi gọn vào vòng tay Nhất Linh. Nàng dùng hết sức giãy giụa, nhưng càng bị Nhất Linh giữ chặt hơn, không làm sao có thể thoát ra được. Giằng co một lát, Lục Trúc tức giận hét lên: "Bỏ tay ra, nếu không ta sẽ cắn lưỡi chết cho ngươi xem!"

Nhất Linh lớ ngớ, từ từ buông lỏng hai tay. Lục Trúc vùng ra bước lên hai bước, Nhất Linh bỗng cất giọng bình tĩnh: "Tỷ, hãy nghe đệ nói một câu!". Lục Trúc dừng lại nhưng không quay đầu, giọng lạnh nhạt: "Nói đi!".

"Đệ là Nhất Linh, không phải Thù Tự Hùng!"

"Nói thế là ý gì?" Lục Trúc quay người lại, nhìn thấy nước mắt lăn dài trên gò má Nhất Linh.

"Bất luận là Lý Ngọc Châu hay Lục Từ Anh, người mà họ yêu thích đều là Thù Tự Hùng giàu có quyền thế, nhưng đệ đây chỉ là Nhất Linh tiểu hòa thượng. Đợi đến khi Thù Tự Hùng thật xuất hiện, bọn họ biết rõ ra chân tướng, chắc chắn cả hai đều không muốn gả cho đệ đâu!"

"Lúc đó gạo đã nấu chín thành cơm, không muốn gả cũng đả gả rồi!" Lục

Trúc lại bĩu môi quay đi.

“Không, đệ không cần!”, Nhất Linh lắc đầu: “Vì thế mặc dù đệ đã nhận lời lấy Lý Ngọc Châu, nhưng vẫn từ chối không thành thân. Đệ giữ cô ta lại chỉ là để tận dụng lực lượng của Thanh Long Hội đối kháng với Quần Anh Hội”.

Lục Trúc chăm chú nhìn Nhất Linh, nụ cười từ từ trở lại trên khuôn mặt nàng. Một lát nàng bước lại gần cậu: “Hòa thượng ngốc, tại sao ngươi không nói sớm?”

“Đệ… đệ không kịp”. Nhất Linh bối rối xoa xoa cái đầu trọc.

Lục Trúc đưa tay lau nước mắt trên mặt Nhất Linh, nhẹ nhàng nói: “Là ta không tốt”. Hai người cùng xích lại gần, hai khuôn mặt chạm sát vào nhau. Quấn quýt một hồi lâu, Lục Trúc đẩy Nhất Linh ra, sửa lại y phục, nói: “Được rồi, cậu có thể đi gặp Long nữ Giang Nam đó được rồi!”

Nhất Linh ôm chặt eo nàng, lắc đầu: “Không, đệ không muốn gặp cô ta”.

Lục Trúc đưa mắt nhìn Lục Trúc: “Long nữ Giang Nam đẹp đến thế mà, đừng có miệng nói một đằng, bụng lại nghĩ một nẻo!”

“Không xinh bằng tỉ!” Nhất Linh hôn nhẹ lên má Lục Trúc.

“A, ngươi xấu quá!” Lục Trúc kêu lên: “Nếu như ta mà xấu hơn thì cậu đã chạy ngay đến chỗ cô ta rồi chứ gì?”

Nhất Linh lắc đầu: “Thiên hạ này không có người con gái nào đẹp hơn tỷ cả!”

Nhất Linh cười tươi như hoa, ngả đầu vào vai Nhất Linh, chỉ cảm thấy trong lòng ấm áp vô bờ. Một lát, lo lắng trong tâm lại trỗi dậy, nàng ngẩng lên nhìn Nhất Linh: “Cứ cho là Thanh Long Hội liên kết với Thiết Huyết Minh thì thực lực cũng không qua nổi Quần Anh Hội, làm sao mà có thể đánh bại được Lục Cửu Châu?”

Nhất Linh chau mày: “Đúng đấy!”.

“Thế thì cậu mau nghĩ cách đi!”.

Nhất Linh đau khổ: “Không nghĩ ra!”

Lục Trúc tỏ vẻ cáu giận, quay phắt người lại: “Không phải là không nghĩ ra, mà là muốn kéo dài thời gian, như vậy có thể ở lâu hơn bên cạnh Long nữ Giang Nam chứ gì, hừ!”

Nhất Linh cuống lên: “Không, không phải thế!” vội chuyển người đến trước mặt Lục Trúc, Lục Trúc lại quay người đi, cứ lặp lại ba bốn lần như vậy khiến cho cậu chỉ còn biết vò đầu bứt tai.

Thực ra Lục Trúc chỉ giả vờ tức giận, muốn ép pháp tử của Nhất Linh phải nghĩ ra phương cách, bởi tiềm năng của Truyền đăng đại pháp chỉ có dưới sức ép cực hạn mới bật ra được.

Nhất Linh bị dồn đến mụ cả người, bỗng trong đầu hiện lên một ý nghĩ, vội vàng nói: “Có rồi!”.

“Là cách gì vậy?” Lục Trúc vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ: “Mau nói ra xem nào!”

“Thiên Long Đại trận, chúng ta cùng luyện Thiên Long Đại trận”.

“Thiên Long Đại trận? Ý cậu nói là một trận pháp?”

“Đúng thế” Nhất Linh giải thích: “Thiên Long Đại trận, tám trăm người chia thành bốn đội, giống như nanh vuốt của rồng, quay tròn hô ứng. Tám trăm người có thể địch lại hàng vạn quân giáp sắt, nếu cùng võ lâm tranh hùng thì mỗi đội sẽ thành một Thanh Long Tiểu trận. Có là đại cao thủ võ lâm cũng không dễ dàng thoát khỏi trận này”.

“Tuyệt quá!” Lục Trúc vỗ tay hoan hô, xoa nhẹ lên cái đầu trọc của Nhất Linh nói: “Trong đầu hòa thượng này không biết chứa bao nhiêu thứ”

Nhất Linh dang tay ôm lấy nàng, chạm phải bộ ngực ấm áp của Lục Trúc, ngửi thấy mùi hương tỏa ra từ người nàng, trong đầu bỗng xuất hiện những ý nghĩ táo bạo, liền ghì chặt Lục Trúc hơn, rúc vào trước ngực nàng.

Lục Trúc mỉm cười, tóm lấy cái đầu trọc kéo lên: “Đừng vội thế, đợi luyện xong Thiên Long Đại trận, lật đổ Quần Anh Hội, đuổi Lý Ngọc Châu đi, ta nhất định sẽ cho cậu muốn gì được nấy!”
Nhất Linh trong lòng sôi sục, ngẩng đầu nói lớn: “Bây giờ chúng ta đi tuyển người luyện trận!”
Quả nhiên ngay đêm đó triệu tập đủ tám trăm người, toàn là tinh binh thân thủ nhanh nhạy, bắt đầu luyện tập Thiên Long Đại trận.

oOo

Chuyện Lý Thanh Long dẫn con gái vào trong Thiết Huyết Minh, sau đó đi ra mỗi một mình đã được do thám báo lên. Phụ tử Lục Cửu Châu nghe xong thất kinh biến sắc.
Lục Cửu Châu chửi lớn: “Lão tặc này thật vô liêm sỉ, dùng cả con gái để lôi kéo tiểu tặc Thù Tự Hùng”
Mỹ nhân kế lão ta từng dùng, nhưng bây giờ đã không nhớ nổi nữa.
Lục Từ Anh vừa hận vừa phẫn nộ: “Con gái Lý Ngọc Châu của Lý Thanh Long được mệnh danh là Long nữ Giang Nam, nghe nói sắc đẹp như hoa, thảo nào tiểu tặc vừa nhìn đã xiêu lòng”.
Lục Cửu Châu nghiến răng: “Lão tặc đừng tưởng bở, truyền lệnh cho ta, trước lúc trời sáng công kích Thanh Long Hội, đánh cho Lý Thanh Long không kịp trở tay”
Khi Quần Anh Hội tiến đánh Thanh Long Hội, Nhất Linh, Lục Trúc vừa thức trắng tuyển ra tám trăm quân, vẫn chưa được nghỉ lấy một phút. Hai người nghe thấy tiếng hò hét, vội chạy ra khỏi Phi Long cung, quân gác thành vội vã cấp báo: “Quần Anh Hội thừa lúc đêm tối xuất quân đánh Thanh Long Hội, hình như đã tấn công lên núi”.

Đúng lúc Lý Ngọc Châu cũng chạy tới, nghe được tin liền giật tay áo Nhất Linh khẩn khoản: "Tự Hùng, mau đến cứu viện đi, muộn e là không kịp đâu!"

Nhất Linh cũng biết không thể chậm trễ được nữa, đứng tại chỗ truyền lệnh: "Đường chủ tam đường mỗi người dẫn một nghìn quân, cùng với ta đánh từ phía sau Quần Anh Hội, Mai Hộ pháp thủ thành!"

Lý Ngọc Châu cuống lên: "Ba nghìn người làm sao mà đủ được, Tự Hùng ngươi có thể làm ngơ thấy chết mà không cứu sao?" Chưa nói xong hai mắt đã đỏ ngầu. Nhất Linh nhìn thấy bộ dạng nàng như vậy, đành nói với Mai Tử Kỳ: "Nếu thấy tình thế không được, có thể lại điều thêm viện binh!" Quay đầu nói với Lục Trúc: "Tỷ cũng ở lại thành" Cậu chỉ mấp máy môi, Lý Ngọc Châu lòng đã loạn, lần này không nghe thấy.

Trung Nghĩa môn mở rộng, Nhất Linh dẫn ba nghìn quân xông ra cửa, nhìn thấy ngay Lục Từ Anh dẫn mấy nghìn người ngựa, bày binh bố trận chặn ở phía trước. Gặp nhau, cả hai bên đều sửng lại, Lục Từ Anh liếc mắt nhìn Lý Ngọc Châu lạnh lùng: "Các người đã đính hôn rồi sao?".

Nhất Linh buột miệng: "Đúng… à…không…".

Lý Ngọc Châu nhìn Nhất Linh, mắt đã vằn lên: "Cô ta là ai, có phải Lục Từ Anh nào đó không?"

Nhất Linh không dám nhìn vào mắt nàng, thiểu não gật đầu.

Lý Ngọc Châu tức tối: "Ngươi thật là đồ không có lương tâm, cha ta đã đồng ý gả ta cho ngươi, bây giờ nước sôi lửa bỏng, ngươi lại quay sang đầu mày cuối mắt với con gái kẻ thù. Hoàng thiên ơi, tại sao tôi lại khổ thế này!". Nói rồi phẫn uất lao về phía Lục Từ Anh, điệu bộ không khác gì phi thân nạp mạng.

Nhất Linh nhìn lên ngọn núi trước mặt, âm thanh hò hét đâm chém đang dâng cao như thủy triều. Quần Anh Hội đã xông lên trên núi, biết không thể

chậm được nữa, tránh ra một bên xông lên trước, lướt qua Lục Từ Anh. Nhất Linh không dám dùng binh đao, hai tay trống trơn, nhìn thấy người là tóm lấy, quẳng mạnh lên trên không. Dù không giết một ai nhưng cách ra tay như vậy đủ làm cho người ta sợ đến chết khiếp. Quân lính Quần Anh Hội chặn ở Trung Nghĩa môn khoảng năm nghìn người ngựa, ba nghìn quân của Thiết Huyết Minh khó mà có thể xông ra. Nhưng Nhất Linh như một trận cuồng phong thổi tung cỏ dại, đi đến đâu đội ngũ của Quần Anh Hội tan tành đến đấy, hàng đống thân người liên tiếp bay lên cao ba, bốn trượng, kêu ú ở trên không rồi rơi bịch xuống đất.

Cứ như vậy, thế trận của Quần Anh Hội bắt đầu lung lay, hơn năm nghìn quân ôm đầu bỏ chạy, mất hết ý chí chiến đấu.

Quần Anh Hội so với Thanh Long Hội, người ngựa đông, cao thủ nhiều, lại chủ động tấn công bất ngờ, vốn đã hoàn toàn chiếm thế thượng phong. Nhưng năm nghìn quân trước thành Trung Nghĩa bại trận, thế tấn công tiêu tán. Thanh Long Hội nhìn thấy Thiết Huyết Minh đến viện trợ, dũng khí tăng lên ngùn ngụt, kéo quân tràn xuống phản công. Thế trận Quần Anh Hội phút chốc vỡ tan, chỉ đành vừa đánh vừa lui.

Thiết Huyết Minh toàn thắng, nhưng Quần Anh Hội người đông thế mạnh không dám truy đuổi. Nhất Linh cho quân tiến đến phía trước thành Trung Nghĩa, án binh phòng thủ.

Người ngựa của Quần Anh Hội rốt cuộc vẫn hơn nhiều Thanh Long Hội, Lý Thanh Long mặc dù đuổi được Quần Anh Hội xuống núi nhưng không dám thừa thế truy sát.

Lục Cửu Châu thua trận, thống hận vô cùng, nhưng Nhất Linh lại dùng bài đánh chưa thắng đã rút lui, khiến cho lão ta chẳng còn cách nào khác, cũng phải ra lệnh thu binh.

Thiết Huyết Minh, Thanh Long Hội cùng bắt tay nhau, đánh thắng được Lục

Cửu Châu một trận. Ngày hôm say Lý Thanh Long vào Thiết Huyết đường, Thiết Huyết Minh mở tiệc ăn mừng. Lý Thanh Long vừa uống rượu vừa chửi Lục Cửu Châu, vừa không ngớt tán thưởng Nhất Linh.

Hai điều này đều là điều Cổ Uy muốn nghe. Tục ngữ có câu gặp tri kỷ nghìn ly cũng ít, nên uống một trận sảng khoái.

Lý Ngọc Châu lúc trước còn trách Nhất Linh không muốn xuất lực, về sau nhìn chàng trai đại phát thần uy, một mình đánh Quần Anh Hội rối tung tơi tả, lại nghe phụ thân hết lời tán thưởng Nhất Linh, tất cả tình cảm yêu quý phút chốc đều dồn sang cho cậu. Sắc đẹp của nàng, phi Bồ tát thì không có nam nhân nào là không động lòng. Nhất Linh tửu lượng không cao, nâng ly chẳng qua chỉ là góp vui, qua vài tuần rượu đã bị sự dịu dàng tình cảm của Lý Ngọc Châu làm cho mê muội đầu óc.

Sau chuyện tối hôm qua, Lục Trúc tự cho là đã hiểu rõ tấm lòng chân thật của Nhất Linh, không để chuyện Lý Ngọc Châu trong lòng nữa. Tuyển lựa xong tám trăm tinh binh, nàng đóng cửa Phi Long cung, tự đi hướng dẫn Thiên Long Đại trận để tránh hờn ghen vô ích.

Lục Trúc không để ý đến Lý Ngọc Châu, Lý Ngọc Châu lại lo lắng đến Lục Trúc, tối đến hỏi Nhất Linh: “Lạ thật, cả ngày không thấy a hoàn bảo bối đó đâu, ở chỗ nào thế nhỉ?”

Nhất Linh đáp: “Chẳng đi đâu cả, chỉ ở trong Phi Long cung”.

“Trốn ở đó làm gì? Không thèm nhìn muội hay không dám gặp muội?” Lý Ngọc Châu nhìn Nhất Linh cười, chỉ cần quan sát cách chàng trả lời thì sẽ thấy nàng và Lục Trúc ai hơn ai.

Nhất Linh trả lời: “Đều không đúng, cô ấy ở trong cung tập luyện một trận pháp mới, để đối phó với Quần Anh Hội”

Lý Ngọc Châu ngạc nhiên: “Trận pháp gì?”

Nhất Linh đang định mở miệng, bỗng nhiên như nhớ ra, đáp: “Cái này

không thể tùy tiện nói ra được. Nếu muội muốn biết, dần dần ta sẽ hỏi cho".
Trong lòng lại niệm: "A di đà Phật, ta lại phạm vào điều giới nữa rồi!"
Lý Ngọc Châu bán tín bán nghi nhìn cậu: "A hoàn này giấu đầu hở đuôi, lúc nào cũng có vẻ bí mật. Rõ ràng chàng coi cô ta như bảo bối, muội hỏi chàng nhé, rốt cuộc cô ta là gì của chàng, chàng có thể trả lời muội thật lòng được không?".
Nhất Linh nói dối lần đầu, lần thứ hai đã thành thục hơn, liền tỏ ra thành thật: "Cô ấy là chị họ của ta, thấy Thiết Huyết Minh gặp nguy thì đến giúp ta mà thôi, cái gọi là a hoàn chỉ là để che mắt mọi người".
Lý Ngọc Châu à lên: "Thảo nào cô ta không sợ chàng, ngược lại chàng lại có vẻ sợ cô ta, thì ra là chị họ", rồi cười nửa đùa nửa thật nhìn Nhất Linh: "Chỉ sợ không phải là họ hàng mà còn có quan hệ khác nữa, đúng không?"
Trống ngực Nhất Linh đập thình thịch, nghĩ thầm: "Nữ nhân này to gan thật, vừa yêu vừa ghen chí mạng, ta quyết không thể nói thật được!". Bèn nhìn Lý Ngọc Châu hỏi vẻ ngốc nghếch: "Quan hệ khác là cái gì vậy? Tiểu đệ ngu dốt, không hiểu được cao kiến"
Lý Ngọc Châu đỏ mặt, đánh vào vai Nhất Linh: "Đồ xấu xa, chàng không thật thà!" Nhất Linh quyết đóng vai ngốc nghếch đến cùng: "Ta có gì không thật thà chứ?"
Lý Ngọc Châu trong lòng bán tín bán nghi, rất muốn hỏi cho rõ ràng, mặt ửng hồng hỏi nhanh: "Cô ta đúng là chị họ, chứ không phải là chị nhân tình của chàng?"
Nhất Linh trong lòng thở hắt ra một cái, nghĩ thầm: "May mà cô ta còn là một thiếu nữ, lại vẫn dám nói ra những lời đó. Gan cô ta to, gan ta không thể nhỏ được". Bèn một tay quàng vào eo Lý Ngọc Châu, cười cười: "Nàng mới là chi nhân tình của ta, cô ấy đúng thực chỉ là chị họ của ta mà".
Lý Ngọc Châu vừa thẹn vừa mừng, vội đẩy Nhất Linh ra: "Ai là nhân tình

của chàng chứ, mau bỏ muội ra kẻo người ta nhìn thấy"
Lý Ngọc Châu không đẩy ra thì chưa biết chừng chỉ một lúc sau thôi là Nhất Linh cũng buông ra. Trái lại, nàng càng chống đối thì Nhất Linh càng ôm chặt hơn, cười to: "Ta là Minh chủ, Thiết Huyết Minh này ai nhìn thấy cũng chỉ có thể giả vờ như không thấy". Mắt nhìn Lý Ngọc Châu thẹn thùng, gò má hồng lên trông thật đáng yêu, lòng Nhất Linh mỗi lúc một rạo rực, liền cúi xuống hôn lên môi nàng.
Lý Ngọc Châu nghiêng đầu né tránh, nhưng cả người đã bị Nhất Linh giữ chặt, làm sao có thể tránh đi đâu, cuối cùng thì hai đôi môi cũng chạm được vào nhau.
Nhất Linh mặc dù vẫn chưa phải là một đàn ông thực sự, nhưng đã trải qua mấy hồi thắm thiết với Lục Trúc và Lục Từ Anh, trong người cũng đã có chút kinh nghiệm, từ từ hôn say đắm Lý Ngọc Châu, bàn tay cũng thuần thục đưa đến những chỗ mà nó muốn tới.
Cơ thể người con gái thật bí hiểm, đến bây giờ Nhất Linh cũng chưa biết, cái mà cậu thích nhất là bộ ngực nữ nhân. Bộ ngực của người thiếu nữ mười bảy mười tám mơn mởn vun đầy, vừa rắn chắc lại vừa mềm mại, lần nào chạm vào cũng đều có cảm giác mê hồn.
Nhất Linh vuốt ve mãi bộ ngực của Lý Ngọc Châu, toàn thân mỗi lúc một rực lên trong cảm giác muốn chiếm hữu. Chính lúc đang định phá thành đoạt lũy, bỗng trong đầu vụt lên ý nghĩ nhanh như luồng điện: "Ta là Nhất Linh, không phải Thù Tự Hùng. Người con gái này yêu hư vinh quyền thế, tuyệt đối không thể gả cho một tiểu hòa thượng nghèo kiết xác như ta".
Lý Ngọc Châu cứ để cho Nhất Linh mặc sức hôn hít vuốt ve, người đã mềm ra như sợi bún. Nhất Linh rút tay về, phải một lúc lâu nàng mới trở lại bình thường, liền rúc vào lòng Nhất Linh, nửa xấu hổ nửa giận hờn vòng tay đánh liên hồi vào lưng cậu: "Đồ tồi, đồ tồi, chàng đã chiếm đoạt muội rồi!" Một

lúc sau nàng lại cắn nhẹ vào tai Nhất Linh, hỏi: “Tự Hùng, chàng nói đi, có phải là chàng thích muội thật không?”

Hai chữ Tự Hùng, Nhất Linh nghe lúc này không có nghĩa gì cả, cậu che mặt nói: “Ta sẽ đếm một hai ba, nếu muội không đi ra, ta sẽ ôm muội lên giường, sẽ lột hết quần áo muội ra, từ từ chiếm đoạt muội đấy”.

Lý Ngọc Châu dẫu sao vẫn là một khuê các xử nữ, nghe nói thế rùng mình, kêu lên vùng ra, nhìn Nhất Linh vừa thẹn vừa giận: “Ai, chàng nói cái gì?”.

Nhất Linh cười cười: “Ta nói trời tối rồi, mau đi ngủ với Cổ phu nhân đi”.

Lý Ngọc Châu quay mặt, cắn răng: “Ta không đi!”

“Thế cũng được”. Nhất Linh nắm lấy tay nàng: “”Thế thì đi vào Phi Long cung, hai chúng ta ngủ cùng nhau.

Lý Ngọc Châu lùi lại phía sau: “Ai thèm ngủ cùng với chàng!”. Nghĩ một lát rồi ba chân bốn cẳng chạy vào ốc xá của Cổ Uy.

Nhất Linh nhìn theo bóng Lý Ngọc Châu, trong lòng vui buồn lẫn lộn. Một lát mới đến bên khe nước, vốc nước lau sạch cổ mặt, xóa hết vết son. Đây là kinh nghiệm xương máu học được sau chuyến “liên kết” với Lục Từ Anh, sau đó mới đi vào Phi Long cung.

Thiên Long Đại trận, uy lực vô biên, phải mất bao nhiêu công tập luyện mới thành thuần thục. Tình thế lúc đó nước đến chân mới nhảy, ý của Nhất Linh định huấn luyện khoảng một tháng, ít ra mới có thể ra trận xông pha. Tính Lục Trúc trái lại luôn gấp gáp, chỉ muốn trong năm ba ngày có thể luyện xong nên đốc thúc hơn tám trăm cận vệ Thiết Huyết Minh tập đi tập lại không biết mỏi mệt.

Cận vệ Thiết Huyết môn đều là tinh binh sáng dạ được tuyển chọn từ hơn bảy vạn quân. Võ công Thiên Long Đại trận đều dùng một bộ pháp và kiếm pháp như nhau, nếu đơn độc sử dụng thì uy lực hạn chế rất nhiều, quan trọng là sự phối hợp của các cánh quân.

Từ một tiểu đội căn bản năm mươi người, đến sự phối hợp giữa bốn đội Thiên Long Tiểu trận, mỗi đội hai trăm người, tiến lui phải nhịp nhàng ăn khớp như dòng nước cuốn mới phát huy hết toàn bộ uy lực của Thiên Long Đại trận.

Huấn luyện cho tám trăm quân tinh nhuệ học được một bộ pháp và kiếm pháp thống nhất thì không phải là khó, nhưng để phối hợp ăn khớp tám trăm người cho suôn sẻ thuần thục mới thật là thiên nan vạn nan.

Lúc Nhất Linh vào, Lục Trúc đang hò hét như sấm trên đài, hơn tám trăm quân bên dưới tinh thần uể oải, lo lắng hoảng sợ như một lũ trẻ ham chơi không học thuộc bài, tay chân người nào cũng băng bó chằng chịt. Không cần hỏi Nhất Linh cũng biết đó là do trận pháp không thành thục nên các cánh quân đã gây thương tích cho nhau.

Nhìn thấy Nhất Linh, Lục Trúc tức tối: "Chẳng có ai ngu dốt hơn đám người này, thật tức chết đi được!".

Nhất Linh không kìm được bật cười: "Xem tỷ kìa, mặt tức đến xám ngoét cả rồi, đệ đau lòng quá!". Lục Trúc trừng mắt: "Có bản lĩnh thì đến mà thử xem, không tức chết mới là lạ". Nhất Linh vẫn cười: "Tỷ dạy họ luyện tập như thế nào? Cả tám trăm người cùng tập hay sao?" "Đương nhiên rồi, lẽ nào lại từng người tập riêng, thế thì có mà đợi đến đời sau?". Lục Trúc nhấm nhẳn.

Nhất Linh lắc đầu, quay người lại nói: "Bây giờ chúng ta đổi cách khác, cứ năm mươi người một tiểu đội, mỗi tiểu đội tập luyện riêng ra, sau đó ghép bốn tiểu đội thành một tiểu trận, vẫn tập riêng từng tiểu trận, cuối cùng mới ghép bốn tiểu trận thành Thiên Long Đại trận".

Lục Trúc vẫn chưa hết bực dọc: "Đi từng bước chậm chạp như rùa bò vậy thì đến năm nào mới tới nơi?" "Đi đến năm Long nữ Giang Nam sinh con trai". Nhất Linh buột miệng nói bừa.

Lục Trúc không nhìn được bật cười, trừng mắt nhìn Nhất Linh: "Hòa thượng lẻo mép, con trai của Long nữ Giang Nam mà có nửa sợi tóc giống ngươi thì ta sẽ đập bẹp cái quả dưa trên cổ ngươi ra!"

Nhất Linh rụt cổ thất kinh: "Suýt nữa thì…"

Lục Trúc không ngờ rằng tám trăm người sau khi chia ra để tập, tình hình tốt hơn rất nhiều. Năm mươi người một đội nhỏ, tám trăm người mười sáu đội tập luyện thành thạo mất bảy ngày là xong. Sau đó bốn tiểu đội hợp lại tập Thiên Long Tiểu trận, Lục Trúc lúc đầu nghĩ thầm, người đông thế này phải mất nhiều thời gian hơn, không ngờ lại giảm bớt được hai ngày. Cuối cùng diễn tập Thiên Long Đại trận, tám trăm cận vệ Thiết Huyết Minh càng thuần thục hơn, chỉ mất có bốn ngày. Thiên Long Đại trận của Thiết Huyết Minh cơ bản luyện xong chỉ trong có mười sáu ngày.

Ngày thứ mười bảy, Lục Trúc xong vào Thiên Long Đại trận do Nhất Linh chỉ huy, cố gắng thế nào cũng không phá được trận ra ngoài. Thiên Long Đại trận có sức hút kỳ lạ như dòng nước xoáy, người ở trong trận như chiếc lá rơi vào xoáy nước, cố thế nào cũng không thể thoát ra. Võ công của cận vệ Thiết Huyết Minh vốn không phải đã là như vậy, bộ pháp kiếm pháp mới học được là do một tay Lục Trúc truyền dạy, nhưng khi bài binh bố trận, tám trăm người như biến thành một người, người như gió, kiếm như vòng quay, chọc đông ứng tây, thoát hướng nam gặp nhau ở hướng bắc, hễ phát động là như nước Trường Giang vô cùng vô tận, không đầu không cuối. Bất kỳ ai võ công có thông thiên triệt địa đến đâu, không thoát ra khỏi trận này được thì chỉ có bị quần mà mệt đến chết trong đó.

Một lúc lâu, Lục Trúc không biết làm gì, đành phải hét lên lệnh cho trận dừng lại mới thoát được ra, lòng vui mừng nhưng cũng cảm thấy mất mặt, nhìn thấy Nhất Linh đứng cười hì hì, bèn trừng mắt nhìn lại.

Nhất Linh nói: "Đại trận đã luyện xong, nếu như đánh đổ được Quần Anh

Hội, thì tỷ chính là công thần đầu tiên của Thiết Huyết Minh".
Lục Trúc vui mừng khôn tả, hét lên: "Ta không cần tính công, nhưng nếu đánh gục được lão tặc Lục Cửu Châu đó, thì ta cũng không thấy uổng phí tâm huyết đã bỏ ra".
Nhất Linh do dự:"Lục Cửu Châu võ công siêu việt, Thiên Long Đại trận có vây bắt được ông ta không, ta không dám chắc chắn".
Lục Trúc nhìn thẳng vào mặt cậu: "Ngươi nói Lục lão tặc mạnh hơn ta?" Nhưng tự mình cũng thấy vô lý, lắc đầu nói: "Cứ cho là lão mạnh hơn ta thì cũng chẳng thoát được đi đằng nào". Nói đoạn nàng nhìn trừng vào mắt Nhất Linh mắng: "Ngươi ấy, không giữ thể diện cho chị ngươi chút nào cả!". Miệng mắng vậy nhưng trong lòng ấm áp vô cùng.
Nhất Linh bước lên trước nắm lấy tay nàng: "Mấy ngày nay, chỉ có lúc này tỷ mới giống một người con gái".
Lục Trúc hơi ngạc nhiên, nếu nói đến nghệ thuật quyến rũ nam nhân thì Lục Từ Anh, Lý Ngọc Châu cộng lại cũng không bằng một phần mười của nàng. Nhưng mấy ngày nay chuyên tâm diễn tập Thiên Long Đại trận, hơn nữa trong lòng đã coi Nhất Linh là người của mình nên không nghĩ đến chuyện dùng mị thuật đối với Nhất Linh nữa, nhưng miệng thì vẫn nói: "Chứ không phải là mấy ngày này Long nữ Giang Nam hút hết hồn phách của ngươi à?". Miệng nói thế, nhưng ánh mắt lại long lanh say đắm nhìn thẳng Nhất Linh.
Nhất Linh trong lòng lâng lâng, nắm lấy tay Lục Trúc: "Lý Ngọc Châu đâu có bản lĩnh như vậy!"
Từ sau cái đêm thân mật đó, bức tường ngăn cách đã bị đánh đổ, Lý Ngọc Châu càng bạo dạn hơn, suốt ngày quấn lấy Nhất Linh, nhưng Nhất Linh trong lòng lạnh nhạt, thỉnh thoảng cũng ôm nàng, thân mật với nàng chút ít, nhưng cũng chỉ dừng lại ở đó. Thậm chí đến bộ ngực thiếu nữ mà cậu thích thú nhất cậu cũng không dám đụng vào, sợ không kiềm chế nổi mình.

Lý Ngọc Châu mặc dù tràn đầy tình ý nhưng vẫn chỉ là một xử nữ khuê các, rốt cuộc cũng không dám tự trút bỏ quần áo đến giường Nhất Linh, trong lòng mỗi lúc một thất vọng nhưng không dám nói ra.

Mười ngày qua, Quần Anh Hội án binh bất động, bọn Cổ Uy cho rằng Lục Cửu Châu bị đánh nên đã khiếp sợ. Lý Thanh Long thì đoán chắc Quần Anh Hội đang có âm mưu khác. Thực ra cách mà Lục Cửu Châu dùng là lấy tĩnh đánh động. Lão tin rằng Thiết Huyết Minh ở trong vòng vây chờ mãi sốt ruột, chắc chắn sẽ vội vàng phản công, đến lúc đó lão ta có thể tương cơ hành sự.

Không ngoài dự đoán của Lục Cửu Châu, kiên trì đợi mười bảy ngày, ngày thứ mười tám do thám báo cáo Thiết Huyết Minh đang xuất thành khiêu chiến.

Bố con Lục Cửu Châu dẫn quân lộ diện, chỉ nhìn thấy dưới núi Nhất Linh đang đứng chắp tay, chiếc đầu vẫn trọc lốc. Đằng sau Nhất Linh là bốn đội quân của Thiết Huyết Minh, ăn mặc không giống nhau, phân thành bốn màu đen, đỏ, trắng, xanh không hề lẫn lộn.

Bên ngoài Trung Nghĩa cốc địa hình rộng rãi, quân số của cả ba phái xếp vào vẫn lọt thỏm. Bình nguyên mỗi chiều dài hàng dặm, bằng phẳng không có chướng ngại vật gì, tình hình của hai phái kia bên nào cũng nhìn rõ.

Dưới chân núi nhỏ chỉ có Nhất Linh đi cùng với khoảng mười người tùy tùng. Khe núi rộng mênh mông không có một bóng người ngựa nào khác.

Phía đối diện, Thanh Long hội đóng kín doanh trại, phía bên trái cánh cửa sắt thành Trung Nghĩa cũng khép chặt.

Tình hình thật kỳ quái, các đầu não Quần Anh Hội ai nấy đều chau mày khó hiểu, Lục Từ Anh nói: “Tiểu tử này không biết là lại bày đặt quỷ kế gì đây?” Câu nói này làm cho ai cũng hoang mang lo lắng.

Lục Cửu Châu cười đáp: “Cho dù hắn có là quỷ trên trời, thì cũng không quá

nổi vài trăm người. Từ Anh, con lên núi quan sát. Tứ Ưng hộ pháp, đi cùng ta xuống dưới!"

Phía Nhất Linh người ít, người mà Lục Cửu Châu dắt theo còn ít hơn, cộng thêm cả ông ta cũng không quá năm nước, nhưng năm người họ đều là đại cao thủ, sức người nào cũng bằng cả một đội quân.

Lục Cửu Châu tiến gần đến nơi, Nhất Linh bước lên một bước, chắp tay lễ phép: "Hội chủ, Thù Tự Hùng mạo muội làm phiền, xin ngài bớt giận"

Lục Cửu Châu hừ một tiếng, nghĩ: "Đồ giả dối!" Cũng chắp tay đáp lễ: "Minh chủ đã xuống chỗ ta, không biết có gì cần nói?"

Nhất Linh khom người: "Hội chủ, Thù Tự Hùng thành tâm khẩn cầu Hội chủ hãy đưa quân về phương bắc. Quần Anh Hội hùng bá phương bắc, đã có một phần ba thiên hạ giang hồ, cớ gì cứ phải nhất định tiêu diệt Thiết Huyết Minh của vãn bối?"

Lục Cửu Châu ngửa mặt lên trời cười sằng sặc, lạnh lùng nhìn Nhất Linh nói: "Lần trước cũng những câu nói này, sau đó ngươi đã đốt lửa thiêu cháy ba nghìn quân của ta, hôm nay không biết còn bày đặt quỷ kế gì?"

Nhất Linh lắc đầu, khoanh tay nói: "A di đà Phật, tiểu bối tay tanh mùi máu, đúng là tội nhân của cửa Phật rồi!" Nói đoạn giơ tay chỉ Thiên Long Đại trận ở phía sau lưng, nói: "Vãn bối đã luyện được một trận pháp nhỏ, Hội chủ nếu có ý, có thể thử xem"

Lục Cửu Châu cười nhạt: "Tại sao ta lại phải thử? Ngươi lại là ai chứ? Ngươi có tư cách gì mà chi phối lão phu?" Miệng nói mạnh thế, kỳ thực trong lòng không phải không e ngại.

Trong tâm Lục Cửu Châu từ lâu đã coi Nhất Linh là đối thủ đáng sợ nhất trong đời. Một nhân vật lợi hại như vậy, cái mà hắn ta sắp xếp có phải thực sự là một trận pháp nhỏ không?

Nhất Linh lắc đầu: "Hội chủ không muốn thử, thế thì cũng chẳng có cách

nào khác. Vãn bối vốn muốn lấy trận này thử xem sao… ngày mai Thiết Huyết Minh liên kết với Thanh Long Hội, sẽ dùng hết sức lực để đối phó với Hội chủ, để cho Hội chủ vừa ý vậy"

Lục Cửu Châu hắng giọng: "Nghe khẩu khí của ngươi, chưa hẳn trận pháp này của ngươi đã khiến lão phu này nảy sinh ý thoái lui".

Nhất Linh vẫn điềm đạm: "Trận pháp này của vãn bối diễn tập chưa lâu, chưa được nổi hai mươi ngày, có hãm được Hội chủ hay không vãn bối cũng không biết, nhưng đến mai là có thể biết được rồi". Nói xong hơi cúi đầu, quay người lại đi xuyên qua đội ngũ tinh binh về phía thành Trung Nghĩa. Tám trăm đại hán chia thành bốn đội cũng theo sát phía sau.

Nhìn thấy bọn Nhất Linh đi khỏi khoảng hơn mười bộ, Lục Cửu Châu gằn giọng: "Cơ hội hiếm có, ta sẽ chặn tiểu tử lại, các ngươi xung trận, phá vỡ thế trận xong quây lại, bắt lấy mấy tên đầu não, có thể đại thắng hôm nay!". Nói đoạn vung tay, năm cao thủ Quần Anh Hội lao lên như tên bắn.

Nhất Linh quay phắt người lại, hét lên: "Phát động!" Tám trăm kiếm thủ nghe lời hiệu triệu, giang ra rồi ập vào đều răm rắp như một người. Năm người Lục Cửu Châu đang lao đến như chim ưng, phút chốc giống như chim ưng sa lưới, ngay lập tức rơi vào thế giấy giụa tuyệt vọng.

Lục Từ Anh ở trên núi, nhìn thấy cha xung trận, lập tức truyền lệnh: "Tất cả cảnh giới, nếu người của Thiết Huyết, Thanh Long đến cứu viện, lập tức xuống quyết chiến". Chẳng ngờ quan sát một lúc lâu, bất luận là Thiết Huyết Minh hay Thanh Long Hội đều im phăng phắc, không có một ai xông ra. Trận thế của Thiết Huyết Minh ngộ địch vừa khéo cách đài cao mà tháng trước Thanh Long Hội dựng lên không xa. Nhất Linh nhìn một lúc, đưa chân bước lên đài cao, khoanh gối ngồi xuống giống như lão tăng tọa thiền.

Lục Từ Anh thấy cha đánh mãi không thắng, bối rồi không yên, nhìn thấy Nhất Linh có hành động như vậy, trong lòng lại càng như có trống thúc. Ngó

nhìn đại trận đó, tám trăm đại hán đi lại vòng quanh, bốn màu đan xen khiến cho người nhìn hoa cả mắt, giống như một đám mây ngũ sắc, lại cũng như những con sâu bò lúc nhúc, khiến cho người ngoài không thể không nổi da gà.

Lục Cửu Châu vốn định nhanh chóng xuyên qua trận pháp công kích Nhất Linh, còn Tứ Ưng Hộ pháp theo sau xung phá trận từ bốn phía, chẳng ngờ đó lại là một sai lầm chết người. Năm người họ hợp thành một nhóm, dựa vào nhau tiếp ứng, có thể nói trong thiên hạ này bất luận trận pháp nào cũng không vây hãm được, nhưng Lục Cửu Châu lại chủ trương từng người tấn công riêng rẽ, thế trận bị chia ra làm năm, bỗng chốc người nào cũng gặp nguy hiểm.

Bất kỳ một trận pháp nào cũng đều có quy luật riêng, phối hợp chặt chẽ, tương trợ lẫn nhau, giống như một con linh xa, nếu tấn công vào đầu thì đuôi sẽ đỡ, nếu tấn công vào đuôi thì đầu sẽ đỡ, nếu tấn công vào bất kỳ chỗ nào ở giữa thì cả đầu và đuôi cùng hỗ trợ tiếp ứng, còn những người bị vây công lại không thể quan sát hỗ trợ cho nhau. Thiên Long Đại trận chính là như vậy, trong trận các kiếm thủ quay vòng tròn, chặn bên trái thì tấn công bên phải, chặn phía trước sẽ tấn công phía sau, người bị vây công thất bại là vì đó.

Cao thủ hộ pháp Tứ Ưng nếu hai người dựa lưng vào nhau, Thiên Long Đại trận cũng chẳng có cách nào khác. Lục Cửu Châu nếu có hai cao thủ cùng ứng viện, chưa chừng có thể đánh bại được Thiên Long Đại trận. Chỉ tiếc một bước đã sai thì thất bại ê chề, năm người Lục Cửu Châu bị chia cắt mỗi người một góc trận, giẫy giụa hồi lâu, giống như rơi vào vũng bùn lầy, càng giẫy càng lún sâu hơn.

Lục Từ Anh và Đường chủ Tam đường đứng trên núi quan sát, càng nhìn càng sợ hãi. Lăng Anh nói: “Nếu cứ chống chọi không ngừng nghỉ như vậy,

dần dần cũng mệt đến chết mất!" Châu Vạn Lý nôn nóng: "Tiểu thư, để ba người chúng tôi đi hỗ trợ Hội chủ một tay!"
Lục Từ Anh lắc đầu: "Thế trận này rất kỳ quặc, không thể hồ đồ tùy tiện được, Châu đường chủ, ông dẫn theo năm trăm người phi ngựa xuống xem, nhưng tuyệt đối không được khinh suất".
Châu Vạn Lý tuân lệnh, chọn năm trăm kỵ binh, phi xuống núi hướng về phía đại trận.
Lục Từ Anh đứng trên núi nhìn theo, chỉ thấy năm trăm người ngựa phi ầm ầm vào trận, nhưng vào một người chết một người, vào mười người chết năm đôi, chốc lát năm trăm binh mã đã sạch trơn, chỉ còn mỗi Châu Vạn Lý một mình đứng đờ ra ngoài trận.
Thế trận vẫn không ngừng chuyển động.
Lục Từ Anh rợn người, bỗng nhiên nhớ lại lúc hồi nhỏ nhìn người ta nghiền đậu, cối xay cứ chuyển động liên tục, hạt đậu có cho vào bao nhiêu đều bị nghiền nát vụn, nhưng cối xay vẫn không hề hấn gì.

Chương 9

Bỗng một tiếng kêu thảm thiết từ trong trận vọng ra, một trong Tứ Ưng hộ pháp rốt cuộc cũng không chống đỡ nổi, lơi lỏng một chút đã liên tiếp trúng liền năm kiếm, ngã vật xuống đất.

Công lực của Tứ Ưng hộ pháp tương đương nhau, một người đã chịu không nổi thì ba người kia cũng chẳng thể chi trì được hơn, nhìn đồng bạn mạng vong, trong lòng lại càng hoảng loạn khiến chân tay như tê liệt, chẳng mấy chốc Tam Ưng còn lại cũng lần lượt đi gặp Diêm Vương.

Lục Từ Anh và đám đầu lãnh còn lại mắt như muốn rạn tung ra, Lăng Anh hét lên điên loạn: "Tiểu thư, mau hạ lệnh toàn quân xông xuống, thuộc hạ không tin là không đạp bằng được cái trận ma quỷ này!" Lục Từ Anh khi ấy đã mất hết chủ ý, mắt thấy phụ thân một mình loay hoay giữa trận tiền, thần công tuy kinh người song cũng chỉ lo chống đỡ mà chẳng thể phản công, trong lòng càng thêm hoảng loạn nên chỉ còn cách gật đầu đồng ý.

Cờ lệnh vừa phất, ba vạn quân mã của Quần Anh Hội nhất tề xông xuống. Ba vạn đấu với tám trăm, nếu dàn quân ra đánh thì thắng bại ra sao không nói ai cũng biết. Vậy mà trong những điều kiện đặc biệt, ba vạn người đấu với tám trăm người lại như vô khả công kích. Điều kiện đặc biệt ở đây chính là Thiên Long Đại trận chỉ xoay vòng trong một diện tích hẹp, nếu đem so sánh Thiên Long Đại trận với một người, vậy thì hai mươi người với hai ngàn người vây công cũng chẳng có gì khác nhau. Không gian xung quanh một người chỉ lớn như vậy, số người vây công có đông thêm đi chăng nữa thì cũng chỉ vài người tiếp cận được để giao chiến mà thôi, những người khác có cao minh bao nhiêu cũng xem như hữu lực mà không có không gian dụng võ.

Lục Từ Anh chỉ huy ba vạn nhân mã, ào ạt lao đến Thiên Long Đại trận, thế nhưng quả đúng như cô nương ấy nghĩ, chẳng khác gì đậu nàng bỏ vào lỗ cối xay, có đi mà không có về. Nửa canh giờ qua đi, Quần Anh Hội lại chết thêm mất mấy nghìn người mà tình thế vẫn không có gì thay đổi.

Uy lực của Thiên Long Đại trận thật khiến cho người ta khó có thể tin nổi, tình cảnh của Lục Cửu Châu trong trận càng lúc càng nguy khốn, đầu tóc

xõa xượi, mồ hôi trút xuống như mưa, nội lực trong người vận ra cực độ, nhưng lại bị trận khí ép lại không thể phát thành chiêu chưởng, khiến cho xung quanh lão ta như bao phủ một lớp mây mù, khó có thể còn trông thấy mặt mũi.

Lục Từ Anh mỗi lúc một hoảng sợ, tuyệt vọng quay mạnh người, lao thẳng lên đài gỗ. Nhất Linh đang rảnh mắt quan sát trận đánh, thấy cô nương ấy lên, vội vã đứng dậy, vòng tay: "Lục tiểu thư!".

Lục Từ Anh toàn thân run lên bần bật. Chàng trai trước mặt rất yêu nàng, nhưng đã bị nàng lợi dụng lừa dối. Nàng lợi dụng được Nhất Linh, nhưng tấm thân nữ nhi trong trắng của nàng cũng đã bị Nhất Linh động chạm khắp nơi. Cha con nàng vốn tin chắc có thể đánh bại Nhất Linh, hùng bá thiên hạ, song giờ đây lại không thể không cầu xin cậu dừng trận tha người. Tình thù oán hận đan xen chằng chịt như thế, biết phải mở miệng như thế nào!

Nhất Linh lại gọi: "Tiểu thư!" Tuy đang trong thế một mất một còn, người con gái xinh đẹp trước mặt lại luôn là điểm yếu nhất trong lòng cậu, nhìn bộ dạng thất thần của nàng, Nhất Linh không khỏi cảm thấy nhói đau.

"Ta không thể cầu xin hắn, không thể để hắn xem ta là trò cười được!" Lục Từ Anh nghĩ thầm, cố rướn thẳng vai, cất giọng trầm trầm: "Ngươi muốn như thế nào mới chịu buông tay, ngươi nhất định phải hại cha ta sao?" Nhất Linh lắc đầu: "Ta không muốn hại cha nàng, chỉ muốn ông ấy lui binh thôi!"

"Vậy thì được". Lục Từ Anh nghiến răng: "Ngươi thả cha ta ra, chúng ta sẽ lui binh. Để đảm bảo lời hứa, ta có thể vào Thiết Huyết Minh làm con tin".

Chần chừ một lát, Nhất Linh miễn cưỡng gật đầu. Trong thâm tâm, cậu luôn mong mỏi được ở cùng với cô nương ấy, song lại không hề muốn điều đó xảy ra trong tình cảnh thế này.

Lục Từ Anh quay người gọi lớn: "Dừng tay!" Người ngựa của Quần Anh Hội đồng loạt rút lui. Thiên Long Đại trận vẫn chuyển vần không dứt.

Nhất Linh gọi: "Dừng trận!" Thiên Long Đại trận lập tức dừng lại, song vẫn giữ nguyên đội ngũ, vây chặt lấy Lục Cửu Châu.

Phải khó khăn lắm Lục Cửu Châu mới có được cơ hội thở trọn hơi, song lão ta lại không còn cả tâm trí để thở. Một đời vật lộn với gươm đao, Lục Cửu Châu biết rằng Thượng Thiên không bao giờ vô cớ hạ ân, Nhất Linh bảo dừng, trong đó nhất định có nguyên do. Lục Cửu Châu đảo mắt nhìn quanh, thấy con gái và Nhất Linh đang đứng cạnh nhau trên đài cao, liền gọi lớn: "Từ Anh, con đã đồng ý với nó những gì?"

Lục Từ Anh nước mắt lưng tròng: "Con đã đồng ý với hắn sẽ rút về phương Bắc".

Lục Cửu Châu hừm lên một tiếng, trận chiến này đã làm hùng khí của lão tiêu tan, hiểu rằng chuyện hóa Rồng đã trở nên vô vọng, có thể sống mà trở về đã là quá tốt rồi. Tuy nhiên trong lòng Lục Cửu Châu vẫn thấp thoáng một mối nghi ngờ, Nhất Linh đã chiếm hết thế thượng phong, hà tất lại chịu tha lão chỉ bằng một lời hứa cửa miệng, mới cất tiếng hỏi lại: "Chỉ có một điều kiện thế sao?"

"Trước khi chúng ta rút qua Hoàng Hà, con gái buộc phải ở lại trong Thiết Huyết Minh". Lục Từ Anh cúi đầu không dám nhìn vào mắt cha mình. Buộc phải bỏ lại con gái làm con tin, với bất cứ một nam tử hán nào cũng là sự sỉ nhục khó thể chịu nổi, nàng không muốn nhìn thấy nỗi đau của phụ thân. Lục Từ Anh quay sang Nhất Linh: "Tôi muốn nói với cha tôi vài câu, nếu như ngươi không yên tâm, vậy thì…"

"Cô nương cứ đi đi!" Nhất Linh cắt ngang lời Lục Từ Anh. Cậu cũng không dám nhìn vào mắt của cô nương ấy, vẫy tay một cái, Thiên Long Đại trận lập tức tản ra.

Lục Từ Anh nói với Lục Cửu Châu mấy câu rồi trở lại bên Nhất Linh, nói: "Đi thôi, hãy đem tù nhân này về Vương cung của ngươi!"

Nhất Linh đưa nhanh mắt nhìn Lục Từ Anh, thở dài: "Được rồi, tôi tin cô nương, cô nương hãy trở về cùng cha mình đi!"

"Ngươi thực sự tin ta sao?" Lục Từ Anh đăm đăm nhìn cậu: "Lần trước ta đã lừa ngươi, chẳng lẽ ngươi không nhớ?" Tim Nhất Linh bỗng đập lên thình thịch, không biết nên nói gì.

Rốt cuộc Lục Từ Anh cũng ở lại làm con tin. Trở về Thiết Huyết đường, Nhất Linh cho tám trăm kiếm sĩ nghỉ ngơi, gọi Cổ Uy cắt hai a hoàn tới hầu hạ Lục Từ Anh, còn về tình hình cuộc chiến và thân phận Lục Từ Anh là như thế nào thì lại không hé lấy nửa lời.

Uy tín của Nhất Linh trong Thiết Huyết Minh đã gần như tuyệt đối, nếu như cậu không nói, đám thuộc hạ như Cổ Uy cũng đâu dám hỏi, thế nhưng Lý Ngọc Châu thì dám, vừa vào đến cửa đã quấn lấy Nhất Linh: "Tình hình thế nào?" nàng thúc gấp quá, Nhất Linh cực chẳng đã đành phải nói dối: "Chiến trận cái gì, ta và Lục Hội chủ chỉ là cá cược với nhau thôi!"

"Vậy thì - Lý Ngọc Châu đảo mắt - kết quả cá cược thế nào?".

Nhất Linh lẳng lặng lắc đầu: "Thua rồi!".

"Thua rồi?" Lý Ngọc Châu hét lên, song lại bán tín bán nghi, chỉ Lục Từ Anh gằn giọng: "Thế tại sao cô ta lại ở đây?".

"Cô ấy là vật cá cược".

"Vậy nghĩa là chàng thắng rồi à?" Lý Ngọc Châu reo lên.

Nhất Linh hừm lên một tiếng: "Nàng biết chúng ta cá cược gì không?"

"Cá cược cái gì?".

"Nếu như ta thắng, hai bên bãi binh. Nhược bằng ta thua thì sẽ phải trị bệnh cho Lục tiểu thư".

"Cô ta có bệnh à?" Lý Ngọc Châu nhìn Lục Từ Anh từ đầu đến chân.

Quần Anh Hội lâm trận đại bại, chính mình phải khuất thân đi làm con tin, khí sắc của Lục Từ Anh đương nhiên mười phần không còn nổi lấy hai ba,

trông chẳng khác một người lâm bệnh nặng. Lý Ngọc Châu gật gù: "Đúng là có bệnh thật!"

Lục Từ Anh từ lúc vào thành vẫn im như thóc, bỗng nhiên khi ấy quay sang cười với Lý Ngọc Châu: "Lý tỉ tỉ, tôi có một câu muốn nói với tỉ". Rồi ghé sát tai Lý Ngọc Châu, cười hì hì: "Tỉ mới là người có bệnh!"

Lý Ngọc Châu trợn mắt nhảy dựng lên. Lục Từ Anh quay phắt người đi, cùng với a hoàn do Cổ Uy phái đến đi ngay vào trong Phi Long cung.

Lý Ngọc Châu tức đến điên lên, Nhất Linh không nhịn được cười, lôi tay nàng quay lại, nói: "Được rồi, được rồi, hà tất phải nổi giận như thế!"

Lý Ngọc Châu giật tay ra, tức tối: "Ở Thiết Huyết Minh này, bất luận là a hoàn hay bệnh nhân đều chực chờ ăn hiếp tôi. Huynh nói xem, rốt cuộc tôi là cái thứ gì chứ?"

Nhất Linh cười phá lên: "Sao, tức cũng không được à? Được rồi, người khác bắt nạt nàng, vậy nàng bắt nạt lại ta là được rồi!". Nói đoạn chìa cái đầu trọc ra: "Đánh cũng được, thơm cũng được, tùy nàng đấy!"

Lý Ngọc Châu vừa tức vừa buồn cười, cốc một cái vào đầu Nhất Linh, vùng vằng: "Đương nhiên là chỉ có đánh thôi. Hôi mù ra, ai mà thơm được chứ!".

Chương 10

Chẳng mấy chốc, Lý Thanh Long cũng đến hỏi về chuyến xuất binh. Nhất

Linh trước sau vẫn nói những lời như vậy, tin hay không tùy lão ta đi thăm dò một chuyến, xã giao mấy câu rồi trở về biệt cung nghi ngơi.
Về đến phòng, Lục Trúc đã ngồi đợi sẵn. Nhất Linh khi ấy mới có sao nói vậy. Lục Trúc vốn đã đoán ra được tám chín phần, thế nhưng nghe nói Thiên Long Đại trận lại có uy lực đến thế thì vẫn kinh ngạc thốt không ra lời. Mãi một lúc sau, nàng mới chau mày hỏi Nhất Linh: "Thiên Long Đại trận này của cậu có cách hóa giải không?"
"Sao?" Nhất Linh cười to: "Tỉ sợ ngày nào đó ta sẽ dùng nó để bắt tỉ chứ gì? Vậy thì tôi càng không thể nói được!".
Lục Trúc lắc đầu, giọng nghiêm túc: "Có hay không, cậu hãy nói cho tôi biết!"
Nhất Linh nghĩ một hồi rồi nói: "Không có, tuy nhiên cái thứ chết tiệt này, người có đầu óc linh hoạt một chút thì sẽ dễ dàng phá được nó thôi".
"Cái gì?" Lục Trúc mắt trợn tròn xoe, gần như không tin vào tai mình nữa, Thiên Long Đại trận thiếu chút nữa đã một mẻ quét sạch Quần Anh Hội hùng bá giang hồ, lại dám bảo là cái thứ chết tiệt! Nếu không mở to mắt thì Lục Trúc quả thật đã cho rằng Nhất Linh đang nằm ngủ nói mơ.
"Phá như thế nào? Cậu nói đi!"
"Rất đơn giản, vẫn là cái cách của tỉ ấy". Nhất Linh mệt mỏi ngáp dài: "Như tình hình ngày hôm nay, Lục Từ Anh chỉ cần bỏ đi mười mấy hũ rượu, mấy trăm cân dầu, một cây hỏa tiễn là có thể đốt sạch Thiên Long Đại trận rồi"
Lục Trúc há hốc miệng ra, sự kinh ngạc này còn lớn gấp mười lần so với việc Nhất Linh dùng Thiên Long Đại trận đánh bại Lục Cửu Châu nữa.
Nàng vội ôm chầm Nhất Linh vào lòng, không ngừng hôn lên cái đầu trọc lóc của cậu, miệng thì lẩm bẩm: "Cậu đúng là một đại thiên tài, thật không thể tưởng tượng nổi".
Thực ra Nhất Linh nghĩ ra chủ ý này là định giúp cho Lục Từ Anh. Lúc còn

ở trên đài cao, thấy ba vạn nhân mã của Quần Anh Hội phá không được Thiên Long Đại trận khiến Lục Từ Anh lo lắng thất thần, tự nhiên trong đầu cậu muốn giúp nàng phá trận nên đã nghĩ ra phương pháp này.

Tuy nhiên nguyên nhân ấy có chết Nhất Linh cũng không thể nói ra được.

Lục Trúc ôm lấy Nhất Linh, không ngừng âu yếm khiến toàn thân cậu tự dưng nóng ran lên. Hai mươi ngày nay, Lý Ngọc Châu lúc nào cũng quẩn quanh bên cạnh, không hề tỵ hiềm chuyện động chạm thân thể khiến Nhất Linh phải kiềm chế đến phát cuồng. Lúc này mới được thỏa chí bình sinh, cậu ghì chặt Lục Trúc, hối hả thân mật một hồi, rồi cùng nàng chung gối ngủ say một giấc.

Sáng sớm hôm sau, Nhất Linh và Lục Trúc đều còn chưa dậy, hai a hoàn hầu hạ Lục Từ Anh đã hớt hải đến đập cửa ầm ầm, kêu lên thất thanh: "Minh chủ, Lục tiểu thư tự sát rồi, Lục tiểu thư tự sát rồi!".

Cả Nhất Linh và Nhất Linh cùng hoảng hốt vùng dậy lao đến phòng của Lục Từ Anh, chỉ thấy cô nương ấy đang nằm thẳng đờ trên giường, hơi thở chỉ còn thoi thóp.

Nhất Linh hồn xiêu phách tán, vội vã cấp cứu cho Lục Từ Anh. Cậu dùng kim châm phong tỏa các yếu huyệt bảo vệ tâm mạch, sau đó tỉ mỉ quan sát bệnh trạng, nhận ra thuốc mà Lục Từ Anh đã uống là một thứ âm hàn độc làm tê liệt cơ thể.

Trị hàn độc lại là ngón sở trường của Nhất Linh, cậu vừa dùng kim châm trục độc, vừa kê đơn thuốc. Kho thuốc của Thiết Huyết Minh lớn chẳng kém kho lương, chỉ lát sau đã mang lên đủ vị. Nhất Linh đích thân sắc thuốc cho Lục Từ Anh, bận rộn mãi đến giữa ngọ, người nàng mới dần ấm lại.

Cuối cùng Lục Từ Anh cũng tỉnh, vừa thấy Nhất Linh nàng đã òa lên khóc: "Ngươi hãy để cho ta chết đi, tại sao ngươi lại không để cho ta chết?"

Nhất Linh vội giữ chặt Lục Từ Anh, lòng đau như cắt: "Người đáng chết là

tôi, tôi không nên làm như thế, làm sao tôi lại có thể bắt nạt cô nương như thế chứ?". Trong lòng đầy xúc động, cậu đột nhiên đánh vào mặt mình. Trong mắt của Lục Từ Anh lộ rõ vẻ kinh ngạc, vội chụp lấy tay Nhất Linh, nói: "Tự Hùng, huynh đang làm gì vậy?"

Nhất Linh giọng vẫn thiểu não: "Tôi đã bắt nạt cô nương, khiến cho cô nương đau lòng tủi thân, còn không đáng bị đánh sao?". Nhất Linh càng định tự đánh, Lục Từ Anh càng giữ chặt hơn.

"Không" nàng kêu lên: "Chuyện này là do tôi tự làm tự chịu, huynh đừng có đánh mình như thế!"

"Vậy cô nương tha thứ cho tôi sao? Không còn tự sát nữa chứ?" Nhất Linh ấp úng nói.

Lục Từ Anh gật đầu, mắt ngấn lệ: "Tôi tự làm tự chịu, huynh đâu có liên quan. Huynh luôn tốt với tôi, vậy mà tôi lại lừa dối huynh, lỗi là ở tôi mà!"

"Không!" Nhất Linh nói: "Đó không phải là lỗi của cô nương, ta không trách cô nương đâu!"

"Sao lại không phải là lỗi của tôi?" Giọng của Lục Từ Anh đột nhiên trở nên xúc động: "Hôm đó cha tôi bị hàn độc phát tác, bị đông cứng gần chết, tôi cho rằng người đã ra đi. Những việc trong Hội tôi có thể tự đưa ra chủ trương, cũng như giao ước kết minh với huynh vậy. Nào ngờ cha tôi sau khi uống Hỏa chi, lại có thể trở về dương thế, biết được chuyện giữa tôi và huynh đã nổi trận lôi đình, nhất định không cho tôi đến cứu huynh, nói là hãy để cho huynh và Thanh Long Hội đấu đá thương vong, đến khi ấy Quần Anh Hội sẽ chỉ cần ngồi ngư ông hưởng lợi, một trận nhất thống Hắc đạo. Tôi không cự lại cha tôi được, đành lòng nhẫn tâm không đi cứu huynh. Về sau, còn sinh lòng đối địch với huynh, tất cả những điều đó, lẽ nào không phải là lỗi của tôi sao? Lẽ nào tôi lại không đáng chết? Huynh hãy để cho tôi chết, hãy để tôi chết đi…" Đến lượt Lục Từ Anh vùng vẫy đòi tự xử, nhưng

Nhất Linh đã giữ chặt nàng lại.

Trên mặt Nhất Linh tỏa ra một niềm vui vô bờ, cậu luôn cho rằng Lục Từ Anh vốn chỉ muốn lừa dối mình, song sự thật thì không phải như thế, nàng làm như vậy tất cả đều vì cha mình, chứ không phải bởi ý muốn của chính nàng. Phát hiện điều này, lòng cậu không vui sao được.

"Đừng nghĩ dại!" Nhất Linh giữ chặt Lục Từ Anh, trên mặt nở một nụ cười rạng rỡ: "Cô nương đã từng nói, cô nương đã là người của tôi, tôi có quyền không để cho cô nương chết chứ?"

Mắt Lục Từ Anh lần đầu tiên sáng lên niềm vui: "Huynh muốn nói là huynh tha thứ cho tôi rồi?"

Nhất Linh lắc đầu: "Tôi không tha thứ cho cô nương, bởi vốn dĩ cô nương không cần thiết tha thứ". Trong mắt Lục Từ Anh lại đầy vẻ khó hiểu, Nhất Linh cúi người xuống, mắt đối mắt.

"Tôi yêu cô nương, những người yêu nhau không cần tha thứ!" Nhất Linh nói gấp gáp.

Lục Từ Anh nhìn sâu vào trong mắt Nhất Linh, mặt dần nở nụ cười. Nhất Linh cúi thấp người xuống nữa, Lục Từ Anh nhắm mắt lại, hai cặp môi quyện chặt vào nhau.

Lục Trúc không quan tâm nhiều đến sống chết của Lục Từ Anh nên đã bỏ ra ngoài từ lâu. Trong phòng chỉ có hai a hoàn, cả hai đều xấu hổ chạy vụt ra ngoài, bất ngờ đụng ngay vào một người, là Lý Ngọc Châu.

Lý Ngọc Châu một bước đi vào phòng, thấy Nhất Linh và Lục Từ Anh đang hôn nhau đến quên cả trời đất, liền hét ầm lên rồi nắm áo Nhất Linh lôi người lại sau. Nàng dùng lực quá mạnh, Nhất Linh không những bị lôi ra xa, mà ngay cả áo cũng bị kéo rách luôn.

Nhất Linh giật nảy mình, thấy là Lý Ngọc Châu chứ không phải Lục Trúc, nên cũng tạm thời yên tâm một chút.

Lý Ngọc Châu mày xếch ngược, tay run run chỉ Nhất Linh: "Huynh… huynh…". Trong lòng tức nghẹn không nói ra lời. Quay đầu nhìn Lục Từ Anh đang mặt mày tái nhợt, bộ dạng đáng thương làm sao. Hai mắt Lý Ngọc Châu như phóng ra lửa, hét lạc cả giọng: "Cô làm ra bộ dạng yếu đuối đáng thương hại như thế cho ai xem chứ!" Nói rồi vòng tay rút kiếm nhằm thẳng cổ Lục Từ Anh đâm tới.

Lục Từ Anh trúng độc mới được giải, sức lực đã mất hệt, làm sao có thể tránh được đòn chí mạng của Lý Ngọc Châu. Mũi kiếm loáng lên đâm tới, nàng cứ ngồi ngây ra.

Một luồng công lực bỗng từ sau lưng cuộn đến làm Lý Ngọc Châu văng ra đến tận chân tường, kiếm rơi xuống đất. Người đã tung chưởng đẩy nàng ra chính là Nhất Linh.

Nhất Linh lấy thân chặn ngang trước giường của Lục Từ Anh, mắt như tóe lửa. Lý Ngọc Châu trừng trừng không tin vào mắt mình nữa, kêu khóc ầm ĩ, ôm mặt chạy ra khỏi phòng. Lục Từ Anh ngồi dậy, hoảng loạn: "Là do muội không tốt, huynh… mau đuổi theo cô ấy đi!"

Nhất Linh lắc đầu: "Cứ để cô ta đi!"

Đúng lúc ấy Lục Trúc ở bên ngoài đi vào, hỏi Nhất Linh: "Cô Long nữ Giang Nam ấy làm sao lại khóc bù lu bù loa lên vậy?"

Nhất Linh lắc đầu: "Đừng bận tâm đến cô ta!"

Lục Trúc nhìn Nhất Linh, rồi lại nhìn Lục Từ Anh, cười cười: "Duy kiến tân nhân cười, bất vấn cựu nhân khấp, tiểu hòa thượng người mới thật là nhẫn tâm đó".

Nhất Linh đỏ bừng mặt: "Tỉ tỉ…"

(Thiếu một trang)

Linh thứu phi long

Dịch giả: Tiêu Dao Tử

Chương 11

Hai người tới đầu hành lang, Lục Trúc đang định lên tiếng thì một đệ tử đến báo, Lý Ngọc Châu vừa khóc vừa chạy đi, đã ra khỏi Trung Nghĩa môn rồi.
Nhất Linh ngần người ra một hồi, trong lòng cảm thấy không đành lòng, song ngoài miệng lại tỏ ra cứng rắn: "Mặc cô ta!" Rồi nhìn Lục Trúc nói: "Đi rồi thì càng tốt!"
Lục Trúc cười: "Yên tâm, Lý Ngọc Châu mà không về tôi sẽ giao cái đầu này cho cậu. Được rồi nghe đây, tôi có chuyện phải đi xa một chuyến".
Nhất Linh hốt hoảng nắm chặt lấy tay Lục Trúc: "Tỉ tỉ, tỉ không được rời xa tôi".
Lục Trúc nhìn vẻ lo lắng trên mặt Nhất Linh, trong lòng vui sướng, cười tươi như hoa: "Tôi đâu có rời xa cậu, chỉ là đi ra ngoài một chuyến thôi mà. Muộn nhất thì ba đến năm ngày, nếu nhanh thì mai có thể trở về rồi".
Nhất Linh thở phào: "Vậy thì ngày mai tỉ cố trở về nhé!".
Vẻ bịn rịn ân cần của cậu quả khiến Lục Trúc hết sức cảm động, gật gật đầu: "Tôi sẽ mau chóng quay về". Nói rồi một mình đi ra ngoài cốc.
Nhất Linh lại tiến hành ép độc cho Lục Từ Anh. Độc không phải là bệnh, tục ngữ có câu: Bệnh đến như núi đổ, bệnh đi tựa rút tơ, bệnh đến thì mau mà đi thì chậm. Nhưng độc thì lại không giống như bệnh, chỉ cần phương pháp

đúng, bảo đi là đi ngay. Nhất Linh vừa châm cứu vừa dùng thuốc, đến giờ Ngọ hôm sau chất độc trong người Lục Từ Anh đã bị ép ra hết, lại trở về trạng thái như trước, rạng rỡ xinh tươi, cười nói vui đùa với Nhất Linh làm cho cậu thần hồn điên đảo.

Vào lúc Nhất Linh đang bí tỉ nằm trong vòng tay mỹ nhân thì tại một sơn cốc cách đó vài chục dặm về phía tây xuất hiện một đám nữ giới. Đám người này khoảng gần trăm nhân mạng, già có trẻ có, người nào người ấy dung mạo như hoa có thể khiến cho bất kỳ gã đàn ông nào nhìn thấy cũng phải mê mẩn tâm thần.

Nhưng nếu như biết được lai lịch của đám nữ giới này thì bất kỳ đàn ông chính phái nào cũng sẽ phải quay đầu chạy biệt.

Võ lâm Trung nguyên hiện tại có bốn nhân vật mà ngay cả Hắc đạo tam đại phái trên giang hồ cũng không dám động đến, đó chính là Hồng Y Lão tổ, Ô Sơn Hồ nữ, Thanh Phong Kiếm ni và Nam Hải Thần ni. Bốn người này ai nấy cũng mang trên mình những tuyệt học quỷ khốc thần sầu.

Hồng Y Lão tổ sống ở Đại Tuyết sơn với Băng Tuyết thần công là Huyền âm tuyệt học vô thượng của đạo gia, ai không may bị trúng chưởng này, máu huyết toàn thân lập tức đóng băng, chết bất đắc kỳ tử.

Ô Sơn Hồ nữ sống ở Ô Sơn Vạn hồ động với sở trường Hồ Mị thuật đã từng làm mưa làm gió trên giang hồ, các môn hạ đều là nhan nữ tuyệt sắc tuyển lựa kỹ càng trong số hàng vạn người. Những nơi Ô Sơn môn hạ giá lâm, phượng loan đảo điên, dâm phóng ám nguyệt, không một trang nam tử lương thiện nào dám lại gần, vì thế người trong chính phái tuy hận thấu xương tủy song lại không thể làm gì được.

Thanh Phong Kiếm ni ngụ ở Yên Sơn, ba mươi năm trước chỉ bằng một chiêu kiếm đã cắt phăng bảy cái đầu của Yên Sơn thất quái, qua một trận đấu mà danh vang thiên hạ.

Nam Hải Thần ni ở mũi Phổ Đà Nam Hải, đã từng tay không giao đấu với giao long, cả khing công và thủy tính đều được mệnh danh là Thiên hạ đệ nhất.

Bốn người này đều là cao nhân quái kiệt, làm việc gì cũng vì thích hay không thích, không hề quan tâm đến tốt xấu thế nào. Người trong Bạch đạo chỉ biết kính nhi viễn chi, người trong Hắc đạo cũng không ai dám đụng đến. Không ngờ thế sự đẩy đưa, nhi tử của Giang hồ Hắc đạo Tam đại phái lại đều liên quan đến ba trong số bốn cao nhân đó.

Thù Tự Hùng mà Nhất Linh đang mạo danh chính là tôn đồ của Hồng Y Lão tổ. Ba tiểu mỹ nhân bên cạnh cậu, Lý Ngọc Châu là đồ đệ của Nam Hải Thần ni, Lục Từ Anh là đồ đệ của Thanh Phong Kiếm ni, còn Lục Trúc thực ra là tiểu đệ tử được sủng ái nhất của Ô Sơn Hồ nữ, chỉ có điều Nhất Linh không hay biết mà thôi.

Lục Trúc rời Thiết Huyết Đường ra ngoài lần này chính là để đi gặp sư phụ. Ô Sơn Hồ nữ có tất cả bốn mươi đệ tử chính thức, tuổi tác chênh lệch nhau khá lớn, đại sư tỉ nhập môn đầu tiên cũng đã qua tuổi bốn mươi, tuy là biết thuật chăm sóc bồi nhan song vẫn có thể nhận ra tuổi tác. Đệ tử còn như vậy, theo lẽ thường thì sư phụ phải già khọm ốm yếu, vậy mà sự thực lại khiến người ta khó tin, nhan sắc thân hình của Ô Sơn Hồ nữ thậm chí còn có vẻ trẻ trung, hấp dẫn hơn cả đệ tử nhỏ tuổi nhất của mình là tiểu cô nương Lục Trúc.

Điều này có được là bởi một môn nội công kỳ dị của Ô Sơn Hồ nữ có tên là Ngọc nữ thần công. Người luyện được thứ công phu này, võ công không chỉ cao siêu kinh người mà trước khi trăm tuổi, cả da thịt lẫn dung nhan lúc nào cũng như thiếu nữ mười tám vậy. Thế nhưng Ngọc Nữ thần công có một khuyết điểm, phi trinh nữ không thể luyện thành. Có chú luyện bao nhiêu, trước khi thần công viên mãn, nếu trinh tiết bị hủy hoại thì tất cả đều trở về

số không.

Nhân gian lúc ấy, nữ nhân mười bảy mười tám đã gả chồng rồi, từ lúc hiểu biết cho đến khi thành hôn, khoảng thời gian cũng chỉ không quá mười năm, muốn luyện Ngọc Nữ thần công đạt đến thập thành quả thực không phải là chuyện dễ, trừ trường hợp tư chất đại bác hoặc ngẫu ngộ kỳ duyên.

Lục Trúc bái kiến sư phụ, Ô Sơn Hồ nữ ôm chầm lấy nàng, đại sư phụ và tiểu đệ tử, niên kỷ xa cách bao nhiêu, trông vẫn chẳng khác gì đôi hoa hoa tỉ muội!

Lục Trúc lấy từ trong lòng ra một hộp ngọc hình vuông, cung kính: "Sư phụ, con đã kiếm được Hàn tê châu rồi".

Ô Sơn Hồ nữ mừng rỡ: "Thật không?". Mở hộp ra, chợt cảm thấy một luồng hàn khí quấn quýt bốc lên, trong hộp có một hạt ngọc màu xanh phát sáng lạnh lẽo.

"Đúng là nó rồi!" Ô Sơn Hồ nữ reo lên, xoa đầu Lục Trúc, giọng hân hoan: "Có Hàn tê châu, con có thể luyện thành Ngọc nữ thần công, mà có con giúp sức, ngày Hai tháng Hai năm tới, sư phụ nhất định có thể xưng hùng thiên hạ rồi!"

Xung quanh Lục Trúc có đến mười ba sư tỉ vây lấy, người nào người ấy đều lộ vẻ ngưỡng mộ vô cùng.

Hồ Nữ lại nói tiếp: "Phải rồi, nghe nói Thiết Huyết Minh đơn thương độc mã một mình chống lại hai hội mấy phen đều toàn thắng, cái tên tiểu tử Thù Tự Hùng này cũng thật khá đấy!"

"Thù Tự Hùng có gì ghê gớm chứ, cũng chỉ là thứ nhu nhược tham sống sợ chết mà thôi". Lục Trúc toét miệng cười: "Người đáng khen chính là tiểu hòa thượng Nhất Linh!"

"Tiểu hòa thượng Nhất Linh?" Hồ Nữ không hiểu gì hết.

Lục Trúc liền đem chuyện Nhất Linh giả mạo Thù Tự Hùng, khổ đấu với hai

hội cứu vãn tình thế hiểm nghèo cho Thiết Huyết Minh lần lượt kể cho Ô Sơn bang chúng khiến sư đồ Hồ Nữ kinh ngạc đến nỗi miệng há hốc tưởng như không khép lại được. Môn chủ đã thế, đám đệ tử còn kinh ngạc đến nhường nào, mười ba nữ nhân thi nhau hỏi Lục Trúc: "Hắn ta có thật được truyền Thần đăng đại pháp sao?" "Thiên Long Đại trận thực sự lợi hại như vậy sao"?" "Lý Ngọc Châu, Lục Từ Anh có thật đều muốn gả cho hắn không?".

Mỗi người một câu, ồn lên loạn xạ, Hồ Nữ quơ tay: "Đừng ồn ào nữa!" Rồi nhìn Lục Trúc: "Con nói xem, tiểu hòa thượng Nhất Linh này rốt cuộc đối với con thế nào?"

Lục Trúc hơi đỏ mặt, hai gò má lộ ra vẻ đắc ý, khẽ mỉm cười: "Nếu con muốn hắn sang trái, bất luận là Lý Ngọc Châu hay Lục Từ Anh đều không bảo được hắn sang phải"

"Được lắm!" Hồ Nữ hân hoan gật đầu: "Con hãy trở về bảo cậu ta lấy cả hai cô nương đó đi!"

"Gì ạ?" Không chỉ Lục Trúc mà ngay cả mười mấy sư tỉ của nàng cũng đều ngạc nhiên, hỏi: "Vì sao vậy?"

"Bởi sư phụ muốn thu phục Lý Thanh Long và Lục Cửu Châu. Có sức mạnh của ba phái trong tay, ngày Hai tháng Hai sang năm ta càng nắm chắc phần thắng".

"Sư phụ!" Lục Trúc kêu lên vẻ đau khổ, nước mắt tuôn rơi lã chã.

"Đừng khóc, đừng khóc!" Hồ nữ vội an ủi nàng: "Con vẫn chưa hiểu hết lời của sư phụ. Ta bảo tiểu hòa thượng cưới hai cô nương đó chỉ là tạm thời, như vậy hai lão hồ ly Lý Thanh Long và Lục Cửu Châu mới không đề phòng cậu ta. Con hãy bảo cậu ta thừa cơ hội hạ mật dược Thiên hồ tán của bản môn, khống chế hai người đó. Sau đó sư phụ sẽ đích thân tổ chức hôn lễ cho hai con. Tiểu hòa thượng vẫn là của con, ba phái thống nhất, hai phu thê con

trợ giúp sư phụ hùng bá thiên hạ, tuy nói là để sư phụ lên ngôi chí tôn, song sau khi sư phụ trăm tuổi về già, còn có thứ gì không phải là của các con chứ? Con chỉ tạm thời chịu thiệt chút ít mà được nhiều lợi sau này. Hơn nữa trước khi luyện Ngọc Nữ thần công đến thập thành, con có tình lang cũng không thể dùng được, sao không nhân lúc này thi thố chút công sức giúp sư phụ nhất thống giang hồ?".

Hồ nữ nói một hồi làm cho Lục Trúc phải cười lên, nói: "Sư phụ đối với đồ nhi như núi cao biển cả, đồ nhi có chết cũng khó báo ân sâu. Mọi chuyện xin nghe sự phụ sắp đặt, nhưng có điều…" Lục Trúc dừng lại một lúc rồi cau mày: "Tiểu hòa thượng Nhất Linh này tâm tính thẳng thắn, chỉ sợ cậu ta không chịu hạ độc"

Hồ nữ hừm một tiếng: "Tiếc cho con đã theo sư phụ học bao năm Thiên hồ mị thuật, có chút việc cỏn con cũng không làm nổi. À đúng rồi, con phải giữ gìn tấm thân trinh nữ nên một số việc không thể làm được. Thế này vậy, con hãy cứ thử trước, nếu không thành thì hãy đưa tiểu hòa thượng ấy đến gặp ta. Ta không tin là trước Thiên hồ mị thuật lại có đàn ông không chịu cúi đầu".

Lục Trúc cúi đầu: "Vậy đồ nhi trở về khuyên cậu ta cưới cả Lý Ngọc Châu và Lục Từ Anh!".

"Khoan đã!" Hồ nữ lấy ra viên Hàn tê châu: "Con hãy nuốt viên ngọc này trước, sư phụ sẽ truyền công lực giúp hòa tan ngọc trong người con".

Lục Trúc dập đầu tạ ơn sư phụ, theo lời nuốt viên Hàn tê châu vào bụng, rồi Ô Sơn Hồ nữ dùng nội lực của mình giúp Lục Trúc hòa tan viên ngọc trong cơ thể. Một canh giờ sau, viên ngọc bị hóa giải, Lục Trúc chỉ cảm thấy toàn thân thư thái dễ chịu không sao tả xiết.

Hồ nữ căn dặn: "Có được sức mạnh của Hàn tê châu, trước ngày Hai tháng Hai sang năm, Ngọc nữ thần công có thể luyện thành. Con phải hết sức chú

tâm, nếu muốn được như sư phụ trăm tuổi không già thì trước khi đại công cáo thành hãy cố gắng khắc chế nhục dục. Nếu không, công lao của sư phụ sẽ tan tành mà cũng lãng phí mất viên Hàn tê châu này đó!"

Lục Trúc cung kính gật đầu ghi nhớ, cáo từ Hồ nữ trở về Trung Nghĩa cốc. Đúng như Lục Trúc đã nói, buổi sáng khi nàng rời khỏi Trung Nghĩa cốc không lâu thì Lý Thanh Long đã dẫn Lý Ngọc Châu quay lại. Nhất Linh vừa mới ép độc cho Lục Từ Anh, không thể không ra tiếp đón.

Lý Thanh Long kéo con gái thẳng đến trước linh vị của Thù Thiên Đồ, vòng tay nói: "Thiên Đồ huynh, tiểu đệ không biết dạy con nên đến đây để tạ tội với huynh". Nói rồi quay ra quát Lý Ngọc Châu: "Hãy quỳ xuống trước cha chồng con, dập đầu nhận tội đi!"

Nhất Linh vốn đã bằng mặt không bằng lòng với cha con Lý Thanh Long, nhân cơ hội ấy đã có ý thoái hôn, chỉ đợi Lý Thanh Long lên tiếng chất vấn là phản kích lại ngay, không ngờ một chiêu tạ lỗi của lão ta làm cho cậu luống cuống chân tay, vội đỡ Lý Ngọc Châu dậy, hối hả: "Long đầu, không nên làm như vậy. Ngọc Châu, việc này không thể trách muội, ta mới đáng trách".

Lý Ngọc Châu thừa gió bẻ măng, ngả ngay vào lòng Nhất Linh khóc nức nở. Lý Thanh Long quát: "Còn khóc à, con gái lấy tam tòng tứ đức, hiền thục làm gốc, tướng công dù có sai sót cũng không được phép gây chuyện, huống hồ đại trượng phu tam thê tứ thiếp là chuyện thường. Ngay cả cha đây cũng có đến mấy người thiếp, nếu mẹ con là con thì chắc đã xách kiếm giết sạch họ rồi chắc?".

Lý Ngọc Châu bị cơn lôi đình của cha, không dám khóc nữa, chỉ co ro nấp trong vòng tay Nhất Linh. Nhất Linh phút chốc lòng mềm ra như bún. Lý Ngọc Châu xinh đẹp thông minh, lại toàn tâm toàn ý trao thân gửi phận, Nhất Linh nào có thể không động lòng? Nếu không phải lúc nào cũng nghĩ

đến người nàng yêu thực ra là Thù Tự Hùng chứ không phải tiểu hòa thượng thì cậu đã sớm coi nàng là thê tử rồi.

Nhất Linh vẫn ôm Lý Ngọc Châu, cất giọng lễ phép: "Long đầu, là văn bối không tốt, không nên trách lệnh ái. Thực ra văn bối đã có ý đến xin lỗi Long đầu từ lâu, chỉ vì phải ép độc cho Lục tiểu thư nên đã chậm chân một bước, Tự Hùng xin bồi lễ với Long đầu trước linh vị phụ thân". Nói rồi buông Lý Ngọc Châu, vòng tay thi lễ với Lý Thanh Long, Lý Thanh Long vội nói: "Không dám!". Nhất Linh quay sang xá Lý Ngọc Châu một cái: "Ngọc Châu, là ta không tốt, nếu muội tức giận, thì hãy đánh lên cái đầu trọc của ta đây này".

Câu nói làm cho cả hai cha con Lý Thanh Long đều bật cười, Lý Ngọc Châu tựa vào Nhất Linh, nũng nịu: "Hòa thượng thối, hôi như thế ai thèm đánh huynh chứ!"

Linh thứu phi long

Dịch giả: Tiêu Dao Tử

Chương 12

Lý Thanh Long nghiêm trang: "Tự Hùng, dù sao trước mặt cha cậu chúng ta cũng phải nói cho rõ. Cậu có yêu mười hay hai mươi nữ nhân ta đều không quản, nhưng con gái ta có đính ước trước tiên với cậu, cậu muốn lập chính thất thì người đầu tiên chỉ có thể là nó mà thôi".

Nhất Linh mau mắn: "Vâng, Thù Tự Hùng nếu muốn lấy vợ, người đầu tiên

bái đường nhất định phải là Lý Ngọc Châu tiểu thư đây".

Lý Ngọc Châu mặt mày hớn hở: "Hừm, hoa tâm hòa thượng, cái gì mà đầu tiên với thứ hai chứ. Huynh hãy nói rõ ra, rốt cuộc huynh muốn bái đường với bao nhiêu người?"

Nhất Linh làm mặt xấu với nàng, cười: "Ngoài đàn ông ra, tất cả những ai muốn bái đường với ta, ta đều không từ chối"

Lý Ngọc Châu giận dữ, thùi thụi đấm lên người Nhất Linh. Lý Thanh Long cười ha hả, sau đó một mình trở về.

Lý Ngọc Châu bị một bàihọc, không còn dám trút giận bừa bãi, cùng với Lục Từ Anh mỗi người một bên ra sức níu kéo Nhất Linh. Vì thế khi Lục Trúc trở về, cả hai cô nương này đều đang hết lòng phục vụ tiểu hòa thượng, quang cảnh lạ lùng, song ít nhất cũng không tỏa mùi binh đao.

Nhất Linh hai bên hai mỹ nữ, vui cười hớn hở. Vừa thấy Lục Trúc về trống ngực lại đập thình thịch, vội chạy ra đón tiếp: "Tỉ tỉ, sao tỉ về sớm vậy?"

Lục Trúc nửa cười nửa nghiêm, giọng tỉnh khô: "Sao, không hoan nghênh à? Vậy thì tôi đi!"

Nhất Linh hoảng hốt, nắm chặt lấy tay Lục Trúc, hớt hải: "Tỉ tỉ hiểu lầm rồi, ý tôi không phải thế!"

Lục Trúc bưng miệng cười: "Tôi biết cậu không có ý này". Rồi truyền âm hỏi: "Cậu đối với tôi như vậy không sợ bọn họ ghen sao?"

Nhất Linh nháy nháy mắt, môi khẽ động: "Tạm thời họ không dám ghen đâu".

Lục Trúc cười, đi đến trước mặt hai cô nương, hết nhìn người này lại đến người kia rồi quay lại nói với Nhất Linh: "Cậu có hai hồng nhan tri kỷ này, thật khiến cho con nha đầu xấu xí như tôi không có đất dung thân rồi!"

Lục Từ Anh mỉm cười: "Nếu tỉ tháo bỏ mặt nạ, tôi đảm bảo tỉ còn đẹp hơn cả hai chúng tôi gộp lại nữa".

Lý Ngọc Châu đưa tay ra: "Chờ tôi giúp tỉ lấy cái trò quỷ này xuống, để xem rốt cuộc tỉ đẹp đến mức nào"

Lục Trúc cười, giữ chặt tay Lý Ngọc Châu: "Ta không cần cô giúp, mà trái lại hai cô mới cần sự giúp đỡ của ta đó". Rồi lại chụp lấy tay của Lục Từ Anh, đặt tay Lý Ngọc Châu vào trong tay Lục Từ Anh, nói: "Hai cô đều yêu cậu ấy, cậu ấy cũng yêu hai cô. Cậu ấy vui, hai cô cũng vui, nếu như một trong hai người không vui, cậu ấy cũng sẽ không thể vui lên được. Vì thế, nếu hai người thực lòng yêu cậu ấy thì cần phải hòa thuận. Cho dù là trong lòng có hận không cắn được đối phương một miếng thì ngoài mặt cũng không được thể hiện ra".

Những gì Lục Trúc nói, cả hai cô nương kia cũng đều đã nghĩ tới. Lục Từ Anh nhìn Lý Ngọc Châu, cả hai cùng cười lên vui vẻ.

Lục Từ Anh nói: "Giữa tôi và cô ấy, không có thâm thù đại hận gì cả, tuy rằng cô ấy lấy mất một nửa tướng công tương lai của tôi nhưng tôi cũng giành lại một nửa tướng công của cô ấy, cả hai vẫn cân bằng đấy chứ!"

Lý Ngọc Châu gật đầu: "Đúng vậy". Hai người nhìn nhau cười rồi cùng ngó sang Nhất Linh.

Lục Trúc nghĩ thầm: "Cả hai cô nương này đều không phải hạng vừa. Lý Ngọc Châu tuy tâm cơ có hơi kém so với Lục Từ Anh, song am hiểu cũng rất thâm sâu, đều xứng đáng là Nữ trung Gia Cát. Tiểu hòa thượng lấy cả hai làm vợ, quả thật không dễ sống qua ngày". Nghĩ vậy ngoài miệng lại nói với Nhất Linh: "Chúc mừng công tử, tay ôm tay ấp hưởng phúc của biết bao nhiêu người!"

Nhất Linh cảm thấy kỳ lạ trước sự thay đổi của Lục Trúc, trong lòng không khỏi bất an, kéo nàng sang một bên, môi khẽ động đậy: "Tỉ tỉ, rốt cuộc là tỉ có ý gì?"

Lục Trúc cười, dùng thuật truyền âm hỏi lại: "Ý gì nghĩa là thế nào?"

Nhất Linh không khỏi hoang mang: “Thường ngày tỉ đâu có như vậy?”.
Lục Trúc vẫn cười: “Cậu muốn nói là hôm nay tôi không ghen à, ừ nhỉ, túi ghen của tôi hôm nay rơi đâu mất rồi?”
Lục Trúc lời lẽ hững hờ càng làm cho Nhất Linh hốt hoảng, vội đưa tay nắm chặt cả hai tay Lục Trúc: “Phải chăng tỉ muốn rời xa tôi rồi? Hãy nói cho tôi biết đi, tỉ tỉ đi đâu tôi cũng theo đến đó!”
Lục Trúc trong lòng cảm động, song vẫn cố ý ỡm ờ: “Ăn nói không suy nghĩ, cậu đi theo tôi, thử hỏi hai người họ gả cho ai?”.
“Người mà họ muốn gả là Minh chủ của Thiết Huyết Minh Thù Tự Hùng, chứ không phải Nhất Linh tôi!”
Lục Trúc nhăn mặt: “Tại sao cậu vẫn cố tình không hiểu nhỉ? Cậu không nói ra, ai biết cậu là thật hay giả. Mà dù Thù Tự Hùng có về đây chăng nữa, với danh vọng thực lực của cậu bây giờ, cho dù hắn ta có đứng ngay trong đại sảnh gào lên ta đây mới là thật, thì Thiết Huyết Minh trên dưới cũng sẽ không một ai tin hắn đâu”.
“Nhưng tôi lại tin!” Nhất Linh chợt gằn giọng, trên mặt đột nhiên hiện ra vẻ cố chấp chưa từng thấy bao giờ: “Cái mà tôi muốn phải là thực sự thuộc về tôi, tuyệt đối không mạo nhận người khác để hưởng thụ cái thuộc về người ta. Bây giờ tôi đi nói rõ với họ, để xem khi họ biết tôi chỉ là một hòa thượng kiết xác liệu có còn đồng ý gả cho tôi không?”
Nhất Linh quả nhiên đi về phía hai cô nương kia song lại bị Lục Trúc hối hả kéo khựng lại.
“Bất sách lão tổ của tôi ơi, cậu đừng có cố chấp như vậy có được không?- Lục Trúc hét lên - Cậu đã nghĩ qua chưa, lấy hai người bọn họ cũng có nghĩa là nắm được nhân mã cả hai hội đó. Với thực lực hùng mạnh như vậy, ngày Hai tháng Hai sang năm cậu nhất định trở thành Võ lâm chi vương, cậu còn muốn gì nữa?”

Nhất Linh vẫn lắc đầu, giọng kiên quyết: “Tôi đã nói rồi, tôi không muốn những thứ của người khác”

Lục Trúc quả không nói lại được Nhất Linh, thần người lúc lâu mới nghĩ ra một cách: “Nhất Linh, cậu có thích tỉ tỉ không?”

“Thích chứ”. Nhất Linh gật đầu, lại tiếp thêm một câu: “Thích đến phát điên lên!”

“Đươc”. Lục Trúc gật đầu: “Vậy tỉ muốn cậu làm cho tỉ một chuyện, cậu có làm không?”

“Thế nhưng…” Nhất Linh chau mày.

“Cậu chỉ cần nói làm hay không thôi?” Lục Trúc nghiêm sắc mặt.

Nhất Linh gật đầu: “Làm!”.

“Vậy thì tốt, ta muốn cậu vì tỉ tỉ mà cưới hai cô nương ấy, lợi dụng lực lượng của họ trở thành Võ lâm chi vương”.

Nhất Linh đảo mắt: “Tỉ tỉ muốn làm nữ chủ nhân của võ lâm sao?”

Lục Trúc gật đầu: “Đúng thế!”

“Vậy thì khó gì!”. Nhất Linh khẳng khái: “Ngày Hai tháng Hai sang năm Thiên Long đại hội trên đỉnh Thái Sơn, tôi nhất định ra sức tranh hùng, giành lấy chức bá chủ võ lâm cho tỉ, không cần đến lực lượng của bang hội nào nữa”.

Lục Trúc thiếu chút nữa thì bị Nhất Linh làm cho tức phát điên, gõ mạnh một cái xuống cái đầu trọc của cậu, rồi gõ gõ vào trán mình, quả thật không biết nên thuyết phục Nhất Linh thế nào, nghĩ một hồi rồi thở dài: “Thế này vậy, trước khi chưa bái đường thành thân, cậu hãy tỏ ra quan tâm đến họ. Tuyệt đối không được nói ra chân tướng, bằng không tỉ tỉ sẽ đi thật, vĩnh viễn không bao giờ gặp mặt cậu nữa đâu”.

Nhất Linh gật đầu: “Được!”

Buổi tối, Nhất Linh và ba cô nương cùng dùng bữa. Lục Trúc nói: “Ba phái

từ thù hận thành thân gia, đáng để nâng ly chúc mừng". Cả Lục Từ Anh, Lý Ngọc Châu đều hoan hỉ hưởng ứng. Hai cô nương đó đều là nhi nữ giang hồ, có thể uống được vài ba chum, chỉ Nhất Linh là nhất định không ham nên lấy trà thay rượu.

Tửu chưa quá một tuần, Lý Ngọc Châu đã bí tỉ nằm gục xuống bàn, tiếp đó Lục Từ Anh cũng đổ rầm xuống.

Lục Trúc cười: "Hai cô nương này đều say rồi, hãy mau dìu họ vào phòng tôi cho tôi dễ chăm sóc". Nói đoạn cùng Nhất Linh mỗi người hộ tống một người đi về phòng ngủ của Lục Trúc.

Nhất Linh dìu Lục Từ Anh đi trước đến giường Lục Trúc, đang định khom người đặt nàng xuống bỗng cảm thấy toàn thân tê chồn, ngã nhào xuống giường.

Lục Trúc cười khoái chí: "Nấu cơm, gạo sống nấu thành cơm!"

Rồi lấy từ trong người ra một chiếc lọ nhỏ, đổ ra một ít bột nhão xoa đi xoa lại trước mũi của Lục Từ Anh và Lý Ngọc Châu. Hai cô nương đó đột nhiên tỉnh lại, song ánh mắt lại chằm chằm nhìn quanh, sắc mặt phút chốc trở nên đỏ lựng.

Hóa ra cái mà Lục Trúc xoa lên mũi của họ chính là Mê thần thôi tình dược cực mạnh của Thiên Hồ Môn. Thuốc khi đã vào trong người, cho dù là trinh nữ liệt phụ gì chăng nữa cũng đều bị kích thích dữ dội, chỉ cần thấy đàn ông là lao đến đòi ân ái, không biết xấu hổ là gì.

Lúc này, chỉ thấy Lục Từ Anh và Lý Ngọc Châu đồng hét lên một tiếng, cùng lao lên người Nhất Linh, vừa hôn hít vừa sờ soạng khắp nơi. Nhất Linh tuy đã từng thân mật với cả hai, song lại chưa hề lâm vào cảnh như vậy, định vùng dậy nhưng không sao thoát ra được, hốt hoảng kêu lên: "Tỉ tỉ, rốt cuộc là tỉ đã cho họ dùng thuốc gì vậy?"

Lục Trúc cười: "Đừng lo, đợi sau khi hoan lạc xong, ngủ một đêm ngày mai

sẽ khỏi ngay thôi!”

Không muốn chứng kiến cảnh điên loan đảo phụng đó, Lục Trúc vội tránh ra ngoài, nhưng mới đứng được không lâu, Nhất Linh đột nhiên chạy ra.

Lục Trúc kinh ngạc: “Rõ ràng ta đã điểm huyệt cậu, sao…”

Nhất Linh mỉm cười: “Chuyện mà tôi không muốn làm, điểm huyệt cũng vô ích thôi”.

Lục Trúc giậm chân: “Cậu…”, đột nhiên bị Nhất Linh ôm chầm lấy bế vào phòng, đặt lên giường. Nhất Linh vẻ mặt nôn nóng: “Tỉ, tôi đã nghĩ rồi, chúng ta mới nên gạo sống nấu thành cơm, bằng không tỉ sẽ rời xa tôi”. Nói rồi đưa tay lần cởi y phục của Lục Trúc.

Lục Trúc hồn siêu phách lạc, kêu lên: “Đừng…!” Nhưng Nhất Linh nào chịu nghe, tay càng lúc càng mon men đến những nơi nhạy cảm trên người nàng.

Lục Trúc hốt hoảng, lăn mạnh ra sau giường, rút từ thắt lưng ra một cây chủy thủ, ghì sát ngực mình, nói: “Cậu mà ép tôi, tôi sẽ chết cho cậu xem”.

Nhất Linh đang lúc vượng hỏa dâng cao, vốn đã có chút ý loạn tình mê, khi ấy bỗng sực tỉnh lại: “Tỉ tỉ, đừng, tôi nghe lời tỉ, không dám nữa”.

Thấy vẻ mặt lo lắng của cậu, Lục Trúc mới tạm yên tâm, thầm nghĩ: “Nguy hiểm quá, thiếu chút nữa thì bị tiểu hòa thượng này phá thân, không luyện thành Ngọc nữ thần công nữa rồi”. Tay vẫn nắm chắc cây chủy thủ trước ngực, nói: “Cậu thực sự nghe lời ta thì hãy trở về phòng hoan lạc với cả hai cô nương kia đi, như thế mới chứng tỏ cậu thật lòng với ta”.

Nhưng khi ấy, Nhất Linh lại tỏ ra ngoan cố, kiên quyết lắc đầu: “Tỉ tỉ, xin đừng có ép tôi làm chuyện đó, bằng không tôi thà chết cùng với tỉ!”

Nhìn vẻ mặt Nhất Linh, Lục Trúc cũng không còn cách nào khác, từ từ buông cây chủy thủ xuống, nghĩ một lúc rồi thở dài: “Thôi được rồi, tôi cũng không ép cậu nữa, ngày mai tôi đưa cậu đi gặp một người”.

Nhất Linh không chịu về phòng, lại ôm lấy Lục Trúc, lát sau cùng nhau thiếp đi.

Linh thứu phi long

Dịch giả: Tiêu Dao Tử

Chương 13

Sáng sớm hôm sau, Lục Trúc cùng Nhất Linh ra khỏi Trung Nghĩa cốc, vượt rừng núi hướng về phía bắc.

Nhất Linh tò mò: "Tỷ đưa tôi đi gặp ai, không phải là đến yết kiến Đại sơn vương đấy chứ?"

Lục Trúc đang lúc không vui, cất giọng cáu kỉnh: "Muốn chết rồi à, cẩn thận cái mồm đó, ta đưa cậu đi gặp sư phụ ta".

Nhất Linh toét miệng cười: "Sư phụ tỷ thì sao, một bà già chứ gì?"

Lục Trúc hét lên: "Ây a, số cậu may đấy. Nói cho cậu biết, sư phụ ta nhìn còn trẻ hơn ta nữa đấy, gộp cả hai nha đầu măng tơ Lục Từ Anh và Lý Ngọc Châu lại cũng chưa đẹp bằng một nửa sư phụ ta đâu!"

Phụ nữ không chỉ cần đẹp, mà còn cần sức hấp dẫn, nhìn từ điểm này thì Lục Trúc nói quả không sai.

Nhất Linh đương nhiên không tin, ra sức tán chuyện với Lục Trúc. Với những người yêu nhau, dù là những lời vô vị đến đâu cũng vẫn có thể làm cho đối phương cảm thấy thoải mái. Hai người vừa đi vừa cười nói, chẳng mấy chốc đã đến nơi hạ trại của Ô Sơn Hồ nữ.

Ô Sơn Hồ nữ còn có ngoại hiệu là Thiên Hồ Môn, những nơi Thiên Hồ Môn hạ lạc đều treo cờ hiệu trên những cây cao, người trông thấy có thể tìm đến hoặc tránh xa. Lần này mặc dù xuất toàn lực nam du lại không hề treo cờ hiệu, rõ ràng Hồ nữ đang có kế hoạch khác thường.

Lục Trúc dẫn Nhất Linh đến gần, trước mắt cậu đột nhiên hiện ra toàn là mỹ nhân, mắt như muốn hoa lên. Đến gần đại trướng, mười ba sư tỷ của Lục Trúc cùng ra nghênh đón.

Lục Trúc giới thiệu cho Nhất Linh từng người một, từ đại sư tỷ cho đến thập tam sư tỷ. Người có tuổi vẫn đầy đặn, người trẻ tuổi thì tươi tắn hấp dẫn, so với Lục Từ Anh, Lý Ngọc Châu tuy có hơi kém hơn song cũng đều là hàng mỹ nữ tuyệt sắc khó tìm. Nhất Linh nhìn mà mắt cứ đờ ra, nghĩ bụng: "E rằng mình đã vào phải hồ ly động, những nữ nhân này đều do hồ ly tinh biến thành, chứ nhân gian lấy đâu ra nhiều mỹ nữ như thế?"

Đám nữ nhân vây lấy Lục Trúc và Nhất Linh, cùng đi vào trong trướng. Ô Sơn Hồ nữ đang ngồi trên chiếc chõng noãn hương.

Lục Trúc cung kính: "Tiểu đồ xin bái kiến sư phụ!" rồi quỳ xuống, thấy Nhất Linh vẫn đứng ngẩn người ra, vội kéo áo cậu, quát: "Cậu điếc rồi sao?"

Nhất Linh nhìn nàng, môi khẽ động: "Điếc mù gì tôi cũng là chủ một bang phái, lễ quỳ bái này xin miễn đi cho!". Thực ra cậu thấy Ô Sơn Hồ nữ vẫn còn quá trẻ, sợ Lục Trúc lấy mình ra làm trò cười nên mới cự lại như vậy. Đại sư tỷ đã là một phụ nữ trung niên, sư phụ thì lại trẻ măng như một thiếu nữ mười tám, là ai cũng khó có thể tin được.

"Tiểu hòa thượng giả mạo người khác lại còn bày đặt thể diện". Lục Trúc bực mình, vỗ mạnh vào kheo chân Nhất Linh làm cậu phải quỳ xuống. Lục Trúc quát: "Dập đầu đi!"

Nhất Linh vẫn không chịu, hỏi: "Bà ta có thật là sư phụ của tỷ không? Sao lại trẻ như vậy?"

Lục Trúc vừa giận vừa buồn cười, hai lông mày dựng lên: "Cậu rốt cuộc là có dập đầu hay không?"
Nhất Linh vội vã gật đầu: "Tôi dập, tôi dập đây!"
Ô Sơn Hồ nữ cười lả lướt: "Được rồi, không cần đa lễ!" nói đoạn giơ tay lên đỡ cậu dậy.
Nhất Linh chỉ cảm thấy một luồng đại lực mềm mại mà chắc chắn kéo người mình thẳng lên, nhất thời kinh ngạc vô cùng. Cậu đã từng ngạnh đấu nhiều lần với Lý Thanh Long, sự thâm sâu trong công lực của lão ta có thể nói là kinh động thế tục, vậy mà một tay của sư phụ Lục Trúc lại còn hơn rất nhiều so với đại cao thủ Hắc đạo đó.
Cuối cùng thì Nhất Linh cũng đã tin, cậu nói với Lục Trúc: "Bà ấy đúng là sư phụ của tỷ".
Lục Trúc vừa bực vừa buồn cười, trừng mắt nhìn cậu: "Đương nhiên là sư phụ ta rồi, tiểu hòa thượng như cậu đâu có phúc phận ấy!"
Trước mặt sư phụ, Lục Trúc không dám dùng thuật truyền âm, bởi âm thanh tuy nhỏ song tuyệt đối không thể giấu được Ô Sơn Hồ nữ. Tuy vậy Hồ nữ đối với đệ tử nhất mực khoan dung, sư đồ thường ngày ở cùng nhau cũng hay vui đùa, cười cười nói nói giống như tỷ muội. Lúc này nghe lời Lục Trúc, đoán được ý của Nhất Linh, không nhịn được mới cười phá lên, mười mấy sư tỷ của Lục Trúc cũng bật cười khiến cho Lục Trúc càng xấu hổ, quay sang Nhất Linh trừng mắt, giận dữ: "Đồ ngốc!". Nhất Linh xoa xoa cái đầu trọc, nghĩ bụng: "Sư phụ và các sư tỷ của tỷ tỷ tuy có chút yêu khí song trông thì cũng không hung tơn chút nào"
Nhất Linh, Lục Trúc y lệnh ngồi xuống, mười ba sư tỷ của Lục Trúc cũng lần lượt ngồi quanh, gian trướng hoa đào hương thơm thoang thoảng.
Ô Sơn Hồ nữ mỉm cười nhìn Nhất Linh: "Ta nên gọi cậu là Nhất Linh hay là Thù Tự Hùng?"

Nhất Linh ngẫm nghĩ, thoáng nhìn Lục Trúc: "Tiền bối gọi tôi là Nhất Linh đi!"

Hồ nữ gật đầu: "Nhất Linh, ta nghe Lục Trúc nói, cậu hỏa thiêu Lý Thanh Long, vây khốn Lục Cửu Châu, một mình đánh bại hai hội, thật giỏi lắm"

Nhất Linh lắc đầu: "Là Trúc tỷ giúp Nhất Linh khoác lác đó"

"Cậu lại khiêm tốn". Hồ nữ mỉm cười nhìn Lục Trúc và Nhất Linh, bỗng hỏi: "Nhất Linh, cậu có muốn lấy Lục Trúc làm vợ không?"

Nhất Linh đỏ bừng mặt, gật đầu lia lịa: "Có!"

Hồ nữ cười: "Được, hôm nay ta làm chủ, đính hôn Lục Trúc với cậu".

Nhất Linh vừa mừng vừa kinh ngạc, lần này không cần Lục Trúc dẫn đường, tự rời khỏi chỗ quỳ sụp xuống đất, dập đầu: "Đa tạ sư phụ!" Lục Trúc cũng dập đầu theo.

Hai người đứng dậy, đám sư tỷ của Lục Trúc ồ đến chúc mừng, một lúc sau Hồ nữ nói: "Nhất Linh, cậu làm tướng công của tiểu đồ ta, cũng có thể coi là một nửa môn nhân của Thiên Hồ môn. Ta muốn cậu làm cho Thiên Hồ môn một chuyện".

Nhất Linh cảm động, khẳng khái nói: "Sư phụ cứ nói, bất luận chuyện gì, Nhất Linh sẽ gắng hết tâm sức".

Hồ nữ lại mỉm cười: "Nhất Linh, nếu như không có ai bảo cho cậu biết, lần đầu gặp ta, cậu đoán ta bao nhiêu tuổi?"

Nhất Linh hơi chần chừ một chút, nhìn Hồ nữ rồi lại nhìn sang Lục Trúc: "Mười bảy, mười tám, không, hai mươi!"

Cả đám người trong trướng lại cười ầm ĩ, Hồ nữ mỉm miệng: "Ta đương nhiên không ở mức tuổi ấy, nhưng cậu có biết vì sao ta lại trông trẻ đến vậy không?".

Đây chính là điều Nhất Linh muốn biết, vội hỏi: "Vì sao vậy?"

"Bởi vì ta luyện một môn nội công kỳ dị, người luyện thứ nội công này cho

dù sống đến một trăm tuổi, dung nhan vẫn cứ như thiếu nữ mười tám vậy".
Trong mắt Nhất Linh lộ rõ vẻ kinh ngạc, thế nhưng nhìn sang mấy vị sư tỷ của Lục Trúc, trong lòng không khỏi nghi ngờ.
Hồ nữ biết ý, vẫn điềm đạm: "Ta thu nhận tất cả mười bốn đệ tử, mười ba người trước đều không có khả năng để ta truyền thụ môn nội công này, chỉ có đồ đệ thứ mười bốn, chính là Lục Trúc của cậu là kế thừa được môn tuyệt học của ta".
Nhất Linh mừng rỡ: "Tốt quá!" đột nhiên giật mình, nghệch mặt ra nhìn Lục Trúc: "Tỷ tỷ, thế năm nay rốt cuộc tỷ đã bao nhiêu tuổi rồi vậy?".
Nhìn khuôn mặt Nhất Linh lúc này, nét hân hoan chưa tắt, lại thêm vào vẻ lo lắng hoang mang, không ai là có thể nhịn được cười.
Lục Trúc bực mình, hét toáng lên: "Không nhiều, vừa đủ làm được bà cô nội của cậu, hài lòng chưa?"
Mọi người trong trướng đều phá lên cười nghiêng ngả.
Hồ nữ nói: "Cậu yên tâm, Lục Trúc là tiểu đệ tử của ta, năm nay mới mười chín thôi"
Nhất Linh ngượng nghịu xoa xoa cái đầu trọc: "Vâng!"
Hồ nữ nói: "Quy định của Thiên Hồ môn ta là người được truyền nội công độc môn của sư phụ chính là môn chủ tương lai của Thiên Hồ môn, cũng có nghĩa sau khi ta trăm tuổi về già, mọi thứ của Thiên Hồ môn đều là của Lục Trúc, cũng là của cậu nữa".
Nhất Linh không dám nói gì, chỉ cúi đầu nghe.
Hồ nữ tiếp: "Vì thế việc mà ta muốn cậu làm thực ra cũng chính là việc của bản thân cậu"
Hồ nữ nói lòng vòng một lúc, chân ý của bà ta Nhất Linh làm gì không hiểu, khi ấy cũng đã đoán được đến tám chín phần, ứng khẩu đáp: "Vâng, sư phụ cứ việc nói!"

Hồ nữ dừng một lát, nói tiếp: “Ngày Hai tháng Hai sang năm, ngày Rồng ngẩng đầu, tại Thiên Long đại hội ta muốn trở thành Võ lâm chi vương”.
“Quả nhiên như vậy”. Nhất Linh nghĩ, rồi gật đầu một cách sảng khoái: “Được, tôi nhất định sẽ dốc hết tâm sức, giúp sư phụ đạt được tâm nguyện này”.
Hồ nữ hớn hở: “Tốt, vậy cậu hãy kết hôn với Lục Từ Anh và Lý Ngọc Châu trước, ta sẽ tặng cậu mật dược độc môn của ta. Thừa khi Lục Cửu Châu và Lý Thanh Long không đề phòng, cậu hãy lấy thuốc khống chế họ, dùng thực lực của ba phái, muốn giúp ta thành đế vương võ lâm thì dễ như trở bàn tay rồi”
Nhất Linh toát mồ hôi hột, nghĩ thầm: “Kế hoạch của bà ấy lại còn độc ác hơn những gì Lục Trúc tỷ đã nói. Lục Từ Anh cùng Lý Ngọc Châu thật lòng với mình không phải mười phần thì cũng có tới năm, ta quyết không thể hại họ được!”. Liền lắc đầu, nhìn Hồ nữ nói: “Xin lỗi sư phụ, việc này đệ tử không thể làm được!”
Vẻ mặt của Hồ nữ hơi đanh lại: “Chuyện này đối với cậu trăm lợi mà không hại, tại sao lại không thể làm được?”
Nhất Linh lắc đầu: “Trong lòng đệ tử không yên”.
Ánh mắt Ô Sơn Hồ nữ dần dần trở nên lạnh lùng, Nhất Linh vẫn nhìn thẳng vào bà ta không chút sợ hãi. Hơn một tháng trời tôi luyện trong biển lửa, đã dẫn đầu Thiết Huyết Minh đánh bại gần chục vạn quân binh hai hội, cớ gì cậu phải khiếp hãi một môn chủ Thiên Hồ môn nhỏ bé!
Hồ nữ cũng biết Nhất Linh không hề úy sợ mình, lạnh lùng nói: “Đương nhiên, cậu không bằng lòng ta cũng không ép, huống hồ thực lực hùng mạnh của hai hội cũng còn đánh không lại cậu, một Thiên Hồ môn cỏn con của ta có bản lĩnh gì để buộc cậu phải cúi đầu chứ. Nhưng Lục Trúc là đệ tử của ta, ta bảo nó đi về đông, nó quyết không đi về tây, ta không cho phép nó lấy

cậu, nó tuyệt đối sẽ không gặp mặt cậu!"

Lục Trúc kêu lên thảm thương: "Sư phụ!" Nhưng bị Hồ nữ lạnh lùng trừng mắt nên vội cúi đầu, nước mắt tuôn như mưa.

Đầu óc Nhất Linh như đờ ra, tâm phế đau điếng, Lục Trúc đã giống như dính liền với lục phủ ngũ tạng của cậu, nàng rơi nước mắt, lòng cậu cũng như dao cắt, cảm giác mỗi lúc một không thể chịu được, phải cúi đầu khuất phục đến nơi.

Đúng lúc toan thở dài nhắm mắt đưa chân, chí phản kháng trong lòng bỗng nhiên lại hừng hực trỗi dậy, Nhất Linh ngẩng mặt lên trời cười lớn: "Được lắm, sư phụ cứ đi đường của sư phụ. Tôi sẽ trở về lấy Lục Từ Anh, Lý Ngọc Châu, nhất thống lực lượng ba phái, Thiên Long đại hội năm tới sẽ tranh đấu một phen với Môn chủ, để xem rốt cuộc Môn chủ hay tôi trở thành Võ lâm chi vương!"

Ngạo ngôn xuất khiến Ô Sơn Hồ nữ lặng người trên chỗ ngồi, cả Lục Trúc và các sư tỷ của nàng cũng ngây ra, không ai nói nổi một câu nào.

Nếu như đơn độc đánh đấu, Ô Sơn Hồ nữ may ra một mình có thể giành phần thắng trước Lý Thanh Long hay Lục Cửu Châu, nhưng nếu ba phái hợp nhất thì Thiên Hồ môn sẽ không phải là đối thủ của bất cứ hội nào trong hai hội. Nhất Linh với thực lực một mình đơn đấu hai hội, đánh cho Lý Thanh Long phải dâng con gái cầu hòa, Lục Cửu Châu phải để ái nữ làm tin, bản lĩnh dù có nguồn gốc từ đâu thì cũng đã nghiêng trời lệch đất. Nếu ba phái hợp nhất tranh hùng ở Thiên Long Đại hội thì Ô Sơn Hồ nữ quyết không phải là đối thủ của cậu.

Lục Trúc vừa yêu kính sư phụ, song cũng không thể dứt lòng với tình lang, trong lòng lo lắng giằng xé dữ dội. Bản lĩnh của Hồ nữ đương nhiên nàng biết rõ, ngay tại đây Thiên Hồ môn đang chiếm ưu thế về lực lượng, lại còn bao nhiêu thứ độc dược vô hình. Nhưng bản lĩnh của Nhất Linh nàng cũng

từng được lãnh giáo, có thể nói là sâu như biển rộng như trời, không sao lường được. Nhất Linh có thể bứt râu Lý Thanh Long, vây khốn Lục Cửu Châu, lại có thể tự thoát khỏi mọi loại điểm huyệt độc môn, mỗi một chuyện đều làm trong những tình huống không thể, thậm chí tuyệt đối không thể tưởng tượng, ai mà biết trong bụng cậu ta còn chứa những võ công cao siêu gì?

Hai bên xung đột, thắng bại quả là khó liệu. Bất kể là bên nào bị thiệt thòi, nàng đều cảm thấy đau lòng.

Điều quan trọng nhất với Lục Trúc giờ đây là nếu hai bên xung đột, dù hậu quả ra sao thì cũng đều làm tổn hại đến tình cảm giữa nàng và Nhất Linh. Nói không chừng có thể khiến cho đôi nơi cách trở, mãi mãi không còn cơ hội gặp lại nữa.

Nghĩ đến đây, Lục Trúc tan nát cả cõi lòng, liền rút mạnh một cây đao nhỏ trên bàn bên cạnh đâm thẳng vào tim mình.

Cả Nhất Linh và Hồ nữ đều thất kinh cùng lao đến. Nhất Linh nhanh tay đoạt lấy thanh đao, song mũi đao đã lưu lại dấu máu.

Nhất Linh hồn siêu phách tán, không còn để ý đến tỵ hiềm gì nữa, một tay xé rách y phục trước ngực Lục Trúc, bầu nhũ hoa trái tròn căng đã bị đâm một lỗ nhỏ, từ vết thương máu không ngừng rỉ ra. Nhất Linh hoảng hốt dùng tay bịt lại, Hồ nữ cũng hoảng hốt kêu lên: “Sao rồi, sao rồi?”

Lục Trúc gào lên: “Tại sao lại cứu tôi, các người đều không thương gì tôi, chi bằng hãy để tôi chết đi cho rồi”.

Hồ nữ vừa lo vừa giận, nhìn Nhất Linh cười nhạt: “Được rồi, được rồi, ta không ép cậu nữa để Lục Trúc khỏi phải bảo là ta không thương nó”.

Lục Trúc mừng rỡ lao vào lòng Hồ nữ, khóc nức lên: “Sư phụ!”

Nhất Linh buông tay, trên bàn tay đã dính đầy máu, trong lòng quặn đau, cúi đầu nói nhỏ: “Là tôi không tốt!”

Hồ nữ lắc đầu: “Thôi bỏ đi!” Rồi lấy Kim sang dược đắp cho Lục Trúc. Nhất Linh khi ấy lại xấu hổ, tránh qua một bên không dám nhìn nữa.
Băng xong vết thương, Lục Trúc vào trong thay quần áo rồi quay lại chỗ ngồi. Nhất Linh nắm lấy tay Lục Trúc song bị nàng hất sang một bên, cậu lại lì lợm đưa tay nắm lấy, lần này Lục Trúc không còn phản kháng nữa. Hai bàn tay nắm chặt vào nhau, trong lòng cả hai đều ấm áp lạ thường.
Nhất Linh khẽ giọng thì thầm bên tai Lục Trúc: “Nếu như tỷ chết rồi, tôi cũng không thiết sống nữa. Tôi sẽ cùng với tỷ đến âm gian lại làm phu thê vậy”
Lục Trúc trong lòng hớn hở, liếc cậu một cái, nũng nịu: “Tiểu hòa thượng lém, chỉ được cái miệng thôi!”
Đã đến giờ ăn trưa, đệ tử Thiên Hồ môn bày cơm rượu. Nhất Linh không biết uống rượu nên chỉ ngồi ăn, cả hai bên không nhắc gì đến chuyện đã qua, chỉ tán gẫu những chủ đề vui nhộn. Tuy không phải là tửu phùng tri kỷ thiên bôi thiểu, song nữ nhân vốn không thiếu chuyện, mười mấy người tụm lại cười cười nói nói, tạo nên một bầu không khí hết sức náo nhiệt.
Nhất Linh giải quyết được một vấn đề lớn, trong lòng vui mừng nên thỏa thích ăn uống, không còn quan tâm gì đến trai chay giới mặn, cũng không để ý rằng mình như đang bay giữa muôn trùng mây.
Khung cảnh trước mắt Nhất Linh dần dần thay đổi, tiệc rượu không thấy nữa, bốn bề đều toàn một màu hồng, mười mấy sư tỷ của Lục Trúc đang ngồi nói chuyện thoáng cái đã đứng hết lên vây lấy Nhất Linh, không ngừng chuyển động.
Áo xiêm dần dần rơi xuống, mười mấy mỹ nữ trên người giờ đây chỉ vắt một tấm the mỏng, thân hình khêu gợi uốn éo giữa ánh sáng mờ ảo chiếu qua nóc lều, khiến máu trong người Nhất Linh mỗi lúc một sôi lên.
Toàn thân Nhất Linh rần rật khó chịu, chỉ muốn nhào tới chụp lấy những nữ

nhân đó, mặc sức giày vò họ thành trăm mảnh.
Giọng nói của Lục Trúc như vọng đến từ một chân trời xa xôi nào đó: “Sư phụ, sao người lại có thể dùng Thiên Hồ Nhiếp hồn đại pháp với cậu ấy?”
“Tiểu hòa thượng này cứng đầu lắm, không dùng Thiên Hồ Nhiếp hồn đại pháp, làm sao hắn có thể ngoan ngoãn nghe lời ta?”
Một chùm sáng từ trong đầu Nhất Linh vụt ra, kịch liệt đối chọi với thứ thuốc đang ngấm dần vào tâm thần cậu. Tuy cơ thể nóng rực như muốn nổ tung, song trong tâm lại bình lặng như đáy giếng.
Nhất Linh ngồi xếp bằng tròn, tay kết thành liên hoa pháp ấn, nhắm chặt đôi mắt đang mơ hồ lại.
Mồ hôi tuôn ra từ trong từng lỗ chân lông, bị hỏa nhiệt trên cơ thể làm bốc hơi tạo thành lớp lớp hơi mù. Dưới sự kích thích của dược tính, cơ bắp khắp người Nhất Linh không ngừng co giật, nhưng thân người thiền tọa của cậu lại không mảy may run rẩy.
Hiện tượng kỳ quái này khiến cho cả sư đồ Hồ nữ không khỏi giương mắt đờ người, á khẩu vô ngôn.

Linh thứu phi long

Dịch giả: Tiêu Dao Tử

Chương 14

Hóa ra Hồ nữ đã hạ Thiên Hồ Lộ vào thức ăn của Nhất Linh.
Đây là xuân dược cực mạnh cử thế vô song, chỉ có ở Thiên Hồ môn. Cơ thịt

toàn thân Nhất Linh run bần bật, người như phát hỏa, mồ hôi đổ ròng ròng, chính là Thiên Hồ Lộ phát tác gây nên.

Trong lều Hồ nữ lại cho đốt Thiên Hồ Mị hương. Ngửi phải mùi hương này, thần trí sẽ hỗn loạn như say rượu, cũng lại giống như đang bồng bềnh trong mây, công lực tiêu tán, không thể tự làm chủ được mình.

Thiên hồ Nhiếp hồn đại pháp có thể nói là một mật kỳ tà môn dùng nữ sắc làm loạn nhân tâm, trói buộc linh trí con người. Hai ba mươi năm nay, mỗi lần Hồ nữ thi triển Thiên Hồ Nhiếp hồn đại pháp thì không một ai không bị mê hoặc tâm trí, cuối cùng phải tuân phục bà ta như một con rối, không dám mảy may kháng cự.

Thiên Hồ Lộ, Thiên Hồ Hương, Thiên Hồ Nhiếp hồn đại pháp, người trong võ lâm chỉ nghe đến bất kỳ một trong ba cái tên đó, không ai là không biến sắc mặt. Hôm nay là dịp đầu tiên Hồ nữ đồng thời sử dụng cả ba pháp bảo, song lại không thể lung lay được thiền tâm của Nhất Linh.

Lục Trúc nhìn cơ thể Nhất Linh không ngừng co giật, mồ hôi vã ra đầm đìa, lòng mỗi lúc một không thể chịu nổi, khẩn khoản nói với Hồ nữ: "Sư phụ, cậu ấy là đại đức cao tăng, thiền tâm vững vàng, ngoại lực hấp dẫn không nổi mà chỉ có thể làm cho bản thân cậu ta bị dày vò mà thôi…"

Hồ nữ liếc nhìn Lục Trúc: "Sao, con đã động lòng với hắn thật ư?"

Lục Trúc đỏ bừng mặt: "Không, con…"

"Ngọc nữ vong tình, con phải nhớ cho kỹ!" Hồ nữ quát lên rồi lạnh lùng nhìn Nhất Linh: "Nếu ta không khống chế nổi ngươi, Thiên Hồ môn coi như giải tán ở đây!" Bỗng vung tay lên, một sợi tơ hồng từ trong tay áo bay ra phóng thẳng tới mũi Nhất Linh.

Tơ hồng này vốn là một loại mật dược dạng bột đã bị nội lực của Hồ nữ ép thành sợi, cùng với những đợt hô hấp, sợi tơ chẳng khác một con tiểu hồng xà dài ngoẵng, từ từ chui vào trong cơ thể Nhất Linh.

“Liệt dương xuyên tâm tán!” Lục Trúc kêu lên kinh hãi, sắc mặt tái nhợt.
“Liệt dương xuyên tâm tán” là một loại mật dược được Hồ nữ chế thành từ hàng chục loại dâm dược và độc dược. Dược tính một khi phát tác, người trúng phải sẽ nổi ham muốn ghê gớm, toàn thân như muốn nổ tung, nhục dục lên đến đỉnh điểm, hóa thành hỏa độc xuyên vào tim gây đau đớn khó có thể hình dung, bảy ngày sau sẽ bị hỏa độc công tâm mà chết.
“Liệt dương xuyên tâm tán” không hề có thuốc giải. Trên đời duy nhất có thể giải được loại độc này chỉ có thân thể Ngọc nữ thần công mà Hồ nữ đã luyện thành.
Hồ nữ xoa nhẹ trước mũi Nhất Linh để giải bỏ mê thần dược lực của Thiên Hồ Mị hương. Nhất Linh mở trừng mắt ra, chỉ cảm thấy toàn thân như mềm nhũn, nhất thời đứng lên không nổi, thể lực đều đã bị Thiên Hồ Lộ làm cho tiêu tán.
Hồ nữ lạnh lùng nhìn Nhất Linh: “Ngươi đã trúng mật dược độc môn của Thiên Hồ Môn ta. Nếu như không làm theo chỉ dặn của ta, bảy ngày sau sẽ bị hỏa độc công tâm mà chết. Hơn nữa trong bảy ngày đó, cứ vào giờ Ngọ giờ Tí, ngươi còn phải chịu đủ đau đớn hành hạ. Ta cho ngươi thời gian ba ngày để ngươi suy nghĩ trong sự hành hạ của đau đớn, xem rốt cuộc là ngươi chịu đau đủ bảy ngày mà chết hay là ngoan ngoãn nghe lời của ta. Nhớ, ba ngày sau ta sẽ tìm ngươi!”
Nhất Linh thở mạnh, từ từ đứng dậy, khẽ chắp tay cúi đầu rồi quay người đi ra khỏi trướng, không nói nửa lời.
Lục Trúc nức nở: “Nhất Linh…!”
Nhất Linh không đáp cũng không dừng lại, cứ thế đi thẳng ra ngoài.
Đằng sau, Hồ nữ cười nhạt: “Ta xem ngươi chịu đựng được bao lâu!”
Trời đã tối, trăng lơ lửng giữa rừng. Nhất Linh loạng choạng bước đi, những làn gió thu mềm mại nhẹ nhàng vuốt qua mặt cậu, thoang thoảng mùi thơm

hoa dại. Tiếng côn trung râm ran tứ phía, lúc bổng lúc trầm khiến Nhất Linh cảm thấy như mình đang trở lại những ngày xưa ở cùng sư phụ trên bờ Gia Lăng giang, những tháng ngày không chút bận lòng lo nghĩ.

"Hóa ra Lục Trúc là đệ tử của Ô Sơn Hồ nữ, thì ra cô nương ấy cũng chỉ muốn trở thành bá chủ võ lâm!" Nhất Linh vừa đau đớn nghĩ thầm vừa nhìn vào bầu trời đêm bát ngát bàng bạc ánh trăng, bỗng nhiên cảm nhận được sự bao la của trời đất, những sinh tử nhục vinh, tranh danh đoạt lợi của con người sao mà nhỏ bé vô cùng.

Về đến Trung Nghĩa cốc, đệ tử của Thiết Huyết Minh ra nghênh đón. Từ ánh mắt lẳng lặng nhìn, Nhất Linh cảm nhận được sự kính trọng vô bờ đối với mình.

"Ta phải để cho họ sống an lành, quyết không dẫn họ vào những tranh đấu đẫm máu nữa!" Nhất Linh nghĩ thầm.

Cả Lục Từ Anh, Lý Ngọc Châu đều còn chưa đi ngủ. Hai người thấy sắc mặt Nhất Linh tiều tụy đều tỏ ra hết sức quan tâm, cùng tiến đến người bên trái, người bên phải dìu cậu về Phi Long cung.

Trên đường đi Nhất Linh đã nghĩ kỳ, liền hất văng tay hai cô nương ấy ra khiến cả hai đều kinh ngạc, Lý Ngọc Châu đỏ bừng mặt: "Huynh làm sao vậy?".

Nhất Linh lạnh lùng nhìn nàng: "Lý tiểu thư, cô nương thực sự thích ta sao? Ta nghĩ không đúng vậy đâu, cha cô nương gả cô nương cho ta, chẳng qua là muốn mượn sức của ta, tiêu diệt Quần Anh Hội, mục đích cuối cùng chỉ là nhất thống giang hồ mà thôi, ta nói không sai chứ?"

Lý Ngọc Châu không ngờ Nhất Linh lại đột nhiên nói ra những lời như vậy, lùi lại một bước, kêu lên lắp bắp: "Tự Hùng…!"

Nhất Linh không nhìn Lý Ngọc Châu nữa mà quay sang Lục Từ Anh, cũng với giọng lạnh lùng như vậy: "Lục tiểu thư, ánh mắt hôm đi lấy Hỏa chi ấy

tôi không thể nào quên được, những cái khác không cần thiết phải nói nữa!”
Lục Từ Anh tái mét mặt, mím chặt hai môi, chằm chằm nhìn Nhất Linh, không nói gì.
“Lời đã đến nước này, hai cô hãy về đi!” Nhất Linh quay người đi, quả thật không dám đối diện với ánh mắt của Lục Từ Anh, nén lòng nói: “Hãy chuyển lời đến Hội chủ và Long đầu, xin họ hãy thu binh trở về. Ba phái đã không ai nuốt nổi ai, cũng không làm nổi thân gia, vậy thì nên duy trì cục diện như trước đây thôi!” Nói rồi đi vào phòng đóng chặt cửa lại, trong lòng thầm than: “Từ Anh, Ngọc Châu, cho dù hai người đối với tôi là thật hay giả, tôi đều không thể giữ hai người lại được, tôi chỉ còn có sáu ngày tại thế nữa thôi!”
Lục Từ Anh, Lý Ngọc Châu lập tức đi ngay trong đêm. Nhất Linh hạ lệnh đóng chặt cửa thành, không cho phép bất cứ người nào trong hai hội vào.
Sáng sớm hôm sau, Lý Thanh Long đã đến dưới chân thành, Nhất Linh từ chối không gặp.
Sau ngọ, Quần Anh Hội dẫn quân rút trước. Đến ngày thứ ba Lý Thanh Long cũng dẫn tàn quân rút về Giang Nam.
Ba đại môn phái khổ đấu ròng rã hơn một tháng, huyết vũ tinh phong cho đến giờ cuối cùng cũng yên tĩnh trở lại.
Chỉ có Nhất Linh là đang bị hành hạ bởi đau đớn tột cùng.
Hỏa độc ngày càng mạnh lên,đêm hôm đó dược tính lại phát tác, Nhất Linh cố nghiến răng chịu đựng. Đối với khả năng tiềm ẩn kỳ lạ của Truyền đăng đại pháp trong cơ thể thực ra Nhất Linh cũng có những cảm ứng nhất định, thế nhưng dù có vắt kiệt não cậu cũng chỉ có thể nhớ được “Khổ ải vô biên” và “Hồi đầu thị ngạn”. Tất cả những thứ ấy chỉ đến khi giao chiến mới xuất hiện, trong hoàn cảnh này lại không thể giúp được gì.
Bất giác Nhất Linh nhớ đến sư phụ, thầm kêu lên điên cuồng: “Sư phụ, hãy

cứu con!”.

Suốt mấy canh giờ, cậu luôn ở trong trạng thái nửa tỉnh nửa mê, cơ thể cảm tưởng như đang ở trong một hỏa lò rừng rực, từng khúc thịt trên người giống như bị ngập trong vạc dầu sôi, vậy mà cơ thể ngồi xếp bằng tròn của cậu trước sau không hề nhúc nhích, chính là định lực thiền tâm của Đại Trác hòa thượng đang phát huy tác dụng. Nếu đổi là người khác chắc chắn đã kêu gào ầm ĩ, nhảy nhót điên loạn lên rồi.

Cũng không biết qua bao lâu, những luồng nhiệt độc chạy khắp cơ thể dần tập trung tại ở vùng bụng, biến thành một sợi dây nhỏ xuyên vào tâm mạch. Trong cảm giác của Nhất Linh, nó giống như một sợi sắt nung đỏ đang in dấu lên từng khúc trong tâm mạch cậu.

Sự đau đớn này, phi đại cao nhân thì không ai có thể chịu đừng được. Từng cơ thịt trên người Nhất Linh không ngừng co giật, nhưng thiền tâm của cậu trái lại càng rõ ràng hơn, tâm linh dường như đã vượt ra khỏi xác thịt, cơn đau dần trở nên xa vời tạo ra một thứ cảm giác hư ảo như trong giấc mộng.

Khoảng sau một canh giờ, dược tính qua đi, linh trí Nhất Linh dần dần trở lại, thoáng nghe tiếng ồn ào bên tai, thậm chí có cả tiếng khóc, mở mắt ra thì thấy xung quanh vây kín những người, cả Tân Vô Ảnh, Cổ Uy đều có mặt.

“Minh chủ tỉnh rồi!” Cổ Uy reo lên, tất cả mọi tiếng ồn ào bỗng dưng im bặt. Mọi ánh mắt đổ dồn về phía Nhất Linh.

Tân Vô Ảnh vẻ mặt đầy lo lắng: “Minh chủ, người bị làm sao vậy?”

Nhất Linh nhìn ánh mắt lo lắng của lão ta, lắc lắc đầu, nói: “Không sao!”. Giọng nói suy nhược vô cùng.

Nhất Linh nhìn Tân Vô Ảnh, rồi lại nhìn Cổ Uy, Bạch Hạc Niên, lấy lại tinh thần, khẽ lên tiếng: “Ba vị đều ở đây, tôi có một chuyện muốn nói!”

Cả ba người đều chăm chú lắng nghe.

Nhất Linh nhìn Cổ Uy, điềm đạm: “Cổ đường chủ, sông Gia Lăng thuộc

quản hạt của Huyết Hồn đường, trên sông Gia Lăng có một vị gọi là Đại Trác Bồ tát, ông có biết không?"

Cổ Uy gật đầu: "Biết! Đại Trác Bồ tát nhân tâm từ cốt, bốn mươi năm nay cứu người vô số, thật là một vị Bồ tát sống".

"Vị Đại Trác Bồ tát ấy có một tiểu đồ tên là Nhất Linh, ông có biết không?"

"Biết, Nhất Linh tiểu hòa thượng đó có lẽ năm nay cũng mười bảy, mười tám tuổi rồi. Tiểu hòa thượng cũng nhân từ giống hệt như sư phụ cậu ta vậy"

Nhất Linh mỉm cười, ánh mắt dường như nhìn về nơi xa xăm trên sông Gia Lăng, cậu nói: "Hơn một tháng trước, vào đêm bảy tháng bảy, Đại Trác Bồ tát đã rời xa trần gian rồi"

Những người vây xung quanh đều "a" lên một tiếng, trong ngữ khí đều thể hiện lòng tôn kính tiếc thương.

"Trước khi Đại Trác Bồ tát ra đi đã dặn dò đồ đệ Nhất Linh phải lập tức đến Thiếu lâm tự".

"Thiếu lâm tự?" Cổ Uy cau mày: "Lẽ nào Đại Trác Bồ tát lại là cao tăng tiền bối ở Thiếu lâm tự?"

Nhất Linh không trả lời, kể tiếp: "Sáng sớm hôm sau, Nhất Linh bái biệt sư phụ, đang định khởi hành thì có sáu người tìm đến. Một người trung niên, bốn đại hán to khỏe vạm vỡ và một thiếu niên chừng mười sáu tuổi. Người trung niên đó nói với Nhất Linh, họ đang bị một toán phỉ đồ truy sát, muốn nhờ Nhất Linh giúp một chuyện, để Nhất Linh đóng giả thiếu chủ của họ, thu hút truy binh cho thiếu chủ chạy thoát".

"Làm gì có cái lý đó, đó chẳng phải là bắt nạt người thật thà sao?" Cổ Uy chau mày.

Nhất Linh vẫn giữ vẻ mặt tươi cười: "Nhất Linh vốn không biết lòng người hiểm ác, tình nguyện thay đổi y phục với vị thiếu niên nọ. Thiếu niên ấy còn cạo bỏ tóc, dùng keo dính chặt tóc trên đầu Nhất Linh, sau đó bốn đại hán hộ

tống Nhất Linh chạy tiếp để dẫn dụ truy binh".

Cổ Uy thở dài một tiếng: "Nhất Linh đúng là quá thật thà!"

"Bốn đại hán bảo vệ Nhất Linh bỏ chạy đến Lưỡng Giang phân đà, thủ hạ của Cổ đường chủ. Khi ấy truy binh đuổi đến, đà chủ Lưỡng Giang phân đà là Viên Mãnh vì bảo vệ Nhất Linh đã bị trọng thương, không biết sống chết ra sao".

Tân Vô Ảnh, Cổ Uy và mấy người khác bắt đầu lộ vẻ nghi ngờ, chăm chú nhìn Nhất Linh.

"Chạy khỏi Lưỡng Giang phân đà, bốn đại hán bảo vệ Nhất Linh chỉ còn lại có một người là Mã Long".

"Mã Long?" Tân Vô Ảnh động dung.

Nhất Linh gật đầu rồi tiếp: "Mã Long bảo vệ Nhất Linh chạy suốt một ngày một đêm, lại một lần nữa Thanh Long Hội đuổi đến. Để bảo vệ Nhất Linh, Mã Long đã tự sát, đúng vào lúc ấy thì Cổ đường chủ dẫn người đến"

Tân Vô Ảnh nhìn Cổ Uy, rồi lại nhìn Nhất Linh, ánh mắt đầy nghi hoặc. Cổ Uy lại càng ngây ra không hiểu: "Minh chủ, người đang nói gì vậy?"

Nhất Linh cười nhẹ: "Ta đang nói, thực ra ta không phải là Thiếu minh chủ Thù Tự Hùng của các người. Ta là đệ tử của Đại Trác Bồ tát, Nhất Linh tiểu hòa thượng!"

"Không, điều này không thể được!" Tân Vô Ảnh và mấy người kia cùng đồng thanh.

"Đó là sự thật". Nhất Linh mỉm cười, xoa xoa đỉnh đầu nói: "Các ngươi trông mấy vết sẹo trên đỉnh đầu ta là có thể nghĩ ra ngay".

Thế nhưng những chỗ câu đưa tay đến thì lại chạm phải những đụn tóc dài chừng một thốn. Dược lực của "Liệt dương xuyên tâm tán" lại có thể làm cho tóc cậu mọc dài ra chỉ trong vòng hơn một canh giờ, quả là điều Nhất Linh không ngờ tới, cậu lặng người một lát rồi nói: "Những vết sẹo trên đỉnh

đầu ta, các ông thường ngày cũng đã nhìn thấy rồi đó"
Cổ Uy vẫn lắc đầu: "Không, đây không phải là sự thật!"
"Ông muốn nói là đầu óc ta đã hồ đồ rồi?" Nhất Linh lắc đầu cười, đưa tay vuốt mặt, hóa ra râu lại không thấy mọc ra, nói: "Đầu óc ta không hề hồ đồ, chỉ là bị trúng độc, trúng phải "Liệt dương xuyên tâm tán" gì đó của Ô Sơn Hồ nữ".
"Ô Sơn Hồ nữ?" Cổ Uy nộ quát: "Lão phu sẽ lột da mụ ta!".
"Thực ra Lục Trúc không phải là a hoàn của ta, mà là tiểu đệ tử của Ô Sơn Hồ nữ. Cô nương ấy tình cờ chứng kiến toàn bộ quá trình ta và Thiếu minh chủ các người tráo đổi thân phân cho nhau nên xuất hiện uy hiếp ta, giả làm a hoàn của ta".
Tân Vô Ảnh, Cổ Uy nhìn nhau, trong lòng đều như hoảng hốt tỉnh ngộ: "Chẳng trách con nha đầu này lại ngông cuồng không xem chủ nhân ra gì, hóa ra là như vậy!" Đồng thời cả hai người cũng gần như đã tin những gì Nhất Linh nói là sự thật.
Nhất Linh nói: "Ba vị đường chủ, theo như ta đoán. Thiếu minh chủ thật sự của các người hiện giờ có lẽ đang ở chỗ của Hồng Y Lão tổ trên Đại Tuyết Sơn. Tình thế hiểm nghèo đã qua, các người hãy đi đón cậu ấy trở về đi!"
Mấy người hoang mang nhìn nhau, ánh mắt Tân Vô Ảnh loáng lên như lưỡi dao bắn sang Cổ Uy, nói: "Họ Cổ kia, ông nói như thế nào đây?".
Cổ Uy mặt bỗng đỏ bừng, hơi thở dồn dập, ngẩng mạnh đầu lên nói: "Một kẻ tham sống sợ chết, bỏ bê cơ nghiệp tổ tông và tính mạng của thuộc hạ không thèm quan tâm. Một người nhân tâm khắc cốt, lấy giả làm thật, chịu đựng hiểm nguy cùng vượt qua khó khăn với huynh đệ. Thù Tự Hùng tuy là con trai cố Minh chủ, song vô tình vô nghĩa đến tột cùng. Nhất Linh tuy là người không liên can nhưng lại có ơn cao tựa trời với Thiết Huyết Minh. Cổ Uy nhất định bái người làm Minh chủ, không nhận tên tiểu tặc vô tình vô

nghĩa ấy". Rồi quỳ sụp xuống khẳng khái: "Huyết Hồn đường Đường chủ Cổ Uy bái kiến Minh chủ. Hai vạn thủ hạ của Huyết Hồn đường nguyện sống chết cùng Minh chủ!".

Nhất Linh ngạc nhiên đang định đỡ lão đứng dậy thì lại nghe giọng Tân Vô Ảnh sang sảng: "Hay, hay lắm! Huyết Ảnh đường Đường chủ Tân Vô Ảnh bái kiến Minh chủ!" Rồi cũng quỳ xuống, Bạch Hạc Niên cũng vội vàng quỳ theo.

Đệ tử bốn phía quỳ theo Tam đường Đường chủ, chúng nhân ngoài điện cũng quỳ rạp cả xuống.

Linh thứu phi long

Dịch giả: Tiêu Dao Tử

Chương 15

Đúng vào lúc ấy, một bóng người từ ngoài thành chạy vụt vào đến cửa, thấy tình cảnh như vậy không khỏi ngạc nhiên. Nhất Linh vừa thấy người này, lập tức đứng phắt dậy nói: "Trương đại ca, huynh mau lại nói cho rõ đi, sau đó dẫn họ đi đón Thiếu minh chủ thật về".

Hóa ra là Trương Bá Đương đã hồi Minh.

Tân Vô Ảnh, Cổ Uy quay đầu lại, nhìn chằm chằm vào Trương Bá Đương.

Trương Bá Đương thập phần ngạc nhiên: "Tam vị Đường chủ, chuyện này là như thế nào?"

Tân Vô Ảnh không trả lời, gằn giọng hỏi lại: "Trương lãnh ban, chuyện

đánh lừa đệ tử của Đại Trác Bồ tát giả mạo Thiếu minh chủ có phải là thật không?"

Trương Bá Đương liếc nhìn Nhất Linh, chần chừ một lúc rồi đáp: "Đúng!".

Tân Vô Ảnh và Cổ Uy nhìn nhau, Tân Vô Ảnh hỏi tiếp: "Thiếu minh chủ hiện giờ đang ở đâu?"

"Trên Đại Tuyết Sơn".

"Tốt lắm!" Cổ Uy cười lớn: "Tốt hết chỗ nói!".

Tân Vô Ảnh nhìn xoáy vào Trương Bá Đương: "Sao ngươi lại trở về?"

"Thiếu minh chủ bảo tôi… bảo tôi…". Trương Bá Đương đảo mắt nhìn xung quanh, ấp úng nói không ra lời.

"Bảo ngươi về xem Thiết Huyết Minh còn ai chưa chết, phải không?" Cổ Uy giận dữ.

Trương Bá Đương đỏ bừng mặt, song lập tức lại hớn hở: "Nhưng trên đường đi tôi đã nghe nói, ba vị Đường chủ đại hiển thần uy, đánh cho Thanh Long Quần Anh hai hội thảm bại, không thể không dâng con gái cầu hòa".

"Khốn kiếp!" Tân Vô Ảnh quát lớn: "Nếu như không có Minh chủ, Thiết Huyết Minh gà chó cũng không còn, chết sạch sành sanh rồi, cái gì mà đại hiển thần uy chứ?"

Trương Bá Đương thân là Lãnh ban cận vệ của Thù Thiên Đồ, võ công cũng tương đương với Tam vị Đường chủ, không ngờ hôm nay Tân Vô Ảnh lại nổi giận với ông ta như vậy, không khỏi ngẩn người.

Bỗng bên ngoài vọng vào tiếng khóc: "Mình ơi!" Một người phụ nữ bế một đứa bé trai nhỏ, tay dắt một bé gái vội vã chạy thẳng vào.

Trương Bá Đương quay phắt người lại, ba bóng người đó lao vút vào lòng Trương Bá Đương, vợ chồng cha con ôm chặt lấy nhau, khóc lóc nức nở.

Tân Vô Ảnh bên cạnh cười lạnh lùng: "Trương lãnh ban, nếu không có vị Thiếu minh chủ giả mạo này mà chỉ mong chờ vào Thiếu minh chủ thật sự

kia thì vợ chồng cha con ngươi chỉ còn có thể xuống âm gian mà gặp nhau thôi!"

Cổ Uy lớn tiếng: "Bảy vạn thủ hạ của Thiết Huyết Minh đã bái Nhất Linh hòa thượng là Minh chủ. Thiết Huyết Minh không có chút dính dáng gì đến Thù Tự Hùng nữa. Trương Bá Đương, ngươi đứng về bên nào?".

Trương Bá Đương nước mắt giàn dụa vui mừng, bỗng quay người quỳ sụp xuống: "Trương Bá Đương bái kiến Minh chủ. Ơn nghĩa cao rộng như trời biển của Minh chủ, Trương Bá Đương này có chết cũng khó lòng báo đáp nổi".

Vợ con Trương Bá Đương cũng dập đầu tạ ơn.

Nhất Linh bối rối huơ tay, Cổ Uy ha hả cười: "Thế mới là huynh đệ tốt! Lương cầm chọn cây lành mà mổ, nếu như ngươi còn theo phò tên tiểu tử vô tình vô nghĩa ấy thì chúng ta ngay cả huynh đệ cũng không làm nổi rồi!".

Trương Bá Đương đứng dậy, cười gượng gạo: "Đúng thế!" Rồi lại ôm chầm lấy hai đứa con, nhìn Nhất Linh: "Đa tạ Minh chủ!".

Nhất Linh không ngờ tình thế lại diễn ra theo chiều hướng ấy, trăm nghìn lần muốn từ chối nhưng không biết nên nói như thế nào, nên đành lặng im, trong bụng than thầm: "Các người đâu có biết, ta chỉ còn sống được sáu ngày nữa thôi!".

Thiết Huyết Minh đơn thương độc mã đánh bại hai hội, một bước thành đầu lãnh Hắc đạo thiên hạ, ai nấy đều cười vui hớn hở, đêm ấy bày tiệc ăn mừng. Mấy ngàn đệ tử Tổng Đường một lần nữa bái lạy Tân minh chủ, lần này đã đường đường chính chính mang tên Nhất Linh, chén bát giao môi, ăn uống no nê, người nào người ấy say bí tỉ.

Đến giờ Tý, Nhất Linh lại chịu một lần khổ hành nữa. Tịnh tọa nửa canh giờ, sau khi thể lực tạm hồi phục, cậu viết lên trên tường tám chữ lớn: "Ta là Nhất Linh, không phải Minh chủ!" rồi lén bỏ ra ngoài. Ra khỏi Trung Nghĩa

cốc, cậu chạy đến một bờ sông nhỏ, lao ùm xuống nước.
Cho dù Tân Vô Ảnh và mấy đại cao thủ kia có ở gần cũng không ai có thể ngăn chặn được Nhất Linh trong nước.
Con sông nhỏ mà Nhất Linh nhảy xuống vừa khéo lại là một nhánh của Gia Lăng giang. Nhất Linh trong nước chẳng khác kình ngư, có thể bơi cả ngày, ăn uống, thậm chí ngủ cả trong nước.
Trong một lúc nửa tỉnh nửa mê như thế, Nhất Linh bị cuốn vào dòng sông lớn.
Giữa lòng sông vốn không thiếu thứ có thể ăn được. Sau khi trời sáng, Nhất Linh tiện tay chụp lấy mấy con cá bỏ vào miệng coi như đã ăn sáng. Cậu cũng chẳng cần lên bờ. Cùng với dòng nước, Nhất Linh xuyên qua giữa bao rặng núi. Gặp phải ngư thuyền, có lúc cậu lặn chìm xuống, có lúc lại cố ý để lộ người ra, làm bộ chết trôi, đợi cho người trên thuyền kinh hãi mới đột nhiên nhãy cẫng lên, làm bộ dạng nhát ma rồi lặn biến đi khiến cho người trên thuyền một phen hết hồn, còn Nhất Linh thì trốn trong nước nghịch ngợm cười một trận.
Không hiểu vì sao, sau khi rời khỏi Thiết Huyết Minh, không còn làm Minh chủ nữa, trong lòng Nhất Linh có cảm giác nhẹ nhõm không thể diễn tả nổi. Gánh nặng đã qua, cậu lại trở về với tính cách hồn nhiên của tiểu hòa thượng ngày nào. Thế nhưng, cuộc vui ngắn chẳng tày gang, đến giữa trưa "Liệt dương xuyên tâm tán" giống như một ngọn lửa trỗi dậy, huyết dịch trong cơ thể cậu lại dường như đã biến cả thành rượu, lửa đốt cháy rượu khiến cho toàn thân Nhất Linh như bị thiêu sống từ trong ra. Tuy đang ngập mình trong nước lạnh, song cảm giác nóng rừng rực vẫn lan tỏa khắp người.
Nhất Linh quay đầu, bơi ngược lên thượng nguồn. Chân tay đập nước tứ tung, trong lòng lại như thấy mát hơn đôi chút, vì thế cậu lặn chìm vào trong nước, ra sức bơi ngược dòng. Mắt nhắm nghiền, không thấy được dòng

sông, Nhất Linh vô tình lạc vào một nhánh sông nhỏ.
Không biết đã bơi được bao lâu, dược tính dần giảm đi, cơn đau giày xé và những động tác bơi lội điên loạn đã tiêu hao hết sức lực của Nhất Linh, lúc này ngay cả đến ngón tay cậu cũng không thể cử động được. Tinh lực toàn thân đã cạn kiệt, nếu thuận dòng bị cuốn đi, cơ thể Nhất Linh cũng mất hết khả năng kháng cự, chẳng may có bị đập vào đá thì cũng như người thường đành chịu cảnh tan xương nát thịt mà thôi.
Kỳ lạ là ở chỗ, người cậu tự dưng dừng hẳn lại.
Linh trí dần hồi phục, Nhất Linh khẽ cảm giác thấy mình còn nhận biết được. Liếc nhìn xung quanh, hóa ra đã bơi lạc vào một cái đầm nhỏ. Bên tai dội lên tiếng thác nước chảy, Nhất Linh kêu thầm: “May mà Hoàng thiên còn thương!”
Nhất Linh từ từ mở to mắt.
Nước đầm trong vắt. Dưới ánh nắng mặt trời giữa ngọ, những viên đá dưới đáy lập lờ trắng muốt. Trong những đám cỏ xanh dưới nước, mấy con cá con luồn lách qua lại. Vài tiểu thư nghịch ngợm nhằm thẳng mũi Nhất Linh ngoe nguẩy bơi đến, Nhất Linh khẽ nheo mắt cười, quay đầu tránh, bỗng rùng mình lạnh người.
Trong đầm nước trong vắt, một nữ nhân thân trần đang đứng thẳng người trên bãi cát trắng mịn.
Làm Nhất Linh rùng mình không phải bởi thân hình trần trụi của nữ nhân đó. Phụ nữ khỏa thân cậu đã từng trông thấy, khi các sư tỉ của Lục Trúc thi triển Thiên Hồ Nhiếp hồn đại trận, trên người chỉ vắt một tấm lụa mỏng tang, điều đó cũng chẳng khác gì với lõa thể.
Nhất Linh rợn người chính bởi vẻ đẹp tỏa ra từ cơ thể ấy.
Vòng eo thon nhỏ, tròn trịa mềm mại, từ eo trở xuống dần dần rộng ra đến đầu gối thì thu lại, sau đó thẳng tắp tới hai mắt cá chân, hai đường cong tạo

nên một đôi chân hoàn mĩ, hoàn mĩ đến cực điểm, thực là khó có thể dùng lời hình dung!

Từ thắt lưng trở lên, đường cong dần được mở rộng ra. Nhất Linh ngập đầu trong nước, tuy không nhìn được rõ ràng, song cậu thấy ngay bộ ngực đầy đặn chính là điểm nhấn tuyệt mĩ nhất.

Nhan nữ Thiên Hồ môn dùng đủ các biện pháp bổ nhan dưỡng thể, những bộ ngực mà Nhất Linh trông thấy có thể nói đã là trần gian tuyệt tạo, nhưng đến khi hai gò nhũ phong của nữ nhân này lọt vào mắt cậu thì tất cả những gì trước đây trông thấy quả thực chỉ là đom đóm so với vầng trăng.

Khuôn ngực tròn trịa nhô cao, điểm xuyết bởi hai hạt nhũ châu hồng nhuận, đẹp thật là không bút nào tả xiết. Vẻ đẹp đó thật đã không còn mang chút tơ vương thế tục, có thể đắm say chiêm ngưỡng mà không động tà tâm. Đúng là tựa ngọc khắc thành, như ngà chạm chuốt, sự thánh khiết lan tỏa chỉ khiến người ta kính ngưỡng mà không gợi lòng phàm.

Nhất Linh ngẩn ra rất lâu, lặng người ngắm nhìn, vẻ đẹp khó tưởng tượng từ nữ thể ấy giống như tiếng sét rọi xuống thần trí cậu, trong đầu dường như chỉ còn là trống rỗng, thậm chí Nhất Linh còn quên cả hít thở.

Nữ thể khẽ động tay, bàn tay ngọc thon dài chắn ngang trước ngực, Nhất Linh giật mình, không giữ được hơi, cả người bất giác nổi lên.

"Ây a" đầu Nhất Linh trồi lên khỏi nước.

Cách đó chừng một trượng, một khuôn mặt tựa như tiên nữ sừng sững trước mặt cậu.

Mỹ nữ Nhất Linh đã gặp qua không ít. Lục Từ Anh, Lý Ngọc Châu, Lục Trúc lại còn sư phụ và các sư tỉ của Lục Trúc nữa, đều có thể coi là những mỹ nữ hiếm thấy trên đời, thế nhưng tất cả những nhan sắc ấy gộp lại cũng không thể sánh bằng khuôn mặt đang hiển hiện trước mắt cậu bây giờ.

Nhất Linh ngẩn người ra vì vẻ đẹp tiên thiên, còn người đẹp đó ngẩn người

ra vì ngạc nhiên kinh sợ.
Cùng với tiếng kêu thất thanh, một luồng sóng nước với sức mạnh khổng lồ ập vào trước ngực Nhất Linh, làm cậu bị hất tung lên, rơi lại vào con sông nhỏ, trôi tuột xuống hạ du.
Nhất Linh ngất đi. Trước đó, cậu không hề nghĩ tới bị trôi xuống như vậy, cho dù không bị đá đụng nát người thì cũng bị thủy quái ăn thịt. Thực tế thì Nhất Linh chẳng nghĩ gì được cả, trong đầu cậu lúc ấy chỉ còn khuôn mặt diễm lệ và cơ thể tuyệt mĩ ấy mà thôi.
Võ công của nữ nhân ấy đủ để sánh với vẻ đẹp của cô ta. Nhất Linh đã từng nếm trải quyền cước của Lý Thanh Long, công lực của Ô Sơn Hồ nữ, thế nhưng lực đạo mà nữ nhân này mượn nước tung ra trong lúc xấu hổ lại uy lực dũng mãnh gấp bội lần.
Trong khoảnh khắc đó, sức mạnh tiềm tàng của Truyền đăng đại pháp lại một lần nữa phát huy uy lực kinh người, che chắn cho nội tạng của cậu. Bằng không, chỉ một đòn đó cũng đủ làm cho ngũ tạng Nhất Linh nát vụn, hồn phách về nơi cực lạc trong nháy mắt.
Cũng có lẽ bởi thế Nhất Linh là người duy nhất ngất đi rồi mà vẫn không bị sặc nước mà chết. Nhất Linh lại một lần nữa hôn mê, giống như một xác chết trôi theo dòng nước, thoáng một cái đã trôi xa hơn chục dặm.
Lượn qua mấy rặng núi, lại có một con sông nhỏ trong veo vắt ngang ra. Một nữ nhân khác đang đứng ngay trên mặt nước trong vắt ấy.
Võ lâm có kể về khinh công bay trên mặt nước, thế nhưng đó cũng chỉ là truyền thuyết mà thôi. Thủy tổ Thiền tông Đạt Ma Sư Tổ ngày trước qua sông đến phương đông cũng phải mượn lực của một cây cói chứ không phải lướt trên mặt nước bằng hai chân trần.
Thế nhưng người phụ nữ này lại thực sư là chân trần đứng trên mặt nước, cũng hoàn toàn không thi triển một trò che mắt nào cả. Bởi vì nửa trên người

cô ta chỉ thắt một chiếc yếm nhỏ, nửa dưới chỉ là một chiếc váy ngắn chưa đến đầu gối. Đôi vai ngọc và cặp bắp chân trắng hồng đều lộ cả ra ngoài. Hai gót chân son tuyệt đẹp cách mặt nước chừng một thốn rưỡi đến hai thốn, cứ thế đứng thẳng lơ lửng trên không.

Người phụ nữ này mày liễu mắt phượng, mang một khí chất đặc biệt chỉ có riêng ở cô ta, cũng giống như cách cô ta ăn mặc. Đợi cho Nhất Linh trôi đến gần, đôi mắt phượng mới khẽ chau một cái, trong khóe mắt ấy có thể nhìn thấy vẻ kinh ngạc vô bờ.

Linh thứu phi long

Dịch giả: Tiêu Dao Tử

Chương 16

Nhất Linh dạt đến gần, nữ nhân ấy quay người. Không động đến một ngón tay, cả gn Nhất Linh lại tự khắc trôi theo hướng cô ta.

Qua một quãng sông nhỏ dài phủ kín cây cối hai bên, phía trước mặt hiện ra một dòng thác. Nữ nhân ấy đi thẳng vào trong thác, lúc cô ta đi qua, thác nước đột nhiên tách ra làm hai, hệt như trên đầu cô ta đặt một chiếc ô che vậy.

Sau thác là một cái động lớn. Đi sâu vào bên trong, ánh mặt trời dần dần tối lại. Trong bóng tối lại bỗng hiện ra một quầng sáng, ánh sáng ấy mỗi lúc một mạnh dần, cuối cùng bừng lên trước mặt, vậy là đã ra khỏi động.

Ai cũng không thể ngờ tới, sau động lại có một thế giới khác.

Đó là một sơn cốc nhỏ, bốn bề vách đá dựng đứng, trong cốc bạt ngàn là những hoa cỏ dại. Tiểu sơn cốc cũng rộng phải đến bốn năm mẫu, ở giữa là một đầm nước nối thông với dòng nước trong động, xung quanh đầm nước, giữa cây cỏ xanh tươi ấy điểm xuyết một vài khóm trúc. Trên bãi cỏ mạn trái, ở giữa hai khóm trúc là một cái lán, lau trắng làm nóc trúc cây làm trụ, dưới đất là một phiến đá trắng, một người đàn ông ăn mặc gần như nữ giới đang ngồi xếp vòng tròn bên trên.

Người đàn ông đó trạc tuổi với nữ nhân nọ, đều khoảng hai ba mươi gì đó, lông mày thanh dài, mũi thẳng miệng vuông, không hiểu vì sao lại ngồi im đó không chút động đậy, cũng không lên tiếng, song ai nhìn qua cũng khó có thể không nhìn lại lần thứ hai, nếu như người đó là một cô gái xinh đẹp thì không nói làm gì, đằng này lại là một người đàn ông, quả là có chút kỳ lạ. Người đàn ông chằm chằm nhìn vào Nhất Linh. Lúc nhìn người khác, ở người đó có một thần thái rất khoan thai, một cảm giác thật khó diễn tả. Xăm soi một hồi, bỗng nhiên người đó cười lên ha hả: "Chẳng trách có thể cảm nhận được linh khí của Thiên Long trên người tên tiểu tử này. Hóa ra Thiên Long đã làm hòa thượng, lấy Truyền đăng đại pháp truyền vào cơ thể hắn, ấy… không đúng". Giọng nói của người đàn ông bỗng chuyển sang kinh ngạc: "Tên tiểu tử này đã trúng độc, lại còn bị thương, với huyền công thông thiên triệt địa của Thiên Long, có thứ độc nào mà lại không hóa giải được? Kẻ nào đã đả thương thằng nhóc?"

Người đàn ông lẩm bẩm tự hỏi, ánh mắt lại xoáy sâu vào trong mắt của Nhất Linh, thần ý như đã thâm nhập vào trong tâm khảm cậu, bỗng nhiên lại cười phá lên, nói như than: "Thiên Long à Thiên Long, cứ tưởng rằng ngươi thật sự đại triệt đại ngộ, hóa ra cũng chỉ như vậy thôi. Vừa không nỡ bỏ đi thần công khổ thiền tham ngộ trong bốn mươi năm, vừa sợ cậu nhóc này ỷ vào thần công khuấy đảo giang hồ, ha ha ha, đã không dứt khoát như vậy thì làm

sao ngươi thành Phật được!”

Người phụ nữ kia vẫn không lên tiếng, suốt từ nãy giờ chỉ chằm chằm nhìn Nhất Linh, vẻ mặt yêu hận đan xen, nghe thấy người đàn ông kia cười, cũng cất lên than thở: “Thiên Long, Thiên Long, huynh hà tất lúc nào cũng phải khổ sở như thế. Còn nhớ năm xưa, huynh với tài cán tuyệt thế của mình hùng tôn thiên hạ, chỉ cần lật bàn tay một cái, chức Hoàng đế cũng đã làm rồi, sống lại sợ sát khí quá nặng gì đó, cố ý cá cược với Đại Ngu, rồi lại cố ý có thể thắng mà không chịu thắng, tự tay giải tán Thiên Long giáo đã một tay dựng nên, khiến trăm vạn giáo chúng phải li tán khổ sở, biết bao nhân sĩ tài nghệ xuất chúng phải chịu trói buộc ẩn cư sơn dã, kéo chuỗi ngày buồn thảm suốt bốn mươi năm. Huynh dùng Truyền đăng đại pháp truyền võ công cho đệ tử, lại thi triển khắc chế trong đó, làm cho hắn không thể phát huy hết tài trí và võ công của huynh, vì sao vậy? Hoặc là huynh đừng truyền cho ai, mà đã trao truyền thì hãy để đệ tử thỏa chí phát huy, tại sao lúc nào huynh cũng phải dè chừng như thế?”.

“Đâu chỉ có như thế, thực ra hắn làm việc gì cũng đều không đến nơi như vậy!”. Người đàn ông kia nói lớn: “Ví như muội và Linh Phụng, hai người đều yêu hắn, hắn cũng yêu hai người, thế nhưng chỉ vì một lời thề với vong thê mà không dám để tình cảm được tự dọ, cuối cùng tạo thành hận tình thiên cổ!”

“Huynh đừng nói nữa!” Người phụ nữ đó nấc lên.

“Phải chăng ta nói không đúng?” Người đàn ông phá lên cười thê lương: “Chúng ta ai mà không biết, Thiên Long hùng tài tuyệt thế, song quả thật không phải là con người sảng khoái!”

Người phụ nữ nói: “Huynh ấy chỉ là tự đặt luật lệ quá nghiêm mà thôi!”

“Nhân sinh đắc ý tất tận hoan, lúc vợ lúc mẹ, thật chẳng giống một nam tử hán chút nào!” Người đàn ông kia hét lên.

Người phụ nữ đứng dậy, khẽ rùng mình một cái, đột nhiên giơ tay lên, lao vút đến chụp lấy người Nhất Linh quẳng xuống bãi cỏ, rồi đi lại đỡ Nhất Linh ngồi dậy, chợt chìa đôi môi đỏ định hôn vào miệng Nhất Linh.
Người đàn ông ngạc nhiên: "Muội làm gì vậy?" Nói đoạn vung tay chặn giữa hai cặp môi, tốc độ quả là nhanh hơn ý nghĩ con người.
Người phụ nữ bình lặng quay đầu lại nhìn người đàn ông, nói: "Muội muốn truyền chút âm linh vào cơ thể cậu ta. Huynh chẳng phải đã nói Thiên Long không đủ sảng khoái sao? Chờ âm linh của muội phá bỏ khắc chế của Truyền đăng đại pháp, khơi dậy ra toàn bộ tiềm năng của Thiên Long. Tài hoa, võ công của Thiên Long cộng với ma tính của muội, khi ấy huynh hãy xem cậu nhóc này có sảng khoái hay không nhé!".
Người đàn ông hơi lưỡng lự đôi chút, rồi đột nhiên kêu lên: "Không phải, muội không phải có ý này. Thực ra muội muốn tiếp tục mối tiền duyên với Thiên Long trong tâm linh mà thôi!"
Người phụ nữ đưa tay ra khẽ vuốt ve gò má của người đàn ông đó, ánh mắt đầy yêu thương, nhẹ nhàng nói: "Muội vốn một lòng cùng huynh hợp tịch song tu, cùng đăng vô thượng tình thiên. Nhưng muội cũng không giấu huynh làm gì, muội thực sự rất yêu Thiên Long, không thể chịu được khi trên người huynh ấy có chút tì vết, cũng không thích người khác nói không tốt về huynh ấy". Nói rồi thu tay về, ánh mắt bỗng trở nên kiên định vô cùng: "Muội đã hạ quyết tâm, bỏ đi cái vỏ bọc này, lấy chút ma tính trong âm linh của muội, giúp cậu ta trở thành một nam tử hán sảng khoái thật sự!"
Nói rồi cúi miệng xuống, hai cặp môi áp sát vào nhau, lấy đầu lưỡi nạy mở hai hàm răng của Nhất Linh, tìm đến lưỡi cậu cuộn chặt vào.
Âm linh cứ thế được truyền vào cơ thể Nhất Linh, hòa quyện với chân khí của Thiên Long trong người cậu.
Hợp tịch song tu chi pháp, Phật gia có, Đạo gia cũng có, dùng chút nguyên

âm nguyên dương của nam nữ vốn có từ trước cùng bổ sung hòa hợp với nhau mà thành một chỉnh thể, cuối cùng dùng tình nhập đạo, đăng đạt Vô thượng tình thiên.

Pháp tu của Phật và Đạo có chút khác nhau, song điểm hòa hợp của cơ thể là thống nhất, lưỡng âm phía dưới tương giao, nam dương khí nhập vào ở đó, lưỡng thiệt phía trên tương hấp, nữ âm khí thoát ra từ đó. Hai điểm tiếp xúc giống như hai cầu nối bắc thông âm dương, lấy dương kích âm, dùng âm nhuận dượng, âm dương bổ trợ cho nhau, lâu dần sẽ lấy thái cực mà nhập vô cực, vô âm vô dương, từ đó mà đạt đến thiên đạo.

Người phụ nữ ấy không thu dương khí của Nhất Linh mà chỉ dùng đầu lưỡi truyền ra âm khí của mình. Có xuất mà không có nhập, chính là muốn truyền âm linh của mình sang cơ thể cậu. Cách nào xem ra còn bá đạo hơn cả Truyền đăng đại pháp của Thiên Long nhiều lần, khi vào đến cơ thể Nhất Linh, âm khí cũng hoàn toàn tự do chu chuyển, vì thế bà ta (phải, bây giờ phải gọi nữ nhân ấy là bà ta) mới nói âm linh có thể bỏ đi cấm chế, khơi dậy hết tiềm năng của Thiên Long là vậy.

Người đàn ông thấy bà ta đưa miệng xuống, không hề ngăn cản. Nhưng nhìn làn da mịn màng trắng hồng dần trở nên khô ráp tái nhợt, bỗng thảng thốt kêu lên: “Âm Ma, Âm Ma, mấy chục năm yêu thương, cuối cùng muội cũng bỏ ta đi theo Thiên Long mất rồi!”. Tiếp đó lại cười phá lên: “Nhưng muội cũng đừng tưởng qua mặt được ta. Muội vô tình thì ta sẽ vô nghĩa. Muội muốn Thiên Long trở thành một đại anh hùng đội trời đạp đất, ta sẽ cho hắn trở thành anh hùng không qua khỏi mỹ nhân quan, thành Tình Ma thứ hai cho các người biết tay!” Nói rồi đưa tay điểm vào huyệt Ngọc chẩm sau não của nữ nhân gọi là Âm Ma đó.

Một luồng dương khí bá đạo bám theo âm khí của Âm Ma, truyền thẳng vào cơ thể của Nhất Linh. Âm Ma không có cách kháng cự, bỗng thu tay lại,

chụp lấy bả vai của Tình Ma, móng tay cắm sâu vào da thịt.
Tình Ma cười ha hả, đẩy nhanh tốc độ vận Ma công, cơ thể Nhất Linh vụt bay thẳng lên rồi rơi xuống đầm nước, theo dòng nước trôi ra ngoài.
Âm Ma và Tình Ma ôm chặt lấy nhau, trong nháy mắt biến thành hai bộ xương khô khốc.
Âm Ma và Tình Ma đều là những ma đầu bất thế cùng thời với Thiên Long. Âm Ma tàn độc mưu mô, ai nấy nghe danh cũng khiếp sợ. Tình Ma trêu hoa ghẹo nguyệt, một tay không biết đã hái bao cành phù dung. Về sau Âm Ma yêu Thiên Long, còn Tình Ma thì lại yêu Âm Ma, mối tình tay ba giằng xé nhau. Âm Ma tình trường thất ý, cùng với việc thoái ẩn của Thiên Long cũng tuyệt tích giang hồ cùng với Tình Ma, chọn sơn cốc này làm nơi hợp tịch song tu. Hai người lấy tình nhập đạo, vốn đã đoạn tuyệt thế tình, không ngờ nhân duyên xui khiến lại gặp Nhất Linh, người đã được nhận Truyền đăng đại pháp của Thiên Long, cuối cùng phải hứng chịu kết cục xương cốt hóa bùn.
Đến đây đã rõ, sư phụ của Nhất Linh, vị Đại Trác Bồ tát cứu người vô số trên sông Gia Lăng ấy chính là Thiên Long, người một tay sáng lập Thiên Long giáo, tung hoành thống trị giang hồ năm nào. Thiên Long theo Phật bốn mươi năm, sát ý năm xưa đã thu kiếm tịnh tận, tuy đã dùng Truyền đăng đại pháp đem cả đời thần công của mình truyền vào Nhất Linh, nhưng lại thêm cả khắc chế vào trong đó, vì thế trong đầu Nhất Linh ngoài hai chiêu "Khổ hải vô biên" và "Hồi đầu thị ngạn" ra, các thần công khác chỉ khi nguy hiểm tột cùng mới xuất hiện.
Tất cả những điều này Nhất Linh đều không hay biết, Lục Trúc tuy nhận ra Nhất Linh có được Truyền đăng đại pháp, song dù thế nào cũng không ngờ rằng, Truyền đăng đại pháp nhập vào trong người Nhất Linh lại toàn là những tuyệt học của Hùng Thiên Long tuyệt thế năm xưa.

Thương tích Nhất Linh lập tức hồi phục, độc tính của "Liệt dương xuyên tâm tán" nháy mắt cũng được hóa giải hết. Với huyền công song tu hợp thể của Âm Ma và Tình Ma thì còn loại độc chất nào có thể phát tác? Độc chất người lại còn làm tăng thêm dương lực cho Nhất Linh.

Âm linh của Âm Ma, ma khí của Tình Ma, cùng với Phật khí của Thiên Long vốn có trong cơ thể cậu cứ thế giày vò, mỗi loại phát tác một kiểu. Đầu óc Nhất Linh rối tung lên, nhất thời không thể nào tỉnh lại được. Nhất Linh bị cuốn theo dòng chảy, từ con sông nhỏ vào sông Gia Lăng, rồi từ Gia Lăng cuốn vào Trường Giang, ròng rã mấy nghìn dặm cho đến tận thành Kim Lăng.

Thật may mắn, mặc dù thiêm thiếp như xác chết suốt mấy nghìn dặm thủy lộ, cá kình ở trên sông lại không hề coi Nhất Linh là miếng mồi ngon. Thực ra đó không phải chuyện may rủi gì, Nhất Linh tuy cơ thể hôn mê, song Thiên Long, Âm Ma, Tình Ma trong cơ thể cậu vẫn đang đại triển thân thủ. Phật tính viên thông soi sáng, ma tính mẫn cảm biến hóa. Người mà có cả hai thứ ấy, chớ nói cá kình, ngay cả ông tổ của Hà Bá nổi lên cũng chưa chắc dám làm gì cậu.

Linh thứu phi long

Dịch giả: Tiêu Dao Tử

Chương 17

Nhất Linh dạt đến dưới thành Kim Lăng ở trạng thái nửa chìm nửa nổi, cuối

cùng được một đám thanh niên nam nữ phát hiện ra. Đám nam thanh nữ tú này đều ở độ tuổi mười bảy mười tám,áo quần thướt tha, vẻ mặt hớn hở. Nhóm người đó gồm năm nam hai nữ, một cô nương trong bọn vừa nhìn xuống mặt sông, vội kêu lên: "Nhìn kìa, ở đó có người, có người chết đuối, mau cứu người đi!"

Cô nương ấy tên gọi là Thủy Liên Nhu, là con gái của Thủy Lục Thuận trong Lục Thuận tiêu cục của thành Kim Lăng.

Thủy Liên Nhu đoan trang, lương thiện, thường ngày nói chuyện lúc nào cũng mềm mại nhẹ nhàng, khi ấy đột nhiên hét toáng khiến cho đám bạn sợ nhảy dựng cả lên.

Những người khác cũng đều nhìn thấy, mỗi người một câu: "Đúng là có người!" "Mau xuống cứu hắn đi!" "Hắn còn sống không?" "Nước ở đây lạnh chết đi được!".

"Nghe tôi nói này!" cô nương thứ hai vung tay lên, làm như ngọc chỉ của nữ hoàng, năm chàng trai kia vội vàng im bặt.

Cô nương này có khuôn mặt trái xoan, vòng eo thon nhỏ, làn da trắng mịn như tuyết, mắt sáng răng ngà, vẻ đẹp vừa quyến rũ vừa nhã nhặn khó diễn tả thành lời, đúng là mỹ nữ điển hình của đất Giang Nam. Cô nương ấy tên gọi là Kim Phụng Kiều, là ái nữ của Kim gia, một trong võ lâm tứ đại thế gia ở Giang Nam.

Giang Nam võ lâm tứ đại thế gia gồm Chu, Lưu, Kim, Trương. Kim gia xếp hàng thứ ba.

Kim Phú Minh, chủ nhân của Kim gia, có một trai một gái. Con trai tên là Long Thụy, con gái chính là cô nương Phụng Kiều này.

Năm trước Kim Long Thụy đã đính hôn với Thủy Liên Nhu, cũng có nghĩa Thủy Liên Nhu là tẩu tẩu tương lai của Kim Phụng Kiều, còn Kim Phụng Kiều là tiểu cô cô tương lai của Thủy Liên Nhu.

Thủy Liên Nhu vậy là danh hoa hữu chủ, còn tiểu cô nương Kim Phụng Kiều thì vẫn độc sở độc thân. Năm chàng trai kia thực ra đều là những người đang theo đuổi Kim Phụng Kiều, vì thế khi cô nương ấy ra lời thì với họ cũng chẳng khác gì lệnh chỉ của nữ hoàng.

Kim Phụng Kiều chắp tay ra sau, khẽ vênh khuôn mặt xinh xắn lên, mắt đảo quanh mấy chàng trai, nói: "Tôi có một ý hay, người nào không cần giúp sức, không được xuống nước, không được dùng thuyền, mà cứu được người kia lên bờ, tôi sẽ phục người đó".

Ánh mắt nghịch ngợm lanh lợi của nàng lần lượt quét qua từng người một. Người thứ nhất vừa thấp vừa béo, nhưng còn may không đến nỗi xấu xí, nếu như hắn ta cười lên thì cũng có thể khiến người ta mát dạ, vì thế Kim Phụng Kiều không đuổi hắn ta đi. Người này tên gọi Tiền Hữu Nhân, chuyện nhà hắn ta có tiền thì không sai, song "Hữu Nhân" hay không thì chưa chắc. Tuy bảo là có tiền thì có thể sai khiến được ma quỷ, song có tiền cũng không nhất định gọi được quỷ đến cứu người. Kim Phụng Kiều đã nói không được phép gọi người, vì thế hắn chỉ còn cách chống mắt ra nhìn.

Người thứ hai mũi quặp như mũi ưng, tên gọi Châu Thanh Văn, nghe nói có vị thầy bói đã phán: Hắn ta vừa sinh ra, phụ thân hắn đã có thể bước đi trên mây xanh, vì thế mới đặt cho hắn cái tên này. Thế nhưng hai mươi năm nay, phụ thân của Châu Thanh Văn cũng chỉ làm đến chức Tri phủ Giang Ninh mà thôi. Tri phủ tuy không phải là lớn, song ở Giang Ninh phủ cũng có thể xem như là thổ Hoàng đế rồi, vừa có quyền vừa có thế. Chỉ có điều đã nói là không được gọi người, vì thế quyền thế có lớn hơn chăng nữa cũng vô ích.

Người thứ ba và thứ tư là một cặp huynh đệ, tên Vương Long và Vương Giao, phụ thân là biên tướng thủy quân ở Kim Lăng, vì thế thủy tính của hai huynh đệ này cũng rất khá. Tuy vậy, Kim Phụng Kiều đã nói là không được xuống nước.

Người thứ năm là người cso dung tướng tốt nhất trong số năмn g, thân hình cao lớn cân đối, vẻ mặt đầy khí chất anh hùng, có điều hình như hơi tự đại một chút, đương nhiên vẻ tự đại kiêu ngạo này không dám thi triển trước mặt Kim Phụng Kiều, bằng không hắn ta sớm đã phải cuốn xéo rồi.

Người này tên gọi Trương Kiếm, là con thứ ba của Trương gia, một trong Giang Nam võ lâm tứ đại thế gia, võ công gia truyền cũng đã đạt được năm ba phần, song lại tự cho rằng mình đã đạt đến bảy phần, bởi vì ở trong nhà chỉ kém có phụ thân, đại ca và nhị ca mà thôi. Người này công phu giỏi, lại biết điều khiển thuyền, nếu như kiếm một chiếc thuyền xuống nước, chuyện cứu người tuyệt đối không khó, có điều Kim Phụng Kiều đã nói không được dùng thuyền.

Vì thế cả năm gã trai đều ngớ mắt nhìn nhau, không ai có cách gì, đứng trân người ra bất động.

Thủy Liên Nhu sốt ruột giậm chân: "Ây a, Phụng Kiều thật là, đùa thì cũng phải chọn lúc chứ!". Rồi quay mặt nhìn lên thượng du thấy một khách thuyền đi tới, vội kêu lên: "Mau cứu người, mau cứu người đi!"

Chiếc thuyền đó thuận dòng lao xuống, xem chừng không hề có ý dừng lại. Thủy Liên Nhu hốt hoảng, Kim Phụng Kiều mỉm cười, đột nhiên cất cao giọng: "Ai cứu được người kia, thưởng mười lượng vàng!"

Quả là kim khẩu vừa mở, người người hưởng ứng. Chiếc thuyền khách lập tức rẽ ngang, cả lái thuyền và khách nhân cùng tíu tít tay chân cứu Nhất Linh lên thuyền, đưa vào bờ.

Lục Thuận tiêu cục của Thủy Lục Thuận tuy sinh ý tương đối thịnh vượng nhưng cũng không phải là địch quốc phú gia. Vàng quý bạc hiếm, một lượng vàng bằng hai mươi lượng bạc, mười lượng vàng đã là hai trăm. Số tiền này có thể mua đứt hai mươi mẫu ruộng vườn, Thủy Lục Thuận căn cơ, đời nào chịu nhét hai mươi mẫu ruộng vườn vào tay con gái làm trò đùa chứ!

Do đó mà Thủy Liên Nhu lấy đâu ra mười lượng vàng. Thấy lái thuyền chìa tay, cô nương ấy đỏ bừng mặt, nhìn Kim Phụng Kiều. Kim Phụng Kiều nghênh đầu nhìn sang năm nam nhân: "Đưa tiền!".

Năm gã trai tranh nhau moi bạc, không ai nhường ai, khiến cho cả lái thuyền lẫn khách nhân đều trố mắt ra nhìn.

Trong bụng Nhất Linh không một giọt nước, hơi thở vẫn bình thường, tim đập đều đặn, chỉ có điều cứ trầm trầm không tỉnh.

Thủy Liên Nhu và mấy người kia xúm lại chữa chạy, một hồi lâu cũng hết cách. Thủy Liên Nhu đành nói với Kim Phụng Kiều: "Chúng ta mang về, mời đại phu đến khám xem!"

Câu nói này của nàng khiến Kim Phụng Kiều chau mày lại, vì thế cả năm gã trai kia cũng đồng loạt chau mày theo.

Nhất Linh vốn không hề xấu xí, mày rậm mắt sáng, trán rộng mũi cao, cộng với thân hình cao lớn cân đối, ai thấy cũng phải thốt lên một câu: đúng là trang nam tử!

Thế nhưng hiện giờ cậu lại không khác gì một người rừng chết trôi. Cái đầu trọc lóc đã mọc đầy tóc, bộ mặt non nớt đâm ra những cọng râu cứng đanh, râu tóc ngâm nước nhiều ngày quện vào nhau như ổ quạ, còn có thể nhận ra người là nhờ Thủy Liên Nhu đã rẽ bớt túm tóc cuốn quanh đầu.

Kim Phụng Kiều chỉ định vui đùa chốc lát với cái xác chết trôi, đâu đến mức định đem về nhà chữa trị. Có điều nàng vốn rất mực ái mộ vị tẩu tẩu tương lai vừa xinh đẹp lại vừa tốt bụng, hiểu được Thủy Liên Nhu là người có thiện tâm, những chuyện khác làm bừa có thể cho qua, nhưng nếu phản đối việc cứu người nàng ta nhất định không vui. Vì thế tuy trong lòng không thích thú gì, cũng không dám lên tiếng phản đối, chỉ bâng quơ một câu: "Không biết là kẻ hành khất lang thang từ đâu đến!"

Có câu nói của đại nữ hoàng, cả năm gã trai cũng nhanh nhảu xúm vào

hưởng ứng. Châu Thanh Vân hùng hồn: "Hạng lưu dân thảo khấu như thế này, ở đâu chẳng có, quả là có giết cũng không hết!" ý của hắn ta ám chỉ ngay cả sống sờ sờ ra đấy còn phải giết, huống hồ loại nửa sống nửa chết như thế này thì càng không nên cứu làm gì. Người này là tử đệ quan gia, ngay cả những bí quyết thăng quan tiến chức cũng vận dụng vào tình trường, song lại đụng phải Kim Phụng Kiều.

Tiền Hữu Nhân suy tính: "Tháng Giêng năm nay mưa tuyết lớn, trong thành Giang Ninh chết cóng mấy trăm người liền. Hạng nghèo rớt như vậy, đúng là có cứu rồi cũng lại chết sớm mà thôi!"

Vương Long, Vương Giao gật đầu: "Đúng thế!" Trương Kiếm thì lùi lại một bước nhăn mặt: "Người này trôi sông lâu như vậy, trên người liệu có sinh giòi bọ gì nữa không biết?"

Câu nói này khiến Kim Phụng Kiều sợ hãi, nhảy bắn lên hoảng hốt tránh ra xa.

Thủy Liên Nhu nhìn Kim Phụng Kiều ngạc nhiên khiến Kim Phụng Kiều đỏ bừng hết mặt. Thực ra Kim tiểu thư cũng là một cô gái lương thiện, có điều được nuông chiều nên đôi lúc sinh ra quá trớn, giờ đây bị ánh mắt trách móc của Thủy Liên Nhu, không khỏi bối rối lảng tránh, quát: "Tìm chiếc xe lại đây, không lẽ để ta phải đích thân đi chứ?" Nàng không dám nhìn vào mắt Thủy Liên Nhu, khẽ giọng: "Mấy tên hồ đồ này, thật không hiểu biết gì hết!"

Thủy Liên Nhu mỉm cười, cúi đầu nhìn Nhất Linh. Không hiểu vì sao đối với chàng trai lạ lẫm này, trong lòng nàng tự dưng nảy sinh tình cảm như của một người mẹ phải bảo vệ con thơ vậy.

Đó là do âm linh của Âm Ma trong cơ thể Nhất Linh đang âm thầm tác quái. Nhất Linh bề ngoài tuy hôn mê trầm trầm, nhưng bên trong ba luồng đại công lực vẫn đang không ngừng chu chuyển, vừa dần hòa nhập vào kinh mạch, vừa tìm mọi cách bảo vệ cho đương nhiệm vật chủ là cơ thể cậu. Ma

tính trăm năm mau lẹ vô cùng, chỉ hơi có khe hở là thừa cơ thâm nhập. Tấm lòng lương thiện của Thủy Liên Nhu chính là khe hở trong trái tim nàng, nhưng bản thân nàng thì không hề hay biết.

Cơ thể Nhất Linh phăng phắc bất động, song âm linh trong người cậu lại có thể điều khiển được người khác, nói ra thì quả là khó tin, nhưng thực ra lại không hề huyễn hoặc. Giữa người và người không nhất định phải dựa vào tiếp xúc chuyện trò mới có thể nảy sinh cảm giác, cảm ứng giữa trái tim với trái tim cũng có thể sinh ra sự cộng hưởng, thần giao mà cổ nhân đã từng nói đến chính là sự cộng hưởng cảm ứng của trái tim.

Gọi xe đến, đặt Nhất Linh lên xe, mấy người cùng trở về Lục Thuận tiêu cục. Vời thầy lang, vị lang trang này cũng thật là cao minh, chẩn mạch rất lâu rồi mới nói: "Chàng trai này không có bệnh gì cả, chỉ là đang ngủ thôi". Lại có người có thể nằm giữa Trường Giang mà ngủ!

Vị đại phu này đúng là hồ đồ hết chỗ nói, mấy người nghe xong mà phá lên cười ha hả.

Thế nhưng đại phu này là danh y của địa phương, lòng tin của ông ta không vì mấy tiếng cười nhạo báng của đám thanh niên mà lung lay, lần lượt đảo mắt qua năm gã trai, lạnh lùng nói: "Thân thể của chàng trai này còn tráng kiện hơn cả năm người các cậu gộp lại. Nếu như ngày mai cậu ta chết các người cứ đến lấy đầu ta mang về tế!"

Năm gã trai kia càng cười dữ hơn, Thủy Liên Nhu trái lại lòng càng lo lắng. Có người lại có thể ngủ giữa Trường Giang cuồn cuộn hay sao, nói ai nghe đây, ai dám tin cơ chứ?

Nàng cho gọi đến hai người hầu, bảo họ tắm rửa, thay quần áo cho Nhất Linh, kê cho cậu một chiếc giường trong một phòng nhỏ, chờ đợi cậu tỉnh lại.

o0o

Lúc Nhất Linh hồi tỉnh, chính cậu lại làm cho mình sợ nhảy dựng lên.
Đó là tảng sáng ngày hôm sau, Nhất Linh tỉnh giấc, thấy mình đang nằm trên giường, còn cho rằng đã quay trở về Phi Long cung, nhưng vừa nhìn quanh lập tức biết ngay là không phải. Phòng ngủ trong Phi Long cung phải hào hoa sang trọng hơn nơi này không biết đến bao nhiêu lần.
Nhất Linh không hay mình đang ở chỗ nào, song cậu biết rõ mình đang có một ham muốn, đó là soi gương.
Ý nghĩ này quả thật là không biết đến từ lâu, bởi lẽ Nhất Linh từ trước đến giờ chưa hề soi gương. Vốn quen với cuộc sống thanh đạm cùng sư phụ, cậu không hề để ý đến vẻ xấu đẹp bên ngoài của mình, lúc làm Minh chủ cũng y như vậy.
Trên bàn vừa khéo có một chiếc gương đồng nhỏ. Nhất Linh cầm lên, mượn ánh sáng phản chiếu của mặt trời, bỗng nhiên giật bắn người. Người trong gương mặt xồm xoàm lông lá, tóc dài lê thê, bộ râu cứng đanh, đâu còn giống một tiểu hòa thượng, mà hệt như một kẻ điên lang thang đầu đường xó chợ.
Nhất Linh lập tức không bằng lòng với vẻ ngoài của mình, hét nhỏ: “Ây a, sao ta lại biến thành bộ dạng như thế này?”
Cậu bắt đầu thu dọn cho bản thân, trước tiên túm tóc buộc lên, song đám râu thì không dễ gọn gàng cho được. Nhất Linh nhìn quanh, trên bàn có một tách trà, cậu tiện tay bóp nát, lấy một mảnh cạo lên mặt.
Ai có thể dùng mảnh sành vỡ cạo râu? Thế nhưng Nhất Linh không để ý, tay cứ đưa lên chà một đường, bàn tay tự dưng sinh ra một cỗ nội lực khiến mảnh sứ như biến thành một lưỡi dao sắc bén, chốc lát râu ria sạch nhăn để lộ khuôn mặt tuấn tú cùng làn da hồng hào.

Trời sáng hẳn, Nhất Linh cũng đã mặt chỉnh tề. Trong gương lúc này là một thiếu niên khí thế hừng hực, đôi mắt to sáng, cặp lông mày rậm. Nhất Linh tự ngắm nhìn mình, bỗng dưng nở một nụ cười kỳ quái. Cậu quả thật không hề biết mình lại có kiểu cười như vậy, nhất thời không khỏi ngạc nhiên.
Nhất Linh ngượng ngùng nhìn quanh, may mà trong phòng chỉ có một mình cậu, thế nhưng tim thì vẫn đập thình thịch một lúc rất lâu.
Tuy nhiên trong lòng cậu cũng phải thầm thừa nhận, điệu cười như vậy quả có một sức hấp dẫn vô cùng đặc biệt nào đó ngay đến chính cậu cũng phải thích nhìn.
"Nhưng người khác có thể sẽ cười mình", Nhất Linh tự nói với bản thân: "Gặp người khác, tuyệt đối không được cười kiểu như thế nữa!"
Nhất Linh đâu có biết, đó chính là lễ vật diện kiến lần đầu tiên mà Tình Ma tặng cho cậu. Cùng với thời gian, ma tính của Tình Ma dần kết hợp mật thiết với bản tính của cậu, ma tâm cũng sẽ dần được mở rộng. Nếu Nhất Linh không đủ định lực, cuối cùng cậu sẽ trở thành Tình Ma thứ hai, còn Thiên Long và Âm Ma sẽ vĩnh viễn bị khắc chế.

Linh thứu phi long

Dịch giả: Tiêu Dao Tử

Chương 18

Dần dần bắt đầu có tiếng chân người đi lại, tiếng nói chuyện vẳng đến.
Nhất Linh tự hỏi: "Không biết đây là đâu? Mấy người ngoài kia đang nói gì

nhỉ?". Nghĩ như vậy, đôi tai cậu chợt trở nên mẫn cảm gấp trăm lần, tiếng nói cười từ những căn phòng cách xa cả chục trượng cũng nghe rõ mồn một, thế nhưng nghe một lúc vẫn không hiểu lấy một từ.

"Mình đã lạc đến đâu vậy, không hiểu người ta nói, đúng là rắc rối rồi!"

Nhất Linh nghĩ đoạn rồi thò đầu ra cửa sổ nhìn quanh, thấy đằng sau một mái nhà không xa nhô lên một lá cờ lớn, bên trên viết: "Lục Thuận Tiêu Cục".

"Lục Thuận tiêu cục là một trong Thất đại tiêu cục ở Giang Nam, hóa ra mình đã trôi đến tận Giang Nam, chẳng trách không hiểu họ nói gì". Nhất Linh nghĩ bụng.

Một tháng trời lo toan hoạn nạn với chức Minh chủ, những thứ trên giang hồ, quả thật Nhất Linh cũng đã biết được không ít.

Bên ngoài có tiếng bước chân, tiếp theo là tiếng "két" mở cửa, một thanh niên đẩy cửa bước vào. Thấy Nhất Linh đang đứng trong phòng, người này nghệt mặt ra, nhìn xung quanh không thấy có ai khác mới quay đầu nhìn vào mặt cậu, vẻ mặt đầy nghi hoặc.

Nhất Linh không hiểu vì sao lại trở nên nhạy cảm như vậy, đoán ra ngay người đó đang nghi hoặc điều gì, vì thế lấy một mảnh sứ làm động tác cạo râu trên mặt, rồi toét miệng ra cười.

Người thanh niên kia cũng cười, đoạn nói: "Thoáng một cái, gà mái già đã biến thành vịt tơ, huynh đệ khá lắm!".

Người này tên gọi Tô Đại Phát, là chân chạy trong tiêu cục Lục Thuận, một thanh niên nhanh nhẹn dễ gần, vì thế Thủy Liên Nhu mới gọi hắn đến chăm sóc Nhất Linh. Có điều những gì hắn nói, Nhất Linh hoàn toàn không hiểu.

Nhất Linh khom người hành lễ: "Đa ta ơn cứu mạng của đại ca!".

Tô Đại Phát, là chân chạy trong tiêu cục Lục Thuận, một thanh niên nhanh nhẹn dễ gần, vì thế Thủy Liên Nhu mới gọi hắn đến chăm sóc Nhất Linh. Có

điều những gì hắn nói, Nhất Linh hoàn toàn không hiểu.
Nhất Linh khom người hành lễ: "Đa tạ ơn cứu mạng của đại ca!".
Tô Đại Phát bối rối đáp lễ: "Người cứu huynh không phải là tôi, mà là tiểu thư nhà tôi".
Những người áp tiêu đều biết nói tiếng Quan thoại, vì thế lúc này Nhất Linh đã bắt đầu hiểu.
Nhất Linh nói: "Vậy thì xin đại ca hãy cho gặp tiểu thư nhà, để đệ có thể tận mặt cảm tạ!".
Tô Đại Phát cười hì hì, gật đầu: "Đúng là nên đa tạ, nên đa tạ! Tiểu thư nhà tôi đúng là một người tốt, không những đẹp người mà tâm tính cũng hệt như Quan Âm Bồ tát vậy".
Bỗng một giọng nói dịu dàng từ ngoài cửa vang lên: "Vừa sớm ra đã tìm không thấy ngươi, hóa ra ở đây nói xấu sau lưng ta hả?".
Tô Đại Phát lè lưỡi: "Tiểu thư tới rồi!". Đoạn cất cao giọng: "Tiểu thư mau vào đi, nạn nhân tỉnh lại rồi, còn muốn cảm tạ tiểu thư nữa đấy!"
Nhất Linh nhìn vọng ra ngoài cửa, thấy một thiếu nữ đang khoan thai bước đến.
Cô nương ấy tuổi trạc đôi tám, dung mạo tuyệt vời. So với những mỹ nhân mà cậu đã gặp như Lục Từ Anh, Lục Trúc hay Lý Ngọc Châu thì chỉ có phần hơn chứ không hề thua kém.
Thế nhưng điểm làm Nhất Linh rung động không phải bởi nhan sắc mỹ miều của giai nhân mà là vẻ dịu dàng, từ tâm lộ ra trong đôi mắt nàng.
Cô nương ấy chính là Thủy Liên Nhu, bận lòng vì chàng trai nàng vớt lên từ dòng Trường Giang vẫn hôn mê chưa tỉnh, sáng sớm đã tìm đến thăm nom.
Vốn cho rằng Nhất Linh vẫn còn trong bộ dạng lướt thướt hôm qua, nào ngờ vừa vào đến trong phòng lại trông thấy một thanh niên vạm vỡ cao to, ánh mắt tràn đầy sức sống.

Nét mặt và ánh mắt của chàng trai ấy ẩn chứa một mê lực kỳ lạ. Trong khoảnh khắc bốn mắt tương giao, tim Thủy Liên Nhu tự dưng đập lên thình thịch, toàn thân chợt có cảm giác nhức mỏi và mềm nhũn ra trong một nỗi sợ hãi không nói thành lời, song cũng ẩn ước một sự dễ chịu khó có thể diễn tả nổi.

Thủy Liên Nhu giật thót mình, không hiểu chuyện này là thế nào. Càng đáng sợ hơn, nàng cảm thấy hai má cũng đang nóng ran, không lẽ lại đỏ ửng lên thì đúng là phiền phức.

Thủy Liên Nhu tính vốn thiện tâm, lúc nào cũng dịu dàng hòa ái. Nàng cũng là một cô nương đoan trang mực thước, cư xử với người khác giới bao giờ cũng nhất nhất theo lễ giáo. Lần này lại không hiểu vì sao, đối diện với một thanh niên xa lạ, chỉ nhìn gã ta có một lần mà trong lòng lại dậy lên cảm giác xuân tình.

Khi ấy Nhất Linh đã cúi đầu hành lễ: "Đa tạ ơn cứu mạng trị thương của tiểu thư!"

Thủy Liên Nhu vội vàng đáp lễ: "Công tử không cần khách sáo, bất cứ ai cũng sẽ làm như vậy, chúng tôi chỉ là vừa khéo bắt gặp công tử mà thôi!".

Ngoài miệng ứng đáp như vậy, trong bụng lại cảnh cáo bản thân: "Thủy Liên Nhu, người làm sao vậy, đừng có để xấu hổ trước mặt người ta!".

Suy nghĩ rõ ràng như vậy, nhưng vừa bắt gặp ánh mắt của Nhất Linh, cậu khẽ mỉm cười, nàng lại có cảm giác như một trận gió xuân đang thổi mát rượi tâm hồn mình vậy.

Trong vô thức, Thủy Liên Nhu nở một nụ cười ngọt ngào đáp lại.

Cười xong, nàng lần nữa giật thót mình. Nụ cười vừa trao gã trai đó, vốn chỉ có thể dành cho tình lang, trong lòng không khỏi cảm thấy sợ hãi. Nhất Linh cũng giật nảy người, tự mắng bản thân: "Bảo ngươi không được cười, vì sao lại cứ cười vậy?"

Tình Ma trong bộ lốt Nhất Linh, lần đầu tiên hoạt động lại đã đại hiển kỳ công. Một cô nương non nớt như Thủy Liên Nhu làm sao có thể là đối thủ của Ma công bách niên từ Tình Ma chứ! Nhất Linh cũng gần giống như Thủy Liên Nhu, không thể chống lại được bá khí tai quái của luồng tinh lực Tình Ma truyền sang, tâm trí bắt đầu dần thay đổi.

Tô Đại Phát trợn mắt lên nhìn, chợt vỗ tay: "Tiểu thư hôm nay sao mà đẹp vậy!"

Thủy Liên Nhu giật thót mình, hai má ửng đỏ giận dữ: "Ngươi nói bậy cái gì thế?" Rồi quay sang Nhất Linh bối rối nói nhanh: "Công tử đã dậy thì mời ra bên ngoài dùng điểm tâm luôn!" Miệng nói chân vội vã bước đi, không dám nhìn Nhất Linh lần nào nữa.

Ra đến ngoài, Thủy Liên Nhu dặn dò Tô Đại Phát tiếp đãi Nhất Linh, còn mình thì đi như chạy trở lại khuê phòng. Nghĩ về một lúc dào dạt xuân tình ban sáng, nàng quả thật vừa kinh hãi vừa lo sợ.

Trong phòng, Kim Phụng Kiều vẫn còn nằm dài trên giường. Đến nhà tẩu tẩu tương lai làm khách, đương nhiên nàng phải ngủ cùng giường với Thủy Liên Nhu. Nghe thấy tiếng bước chân, Kim Phụng Kiều vội quay người ra, liếc nhìn khuôn mặt vẫn còn hồng lên của Thủy Liên Nhu, nàng tinh nghịch bắt nọn: "Được rồi, được rồi, tẩu tẩu tốt đã động xuân tâm, lẽ nào đang nhớ đến đại cả tôi?"

Thủy Liên Nhu hồn xiêu phách lạc, hốt hoảng quay đi, mặt càng đỏ bừng: "Tiểu nha đầu nhà cô nói linh tinh cái gì thế, ai động xuân tâm nào?".

"Ấy à, chỉ lớn hơn muội có mấy tháng, làm gì mà ra vẻ thế?" Kim Phụng Kiều nhảy xuống giường, chạy đến phía sau đưa tay ôm chầm lấy Thủy Liên Nhu, giọng nũng nịu: "Không phải xuân tâm, vậy đỏ mặt cái gì chứ?"

Mỹ nhân họ Kiều khi ngủ chỉ thắt một dải yếm nhỏ, bộ ngực tròn căng áp sát vào sau lưng Thủy Liên Nhu. Thủy Liên Nhu vốn đang loạn tâm, lại càng

đứng không vững, hốt hoảng: “Ây a, trên nóc nhà có người, lộ hết cả rồi!”
Kim Phụng Kiều không biết là kế, hét lên inh ỏi, lao trở lại giường, chui biến vào chăn. Thủy Liên Nhu bật cười, lại trở về trạng thái bình thường, ngồi xuống cạnh giường nói: “Được rồi, dậy đi thôi! Chẳng phải muội gan lớn tày trời sao? Cũng sợ người ta nhìn thấy à?”
Kim Phụng Kiều khi ấy mới biết là trúng kế, lại chui ra khỏi chăn, làu bàu: “Tẩu tẩu xấu, đợi gã về nhà muội rồi, xem muội xử lý thế nào!” Nói rồi đứng dậy mặc áo, bỗng nhớ đến chuyện hôm qua, hỏi: “Hây, người chúng ta cứu đã tỉnh lại chưa?”
Thủy Liên Nhu nghĩ đến Nhất Linh, tim bất giác lại đập mạnh hơn, vội định thần lại: “Tỉnh rồi, đang ở ngoài sảnh ăn điểm tâm nữa kìa”.
Kim Phụng Kiều chau mày: “Chà, sao lại để cho hắn điểm tâm ở ngoài sảnh chứ, trông lôi thôi bẩn thỉu như vậy thì ai mà dám ăn nữa?”
Trước mắt Thủy Liên Nhu hiện lên thân hình cao to vạm vỡ, vẻ mặt tươi cười của Nhất Linh, trong lòng tự dưng nảy sinh một cảm giác kiêu ngạo, kiểu như người ấy chính là huynh trưởng hay tình lang của nàng vậy.
“Nếu như muội gặp người ấy, nhất định sẽ ăn thêm một bát nữa đấy!” nàng vừa nói vừa cười.
Kim Phụng Kiều nhìn nàng vẻ không tin, nhưng điệu bộ của Thủy Liên Nhu lại không hề giống với giả tạo, mới ngạc nhiên nói: “Muội không tin!” Nói rồi bắt đầu trang điểm, đang chuẩn bị xuống lầu thì a hoàn đến báo: “Năm vị công tử gia đều đã đến rồi, đang hỏi tiểu thư dậy chưa?”
Kim Phụng Kiều bực dọc: “Mở mắt ra đã đến, định đưa tang ta chắc! Nói với họ là ta vừa ngủ, phải trời tối mới dậy!”. Nói rồi quay phắt người trở lại lầu thượng, cũng không buồn đi xem gã chết trôi nữa.
Thủy Liên Nhu cười, gọi a hoàn mang điểm tâm đến. Hai người cùng ngồi ăn trong khuê phòng, miệng thì ăn nhưng chẳng ai còn tâm trí nào cả. Kim

Phụng Kiều vì bực tức, Thủy Liên Nhu lại là hoảng sợ.
Đôi mắt mỉm cười của Nhất Linh lúc nào như cũng treo trong tâm trí. Thủy Liên Nhu sợ Kim Phụng Kiều nhận ra nên cố ép lòng nhớ tới vị phu quân tương lai của mình là Kim Long Thụy, ca ca của Kim Phụng Kiều.
Nhưng những gắng gượng của nàng cũng không hề có tác dụng.
Kim Long Thụy và cô kiều nữ Kim Phụng Kiều này có điểm không giống nhau. Phụ thân hai người là Kim Phú Minh mất sớm, khi ấy Kim Phụng Kiều mới tám tuổi, còn Kim Long Thụy đã mười tám. Mười tám tuổi, Kim Long Thụy đã phải gánh vác Kim gia môn. Vốn thông minh chịu khó, cộng với chút tài thao lược thiên phú, mười năm trở lại đây, Kim gia không những không suy thoái mà trái lại còn hưng vượng hơn xưa. Lúc Kim Phú Minh còn sống Kim gia chỉ có hơn chục cửa hiệu, giờ đã phát triển lên đến hơn hai mươi, ruộng đất cũng tăng lên không ít, bản thân Kim Long Thụy cũng giành được danh hiệu Ngọc Diện Na Tra.
Na Tra là nhân vật cực kỳ lợi hại trong Thần đạo, còn Ngọc Diện thì chính là khen ngợi tướng mạo của Kim Long Thụy rồi.
Năm trước, một chuyến tiêu của Thủy Lục Thuận gặp phải chút rắc rối, Kim Long Thụy ra mặt giải quyết ổn thỏa, Thủy Liên Nhu theo cha tạ ơn, vừa gặp mặt đã thấy Long Thụy quả là một nhân vật anh tuấn lợi hại vô cùng.
Cũng trong buổi gặp hôm đó, Kim Long Thụy vừa thấy nàng cũng nhất kiến sinh tình, sai người mai mối. Thủy Lục Thuận đương nhiên không từ chối, hôn kỳ được định vào tháng năm năm nay.
Thường ngày, Thủy Liên Nhu lúc buồn hay nhớ đến Kim Long Thụy, đến vẻ mặt anh tuấn cùng rất nhiều những câu chuyện xuất sắc của chàng ta, trong lòng lúc nào cũng cảm thấy ngọt ngào hạnh phúc.
Thế nhưng hôm nay thì lại khác, nàng không hề nhớ tới Kim Long Thụy, cứ cố nghĩ đến chàng ta là lòng lại rối bời, chỉ có đôi mắt mỉm cười của Nhất

Linh là lúc nào cũng đong đưa trước mặt nàng.

Cuối cùng Thủy Liên Nhu cũng hết nước, chỉ còn cách cắn răng cảnh cáo bản thân: "Thủy Liên Nhu, ngươi là người đã đính ước rồi, tuyệt đối không được như Kim Phụng Kiều chiêu tam rước tứ!"

Thủy Liên Nhu trong khuê phòng tâm thần bất định, cố gắng tranh đấu với bản thân. Nhất Linh bên ngoài dường như cũng cảm được vẻ xuân tâm rung động của nàng. Giống như Thủy Liên Nhu, câu cũng đang tự vấn gay gắt: "Nhất Linh, sao ngươi lại trở nên như vậy, sao lại dám nảy sinh tà ý với ân nhân đã cứu mạng mình?"

Nhất Linh không hề hay biết, ma tính của Tình Ma đã hằn sâu lên tâm não cậu, con người cũng đang dần dần thay đổi, thế nhưng Tình Ma vẫn chưa thể khống chế được cậu hoàn toàn. Bản chất thuần hậu chưa hết, Phật tâm cũng vẫn đang còn, vì thế mặc dù vô tình nảy sinh sắc ý, song sau đó lại tự trách ngay bản thân mình.

Nhất Linh ăn điểm tâm ở đại sảnh, có Tô Đại Phát tiếp đãi. Một lúc sau, cả năm người trong đám Trương Kiếm, Châu Thanh Văn kéo đến. Tô Đại Phát vốn không thiện cảm gì với năm kẻ ăn không ngồi rồi này, vì thế càng tỏ ra nhiệt tình với Nhất Linh.

Nhất Linh đang mặc bộ quần áo của gia nhân Thủy phủ, nói về y phục thì quả là không thể so bì với đám công tử giàu có kia, song trên người cậu lại phảng phất một khí chất hết sức hấp dẫn người khác, khiến người ta nhìn một lại không thể không nhìn hai.

Đám Trương Kiếm đầu tiên tưởng có thêm một kẻ cạnh tranh thần thế nữa, ai nấy đều buồn tiu nghỉu. Nhưng về sau biết được người này chính là kẻ mà hôm qua họ đã cứu thì lập tức cả năm đều vui mừng hớn hở. Họ cùng vây lấy Nhất Linh, khua môi múa mép, thêm mắm thêm muối tìm đủ mọi cách tự ca ngợi bản thân, một là để Nhất Linh cảm kích, hai là làm nản lòng tình

địch.

Nhất Linh cảm tạ một hồi, tự dưng sinh ra cảm giác nhìn thấu được ý nghĩ của cả năm người, chợt nhủ thầm: "Năm tên tiểu tử khoác lác!" Tự nói xong, trong lòng lại cảnh giác: "Sao mình lại nghĩ xách mé như vậy? Kỳ lạ thật, sao mình không còn giống với trước kia nữa nhỉ?"

Cuối cùng thì Nhất Linh cũng đã có cảm giác về sự thay đổi của mình.

Linh thứu phi long

Chương 19

Kim Phụng Kiều và Thủy Liên Nhu không ra đại sảnh mà cùng ngồi điểm tâm ở trong phòng.

Thủy Liên Nhu cười: "Chúng ta xuống dưới đi, chỉ sợ năm tên kia chờ lâu như vậy đã không chịu được nữa rồi!" Trong lòng lại đột nhiên thoáng hiện ý nghĩ: "Người ấy thì sao?" lập tức giật thót mình, tim đập thình thịch lên bởi ý nghĩ đó.

Kim Phụng Kiều trễ miệng: "Cho dù năm tên đó có nhảy xuống sông chăng nữa, muội cũng không vội!" đoạn mắt bỗng đảo một vòng, cười: "Muội có một ý này, thử xem năm ngốc tử này có tên nào thông minh hay không!" Nói rồi lấy ra một tờ giấy, một cây bút lông, vẽ một mỹ nhân chắp tay, bên cạnh viết hai chữ: Hòa Nhật.

Thủy Liên Nhu không hiểu: "Đây là cái gì?"

“Đây là dâng hương”. Kim Phụng Kiều cười: “Mỹ nhân chắp tay, ý chỉ hai chúng ta. Chữ hòa chữ nhật ghép lại thành chữ hương, ý là hai chúng ta sắp đi dâng hương, xem bọn chúng có đoán ra không?”

Thủy Liên Nhu cười, vỗ vỗ vào trán: “Muội đúng là con nha đầu quỷ!”

Hai người xuống dưới lầu, nấp vào sau cửa, gọi a hoàn đến dặn dò, bảo đem tờ giấy đưa cho năm gã.

A đầu Hồng Lăng là người hầu bên cạnh Thủy Liên Nhu, tính tình lanh lẹ hoạt bát, theo lời của vị bà cô tương lai, đưa tờ giấy cho đám Châu Thanh Văn, mặt lạnh tanh: “Đây có một câu đố, nếu ai đoán trúng, bà cô sẽ có thưởng”.

Bọn Trương Kiếm chen lấn nhào tới, nhìn bức họa và chữ trên tờ giấy, rồi thi nhau đại phát quái luận.

Tiền Hữu Nhân nói: “Tôi đoán ra rồi, đoán ra rồi, tiểu thư muốn đi cấy. Mọi người trông này, ở đây đã viết rõ, hai tay ở dưới đáy chữ nhật tức là cậy mạ non đó”.

Cả Phụng Kiều và Liên Nhu ở trong đều cười phá lên. Thủy Liên Nhu đưa tay làm bộ dạng cấy mạ, Kim Phụng Kiều khẽ nhiếc: “Cấy cái đầu tên ngốc họ Tiền nhà ngươi!” Nhưng Hồng Lăng ở ngoài thì mắng thật: “Cấy cái đầu nhà ngươi!”.

Châu Thanh Vân lắc đầu: “Ây, Tiền huynh thật là! Tiểu thư thân thể ngàn vàng, sao lại có thể xuống ruộng đi cấy được? Trên bức tranh này nói, tiểu thư đang đọc thơ, mà đọc câu “Trừ hòa nhật dương ngọ”, vì thế lời giải của câu đố này là giờ Ngọ, tiểu thư hẹn chúng ta vào giờ ngọ”.

Kim Phụng Kiều ở trong lại mắng: “Hẹn cái đầu quỷ nhà ngươi!”. Hồng Lăng ngoài sảnh bĩu môi: “Vậy công tử hãy về nhà đợi đi, đồ ngốc!”.

Huynh đệ họ Vương đoán câu đố không giỏi, thấy Tiền, Châu hai người rõ ràng đều nói có lý, nhưng lại đều bị phán sai, vì thế cũng không dám mở

miệng.
Trương Kiếm nhìn về phía Hồng Lăng thăm dò: “Có phải là một chiêu võ công không?”
Hồng Lăng cố nhịn cười: “Vậy công tử hãy thử đoán xem!”
Nhất Linh ngồi bên cạnh năm gã, song lại nghe rõ mồn một hai cô nương đang trộm cười ở phía sau cửa, không hiểu sao bỗng thấy nóng ran trong bụng, một lòng hiếu thắng tranh đua bỗng dưng nảy sinh.
Cậu liền đứng dậy đi đến trước mặt Hồng Lăng, nhìn qua tờ giấy.
Hồng Lăng cười: “Sao, vị công tử này cũng muốn đoán hay sao vậy?”
Năm người Trương Kiếm nhìn Nhất Linh bằng ánh mắt khinh thường, bản thân các gã đoán không được, song điều đó hoàn toàn không cản trở các gã coi thường người khác.
Nhất Linh không nhìn năm người, quay sang Tô Đại Phát: “Tô đại ca, trong thành ngôi miếu nào hương hỏa thịnh nhất?”
Tô Đại Phát ngẩn người ra rồi mới nói: “Là Thủy Nguyệt am! Sao thế, huynh đệ định đi dâng hương sao?”
Nhất Linh lắc đầu: “Không phải đệ, là tiểu thư nhà huynh, huynh chuẩn bị xe đi!”.
Tô Đại Phát còn đang ngây người thì Kim Phụng Kiều đã vỗ tay đi ra, nói: “Huynh chính là người hôm qua chúng tôi cứu rồi, thật quả không ngốc nghếch chút nào!”.
Nhất Linh đang đứng chếch với cửa, nghe tiếng mới quay người lại. Trước mặt cậu như sáng bừng lên, trong lòng thầm khen: “Mỹ nhân tuyệt thế, cùng với Thủy Liên Nhu đúng là hai bông hoa, chỉ có điều một đằng đón gió khoe sắc, một đằng âm thầm tỏa hương. Một động một tĩnh, song đều là thiên hạ khó gặp!” Lòng nghĩ vậy, mắt lại bắt gặp ánh mắt Kim Phụng Kiều.
Trong mắt Nhất Linh đột nhiên phát ra một ma lực mạnh mẽ khó bề kháng

cự. Ma lực ấy chính là tà công mà Tình Ma đã luyện được sau trăm năm tích lũy với hàng nghìn mỹ nữ. Lập tức Kim Phụng Kiều cũng giống như Thủy Liên Nhu, mặt đỏ bừng lên, người như mềm nhũn ra, tim đập thình thịch.
Ái mộ theo đuổi Kim Phụng Kiều trước sau có đến hàng trăm, song cô nương ấy không giống như Thủy Liên Nhu, không rung động thì thôi, đã muốn thì chỉ chọn có một người. Bất kể người đến là ai cũng phải kén kén chọn chọn, nam nhân nàng gặp đã nhiều, song lại chưa ai đem đến cho nàng cảm giác giống như với Nhất Linh bây giờ.
Kim Phụng Kiều xúc động mãnh liệt song lại không cam tâm, mới lùi lại nắm lấy tay Thủy Liên Nhu, ánh mặt vẫn dán trên khuôn mặt Nhất Linh, cố lấy giọng thản nhiên: "Huynh tên là gì?". Giọng nói của nàng tỏ ra bình tĩnh, song Thủy Liên Nhu nhận ra ngay vẻ căng thẳng qua bàn tay nắm chặt của cô em chồng tương lai, lòng thầm kêu lên: "Trời ạ, cô nương này lại giống như ta rồi!" Một cảm giác chát chua bỗng vô cớ tràn vào trong con tim nàng.
"Nhất Linh, Vương Nhất Linh". Nhất Linh nhẹ nhàng trả lời.
"Nhất Linh? Cái tên nghe quen quá!". Kim Phụng Kiều lại nhìn về phía Nhất Linh. Nhất Linh mỉm cười, Kim Phụng Kiều ngẩn người ra, mãi một lúc sau mới sực tỉnh lại, vội vàng quay đầu, mặt đã đỏ ửng lên, than thầm: "Trời đất, huynh ấy cười lên thật là đẹp!"
Tô Đại Phát bước vào bẩm báo: "Nhị vị tiểu thư, xe đã chuẩn bị xong".
Kim Phụng Kiều quay đầu nhìn Thủy Liên Nhu: "Được rồi, chúng ta đi dâng hương thôi". Nói rồi ánh mắt lại liếc qua Nhất Linh chờ đợi.
Cái ý chờ đợi đó làm gì Nhất Linh bây giờ không hiểu, nhưng cũng bởi vì hiểu quá rõ nên trong cậu bỗng sinh lòng cảnh giác, thầm thốt lên: "Ây a, mình làm sao vậy? Cả thảy chỉ sống được có bảy ngày, giờ cũng không biết đã qua bao nhiêu ngày rồi, sao lại có thể đi dụ dỗ con gái người ta cơ chứ? Thật đáng chết!".

Trong lòng thầm mắng bản thân, Nhất Linh vòng tay lễ độ: "Đa tạ các vị công tử và tiểu thư đã cứu mạng, tôi phải cáo từ ở đây rồi".
Cả hai cô nương đồng thanh kêu lên: "Sao lại đi nhanh như vậy?"
Thủy Liên Nhu nãy giờ không dám nhìn thẳng vào Nhất Linh, khi ấy mới dũng cảm cất lời: "Vương công tử, vết thương của huynh còn chưa khỏi hẳn, ở lại thêm vài hôm nghỉ ngơi rồi hãy đi!"
Kim Phụng Kiều tiếp ngay: "Phải đấy, ở lại thêm vài ngày, bây giờ cùng chúng tôi đi dâng hương đã!". Rồi đảo mắt một cái: "Lời giải cũng do huynh đoán ra mà". Vẻ quyến luyến bộc lộ hết sức rõ ràng.
Nhưng khi ấy Phật tâm và bản chất thuần phác lại trỗi dậy chiếm bước thượng phong, Nhất Linh lắc đầu: "Vết thương của tôi đã khỏi hẳn rồi, không tiện làm phiền tiểu thư nữa. Đa tạ các vị, xin cáo từ!".
Nhất Linh vòng tay thi lễ rồi rắn rỏi bước ra phía đại môn.
Nhất Linh cất bước, trái tim non trẻ của hai cô nương như cũng bị cuốn đi theo. Thủy Liên Nhu vẫn cố gắng kiềm chế bản thân, Kim Phụng Kiều thì tỏ rõ vẻ lưu luyến, chỉ hận một điều là không thể mở miệng nói ra.
Nhưng rồi cứu tinh bỗng tự nhiên trên trời giáng xuống, một tráng hán hớt hải chạy xộc vào, nếu Nhất Linh không tránh nhanh qua một bên thì chắc chắn đã xô vào hắn. Người đàn ông đó loạng choạng, Nhất Linh vội vàng đỡ dậy, muốn đi cũng không đi ngay được nữa rồi.
Hai cô gái mừng thầm, nhìn tráng hán kia, bỗng nhiên sắc mặt đại biến.
Thủy Liên Nhu kêu lên: "Nhị ca, huynh làm sao vậy?"
Tráng hán đó chính là Thủy Cố, nhị ca của Thủy Liên Nhu, mặt mày khi ấy tái mét, gần như lả đi trên cánh tay Nhất Linh, hình như đã chạy đến kiệt sức, miệng há hốc thở dồn dập, nói không nên hơi mà chỉ dùng ngón tay ra hiệu.
Tô Đại Phát quả thật nhanh trí, đã chạy ngay vào mời lão gia Thủy Lục

Thuận ra.
Nhất Linh đỡ Thủy Cố ngồi lên ghế. Ân nhân xảy ra chuyện, đương nhiên cậu không thể nói đi là đi, bèn đứng sang một bên nghe ngóng sự việc.
Thủy Lục Thuận đi ra, Thủy Cố cũng lấy lại hơi, khóc nức lên: "Cha, tiêu bị cướp mất rồi!"
"Cái gì?". Thủy Lục Thuận tiện tay quơ cái điếu bát, kích động đến mức tay bóp chiếc điếu bẹp rúm, nước và bã thuốc tràn hết ra ngoài, trong phòng lập tức sặc mùi khét lẹt.
Thủy Cố năm nay xấp xỉ ba mươi, là một nam tử cương cường cứng rắn, loại người dù có bị chặt đầu cũng không chút chau mày, song khi ấy lại khóc rưng rức như đứa trẻ.
Thủy Lục Thuận đã sắp sáu mươi, cả đời ngang dọc giang hồ, kinh qua không biết bao nhiêu sóng gió, trời cao sập xuống cũng chưa chắc khiến lão run tay, vậy mà hôm nay lại mất bình tĩnh đến mức bóp dẹp chiếc điếu bát yêu thích nhất của mình.
Chỉ bởi lẽ chuyến tiêu này quá lớn, những mười thùng trân châu kỳ bảo, giá trị lên đến ba mươi vạn lạng bạc!
Thủy Lục Thuận cả đời tích lũy, bán thêm cả sản nghiệp tổ tông để lại may ra cũng chỉ được chừng ba vạn lạng, mới bằng một phần mười giá trị chuyến tiêu.
"Trời ơi!". Thủy Lục Thuận ngửa mặt lên trời than: "Là ta đã sai, ta nên đích than áp tiêu mới phải!"
Chuyến tiêu này quá lớn, vì thế Thủy Lục Thuận cũng đã dùng mưu, trà trộn những hòm châu báu này lên mười xe chở dược thảo và chỉ để cho hai con trai hộ tống, mục đích để bọn tặc phỉ hắc đạo tin rằng đó chẳng qua là chút dược thảo không đáng gì, nào ngỡ lão đã tính toán sai.
"Mất tiêu ở đâu, là ai cướp?" Thủy Lục Thuận hỏi.

Đám Trương Kiếm cũng nhao nhao: “Là ai, chúng ăn gan hùm rồi chắc? Không lẽ không biết Lục Thuận tiêu cục có quan hệ như thế nào với Võ lâm tứ đại thế gia?”. “tôi bảo cha tôi phái người đi bắt!”. “Chúng tôi nhất định xuất thủy quân trợ chiến!”

Thủy Cố đảo mắt nhìn qua mấy người Trương Kiếm, lắc đầu: “Ở đồi Hoàng Phong, là người của Thanh Long Hội, cầm đầu là Kỳ chủ Bạch kỳ Lưu Sương”.

Cả năm gã thanh niên đều thốt nhiên im bặt.

Võ lâm lưỡng đạo Giang Nam ít nhiều cũng có ý kính nể Tứ đại thế gia, nhưng Thanh Long Hội lại là ngoại lệ. Thanh Long Hội mấy vạn hảo thủ, người đông thế mạnh đến mức nào, Tứ đại thế gia đều biết rõ, vì thế mà từ trước đến giờ cũng luôn giữ cảnh nước sông không phạm nước giếng mà thôi.

Mấy tên nha dịch mềm nắn rắn buông ở Giang Ninh phủ cũng chỉ có thể dọa nạt bá tánh, đâu dám dây đến Thanh Long Hội mà cả gan đi bắt Lưu Sương? Cho dù có dám, liệu có đủ bản lãnh sao?

Thanh Long Hội hoành hành suốt một dải Trường Giang. Kim Lăng thủy quân đã mấy lần giao đấu với Lý Thanh Long, nhưng đáng tiếc lần nào cũng thất bại, vì thế sau này, cứ ai nhậm chức Thủy quân Đô thống đều cố gắng hết sức tránh giao tranh với Thanh Long Hội.

Thủy Lục Thuận ngồi phịch xuống ghế, thở không ra hơi, người lả đi vì tuyệt vọng.

Thủy Liên Nhu kêu lên thất kinh: “Cha ơi, cha làm sao thế?”

Nhất Linh đi lại, đưa tay điểm vào nhân trung Thủy Lục Thuận, lão kêu lên một tiếng tỉnh lại, nhìn con gái nước mắt ròng ròng, cũng không nhịn được bật khóc: “Nhu nhi, tiêu cục hết rồi, Thủy gia cũng tan rồi!”

Thủy Liên Nhu ôm lấy cha, muốn nói vài câu an ủi song lại không thốt nổi

thành lời, nước mắt cứ rơi lã chã.

Thanh Long Hội thế lực ngang trời, chuyến tiêu này dù thế nào cũng không lấy lại được, giá trị lại quá lớn nên Lục Thuận tiêu cục cách gì cũng không đền nổi,

Thủy gia quả thực đã đi đến đường cùng rồi!

Kim Phụng Kiều dựng ngược cặp lông mày lá liễu lên, rắn rỏi: "Liên tỉ là con dâu tương lai của Kim gia chúng tôi. Chuyện của Thủy gia cũng là chuyện của Kim gia. Lý Thanh Long làm vậy chẳng phải là công khai ăn hiếp Tứ đại thế gia sao? Tôi đi tìm hắn. Trương Kiếm, huynh đi không?"

Trương Kiếm mặt đỏ bừng: "Cha tôi đã nhiều lần căn dặn, ghẹo bất cứ ai cũng không sao, nhưng nếu liên quan đến Thanh Long Hội, muốn ra mặt thì nhất định phải thông báo cho nhà biết".

Thực ra, những lời như vậy Kim Long Thụy cũng đã nói nhiều lần với Kim Phụng Kiều. Thanh Long Hội người đông thế mạnh, muốn ra mặt đối địch, ai cũng phải cân nhắc đến hậu quả.

Kim Phụng Kiều giậm chân: "Tôi mặc kệ, hoặc là huynh đi với tôi, hoặc là cuốn xéo, tôi không bao giờ thèm gặp huynh nữa!"

Trương Kiếm ấp úng không cất nên lời, mặt càng đỏ dừ như tôm luộc.

Linh thứu phi long

Dịch giả: Tiêu Dao Tử

Chương 20

Thủy Lục Thuận giọng mệt mỏi xen vào: “Phụng Kiều cô nương, đừng ép Trương công tử nữa. Chớ nói tứ đại thế gia, cho dù là Ngũ đại môn phái muốn Lý Thanh Long trả lại chuyến tiêu này cũng không phải là chuyện dễ dàng. Thanh Long Hội quả là quá mạnh!”.

Kim Phụng Kiều vẫn ngang nhiên lắc đầu: “Thế nhưng Thanh Long Hội hôm nay đã không còn là Thanh Long Hội của một tháng trước, Tứ đại thế gia chưa hẳn là không đối phó nổi chúng!”

Thủy Lục Thuận lắc đầu: “Chỉ cần Lý Thanh Long còn sống, Tứ đại thế gia không ai có thể là đối thủ của hắn. Ây, nếu Giang nam đệ nhất kiếm Chu Hoàn đại hiệp còn sống đây thì tốt biết bao!”

Những gì Thủy Lục Thuận nói đều là sự thật, ngoài Giang Nam đệ nhất kiếm Chu Hoàn đã qua đời hai mươi năm trước, Bạch đạo trong vùng đúng là không có ai đối lại được với Lý Thanh Long. Kim Phụng Kiều bực tức không có nơi trút giận, nhìn năm tên Trương Kiếm, ánh mắt như phát hỏa, quát: “Cút, cút hết đi cho ta!”.

Thủy Liên Nhu ánh mắt nhòa lệ nhìn đám Trương Kiếm lùi lũi rút đi. Nếu là một khắc trước thì nhất định nàng sẽ thấy rất tức cười, nhưng bây giờ thì ngàn vạn lần cũng không thể cười được nữa. Một khắc trước trời còn màu xanh, còn bây giờ, thế giới trước mắt nàng đã nhuốm toàn màu đen rồi.

Nàng lau nước mắt, nhìn sang Nhất Linh, chàng trai chỉ mới nhìn một cái đã khiến nàng ý loạn tình mê. Một khắc trước nàng còn tranh đấu với thứ tình cảm không thể nói thành lời này, nhưng cảm giác ấy bây giờ đã biến mất không còn tăm tích.

“Vương công tử, huynh hãy đi đi, bây giờ tôi thực sự không dám giữ công tử lại nữa”. Giọng nói của nàng vẫn dịu dàng như thường ngày, giờ đây sự dịu dàng ấy lại khiến cho người nghe phải bùi ngùi rơi lệ.

Nhất Linh nhìn vẻ mặt buồn rầu tuyệt vọng của Thủy Liên Nhu đang cố gượng một nụ cười với cậu, nụ cười ấy khiến trái tim người khác nhức nhối hơn trăm ngàn lần đau khổ. Trong thâm tâm bỗng nảy sinh một tình cảm trìu mến vô bờ, tận sâu trong con tim Nhất Linh hét lên điên loạn: "Ta phải bảo vệ nàng, không để cho bất cứ ai làm hại nàng!".

Nhất Linh hít sâu một hơi, giọng bằng bằng nói: "Thủy tiểu thư, chớ có đau lòng nữa. Hãy bảo người dẫn tôi đi tìm Lưu Sương, tôi giúp cô nương đòi lại chuyến tiêu đó!"

Trong nháy mắt, Nhất Linh như biến thành một người khác!

Giọng nói không thật lớn, song hai mắt hùng quan uy phát, thân người như chợt cao lên mấy lần. Cái khí thế hổ thị thiên hạ ấy chẳng khác trăm vạn hùng binh, cũng giống như một người khổng lồ chống trời đạp đất, có thể san Ngũ Nhạc thành bình địa.

Chính là hình tượng của Tuyệt thế chi hùng, Thiên Long năm xưa, cuối cùng do bị Tình Ma kích thích cũng đã bộc lộ ra.

Tình Ma vì tình mà sống, cũng vì tình mà chết, nơi sâu thẳm nào cũng có thể len lỏi vào được, tất cả mọi tiềm năng trong cơ thể đều bị tận dụng cho những tính toán ái tình.

Tô Đại Phát bất giác lùi lại sau hai bước. Cha con Thủy Lục Thuận, Thủy Cố đều đứng cả dậy. Kim Phụng Kiều há hốc miệng ra. Mắt Thủy Liên Nhu thì sáng rực lên không chớp.

"Vương… Vương công tử… Vương huynh… huynh…". Thủy Liên Nhu nhất thời nghẹn giọng nói không ra tiếng. Nàng quả thật không ngờ, chàng thanh niên trước mặt trong nháy mắt lại có thể phát ra khí thế như một bậc Đế vương, gây cho nàng áp lực như chàng đang nhìn xuống từ trên cao vời vợi.

Khó khăn lắm nàng mới trấn tĩnh lại, hỏi: "Vương công tử, huynh vừa nói…

huynh có thể giúp chúng tôi đòi lại chuyến tiêu đó?".
Nhất Linh gật đầu: "Đúng thế!". Rồi quay sang Thủy Lục Thuận rắn rỏi: "Lưu Sương cướp tiêu xong nhất định sẽ về nơi đóng doanh của Hương đường Bạch Kỳ của hắn trước. Hương đường Bạch kỳ ở Bạch Mã trấn. Lão bá, hãy cho người dẫn tôi đi!"
"Không, ta sẽ đích thân dẫn công tử đi!". Thủy Lục Thuận cao giọng, rồi cất bc đi ra khỏi sảnh.
Thủy Liên Nhu, Kim Phụng Kiều nhìn nhau, đồng thanh: "Chúng tôi cũng đi!".
Trên đường đi, hai cô gái lúc nào cũng kè kè hai bên Nhất Linh, thi thoảng liếc mắt nhìn trộm. Qua giây phút hiển lộ thần oai, hai trái tim thiếu nữ đều đã bị chàng thanh niên thần bí với khí thế bá vương này chinh phục hoàn toàn.
Có người nói dóc thủng trời người ta cũng không tin, cũng có người chỉ cần một lời mà ai ai cũng tín phục, sự khác biệt giữa hai kiểu người đó chính là khí chất. Mắt thấy cả ái nữ lẫn tế muội cặp kè bên Nhất Linh mà Thủy Lục Thuận không chút nghi ngờ, chính là do bá khí Thiên Long trên người Nhất Linh đã tác động lên lão.
Sẩm tối, Nhất Linh cùng đoàn người đã đến Bạch Mã trấn, hỏi đường đến Bạch kỳ hương đường rồi xông thẳng vào.
Trong hương đường, Lưu Sương đang bày tiệc rượu, cả ngàn người đang ăn uống say sưa. Đám đệ tử canh gác thấy Nhất Linh xông vào, chạy ra ngăn lại, Nhất Linh vung nhẹ tay, mấy tráng hán như cỏ rác bay nhào ra sau, ngã lăn lên cả bàn tiệc.
Hàng nghìn người đang ồn ào bỗng nhiên dừng cả lại, một hán tử dõng dạc đứng lên trước bàn tiệc, đó chính là Lưu Sương.
Nhất Linh từng chào hỏi hắn nên vừa nhìn đã nhận ra, nhưng mấy ngày

trước cậu còn là một hòa thượng trọc đầu, lúc này tóc đã mọc dài. Lưu Sương không tránh khỏi ngạc nhiên, chỉ thấy quen quen mà không nhớ ra nổi.

Nhất Linh nhìn thẳng vào mắt Lưu Sương, quát lớn: "Lưu Sương, ngươi lại đây!". Tiếng quát như sấm rền vang khắp sảnh đường.

Lưu Sương bất giác rùng mình, cảm tưởng như trước mặt không phải là một người mà là một ngọn núi, một vị thần, trong lòng không khỏi đột nhiên sợ hãi. Song hắn cũng là một hảo thủ hàng đầu định lực cao thâm, liền lắc mạnh đầu, tránh ánh mắt của Nhất Linh, hít hơi định thần nhìn lại, đoạn bước tới gắn gằn giọng: "Ngươi là ai?".

Ánh mắt Nhất Linh như điện xẹt, gần như có thể xuyên tận vào tận đáy tâm can Lưu Sương, cười nhạt: "Mấy ngày không gặp mà ngươi đã không nhận ra ta nữa sao? Đừng nhìn mái tóc của ta, nhìn vào mắt ta xem ta là ai?".

Lưu Sương chằm chằm nhìn xoáy vào mặt Nhất Linh, bỗng rùng mình, lùi liền mấy bước, sắc mặt tái nhợt như vừa nhìn thấy quỷ.

Cha con Thủy Lục Thuận, Thủy Cố và hai cô nương đứng sau Nhất Linh, thấy ánh mắt khép nép co rúm của Lưu Sương không khỏi vừa phấn khích lại vừa kinh sợ. Hiển nhiên Lưu Sương đã nhận ra Nhất Linh, nhìn bộ dạng sợ hãi của hắn, lẽ nào chàng trai thần bí mà họ đã vớt được ở dưới sông này lại là một nhân vật bất khả nhất thế nào đó?

Chân tay Lưu Sương như mềm nhũn cả ra, ngón tay chỉ về phía Nhất Linh run lên bần bật: "Ngươi… ngươi là …Thù…".

Nhất Linh cắt ngang lời: "Tốt lắm, cuối cùng thì ngươi cũng nhận ra ta, vậy thì hãy nể mặt ta, trả lại mười hòm châu báu hôm nay ngươi cướp được cho Thủy lão tiêu đầu!"

Mấy nghìn đệ tử Bạch kỳ đang ngồi uống rượu lập tức huyên náo. Lưu Sương đã nhận ra Nhất Linh, nhưng bọn chúng thì không hề biết cậu là ai.

Mấy nghìn người cùng đồng thanh phản đối, khiến Thủy Lục Thuận, Kim Phụng Kiều mấy người đằng sau Nhất Linh sợ rúm người lại, tỏ vẻ lo lắng tột độ.

Lưu Sương quay về phía sau, rồi lại bối rối nhìn Nhất Linh.

"Việc… việc này…". Hắn không dễ nhận lời, cũng không dám từ chối. Kỳ chủ Bạch kỳ dù gì cũng là một nhân vật tiếng tăm, một yêng hùng giết người phóng hỏa không chớp mắt trên chốn giang hồ. Thế nhưng Nhất Linh lại là một áp lực quá lớn, ngay cả Lý Thanh Long, Lục Cửu Châu còn sợ Nhất Linh thì Lưu Sương dựa vào cái gì mà dám không sợ?

Nhất Linh chằm chằm nhìn vào mắt Lưu Sương, khí thế trong người cuồn cuộn trào dâng, quát lớn: "Lưu Sương, hãy thoải mái một chút, làm trái ý ta thì đừng trách ta trở mặt không dung tình!"

Lưu Sương cảm nhận rõ mồn một khí thế bức người cuồn cuộn trào dâng trong cơ thể Nhất Linh, tự khắc lùi lại thêm mấy bước, chợt cắn môi vung tay lên: "Khiêng châu báu ra đây!"

Các đệ tử dưới quyền tuy lời ra tiếng vào, song Hội quy Thanh Long vô cùng nghiêm khắc nên không ai còn dám cãi.

Mấy đệ tử vào trong khiêng mười chiếc hòm ra.

Cha con Thủy Lục Thuận vừa kinh hãi vừa mừng rỡ nhìn Nhất Linh. Cậu vung tay lên, nói: "Mời Lão tiêu đầu đến kiểm tra!".

Thủy Lục Thuận và Thủy Cố đi đến, giấy niêm phong của Tiêu cục và chủ thuê vẫn dán kín. Mở một hòm ra kiểm tra, quả đúng là chân bảo, liền nói với Nhất Linh: "Không sai!"

Nhất Linh gật đầu, Tô Đại Phát ra ngoài gọi xe, phu khuân vác xếp mười hòm châu báu lên xe.

Nhất Linh nhìn Lưu Sương, vòng tay: "Đa tạ Kỳ chủ, mong Kỳ chủ hãy báo lại với Long đầu và Tiểu thư, có người vấn an!". Nói rồi cùng mấy người đi

theo rời ngay khỏi đại sảnh đường.

Sau lưng truyền ra tiếng thì thào huyên náo của các đệ tử Bạch Kỳ, tiếp đến là tiếng quát phẫn nộ của Lưu Sương: "Lẽ nào các người không nhận ra hắn là ai, hắn chính là…".

Ba chữ sau cùng Lưu Sương chợt nhỏ giọng xuống. Thủy Lục Thuận, Kim Phụng Kiều cùng mấy người kia đều căng hết cả tai nhưng vẫn không nghe rõ.

Cảm giác sợ hãi trong lòng họ vẫn chỉ có tăng không giảm, bởi vì sau ba tiếng nhỏ tí của Lưu Sương, mấy nghìn đệ tử Bạch kỳ đang lao xao bỗng tự dưng im bặt, cứ như thế đồng loạt bị ai đó nhét chặt cái gì vào cổ họng vậy. Có thể khiến cho quân tướng Thanh Long Hội sợ hãi đến mức độ như vậy, người đó rốt cuộc là ai chứ?

Cha con Thủy Lục Thuận, đặc biệt hai cô nương càng không khỏi bứt rứt trong lòng.

Ra khỏi Bạch Mã trấn không lâu, trời cũng đã tối đen, đi đến thị trấn nhỏ sau đó đã là nửa đêm. Trong đêm cũng không tiện nói lời cảm ơn nên đoàn người chia nhau đi nghỉ.

Nhất Linh giờ đây thân phận đã khác thường, được xếp một mình một phòng. Ban đêm cậu vẫn chỉ ngồi tọa thiền, chẳng mấy chốc giờ Tí đã đến, song cơ thể lại không có biểu hiện bất thường nào, nhớ lúc buổi trưa cũng vậy, hoàn toàn không có chút cảm giác đau đớn, trong lòng ngạc nhiên: "Chẳng lẽ Hồ nữ chỉ dọa ta?". Nghĩ mãi không hiểu, cũng không để tâm đến nữa, trầm tĩnh đi sâu vào thiền định.

Không biết bao lâu sau, trong lòng Nhất Linh bỗng nảy sinh cảm ứng, mở to mắt ra, hóa ra trời đã sáng.

"Vương công tử đã dậy chưa vậy?" có tiếng gõ cửa, rồi tiếng Kim Phụng Kiều cất lên ngoài cửa. Phụng Kiều chỉ nói một mình, nhưng Nhất Linh còn

cảm thấy Thủy Liên Nhu cũng ở bên cạnh. Nhãn thần của cậu dường như có thể nhìn xuyên qua cửa sổ, thấy được cả hai cô nương như hai bông hoa đang đợi bên ngoài.

Lòng Nhất Linh bỗng trở nên rộn ràng, bao kiêng dè úy kị tự nhiên đi đâu mất sạch. Cậu mỉm cười đáp lại: "Vẫn chưa tỉnh, còn đang nằm mơ đây!".

Ngoài cửa rộ lên tiếng cười trong trẻo: "Thế mơ thấy gì vậy?".

"Mơ thấy hai đại mỹ nhân đến gọi cửa phòng,cũng không biết là thật hay giả". Nói rồi nhanh tay mở cửa, làm ra vẻ kinh ngạc: "Ây a, hóa ra là thật!".

Kim Phụng Kiều phá lên cười nghiêng ngả, Thủy Liên Nhu tuy đoan trang giữ mực hơn song cũng không nhịn nổi tiếng cười.

Ba người vào tiệm gọi món ăn sáng. Kim Phụng Kiều miếng được miếng chăng, đột nhiên nói với Nhất Linh: "Này huynh, huynh không thành thật!".

Nhất Linh nhìn tay chân mình một lượt rồi lại ngẩng lên nhìn nàng, vẻ kinh ngạc: "Tôi đã đụng phải cô nương sao? Đâu có gì chứ!"

Điệu bộ của cậu quả thật rất hoạt kê thú vị, Thủy Liên Nhu rốt cuộc không nhịn được, toét miệng ra cười, Kim Phụng Kiều cũng cười, song lại cố nhịn: "Tôi không phải nói cái đó, tôi muốn nói là tên của huynh! Mấy nghìn đệ tử Thanh Long Hội vừa nghe thấy tên huynh thì lập tức im re như bị người ta cắt đứt cổ họng vậy, chỉ dựa vào ba chữ "Vương Nhất Linh", e rằng không thể nào có uy lực lớn thế".

Nhất Linh cong ngón tay cái lên: "Tiểu thư thật thông minh, thoáng cái đã có thể nhìn thấu thuật yểm thân của tôi, tôi đúng là không phải Vương Nhất Linh".

"Vậy huynh tên gì?". Hai cô gái cùng háo hức hỏi.

"Tôi tên Vương Linh Quan!"

"Vương Linh Quan?". Hai cô gái chăm chú suy nghĩ, trong trí nhớ của họ dường như không hề có nhân vật nào như thế trêng giang hồ.

“Vương Linh Quan mà cũng không biết?”. Nhất Linh ra vẻ ngạc nhiên: “Các tiểu thư đã xem kịch chưa? Chính là những vở kịch… ây… kịch bắt ma quỷ ấy”.

Hai cô tiểu thư xịu mặt, Kim Phụng Kiều thụi vào người Nhất Linh: “Ây a, huynh lại lừa người ta rồi!”.

Nhất Linh cười lảng, cố làm ra vẻ bị oan: “Thật hết cách, tôi nói là Vương Nhất Linh, cô nương không tin, vậy chỉ có thể là Vương Linh Quan thôi, Vương Linh Quan chuyên trừ ma bắt quỷ. Bọn Lưu Sương ấy đều là do tiểu quỷ biến thành, vì thế rất sợ Vương Linh Quan này đấy!”.

Kim Phụng Kiều liếc Nhất Linh nũng nịu. Thủy Liên Nhu cố che miệng cười, hai nụ cười như muôn hoa đua sắc! Khách cùng ăn trong quán, bất kể già trẻ đều nhìn mà đờ hết cả người, trong lòng đều cảm thấy muôn phần kỳ lạ.

Kẻ ngồi cùng bàn kia mắt to mày rậm, y phục nâu thô, thật không có gì là đẹp trai hay xuất chúng, không hiểu tại sao lại có thể khiến cho hai mỹ nhân tuyệt sắc này cười thoải mải đến thế?

Bọn họ đâu có biết, trong người Nhất Linh tiềm ẩn Tình Ma công, chính là khắc tinh của tất cả nữ nhân trong thiên hạ.

Linh thứu phi long

Dịch giả: Tiêu Dao Tử

Chương 21

Thủy Lục Thuận cáo già thành tinh, đương nhiên muốn lợi dụng vị Đại bồ tát Nhất Linh này để hộ tiêu cho mình, nhưng không nói thẳng ra, mà chỉ bảo với Thủy Liên Nhu là phải đích thân hộ tiêu thẳng đến cho chủ hàng, không ghé qua nhà nữa. Thủy Liên Nhu nói chuyện ấy với Kim Phụng Kiều. Kim Phụng Kiều thật thà thẳng tính, đề nghị ngay Nhất Linh đi cùng. Nhất Linh nghĩ làm người tốt thì nên làm tới nơi, hơn nữa trước mắt cũng chẳng biết đi đâu, nên gật đầu đồng ý.

Nhất Linh vừa thần bí hào dũng, vừa vui vẻ, hài hước, chẳng mấy chốc đã trói chặt trái tim của cả hai cô gái. Thủy Liên Nhu ngày càng điên đảo, song vẫn phải cố gắng kềm chế bản thân. Kim Phụng Kiều lại hoàn toàn thoải mái, tự do, tha hồ thể hiện tình cảm.

Trưa ngày hôm đó, đoàn bảo tiêu nghỉ trong rừng cây, hai cô nương kéo nhau đi đâu một lúc nên Nhất Linh được rảnh rỗi một mình. Ngồi một lúc, bỗng trong lòng sinh cảnh giác, nghĩ thầm: "Mình và hai cô nương ấy thân mật như vậy, không phải là chuyện tốt, nhất là Thủy Liên Nhu đã là người có hôn ước rồi". Trước mắt cậu hiện lên ánh mắt dịu dàng, buồn rầu của Thủy Liên Nhu, đã nhiều lần cậu phát hiện thấy lúc không có chuyện gì, nàng cũng bộc lộ ra ánh mắt đó.

"Thủy tiểu thư rất là mâu thuẫn" – Nhất Linh thở dài – "Đều là tại mình, không thể đùa cợt với cô nương ấy nữa". Nghĩ như vậy, song lại chợt thấy khó chịu với ý nghĩ của chính mình, cảm giác ấy lại đột nhiên trào lên, khiến cậu không khỏi giật mình.

Tình ma đang tác quái, chống lại những ý nghĩ thiện lương của Nhất Linh, có điều Nhất Linh không hề hay biết. Đôi khi cậu có cảnh giác, thế nhưng, những cảnh giác ấy ngày càng nhạt dần. Vậy là Phật tâm ngày càng lui đi, Ma tình trong tâm trí Nhất Linh, trái lại, ngày càng lấn át.

Đột nhiên, Kim Phụng Kiều hiện từ đâu ra, hét lớn vào tai Nhất Linh, làm cậu giật nẩy người lên.

Nhất Linh vuốt ngực: "Ây a, làm tôi sợ chết đi được!" Rồi liếc nhìn Thủy Liên Nhu, trong ánh mắt của cô nương lương thiện ấy, quả thật, lúc nào cũng đầy sự quan tâm. Trong đầu Nhất Linh bỗng xuất hiện ý nghĩ: "Nếu như có thể lấy nàng làm vợ, ngày nào cũng được dịu dàng chăm sóc thì tốt biết bao nhiêu!" Đầu nghĩ thế nào, ánh mắt lập tức biểu hiện ra thế ấy. Ma công trăm năm của Tình ma có khả năng khiến cho phụ nữ cảm giác được tâm ý của chủ nhân, vì thế mà Thủy Liên Nhu vừa nhìn đã hiểu, hai gò má chợt đỏ ửng, rồi lại chuyển sang tái nhợt, cúi gằm mặt xuống.

Kim Phụng Kiều chỉ cười, không để ý đến xung quanh, hỏi Nhất Linh: "Huynh nghĩ gì mà ngây người ra thế Người ta đến ngay đằng sau, cũng vẫn không biết?"

Nhất Linh chỉ sang bên đường: "Ngắm nhìn hai đóa hoa một trắng, một vàng, hoa trắng thì dịu dàng, hoa vàng thì sặc sỡ. Nếu như hái cả hai đóa hoa ấy, không biết có phải là tham lam quá không?"

Thủy Liên Nhu rõ ràng đã rùng mình một cái.

Kim Phụng Kiều vô tư cười to: "Hai bông hoa thì đã thấm vào đâu!" Nói rồi đi tới, ngắt cả hai bông hoa đem lại: "Hoa vàng là của tôi, hoa trắng là của Nhu tỉ"

Nhất Linh chợt nổi hứng chìa tay: "Lại đây, đưa hoa cho tôi, tôi cài lên đầu cho cô nương, bảo đảm sẽ rất đẹp!"

Kim Phụng Kiều trợn mắt nghi ngờ: "Huynh biết cả cài hoa cho con gái sao? Tôi không tin!"

"Thử một lần là biết ngay mà!" Nhất Linh vui vẻ: "Thế này vậy, tôi sẽ cài cho Thủy cô nương trước, Kim cô nương nhìn. Nếu cảm thấy không hài lòng thì Kim cô nương cũng không cần cài làm gì nữa".

Thủy Liên Nhu vội quơ tay: “Như thế không được!”.
“Có gì mà không được!”. Kim Phụng Kiều nắm lấy tay của Thủy Liên Nhu nói: “Nào, lại đây!”.
Nhất Linh mỉm cười đi lại. Thủy Liên Nhu liếc nhìn, ánh mắt rối bời, lòng hoảng hốt nghĩ thầm: “Chỉ có tướng công mới được cài hoa cho thê tử. Mình là người đã đính ước rồi. Thế nhưng oan gia này … Vị oan gia này …”.
Thực ra, nếu Thủy Liên Nhu nhất quyết phản đối thì Kim Phụng Kiều cũng chẳng thể ép nổi, vì chính bản thân nàng cũng không muốn từ chối. Thủy Liên Nhu ngoan ngoãn đứng im, cảm nhận bàn tay Nhất Linh đang nhẹ nhàng cài hoa lên tóc, chợt có cảm tưởng như bông hoa đó không phải cài lên mái tóc mà là vào sâu thẳm trái tim nàng vậy.
Thủy Liên Nhu bất chợt run lên, hai gò má trắng bệch, trắng hơn cả bông hoa.
Kim Phụng Kiều vỗ tay: “Đúng là đẹp lắm. Nào, mau cài cho tôi đi!” rồi khẽ nghiêng đầu qua. Nhất Linh nhìn cái cổ trắng ngần của nàng, không nhịn được, xấn lại, hôn khẽ một cái, nhưng ánh mắt thì lại đảo quanh mặt của Thủy Liên Nhu.
Kim Phụng Kiều như bị sét đánh, tay chân run bần bật, toàn thân mềm nhũn ra, thiếu chút nữa thì đổ vật xuống đất, ngây người một lúc mới chạy vụt đi, vừa thích thú, vừa xấu hổ: “Ây a, huynh thật xấu xa!” Hai gò má đã đỏ ửng như hoa đào tháng ba, niềm vui trong ánh mắt còn rực rỡ hơn cả hoa đào nữa.
Thủy Liên Nhu hai má đỏ ửng như đóa đỗ quyên trên núi, không hiểu tại sao lại có cảm giác, cái hôn đó của Nhất Linh, dường như cũng rõ mồn một trên cổ nàng.
Đoàn bảo tiêu đi qua một vùng núi hoang, buổi tối cũng chỉ có thể nghĩ ngơi ngoài sơn dã. Giang Nam ẩm ướt, mưa nhiều, những người áp tiêu như Thủy

Lục Thuận đều mang theo đầy đủ lều bạt.
Ăn tối xong, ai về lều ấy nghỉ ngơi. Nhất Linh đang ngồi thiền trong lều của mình bỗng trong lòng phát sinh cảm ứng, liền lao vụt khỏi lều, nấp kín sau một thân cây.
Một bóng người thướt tha, im lặng đi tới, chính là Kim Phụng Kiều.
Bóng tối gần như không ảnh hưởng gì tới nhãn lực của Nhất Linh. Cậu có thể thấy rõ mồn một Kim Phụng Kiều đang vừa e thẹn, vừa hân hoan bước lại, trong lòng không khỏi mừng thầm.
Đến trước lều bạt, Kim Phụng Kiều đứng yên chờ đợi, mãi một lúc, không thấy trong lều có động tĩnh gì.
Kim Phụng Kiều có chút lo lắng, cuối cùng cũng phải lên tiếng: "Nhất Linh, huynh đã ngủ rồi sao?"
"Đúng thế, tôi đã ngủ say rồi". Nhất Linh nhẹ như bông, lướt tới sau lưng Kim Phụng Kiều, nói sát vào tai nàng.
Kim Phụng Kiều hốt hoảng, không kịp đề phòng, nhảy dựng lên, vừa xấu hổ, vừa mừng rỡ, giọng nũng nịu: "Huynh…"
Chỉ được mỗi từ "Huynh" thì không thể tiếp nữa, cả người đã bị Nhất Linh ôm chặt, cậu cúi miệng xuống hôn lên đôi môi nồng nàn của nàng. Lưỡi Nhất Linh luồn vào miệng, cuốn chặt lưỡi Kim Phụng Kiều.
Hai cánh tay Nhất Linh ghì chặt hai tay người ngọc, hai bàn tay, một đưa lên, một đưa xuống, vuốt ve khắp tấm lưng nàng. Từ lòng bàn tay tỏa ra một nhiệt lực nóng hổi lạ kỳ làm Kim Phụng Kiều run lên như phát sốt.
Tình ma bắt đầu đại hiển thân thủ, vây công khắp nơi, động tác thành thục lão luyện vô cùng.
Kim Phụng Kiều thần tiêu, phách tán, toàn thân nóng ran, lực trong người hoàn toàn tiêu tán, nếu không phải được Nhất Linh ôm chặt thì sớm đã trượt xuống đất rồi. Nhất Linh dừng nụ hôn một lúc lâu, nàng mới hoàn hồn trở

lại, nhưng vẫn cứ đứng không vững, chỉ có thể dựa vào lòng Nhất Linh.
Nhất Linh mỉm cười: "Kim tiểu thư, có thấy dễ chịu không?"
Kim Phụng Kiều xấu hổ, thụi vào người Nhất Linh: "Huynh đúng là đồ xấu xa, xấu xa hết chỗ nói!"
Nhất Linh cố làm ra vẻ kinh ngạc: "Ta sao lại xấu xa, lẻ nào chuyện này là xấu xa sao?"
"Lại còn không xấu, làm người ta mềm nhũn cả người ra rồi đây này!" – Kim Phụng Kiều nũng nịu.
Nhất Linh gật đầu: "Chuyện này thì quả là có thật, khi nãy ta vuốt khắp trên dưới, mới thấy cơ thể nàng không có chỗ nào là cứng cả".
Những lời này, bảo Kim Phụng Kiều làm sao chịu được, nàng lại đấm mạnh hơn: "Đồ xấu xa, xấu xa!". Song người thì vẫn không tài nào thoát khỏi vòng tay Nhất Linh.
Nhất Linh khẽ cười, bế xốc nàng lên, đi vào trong lều, đặt xuống nệm, người khẽ đè lên người Kim Phụng Kiều, nói nhỏ: "Ta còn có cái xấu xa hơn, nếu như nàng không sợ, vậy hãy thử một lần xem sao!"
Cơ thể Kim Phụng Kiều như có một luồng điện chạy qua, khắp người tê đi trong một cảm giác hưng phấn đến đáng sợ. Càng sợ, lại càng muốn thử, bèn cố dằn giọng: "Tôi mới không sợ, nhưng huynh ... huynh không được bắt nạt tôi!".
Nhất Linh làm ra vẻ ác đồ: "Vậy đâu có được, cừu sa miệng hổ, chuột trước miệng mèo, sao lại có thể không thỏa thích một phen chứ?"
Kim Phụng Kiều kinh hải, vừa sợ, lại vừa thích, xuống giọng van vỉ: "Vậy huynh … huynh không được làm người ta đau!"
Nàng cũng hiểu sơ sơ về chuyện nam nữ, nhưng hoàn toàn không biết lần đầu tiên sẽ đau, chỉ có điều con gái bản tính hay sợ hải, nên mới lo lắng.
Nhất Linh nghiêng đầu nghĩ đoạn rồi nói: "Được, để ta thử xem!" – Nói rồi

đưa hai tay ra, đặt lên ngực nàng.
Kim Phụng Kiều kêu lên một tiếng kinh hải, chực co người lại.
"Thế nào, nàng đau sao?"
"Không" – Kim Phụng Kiều nhắm chặt hai mắt, một lát khẽ mở ra, thấy Nhất Linh đang nửa cười, nửa không nhìn mình, lập tức xấu hổ tột độ, đưa tay cấu vào cổ Nhất Linh nói: "Huynh xấu xa, xấu xa!"
"Nàng bảo ta xấu xa, vậy ta sẽ không khách khí nữa!"
Nhất linh nói là làm, Phụng Kiều đang định lên tiếng thì miệng đã bị Nhất Linh bịt lại.
Đầu óc Kim Phụng Kiều lập tức trở nên mơ hồ, lâng lâng như bay bổng trong mây, cảm giác duy nhất là hai bàn tay ma thủ lướt qua, đi đến đâu cũng gây nên đợt sóng nóng hổi trên da thịt nàng.
Y phục kéo xuống, kim Phụng Kiều như con thuyền nhỏ ngụp lặn giữa những hoan lạc bất tận, giống như những con sóng nhấp nhô trên biển cả.
Cuối cùng nàng lả đi, không còn biết gì nữa.
Nhất Linh ngồi dậy, ngắm nhìn thân thể ngọc ngà trước mặt, trong mắt hiện lên thứ ánh sáng ma quái lấp lánh, chưa từng thấy trước đây.
Bỗng cậu ngữa cổ cười vang. Tiếng cười ấy hoàn toàn không giống với tiếng cười của tiểu hòa thượng ngày nào, song lại hết sức vui tai, dễ nghe. Đó chính là tiếng cười của Tình ma.
Cuộc mây mưa với Kim Phụng Kiều, cuối cùng đã hòa nhập hoàn toàn Tình ma vào cơ thể cậu. Nhất Linh lúc này chính là hiện thân của Tình ma. Thiên Long và Âm ma đã bị công lực tới sau của Tình ma khóa chặt. Tình ma khắc chế phần lớn Thiên Long và Âm ma, nhưng những gì có lợi cho hắn thì bất cứ lúc nào hắn cũng có thể lợi dụng, phục vụ cho "Ma tình".
Tiếng cười chưa dứt thì trong Nhất Linh bỗng trào dâng giao cảm. Cậu thấy rất rõ Thủy Liên Nhu vẫn chưa ngủ, tâm trạng đang dằn vặt trong mâu

thuẩn. Nhất Linh khẽ cười rồi lướt nhẹ ra ngoài, xông vào lều bạt của Thủy Liên Nhu.

Thủy Liên Nhu kinh hải ngồi dậy, trên người chỉ thắt một dải yếm mỏng, đôi vai trần trắng nõn lộ cả ra ngoài. Thấy Nhất Linh, nàng hoảng hốt kéo chăn trùm kín người, vừa sợ, vừa hỏi gấp: "Sao huynh lại vào đây?"

Nhất Linh không trả lời, chỉ nhìn chằm chằm vào mắt Thủy Liên Nhu: "Nàng khóc ư?"

Thủy Liên Nhu vội đưa tay lau nước mắt: "Không, đâu có."

"Nàng giấu không nỗi ta đâu!" – Nhất Linh bước lại gần, ngồi xuống, nhìn vào mắt mỹ nhân.

"Hoàn quân minh châu song lệ thùy, hận bất tương phùng vị giá thì". Nhất Linh khẽ ngâm nga. Từng câu, từng chữ đều như rót vào trái tim của Thủy Liên Nhu, khẽ khàng song lại vang động như những tiếng sấm.

Linh thứu phi long

Dịch giả: Tiêu Dao Tử

Chương 22

Toàn thân Thủy Liên Nhu không ngớt run rẩy, nàng ngẩng mạnh đầu nhìn thẳng vào mắt Nhất Linh, lệ châu ròng ròng tuôn rơi.

"Đừng khóc, đừng khóc!" – Nhất Linh nhẹ nhàng lau nước mắt cho nàng: "Chẳng lẻ nàng chưa gả cho người ta mà đã coi như khóa xuân rồi sao? Chúng ta vẫn còn có thể yêu nhau mà!"

“Không!” – Thủy Liên Nhu ngẩng đầu lên, tránh khỏi bàn tay Nhất Linh: “Tôi đã đính hôn rồi!”. Giọng nàng nấc nghẹn: “Tôi tuyệt đối không phải hạng con gái dương hoa phóng đãng!”

“Nàng không phải hạng nữ nhi dương hoa phóng đãng, nhưng nàng chắc chắn là cô gái vô tình, vô nghĩa!”

Thủy Liên Nhu ngạc nhiên ngẩng đầu.

Nhất Linh nhìn sâu vào trong mắt nàng: “Nàng biết không, ngay từ khi vừa nhìn thấy nàng, ta đã yêu nàng rồi. Ánh mắt dịu dàng, lương thiện của nàng như mặt trời mùa đông, trong nháy mắt đã chiếu sáng trái tim ta. Ta biết nàng cũng yêu ta, nhưng nàng lại không chịu chấp nhận tình yêu của ta, cũng vất bỏ tình yêu của mình để đi lấy người mà mình không yêu. Nàng hãy tự hỏi mình xem, có phải nàng vô tình hay không? Vô tình với ta, càng vô tình với chính bản thân mình. Nàng không yêu mà lấy người ta, chính là vô nghĩa với người đó. Ta không nói sai, nàng vô tình, vô nghĩa!”

“Không, huynh không được nói tôi như vậy!” Thủy Liên Nhu hai tay che mặt, khóc nức lên.

Chiếc chăn rơi xuống, để lộ đôi vai trần đang run lên bần bật

“Lời thế nhân quả thật đáng sợ, nếu như tôi và huynh …Người ta sẽ nói gì?”. Thủy Liên Nhu bệu bạo.

Nhất Linh đột nhiên lôi mạnh tay Thủy Liên Nhu, nâng chiếc cằm mềm mại của nàng lên, khẽ nói: “Hãy nhìn vào mắt ta!”

Hai mắt Nhất Linh rực lên như ánh mặt trời, khí thế mãnh liệt phát ra lại càng giống như ánh sáng mặt trời mùa hạ, không chút sợ sệt, cũng không thể chống đỡ.

“Ta yêu nàng, nàng yêu ta. Chỉ cần chúng ta yêu nhau, dù trời có sập xuống, cũng không có gì đáng sợ, huống chi là lời người ta nói” – Giọng Nhất Linh trầm xuống nhưng vẫn đầy sinh lực, tựa hồ như một con hùng sư đang gầm

thét.
Đây chính là ngữ khí ngạo thị thiên hạ của Thiên Long năm xưa.
Trong nháy mắt ấy, Thủy Liên Nhu đã hoàn toàn bị chinh phục, không còn để ý đến bất cứ điều gì nữa, ngã người vào lòng Nhất Linh.
Hai cơ thể quấn chặt lấy nhau, hai đôi môi quyện chặt vào một.
Những người thường ngày che dấu tình cảnm không dám bộc lộ ra, một khi đã rung động thì lại giống như ngọn lửa, cháy đến hết mình mới chịu buông xuôi. Thủy Liên Nhu chính là mẫu người như thế.
Nụ hôn của nàng cuồng nhiệt nóng bỏng, vòng tay ôm chặt Nhất Linh, so với Kim Phụng Kiều còn mạnh mẽ hơn nhiều. Sự mãnh liệt của nàng càng kích thích Nhất Linh dữ dội, cậu cuồng nhiệt hôn lên cổ, lên ngực Thủy Liên Nhu. Những động tác ấy vừa như có ma công quỉ quái của Tình ma, lại xen cả bá khí chinh phục tất cả của Thiên Long, cứ thế lan tỏa khắp da thịt nàng.
Thủy Liên Nhu cả người như muốn vỡ tung, mỗi một đường cơ đều căng lên, đáp lại mãnh liệt những âu yếm của Nhất Linh. Trong cơn mê tình, Thủy Liên Nhu không hề hay rằng nàng đang rên lên da diết.
Thủy Liên Nhu vốn là một cô nương đoan trang mực thước. Tiếng rên ấy, thường ngày, ngay cả nghĩ, nàng cũng không dám nghĩ tới, nhưng bây giờ, nàng đã không còn để ý tới bất cứ điều gì nữa. Trên thực tế, nàng đã không còn biết gì nữa rồi.
Tiếng rên của nàng chính là khuyến khích lớn nhất đối với Nhất Linh. Ma công trong người cậu đại hiển thân thủ, điên cuồng đưa Thủy Liên Nhu lên tận chín tầng mây.
Cao trào đã qua, hai người nhìn nhau, đang cảm thấy trong lòng áy náy thì đột nhiên bên cạnh khẽ truyền đến tiếng vỗ tay. Cả hai thất kinh quay đầu nhìn ra, thấy Kim Phụng Kiều không biết đã về từ lúc nào, đang điềm nhiên ngồi đó.

“Thật đặc sắc! Sao đã thu trận nhanh như vậy? Lại một lần nữa xem!”
“A!” Thủy Liên Nhu kêu lên xấu hổ, hai tay che kín mặt.
“Đừng xấu hổ!” Kim Phụng Kiều cười: “Có điều, hảo tẩu tẩu của tôi ơi, muốn vụng trộm thì cũng nên tránh tiểu cô cô này ra chứ!”
“A!” Thủy Liên Nhu lại kêu lên, rút mạnh thanh kiếm bên gối toan tự sát.
Nhất Linh dùng tay đoạt kiếm hét lên: “Nàng làm gì vậy?”
Thủy Liên Nhu ôm mặt khóc: “Tôi không còn mặt mũi nào mà sống nữa, hãy để tôi chết đi!” – Rồi lại giằng lấy thanh kiếm.
Kim Phụng Kiều lao đến, giữ chặt tay nàng hét lên: “Chỉ đùa một chút thôi mà, Nhu tỉ đừng có tưởng thật. Thực ra, tỉ còn chưa gả cho đại ca tôi, cũng không thể nói là vụng trộm được. Đính hôn rồi vẫn có thể thoái hôn mà, người thoái hôn, thiên hạ đâu phải là không có?”
Thủy Liên Nhu liếc nhìn Kim Phụng Kiều hỏi: “Muội thực sự nghĩ như vậy sao?”
Kim Phụng Kiều gật đầu: “Đúng thế!”
“Nhưng …Nhưng chuyện xấu hổ như vậy đều bị muội trông thấy cả rồi, ta làm sao sống nổi!” – Thủy Liên Nhu dậm chân.
Nhất Linh cười: “Cô ấy dám nhìn, đương nhiên có nguyên nhân của cô ấy.”
Lần này đến lượt Kim Phụng Kiều xấu hổ, cúi đầu xuống: “Thực ra muội cũng đã là người của huynh ấy rồi. Có điều … lúc nãy muội đi tìm huynh ấy … đã cho huynh ấy …cho huynh ấy rồi.”
“Ta không tin!” – Thủy Liên Nhu lắc đầu: “Muội gạt ta! Bao nhiêu nam tử theo đuổi, muội đều không để ý tới, sao mới mấy ngày đã dâng cho hắn rồi?”
“Tai nghe không thật, mắt thấy mới đúng!” – Nhất Linh cười: “Ta và cô ấy sẽ biểu diễn luôn tại hiện trường này vậy!”
“Ây a, không!” – Kim Phụng Kiều kêu lên, định tránh ra, nhưng thắt lưng đã

bị Nhất Linh ôm lấy, lập tức trở nên bất lực.
Sau đó Nhất Linh cùng hai cô gái chung chăn ngủ. Những chuyện mây mưa tiếp theo, không nói cũng biết.
Hộ tiêu trở về, ba người càng trở nên thân thiết, không phút nào rời nhau. Nhất Linh không còn nhắc tới chuyện bỏ đi nữa, ngày nào cũng đắm chìm trong hương sắc, tha hồ thi triển các tiêu hồn thủ đoạn đã tu luyện hàng trăm năm của Tình ma, khiến cho cả hai cô gái mê mẩn đến thần hồn điên đảo.
Tình trạng ba người, Thủy Lục Thuận đều nhận thấy cả. Nhưng một là tính mệnh của già trẻ và cơ nghiệp tiêu cục của Lục Thuận đều do một tay Nhất Linh cứu lại từ chỗ chết, hai là trong đầu lão có tính toán thầm.
Lục Thuận kén Kim Long Thụy làm rể cũng chỉ vì muốn núp bóng Tứ đại thế gia. Bây giờ, uy thế của Nhất Linh lớn lao như vậy, vượt xa cả bốn nhà kia. Con gái mình quyến luyến thân mật với Nhất Linh như vậy, chọn cậu làm rể, chẳng phải càng tốt hơn sao? Vì thế lão nhắm một mắt, không hề ra lời can thiệp.
Hai người anh Thủy Liên Nhu là Thủy Kiên, Thủy Cố thấy cha mình không nói, lại rất mực yêu chiều muội muội, cũng mừng thầm vì đã quý nhân phù trợ. Huống hồ, Nhất Linh mang một khí chất mà ai cũng yêu quý, dễ nói chuyện hơn nhiều so với Kim Long Thụy.
Điểm đáng tiếc duy nhất của Nhất Linh là cậu quá nghèo, không có lợi lộc gì để kiếm chác.
Chỉ có Thủy Liên Nhu là tâm trạng hỗn loạn, hôm ấy dậy sớm, vừa chải đầu, vừa nghĩ ngợi. Nghĩ đi, nghĩ lại cũng không ra chủ ý nào mà chỉ biết ngồi khóc. Cả Nhất Linh và Kim Phụng Kiều đều cảm thấy ngạc nhiên, xúm lại an ủi.
Kể từ khi có mối duyên hợp thể với Nhất Linh, những ngày này, sắc mặt hai cô gái lúc nào cũng tràn ngập sức xuân. Hai người vốn đã đẹp như hoa, khi

này xem ra còn có vài phần nhan sắc hơn cả hoa nữa. Thủy Liên Nhu đột nhiên khóc ròng, làm sao không khiến người khác không khỏi kinh ngạc. Nhất Linh đỡ khuôn mặt đầm đìa nước mắt của nàng, trái tim như thắt lại, vội nói: "Liên tỉ. Hảo Liên tỉ. Sao thế? Tại sao lại đau lòng như thế?"
Thủy Liên Nhu thấy cậu lo lắng như vậy, trong lòng cũng an ủi được vài phần, cầm lấy tay Nhất Linh than dài: "Nhất Linh à! Huynh đã nghĩ chưa, muội và đại ca của Phụng Kiều đã đính hôn, chưa thoái hôn đã làm chuyện hồ đồ như vậy, bảo cha muội ra đường làm sao dám nhìn mặt người ta đây?"
Nhất Linh nói: "Ta không coi trọng việc ấy. Như thế này vậy, ta sẽ đi cầu thân với cha nàng, xin ông ấy thoái bỏ hôn sự với đại ca của Phụng Kiều"
Thủy Liên Nhu lắc đầu, tay kia đưa ra nắm lấy tay của Phụng Kiều: "Nhất Linh à, chuyện hôn sự này không thể thoái được. Vô duyên, vô cớ thoái hôn, đại ca của Phụng Kiều sẽ nổi giận, nhất định sẽ hận muội và huynh, vậy bảo Phụng Kiều phải làm thế nào? Nếu đại ca Phụng Kiều không cho Phụng Kiều theo huynh thì huynh tính sao?"
"Không, muội có chết cũng phải đi theo Nhất Linh" – Phụng Kiều dựa sát vào Nhất Linh, vẻ kiên quyết không gì ngăn cản nổi.
"Vậy thì sẽ làm tổn thương đến tình cảm huynh muội!" – Thủy Liên Nhu than.
Kim Phụng Kiều rùng mình: "Muội từ nhỏ đã mất cha, là ca ca nuôi muội lớn." – Nói đến đây, dường như trong giọng nói có lẫn cả tiếng khóc.
Nhất Linh thất kinh ôm nàng vào trong lòng rồi đưa tay kia ra ôm cả Thủy Liên Nhu. Nghĩ đến một ngày nào đó, cả hai cô gái đáng yêu này đều rời khỏi vòng tay mình, Nhất Linh trong lòng cảm thấy rối bời. Ma công của Tình ma, âm linh của Âm ma và cả hào khí của Thiên Long đồng thời phát tác, chỉ phút chốc cậu bỗng trở nên hào sảng, dõng dạc: "Xe đến trước núi tất có đường! Tóm lại một câu: Trên trời, dưới đất, người, quỷ, thần, phật,

không ai có thể cướp hai nàng ra khỏi vòng tay ta!”
Khí thế cuồn cuộn và lòng tin mạnh mẽ của Nhất Linh đã truyền sang cả hai cô gái, hai người như không bận lòng gì nữa.
Nhưng cũng chỉ được trong phút chốc đó mà thôi. Thủy Liên Nhu vẫn thi thoảng nhớ đến chuyện đã đính hôn, lại sụt sùi khóc. Mỗi lúc như vậy, Nhất Linh ngoài dùng lời lẽ dịu dàng an ủi ra, cũng không còn cách nào khác.
Sau mấy ngày, Kim – Thủy hai nhà bỗng đón một hung tin.
Kim Long Thụy đã bị hại.
Nguyên nhân cái chết của Kim Long Thụy bắt đầu nguồn từ Lưu gia, một trong Giang Nam Võ Lâm Tứ đại thế gia.
Tứ đại thế gia vùng Giang Nam gồm: Trương gia Trấn Giang, Kim gia Thường Châu, Lưu gia Vô Tích và Chu gia Hàng Châu, đều nằm bên cạnh Đại Vận Hà.
Chủ nhân Lưu gia là Lưu Thế Vinh, có con gái tên Lưu Mai gả cho sĩ tử Hàng Dương là Vạn Vân Phi. Hơn mười ngày trước, hai người phụ nữ, một già, một trẻ đột nhiên xông vào Lưu gia. Người trẻ tuổi tự xưng là muội muội của Vạn Vân Phi, nói Lưu Mai đã hại chồng mình, cũng là ca ca của cô ta và đã trốn về nhà. Vì thế, cô ta cùng nhũ nương của mình đến để đòi người.
Lưu Thế Vinh hoàn toàn không hiểu chuyện gì xảy ra. Không thấy Lưu Mai trở về, trước khi những người này đến, cũng không thấy động tĩnh gì, đương nhiên không nhận. Hai bên đã xảy ra tranh chấp, ra tay động thủ. Không ngờ nhũ nương kia võ công kinh người. Lưu gia trên dưới, bao gồm cả Lưu Thế Vinh cũng không phải đối thủ của bà ta.
Hai người phụ nữ chặn ngay trước cửa nhà Lưu gia. Lưu Thế Vinh không biết làm gì liền cầu cứu ba nhà kia. Kim gia ở gần nhất. Kim Long Thụy nhận được tin, lập tức đến tương trợ, nào ngờ lại chết ngay trước cửa nhà

Lưu gia.

Đỉnh đầu Kim Long Thụy bị dập nát, hiển nhiên đã bị binh khí nặng đập cho đến chết.

Binh khí mà người nhũ nương kia sử dụng là một chiếc Long đầu trượng. Trượng pháp lấy cương mãnh làm chủ. Bà ta chính là nghi phạm lớn nhất.

Kim Phụng Kiều nhận được tin, khóc đến ngất đi. Nhất Linh vội cứu cho nàng tỉnh lại. Kim Phụng Kiều sà vào lòng Nhất Linh nức nở: "Huynh nhất định phải báo thù cho ca ca muội".

Thủy Liên Nhu cũng khóc: "Thù này, huynh nhất định phải báo!"

Tình ma chỉ ham mê nữ sắc chứ những thứ khác thì tuyệt đối không. Tuy ở với nhau lâu như vậy, cả hai cô nương chưa hề thấy Nhất Linh thi triển một thế võ công nào, song chuyện đòi lại chuyến tiêu lần trước, đã khẳng định Nhất Linh tuyệt đối không phải là nhân vật tầm thường.

Nhất Linh gật đầu nghĩ thầm: "Cũng vì Liên tỉ, ta sẽ trả mối thù này cho huynh ấy, ta nợ huynh ấy quả thật quá nhiều rồi!".

Linh thứu phi long

Dịch giả: Tiêu Dao Tử

Chương 23

Và người đáp thuyền đến thẳng Lưu gia.

Trước đại môn Lưu gia, mấy chục người đang cãi vả ầm ĩ. Một bên là hai người phụ nữ, một bên thì có cả nam nữ già trẻ, đông đến mấy chục người,

đứng đầu là hai lão nhân phong độ ung dung. Một trong hai lão nghiêng mắt thấy Kim Phụng Kiều, vội vã ra đón. Lão chính là chủ nhân của Lưu gia, Lưu Thế Vinh.

Từ xa lão đã cất tiếng gọi: "Cháu gái Phụng Kiều, là ta đã hại chết Long Thụy..."

Kim Phụng Kiều nước mắt như mưa, nhưng cũng là con gái một đại thế gia, trong lòng đau đớn bội phần nhưng vẫn khom người hành lễ. Lưu Thế Vinh vội đỡ dậy, nước mắt ròng ròng: "Chái gái ngoan..." Lão nhân thứ hai cũng vội vàng đi đến, Kim Phụng Kiều lại hành lễ: "Trương bá bá!" Hóa ra ông già ấy chính là phụ thân của Trương Kiếm, chủ nhân Trương gia, Trương Binh Nam. Trương Bình Nam cũng vội đưa tay đỡ nàng dậy, nói: "Cháu gái, hãy bớt đau buồn!"

Kim Phụng Kiều nước mắt lưng tròng, nhìn về phía hai người phụ nữ đối diện, chỉ vào bà già tay cầm long đầu trượng nói; "Kẻ hại chết ca ca tôi có phải là bà ta?"

Lưu, Trương hai lão cùng gật đầu; "Bà ta là tình nghi lớn nhất."

"Vì sao không giết chết bà ta trả thù cho ca ca tôi?" Kim Phụng Kiều kêu lên thảm thiết.

Sắt mặt của Lưu, Trương đều lộ vẻ khó xử, nhìn nhau không nói một lời nào. Thì ra hai nữ nhân kia võ công cao cường ngoài sự dự liệu của mọi người, cả hai nhà Lưu, Trương hợp lực cũng không thể làm gì nổi họ.

Thế nhưng Kim Phụng Kiều cũng không nhìn vào mặt hai ông già đó, ánh mắt hằn học như nổi lửa chằm chằm nhìn vào hai nữ nhân kia, rồi thét lên một tiếng, rút kiếm xông thẳng tới.

Lưu Thế Vinh, Trương Bình Nam không ngờ nàng lại nóng nảy đến như vậy, đồng thanh: "Cẩn thận! Muốn ngăn cũng không kịp, hai người đành tuốt kiếm cùng lao lên.

Kim Phụng Kiều xông đến trước mặt người phụ nữ lớn tuổi, vung kiếm đâm ra, người phụ nữ đó cười lạnh, cây Long đầu trượng hoành ngang đỡ đường kiếm của nàng.

Hai binh khí đập vào nhau, Kim Phụng Kiều chỉ cảm thấy một luồng công lực cực mạnh truyền thấu khắp người, kiếm tuột ra tay bay ra, loạng choạng lùi lại.

Cả Lưu Thế Vinh, Trương Bình Nam đều thất kinh, sợ bà già đó đuổi theo truy kích Kim Phụng Kiều nên cùng công tới bà ta. Khi ấy cô gái phía sau khẽ lắc người phóng ra, trượng kiếm chặn đứng cả Lưu và Trương. Kiếm pháp nhanh nhẹn kỳ ảo, vừa ra tay đã khiến cho cả hai lão nhân phải thu kiếm tự vê, không thể giúp gì cho Kim Phụng Kiều.

May mà bà già đó không đuổi theo truy sát, Trương tung ra mấy kiếm, rồi cùng thu kiếm chạy đến trước mặt Kim Phụng Kiều, đồng thanh hỏi: "Cháu không sao chứ?"

Kim Phụng lắc đầu: "Không sao!"

Lưu Thế Vinh vẻ mặt khó xử, nói: "Phụng Kiều cháu, hai tên quỷ nữ nhân này võ công quá cao cường, chúng ta từ từ thương nghị vậy."

Nhất Linh và Thủy Liên Nhu khi ấy mới cùng chạy tới. Kim Phụng Kiều rút mạnh thanh kiếm trong tay Thủy Liên Nhu nhét vào tay Nhất Linh: "Nhất Linh, hãy hạ hai ả đàn bà này cúng tế anh linh ca ca của muội."

Cả Lưu Thế Vinh và Trương Bính Nam vốn đều không để ý gì đến Nhất Linh. Lẽ đương nhiên, hạng vô danh tiểu tốt, hơi đâu mà mất thời gian!

Nghe khẩu khí của Kim Phụng Kiều như vậy, cả hai mới ngạc nhiên cùng nhìn về phía cậu.

Người phụ nữ lớn tuổi cười lên ha hả, quát: "Khẩu khí lớn lắm, thì ra ngươi chính là Kim Phụng Kiều, muội muội của gã tử quỷ Kim Long Thụy! Nói cho ngươi biết, ca ca của ngươi không phải do ta giết, nhưng nếu ngươi cứ

nặng nặc đòi ghi nợ với ta, vậy thì cứ coi như ta giết cũng được. Cố đại nương ta cả đời giết người vô số, thêm một oan hồn nữa cũng chẳng sao!"
Nữ nhân trẻ tuổi xen vào: "Đại nương nói gì vậy? Không phải bà giết thì không phải bà giết, sao lại nói có thể coi là bà giết được chứ?"
Cố đại nương cười ha hả: "Quả mọn thôi mà!" Rồi đột nhiên quay sang nhìn chằm chằm vào Nhất Linh, quát; "Tiểu tử thối, mắt la mày lém cái gì?"
Thì ra Nhất Linh vừa tới, ánh mắt đã liên tục đảo đi đảo lại trên người và khuôn mặt của cô gái trẻ kia, vẻ mặt si luyến đế mê muội, máy người kia không để ý nhưng bà gài tên Cố đại nương đã nhìn thấy.
Bà ta vừa quát lên thì cô gái kia bỗng đỏ bừng mặt, liếc nhìn Nhất Linh, vừa đúng bắt gặp ánh mắt cậu nhìn sang, sắc mặt càng trở nên đỏ lự.
Nhất Linh bị quát cũng giật mình, cậu giật mình không phải vì sợ Cố đại nương mà là sợ Kim Phụng Kiều. Kim Long Thụy bị hại chết, cậu không báo thù cho cừu cừu mà lại mắt la mày lém nhìn kẻ thù đắm đuối, việc này sẽ khiế Kim Phụng Kiều nghĩ thế nào? Nhất Linh vội nhìn thẳng vào Cố đại nương, thở một hơi rồi rảo bước đi tới. Mặt cố nghiêm túc, trong bụng thì lại đang nghĩ; "Tiểu mỹ nhân này thật đẹp, nhất là cái bộ dạng e thẹn ấy, thật đúng là mê đến chết người."
Nhất Linh nhìn Cố đại nương, cười: "Cố đại nương, bà nói Kim Long Thụy không phải do bà hại chết, nhưng không ai tin đâu."
Cố đại nương hừm lên một tiếng; "Đã nói rồi, không tin thì cứ coi như Cố đại nương ta giết, thì sao?"
Cô gái trẻ kia lo lắng giậm chân: "Đại nương!" Rồi liếc nhìn Nhất Linh, định nói gì đấy song lại đột nhiên ngập ngừng.
Nhất Linh lanh lợi láu cá, cơ hội bắt chuyện với tiểu mỹ nhân đâu có thể bỏ qua, nói ngay: "Cô nương có phải muốn nói, Kim Long Thụy quả không phải do Cố đại nương giết?"

Cô gái không ngờ Nhất Linh đã nói hộ, vội ngẩng mắt lên, giọng cảm kích: "Đúng thế!" Nhất Linh gật đầu: "Ta tin!"
Cô gái mừng rỡ, ánh mắt lộ vẻ hớn hở ngây thơ thiếu nữ, nói: "Cám ơn ngươi!" Gần như cùng lúc đó, Cố đại nương và Kim Phụg Kiều cùng lên tiếng, một người hét: "Không cần hắn tin!" Một người thì thâm giọng: "Nhất Linh!"
Cố đại nương vì thấy cô gái nảy sinh thiện cảm với Nhất Linh nên nổi giận đùng đùng, còn Kim Phụng Kiều phẫn uất vì Nhất Linh háo sắc quên nghĩa, nàng đâu có biết, Tình Ma quăng lưới khắp nơi, gặp ai yêu người ấy, chỉ cần đó là mỹ nữ.
Cô gái trẻ quay đầu lại nhìn Cố đại nương, gọi: "Đại nương!"
Cố đại nương gằn giọng: "Tiểu Hà, đừng có nghe tên tiểu tử vô lại này giở trò quỷ!" Rồi bước lên một bước, quả trượng vung lên, nộ quát; "Tiểu vô lại, chỉ cần một câu thôi, có giao con tiện nhân Lưu Mai ấy ra không?"
Tiếng quát bà ta vang như sấm động, song Nhất Linh lại không hề bỏ vào tai, trong lòng chỉ nghĩ: "Tiểu Hà, muội muội của Vạn Văn Phi, vậy là Vạn Tiểu Hà rồi, tên hay lắm!
Cố đại nương thấy cậu không để ý, càng nổi giận: "Tiểu vô lại, ngươi điếc hay sao?"
Nhất Linh cười thoải mái: "Cố đại nương, chớ có hung dữ như vậy! Nói cho bà biết, thứ nhất Lưu Mai không có về Lưu phủ, thứ hai ta không phải tiểu vô lại, mà là Vương Nhất Linh." Nói rồi liếc nhìn Vạn Tiểu Hà, thực ra chính là muốn nói với nàng ta, tên cậu là Vương Nhất Linh.
Cái nhìn đó rõ ràng là liếc mắt đưa tình, vì quay lưng lại Kim Phụng Kiều và Thủy Liên Nhu nên cậu không có gì phải uý kỵ. Đáng tiếc Cố đại nương lại nhìn thấy rõ mồn một, hét lên một tiếng, quải trượng không nể nang hết sức bổ xuống.

Nhất Linh giơ kiếm lên đỡ, bỗng loạng choạng cả người.
Long đầu trượng của Cố đại nương lực đạo mạnh mẽ, từ trên đánh xuống càng hữu hiệu vô cùng, nhưng nếu nói chỉ một trượng mà khiến cho Nhất Linh loạng choạng đứng không vững thì quả là không thể. Ngày trước cậu đã từng chống đỡ kiên cường trước những đòn tấn công mạnh như vũ bão của Lý Thanh Long mà còn không đổ. Cố đại nương tuy mạnh, nhưng còn kém dăm ba phần so với Lý Thanh Long.
Nhất Linh làm như vậy là để cho Vạn Tiểu Hà trông thấy. Quả nhiên Vạn Tiểu Hà hớt hả kêu lên, lao tới nắm lấy tay áo của Cố đại nương. Nhất Linh đắc ý, Cố đại nương càng giận, quắc mắt nhìn Vạn Tiểu Hà: "Tiểu thư, buông tay ra!"
Bà ta là nhũ nương của Vạn Tiểu Hà, từ nhỏ đã yêu thương nàng như bảo bối, từ trước đến giờ chưa từng nặng lời như vậy với nàng. Vạn Tiểu Hà lập tức nước mắt lưng tròng, mếu máo: "Nhũ nương!"
Vạn Tiểu Hà khóc, Cố đại nương càng nổi giận. Bà ta vốn không nỡ lòng quát mắng nàng, lần này chỉ vì nàng quá không nghe lời, bất chấp gia thù, ngang nhiên cầu xin cho kẻ địch như vậy. Dù là thế, quát mắng Vạn Tiểu Hà thì lòng bà cũng không khỏi quặn đau. Những giọt nước mắt của Vạn Tiểu Hà càng làm cho bà thêm đau lòng, càng đau lòng lại càng nổi giận. Nỗi đau bản thân và sự thương tâm của Vạn Tiểu Hà đều từ tên tiểu vô lại trước mặt mà ra.
Cơn giận dữ càng lúc càng ngùn ngụt. Cố đại nương phất tay áo, hất văng Vạn Tiểu Hà, lại dốc hết sức giáng một trượng xuống.
Tiếng gió vù vù nghe thật khủng khiếp, Cố đại nương hét lớn: "Ta đập chết ngươi!" Vạn Tiểu Hà tái mặt kêu lên: "Nhũ nương!
Nhất Linh vốn lại muốn mạo hiểm vượt qua cửa trái tim mỹ nhân, nhưng cũng không muốn mỹ nhân đau lòng, huống hồ hai mỹ tỷ tỷ đằng sau cũng

đồng thanh hô lớn: "Cẩn thận!" Vừa lo lắng, song cũng không thể nhẫn tâm, bỗng cười lên ha hả: "Không đến nỗi đâu!" Kiếm trong tay đột nhiên ra thế Hồi đầu thị ngạn, ánh kiếm loang loáng tua tủa đâm ra.

Quái trượng của Cố đại nương vừa đến giữa chừng, ánh kiếm trước mặt đã như biến thành muôn vàn thanh kiếm, cùng một lúc điểm vào các vùng ngực bụng, mặt mũi và yết hầu, cảm giác tiểu vô lại chưa chết nhưng bản thân mình đã vong, Cố đại nương thất kinh, vội thu quải trượng, múa thành một màn kín, bảo vệ trước người.

Hồi đầu thị ngạn chính là tuyệt học Thiên Long khổ tâm sáng tác ra sau bốn mươi năm tu luyện, sẽ được thể hiện tại Thiên Long đại hội trên đỉnh Thái Sơn năm tới. Lý Thanh Long lúc trước phá không nổi, cũng không tiếp nổi chiêu, Cố đại nương làm sao lại có thể hóa giải.

Cố đại nương có hận nát trời cũng không tìm nổi một cửa để rút lui, khiến cho tất cả những người có mặt tại hiện trường, không những Kim Phụng Kiều, Thủy Liên Nhu mà ngay cả Vạn Tiểu Hà cũng cảm thấy vài phần hỉ ý. Nước mắt trên mặt nàng vẫn còn nhòa nhòa, trông lại càng thêm đáng yêu hơn.

Nhất Linh giờ đây là thiên hạ đệ nhất thương hoa tiếc ngọc, mắt nhìn Vạn Tiểu Hà, trong lòng bỗng thấy nhói đau. Tình cảm trào dâng, cậu khẽ mắng thầm: "Đúng là một lão bà khốn kiếp, làm cho tiểu mỹ nhân của ta đau lòng, hãy xem ta xử lý bà đây!" Rồi lại thi triển thế Hồi đầu thị ngạn, lần này còn tăng thêm một phần công lực.

Quải trượng của Cố đại nương múa tít đến một giọt nước cũng không thể lọt qua, nhưng đột nhiên lại thấy vô số mũi kiếm phá vỡ lưới hoa trượng, công vào tận yết hầu, lần này bà ta đã thực sự kinh hãi, chỉ còn cách lùi lại phía sau.

Đúng là gừng càng già càng cay, Cố đại nương cho dù thế nào cũng không

chịu khuất phục, vừa mới lùi một bước thì lại lập tức phản công, quải trượng hoa lên đập loạn xạ, có điều vẫn chỉ là kịch cũ diễn lại. Trượng vừa đến giữa chừng, mũi kiếm của Nhất Linh đã áp sát trước mặt, đành phải lùi thêm bước thứ hai. Nhất Linh đã thực sự nổi giận, hét lên: "Lão bà khốn kiếp, lại còn không chịu khuất phục?" Kiếm tiếp kiếm, Hồi đầu thị ngạn liên tiếp bung ra, Cố đại nương lập tức không còn cơ hội để thở, bị Nhất Linh ép chạy quanh Vạn Tiểu Hà một vòng.

Chúng nhân đương trường nhìn mà ngây hết cả người, nhất là hai vị chủ nhân của võ lâm tứ đại thế gia Lưu Thế Vinh và Trương Bính Nam. Sức mạn từ quải trương của Cố đại nương cùng với sự nhanh nhẹn của thiêu thức, hai lão đã lĩnh giáo đủ trong mấy ngày vừa rồi, quả thật không phải là đối thủ. Nào ngờ một thanh niên chưa từng nghe nói đến từ đâu hiện ra, ép bà ta đến không còn sức chống trả, việc này thật khiến cho người ta nhìn mà không thể tin được.

Vạn Tiểu Hà lúc này lại quay sang lo lắng cho Cố đại nương, định rút kiếm xông lên trợ thủ, song Nhất Linh lại tươi cười nhìn cô. Nhìn nụ cười ấy Vạn Tiểu Hà càng khó nghĩ hơn, không biết là do thực lực khiếp người hay mê lực ma quái của cậu đã làm cho trái tim nàng càng lúc càng đập mạnh, tay chân đờ ra, quên mất cả tuốt kiếm.

Phía bên kia Kim Phụng Kiều gọi to: "Nhất Linh, giết chết quỷ lão bà đó, báo thù cho ca ca muội! Giọng của nàng đắc ý vô cùng, vẻ khinh mạn ấy lúc này không ai dám nghi ngờ, bởi sự thực đang phơi bày trước mắt.

Linh thứu phi long

Dịch giả: Tiêu Dao Tử

Chương 24

Đúng vào lúc ấy, đương trường đột nhiên xuất hiện năm lão nhân râu tóc bạc phơ, trông phải đến tám chín mươi hoặc thậm chí một trăm tuổi rồi. Già như vậy, song người nào người ấy đều hồng hào quắc thước.

Năm lão nhân vây xung quanh Nhất Linh và Cố đại nương. Nhất Linh tiến thì Cố đại nương lùi, hai người cứ thế xoay quanh Vạn Tiểu Hà thành một vòng tròn, năm lão nhân kia lại chạy quanh hai người, vì thế mà tạo thành vòng tròn thứ hai xung quanh Tiểu Hà.

Quanh cảnh bỗng chốc thành ra rất hoạt kê, nhưng đó chỉ là với những người ngoài cuộc. Cố đại nương bên trong lại kinh hãi xen lẫn mất mặt, chạy bao nhiêu vòng mà vẫn không có cách nào hóa giải chiêu kiếm lặp đi lặp lại của Nhất Linh. Năm lão nhân kia nếu hợp lực thì cũng có thể giải nguy cho Cố đại nương nhưng lại không ra tay can thiệp mà chỉ chăm chú nhìn Nhất Linh xuất kiếm. Vạn Tiểu Hà không nhìn ra toàn cục, chỉ cảm thấy mỗi lúc một căng thẳng, lo cho Cố đại nương, lo cho cả Nhất Linh.

Bên ngoài, Kim Phụng Kiều, Thủy Liên Nhu cùng với người của hai nhà Lưu, Trương đều cố vắt óc suy đoán lai lịch của năm lão nhân kia, ai cũng sốt ruột cho Nhất Linh bởi chỉ cần nhìn thoáng qua cũng có thể biết năm người đó chắc chắn đều là cao nhân võ học.

Chỉ có Nhất Linh là mặt vẫn nhơn nhơn, chạy đuổi theo mà không chút để ý đến Cố dại nương trước mặt, ánh mắt lúc lén lút, lúc chằm chằm dán vào khuôn mặt xinh đẹp và bộ ngực thon thon của Vạn Tiểu Hà, bụng nghĩ thầm: "Ngực của nàng ấy không to bằng của Nhu tỉ, nhưng chỉ cần mưa lâu tưới mát, lập tức sẽ trở nên tuyệt mỹ!"

Không phải Nhất Linh không thấy năm lão nhân dung mạo bất phàm đang vây kín xung quanh, mà là dường như không còn biết sợ là gì nữa, câu nói gan to tày trời quả là thích hợp với cậu lúc này.

Một trong số năm lão nhân đột nhiên hét lớn: "Dừng tay!

Cố đại nương khi ấy đã xoay quanh Tiểu Hà được gần chục vòng, mặt đỏ phừng phừng, mũi miệng thi nhau thở hồng hộc, không phải vì mệt mà là do quá tức tối.

Nhất Linh cũng không muốn ép bà ta thêm, liền cười hà hà: "Dừng tay thì dừng tay!" Nói đoạn thu ngay kiếm lại.

Cố đại nương lui ra khỏi vòng chiến, tức giận đến hai mắt toé ra lửa, song cũng không dám quay lại tái chiến. Vì lão bà bà cương cường này đã bị chiêu Hồi đầu thị ngạn vô phương phá giải của Nhất Linh truy cho mất hết nhuệ khí.

Một lão nhân khác lên tiếng; "Xin đại nương lui xuống một lát!"

Cố đại nương đến bên cạnh Vạn Tiểu Hà, Tiểu Hà thấy bà ta mặt đầy mồ hôi bèn lấy khăn tay ra lau cho Cố đại nương, nhưng Cố đại nương lại ngoặt đầu đi, trừng mắt nhìn nàng vẻ đầy tức giận.

Vạn Tiểu Hà lại nước mắt vòng quanh.

Kim Phụng Kiều và Thủy Liên Nhu thấy năm người kia đứng vây quanh Nhất Linh, trong lòng thập phần bất an, Kim Phụng Kiều thét lên; "Nhất Linh, huynh trở lại đây trước đã!"

Nhất Linh đáp: "Được!" Đang định bước đi thì một lão nhân khác đột nhiên

lên tiếng; "Tiểu ca, xin hãy dừng bước!

"Có chuyện gì?" Nhất Linh ngạc nhiên hỏi.

Người lên tiếng là lão nhân gầy gò nhất trong năm người. Gầy như vậy song hai mắt tinh quang rừng rực, chằm chằm nhìn thẳng Nhất Linh: "Xin hỏi tiểu ca, vì sao khi nãy ra tay lại nương nhẹ, kiếm chiêu chỉ xuất có một nửa đã thu lại?"

Nhất Linh vô cùng ngạc nhiên: "Ra tay nương nhẹ ư? Không có đâu!" Cậu đưa mắt liếc nhìn Kim Phụng Kiều rồi lớn tiếng nói: "Tôi quả thật đã dốc hết sức rồi, lẽ nào tiền bối lại cho rằng tôi chỉ sử dụng có nửa chiêu võ công là đã có thể đánh bại được Cố đại nương rồi sao?"

Cố đại nương lại được phen tức điên người, gầm lên; "Ai bảo ta bại, lại đây đấu tiếp ba trăm chiêu nữa!" Vạn Tiểu Hà kéo tay Cố đại nương, nói như van: "Đại nương, hãy nghe lời Triệu đại gia nói đi mà!"

Cố đại nương hừm lên một tiếng, vung tay áo không thèm để ý đến Tiểu Hà, song không nói gì, cũng không xông ra, hẳn là bà ta cũng hết sức kính trọng lão nhân ấy.

Hai lão nhân đứng gần Nhất Linh nhìn nhau rồi cùng nói: "Xin hỏi đã dùng kiếm pháp gì vậy? Chiêu kiếm tên là gì?"

"Khoan đã!" Người đứng bên cạnh bỗng nhiên xen vào, giọng rất nghiêm túc nói với Nhất Linh: "Tiểu ca, có thể qua bên kia nói chuyện được không?"

"Nhất Linh, đừng đi!" Kim Phụng Kiều gọi giật rồi bước lại mặt đầy lo lắng, Thủy Liên Nhu, Lưu Thế Vinh và Trương Bính Nam cũng theo sát đằng sau.

Đột nhiên Cố đại nương bước lene trước một bước, vung ngang cây quải trượng, hét lớn: "Lùi lại ngay, muốn chết hết sao?"

Bà ta không nói còn đỡ, hành động vừa hét to vừa chặn ngang đường ấy càng khiến hco tình thế trở nên căng thẳng. Trương Bính Nam nháy mắt ra

hiệu cho Lưu Thế Vinh rồi đột nhiên một phải một trái nhất tề xông tới, lao vút qua Cố đại nương nhằm đến hai lão nhân ở giữa, đồng thời cao giọng gọi Nhất Linh: "Thiếu hiệp, qua đây đi!"

Nhất Linh vẫn đứng yên, kỳ lạ là Cố đại nương cũng không hề động thân, một mình bà ta không thể cản nổi hai người, nếu cản một người đối với bà ta không phải là vấn đề, nhưng bà ta lại cũng không làm như vậy.

Đúng lúc đó, hai lão nhân trong số năm người quay lại, thấy Lưu, Trương lao đến, một người phất mạnh ống tay áo, tức thì một luồng cuồng phong quái dị nổi lên, Trương Bính Nam bị hất văng ra đến hơn một trượng, chẳng khác cây liễu trong cơn đại phong. Người thứ hai ung dung bước một bước dài, trông rất thong dong tự tại nhưng không hiểu vì sao, thoắt một cái đã đến trước mặt Lưu Thế Vinh, thiếu chút nữa thì đập vào mặt lão ta. Lưu Thế Vinh hốt hoảng không kịp trở tay, kiếm bật ngược ra để lộ cả vùng ngực, tim đập thình thịch, hiểu rằng chỉ cần lão nhân đó giơ thêm một ngón tay thì ông ta chết chắc.

Thế nhưng lão nhân đó lại không ra tay, lẳng lặng nói với Lưu Thế Vinh: "Hãy lui về đi!"

Lưu Thế Vinh đỏ bừng mặt, lập cập lùi lại.

Hai lão nhân chỉ tùy tiệ thể hiện một chút thân thủ mà đã đại hiển kỳ công, còn chủ nhân của tứ đại thế gia thành danh hiển hách khắp dải Giang Nam lại chưa đến một chiêu mà đã đại bại, huống hồ còn những ba người nữa vẫn bàng quan tọa thị. Cả Trương lẫn Lưu mày tái mét, cô nương Kim Phụng Kiều và Thủy Liên Nhu lại càng không phải nói, trong bụng ai nấy đều vừa kinh hãi, vừa nghi ngờ: "Ở đâu ra những cao thủ tuyệt đỉnh như vậy, lại cùng lúc xuất hiện tới năm người! sao trước đây chưa từng nghe ai nói đến?"

Lúc này cả Nhất Linh cũng có chút kinh hãi, nghĩ thầm: "Tay áo lão này phất ra không hề kém Bích không chưởng của Lý Thanh Long, song những

người tầm như Lý Thanh Long cả võ lâm chỉ có vài mạng, lấy đâu ra liền một lúc năm người như vậy? Cô nàng Vạn Tiểu Hà này rốt cuộc có lai lịch gì không biết?"

Hai lão nhân kia quay người, lại hợp thành thế bao quanh Nhất Linh. Lão nhân đứng đầu tiên lên tiếng: "Tiểu ca, mời qua một bên nói chuyện!" Ngữ khí lúc này đã nặng hơn rất nhiều.

"Nhất Linh, đừng đi!" Hai tiểu mỹ nhân đồng thanh hô lên, người nào người ấy mặt đầy lo lắng.

Nhất Linh làm sao đành lòng để hai người lo lắng, bèn cười ha hà, kiếm trong tay lại loáng lên chiêu Hồi đầu thị ngạn, bước chân xoay tròn, ánh kiếm vun vút tỏa ra bốn phía.

Năm lão nhân kia võ công cao cường, song cũng không có ai phá nổi Hồi đầu thị ngạn, tức thời đồng loạt lùi lại, kéo giãn khoảng cách từng người với nhau. Nhất Linh lắc nhẹ mình đã đến giữa Phụng Kiều và Liên Nhu, choàng tay ôm lấy cả hai, chìa môi hôn mỗi cô nương một cái, đoạn quay lại ngạo nghễ: "Ta nếu không đi thì sao?"

Võ công cao cường của năm lão nhân rõ ràng là ai thấy cũng kinh. Cho dù Kim, Thủy nhị nữ hay Lưu, Trương hai nhà không ai là không khiếp sợ trong lòng, đều nghĩ hôm nay nhất định phải đấu một trận quyết liệt, không ngờ Nhất Linh sau khi đánh bại Cố đại nương, chỉ trong giây lát đã lại lần nữa đại hiển thần uy, một chiêu kiếm đánh lùi cả năm ông lão, đương hoàng thoát khỏi vòng vây.

Trong vẻ ngơ ngác trợn mắt tặc lưỡi, ai cũng cảm thấy có phần vui lây.

Hai cô nương Phụng Kiều và Liên Nhu bị Nhất Linh hôn ngay trước mặt chúng nhân, ngượng đến đỏ dừ cả mặt, song trong lòng lại dâng lên niềm kiêu ngạo xen lẫn vui mừng. Mấy chục ngày qua, họ biết rằng người trong lòng mình là một nhân vật không tầm thường, song dù thế nào thì cũng chưa

chứng kiến Nhất Linh ra tay, hôm nay thấy rồi lại còn vượt xa tưởng tượng, cảm giác vui mừng quả là khó có thể hình dung hết được.

Kim Phụng Kiều hớn hở cao giọng: "Đúng thế, chàng không đi thì sao nào?"

Không ngờ Nhất Linh lại cười lên ha hả: "Làm người phải tôn lão kính hiền, tuổi tác của năm vị lão nhân gia đây cộng lại e rằng còn lớn hơn cả tuổi ông nội của ông nội ta. Nếu đã muốn ta đi giá sang nói chuyện làm sao ta có thể không nghe lời cho được!" Rồi lách ra khỏi hai nàng bước đến bên cạnh năm lão nhân, lễ độ: "Xin mời!

Những hành động ấy khiến cho tất cả chúng nhân ở đó không biết nên khóc hay nên cười, chỉ Kim Phụng Kiều là ngày càng cao hứng.

Năm ông già thần sắc nghiêm túc, cùng giơ tay lên: "Mời!

Thủy Liên Nhu lại bắt đầu lo lắng: "Nhất Linh, đừng đi xa quá!"

Nhất Linh quay lại gật đầu: "Được rồi!" Bước khoảng mười bước quả nhiene dừng lại. Năm lão nhân kia bắt đầu hỏi chuyện, Nhất Linh luôn miệng cười cười. Kim Phụng Kiều và cả phe Giang Nam đều không nghe thấy họ nói gì, chỉ biết ngoái cổ nhìn theo mà thôi.

Đột nhiên Cố đại nương hằm mặt nói với Kim Phụng Kiều: "Hắn là thế nào của các ngươi?"

Kim Phụng Kiều cũng trừng mắt nhìn bà ta, vênh mặt lên, giọng ngạo nghễ: "Là vị hôn phu của ta, sao nào?"

Cố đại nương nhếch mép, hừm lên một tiếng; "Ta biết ngay chẳng phải hạng tốt đẹp gì!" Rồi đưa mắt liếc sang Vạn Tiểu Hà, nhưng Vạn Tiểu Hà chỉ lặng im cúi đầu không nói.

Kim Phụng Kiều giận dữ hét lên: "Bà mới là cái thứ chẳng ra gì!" Thủy Liên Nhu vội kéo tay nàng, cả hai cùng nhìn về phía Nhất Linh.

Ở đằng kia, Nhất LInh dừng lại, năm lão kia cũng dừng cả lại. Người đi đầu tiên nói: "Ta giới thiệu một chút, ta họ Triệu, gọi là Triệu Tiêu." Rồi lần

lượt chỉ sang bốn người bên cạnh nói; "Lưu Xung, Tiêu Xuân Dương, Quản Trí Minh, Đới Hải Sinh."
Nhất Linh vòng tay, cười hì hì: "Đã ngưỡng mộ từ lâu, vãn bối là Vương Nhất Linh."
Khi Triệu Tiêu giới thiệu tên họ, cả bốn ông già kia đều chú mục nhìn Nhất Linh, thấy mặt cậu không hề biểu lộ gì, ánh mắt bốn người đều hiện lên vẻ thất vọng.
Đới Hải Sinh đột nhiên lên tiếng: "Xin hỏi tiểu ca, từ đâu mà biết đến chúng tôi?" Ông ta là người thấp nhất trong số năm người, song giọng nói lại lớn nhất, cổ họng lúc nào cũng như sẵn sàng một luồng thuốc nổ.
Nhất Linh lại cười hì hì: "Từ trên sàn kịch, tháng trước ở trong thành Nam Kinh tôi đưa hai vị phu nhân đi dạo, có xem một vở kịch, trong đó có mấy vị lão thần tiên, cũng hệt như mấy vị lão nhân gia đây, râu tóc bạc phơ, mặt mũi đỏ lựng."
"Ngươi...!" Đới Hải Sinh trừng mắt, phất mạnh tay áo: "Vô liêm sỉ!"
Nhất Linh cười thầm, nghĩ bụng: "Ai mà biết được ông là con rùa già trong cái đầm chết tiệt nào, muốn đấu với ta thì ta sẽ cho ông nếm mùi!"
Lưu Xung trái lại cười lên ha hả, tên của ông ta có chữ Xung, song đối với người khác lại không hề hung hăng, khuôn mặt to béo lúc nào cũng nở nụ cười như Phật Di Lặc ở trong chùa. Nhất Linh có thiện cảm nhất với lão nhân này, người mà Nhất Linh nhìn đã không ưa, một là Đới Hải Sinh, hai là Quản Trí Minh. Quản Trí Minh thân hình cao gầy, mặt da bọc xương, lúc nào cũng ra vẻ lo lắng, những người như vậy đương nhiên Nhất Linh không thể hòa hợp được.
Quản Trí Minh giọng nghiêm trang nói: "Xin hỏi tiểu ca, kiếm thuật khi nãy tiểu ca sử dụng có tên là gì?" Câu hỏi này lúc trước Triệu Tiêu đã nêu, chính Quản Trí Minh lên tiếng ngăn cản, vậy mà bây giờ lại hỏi cậu.

Nhất Linh vốn định làm khó ông ta một chút, vừa khéo thấy Thuỷ Liên Nhu và Kim Phụng Kiều đang dài cổ trông ra, tức thì cảm thấy sốt ruột, nói cho xong: "Hồi đầu thị ngạn, hỏi hết chưa?"

"Hồi đầu thị ngạn?" Cả năm lão nhân cùng thốt lên, Nhất Linh càng sốt ruột nói: "Phải, sao? Có gì không đúng?"

Năm lão nhân nhìn nhau, nét mặt đầy vẻ khó hiểu.

Quản Trí Minh đột nhiên vòng tay thi lễ: "Đa tạ tiểu ca ra tay nương tình, đã tha cho năm cái mạng già này!"

Hành động khó hiểu này của ông ta làm cho Nhất Linh vừa bực mình, vừa buồn cười, vội đưa tay ngăn lại: "Vị lão nhân gia này sao lại tùy tiện hành lễ với người khác như vậy. Nói cho ông biết, tôi ra tay hoàn toàn không có nể nang gì hết, lấy mạng già của mấy ông, thứ nhất tôi không có hứng, thứ hai tôi cũng không có cái kiên nhẫn ấy."

Quản Trí Minh lắc đầu: "Không đúng, nếu chiêu Thiên Long đài đầu của tiểu ca sử dụng hết, thì năm mạng già của chúng tôi làm gì còn nữa!"

Nhất Linh bắt đầu có chút bực mình, chau mày: "Lão nhân gia này, tôi đã nói rồi, chiêu đó của tôi là Hồi đầu thị ngạn, không phải là Thiên Long đài đầu. Tôi đã dốc toàn lực rồi, lẽ nào ông cứ ép tôi phải nhận cái đại nhân tình ấy sao?"

Vẻ mặt cậu vừa bực tức vừa nóng ruột. Quản Trí Minh nhất thời ngẩn người, nhìn qua bốn người kia, lẩm bẩm; "Lẽ nào chúng ta thật sự đã nhìn lầm?"

Bốn người kia cũng ngây người.

Quản Trí Minh vẫn không cam tâm, nói; "Xin hỏi tiểu ca, kiếm thuật của cậu tất cả có mấy chiêu?"

"Hai chiêu!"

"Hai chiêu?" Năm người đồng loạt lên tiếng, Quản Trí Minh vẫn không tin,

cố hỏi thêm một câu: "Thực sự chỉ có hai chiêu sao?"
Nhất Linh không buồn để ý đến ông ta nữa, ngoái đầu lại sau, vẻ như nhìn Phụng Kim Kiều và Thủy Liên Nhu, thực ra ánh mắt quá nửa lại hướng đến Vạn Tiểu Hà. Tâm sắc trong lòng nảy sinh, ánh mắt như đã bóc trần y phục của ba cô gái, so sánh kỹ lưỡng hơi thở tự nhiên trở nên gấp gáp hơn.

Linh thứu phi long

Dịch giả: Tiêu Dao Tử

Chương 25

Quản Trí Minh cố tình dịch người che kín tầm nhìn của Nhất Linh. Nhất linh giận dữ quát: “Tôi nhìn hai mỹ nhân của tôi, can gì đến ông? Rốt cuộc là ông định làm gì hả?”
Nếu là người khác, bỏ qua cái lễ tôn hiền kính lão, chỉ cần nhìn vào thực lực kinh người của năm lão nhân thì quyết chẳng ai dám một lời bất nhã. Có lẽ, thiên hạ chỉ mình Nhất Linh là ngoại lệ, bởi bất luận là hòa nhập hay ký thác, trong người cậu giờ đây tiềm tang linh khí của ba đại nhân vật bất khả nhất thế, muốn nổi nóng là nổi nóng, hoàn toàn không coi năm lão nhân ra gì.
Nói ra cũng lạ, hậu bối vô lễ như thế mà năm lão nhân vẫn tỏ ra hết sức khoan dung. Ngay cả Đới Hải Sinh cũng chỉ chống mắt lên nhìn.
Quản Trí Minh thậm chí còn khẽ khom người nói: “Xin hỏi tiểu ca, vậy một chiêu nữa có tên là gì?”

“Khổ hải vô biên. Thế này vậy, tôi sẽ biểu diễn cho mấy ông xem, các ông đỡ phải nghi ngờ linh tinh, lại biến tên nó thành Thò vuốt rồng hay Vẫy đuôi rắn gì đó”.

Nhất Linh đã nóng ruột đến không còn chịu được nữa, rút kiếm ra, thi triển một lượt chiêu Khổ hải vô biên.

Kiếm vung cao, mắt năm lão nhân lập tức sáng lên. Sự mừng rỡ ấy có thể nói không khác người mù thấy lại ánh dương quang. Nhất Linh múa hết chiêu, đang định thu kiếm về thì Triệu Tiêu đột nhiên xông tới, ôm lấy tay cậu, giọng run rẩy xúc động: “Hãy múa hết chiêu đi, ta xin cậu đó. Chờ đợi bốn mươi năm rồi, hãy cho chúng ta được nhìn kỹ đi!”

Nhất Linh bị lão làm cho giật mình, vội vung tay làu bàu: “Ông làm gì vậy? Nói cho ông biết, chiêu kiếm này chỉ có vậy thôi, chớ có nghi ngờ lung tung cho rằng tôi còn giữ lại nửa chiêu!”

Hàng động của Triệu Tiêu khiến cả đám Kim Phụng Kiều lo lắng. Mấy người lập tức xô lại, Kim Phụng Kiều gọi lớn: “Nhất Linh, có chuyện gì vậy?”

Nhất Linh lách khỏi năm lão nhân, bước lại gần phe Giang Nam, bởi Vạn Tiểu Hà đang hướng mắt nhìn sang nên cậu không ôm hai nàng nữa, chỉ lắc đầu: “Không có gì!”. Đoạn quay sang nhìn vẻ mặt ngẩn ngơ của năm lão nhân, cười cười: “Năm vị lão nhân gia này tuổi đã cao rồi, đầu óc quả thật có chút hàm hồ”.

Khi Cố Đại Nương và Vạn Tiểu Hà cũng đi lại, Cố Đại Nương nói với năm lão nhân: “Mối thù của thiếu chủ, các người có định báo hay không?”

Năm ông già nhìn nhau, Quản Trí Minh nói: “Đương nhiên là phải báo rồi, có điều …”. Nhìn sang Nhất Linh, vẻ mặt vẫn mê mẩn.

Những lời nói và thái độ của năm ông lão đều không qua nổi mắt Nhất Linh. Cậu liếc nhìn Vạn Tiểu Hà, trong lòng chợt thấy xúc động, liền bước tới

trước mặt Cố đại nương cất tiếng: "Đại nương, thật ra Kim Long Thụy rốt cuộc có phải do bà hay người của bà hại chết không?"
Cố đại nương trợn mắt nhìn cậu: "Không phải."
Quản Trí Minh tiếp lời: "Vương tiểu ca, Kim Long Thụy quả thật không phải do chúng tôi hại chết, nếu phải, chúng tôi quyết không phủ nhận."
Lời ông ta nói, cả Kim Phụng Kiều và những người khác đều tin. Thực ra với lực lượng của những người này, đúng là không cần phủ nhận làm gì.
Nhất Linh gật đầu: "Tôi tin ông!" – Rồi quay sang nói với Lưu Thế Vinh: "Lưu lão bá, Lưu Mai tiểu thư thật không trở về phủ sao?"
Lưu Thế Vinh bước lên trước hai bước, nói: "Đúng thế!" – Rồi nhìn sang Cố đại nương và năm ông lão: "Các người nói tiểu nữ giết Vân Phi. Ta không biết, cũng không tin. Chuyện đã đến nước này, ta phải hỏi vài câu, xem tiểu nữ ở nhà Vạn gia các người, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Lúc đầu, ta cho rằng Vạn gia các người chỉ là một thương hộ bình thường, không ngờ lại là Võ Lâm Thế gia với bao nhiêu cao thủ tuyệt đỉnh như vậy. Thế nhưng cho dù Vạn gia các người có mạnh đến đâu, Lưu gia ta cũng quyết không chịu nhục. Nếu như tiểu nữ bị oan ức, người làm cha như ta nhất định phải thay nó đòi lại công bằng!" – Nói đến đây, trong lòng xúc động nghẹn ngào, khóe mắt rớm nước.
Nhất Linh nhìn Cố đại nương và năm ông lão nói: "Lời của các người nói, tôi tin, lời của Lưu bá bá nói, tôi cũng tin. Như thế này đi, hãy nể mặt tôi, hai bên đừng hung hăng, đấu đá nữa. Chúng ta hãy bình tĩnh lại điều tra cho rõ, xem ở đây rốt cuộc có trò gì đang diễn ra".
Năm lão nhân cùng gật đầu: "Ý này rất hay!". Cố đại nương tuy có chút không cam tâm, nhưng năm lão nhân kia đã lên tiếng nên chỉ còn cách gật đầu.
Lưu Thế Vinh nói: "Như vậy thì tốt. Thế này vậy, với thực lực của các

người, cho dù là Long đầm – Hổ huyệt, cũng không phải là vấn đề, chi bằng hãy vào ở trong nhà ta. Lưu Thế Vinh ta cũng có câu này, nếu con gái ta chịu uất ức, ta phải tìm lại sự công bằng cho nó. Nhưng nếu nó quả thật làm ra những chuyện tày trời như thế, ta cũng nhất định trả lại sự công bằng cho các người".

Kim Phụng Kiều xen vào: "Còn cái chết của ca ca tôi, không phải nói xong là xong đâu!"

Lưu Xung gật đầu: "Hya lắm, chúng ta sẽ vào ở trong Lưu phủ. Mạng của thiếu chủ chúng ta, sự công bằng của Lưu lão gia, nghi án của Kim Long Thụy, ba chuyện ấy không làm rõ, quyết không ra về!".

Nhất Linh mừng rỡ: "Cứ như vậy đi, tốt quá!" – Lại liếc sang Vạn Tiểu Hà, song bị Cố đại nương phát giác, trừng mắt hăm dọa. Nhất Linh liền lè lưỡi ra trêu chọc.

o0o

Linh cửu của Kim Long Thụy đặt trong Lưu phủ. Kim Phụng Kiều đến trước linh cửu ca ca khóc gào ngất đi, tỉnh lại. Thủy Liên Nhu tuy không đau thương bằng Phụng Kiều, song lại thêm phần áy náy nên cũng khóc rất nhiều.

Chỉ Nhất Linh là không nhỏ một giọt nước mắt nào, dập đầu mấy cái, vừa dập, vừa lẩm bẩm: "Đại cửu tử à, huynh ở dưới âm ty có linh thiêng thì cũng đừng có trách tôi đã lấy muội muội của huynh, lại còn đoạt mất thê tử của huynh nữa. Tôi hứa trước linh cửu của huynh sẽ đối xử tốt như nhau với cả hai nàng, quyết không để bên nào phải ấm ức đâu!"

Một lúc sau, Vạn Tiểu Hà được Lưu Xung hộ tống cũng đến thắp hương cho Kim Long Thụy. Kim Phụng Kiều vẫn phẫn uất chưa nguôi, định ra ngăn cản nhưng bị Nhất Linh lôi lại, thì thầm: "Đây là trước linh cữu của ca ca

nàng, không nên làm bừa!". Kim Phụng Kiều hậm hực gục xuống, nhưng cũng trừng mắt nhìn Nhất Linh nhấm nhẳn: "Cái gì mà ca ca của thiếp? Ca ca của thiếp cũng là ca ca của chàng mà!".

Nhất Linh gật đầu: "Phải phải, ca ca ta cũng là ca ca của nàng!" – Khiến cho Kim Phụng Kiều tức điên, nghiến răng bẹo Nhất Linh một cái.

Vạn Tiểu Hà thắp hương xong, lại nói với Kim Phụng Kiều: "Kim tỉ tỉ, đừng quá đau buồn, mắt tỉ khóc sưng hết lên rồi kìa!"

Nàng nói Kim Phụng Kiều đừng khóc, nhưng chính nàng lại rơm rớm. Kim Phụng Kiều vốn định nhiếc móc Tiểu Hà một trận, song thấy bộ dạng của nàng như vậy, lại không đành tâm. Gặp nhau tuy chưa lâu, nhưng vẻ hiền dịu, nhu mì của nàng gần như đều lộ cả ra trên nét mặt. Đối với một cô gái như vậy, ai mà nỡ lòng quở trách! Huống hồ Kim Phụng Kiều cũng chỉ ghê gớm bề ngoài, trong lòng thật ra cũng là một cô nương bụng dạ lương thiện.

Nhất Linh đứng bên cạnh, nhìn chằm chằm gương mặt của Vạn Tiểu Hà, trong lòng thầm than: "Trời ơi! Thật là nhìn đã thấy phát thương rồi!".

Cố đại nương không ở bên cạnh, cậu có thể yên tâm ngắm nghía thỏa thích, nhưng đột nhiên thấy nhói ở mông, suýt chút nữa là nhảy dựng lên. Thì ra, tuy Nhất Linh đứng nép sau lưng Phụng Kiều, có thể săm soi Tiểu Hà mà Phụng Kiều không thấy, song lại không tránh được ánh mắt của Thủy Liên Nhu. Nàng tức tiết, đã bẹo cho vị lang quân háo sắc một cái thật đau.

Kim Phụng Kiều, Thủy Liên Nhu túc trực bên linh cữu, cả ba lại đang trú trong lưu phủ. Cái mớ hỗn độn một cô, một tẩu cùng phụng một phu quả là không thể công khai. Vì thế Nhất Linh phải ở một mình, một phòng.

Giờ đây, Nhất Linh đã đến mức thiếu nữ sắc một đêm là sinh bệnh. Nếu chỉ có Kim Phụng Kiều, Thủy Liên Nhu thì còn có thể chịu đựng được, bởi dù sao thì cũng đã biết rồi. Đằng nay lại tự dưng mọc ra một Vạn Tiểu Hà, thật khiến cậu ngồi đứng không yên. Cái tội nghiệt ấy quả không phải vừa. Kim

Phụng Kiều với Thủy Liên Nhu đều đang đau buồn, rầu rầu suốt ngày. Nhất Linh lại chỉ để ý đến Vạn Tiểu Hà, nhưng có xoay cửa nào cũng thể vượt nỗi cửa ải Cố đại nương.

Nhất Linh sớm đã nhìn ra, năm lão nhân kia tuy võ công cao cường, song đối với cậu lại có một sự kính nể khó hiểu nào đó. Bên kia, toàn bộ Lưu gia từ trên xuống dưới, người nào, người ấy đều kính phục Nhất Linh. Nhất là Lưu Thế Vinh, ngoài ý kính trọng ra, còn có cả phần biết ơn.

Vạn gia thần bí khó lường, võ công của năm ông lão lại cao thâm hết mức, nếu không phải nhờ Nhất Linh thì Lưu gia uy chấn Giang Nam đã sớm tan tành, cả ba nhà kia e rằng cũng chịu chung số kiếp.

Chỉ có một mình Cố đại nương là luôn luôn hằm hè, ngăn cản cơ hội gần gủi hương sắc của cậu.

Về chuyện con gái giết chồng bỏ trốn, Lưu Thế Vinh đương nhiên không thể cho bọn Cố đại nương nói đúng là tin, liền cấp tốc tiến hành điều tra làm rõ. Vạn gia ở mãi tận Hàng Dương, Lưu Thế Vinh không thể đích thân đi, bèn sai người gởi thư đến Hàng Dương, nhờ những bằng hữu ở đó giúp đỡ.

Đường xa tít tắp, kết quả không thể là chuyện ngày một, ngày hai. Kim Long Thụy bị hại, Lưu gia là nơi đầu mối, điều tra lý ra phải thuận lợi hơn, nhưng mất mấy ngày mà vẫn không điều tra được manh mối nào.

Nghi ngờ vẫn chỉ hướng về Cố đại nương. Cũng may, Nhất Linh ở giữa ra sức dàn hòa. Nếu không có cậu đứng ra can ngăn, một trường huyết sát có thể trong phút chốc cuốn sạch Lưu phủ, bởi thực lực của Cố đại nương quá mạnh.

Có thể nói: Nếu không có Nhất Linh, bất kỳ ai trong số năm lão nhân ấy cũng có thể một mình giải quyết cả ba nhà Lưu, Trương, Kim trong nháy mắt.

Kim Phụng Kiều vừa hãnh diện, vừa tức giận. Hãnh diện vì người trong lòng

mình thật quá tài giỏi, song tức giận vì người ấy không chịu ra tay.
Mấy ngày qua đi, Nhất Linh gần như đã sắp phát điên, chỉ rình cơ hội ôm lấy hai mỹ nhân mà âu yếm. Nhưng hai nàng lại cho rằng như thế là bất kính với người chết nên thẳng thừng từ chối.
Buổi chiều hôm ấy, sau khi ăn tối, Nhất Linh không muốn đến linh đường, một mình đi dạo trong hoa viên. Định đến tìm Vạn Tiểu Hà, nhưng lại sợ Cố đại nương đuổi ra, lòng mỗi lúc, một nóng như lửa đốt, khó chịu đến mức chỉ muốn hét lên cho hả.
Đang dạo bừa một vòng trong Lưu phủ, bỗng trước mặt cậu sáng bừng lên. Đằng kia, một nữ nhân đang đứng bên khóm trúc, cung trang màu xanh nước hồ tha thướt, gần như tiệp màu với cây lá bên cạnh. Nếu không tinh mắt, thậm chí còn không nghĩ có người đứng đó.
Nữ nhân tuổi chừng 30, tuy dung nhan không thể sánh với Kim Phụng Kiều, Vạn Tiểu Hà, song cũng có thể xem là mỹ nhân. Đặc biệt dáng vẻ thành thục, dạn dĩ, so với những thiếu nữ non nớt như Vạn Tiểu Hà quả là có hương vị quyến rũ khác biệt.
Nữ nhân ấy hẳn cũng đang dạo hoa viên. Khi thấy Nhất Linh đến vội quay người đi chỗ khác.
Nhất Linh đang bức bối trong lòng, không cần biết nữ nhân đó là ai, dù gì thì cũng đã gặp, đùa vui một chốc lát rồi tính sau.
Với mỗi loại nữ nhân, Tình Ma luôn có một cách đối phó riêng. Lúc này, Nhất Linh hông hề tới gần, chỉ chắp tay sau lưng ngân nga: “Thiên hà thúy tú bạc, nhật mộ dĩ tu trúc. Thơ hay, viết hay lắm, chỉ có điều, nếu không có khóm trúc kia, hay nếu bên trúc mà không tựa vào giai nhân ấy, thì vị thi nhân này dù tài năng đầy bụng, e là cũng chỉ ngâm ra được câu: Nhật mộ dĩ thạch đầu mà thôi!”.
Nhất Linh nói rất thú vị, người phụ nữ kia không nhịn được pahỉ nhoẽn

miệng cười.

Nhất Linh vội vòng tay thi lễ: "Xin chào phu nhân, tiểu sinh Vương Nhất Linh có lễ!". Giọng nói và tư thế hệt như đang diễn kịch.

Người phụ nữ kia vội đáp lễ, nhưng nhịn không được, phải nhoẽn cười, buột miệng nói: "Xem ngươi kìa, lém lỉnh không ai bằng!".

Nhất Linh cười: "Con người tôi quả là có phúc, người khác có dốc sức đi tìm cũng không ra được mỹ nhân, tôi đây đi dạo bâng quơ lại gặp. Phúc phận này, đến tôi cũng phải phục tôi sát đất!".

Người phụ nữ ấy lại nhoẽn miệng cười, ngẩng mặt, đưa đôi mắt trong như nước biếc, đảo trên mặt Nhất Linh, nói: "Ngươi thật to gan, lớn mật! Có biết ta là ai không?"

Nhất Linh lắc đầu: "Tiểu sinh không biết, chỉ biết phu nhân là một đại mỹ nhân!".

Người phụ nữ nhìn Nhất Linh vẻ hài hước, đột nhiên quay người đi, nói: "Nếu thực sự có gan như vậy, hãy đi theo ta!"

Nhất Linh mừng rỡ, gan cậu đã to bằng trời, làm sao lại phải hỏi là có hay không, liền theo sát ngay sau người phụ nữ.

o**0**o

Đi qua vườn liễu, đến trước một tiểu lâu, người phụ nữ ấy bước thẳng vào trong. Nhất Linh sớm đã quên sạch đây là Lưu phủ, không đếm xỉa đến cả việc người phụ nữ đó có thể là thê thiếp của Lưu Thế Vinh, cứ theo sát cô ta.

Người phụ nữ ấy không hề dừng lại, bước vào tiểu lâu, lên lầu, đi thẳng vào khuê phòng, Nhất Linh theo sát từng bước.

Vừa vào đến khuê phòng, người phụ nữ ấy đột nhiên quay lại, ánh mắt như cười, nói với Nhất Linh: "Gan tặc của nhà người thật lớn, làm sao lại dám ngang nhiên theo ta đi lên? Người muốn trộm gì hả?".

Ngữ khí chứa đầy sự dụ dỗ, Nhất Linh bước lên trước một bước, ôm choàng

cô ta vào trong lòng cười: "Ta muốn trộm nàng!"
Người phụ nữ kia kêu lên mấy tiếng, hai tay chống vào ngực Nhất Linh, đẩy ra, thở hổn hển: "Ngươi dám?"
"Sao lại không dám?" – Nhất Linh cười, chu miệng ra hôn, người phụ nữ kia hốt hoảng tránh ra, song khoảng cách gần như vậy, tránh đi đâu được, lập tức cặp môi đã bị Nhất Linh khóa chặt.
Toàn thân cô ta như mềm ra, hai tay chống trước ngực Nhất Linh dần dần quàng lên cổ cậu, khẽ mở miệng ra để cho lưỡi của Nhất Linh luồn vào, một lúc sau, hôn lại mãnh liệt.
Nhất Linh mừng rỡ, chỉ thấy thân mình cô ta mềm mại vô cùng, cũng không kém phần nồng cháy, so với Thủy Liên Nhu, Kim Phụng Kiều quả có những hương vị khác lạ.
Cơn khát tình nổi lên, Nhất Linh vừa ra sức hôn, vừa đưa nhanh hai tay, nhanh chóng vuốt ve bộ ngực đầy đặn. Người phụ nữ đó cũng xoa khắp sau lưng Nhất Linh. Đang tận hưởng cảm giác đê mê, sau lưng bỗng cảm thấy tê bì, cứng đơ người lại.
Hai tay người phụ nữ đã thành thục điểm vào toàn bộ huyệt đạo trên Đốc mạch của Nhất Linh.
Nhất Linh hoàn toàn không đề phòng, nhất thời toàn thân cứng đờ, trợn mắt lên nhìn cô ta kinh hải: "Hảo tỉ tỉ, nàng đang làm cái gì vậy?"
Người phụ nữ kia vẫn mỉm cười nhìn Nhất Linh: "Làm gì à? Bắt tên đồ tể dám tự ý đột nhập khuê phòng, trêu ghẹo phụ nữ lương gia, cái tội này, người chạy không thoát đâu!"
Nhất Linh vẫn cười: "Thì ra là tỉ tỉ không có ý với ta, mà là giăng bẫy hại ta!"
Người phụ nữ kia cười cười: "Hiển nhiên đây là một cạm bẫy, bằng không lấy đâu ra nữ nhân dâng người tận miệng như vậy? Nghe nói công phu của

ngươi lợi hại vô cùng, không chừng cạm bẫy này của ta quá nông cạn, không thể giữ nổi ngươi!"

Nhất Linh thở dài: "Công phu cái gì cơ chứ, bây giờ toàn thân ta không cử động được, cho dù cạm bẫy của tỉ tỉ chỉ sâu có một tấc, ta cũng không thoát được!"

Người phụ nữ kia khẽ cười, rời khỏi người của Nhất Linh, nói: "Biết thế thì tốt!" – Vừa cười, vừa vung tay ra nhanh như chớp, phong tỏa hết các huyệt đạo trên Nhâm mạch của Nhất Linh. Tiếp đó, lập tức thay đổi nét mặt: "Vương Nhất Linh à, Vương Nhất Linh! Bây giờ, cho dù người có phép thần thông, thông thiên triệt địa, cũng chỉ còn nước nghe theo ta mà thôi!"

Khi ấy Nhất Linh mới thực sự kinh hải, á huyệt chưa bị điểm, còn có thể nói được: "Tỉ tỉ, rốt cuộc tỉ muốn làm gì?"

Người phụ nữ chợt cười lạnh, nhìn vào mắt Nhất Linh, giọng nói chợt trở nên kỳ dị: "Ta múôn người làm nô lệ cho ta, suốt đời nghe sự sai khiến của ta!" – Ánh mắt cô ta dần trở sang màu xanh lục kỳ quái, càng lúc, càng đậm.

"Nhiếp hồn đại pháp!" – Nhất Linh thất kinh thốt lên.

Nhiếp hồn đại pháp có nguồn gốc từ Ma giáo, sử dụng thuật này có thể khống chế tâm linh của người khác. Người nào bị ma pháp khống chế, sẽ ở vào trạng thái vô tri, vô giác, chịu sự sai khiến của kẻ thi thuật, không thể làm gì khác được. Người trúng Nhiếp Hồn Đại pháp hoàn toàn mất đi lý trí, cho dù bảo đi giết vợ con cũng đi không do dự.

Điểm đáng sợ nhất của Nhiếp Hồn đại pháp là tính tiềm ẩn, người dùng thuật này sẽ ra lệnh cho nạn nhân trong quá trình thi triển pháp thuật, sau đó đặt ra cấm chỉ, ví như dấu hiệu bàn tay, âm thanh hay một vật nào đó. Người trúng thuật này, hàng ngày vẫn không khác gì người thường, không ai có thể nhận ra, nhưng một khi trông thấy những dấu hiệu cho trước, hoặc nghe được những âm thanh ấy, lập tức sẽ tuân theo chỉ lệnh, lập tức đi thi hành

nhiệm vụ.

“Cô ta muốn biến mình thành con rối à? Thôi chết, ngộ nhỡ cô ta bắt mình đi hãmại Nhu tỉ và Phụng tỉ thì sao?”

Hai mắt của Nhất Linh bị ánh mắt của người phụ nữ kia thu hút, thần trí trở nên mơ hồ. Không hiểu vì sao, trong đầu cậu có một vùng vẫn tỉnh táo lạ thường, như thể đó là một bộ não khác. Thần trí bên ngoài vừa mờ đi, bộ não tiềm ẩn ấy đột ngột nổi lên thay thế bộ não ban đầu. Bộ não này lại chứa đầy những cơ trí linh biến và những kỳ công đại pháp vô cùng, vô tận.

Chốc lát, Nhất Linh nhìn thấy trong cơ thể mình nguồn sức mạnh vô biên và một biển võ học mênh mông, ý nghĩ chỉ cần khẽ chuyển là toàn bộ huyệt đạo được giải.

Bộ não thứ hai ấy là âm linh của Âm Ma.

Kể từ lúc lưỡng ma nhập thể, âm linh của Âm Ma luôn bị Tình Ma khắc chế, bởi Tình Ma là nguồn công lực sau cùng trút vào cơ thể Nhất Linh. Thiên Long có trước đó lại bị chính Thiên Long cấm chế. Ngoài hai chiêu Khổ Ải Vô Biên và Hồi Đầu Thị Ngạn ra, một thân võ học cái thế bị che lấp sau một bức màn dày. Vì thế, trước khi Lưỡng ma nhập thể, Nhất Linh là một tiểu hào thượng ngây ngô, khờ khạo, biết được hai kỳ chiêu dở dang. Võ công tuy có thể địch được những cao thủ hàng đầu như Lý Thanh Long, về các mặt kiến thức và kinh nghiệm, lại không bằng một gã giang hồ mới vào nghề.

Sau khi lưỡng ma nhập thể, chỉ có mình Tình Ma thể hiện uy phong. Trước ngày hôm nay, Nhất Linh căn bản chính là Tình Ma, trong mắt chỉ có nữ nhân, trong đầu cũng chỉ có những bản lĩnh đối phó với nữ nhân mà thôi. Ngoài hai chiêu thức vốn có từ trước, những thần kỹ tuyệt thế của Thiên Long, sự lanh lợi cơ biến vô song của Âm Ma, đều ngủ say trong cơ thể cậu. Hôm nay, thiên duyên kỳ ngộ, Tình Ma vô tình bị nhiếp hồn đại pháp đầy

lui, Âm Ma nhân cơ hội vùng ra, tỉnh lại. Khi Âm Ma tỉnh thì Thiên Long cũng không thể nằm yên bởi Âm Ma truyền Âm Linh vào cơ thể Nhất Linh chính là để giải trừ cấm chế của Thiên Long trong Truyền Đăng Đại pháp. Trong khoảnh khắc ấy, cơ thể Nhất Linh cùng một lúc vụt mở ra hai thế giới vừa rộng rãi bao la, đầy màu sắc, song cũng vô cùng xa lạ. Cậu thấy Âm Ma, cũng thấy được cả Thiên Long. Cuộc đời của hai vị tuyệt thế chi hùng này vụt qua đầu như hai luồng điện. Chỉ trong chốc lát, những kinh nghiệm, trí tuệ, kiến thức và võ công cả đời của hai người đã hoàn toàn thuộc về Nhất Linh.

Cậu cũng nhìn được hết hai chiêu Khổ Ải Vô Biên và Hồi Đầu Thị Ngạn. Tên thật của chúng là Thiên Long Đài Đầu và Thiên Long Hữu Hối. Đ1o là hai chiêu trong Thiên Long Thất kiếm vô địch thiên hạ mà Thiên Long năm xưa đã từng tung hoành bốn bể. Khi mang tên mới, chúng đã có sự thay đổi, thêm nhiều cơ duyên, nhưng lại thiếu đi sát ý, những sát biến tinh tế đều đã bị giấu cả đi, chẳng trách năm ông già Triệu Tiêu nói là hai chiêu đó không đấy đủ.

Nhất Linh cũng đã biết năm ông gìa đó là người đứng đầu của hai trong ba đàn thuộc Thiên Long bang năm xưa: Địa tự đàn và Nhân tự đàn.

Nhất Linh cũng đã hiểu rõ Nhiếp Hồn đại pháp. Đây chẳng qua chỉ là một tiểu pháp trong Ma công nghìn vạn năm của Ma đạo chí tôn của Âm Ma mà thôi. Âm Ma đã tỉnh lại trong người cậu, Nhiếp hồn đại pháp làm sao có đất để thi triển?

Đột nhiên trong đầu Nhất Linh vụt qua gương mặt hàng trăm mỹ nhân, lòng bùng lên muôn vàn những cảm giác tuyệt diệu. Đó đều là những kiệt tác của Tình Ma trong suốt con đường trăm năm chinh phục nữ giới. Tất cả những thứ đó cứ xoay vần khắp trong trí não Nhất Linh, liên tục tranh đấu và cuối cùng cũng hòa vào làm một.

Một Nhất Linh hoàn toàn mới đã ra đời.

Màu xanh trong mắt của người phụ nữ kia càng lúc, càng đậm, miệng lhông ngừng phát ra những lời dụ dổ: "Hãy nhìn vào ta, không được động đậy, hãy nghe những lời ta nói …Phải rồi, ta là chủ nhân của ngươi, ta là chủ nhân của ngươi …!"

"Ai bảo ngươi là chủ nhân của ta? Ta mới là chủ nhân của ngươi!" – Nhất Linh đột nhiên cười lạnh, cùng lúc đó, hai mắt của cậu phát ra vố số những chùm sáng màu xanh, còn mạnh hơn gấp cả trăm lần so với của người phụ nữ kia.

Nữ nhân kia chợt run lên bần bật, màu xanh trong mắt tự dưng biến mất, tiếp theo đó, ánh mắt cô ta như ngây ra, nhìn thẳng vào mắt Nhất Linh, nói chầm chậm: "Đúng, tôi không phải là chủ nhân của ngài, nài mới là chủ nhân của tôi!"

Kẻ mạnh là thắng, cô ta tự lấy dây buộc mình, trở thành con mồi của Nhất Linh.

"Cô tên gì?"

"Lục Vân"

"Cô là thế nào ở trong Lưu phủ?"

"Tôi là tiểu thiếp của Lưu Thế Vinh"

"Ông già Lưu Thế Vinh này diễm phúc quả không nhỏ chút nào!" – Nhất Linh vừa nghĩ, vừa đưa mắt liếc nhìn cái cổ trắng ngần của Lục Vân, nuốt ực một cái.

"Vì sao cô lại thi triển nhiếp hồn đại pháp với ta?"

"Tôi phụng lệnh, sau khi khống chế được ngài, sẽ để ngài giết chết Lưu Thế Vinh, Trương Bính Nma rồi đến thừa nhận với bọn Triệu Tiêu cậu là truyền nhân của Thiên Long, sau đó tống lĩnh bọn họ cùng với thuộc hạ đi sống mái một phen với Hiệp Nghĩa đạo"

“Thật là lạ! Cô phụng mệnh của ai? Mà sao cô biết năm người bọn Triệu Tiêu là Hương chủ của hai đàn Nhân – Địa thuộc giáo địa Thiên Long?” – Nhất Linh cảm thấy hết sức hưng phấn. Lai lịch của năm người Triệu Tiêu, ngay cả Lưu Thế Vinh, Trương Bính Nam cũng không biết rõ, một tiểu thiếp của Lưu Thế Vinh lại biết rõ như vậy? Ở đây, nhất định có việc cổ quái.
Lục Vân nói: “Tôi phụng mệnh của Hỏa Vân đạo trưởng. Thân phận của năm người Triệu Tiêu cũng do Hỏa Vân đạo trưởng nói cho tôi biết.”
“Hỏa Vân đạo trưởng là ai? Ông ta có phụng chỉ lệnh của ai nữa không?”
“Tôi không biết!”
Nhất Linh hết sức thất vọng. Người đã bị nhiếp hồn đại pháp khống chế, trong đầu không thể có chút gì giấu diếm. Cô ta đã nói không biết, đó là do cô ta quả thật không biết.
Đầu óc của Nhất Linh chuyển động mau lẹ. Những linh giác nhạy bén của Âm Ma, khuyếch tán một nhanh chóng, cậu liên tưởng đến vụ Lưu Mai giết chồng.
“Lưu Mai giết chồng, có phải do trước đó, đã bị Nhiếp hồn đại pháp khống chế hay không?”
“Đúng thế!”
“Quả nhiên là như vậy!” – Nhất Linh mừng thầm hỏi tiếp: “Là ai ra tay? Vì sao lại làm như vậy?”
“Là do tôi làm, Hỏa Vân đạo trưởng nói cho tôi biết: Vạn Vân Phi là nam tử thừa kế duy nhất sau khi đàn chủ của Nhân tự đàn và Địa tự đàn của Thiên Long giáo kết thành thân gia, cũng chính là đàn chủ thế hệ mới của hai đàn Nhân - Địa. Nếu hắn chết dưới tay Lưu Mai, Nhân – Địa hai đàn nhất định không để cho Lưu gia được yên, mà Lưu gia lại là một trong Tứ đại thế gia ở Giang Nam. Giang Nma tứ gia lại là một thành phần quan trọng trong Hiệp Nghĩa Đạo. Khi hai đàn Nhân – Địa tìm đến nơi, tất nhiên Hiệp Nghĩa Đạo

phải can dự vào, đương nhiên sẽ xảy ra đấu đá!"

"Kế hoạch thật hoàn hảo đó. Nếu như không có ta đứng xen vào giữa, Tứ đại thế gia đánh không lại, nhất định sẽ mời các môn phái khác của Hiệp Nghĩa Đạo tới trợ giúp, còn Cố đại nương kia cũng mời năm ông già đó ra trợ thủ, cuối cùng dẫn đến cuộc đấu nảy lửa của hai đàn Nhân – Địa và Hiệp Nghĩa Đạo" - Nhất Linh vừa nghĩ, bỗng nói: "Vậy thì Kim Long Thụy chắc chắn là do các ngươi hại chết rồi. Mục đích là sau khi giết chết người, hai bên dù không muốn, cũng phải đánh nhau?"

Lục Vân gật đầu: "Đúng thế!"

"Là do ai đánh chết?"

"Là do Hỏa Vân đạo trưởng làm"

"Hỏa Vân đạo trưởng hiện giờ ở đâu?"

"Ở Hỏa Vân Quan, dưới chân núi Huệ Sơn"

"Huệ sơn ở đâu?"

"Ngay bên ngoài thành, ra ngoài thành đi chừng bảy tám dặm là tới"

"Thế còn Lưu Mai hiện giờ ở đâu?"

"Ở trong Hỏa Vân quan"

"Được lắm" – Nhất Linh nắm chặt tay, ngẩng đầu nghĩ một hồi rồi cúi đầu xuống nói: "Không được rời khỏi Lưu phủ. Hôm nào nghe thấy ta lớn tiếng gọi tên cô thì cô hãy ra và nói lại mọi chuyện như hôm nay"

"Vâng!" – Lục Vân cung kính vâng mệnh.

"Thật là ngoan ngoãn!" Nhất Linh đưa tay vuốt ve một lượt trên mặt Lục Vân cười ha ha, rồi thu ma công lại, quay người đi ra.

o0o

Ra khỏi lầu thì trời đã tối, gió đêm thổi tới, khiến cậu cảm thấy thoải mái, đắc ý vô cùng. Từ lúc vào đến lúc ra khỏi lầu chỉ vẻn vẹn có hơn một canh giờ, Nhất Linh đã hoàn toàn biến thành một con người khác. Khi ấy trong

người cậu tràn đầy sức mạnh, trong đầu trí lực nhanh nhạy nhiều vô kể, chỉ cảm thấy quá khứ, tương lai, tất cả đều rõ như lòng bàn tay, càng tin tưởng hơn vào bản thân mình.

Nhất Linh đưa mắt nhìn về phía phòng Vạn Tiểu Hà ở, bất giác mỉm cười: "Tiểu mỹ nhân à, đêm nay ta sẽ trả thù cho ca ca của nàng. Có điều nàng phải báo đáp ta cẩn thận mới được! Còn Mẫu đại trùng Cố đại nương kia, xem bà còn giữ bông hoa bé nhỏ của bà được bao lâu. Hây, ta phải đi vỗ về Nhu tỉ và Phụng tỉ trước đã, đặt một cái bẫy để xong chuện họ không ghen. Mấy hôm nữa, ba mỹ nhân đồng sàng, thật tuyệt hết chỗ nói " – Trong lòng đắc ý, phi thân đến linh đường.

Bên trong linh đường, hai cô gái đang quỳ dưới đất, tuy không còn thút thít, nhưng cũng vắng hẳn vẻ tươi cười. Bởi trong lòng đau khổ nên cả hai đã gầy đi ít nhiều, lại thêm bỏ bê trang điểm, sắc mặt tiều tụy, trông càng đáng thương. Trong lòng Nhất Linh không khỏi trào lên cơn thương hương tiếc ngọc, chỉ hận một điều không thể dang hai tay ra ôm cả hai nàng vào lòng, vuốt ve, an ủi một phen.

"Nhưng qua đêm nay, bắt được tên đạo tặc Hỏa Vân, báo được thù cho mấy nhà, vậy thì mọi việc sẽ ổn thôi!" – Nhất Linh thầm nghĩ, bước đến trước mặt hai nàmg.

Không đợi Nhất Linh lên tiếng, Thủy Liên Nhu đã ra lời trách móc: "Nhất Linh, sao chàng lại có thể như vậy chứ? Lẽ nào ca ca của Phụng Kiều không phải là ca ca của chàng sao? Chàng không đau khổ không nói làm gì, cả chút thời gian túc trực trước linh cữu của huynh ấy, chàng cũng không màng, cứ chạy loạn khắp nơi. Chàng bảo Phụng Kiều sẽ nghĩ như thế nào đây?"

Nhất Linh thầm than vãn, biết hai nàng đã bắt đầu thành kiến với mình, nhìn sang Phụng kiều vẫn thẩn thờ đầy nước mắt, cậu làm ra vẻ thương tâm đến đứt ruột, cất giọng oan uổng: "Nhu tỉ, Phụng tỉ, các người trách nhầm ta rồi.

Cái chết của Thụy ca ca ta cũng hết sức đau lòng. Có điều ta nghĩ, nếu cứ ngồi rơi nước mắt cũng chẳng ích gì, tìm bắt kẻ thù mới là điều đáng làm"
"Vậy chàng bắt được kẻ thù chưa? – Kim Phụng Kiều quay phắt đi, nước mắt vòng quanh, chất vấn; "Tôi sợ chàng không phải đi bắt kẻ thù mà là đi tìm Vạn Tiểu Hà thì có"
"Quả nhiên là đang ghen đây, may mà mình đã chuẩn bị!" – Nhất Linh nghĩ thầm, nói: "Kẻ thù vẫn chưa bắt được, nhưng đã biết hắn là ai, đợi đến khi chào hai vị tỉ tỉ xong, ta sẽ lập tức đi bắt hắn!"
"Thật không?" – Cả hai mỹ nhân cùng thốt lên.
Thủy Liên Nhu dịu dàng hỏi: "Là kẻ nào?" – Kim Phụng Kiều sốt sắng: "Tôi cũng đi, tôi phải chính tay giết chết tên khốn kiếp đó!"
Nhất Linh vội nói: "Hai vị hảo tỉ tỉ, không quá kích động như vậy, hai người chỉ cần hứa với ta không quá đau buồn nữa. Trong đêm nay, ta nhất định tóm được tên tặc đạo ấy mang về!"
"Là đạo sĩ sao?" – Kim Phụng Kiều nghiến chặt hai hàm răng, trong lòng đã hoàn toàn tin lời Nhất Linh.
Nàng là người thẳng tính, vội chụp lấy hai tay của Nhất Linh, hối hả: "Nhất Linh, là thiếp trách sai chàng, chàng đừng giận thiếp nhé!"
Nhất Linh vội nói: "Tỉ tỉ là người ta yêu nhất, cho dù có giết chết ta, ta cũng không trách tỉ tỉ đâu!"
Kim Phụng Kiều cảm động trong lòng, ôm chặt cổ của Nhất Linh, hôn lên mặt cậu, nói: "Nhất Linh, chàng thật tốt!"
Nhất Linh mừng rỡ, nói với Thủy Liên Nhu: "Nhu tỉ, tỉ thì sao?"
Trong lòng Thủy Liên Nhu cũng hết sức vui mừng, nũng nịu: "Chàng ấy à?" – Nói rồi cũng hôn lên má bên kia của Nhất Linh.
Nhất Linh nhảy dựng lên, khoa chân, múa tay: "Đấng phu quân lần này ra đi, nhất định sẽ không phụ hai nụ hôn nồng nàn của hai thê tử kiều mỹ này,

ta sẽ bắt được hai tên tặc đạo ấy về cho hai nàng xử trí!" – Nói rồi, lao vút đi.

Hai cô gái hướng mắt nhìn theo, ánh mắt ẩn chứa nụ cười. Thủy Liên Nhu thở dài: "Anh chàng này chẳng đứng đắn gì hết!" – Lời lẽ tuy trách móc, nhưng ngữ khí lại tràn đầy niềm vui.

o**0**o

Nhất Linh đến trước sân, phòng Vạn Tiểu Hà, Cố đại nương ra mở cửa, mắt long lên hỏi: "Người đến để làm gì?"

Nhất Linh nghĩ bụng: "Không cho được bà già này bài học, bà ta càng làm rắn hơn, kế sách của ta khó mà thực hiện được!" – Bèn đảo mắt một lượt, nói giọng tỉnh khô: "Ta không nói chuyện với bà, hoặc là bà để cho ta vào, hoặc là ta sẽ đi ngay. Nhưng nếu hung thủ giết Vạn Vân Phi chạy mất thì không liên quan gì đến ta đâu đó!" – Vừa nói, vừa quay người làm ra vẻ định bỏ đi.

"Tiểu ca, khoan đã!"

Là Quản Trí Minh lên tiếng. Năm lão nhân đó và Vạn Tiểu Hà cùng đẩy cửa bước ra.

Vạn Tiểu Hà gọi: "Vương đại ca, huynh chờ chút! Thực sự đã có tin tức về hung thủ hại chết ca ca tôi sao?"

Nhất Linh đột nhiên giơ tay che miệng Tiểu Hà: "Nói nhỏ một chút, cẩn thận kẻo người khác nghe được!"

Cố đại nương nổi giận, đánh vào tay Nhất Linh: "Bỏ ngay móng vuốt của ngươi ra!"

Vạn Tiểu Hà đỏ bừng mặt, giải thích hộ Nhất Linh: "Nhũ nương, Vương đại ca là sợ để lộ tin tức, nên …"

"Thôi đi!" – Cố đại nương hầm hầm bác lại: "Con không biết gì cả, tên tiểu vô lại này rõ ràng là đang lợi dụng con. Nếu thực sự sợ lộ tin tức thì cớ gì

lúc nãy, hắn đứng giữa sân này mà lớn tiếng gọi như vậy!"
Quỷ kế của Nhất Linh đã bị phá, trong bụng thầm rủa: "Đúng là tặc tử, già mà không chết! Lão bà này thậm chí còn tinh tường hơn cả đạo tặc!" – Rồi không nhìn Cố đại nương, nói với Vạn Tiểu Hà: "Ta có thông tin về hung thủ hại chết ca ca nàng, nàng có muốn nghe hay không?"
"Muốn!" – Vạn Tiểu Hà vội đáp.
"Đừng có nghe lời hắn!" – Cố đại nương hét lên: "Tên tiểu vô lại này rõ ràng đang lừa gạt chúng ta."
"Nhũ nương!" – Vạn Tiểu Hà nhìn Cố đại nương với ánh mắt thỉnh cầu.
"Theo ta về phòng!" – Cố đại nương không chút nhượng bộ.
Đới Hỉa Sinh không nhịn tiếp được nữa, chau mày nói: "Cố đại nương, không nên gay gắt như thế với Tiểu Hà!"
Cố đại nương càng tức giận: "Nó là do sữa của ta nuôi lớn, cũng như con gái của ta, ta nhất định phải quản!"
Đới Hải Sinh cũng nổi giận: "Bà …"
Cố đại nương giơ ngay vây quải trượng lên: "Sao nào?"
Vạn Tiểu Hà lôi tay áo Cố đại nương, nhìn Đới Hải sinh van vỉ: "Đới gia gia!" – Nước mắt đã lại chảy vòng quanh.
Triệu Tiêu vội ngăn Đới Hải Sinh lại: "Đới huynh, ông biết rõ là Tiểu Hà và nhũ nương tình cảm như mẹ con, Tiểu Hà còn không phản cảm, ông việc gì phải bận tâm? Chẳng pahỉ để cho Tiểu Hà khó xử sao?"
Rồi quay qua nói với Cố đại nương: "Đại nương, ta biết bà rất yêu thương, lo lắng cho Tiểu Hà, nhưng theo ta nghĩ thì việc chính kinh đại sự, bà cũng nên nghe một chút!"
Vạn Tiểu Hà nhìn Cố đại nương, lay lay tay áo của bà, thảm giọng: "Nhũ nương!" – Điệu bộ không khác gì con chim non dựa dẫm bóng người, khiến cho Nhất Linh nhìn thấy mà hồn xiêu phách lạc, nghĩ thầm: "Liên tỉ lo lắng

hết mực, giống như một mẫu thân nhỏ. Phụng tỉ lại yêu kiều thướt tha, suốt ngày nũng nịu muốn chết. Chỉ có nàng mới thực sự giống một tiểu thê tử, nhu mì, tội nghiệp vô cùng!" – Rồi nói với Cố đại nương: "Tin hay không, bà hãy cho tôi vào trong nói, nghe xong rồi hãy kết luận!"

Cố đại nương gườm gườm nhìn cậu, lôi tay Tiểu Hà đi vào trong, gằn giọng: "Được, vào đi!"

Vạn Tiểu Hà mừng rỡ, quay người nở cười với Nhất Linh, Nhất Linh cũng niềm nở đáp lại.

Nụ cười của Tình Ma thật có mê lực đặc biệt, Vạn Tiểu Hà phút chốc tim đập thình thịch, má đã ửng đỏ.

Vào đến trong phòng, tám người ngồi xuống. Nhất Linh nói ngay: "Đây là một âm mưu lớn, mục đích là gây nên mối thù sát giữa Thiên Long giáo và Hiệp Nghĩa Đạo. Có kẻ phát hiện ra các người là thuộc hạ cũ trong Địa tự đàn và Nhân tự đàn của Thiên Long trước đây. Chúng giết Vạn Vân Phi vì biết chắc các người thế nào cũng tìm Lưu gia tính sổ. Lưu gia đương nhiên không phải là đối thủ của các người, nhưng đằng sau Lưu gia còn có Tứ đại thế gia và cả một liên minh Hiệp Nghĩa Đạo, ắt sẽ không chịu ngồi yên mà xem Lưu gia bị ăn hiếp. Quả nhiên Kim Long Thụy hỏa tốc đến cứu viện. Bọn chúng bí mật phục kích, giết chết Kim Long Thụy. Mối hận thù này coi như đã kết thành. Bởi vì Tứ đại thế gia nhất định sẽ đổ món nợ này lên đầu các người, cuối cùng, người chịu trận là Cố đại nương bà!"

Nhất Linh vừa nói xong, cả năm lão nhân đồng thanh: "Thật hiểm độc!"

Quản Trí Minh nói: "Năm trước, giáo chủ bổn giáo và Đại Ngu La hán có giao ước trước trận tranh sống mái tại Thiên Long đại hội vào năm tới, thuộc hạ cũ của Thiên Long giáo tuyệt đối không được xung đột với Hiệp Nghĩa Đạo. Từ đó giang hồ mới sóng yên bể lặng được bốn mươi năm, tạo biết bao công đức cho võ lâm. Không ngờ có kẻ dã tâm độc ác, đặt ra kế sách thâm

hiểm, hòng gây nên một phen đổ máu!”

Lúc bắt đầu, Cố đại nương còn dè bỉu, nghi ngờ, lúc này cũng đã tin, thốt lên: “Tên khốn kiếp ấy là ai? Tiện nhân Lưu Mai lẽ nào lại là đồng bọn của hắn?”

Nhất Linh lắc đầu: “Lưu Mia vô tội, chỉ trúng cấm chế của Nhiếp hồn đại pháp!”

Cả năm lão nhân đều tỏ ra hốt hoảng, Đới Hải Sinh vỗ đùi: “Ta đã nói rồi mà! Thiếu phu nhân dịu dàng hiền thục, làm sao có thể là kẻ đại nghịch giết chồng?”

Triệu Tiêu nhăn mặt: “Hơn nữa lúc hành động, còn như cố ý để cho nha hoàn trông thấy, thì ra là do chính bọn chúng cố ý sắp xếp như vậy!”

Quản Trí Minh nghiến răng: “Lão phu cũng bị thù hận làm cho hồ đồ đầu óc! Thiếu phu nhân có thể thoát khỏi địa bàn của chúng ta một cách thần bí như vậy, nếu không phải kế hoạch được trù bị chu đáo, đồng thời có cao nhân tiếp ứng thì làm sao mà được!”

Vạn Tiểu Hà khóe mắt đỏ au: “Tẩu tẩu đáng thương, nếu như tỉ ấy có thể tỉnh lại được khỏi nhiếp hồn đại pháp, biết mình đã giết chết phu quân, không biết còn đau lòng đến mức nào?”

Triệu Tiêu nhìn Nhất Linh: “Vương tiểu ca, kẻ cầm đầu sau bức màn này là ai? Hãy nói cho chúng tôi biết, chúng tôi sẽ băm vằm hắn thành ngàn vạn mảnh!”

Nhât Linh nói: “Tôi cũng vì chuyện ấy mà đến tìm các người. Đây không phải là một cá nhân, mà là một tổ chức. Nhiếp hồn đại pháp của bọn chúng, không chỉ khống chế Lưu Mai mà còn rất nhiều người khác trong Lưu phủ. Tôi tìm ra chân tướng, lại không dám động thủ vì sợ bọn chúng ở vào cảnh Chó cùng bứt giậu mà đột ngột phát động cấm chế. Các vị thử nghĩ xem, giả dụ chủ nhân của Lưu gia cũng bị khống chế, sau khi cấm chế bị phát động,

đột nhiên ra tay, trước tiên, giết chết Trương Bính Nam và những người vô can khác. Sau đó, quyết một trận sinh tử với các người, vậy món nợ ấy phải tính như thế nào đây? Hiệp Nghĩa Đạo liệu có tin Lưu Thế Vinh bị nhiếp hồn đại pháp khống chế? Còn Trương Bính Nam và các người khác đều do Lưu Thế Vinh giết chết chứ không phải là do các người không? E là không tin, đúng không? Vì thế một trận đại chiến tất sẽ khó tránh. Kẻ hưởng lợi vẫn là kẻ đứng sau trướng sai khiến!"

Đầu óc Nhất Linh nhanh nhạy lạ thường, nói dối không chớp mắt, đầy sức thuyết phục.

Năm ông lão quả nhiên giật mình, Quản Trí Minh nói: "Vương công tử, vậy chúng ta phải nên làm thế nào?"

Nhất Linh nói: "Kẻ mà chúng ta muốn đối phó, chủ yếu là kẻ cầm đầu, cũng chính là kẻ đứng sai khiến phía sau trướng. Người này không có trong Lưu gia, nhưng hắn chú ý quan sát mọi động tĩnh ở Lưu gia. Nếu như chúng ta động đến nội gián trong Lưu gia, khi ấy, dù không nói đến hậu quả của việc hắn phát động cấm chế thì hắn cũng có thể nghe động mà chạy thoát. Vì thế, ý của tôi là xuất một kỳ binh, âm thầm tóm gọn tên khốn đó. Người ta nói: Bắt giặc thì phải bắt tên cầm đầu. Chuyện sau đó thì dễ dàng hơn nhiều rồi!"

Quản Trí Minh thốt lên: "Hay lắm! Vậy theo Vương công tử, nên chọn ai làm kỳ binh đây?"

Nhất Linh trong lòng thầm reo: "Đương nhiên là ta! Thêm cả Vạn Tiểu Hà nữa!"

Nhưng cậu biết rằng nói như vậy sẽ không tránh khỏi nghi ngờ, làm ra vẻ muốn bắt, vờ tha: "Phải là một người không khiến người ta nghi ngờ nhất, tôi thì không được rồi! Không phải nói khoác, võ công tôi quá mạnh, tên khốn đ1o nhất định sẽ canh chừng tôi nghiêm nhặt. Người của các người cũng không được. Hễ các người hành động, tất sẽ gây ra cảnh giác. Tốt nhất

là người của Lưu gia đóng kịch, giả vờ đi cầu viện ở Chu gia, hay một môn phái nào đó trong Hiệp Nghĩa Đạo đến trợ giúp, giữa đường hành động mới khiến cho hắn không lường được!"

"Hay lắm!" – Quản Trí Minh reo lên.

Nhất Linh lại lắc đầu: "Nhưng ở đây lại có hai điểm khó: Thứ nhất, người của Lưu gia, những ai bị khống chế, những ai chưa, chúng ta không biết. Thứ hai, giả sử chọn ra được hai người, chưa bị trúng tà thuật, liệu họ có đối phó nổi kẻ đứng dau trướng kia không? Đến chủ nhân Lưu gia là Lưu Thế Vinh cũng chỉ có vậy, huống chi là những người khác?"

Năm ông già đưa mắt nhìn nhau, Cố đại nương nóng nảy, hét lên: "Chúng ta ra tay trước, khống chế hết người trong Lưu gia, rồi đối phó với bên ngoài, vậy không được sao?"

Đới Hải Sinh gật đầu: "Ý này cũng không tồi đâu!"

Nhất Linh giật thót mình, đang định phản đối thì lại thấy Quản Trí Minh lắc đầu: "Không ổn! Đúng như Vương công tử đã nói, chúng ta nhất định đang bị giám sát rất chặt chẽ. Lưu gia đông người như vậy, ai mà biết được người nào làm nội gián? Chúng ta ra tay có nhanh đi nữa, thì cũng không thể một chốc, một nhát, khống chế được tất cả bọn họ. Ngộ nhỡ tin này lộ ra ngoài thì sao?"

Nhất Linh hết sức tán thành: "Phải đấy! Các vị võ công đều rất cao cường, nhưng dù thế nào, một lúc cũng chỉ có thể khống chế được một vài người. Đằng này Lưu gia có đến hai – ba trăm người, lại ở tản mạn nhiều chỗ. Muốn khống chế từng người một, chí ít cũng phải cần đến nửa canh giờ. Thời gian dài như vậy, nội gián không phát hiện ra sao? Không có chuyện đó đâu!"

Cố đại nương mỗi lúc một sốt ruột: "Theo ý ngươi, chúng ta không òcn một cách nào khác sao?"

Nhất Linh nói: “Chuyện này, tôi đã nghĩ suốt một ngày, không tìm ra cách. Khi nãy, tôi đã bàn với hai vị phu nhân của tôi, bọn họ đã cho tôi một ý hay!”

“Là ý gì?” – Năm ông già đồng thanh.

Nhất Linh gải gải đầu, liếc nhìn Vạn Tiểu Hà đang cúi mặt xuống, vẻ khó xử: “Việc này thật không dễ nói!”

Cố đại nương hét lên: “Ngươi cứ việc nói ra, có được hay không lại là chuyện khác!”

“Bà Mẫu đại trùng này thật là …, chớ có xem thường tính cách nóng nảy của bà ta!” – Nhất Linh thầm rủa, vẫn ra vẻ khó khăn: “Ý của phu nhân tôi là thế này: Bảo tôi cùng Vạn tiểu thư, đêm khuya ra hẹn hò với nhau …!”

Chương 26

Nhất Linh chưa nói hết, Cố đại nương đã gầm lên: "Cái gì?"

Quản Trí Minh chợt xen vào: "Chủ ý này hay đấy, nam nữ hẹn hò, quả đúng là không làm người ta cảnh giác!"

"Không được!" Cố đại nương giận dữ, chỉ thẳng Nhất Linh: "Ngươi cút đi cho ta!"

Quản Trí Minh nhìn sang bốn ông già còn lại, Triệu Tiêu nói: "Phải xem ý của hắn thân Tiểu Hà thế nào đã!"

Cố đại nương gần như hét thẳng vào mặt ông ta: "Ông như vậy là có ý gì? Để cho Tiểu Hà mạo hiểm, hơn nữa lại đi cùng tên tiểu vô lại này, các người làm sao ăn nói với lệnh chủ đây?"

Triệu Tiêu không thèm để ý đến bà ta, nói: "Thứ nhất, với võ công cao cường của Vương công tử, không có gì gọi là mạo hiểm cả. Thứ hai, Vương công tử cũng không phải là vô lại. Thứ ba, tôi đã nói phải xem ý của Tiểu Hà ra sao đã, nếu như Tiểu Hà không đồng ý thì chúng ta sẽ nghĩ cách khác."

Năm ông già cùng nhìn sang Vạn Tiểu Hà, Cố đại nương cũng tức điên nhìn chằm chằm vào nàng gằn giọng: "Không được đi!"

Vạn Tiểu Hà cúi đầu xuống khẽ nói: "Để báo thù cho ca ca, tôi đi!" Rồi ngẩng đầu lên nhìn Cố đại nương, nói: "Nhủ nương, con biết nhủ nương lo lắng cho con, nhưng chủ ý này là do các phu nhân của Vương đại ca nghĩa ra. Họ không bận tâm thì thôi, nhủ nương tại sao phải bận tâm chứ?" Nàng không nhìn Nhất Linh, song trong lời nói phảng phất vẻ oán hận và thương cảm.

Nhất Linh làm sao mà không nhận ra, lập tức vui mừng khôn xiết, thầm reo lên: "Tiểu Hà ngoan ngoãn, yên tâm đi, ta đảm bảo không làm nàng thất vọng là được chứ gì!"

Năm lão nhân ủng hộ, bản thân Vạn Tiểu Hà cũng đồng ý, một mình Cố đại nương có phản đối cũng không ăn thua gì. Sau khi thương lượng xong các chi tiết, Nhất Linh cáo từ. Vừa ra khỏi cửa, phía sau lưng đã truyền đến tiếng la hét của Cố đại nương: "Ta không biết hắn là người thế nào, nếu như Tiểu Hà thiếu đi một sợi tóc, ta sẽ tính đủ với cả năm người!"

Nhất Linh cười thầm, biết sở dĩ năm lão nhân kia ủng hộ mình là bởi nghi ngờ cậu có quan hệ sâu xa với Thiên Long. Đáng tiếc, tuy Nhất Linh đã rõ thân phận của ngũ lão, cũng biết mình là đệ tử chân truyền duy nhất của

Thiên Long, song lại không mảy may muốn ra mặt lãnh đạo năm lão nhân đó tái lập Thiên Long giáo hùng bá thiên hạ một lần nữa, cũng chẳng nghĩ đến việc nối tiếp chí thầy tạo phúc cho bá tánh. Trong đầu cậu giờ đây chỉ độc nhất một quan tâm là tìm và diệt mỹ nhân, những chuyện khác miễn bàn.

Kẻ đến sau cùng là Tình Ma đã chiếm thế thượng phong một cách vững chắc. Sau lần thi triển Nhiếp hồn đại pháp, Âm Ma tuy thành công khơi dậy toàn bộ tiềm năng của Thiên Long ẩn giấu trong cơ thể Nhất Linh, song đáng tiếc là chỉ để cho Tình Ma lợi dụng mà thôi.

Nhất Linh trở về phòng, ngồi đợi một canh giờ, đoạn lao thẳng đến sân phfong của Vạn Tiểu Hà, vượt tường vào, đến bên cửa sổ khẽ gõ nhẹ một tiếng.

Trong phòng vọng ra tiếng run rẩy của Tiểu Hà: "Ai đó?" Nàng đương nhiên biết đó là ai, bởi lúc trước đã có giao hẹn. Nhưng cũng bởi biết rõ là ai nên giọng nói mới trở thành run rẩy như vậy, thẹn thùng, căng thẳng, như thể là lần hẹn hò đầu tiên.

"Là ta!" Nhất Linh kéo rèm cửa lên, Vạn Tiểu Hà đang ngồi bên cạnh giường, nhìn thấy Nhất Linh, hai gò má ửng đỏ, đầu cúi xuống.

Nhất Linh thẳng người bay qua cửa sổ vào phòng nhẹ như một cơn gió. Công phu Thiên Long năm xưa tung hoành giang hồ đã thuần phục chảy trong người Nhất Linh, đúng là muốn gì được nấy. Trong thân pháp ấy, ngoài vẻ kiêu hùng ngạo thế còn thêm cả nét phong lưu của Tình Ma, lại càng tinh tế quyến rũ.

Vạn Tiểu Hà căng thẳng đứng dậy, cúi đầu xuống, mặt lại càng đỏ. Nhất Linh bước thẳng đến, ngắm kỹ khuôn mặt như mặt trời giữa đêm tối của nàng, nói nhỏ: "Tiểu Hà!" Rồi đưa tay nắm lấy bàn tay trắng ngà bé nhỏ của nàng.

Vạn Tiểu Hà toàn thân run lên, đầu cúi xuống càng thấp.
"Tiểu Hà, nàng đẹp biết bao, đẹp như ánh sáng bình minh trên những giọt sương vậy!"
Vạn Tiểu Hà càng thẹn thùng hơn, song cũng còn vài phần oán thán, bởi vì đây chỉ là đang đóng kịch, không phải sự thật. Thế nhưng nghe được câu tán dương ngọt như mật sát ngay bên tai của Nhất Linh, chút oán hận trong lòng lập tức tan biến, trống ngực đập thình thịch, giọng e thẹn khẽ nói: "Không!"
"Thật đấy!" Giọng Nhất Linh càng trở nên ngọt ngào: "Tiểu Hà, nàng biết không, chủ ý hẹn hò với nàng là ta nghĩ ra. Thực ra việc bắt hung phạm cũng không cần phải giấu diếm như vậy, ta cố ý làm thế cũng là để tìm cơ hội gần gũi với nàng."
Vạn Tiểu Hà ngẩng đầu lên nhìn Nhất Linh, rồi lại lập tức cúi xuống, ánh mắt vừa kinh ngạc, vừa thẹn thùng, giọng run rẩy: "Huynh... huynh như thế chẳng phải là lừa dối họ sao?"
"Vì nàng, đừng nói là mấy người bọn họ, cho dù là cả thiên hạ này ta cũng không do dự làm vậy!" Nhất Linh đưa tay nâng nhẹ chiếc cằm thon nhỏ của Vạn Tiểu Hà lên để bốn mắt nhìn nhau.
"Cho dù có bị khám phá ra, bị Cố đại nương một gậy đánh chết ta cũng cam tâm tình nguyện. Bởi vì, ta yêu nàng!"
Giọng Nhất Linh rất mực thành khẩn, ánh mắt rực lửa lan tỏa tình ý vô cùng vô tận.
Tiểu Hà đã như bị chuốc say, cũng nhìn sâu vào trong mắt Nhất Linh, hoàn toàn quên đi thẹn thùng giữ ý. Trái tim bốc cháy, cảm giác bồng bềnh hệt như đang lơ lửng trên mây.
Nhất Linh từ từ cúi xuống, ánh mắt Tiểu Hà bị chặn lại, không nhìn thấy được đôi mắt rực lửa của Nhất Linh, song cặp môi đã tự lúc nào đón lấy đôi môi nóng rực của cậu.

Không biết sau bao lâu, Nhất Linh ngẩng đầu lên, Vạn Tiểu Hà từ từ mở mắt, hai con mắt đã tràn đầy màu sắc.

Nhất Linh vòng tay ôm lấy Vạn Tiểu Hà, nói: "Chúng ta đi thôi!"

Vạn Tiểu Hà không hề phản đối, ánh mắt như bốc lửa cuốn lấy khuôn mặt Nhất Linh, không muốn tách rời dù chỉ là giây lát.

Hai người lướt qua cửa sổ, vượt khỏi tường bao, Nhất Linh cảm thấy rõ ràng ánh mắt tức giận của Cố đại nương phía sau, cậu thầm reo lên: "Đại nương, chớ có hận ta! Ta đảm bảo để cho Tiểu Hà vui vẻ cả đời, hưởng thụ hạnh phúc vô tận mà bất kỳ người đàn ông nào khác cũng không thể giành cho nàng được."

Ra khỏi Lưu phủ, Nhất Linh dừng bước, lại ôm Tiểu Hà vào lòng, hôn lên cặp môi ngần của nàng. Vạn Tiểu Hà lần này đã có kinh nghiệm, trong lòng tràn đầy lửa yêu thương, hé mở cặp môi để cho hai miệng hòa quyện vào nhau, chiếc hôn này cũng kéo dài không biết bao lâu.

Sau nụ hôn dài tưởng như vô cùng tận, trái tim Vạn Tiểu Hà đã hoàn toàn thuộc về Nhất Linh. Không còn một chút muốn rời xa, nàng hạnh phúc áp vào ngực Nhất Linh, khẽ nói: "Hảo đại ca, huynh thật tốt!"

Nhất Linh mỉm cười: "Nàng đừng vội, cái tốt hơn còn ở phía sau cơ. Bây giờ chúng ta chỉ có hai môi tiếp xúc, chờ đến đêm động phòng hoa trúc, khi cơ thể hai ta không còn bị ngăn cách bởi y phục, nàng sẽ biết cảm giác đó còn tuyệt diệu hơn nhiều."

Vạn Tiểu Hà vừa xấu hổ, lại vừa căng thẳng, chỉ cảm thấy toàn thân như vô lực, tựa vào lòng Nhất Linh, khẽ kêu lên mấy tiếng.

"Trời đất ạ!" Nhất Linh thầm reo lên: "Ta hận bây giờ không thể ân ái cùng nàng! Nghe mấy tiếng kêu này sao mà ghét quá! Nhưng không thể vội được, không bắt được hung thủ, trước tiên sẽ khó qua nổi cửa Cố đại nương, lại còn thành trì hai vị hảo tỉ tỉ cũng không dễ thoát. Trời ơi là trời!" Nhất

Linh vừa thầm kêu than vừa ôm Vạn Tiểu Hà chạy như bay về phía trước. Vạn Tiểu Hà được Nhất Linh ôm trong lòng, lướt như bay trong bóng tối, mắt ngắm nhìn ánh trăng nghiêng ngả dưới những bóng cây, tiếng gió vi vu thổi qua tai mát lạnh, bất giác thốt lên: "Đại ca, huynh giỏi thật!"

"Thế đã thấm gì!" Nhất LInh cười cười: "Công phu tuyệt đỉnh thực sự của ta nàng còn chưa được lĩnh giáo đâu." Điều mà cậu ám chỉ là thứ công phu trên giường. Trong con mắt của Tình Ma, ngoài những thủ đoạn phong lưu, những khả năng khác đều không đáng một xu.

Vạn Tiểu Hà đâu có hiểu ý này, liền thích thú vỗ tay: "Thật không? Vậy ngày nào đó huynh biểu diễn cho muội xem nhé." Nhất Linh mừng rỡ: "Được!"

Tuy mang theo một người, Nhất Linh vẫn chạy nhanh như chớp xẹt, bảy tám dặm đường đất chỉ nháy mắt đã qua. Dưới ánh trăng rực rỡ, từ rất xa đã trông thấy một đạo quan hùng vĩ, mái ngói lưu ly lấp lánh chiếu ánh trăng xanh lành lạnh.

Nhất Linh hất đầu chỉ: "Hỏa Vân tặc đạo dùng Nhiếp hồn đại pháp đặt cấm chế cho tẩu tẩu Lưu Mai của nàng chính là ở trong đạo quan đó."

Vạn Tiểu Hà nằm trong lòng tình lang, toàn thân nhẹ thênh, đầu óc từ lâu cũng đã trở thành mơ hồ, khi ấy mới sực tỉnh: "Thật vậy sao?"

Nhất Linh gật đầu, ôm Vạn Tiểu Hà nhảy vút lên mái nhà, nép vào một đầu hồi thi triển thần công thiên thính. Trong phạm vi mười trượng tròn, những tiếng rắn trườn chuột chạy, chim gù rúc rích, côn trùng vẫy cánh, đều thu vào trong tai rõ mồn một.

Hỏa Vân Quan không hề bài bố ám tiêu, hẳn là những ngày thái bình sống rất dễ chịu. Bỗng bên tương phòng mạn trái truyền ra tiếng động. Nhất Linh ôm Vạn Tiểu Hà nhẹ nhàng nhảy xuống trước cửa sổ, dùng nước bọt khoét lỗ nhìn vào trong, lập tức nổi giận.

Trên chiếc giường kê sát góc phòng, một đạo sĩ chừng bốn mươi tuổi đang cố sức đè ngữa một cô gái trẻ. Cô gái xiêm y xệch xạc, vẫn đang chống trả quyết liệt. Cô ta càng vùng vẫy, gã đạo sĩ kia như càng đắc chí, cười lên ha hả: "Ngoan nào, tính nàng thật mạnh mẽ đó, ta nói rồi, tốt hơn là nàng hãy theo ta đi. Tướng công nàng, chính nàng đã ra tay giết chết, vị tiểu cô cô bé nhỏ của nàng đang dẫn hùm sói đến đòi nàng, giờ đang ở nhà cha đẻ của nàng kia kìa. Nàng ngoài theo ta ra, không còn nơi nào để đi nữa đâu!"
"Ngươi nói láo!" Cô gái đó phẫn nộ hét lên: "Ta làm sao có thể giết chết tướng công của ta! Tên yêu đạo nhà ngươi, ngươi đã dùng yêu thuật gì bắt ta đến đây, đợi khi tướng công ta tìm đến, nhất định sẽ băm vằm ngươi ra ngàn mảnh."
Tên đạo sĩ kia vẫn cười hả hả: "Tức cười chết đi được, bảo bối của ta, có điều cũng không trách nàng được. Nàng đã trúng phải Nhiếp hồn đại pháp của ta, không còn biết bản thana đã làm những gì... ây a!"
Thì ra trong lúc đắc ý, hắn đã bị cô gái đạp vào bụng, ngã lăn xuống sàn. Cô gái hốt hoảng bò dậy, nấp vào trong góc giường. Đáng tiếc là chiếc gường cũng chỉ rộng đến như vậy, có tránh cũng không quá nổi tầm tay. Tên đạo sĩ kia lại như hổ đói vồ mồi lao đến, giữ chặt cô gái, vung tay tát nàng ta một cái, thoá mạ: "Tiện nhân, lại dám đánh bổn đạo gia ta, xem đạo gia ta xử lý ngươi thế nào!" Đang vung tay định đánh tiếp, Nhất Linh ở bên ngoài đã nộ quát: "Dừng tay!"
Tình Ma yêu nhất là phụ nữ, những cảnh không thể nhìn được nhất chính là cảnh đánh đập phụ nữ. Đương nhiên, người đó nhất định phải là phụ nữ đẹp.
Tiếng của Nhất Linh còn chưa dứt, Vạn Tiểu Hà đã khóc thét lên: "Tẩu tẩu!"
Nhất Linh lập tức hiểu ra, cô gái kia chính là Lưu Mai, còn gã đạo sĩ kia chắc chắn là Hỏa Vân đạo nhân, liền khẽ nhún chân, ôm cả Vạn Tiểu Hà bay

vào trong phòng.

Hỏa Vân thấy động dừng tay, vừa mới quay đầu lại đã thấy Nhất Linh ôm Tiểu Hà đứng ngay trước giường. Hắn giật mình kinh hãi, hét lên: "Các ngươi là ai?" Chưa dứt lời, Lưu Mai nhân lúc hắn phân tâm, đẩy mạnh một cái, đạo sĩ lại ngã dúi xướng.

Vạn Tiểu Hà kêu lên: "Tẩu tẩu!" Lưu Mai định thần nhìn kỹ, nước mắt trào ra, khóc nức nởi: "Tiểu Hà!"

Vạn Tiểu Hà lao đến, hai tẩu muội ôm nhau khóc ngất.

Võ công của Hỏa Vân không tồi, vừa bị hất xuống giường đã lật ngay người nhổm dậy. Nào ngờ Nhất Linh đã đứng chờ sẵn, khẽ điểm vào huyệt đạo làm hắn đứng sững như một con bù nhìn. Tuy võ công hắn không phải tầm thường, nhưng nếu nói đấu với một Nhất Linh mang tuyệt kỹ Thiên Long thì khác nào trứng trọi Thái Sơn.

Trên giường, hai tẩu muội ôm nhau nức nở một hồi, Lưu Mai lắp bắp: "Tiểu Hà, Phi ca đâu, sao chàng không đến?"

Lưu Mai hỏi như vậy, Vạn Tiểu Hà đáng thương nhất thời ngẩn người ra, nước mắt giàn dụa nhìn Lưu Mai, cố nén tiếng nấc: "Ca ca chết rồi!"

Lưu Mai hồn xiêu phách lạc, gào lên: "Sao có thể như thế được, tại sao... tại sao lại chết?"

"Đúng như lão kia nói khi nãy, tẩu tẩu trúng phải Nhiếp hồn đại pháp, đã chính tay giết chết đại ca..." Vạn Tiểu Hà gào khóc.

"A...!" Lưu Mai hét lên một tiếng xé lòng , ộc ra một vòi máu ngã vật xuống ngất đi.

"Tẩu tẩu!" Vạn Tiểu Hà kêu lên thất kinh, song lại không biết phải cứu chữa thế nào, vội quay đầu gọi Nhất Linh: "Đại ca!"

Nhất Linh nhìn thấy cảnh ấy, tim cũng như muốn nứt ra, nghĩ thầm; "Lưu Mai dung mạo thật đẹp, xem ra Vạn Vân Phi kia cũng không tồi chút nào,

đúng như câu lang tài nữ mạo. Đôi phu thê trẻ, ân ái chẳng được bao lâu, không ngờ gặp phả đả kích này, cũng khó tránh khỏi đau đứt từng khúc ruột." Nghĩ đoạn bước tới, ngón trỏ khẽ điểm vào nhân trung Lưu Mai, vận nội lực truyền vào, Lưu Mai dần dần hồi tỉnh.

Lưu Mai tỉnh lại, đã có vẻ trầm tĩnh hơn rất nhiều, nhìn Vạn Tiểu Hà nhẹ hỏi: "Tiểu Hà, có phải những điều muội nói đều là sự thật? Đúng là ta đã tự tay giết chết Vân Phi?"

Vạn Tiểu Hà lại khóc ngất: "Đúng thế, nhưng chuyện đó không thể trách tẩu được, là tên yêu đạo kia đã dùng yêu pháp hại người."

Lưu Mai lọag choạng ngồi dậy, Tiểu Hà vội đỡ sau vai nàng. Lưu Mai chằm chằm nhìn vào Hỏa Vân đạo sĩ, ánh mắt như muốn phun ra lửa, kêu lên thảm thiết: "Tặc đạo, ta và các ngươi không thù không oán, sao các ngươi lại hảm hại ta và Vân Phi chứ?"

Hỏa Vân chưa bị điểm á huyệt nên còn có thể nói được, hừm lên mấy tiếng, vẻ vẫn chưa chịu phục.

Nhất Linh chợt giận dữ, trong đầu vụt lên vô số những cách tra tấn giày vò, đúng là món sở trường của Âm Ma, cười lên lạnh lùng: "Đạo sĩ thôi, lại còn dám ngang ngạnh sao, đã nghe qua cửu quỷ thu hồn chưa? Ngoan ngoãn nằm đấy nếm thử một chút!" Nói rồi ngón giữa bật ra, liên tiếp điểm vào chín huyệt đạo trên người Hỏa Vân.

Hỏa Vân rùng mình, vùng vẫy kêu la, nhảy dựng lên rồi lại lăn lộn dưới đất, mồ hôi trên trán vã ra từng hạt to như hạt đâu, cả mặt mũi lẫn thân hình đều biến dạng. Vẻ đau đớn hệt như đang bị kéo cắt ra từng thớ thịt, cũng giống ai đó đang dùng búa gõ vào xương, dùng khoan xoáy vào tận trong tim hắn vậy.

Vạn Tiểu Hà bị bộ dạng méo mó của hắn làm cho khiếp sợ, hoảng hốt nấp vào trong lòng Lưu Mai.

Tiếng kêu của Hỏa Vân làm kinh động khắp cả Hỏa Vân Quan. Chẳng mấy chốc bên ngoài vang lên tiếng gọi: "Sư phụ, người sao vậy?"
Ánh mắt Nhất Linh rực lên những tia sáng khiếp người, nghĩ thầm: "Sư phụ à, được lắm!" Rồi lùi lại, gọi lớn: "Sư phụ các ngươi đang phát điên đây này, các con ngoan, hãy mau đến mà xem!"
Ngoài sân có đến hơn chục đạo sĩ đang đứng tụm lại. Nhất Linh lao ra vung tay chụp bừa, song cũng bắt chính xác từng tên một, tiện tay khóa huyệt đạo, quảng ra ngoài vườn. Từ bên ngoài, qua cánh cửa lớn bị đạp tung, chúng có thể nhìn rõ sư phụ mình đang lăn lộn đau đớn.
Nhất Linh cười nhạt: "Chịu nói rồi hử?" Rồi đưa chân cho hắn một đá. Hỏa Vân liền ngồi được dậy, nhưng nửa thân dưới vẫn như bị tê liệt, không thể nhúc nhắc được đôi chân, hắn ra sức lồm cồm bò dậy, cuối cùng đành bất lực ngồi dưới đất, nói với Lưu Mai: "Tôi... tôi nói, người hại cô không phải là tôi, mà là Lục Vân tiểu thiếp của cha cô. Cô ta chính là người thi triển cấm chế trên người cô; tôi chỉ phụng lệnh đến Vạn gia phát động cấm chế. Người sai khiến tôi là Hỏa Long đạo nhân của Hỏa Long Quan dưới Tây Hà Sơn, mục đích là gây nên cuộc đấu đá giữa các thuộc hạ cũ của Thiên Long với Hiệp Nghĩa Đạo, tôi còn phụng mệnh lệnh giết chết chủ nhân Kim gia là Kim Long Thụy."
Cữu quỷ thu hồn đã bắt tất cả tam hồn lục phách của Hoả Vân đạo nhân, hắn kể liền một hơi, không giấu diếm điều gì.
Nhất Linh nhìn Lưu Mai, nói: "Lưu tiểu thư, thực ra chuyện này hoàn toàn không thể trách tiểu thư được. Muốn trách thì chỉ có thể trách Vạn gia là thuộc hạ cũ của Thiên Long, Vạn Vân Phi lại là thiếu chủ của hai đàn Nhân, Địa là đối tượng mà bọn ác tâm này nhắm tới, đã làm cô phải liên luỵ."
Vạn Tiểu Hà cảm kích nhìn Nhất Linh, rồi lại nhìn sang Lưu Mai, nói: "Phải đấy, tẩu tẩu, chuyện này không thể trách tẩu được!"

"Nhưng Vân Phi rốt cuộc vẫn là do chính tay ta giết mà!" Lưu Mai ngửa cổ lên trời than: "Vân Phi à, Vân Phi, tướng công của thiếp, là thiếp đã chính tay hại chết chàng rồi!" Bộ dạng đau đớn khiến cả tượng đất cũng phải nhỏ lệ.

Vạn Tiểu Hà nước mắt giàn dụa, ôm lấy Lưu Mai khóc: "Ca ca..!"

Nhất Linh không thể chịu được nhất chính là cảnh mỹ nhân đau lòng, liền tung chân giáng cho Hỏa Vân một cước: "Đều là do tên cầm đầu nhà ngươi! Về đến Lưu phủ, hãy xem ta dóc thịt ngươi nấu tương cho heo ăn."

Vạn Tiểu Hà ngẩng khuôn mặt đẫm lệ lên nhìn Lưu Mai, nói: "Tẩu tẩu, tẩu đừng quá đau lòng nữa, chúng ta về băm tên ác nhân này ra để tế anh linh của ca ca muội."

Lưu Mai có vẻ định thần lại đôi chút, khẽ hỏi: "Cố đại nương và những người khác hiện giờ đều đang ở nhà cha ta sao?"

Vạn Tiểu Hà gật đầu, chần chừ một lát mới nói: "Phải, lúc đầu mọi người đều trách tẩu, vì thế đến nhà tẩu để đòi người. Nhưng bây giờ mọi sự đã rõ cả rồi, chúng ta mau đem gã kia về cho các vị tiền bối xử lý."

Nhất Linh nói: "Được, cứ đưa cả đam tặc đạo này về."

Nhưng Lưu Mai vẫn ngồi đó không động đậy, Vạn Tiểu Hà ngạc nhiên: "Tẩu tẩu, chúng ta về thôi. Tẩu làm sao vậy?"

Lưu Mai lắc đầu: "Ta không sao. Ta nghĩ, chúng ta hay là ngày mai hãy về?" Vạn Tiểu Hà chau mày: "Vì sao chứ?"

"Có một số chuyện ta còn phải suy nghĩ một chút." Ánh mắt Lưu Mai lướt qua khuôn mặt đẫm nước mắt của Tiểu Hà, nhìn sang Nhất Linh dò hỏi: "Vị đại ca này là...?"

"Huynh ấy là Vương đại ca." Vạn Tiểu Hà hấp tấp trả lời, khuôn mặt đẫm lệ thoáng hiện vẻ e thẹn, Lưu Mai rõ ràng là người tinh tế, nhìn qua Tiểu Hà nàng đã đoán ra. Một là người này có quan hệ đặc biệt với tiểu cô cô của

mình, hai là chắc chắn anh ta là người đã phát hiện ra hung thủ.
Lưu Mai nhổm người trên giường, khẽ quỳ xuống, nói: "Đa tạ Vương đại ca đã phát hiện ra hung thủ, báo thù cho Vân Phi!"
Nhất Linh vội đưa tay đỡ nàng dậy: "Không dám, Lưu tiểu thư đứng dậy đi, đây là việc ta nên làm mà!"
Vạn Tiểu Hà cũng đến đỡ Lưu Mai dậy, Lưu Mai đứng dậy nói với Nhất Linh: "Vương đại ca, dám xin huynh bỏ sức ra nhốt hết những tên tặc đạo này lại, sáng sơm ngày mai giải bọn chúng về."
"Việc này không khó." Nhất Linh nói, song lại nhìn Vạn Tiểu Hà: "Có điều Tiểu Hà một đêm không về, Cố đại nương sẽ lo lắng."
Lưu Mai nhìn Tiểu Hà: "Hai người trốn ra ngoài bắt hung thủ sao?"
Vạn Tiểu Hà lắc đầu: "Không đâu, cả nhủ nương và Triệu gia mọi người đều biết, có điều... có điều..." Liếc mắt nhìn Nhất Linh, dáng điệu ba phần e thẹn, bảy phần hạnh phúc.
Lưu Mai cũng đã hiểu ra: "Thì ra chuyện của họ, Cố đại nương không hề tán đồng!" Liền nói: "Không sao đâu, chỉ cần có lời rồi là được mà!"
Vạn Tiểu Hà gật đầu, dựa vào Lưu Mai nói: "Muội ở cùng tẩu tẩu, nhũ nương sẽ không nói gì đâu."
Lưu Mai lắc đầu: "Không, ta muốn yên tĩnh một mình, có một số chuyện ta nhất định phải nghĩ cho thấu đáo." Giọng đầy kiên quyết.
Tiểu Hà không tiện phản đối, Nhất Linh lôi Hỏa Vân ra khỏi phòng, Lưu Mai đóng ngay cửa lại.
Nhất Linh tìm một phòng bên cạnh, Vạn Tiểu Hà vẫn băn khoăn: "Đại ca, tẩu tẩu rốt cuộc muốn nghĩ chuyện gì vậy? Sao lại không chịu trở về, cũng không cho muội ở cùng?"
Nhất Linh lắc đầu: "Ta không biết, chắc là những chuyện có liên quan đến đại ca nàng. Không sao đâu, nàng đừng lo."

Nếu chịu suy ngẫm cẩn thận hơn một chút, Nhất Linh đã có thể đoán ra ngụ ý bên trong. Đáng tiếc, hiện giờ Nhất Linh đã bị lòng thôi thúc ân ái với Vạn Tiểu Hà nhét chặt trong đầu, không còn tỉnh táo để lo lắng những chuyện khác nữa.

Vạn Tiểu Hà còn định hỏi thêm, vừa ngẩng đầu nhìn thấy ánh mắt của Nhất Linh, lập tức tim đập thình thịch, toàn thân nóng bừng, cặp mắt như bị đóng đinh vào khuôn mặt cậu.

0O0

Nhất Linh cúi xuống, Vạn Tiểu Hà kêu lên mấy lời vô nghĩa, nhắm mắt đón cặp môi Nhất Linh. Lần thứ ba, nàng đã trở nên thành thục, hé mở miệng ra để lưỡi Nhất Linh luồn vào. Quấn quít một hồ, nàng lại nhẹ nhàng đưa lưỡi của mình luồn vào trong miệng Nhất Linh, hai người lại được một phen ngây ngất.

Nhất Linh ngẩng đầu, nhìn vào đôi mắt Tiểu Hà, ánh mắt chiếu ra những luồng ma quang rừng rực, khẽ nói: "Tiểu Hà, lúc nãy ta đã nói với nàng, muốn để cho cơ thể của hai chúng ta quyện chặt vào nhau không ngăn cách, để nàng hưởng thụ những cảm giác chưa từng nhận được trước đây, nàng còn nhớ chứ?"

Vạn Tiểu Hà cúi đầu khẽ gật, ánh mắt tràn ngập thẹn thùng lẫn sung sướng.

Nhất Linh quỳ xuống, Vạn Tiểu Hà khẽ kêu: "Đại ca!" Nhất Linh đưa ánh mắt xuống dưới, lướt qua chiếc cổ ngọc thon dài, bộ ngực hơi nhô lên dưới làn xiêm y, từ từ đưa tay cởi bỏ dải áo.

Vạn Tiểu Hà rốt cuộc đã hiểu ra, khẽ rùng mình tựa vào vai Nhất Linh, đứng yên bất động.

Ngoại y Tiểu Hà dần dần rơi xuống, lộ ra bộ đồ lót trắng cuốn chặt lấy tấm thân thon nhỏ.

Nhất Linh vuốt ve tấm lưng thon thả một hồi rồi lần cởi khuya áo trong. Cổ

áo trễ xuống để lộ bộ ngực trắng ngần, bàn tay Nhất Linh nhè nhẹ xoa lên đôi nhủ hoa. Vạn Tiểu Hà rùng mình liên tục như bị lửa thiêu, cuối cùng không còn đứng thẳng được nữa, rên lên mấy tiếng rồi đổ vào lòng Nhất Linh.

Cơn hoan lạc như sóng triều dội đến, Vạn Tiểu Hà rên rỉ hưởng thụ. Tiếng động trong đêm thanh tĩnh vang khắp đạo quán. Cả hai say ngập trong men hoan lạc, cũng không còn nghĩ chút nào tới Lưu Mai ở ngay sát bên.

Tận lúc ánh nắng sáng chiếu vào, Nhất Linh mới bừng tỉnh dậy, thân thể bé nhỏ của Vạn Tiểu Hà vẫn còn gác lên người cậu đến quá nửa. Nhất LInh đưa tay vuốt ve thân hình mềm mại, dục niệm lại bắt đầu nổi lene.

Vạn Tiểu Hà lơ mơ tỉnh dậy, cảm nhận những vuốt ve âu yếm của Nhất Linh, khẽ hự lên vài tiếng, đột nhiên nhớ đến Lưu Mai ở ngay phòng bên cạnh, vội kêu lên xấu hổ: "Ây a, tối qua chúng ta làm ồn như vậy, tẩu tẩu nhất định đã nghe thấy cả. A! xấu hổ chết đi được."

Nhất Linh cười ha hả: "Vậy thì ăn thua gì? Tẩu tẩu và ca ca nàng lúc ân ái, kêu rên chỉ sợ còn to hơn cả nàng nữa chứ." Rồi bỗng kêu lên thất thanh: "Không xong rồi! Đoạn ngồi phắt dậy.

"Sao thế?" Tiểu Hà hốt hoảng hỏi.

"Mau mặc quần áo vào!" Nhất Linh giật giọng.

Vạn Tiểu Hà không biết chuyện gì, luống cuống đi tìm y phục, nhwung áo váy mỗi thứ một nơi lộn xộnn khắp phòng, muốn nhặt lại thì không khỏi phải khỏa thân xuống đất, nhất thời xấu hổ thừ ra trên giường. Nhất Linh lại không để ý đến điều đó, ôm chầm lấy Tiểu Hà đặt xuống giữa phòng bảo: "Mau, mau, mau!

Vạn Tiểu Hà không còn cách nào, đành nhắm mắt nhanh chóng vận y phục. Nhất Linh nắm lấy tay nàng chạy thục mạng ra ngoài. Đến phòng bên cạnh, Nhất Linh đạp mạnh cửa xông vào. Vạn Tiểu Hà vẫn ngạc nhiên: "Sao

chàng lại làm vậy?" Nhất Linh đã hộc lên đau đớn. Vạn Tiểu Hà nghe tiếng nhìn theo, lập tức cũng gào lên thảm thiết, lao thẳng đến bên giường.
Lưu Mai đã nằm thẳng cứng trên giường, giữa ngực còn cắm một cây chủy thủ, ngập đến tận chuôi.
"Tẩu tẩu, tẩu tẩu!" Vạn Tiểu Hà ôm chầm lấy xác Lưu Mai khóc lóc. Nhất Linh gõ mạnh vào trán: "Đều tại ta, mê sắc đến lú đầu, lẽ ra nên nghĩ đến từ trước mới phải!"
Trên bàn đặt một miếng vải trắng, viết mấy dòng huyết thư. Nhất Linh cầm lên đọc, là của Lưu Mai viết cho cậu và Tiểu Hà: "Vương đại ca, Tiểu Hà, đa tạ hai người đã bắt được hung thủ, xin hãy giải hắn về băm thành muôn mảnh. Cho dù thế nào thì tôi cũng là người chính tay giết chết tướng công của mình, còn mặt mũi nào để sống trên thế gian này nữa? Vân Phi đã chết, tôi còn lòng dạ nào để sống nữa đây? Tiểu Hà, kiếp sau vẫn xin được làm cô tẩu với muội, Vương đại ca, hãy đối xử tốt với Tiểu Hà, chúc phúc cho hai người."
Nhất Linh đỡ Tiểu Hà dậy, đưa cho nàng xem bức di thư. Tiểu Hà xem rồi, khóc càng to hơn. Nhất Linh cũng nhỏ theo được vài giọt lệ Tình Ma. Lửa giận trong lòng bốc lên ngùn ngụt, ngửa cổ hét lớn: "Tặc đạo, không bằm vằm ngươi ra thành trăm ngàn mảnh, làm sao ăn nói với LƯu tiểu thư đây." Rồi xông vào chính diện, ra sức đấm đá vào đám đạo sĩ trút giận. Sau đó dỡ cánh cửa xuống, gọi hai tên ra khiêng thi thể Lưu Mai, Hỏa Vân kẹp giữa, cùng đi về Lưu phủ. Các đạo sĩ còn lại, mỗi người một chưởng đánh chết tại chỗ.
Vạn Tiểu Hà vốn hiền từ thiện tâm, thế nhưng cái chết của ca, tẩu đều là do bọn đạo sĩ này gây ra, nên cũng không đến ngăn cản Nhất Linh.
Mấy tháng trước Nhất Linh khổ đấu hai hội, tuy đã chỉ huy giết hàng vạn người nhưng lại chưa hề tự tay sát nhân. Sau mỗi lần giành thắng lợi, nhìn

thấy lớp lớp tử thi, trong lòng lúc nào cũng thấy áy náy. Nhưng hiện nay Nhất Linh đã không còn như vậy nữa, bởi trong người đã có thêm một Âm Ma. Âm Ma bản tính tàn độc, coi mạng người như cỏ rác, thậm chí giết chết rồi vẫn chưa hả giận, còn tìm cách giày vò tiếp người ta. Vì thế Nhất Linh bây giờ rất dễ nổi nóng mà khi đã nổi nóng thì quyết không lưu tình.
Nhưng cũng cần chú ý một điểm, Nhất Linh chỉ nổi nóng vì mỹ nữ! Những chuyện thiên hạ khac, muốn cậu nổi nóng đến mức thi triển thần công ma kỹ của Thiên Long, Âm Ma thì quả là không tưởng.
Về đến Lưu phủ, Cố đại nương đang sốt ruột đi đi lại lại. Nhìn thấy Vạn Tiểu Hà vừa kinh hãi vừa mừng rỡ, liền lao ngay đến lôi nàng lại hỏi rối rít: "Con không sao chứ, Tiểu Hà, hắn không ăn hiếp con chứ?"
Tiểu Hà lao vào lòng Cố đại nương, khóc: "Tẩu tẩu chết rồi!" Cố đại nương ban đầu nghĩ rằng nàng bị bắt nạt mới giật bắn mình, nhưng chỉ nghe là Lưu Mai đã chết, liền khựng người nói: "Là Lưu Mai tiện nhân ấy? Chết thì tốt rồi, đáng kiếp."
"Không phải!" Vạn Tiểu Hà nức lên: "Tẩu tẩu vô tội, tẩu ấy bị trúng Nhiếp hồn đại pháp. Kẻ hại người chính là tên tặc đạo này!" Chỉ vào Hỏa Vân.
Người trong Lưu phủ biết tin Lưu Mai đã chết, già trẻ lớn bé đều chạy ra, tiếng kêu khóc động cả trời. Nghe Vạn Tiểu Hà nói kẻ hại người là Hỏa Vân đạo nhân, cho rằng Lưu Mai bị hắn hại chết, mấy gia nhân liền lao về phía hắn vừa đấm vừa đá, khiến cho tên đạo sĩ ấy kêu la ầm ĩ.
Nhất Linh nói to: "Mọi người bình tĩnh, hãy nghe tôi nói!"
Nhất Linh võ công cao cường, chúng nhân đã khâm phục từ lâu. Lần này độc hành bắt được hung thủ thực sự trở về càng khiến người người cảm kích, lời vừa cất lên, ai nấy đều im bặt.
Nhất Linh lên tiếng: "Chuyện là thế này. Vạn gia thực ra là một đại gia võ thuật, thực lực kinh người, vì thế có kẻ đã nhằm vào Vạn gia, âm mưu để

giữa Vạn gia và Hiệp Nghĩa Đạo xảy ra đấu đá, bọn chúng ở giữa hưởng lợi. Những kẻ này đã dùng Nhiếp hồn đại pháp đặt ra cấm chế với Lưu tiểu thư, để Lưu tiểu thư tận tay giết chết tướng công của mình. Vạn gia tất sẽ tìm đến Lưu gia trả thù cho Vạn Vân Phi, còn Hiệp Nghĩa Đạo thì không thể không ra tay giúp đỡ Lưu gia, chống lại Vạn gia; đó chính là mục đích của bọn chúng. Cái chết của Kim Long Thụy đại ca là do kẻ chủ mưu thấy Vạn gia và Hiệp Nghĩa Đạo mãi vẫn chưa xung đột nên giết hêm người giá hoạ, đẩy hai bên đánh nhau sớm hơn."

"Thật độc ác!" Đám người cùng thốt lên. Kim Phụng Kiều lả đi trong tay Thủy Liên Nhu: "Ca ca, huynh chết thảm quá!"

Nhất Linh nói tiếp: "Người đặt ra cấm chế với Lưu Mai là tiểu thiếp của Lưu lão gia, Lục Vân. Kẻ sai khiến Lục Vân là tên Hỏa Vân tặc đạo này, giết chết Kim Long Thuỵ đại ca cũng chính là hắn. Còn kẻ sai khiến tên Hỏa Vân tặc đạo này là Hòa Long tặc đạo của Hỏa Long Quan ở Tây Hà Sơn."

"Lục Vân ư?" Lưu Thế Vinh hốt hoảng kêu lên: "Không thể như thế được!

Nhất Linh mỉm cười: "Tôi có chứng cứ!" Rồi đột nhiên ngửa cổ gọi lớn: "Lục Vân!" Tiếng gọi thập phần quái dị, khiến ai nghe thấy cũng phải rợn người.

Một lát sau, một nữ nhân trung tuổi vội vã đi ra, sắc mặt đầy lo lắng. Nhìn thấy Nhất Linh thần sắc mới ổn định đôi chút, ánh mắt cứ chằm chằm nhìn vào cậu không rời. Đó chính là Lục Vân.

Lưu Thế Vinh nhìn thấy Lục Vân, quát lên: "Tiện nhân, đúng là ngươi đã đặt ra cấm chế hãm hại tiểu Mai phải không?"

Lục Vân không hề để ý đến ông ta, chỉ chằm chằm nhìn Nhất Linh.

Nhất Linh vẫn cất giọng quái dị: "Hãy trả lời câu hỏi, tất cả những gì ngươi đã làm, nói hết ra."

Lục Vân đáp lại một tiếng "Vâng!" Rồi kể hết mọi chuyện từ việc nhận lệnh

thế nào để vào được Lưu phủ, đặt cấm chế với Lưu Mai như thế nào. Khi nói đến người sai khiến mình, cô ta chỉ vào Hỏa Vân đạo sĩ nói: "Chính là ông ta!

Nhất Linh nhìn Hỏa Vân đạo sĩ gằn giọng: "Hãy nói hết những gì ngươi biết, nhất là chuyện đã hại chết Kim Long Thụy thế nào phải kể rành mạch. Nói không rõ, thì hừ hừ..."

Hỏa Vân rùng mình, ánh mắt lộ rõ vẻ sợ sệt cực độ. Cái mà hắn sợ không chỉ bởi Cửu quỷ thu hồn, mà còn bởi Nhất Linh có thể khống chế được Lục Vân, quả là có thấy cũng không thể tin được. Liền không dám chậm trễ, kể sạch sành sanh những gì hắn biết.

Kim Phụng Kiều nghe đến cái chết của Kim Long Thụy, cơn thịnh nộ nổi lên, tuốt kiếm xông lên, một kiếm đâm thấu giữa tim Hỏa Vân, đoạn ngửa cổ lên trời thốt lên đau khổ: "Ca ca, muội đã báo được thù cho huynh rồi!

Hỏa Vân sớm đã biết sẽ phải chết, chịu một nhát kiếm nhanh gọn như vậy cũng cảm thấy nhẹ nhàng, trên mặt không còn một chút sợ hãi, quay mặt nhìn Nhất Linh: "Ngươi... ngươi rốt cuộc là ai, làm sao... làm sao cũng biết Nhiếp hồn đại pháp?"

Nhất Linh cười lớn: "Lão tử ta đây là vạn ma chi vương. Nói cho ngươi biết, những tên thối tha đứng đằng sau ngươi, không biết điều sớm mà tự sát, đợi khi lão tử ta tìm đến tận nơi, đảm bảo chúng bay cả khóc cũng không còn hơi mà khóc đâu!"

"Vạn ma chi vương... Vạn ma chi vương..." Nói đến câu thứ hai, Hỏa Vân đã gục xuống tắt thở.

Lưu Thế Vinh vung tay ra chụp lấy Lục Vân, nhưng ả chỉ khẽ lắc mình một cái là tránh được, ánh mắt phát ra hàng loạt hung quang. Những người trúng Nhiếp hồn đại pháp đều như vậy cả, ngoài chủ nhân đã thi triển cấm chế ra, với những người khác lại luôn luôn có bản năng phản kháng.

Lưu Thế Vinh nộ quát: "Tiện nhân, còn dám chống lại ta?" Đoạn vung chưởng bổ xuống, Lục Vân lại một lần nữa tránh được, vung ngược tay lên đỡ lại, võ công cũng không phải tầm thường.

Nhất Linh luôn có vài phần không đành lòng với phái nữ, bất kể thiện ác, khi ấy mới nói: "Lưu đại hiệp, thực ra Lục Vân cũng chỉ là bị kẻ khác sai khiến."

Lưu Thế Vinh giận dữ: "Lão phu không cần biết, ả cũng là một phường với lũ tặc đạo kia. Đặt ra cấm chế trên người tiểu Mai, tiểu Mai hại Vân Phi, còn gián tiếp hại chết cả Kim Long Thụy, lúc đó ả có mê không? Không lẽ còn tha cho ả?"

Thấy ánh mắt của Kim Phụng Kiều và mấy người khác đều đầy hỏa hộ dội đến, Nhất Linh thở dài một tiếng nói: "Được rồi, ông chờ một chút! Rồi nhìn thẳng vào Lục Vân: "Tỉnh lại đi!"

Lục Vân khẽ rùng mình, ánh mắt cũng đờ dần dần lui đi, trở lại vẻ bình thường, trông thấy trong phòng toàn người là người, không khỏi thất kinh, tiếp đó nhìn thấy thi thể của Hỏa Vân dưới đất, tức thì giật thót mình, sắc mặt đại biến. Ả đưa mắt nhìn khắp phòng, cuối cùng dừng lại trên khuôn mặt Nhất Linh, nói: "Ta với ngươi không thù không oán, vì sao ngươi lại phá hỏng việc của ta chứ?" Nói rồi kêu lên một tiếng xé lòng, một chưởng tự đánh vào thiên linh cái, vỡ não mà chết.

Lục Vân đã chết, còn lại chỉ có Hỏa Long đạo nhân, nhưng khi Nhất Linh tìm đến Tây Hà Đạo Quan, Hỏa Long đạo nhân sớm đã chuồn mất. Hai nhà Lưu, Vạn người nào người nấy đều tức phát điên, Đới Hải Sinh dậm chân thét lên: "Tên tặc đạo này không chạy được đâu, có trốn đến chân trời lão phu cũng phải bắt hắn về." Lưu Thế Vinh thì lại một mặt u buồn, nói: "Tên tặc đạo này rắp tâm gây nên thù hận giữa các người và Hiệp Nghĩa Đạo, chỉ e lai lịch không đơn giản chút nào. Nếu không thể tìm ra kẻ đứng sau sai khiến, tôi sợ rằng bọn chúng còn có kế sách thâm hiểm hơn nữa."

Trương Bính Nam gật đầu khen phải, năm người Triệu Tiêu cũng bắt đầu lo lắng.

Chỉ có Nhất Linh căn bản không để một câu nào trong tai, tâm trí lúc này đang ở cả nơi ba cô nương kia.

0O0

Mai táng xong Kim Long Thụy, vừa qua ngày thứ bảy thì nhận được thiệp mời cùa Phương Kiếm Thi đại hiệp ở Lạc Dương, mời Giang Nam tứ đại chủ nhân đến uống rượu mừng ông ta đại thọ sáu mươi tuổi, đồng thời tiến cử người trong Hiệp Nghĩa Đạo tranh chức minh chủ vào mồng hai tháng hai năm tới.

Nhận được thiệp mời, cả Lưu Thế Vinh và Trương Bính Nam đều hết sức vui mừng. Lưu Thế Vinh nói: "Bốn mươi năm trước, Đại Ngu la hán đại hiển thần uy, quyết đấu với Thiên Long, Linh Phụng, khiến cho Thiên Long phải giải tán Thiên Long giáo, Linh Phụng thì rút về Linh Thứu Cung, Hiệp Nghĩa Đạo ta uy phong đại trưởng, còn võ lâm thì được yên ổn suốt bốn mươi năm. Thấm thoát bốn mươi năm đã trôi qua, lại sắp đến ngày tụ hội, nghĩ đến thật khiến người ta máu sôi sùng sục, phấn khích biết chừng nào!"

Trương Bính Nam tiếp lời: "Phải đấy, trận cá cuộc bốn mươi năm trước vẫn như phảng phất ngay trước mắt. Ngày đó khi thấy thiên hạ chẳng mấy chốc sẽ nằm dưới tay Thiên Long, Đại Ngu la hán bằng trí tuệ tuyệt đỉnh thần công cái thế của mình cuối cùng đã ép được Thiên Long và Linh Phụng cùng thoái ẩn. Chà, Đại Ngu, Thiên Long, Linh Phụng, cả ba đều là anh hùng tuyệt thế. Còn nhớ năm đó trên đỉnh Thái Sơn, ba người quần thảo, khổ đấu suốt bảy ngày đêm thật khiến cho đất trời biến sắc."

Hai lão nhân hưng phấn ngút trời, khiến cho Kim Phụng Kiều và Thuỷ Liên Nhu tròn xoe cả mắt. Kim Phụng Kiều chen vào: "Hai vị bá bá không lẽ năm xưa cũng có mặt trên đrinh Phong Thiền của Thái Sơn, tận mắt chứng

kiến hùng thế của Đại Ngu la hán, Thiên Long và Linh Phụng sao?"
Lưu Thế Vinh và Trương Bính Nam cùng gật đầu. Hai người nhìn nhau, Trương Bính Nam nói: "Thật may mắn, chúng ta đều là tử đệ của thế gia, trận hùng đấu thiên cổ khó gặp ấy, phàm là người trong võ lâm ai mà không muốn tận mắt chứng kiến? Trong thành Thái An khi ấy gần như đầy chặt người võ lâm, nhưng có thể lên được đỉnh Phong Thiền của Thái Sơn lại không phải là nhiều, đều là đại hiệp tông chủ có danh vọng của Hắc Bạch lưỡng đạo hoặc là hòa bá một phương dẫn đệ tử đích truyền hay môn nhân đắc ý của mình lên núi. Những người còn lại chỉ có thể ở dưới núi mà trông lên, ta và Lưu huynh đều là đi theo phụ thân nên mới lên được."
Kim Phụng Kiều thích chí: "Thật là may mắn, nếu như điệt nữ sinh sớm hơn mấy chục năm cũng nhất định phải lên núi chứng kiến trận long tranh hổ đấu ấy. Điệt nhi cũng có tư cách phải không nào?"
Lưu, Trương cả hai đều cười. Lưu Thế Vinh nói: "Không được chứng kiến trận hùng đấu ấy quả là đáng tiếc đối với người võ lâm, nhưng cháu gái cũng không cần phải tiếc nuối, lần này thì kịp rồi đấy."
"Lần này làm sao sánh được với lần trước? Đại Ngu la hán đã viên tịch, Thiên Long, Linh Phụng lâu lắm không thấy tung tích, chỉ sợ cũng đã chết rồi. Vậy phải đi đâu để tìm được những anh hùng phong thần tuyệt thế của năm xưa đây?" Kim Phụng Kiều rầu rĩ.
"Không hẳn!" Cả Lưu Thế Vinh và Trương Bính Nam cùng lắc đầu. Lưu Thế Vinh nói: "Bốn mươi năm trước Đại Ngu la hán hơn một trăm tuổi, năm năm trước người viên tịch, thọ gần một trăm năm mươi. Những người nội công tuyệt đỉnh như thế, tuổi thọ sẽ chênh lệch nhau không bao nhiêu.Trận quyết đấu năm đó, Thiên Long không quá bảy mươi, Linh Phụng còn trẻ hơn, chưa đến sáu mươi tuổi. Mùng hai tháng hai năm tới, họ đều chừng trăm tuổi hơn một chút gì đó, nếu lấy tuổi thọ của Đại Ngu la hán suy ra thì

hai người bọn họ vẫn còn có bốn mươi năm để sống nữa. Trận thư hùng lần này, so với lần trước chỉ có thể càng đặc sắc hơn thôi."

Thuỷ Liên Nhu giọng lo lắng: "Ây a, Thiên Long và Linh Phụng đều còn, Đại Ngu la hán thì đã viên tịch, vậy Hiệp Nghĩa Đạo không lẽ chịu thất thế sao?"

Kim Phụng Kiều cũng lo lắng: "Phải đấy, việc này sao có thể được?"

Lưu Thế Vinh và Trương Bính Nam mặt lại không hề đổi sắc. Lưu Thế Vinh nói: "Cháu gái lo thế cũng có lý lắm, nhưng theo ta nghĩ, Hiệp Nghĩa Đạo là võ lâm chính thống, hậu duệ danh môn, đời nào cũng có anh tài. Nhất là ngũ đại môn phái cầm đầu, đời nào cũng xuất hiện vài nhân vật xuất chúng. Bốn mươi năm sau sẽ có một trận đại đấu, ngũ đại môn phái sao lại không bồi dưỡng được vài nhân vật tuyệt đỉnh? Không thể có chuyện ấy đâu. Ngoài ra, với trí tuệ tuyệt luân của Đại Ngu la hán, nhất định là đã nghĩ đến điều này rồi."

Trương Bính Nam nói: "Lần này Phương Kiếm Thi của Hiệp Nghĩa Đạo tổ chức đại thọ tiến cử minh chủ, có lẽ bởi ngũ đại môn phái đã thương lượng xong. Đến khi đó hai cháu gái chỉ việc xem thôi, nhất định sẽ có anh hùng tuyệt thế xuất hiện."

"Huống hồ, ngay tứ đại thế gia của chúng ta đây cũng xuất hiện một nhân vật xuất chúng đấy chứ! Lưu Thế Vinh đột nhiên xen vào làm mọi người kinh ngạc. Trương Bính Nam nhìn lão ta, lập tức hiểu ra, cười hà hà nhìn sang Nhất Linh vẫn đang thờ ơ không hề để ý, nói: "Vương hiền tế thân hoài tuyệt kỹ, một kiếm đẩy lùi Vạn gia ngũ lão, đương nhiên có thể coi là người trong tứ đại gia chúng ta rồi. Tứ đại gia hoàn toàn có thể tiến cử hiền tế tranh chức minh chủ của Hiệp Nghĩa Đạo."

Nhất Linh vội vàng xua tay: "Việc này không được!"

"Vì sao?" Lưu Thế Vinh, Trương Bính Nam cùng ngạc nhiên thốt lên.

"Việc này... việc này..." Nhất Linh ngẩn người ra.
Lưu Thế Vinh và Trương Bính Nam đâu có biết Thiên Long cũng đã viên tịch, Nhất Linh trước mặt họ lại là truyền nhân duy nhất của Thiên Long, làm sao có thể xuất đầu đại diện cho Hiệp Nghĩa Đạo!
"Tôi... tôi chỉ có hứng thú với nữ nhân thôi, chuyện làm minh chủ hoàn toàn không quan tâm gì!" Nhất Linh luống cuống buột miệng.

Linh thứu phi long

Dịch giả: Tiêu Dao Tử

Chương 27

Lần này đến lượt Lưu Thế Vinh và Trương Bính Nam cùng ngây người ra.
Kim Phụng Kiều lẫn Thủy Liên Nhu đang hớn hở chờ đón hùng ngôn của tình lang, nghe Nhất Linh buông thõng một câu như vậy, nhất thời vừa xấu hổ vừa tức giận, người nào người ấy trừng cả hai mắt, chằm chằm nhìn vào cậu.
Nhất Linh gãi tai: "Thật đấy, tôi chỉ muốn ngày ngày ở cùng với hai vị tỉ tỉ, còn về chuyện đánh giết lẫn nhau, tranh danh đoạt lợi, quả thật không chút hứng thú gì!"
"Chẳng ra làm sao cả!" Kim Phụng Kiều gằn giọng.
"Việc này dễ thôi." Lưu Thế Vinh lấy lại thần thái, thong thả nói: "Ta và Trương huynh làm mai, để Vương công tử lấy cháu gái Phụng Kiều. Phu thê hai người liên thủ, lên Phong Thiền đỉnh Thái Sơn thể hiện uy phong thì

còn gì bằng."
"Còn Liên tỉ thì sao? Liên tỉ cũng phải gả cho tôi." Nhất Linh sốt sắng.
Thuỷ Liên Nhu mặt đỏ tía tai, cúi gằm đầu xuống. Kim Phụng Kiều cũng chẳng hơn gì, nhìn Lưu Thế Vinh và Trương Bính Nam ngượng nghịu.
Thủy Liên Nhu và Kim Long Thụy định hôn, Lưu, Trương hai người đương nhiên đều biết, Nhất Linh nói như vậy quả khiến hai lão kinh ngạc thất sắc. Nhưng cả hai đều là những lão nhân thành tinh, trông thần sắc của hai cô gái là đoán biết được sự tình.
Dù sao thì Kim Long Thụy cũng đã chết, Kim Phụng Kiều lại không phản đối, việc gì phải khăng khăng làm mất lòng tuyệt đại cao nhân?
Trương Bính Nam ha ha cười: "Chỉ cần cháu gái Liên Nhu muốn, ta sẽ đứng ra làm mai mối, hai đứa cùng gả cho Vương hiền tế." Thủy Liên Nhu vốn đang lo lắng, khi ấy mới thở phào một tiếng, khúm núm hành lễ: "Đa tạ Trương bá bá, Lưu bá bá."
Trương, Lưu nhìn nhau lắc đầu cười, Lưu Thế Vinh nói: "Chuyện vui không nên để chậm trễ. Chúng ta là người võ lâm, không bận tâm nhiều đến lễ tiết rườm rà. Hôm nay phát thiệp, ngày mai thành hôn, hai điệt nữ thấy thế nào?"
Kim, Liên đều vui mừng hớn hở, nhìn nhau rồi cùng gật đầu. Đột nhiên Nhất Linh đứng ra, hành lễ với Lưu, Trương: "Hai vị đại hiệp làm người tốt dứt khoát phải làm cho trọn. Hãy giúp tôi làm một lần mối nữa!"
Hai cô nương nhất thời đều ngẩn cả người ra.
"Là sai? Có phải là Vạn Tiểu Hà không?" Kim Phụng Kiều nghiến răng kèn kẹt.
Nhất Linh xoa mũi, co đầu rụt cổ, lúng túng: "Phải... phải..."
"Được lắm! Người ta đau đến dứt từng khúc ruột, chàng lại ra ngoài phong lưu, chàng... chàng làm sao xứng đáng với thiếp đây?" Kim Phụng Kiều tức

đến nỗi mặt đỏ lựng lên, nước mắt ứa ra.

Nhất Linh vội nói: "Ta... ta không phải cố ý, là lúc điều tra hung thủ vô tình gặp gỡ. Nếu như không nhờ cô ấy, hung thủ giết ca ca của nàng vẫn còn chưa tìm ra được đâu."

Kim Phụng Kiều liền dịu giọng: "Thật sao?"

"Ta thề với trời!" Nhất Linh chỉ tay lên trời thề thốt.

Thủy Liên Nhu vội nói: "Được rồi, được rồi! Sớm đã biết chuyện này thế nào cũng khó tránh khỏi, nhưng mà chàng biết người ta có đồng ý hay không chứ?"

"Tên háo sắc này chắc chắn là đã... đã..." Kim Phụng Kiều vừa nói vừa liếc mắt nhìn Lưu, Trương. Hai lão nhân chau mày, mắt chằm chằm nhìn Nhất Linh chờ câu trả lời.

Nhất Linh xấu hổ gãi tai: "Phải..."

Lưu, Trương hai người cùng bật lên cười. Lưu Thế Vinh nói: "Nếu đã như vậy thì hãy để lão phu lo liệu cho!" Rồi lập tức cho người đi mời ngũ lão, Vạn Tiểu Hà và Cố đại nương ra.

Lưu Thế Vinh trình bày chuyện làm mai mối, Cố đại nương nhảy dựng lên, nộ quát: "Không được!"

Lưu Thế Vinh không ngờ bà ta lại phản ứng kịch liệt đến như vậy, chau mày: "Vì sao chứ?"

"Tên tiểu vô lại này đã có hai vợ rồi, lẽ nào còn muốn lấy Vạn Tiểu Hà làm lẻ?" Cố đại nương gầm lên.

Lời bà ta nói rất có lý. Vạn gia thế lực ngang trời, Vạn Tiểu Hà tuyệt đối không thể làm lẻ bất cứ một ai.

Nhất Linh cười hì hì: "Là vợ của ta thì lớn bé như nhau, không có chuyện ai lớn ai bé ở đây cả."

"Ngươi câm mồm!" Cố đại nương hét lên, mắt như toé lửa.

"Nhưng Tiểu Hà đã là người của tôi rồi, bà có ngăn cản cũng vô ích thôi!" Nhất Linh thản nhiên đáp lại, vẻ không uý kị gì Cố đại nương.

Cố đại nương nghe như sét đánh bên tai, ngây ra một hồi, đoạn quay phắt lại kéo tay áo bên phải của Tiểu Hà lên, liền thốt một tiếng thất thanh, nhảy vọt lên ghế.

Vạn Tiểu Hà hốt hoảng đấm lưng xoa ngực cho Cố đại nương, khóc lóc: "Nhũ nương, nhũ nương đừng làm con sợ!"

Cố đại nương lệ trào ra như suối, cầm lấy tay của Tiểu Hà khóc nấc lên: "Tiểu Hà, con hiền lành yếu đuối như vậy, gả cho tên vô lại này bảo nhũ nương làm sao yên tâm được đây?"

Vạn Tiểu Hà cũng nước mắt đầm đìa: "Nhũ nương, nhũ nương đừng lo được không? Đại ca là người tốt, huynh ấy sẽ tốt với con mà!"

Nhất Linh bước lại, hướng về Cố đại nương cất giọng thành khẩn: "Đại nương, tôi sẽ đối xử tốt với Tiểu Hà. Tôi có thể thề với trời đất, nếu như tệ bạc với cô ấy, trời sẽ phạt tôi cả đời này không bao giờ được nhìn thấy phụ nữ nữa!"

0O0

Kim gia trên dưới tấp nập hẳn lên, treo đèn kết hoa, phân phát thiếp mời. Chỉ một mình Nhất Linh là rảnh rỗi. Nhất là vào buổi đêm, Vạn Tiểu Hà bị Cố đại nương giam lỏng trong phòng, Kim, Liên hai người cũng đóng cửa không tiếp. Nhất Linh đành phải một mình một giường, trong bụng không ngớt hậm hực: "Để xem tối mai ta xử lý các nàng thế nào!"

Hôm sau là ngày cử hành hôn lễ. Kim Phụng Kiều là dòng dõi thế gia, khách đến mừng vào ra không ngớt, từ sáng đến tối đều nhộn nhịp vô cùng, song người đến kẻ đi cũng nhỏ to bàn tán. Kim đại tiểu thư thân thể ngàn vàng, làm sao lại có thể cùng hai nữ nhân khác gả cho một người như thế? Cũng may mà người hầu trong Kim phủ kín tiếng, chuyện cô tẩu chung

chồng vẫn chưa truyền ra ngoài.

Bái lạy trời đất xong, phu thê vào động phòng. Nhất Linh vào phòng của Vạn Tiểu Hà trước. Cố đại nương quả nhiên có ở trong đó, thấy cậu vào liền quát: "Coi như tiểu tử nhà ngươi hãy còn lương tâm! Nhất Linh cũng không nói gì, đợi Cố đại nương lui ra, cậu tháo bỏ khăn trùm đầu của Tiểu Hà, rồi hôn lên má nàng.

Vạn Tiểu Hà vừa vui mừng vừa xấu hổ, ngả vào lòng Nhất Linh nói: "Đại ca, huynh nên đến phòng của Phụng tỉ hay Liên tỉ trước mới phải!"

Nhất Linh cười hì hì: "Vội gì! Tai vẫn lắng nghe tiếng bước chân của Cố đại nương, đợi cho đến khi bà ta về hẳn phòng riêng, Nhất Linh mới choàng tay qua người Tiểu Hà, nói: "Chúng ta ra đây một chút!" Rồi kéo Tiểu Hà qua phòng Thủy Liên Nhu, bỏ khăn trùm đầu của nàng, hôn lên má rồi ôm chầm lấy Thuỷ Liên Nhu.

Thủy Liên Nhu đã quen, song Vạn Tiểu Hà mới là lần đầu, thấy Nhất Linh hôn Thủy Liên Nhu ngay trước mặt, liền xấu hổ nhắm nghiền mắt lại.

Cuối cùng cậu dẫn cả hai sang phòng Kim Phụng Kiều, tháo khăn trùm đầu cho Phụng Kiều, vừa ôm vừa hôn, bàn tay ma manh không ngừng vuốt ve, khiến Kim Phụng Kiều đê mê đờ đẫn.

Nhất Linh biết, Kim Phụng Kiều lòng ghe lớn nhất, vì thế nên phải hàng phục cô nương ấy trước tiên.

Đến khi đỡ Kim Phụng Kiều dậy, mắt nàng đã mờ đi, cả người mềm nhũn.

Hai tân nương bên cạnh, Thủy Liên Nhu đã nhìn nhiều lần nên không thấy lạ, nhưng Vạn Tiểu Hà mỗi lúc một xấu hổ, nhắm chặt hai mắt lại.

Nhất Linh cười hà hà: "Tiểu Hà, nàng còn không mở mắt ra, ta phải cởi quần áo của nàng vậy!"

Vạn Tiểu Hà vội mở to mắt ra, hốt hoảng: "Không!"

Điệu bộ của nàng hệt như một con hươu non thấy động giật mình. Thuỷ

Liên Nhu cảm thấy tội nghiệp, ôm lấy Nhất Linh nói: "Nhất Linh à, không được làm Tiểu Hà sợ như vậy!"
Vạn Tiểu Hà có chỗ dựa, co ro nép chặt vào Thủy Liên Nhu, giọng nhút nhát: "Liên tỉ, tỉ thật tốt."
Kim Phụng Kiều đột nhiên bật cười, quay sang kéo tay Vạn Tiểu Hà: "Muội chẳng phải đã cho huynh ấy rồi sao? Còn sợ gì nữa?"
Vạn Tiểu Hà ngượng ngùng, khẽ nói: "Nhưng... cả ba thế này... xấu hổ lắm."
Kim Phụng Kiều, Thủy Liên Nhu đều cười. Kim Phụng Kiều liếc mắt nhìn Nhất Linh nói: "Gã háo sắc này ấy à, chỉ biết phá thôi!"
Cái nhìn ấy thật khiến cả xương cốt Nhất Linh cũng phải mềm ra, cậu hầm hự: "Tướng công không biết làm chồng đối với thê tử, khiến cho thê tử nửa sống nửa chết, thế thì là loại tướng công gì? Ba vị thê tử tốt của ta, nào, lại đây chúng ta đại chiến ba trăm hồi!" Nói rồi dang rộng vòng tay ghi cả ba người xuống giường.
Một phen mây mưa điên loạn, cuối cùng cũng yên tĩnh trở lại. Vạn Tiểu Hà khẽ khép hai mắt, bỗng nhớ tới một chuyện, nói: "Ây a, đại ca, Triệu gia gia mấy người bảo muốn hỏi huynh một chuyện."
Nàng chưa dứt lời, Nhất Linh đã biết là họ muốn hỏi chuyện gì, liền cất giọng khó chịu: "Mệt rồi, mệt rồi, ngày mai hãy nói, bây giờ phải ngủ đã!"
Nhất Linh không muốn nghe, song Kim Phụng Kiều và Thủy Liên Nhu lại động tính hiếu kỳ. Kim Phụng Kiều hỏi: "Chuyện gì vậy?" Thủy Liên Nhu gõ nhẹ vào mũi Nhất Linh: "Nhất Linh à, với Tiểu Hà chàng không được thiếu tình lý như vậy!"
Vạn Tiểu Hà nài nỉ: "Phải đấy! Chàng không cho thiếp hỏi, ngộ sớm mai thiếp quên mất, Triệu gia gia mấy người sẽ trách thiếp!"
Nhất Linh hừm lên một tiếng; "Làm sao mà quên được!
"Việc này khó nói lắm." Thủy Liên Nhu xen vào: "Chàng đúng là xấu xa, ở

cùng tỉ muội chúng tôi lúc nào cũng điên điên loạn loạn, làm cho chúng tôi thân trí điên đảo, không biết bao chuyện chính kinh đại sự đã không làm rồi."

Nhất Linh cười ha hả: "Cái gì mà chính kinh đại sự? Chỉ cần không quên lên giường lạc thú với tướng công là được, những chuyện khác coi như gió thoảng bên tai!"

"Chàng đương nhiên là đúng rồi! Kim Phụng Kiều thụ Nhất Linh một quả, quay sang nói với Vạn Tiểu Hà: "Muội muội tốt, cứ hỏi đi! Nếu như huynh ấy còn không trả lời, hôm nay chúng ta sẽ không cho ngủ!

Thủy Liên Nhu phụ hoạ theo: "Phải đấy!"

Nhất Linh thở dài: "Nhiều vợ đúng là nhiều rắc rối mà. Thôi được, chuyện mà Tiểu Hà muốn hỏi ta đã đoán ra, là muốn biết ta và Thiên Long có quan hệ sâu xa nào đó hay không chứ gì?"

"Cái gì?" Nghe thấy hai chữ Thiên Long, Phụng, Liên hai người đều giật nẩy mình, Thủy Liên Nhu nhìn Vạn Tiểu Hà: "Phải như vậy không?"

Vạn Tiểu Hà gật đầu: "Đúng thế!"

Phụng, Liên hai người vừa kinh ngạc vừa mừng đến phát sốt, Kim Phụng Kiều nói: "Lẽ nào chàng và Thiên Long thật sự có quan hệ sâu xa? " Thủy Liên Nhu phấtn khích: "Chẳng trách bản tính của chàng lớn đến như vậy, chỉ một mình có thể đánh cho hai hội phục sát đất."

Vạn Tiểu Hà ngạc nhiên: "Cái gì mà đánh cho hai hội phục sát đất?"

Thủy Liên Nhu đem sự tích anh hùng của Nhất Linh lức ở Thiết Huyết Minh kể ra cho Tiểu Hà nghe. Vạn Tiểu Hà càng nghe càng kinh ngạc, quấn lấy Nhất Linh, ríu rít hỏi: "Hảo đại ca, chàng và Thiên Long rốt cuộc có quan hệ gì vậy?"

Nhất Linh tuy hưởng thụ sự dịu dàng ngọt ngào của Tiểu Hà, song lại nhắm mắt không chịu nói.

Kim Phụng Kiều thắc mắc: "Tiểu Hà muội, Triệu gia gia tại sao lại hỏi câu này? Không lẽ họ phát hiện ra chuyện gì?"
Vạn Tiểu Hà còn đang lưỡng lự, Kim Phụng Kiều đã chặn đầu: "Hảo muội muội, lẽ nào giữa chúng ta còn có chuyện gì mà không thể nói sao?"
"Không!" Vạn Tiểu Hà lắc đầu: "Muội sẽ không giấu gì hai vị tỉ tỉ đâu. Hai tỉ có biết, Vạn gia nhà muội có hoàn cảnh như thế nào không?"
Kim Phụng Kiều và Thủy Liên Nhu nhìn nhau, cùng lắc đầu. Kim Phụng Kiều nói: "Chúng ta chỉ biết, Triệu gia gia mấy người đều là cao thủ trên cả các cao thủ hàng đầu của võ lâm ngày nay. Thật khó tưởng tượng chỉ một Vạn gia lại có được những nhân tài cỡ ấy!"
"Ngốc quá đi!" Nhất Linh xen vào: "Đã không biết sao còn không hỏi tướng công ta đây? Nói cho các nàng biết, Vạn gia là hậu nhân của Vạn Phật Xuân, đàn chủ Địa tự đàn của Thiên Long giáo. Năm người Triệu Tiêu ấy là năm trong số chín hương chủ năm xưa của Địa, Nhân tự đàn thuộc Thiên Long giáo."
"Thật vậy sao?" Kim Phụng Kiều, Thuỷ Liên Nhu đều ngồi cả dậy, làm Nhất Linh giật thót cả mình: "Có gì mà phải ngạc nhiên như vậy?" Rồi kéo hai người nằm xuống, cả hai lại cứ nhìn vào Tiểu Hà.
Vạn Tiểu Hà gật đầu: "Đúng thế! Vạn Phật Xuân là gia gia muội, cha muội lấy mẹ muội, mẹ muội là con gái của đàn chủ Nhân tự đàn. Nhân tự đàn không có con trai nối dõi, vì thế Nhân, Địa lưỡng đàn hai hợp làm một."
"Trời ạ! Thì ra các người là người của Thiên Long!" Phụng, Liên hít một hơi thật sâu, một hồi lâu không dám lên tiếng.
Năm xưa Thiên Long hùng trấn thiên hạ. Tam đàn, thập ngũ hương đường với gần trăm vạn đệ tử, hảo thủ nhiều vô số kể. Từ khi đấu hòa trên đỉnh Phong Thiền Thái Sơn, Thiên Long y lời giải tán Thiên Long giáo, trăm vạn đệ tử lưu tán khắp nơi, vô số kẻ sĩ kỳ tài dị thông đều đã ẩn cư nơi thâm sơn

cùng cốc, không đặt chân đến chốn hồng trần. Bốn mươi năm nay, nhân sĩ võ lâm đều tranh sáng tranh tối thăm dò tin tức về họ.

Hai phần ba hảo thủ võ lâm năm xưa là thủ hạ của Thiên Long, nếu hợp lại thì sức mạnh to lớn thế nào? Vì vậy, tuy Thiên Long giáo đã ẩn thế bất xuất, song cũng không có ai dám coi thường.

Cô nương Vạn Tiểu Hà đây, con người thì hiền lành yếu đuối, song một tay lại nắm cả nhân mã hai đàn trong Thiên Long giáo năm xưa, làm sao không khiến Phụng, Liên giật mình kinh ngạc!

Vạn Tiểu Hà tuổi còn trẻ, tính cách đơn giản, không biết nhiều về quyền thế danh lợi, bởi vậy cũng không để ý đến sự kinh ngạc của Kim Phụng Kiều và Thủy Liên Nhu, hồn nhiên kể: "Vạn gia chúng tôi quả thực là thuộc hạ cũ của Thiên Long giáo. Ước định của giáo chủ với chúng tôi bốn mươi năm trước vốn là đến ngày hai tháng hai năm nay, người sẽ triệu tập lại các huynh đệ, tái lập Thiên Long giáo. Ngày hai tháng hai sang năm, ngày rồng ngẩng đầu, trên đỉnh Phong Thiền Thái Sơn lại quyết một trận tranh sống mái với quần hùng thiên hạ. Nhưng nhiều năm như vậy rồi mà giáo chủ vẫn không có một chút tin tức gì. Triệu gia gia mấy người đều rất lo lắng, sau này thấy đại ca dùng hai chiêu kiếm rất giống với hai chiêu trong Thiên Long thất kiếm của giáo chủ nên đã hy vọng vô cùng, nhưng đại ca lại cứ ngoan cố không chịu nhận. Vì thế Triệu gia gia bảo muội phải hỏi đại ca, xem huynh ấy và giáo chủ rốt cuộc có quan hệ gì, nếu như có thì hiện nay giáo chủ đang ở đâu?"

Tiểu Hà càng nói, Phụng, Liên càng ngây người ra. Thì ra bọn họ chỉ biết người trong lòng mình rất lợi hại, song lại hoàn toàn không ngờ chàng ta có quan hệ gì đó với tuyệt thế chi hùng Thiên Long.

"Chẳng trách chàng một tay hàng phục hai hội, một kiếm đánh lui năm lão! Thì ra chàng có quan hệ với Thiên Long, mau nói ra, Thiên Long là thế nào

với chàng?" Kim Phụng Kiều lay mạnh Nhất Linh, Thủy Liên Nhu cũng mở to mắt nhìn vào cậu.

Nhất Linh nhắm mắt, mặc cho Kim Phụng Kiều lay tới lay lui. Lòng cậu như trở lại bên Ác quỷ tập bên bờ Gia Lăng Giang. Dưới ánh trăng lạnh lẽo, vị lão tăng già cả ấy đang lầm rầm niệm Phật kinh. Ai mà ngờ được, Đại Trác bồ tát cứu người vô số lại chính là tuyệt thế chi hùng Thiên Long đã từng tung hoành thiên hạ năm xưa?"

"Chẳng trách sư phụ phải tự hoá trong phiến bích thạch đó, thì ra người không muốn các thuộc hạ cũ của mình đến tìm, để lại chuốc thêm phiền não. Sư phụ đã không có ý tranh hùng, sao ta lại không thể ôm ấp ba vị thê tử, sống những ngày phong lưu nhàn hạ?" Nhất Linh xác định rõ tư tưởng liền mở mắt ra.

Kim Phụng Kiều càng làm nũng hơn: "Nếu chàng còn nhắm mắt giả thần tiên trong miếu nữa, thiếp sẽ nổi nóng lên bây giờ!"

Thủy Liên Nhu cũng nói: "Phải đấy! Nhất Linh, chàng nói đi, rốt cuộc chàng có lai lịch như thế nào?"

Vạn Tiểu Hà tiếp lời: "Đại ca có phải là đệ tử của giáo chủ không?"

Nhất Linh ba thê tử, cười hì hì: "Thật bắt ta phải nói sao?"

Cả ba cùng gật đầu.

"Vậy phải được thưởng cái gì chứ?" Nhất Linh vênh mặt lên.

"Đúng là vô lại!" Kim Phụng Kiều nổi giận thụi vào vai Nhất Linh. Vạn Tiểu Hà chau mày: "Bọn thiếp có thứ gì có thể cho đại ca được chứ?"

"Có đấy!" Nhất Linh hớn hở: "Mỗi người một cái hôn. Bằng không, có đánh chết ta cũng không nói!"

Ba nữ nhân nhìn nhau, vừa tức vừa buồn cười. Kim Phụng Kiều vặn mũi Nhất Linh, giọng không nhượng bộ: "Chàng nhất định không nói phải không?"

Thuỷ Liên Nhu mềm lòng: "Thôi được rồi, không đấu lại huynh ấy đâu."
Đoạn ngồi sát tới, hôn lên môi Nhất Linh.
Vạn Tiểu Hà đỏ mặt, làm theo Thủy Liên Nhu. Hai người đã hôn rồi, Kim Phụng Kiều cũng đành phải thuận theo, nhưng lại chì chiết: "Đúng là một kẻ vô lại!"
Vạn Tiểu Hà gật đầu: "Đại ca thực sự có chút vô lại đó."
Thuỷ Liên Nhu cười : "Vô lại, nói đi!"
"Chà, thơm quá!" Nhất Linh chép miệng nói: "Thôi được, ta nói đây. Ngày trước khổ đấu hai hội, ta là Nhất Linh hòa thượng. Đêm nay đại chiến tam nữ, ta là Vương Nhất Linh công tử. Còn về chuyện Thiên Long gì đó, bản công tử không biết gì hết, càng không phải là có quan hệ gì cả."
"Không được!" Cả ba cùng đồng thanh: "Chàng không thành thật!"
Kim Phụng Kiều tức sôi máu: "Lợi dụng người ta rồi, lại giở trò này ra gạt người. Tỉ muội đâu, tuyệt đối không thể tha cho hắn được!"
Vạn Tiểu Hà cũng thêm vào: "Phải đấy, đại ca thật là xấu, toàn lừa người ta. Không thể tha cho huynh được!"
Thế là ba người bắt đầu tác quái, người lay, người đấm đến nỗi một lúc sau ai nấy đều thở hổn hển. Nhất Linh mặc kệ cho ba nữ nhân hành hạ, lòng mừng hớn hở, nghĩ thầm, các nàng cứ cấu véo cho thỏa thích, cả ba không một mảnh vải che thân, mỗi lần động tay là đều như tiên đang múa, như thế làm sao không khiến người ta chết mê chứ!
Ba người đánh đấm mãi, thấy Nhất Linh không những không có ý đầu hàng, ngược lại càng lúc càng tỏ ra đắc chí, bắt đầu nổi giận thực sự. Thuỷ Liên Nhu gằn giọng: "Tên vô lại này, chúng ta chẳng làm gì được hắn đâu! Vạn Tiểu Hà lắc đầu ngán ngẩm: "Phải đấy, đại ca đúng là thiên hạ đệ nhất vô lại!
Kim Phụng Kiều đảo mắt: "Muội có một ý này, chúng ta bỏ đi, ai về phòng

nấy..."

Chưa dứt lời, Nhất Linh đã nhảy dựng lên: "Các bà cô tốt của tôi ơi, sao lại có thể nghĩ ra cách này chứ?"

Thủy Liên Nhu, Vạn Tiểu Hà thấy thế cùng vỗ tay: "Ý hay lắm!" Đoạn cùng trèo xuống giường, Nhất Linh hốt hoảng, dang rộng cánh tay ghì cả ba người vào lòng, nói nhanh: "Không được!"

Kim Phụng Kiều khoái chí: "Vậy chàng phải thành thật khai báo!"

"Việc này..." Nhất Linh còn do dự, Kim Phụng Kiều lấn tới ngay: "Tỉ muội đâu, đi thôi!" Ba cô nương, người luồn xuống, kẻ trèo trên, toan thoát ra khỏi tay Nhất Linh. Nhất Linh kinh hãi, ra sức kéo lại, kêu lên liên tiếp: "Được rồi, được rồi, ta đầu hàng, ta sẽ nói, sẽ nói."

Cả ba đắc ý, đồng thanh: "Nói ngay!"

Nhất Linh ngồi thẳng dậy, nhìn ba người: "Ta hỏi một câu trước đã, có quan hệ với Thiên Long thì sao, mà không có quan hệ gì thì sao?"

Vạn Tiểu Hà nói: "Nếu có quan hệ với Thiên Long, vậy thì mời đại ca hãy dẫn bọn muội đi gặp Thiên Long lão nhân gia."

"Nếu như Thiên Long đã qua đời rồi thì sao?"

"Không thể nào!" Cả ba cùng thốt lên. Kim Phụng Kiều nói: "Hôm qua Lưu bá bá đã nói, năm nay Thiên Long không quá trăm tuổi, tuyệt đối không thể chết được."

Nhất Linh trễ miệng: "Bọn họ thì biết cái gì?"

Vạn Tiểu Hà nghĩ một hồi rồi nói: "Giáo chủ người cho dù đã đăng tiên cũng nhất định sẽ truyền lại đệ tử. Chúng ta đi tìm đệ tử của người vậy."

"Tìm được đệ tử của ông ấy thì sao nào?"

"Mời người ấy thống lĩnh hai mươi vạn thuộc hạ cũ của Nhân, Địa lưỡng đàn nhà muội, rồi lại triệu tập nhân mã của Thiên tự đàn, xây dựng lại Thiên Long giáo. Ngày hai tháng hai sang năm, lên Thái Sơn tranh hùng."

Nhất Linh lè lưỡi, nghĩ: "Quả nhiên là như vậy!"
Kim Phụng Kiều đẩy mạnh Nhất Linh: "Đừng có ngẩn ra như thế! Ta hỏi chàng, chàng có phải là đệ tử của Thiên Long không?"
Nhất Linh cười hì hì: "Phải thì sao, không phải thì sao? Phụng tỉ, Liên tỉ, các người đều là người của Hiệp Nghĩa Đạo. Nếu ta là đệ tử của Thiên Long, như thế chúng ta sẽ trở thành kẻ địch của nhau rồi?"
"Nói lung tung!" Thủy Liên Nhu thốt lên: "Chàng là phu quân của bọn thiếp. Chàng là người phe nào, bọn thiếp cũng là người phe ấy, sao có thể trở thành kẻ địch của nhau được!"
Kim Phụng Kiều gật đầu: "Phải đấy, phu thê như nhất. Chàng thế nào, bọn thiếp cũng thế."
Nhất Linh không ngờ hai nàng lại thâm tình đến vậy, trong lòng cảm động, hôn lên môi của cả hai người, nói: "Thật đúng là hảo tỉ tỉ của ta."
Kim Phụng Kiều hứng thú, vỗ tay: "Như vậy chàng thừa nhận rồi, chàng là truyền nhân của Thiên Long!"
Nhất Linh thở dài một tiếng nói: "Xem các nàng vui mừng kìa! Cứ cho ta là truyền nhân của Thiên Long đi, liệu có ích gì với các nàng nào?"
Kim Phụng Kiều nhăn mặt: "Chàng nói kiểu gì vậy? Nếu chàng là truyền nhân của Thiên Long, cũng có nghĩa là Thiên Long thế hệ mới. Bọn thiếp là thê tử của chàng, nghĩ xem vào đại hội Thái Sơn năm tới, sẽ có bao nhiêu ánh mắt ngưỡng mộ nhìn bọn thiếp chứ?"
Thủy Liên Nhu nói: "Đúng thế, tục ngữ có câu phu vinh thế quý. Phu quân của bọn thiếp là thiên hạ đệ nhất nhân, trên mặt bọn thiếp không biết rạng rỡ đến chừng nào!"
Vạn Tiểu Hà góp vào: "Thiếp từ nhỏ nằm mơ cũng hy vọng phu quân tương lai của mình sẽ là một đại anh hùng khiến cho hàng vạn người phải ngưỡng mộ, giống như Thiên Long lão nhân gia vậy."

"Anh hùng thì có gì là hay ho chứ?" Nhất Linh chau mày vung tay: "Ngày nào cũng đánh đánh giết giết, tranh đoạt hư danh, cướp quyền tiến vị. Đời người chẳng qua có mấy chục năm, vì sao không dành những thời gian ấy cho người trong lòng mình, ngao du sơn thủy, đắm trong ái tình, sống một đời thần tiên không vướng bận?"

"Thật chẳng có chí tiến thủ chút nào!" Kim Phụng Kiều nghiến răng kèn kẹt.

Thủy Liên Nhu nói: "Phải đấy, Nhất Linh à! Ngày ngày ở bên người mình yêu đương nhiên là tốt, song nam tử hán trời sinh ra là phải làm nên sự nghiệp. Nếu ngày nào cũng bám lấy phụ nữ, người ta sẽ bảo chàng là ham mê nữ sắc đó."

"Ham mê nữ sắc thì có gì là không tốt?" Nhất Linh thản nhiên: "Phụ nữ là tạo vật đẹp nhất, thuần khiết nhất, dịu dàng nhát, mềm mại nhất trên thế gian này, còn đẹp hơn những loài hoa đẹp nhất đến cả chục lần, hấp dẫn hơn cả trăm lần so với những thứ rượu ngon nhất. Ta thích lúc nào cũng ở bên các nàng, để cho các nàng một năm ba trăm sáu mươi ngày phải say sưa mê mẩn!" Vừa nói vừa lắc lư cái đầu.

Ba nàng cùng phá lên cười. Vạn Tiểu Hà lắc đầu: "Nếu là đại ca của thiếp sẽ không như vậy. Huynh ấy cả ngày chỉ nghĩ làm thế nào để trở thành một đại anh hùng tài ba, sau này tương lai tương trợ Thiên Long, nổi danh khắp thiên hạ. Đáng tiếc huynh ấy đã chết rồi." Nói đoạn, hai mắt đã ngấn lệ vòng quanh.

Thủy Liên Nhu vội đưa tay ôm lấy nàng an ủi.

Kim Phụng Kiều nói: "Ca ca mội cũng vậy. Huynh ấy vì luyện võ, hơn hai mươi tuổi vẫn chưa thành thân, bảo ít nhất cũng phải chờ đến sau ngày hai tháng hai sang năm. Ca ca quả là người có chí khí nhất, đáng tiếc là huynh ấy đã dớm về rồi." Nói xong nước mắt cũng bắt đầu rơm rớm.

Nhất Linh cúi xuống hôn nàng, thở dài: "Được rồi, được rồi, nàng đừng có đau lòng nữa."

Kim Phụng Kiều vòng tay ôm cổ Nhất Linh, dịu dàng: "Nhất Linh! Nếu chàng đúng là truyền nhân của Thiên Long, chàng hãy dốc sức thể hiện, sang năm đoạt lấy chức bá chủ võ lâm. Như vậy, ca ca thiếp cho dù có ở dưới cửu tuyền cũng cảm thấy vui vì có được một người em rể như chàng."

Nhất Linh không chịu nổi nhất là vẻ ngọt nhạt của phụ nữ. Phụng Kiều dịu dàng như vậy khiến cho tim cậu bỗng nóng rực lên, thiếu chút nữa thì mở miệng thừa nhận mình không những là truyền nhân, mà còn là phiên bản của Thiên Long nữa. Truyền nhân của Thiên Long, cho dù có học hết thần công từ sư phụ, võ công thâm hậu thế nào cũng không thể sánh được với thầy. Thế nhưng bằng Truyền đăng đại pháp, tuyệt học võ thượng của Thiên Long đã hòa làm một vào cơ thể Nhất Linh, Nhất Linh bây giờ cũng giống như bản thân Thiên Long vậy, thậm chí còn có một cơ thể trẻ trung cường tráng hơn.

Nhưng ngay lập tức Nhất Linh đã kiềm chế được bản thân, không phải nghĩ nhiều cũng có thể ý thức được, một khi cậu thừa nhận nói ra khỏi miệng, cậu lập tức sẽ trở thành trung tâm chú ý của cả võ lâm, sẽ có vô số người kéo tới, vô số chuyện xảy ra. Cậu sẽ không có nổi một khắc yên bình, nói gì đến chuyện ngày nào cũng ung dung tự tại sống trong vòng tay của ba ái thê kiều mỹ.

Trong khoảnh khắc ấy, Nhất Linh đã hạ một quyết tâm sắt đá, quyết không để lộ thân phận của mình, thầm nghĩ: "Muốn ta ngày nào cũng đi tranh danh đoạt lợi mà không có thời gian đi yêu phụ nữ, ta thà chết còn hơn!"

Nhất Linh thở dài một tiếng, giọng rầu rĩ: "Hảo tỉ tỉ, nàng nói khiến tim ta tan nát cả ra rồi. Lúc này ta thực sự hy vọng mình là truyền nhân của Thiên Long, có được những tuyệt kỹ bất thế ây, tại võ lâm đại hội trên đỉnh Thái

Sơn sang năm, đánh bại mọi anh hùng thiên hạ, đem lại vinh quanh cho bản thân, cho ba vị ái thê và cho cả ca ca của Phụng tỉ và Tiểu Hà nữa."
Nhất Linh rầu rầu đến độ thiên sầu địa thảm, giọng thoắt trở nên thương tâm vô cùng. Ba mỹ nhân lập tức không nghi ngờ gì lời nói của cậu, tuy trong lòng có chút thất vọng, song luôn cảm thấy Nhất Linh đúng là chân tình.
Kim Phụng Kiều ôm lấy Nhất Linh, an ủi: "Thôi bỏ đi, mọi thứ đều được số phận sắp đặt cả!" Vạn Tiểu Hà cũng đưa tay vỗ về Nhất Linh, nói: "Hảo đại ca, việc này không thể trách huynh được."
Nhất Linh làm ra vẻ khó xử: "Thực sự không trách ta sao?"
Cả ba cũng gật đầu.
Nhất Linh mừng rỡ: "Thật không trách ta thì hãy cùng ta vui một lúc nào."
Liền kéo cả ba người ghì lại.
Trong cơ mây mưa, bỗng vang lên tiếng Cố đại nương dằn giọng bên ngoài: "Tiểu Hà, Tiểu Hà!"
Cả bốn người sực tỉnh, khi ấy mới phát hiện mặt trời đã lên tự khi nào. Vạn Tiểu Hà hốt hoảng chồm dậy, đáp lại: "Nhũ nương, con ở đây!
Cố đại nương lặng người một lúc mới nói: "Con ở trong phòng người khác làm gì vậy?"
Vạn Tiểu Hà luống cuống, Kim, Thủy cũng vừa lắp bắp vừa xấu hổ, thu người vào trong chăn, ngay cả hơi thở cũng cố nén lại.
Đột nhiên Nhất Linh nhảy vùng dậy, cười hà hà, nói lớn: "Đại nương, nói cho bà hay, không chỉ Tiểu Hà ở đây, hai vị thê tử còn lại của ta cũng ở đây. Tam nữ đồng sàng, bà có gì chỉ giáo không?"
"Ây a!" Ba người cùng thốt lên, người nào người ấy ngượng đỏ tím mặt. Chuyện chung chăn chung giường như vậy lại còn có thể hỏi người khác có gì chỉ giáo, thật đúng là...
Kim Phụng Kiều điên tiết, hất mạnh Nhất Linh, kéo mạnh hai mép cho

miệng cậu ngoác ra, nghiến răng: "Chàng không lên tiếng, sợ người ta không biết sao?"

Thủy Liên Nhu, Vạn Tiểu Hà cũng vừa bực mình vừa xấu hổ, nhưng nhìn thấy Nhất Linh liên tục kêu trời, lại cảm thấy buồn cười. Rốt cuộc, đến khi ăn cơm trưa bốn người mới dậy.

Ba cô nương vất vả cả đêm, bụng trống rỗng nên không muốn uống rượu, mỗi người chì làm một bát cơm. Nhất Linh cùng Cố đại nương, ngũ lão và Lưu, Trương cùng thưởng tửu thương nghị.

Sau ba tuần rượu, Lưu Thế Vinh nói: "Vương hiền tế, ta và Trương huynh đã thương lượng cả rồi. Hiền tế võ công tuyệt thế, chúng ta quyết định tại đại hội của Hiệp Nghĩa Đạo này sẽ tiến cử hiền tế làm minh chủ. Nếu hiền tế thành công, bốn nhà chúng ta cũng được thơm lây."

"Không được! Lưu Thế Vinh chưa dứt lời, Cố đại nương đã lên tiếng phản đối: "Nó là cô gia của Vạn gia chúng tôi, chỉ có thể giúp sức hco Vạn gia thôi!"

"Đại nương, chuyện này bà sai rồi! Lưu Thế Vinh bác lại: "Không nói trước đây chúng ta là thông gia, bây giờ cả Tiểu Hà, Phụng Kiều cũng đều là thê tử của Vương hiền tế, cũng là người một nhà. Chúng ta đồng tâm hiệp lực, nhất trí tiến cử Vương hiền tế là được rồi, còn phân ta ngươi làm gì nữa?"

Thực ra nhất trí tiến cử Nhất Linh, câu này mới là điều mà Lưu Thế Vinh muốn nói. Nhất Linh võ công kinh người đương nhiên không phải chuyện giả, nhưng thực lực của năm lão nhà họ Vạn, e cả ngũ đại môn phái cũng không thể đấu lại. Có một lực lượng như vậy hậu thuẫn, có chuyện gì mà không thể thành công?

Lưu, Trương hai người đều là những lão giang hồ thành tích điểm này làm gì mà không tính đến? Giang Nam tứ đại thế gia danh lừng võ lâm nhưng thực

ra không có nhân vật nào kiệt xuất, trong khi đó Vạn gia thế lực khiếp người lại không có chút danh vọng gì, hai bên kết hợp thì quả là chuyện đáng mừng. Trong lòng Lưu Thế Vinh và Trương Bính Nam đúng là đang tính như thế. Nghe thấy Cố đại nương phản đối, hai người đều thầm cười: "Bà lão này gài đến hồ đồ rồi!"

Nào ngờ về căn bản họ đã dự liệu sai hết!

Cố đại nương vênh mặt lên, nói: "Cái gì mà đúng với sai? Không được là không được! Vạn gia không muốn cô gia làm minh chủ gì đó của Hiệp Nghĩa Đạo."

Nhất Linh hớn hở, nâng cốc lên, nói: "Đúng thế! Xin kính đại nương, ây a!" Thì ra, dưới gậm bàn, Kim Phụng Kiều đang dẫm lên chân cậu.

Lưu, Trương đều cảm thấy ngượng nghịu, nhìn nhau. Trương Bính nam quay sang nói với ngũ lão: "Năm vị tiền bối, chuyện này cả hai bên đều có lợi mà! Tại sao lại không được cơ chứ?"

Năm lão nhân có vẻ hòa nhã hơn Cố đại nương. Triệu Tiêu vừa nói vừa cười: "Đề nghị của hai vị vốn là rất tốt. Có điều Vạn gia không quen với chuyện tranh cường đấu thắng với người ta, vì thế không ủng hộ cô gia chúng tôi cạnh tranh chức minh chủ gì đó."

Cả Lưu Thế Vinh, Trương Bính Nam đều như chưa tỉnh ra, còn muốn thuyết phục thêm, Phụng Kiều đã lên tiếng: "Lưu bá bá, Trương bá bá, chuyện này hãy gác sang một bên đã, chúng ta nên thương lượng xem hôm nay khởi hành hay là đợi đến sáng mai?"

Nghe Kim Phụng Kiều nói thế, Vạn Tiểu Hà thấp thỏm suốt từ lúc đầu khi ấy mới thở phào. Nàng là dòng dõi thuộc hạ cũ của Thiên Long, Phụng Kiều lại là nữ chủ nhân của Kim gia, một trong tứ đại thế gia của Giang Nam Hiệp Nghĩa Đạo. Về lý mà nói, Phụng, Liên hai người đương nhiên đều hy vọng Nhất Linh làm minh chủ của Hiệp Nghĩa Đạo. Nhưng Nhất Linh

cũng lại là cô gia của nhà họ Vạn, có thể coi là người của phía Thiên Long, Kim, Phụng hai người nếu như ủng hộ đề nghị của Trương, Lưu thì Vạn Tiểu Hà quả là khó xử, không ngờ Phụng Kiều khi ấy lại phóng khoáng như vậy.

Trong lòng Vạn Tiểu Hà không khỏi cảm kích, đưa tay dưới gầm bàn nắm chặt lấy tay của Kim Phụng Kiều. Phụng Kiều quay sang mỉm cười với nàng, Thủy Liên Nhu để ý đến phản ứng của Tiểu Hà từ lâu, cũng gắp thức ăn bỏ vào bát nàng, nói: "Ăn nhiều vào một chút!"

Giọng nói đầy sự yêu thương, Vạn Tiểu Hà càng muôn phần cảm kích.

Cố đại nương cũng để ý đến cử chỉ của Thủy Liên Nhu, khuôn mặt lúc nào cũng lầm lầm khi ấy bỗng nở nụ cười: "Tiểu Hà tính nết yếu đuối, các cô phải chăm sóc nó nhiều một chút đấy!"

"Hai vị tỉ tỉ yêu quý con nhất mà!" Vạn Tiểu Hà nũng nịu với nhũ nương.

Cả ba nữ nhân cùng nhìn nhau cười.

Khi ấy Trương Bính Nam nói: "Giang Nam tứ đại thế gia từ trước đến giờ cùng tiến cùng thoái. Nhưng từ sau khi cháu trai của Chu Long yểu mệnh đến nay, Chu gia đã không còn người nối dõi. Chu gia hiện nay chỉ còn hai tỉ muội, đại tỉ đã vào hoàng cung, tiểu nha đầu Chu Tuyên lại rất ít lộ diện. Lần này Lưu gia có chuyện, Chu gia ở gần nhất, vậy mà không được đến một lời hỏi thăm. Vì thế ta nghĩ không cần thiết phải đợi họ nữa, chúng ta đi trước!"

Lưu Thế Vinh thở dài: "Còn nhớ năm xưa, Chu Thái gia Chu Tâm Kiếm một đời hùng kiệt, anh hùng xuất chúng không ngờ hậu nhân lại điêu linh đến như vậy. Ây, Chu gia xem như đã hết rồi!

Kim Phụng Kiều nghe vậy, cũng chạnh lòng nghĩ đến vận mệnh nhà mình, đưa tay xuống dưới gầm bàn nắm chặt lấy tay Nhất Linh.

Nhất Linh hiểu tâm trạng khi ấy của nàng, liền ghé sát tai Phụng Kiều nói

nhỏ: "Chúng ta sẽ sinh mười đứa con trai, chín đứa đầu đều mang họ Kim, đến đứa cuối cùng mới mang họ Vương, được chứ?"

Linh thứu phi long

Dịch giả: Tiêu Dao Tử

Chương 28

Ngồi quanh bàn khi ấy đều là cao thủ võ lâm, công phu mà Nhất Linh dùng lại không phải là Tụ âm thành tuyến. Tuy là ghé sát bên tai, song ai cũng có thể nghe rõ mồm một. Đới Hải Sinh là người phá lên cười trước tiên, tiếp đó cả bàn cùng cười.

Kim Phụng Kiều xấu hổ đỏ mặt, bấm vào tay Nhất Linh một cái thật đau, song thực ra trong lòng lại vui như mở cờ. Phải biết rằng, Trung Hoa thời đó, để con trai mang họ mẹ là chuyện vô cùng mất thể diện của đàn ông. Nhất Linh chịu làm như vậy, chứng tỏ đã sẵn sàng làm mọi điều vì thê tử.

Kim Phụng Kiều cố gắng không tỏ ra luống cuống, nói nhanh: "Hai vị bá bá đã nói như vậy, thế thì chúng ta sẽ khởi hành sau khi ăn xong."

Kim kia lắm tiền nhiều của, tuấn mã khinh xa muốn gì có nấy, Kim Phụng Kiều vốn muốn mọi người cưỡi ngựa cùng đi, nhưng Nhất Linh lại khăng khăng đòi ngồi xe, cả Vạn gia ngũ lão cũng muốn đi xe, rốt cuộc là đem theo hai cỗ xe lớn. Nhất Linh cùng ba ái thê một xe, năm người Triệu Tiêu ngồi xe thứ hai. Cố đại nương, Lưu, Trương cưỡi ngựa, hộ tống trước sau đều có gia đình của cả ba nhà.

Nhất Linh ngồi xe chẳng qua cũng là để được gần gũi ba ái thê. Lúc hứng thú nổi lên, không cần biết là ngày hai đêm, là ngoại ô hoang vắng hay trong thành nhộn nhịp, cũng làm vài trận mây mưa, khiến cho cả ba nàng mệt bả người. Ba người nhiều lúc cảm thấy xấu hổ, nhưng không làm gì được trước ma công khủng khiếp của Nhất Linh, xoay sở thế nào cũng không cự tuyệt được.

Cố đại nương luôn luôn để ý đến Vạn Tiểu Hà. Tuy bà không chút bằng lòng với cung cách sinh hoạt của bốn người, song trên khuôn mặt Tiểu Hà lúc nào cũng là niềm vui vô bờ, vì thế cũng phải cố nén không nổi giận.

Qua sông Trường Giang, đi được mấy ngày, bỗng nhiên Kim Phụng Kiều nhớ tới một chuyện, thốt lên: "Ây a, thật là, chúng ta đã đến địa bàn của Nhất Linh rồi, sao lại không gọi địa đầu xà ra mời khách chứ?"

Thiết Huyết Minh xưng hùng một dải bắc Giang Nam Hà, vì thế qua sông Trường Giang ngược bắc là có thể coi như địa bàn của Thiết Huyết Minh.

Thủy Liên Nhu, Vạn Tiểu Hà cũng sực nhớ ra, liền đồng thanh: "Nhất Linh, mau mời khách!"

Nhất Linh lục lọi khắp người mình, cười: "Nhưng ta là một gã nghèo rớt, lấy gì mà mời các nàng bây giờ?"

Kim Phụng Kiều lên giọng: "Không cần biết! Đến địa bàn của chàng, chàng phải mời khách mới đúng đạo. Chúng ta gọi đây là đánh tiếng, chàng không có tiền, hãy gọi thủ hạ của chàng đến. Thiết Huyết Minh có những bảy vạn đệ tử, là bang hội lớn nhất trong Hắc đạo hiện nay, giàu có đến mức nào mà chàng bảo không có tiền!"

Nhất Linh chau mày khổ mặt: "Các bà cô ơi, các nàng cũng biết là ta trốn đi. Nếu để các huynh đệ trong minh biết được, nhất định sẽ bắt ta về làm lại minh chủ. Ta làm con rùa rụt cổ còn chưa được nữa, sao còn dám làm gà trống dương uy? Các nàng hãy tha cho ta đi!

Thủy Liên Nhu nghĩ một hồi rồi nói: "Cũng phải, bây giờ chúng ta đi chúc thọ Phương đại hiệp, nhân đó tham gia đại hội tiến cử minh chủ của Hiệp Nghĩa Đạo. Thiết Huyết Minh lại là bang hội Hắc đạo, tốt hơn hết là không nên dính vào."

Nhất Linh ôm chầm lấy Thuỷ Liên Nhu, hôn một cái lên má: "Vẫn là Liên tỉ hiểu ta nhất. Lấy được ba nàng ta đã phải vượt qua biết bao khó khăn, nếu lại phải làm Minh chủ của Thiết Huyết Minh, Hắc đạo, Hiệp Nghĩa Đạo, thuộc hạ của Thiên Long nữa thì suốt ngày chạy ngược chạy xuôi, công lao cưới vợ của ta thành công cốc à?"

Cả ba cô nương đều không lene tiếng, trong lòng bực bội bứt rứt. Thân phận phức tạp của Nhất Linh đúng là hiếm thấy trong võ lâm, vừa dính dáng đến Hiệp Nghĩa Đạo, lại liên quan đến thuộc hạ cũ của Thiên Long, lại vừa là long đầu của đệ nhất bang hội, Hắc đạo nữa. Nếu như ở thời điểm bình thường, thì khéo xoay cũng có thể xong, đằng này lại đúng vào lúc trước khi Thiên Long xuất thế, tất cả các phái đều phải ra mặt tranh đấu với nhau, nếu có một điều bất trắc thì thật không biết hậu quả sẽ như thế nào.

Vạn Tiểu Hà đột nhiên nắm chặt tay Thủy Liên Nhu và Phụng Kiều: "Liên tỉ, Phụng tỉ, muội sợ lắm!

Thủy Liên Nhu vội ôm lấy nàng: "Đừng sợ, cho dù thế nào, tỉ muội chúng ta cũng tuyệt đối không chia cách!"

Kim Phụng Kiều nắm chặt tay Vạn Tiểu Hà: "Cho dù muội là người của Thiên Long, ta là người của Hiệp Nghĩa Đạo, nhưng có một câu này: chúng ta đều là thê tử của Nhất Linh, mọi thứ đều sẽ nghe theo huynh ấy. Huynh ấy theo Thiên Long, chúng ta cũng sẽ theo Thiên Long, huynh ấy theo Hiệp Nghĩa Đạo, chúng ta cũng theo Hiệp Nghĩa Đạo."

Vạn Tiểu Hà nghĩ một hồi, giọng kiên quyết: "Được, kể cả nhũ nương chó chửi mắng muội, muội cũng không quan tâm! Ba người cùng nắm chặt tay

nhau, trong lòng hạ quyết tâm bất chấp tất cả.

Thực ra, áp lực mà hai bên phải chịu đựng là rất lớn. Không nói Thủy Liên Nhu, cả Kim Phụng Kiều và Vạn Tiểu Hà đều là những nhân vật quan trọng của hai phía. Một khi Thiên Long và Hiệp Nghĩa Đạo trơ thành hai phe đối địch, hai người bọn họ sẽ đều bị cuốn vào trong vfong xoáy hận thù ấy mà không hề có sự lựa chọn nào. Còn nếu nói theo cách hôm nay, Nhất Linh hướng về phía nào, mấy người họ sẽ toàn tâm đi theo phía ấy, như vậy có nghĩa tất sẽ có người trong số họ phải phản bội lại xuất thân của mình.

Ba người trở nên hết sức căng thẳng. Nhất Linh bèn lên tiếng: "Các nàng lo lắng vô ích rồi!" Đoạn cười ha hả: "Ta ấy à, không theo Thiên Long mà cũng chẳng cần Hiệp Nghĩa Đạo. Nếu hai bên xảy ra đánh đấu, ta sẽ nhìn ngọn núi nào cao nhất rồi đưa các ba ai thê lên đó, vừa uống rượu vừa xem kịch hay!"

Ba nàng nữa muốn cười nữa không, cùng thở dài một tiếng, khoanh tay đứng nhìn quả là dễ chịu hơn nhiều so với làm phản đồ.

0O0

Đêm hôm ấy dừng lại nghỉ ngơi. Vừa mới ăn tối xong, Lưu Thế Vinh, Trương Bính Nam hào hứng vào phòng Nhất Linh. Lưu Thế Vinh nói: "Hiền tế, cháu gái à, tin tốt lành đây. Hiệp Nghĩa Đạo chúng ta đã xuất hiện một nhân vật thông thiên triệt địa, ngũ đại môn phái đều nhất trí quyết định tiến cử nhân vật đó làm minh chủ rồi."

"Thật vậy sao?" Kim Phụng Kiều Thủy Liên Nhu vừa kinh ngạc vừa mừng rỡ, đồng thanh: "Là ai vậy?"

Lưu Thế Vinh nói: "Là đồ đệ của Đại Ngu la hán, tên gọi Hàn Nguyệt Thanh."

"Đồ đệ của Đại Ngu la hán? Vậy nhất định là rất giỏi rồi, chỉ có điều..." Kim Phụng Kiều chau mày: "Cái tên này hình như là của một nữ nhân?"

"Đúng thế!" Trương Bính nam mặt mày rạng rỡ: "Đúng là một nữ nhân. Hơn nữa, còn là một nữ nhân rất trẻ, năm nay mới khoảng hai mươi."
"Đúng là một cô gái sao?" Kim, Thủy hai người đều ngây cả ra.
Đồ đệ của Đại Ngu la hán lại là một cô giá, ngũ đại môn phái còn nhất trí tiến cử cô ta làm minh chủ của Hiệp Nghĩa Đạo. Chuyện này thật khiến người ta khó tin.
Nhất Linh nổi hứng hỏi ngay: "Vậy thì tốt quá, trông cô ta thế nào?"
"Đẹp như thiên tiên giáng thế!" Lưu Thế Vinh cười khà khà: "Cái này là hợp khẩu vị của hiền tế nhất rồi! Có điều ta thấy hiền tế không có hy vọng đâu, một là bởi cháu đã có đến ba vợ, hai là cô Hàn Nguyệt Thanh này có biệt danh là quảng hàm tiên tử, nghĩa là lạnh như cung trăng ấy, cháu hiểu chứ?"
"Thế thì càng tốt rồi!" Nhất Linh xoa xoa nắm tay, bỗng nhìn thấy ánh mắt hằn học của cả ba ái thê, vội cười trừ: "Ta không phải có ý đó, ta muốn nói... cái này... hãy, các nàng biết rồi mà!"
Ba cô nương vừa tức vừa buồn cười. Thủy Liên Nhu nghiến răng; "Bọn thiếp biết chàng là đồ..." Trước mặt Lưu, Trương nhị lão, hai chữ háo sắc không dám nói ra. Kim Phụng Kiều hừm lên một tiếng: "Chàng cẩn thận đấy!"
Nhất Linh gật đầu: "Phải phải, nhất định rồi, nhất định rồi!"
Lưu, Trương hai người cố nhịn cười. Trương Bính Nam giữ vẻ mặt nghiêm chỉnh, nói: "Còn một tin không tốt nữa, Linh Phụng đã xuất hiện rồi!"
Kim, Thủy, Vạn mấy người cùng giật mình: "Là chính bản thân Linh Phụng sao?"
"Không phải, nhưng nghe nói còn lợi hại hơn cả Linh Phụng nữa! Nghĩ cũng phải, một cô gái trẻ, nếu như không có bản lĩnh thật sự làm sao dám đại diện cho Linh Phụng đến tham gia Thiên Long đại hội chứ?"

"Cũng là một cô gái trẻ sao?" Nhất Linh hớn hở thốt lên.
"Đúng vậy, nghe nói cũng là xinh đẹp tuyệt trần."
"Hay quá, cô ta tên là gì vậy?"
"Lý Thanh Dao, ngoại hiệu Côn lôn ngọc phụng. Bây giờ trên giang hồ đã xếp cô ta ngang hàng với Hàn Nguyệt Thanh rồi." Đoạn khẽ ngâm nga: "Quảng Hàm Tiên Tử, Côn Lôn Ngọc Phụng, Thanh Dao Nguyệt Thanh, bình thế song anh."
"Trời, thật hay quá đi mất!" Nhất Linh tất xấu khôn sửa, hứng chí khoa chân múa tay. Ba nữ nhân đều nhìn cậu tức tối, nếu không phải ngại Lưu, Trương hai lão thì cả ba sớm đã ra đòn với Nhất Linh rồi.
Lưu Thế Vinh nói: "Bây giờ chỉ có Thiên Long là chưa xuất hiện. Hiệp Nghĩa Đạo, Linh Thứu Cung đều đã thay người mới, không biết Thiên Long có gì thay đổi không nữa?"
Nói đến Thiên Long, Vạn Tiểu Hà lẳng lặng cúi đầu xuống, Kim Phụng Kiều, Thủy Liên Nhu cũng im lặng không lên tiếng.

0O0

Hôm sau cả đoàn lại lên đường. Khác hẳn mấy ngày trước, Nhất Linh không còn lấy ba ái thê làm thú vui nữa, mà cứ nhìn ngược ngó xuôi suốt dọc đường, không nói cũng biết là cậu hy vọng có thể tình cờ thấy được Quảng Hàm tiên tử hay Côn Lôn ngọc phụng rồi. Tuy biết hy vọng là rất mông lug, song trong lòng lại háo hức đến khó chịu, không có hy vọng cũng phải thử một phen.
Nào ngờ mỹ nữ chẳng thấy đâu, lại còn tự gây ra tai họa. Đang lúc nhìn ngược ngó xuôi, lại vô tình bắt gặp ánh mắt của một hán tử bên đường, dù đã hốt hoảng rút đầu lại, song cũng đã quá muộn.
Hán tử đó chính là Hoa Ban, đàn chủ Bảo đàn, một trong Long, Hổ, Báo tam đàn dưới quyền của Tân Vô Ảnh, Nhất Linh còn chưa hiểu gì, lão đã tức

khắc nhận ra cậu.

Xe ngựa lắc lư vụt qua, Hoa Ban vẫn chưa lên tiếng, nhưng Nhất Linh biết lần này trốn không thoát rồi. Quả nhiên một lúc sau, Lưu Thế Vinh thúc ngựa, vẫy tay nói: "Không biết là có chuyện gì, chúng ta đã bị Thuyết Huyết Minh để ý. Lạ thật, tứ đại thế gia và Thiết Huyết Minh vốn không hề có ân oán, sao lại bám theo chúng ta?"

Lưu Thế Vinh nheo tít lông mày, vẻ mặt thập phần lo lắng. Trận chiến mấy tháng trước của Thiết Huyết Minh đã chấn động thiên hạ, Thiết Huyết Minh sau đó lập tức trở thành Hắc đạo đệ nhất bang hội, tứ đại thế gia quả là không hề muốn có một cường địch khủng khiếp như thế.

Lưu lão lo lắng, ba nữ nhân trái lại cười hớn hở, cùng nhìn Nhất Linh, thấy cậu mặt sầu mày khổ thì càng khoái chí. Kim Phụng Kiều cười vang: "Không sao đâu, cứ để bọn họ bán theo. Có người sẽ khóc đó, nhưng bá bá thì cứ vui vẻ đi!"

Lưu Thế Vinh nghe mà chẳng hiểu gì, tuy lão là giang hồ thành tinh, song cũng không đoán ra nổi huyền hư trong lời Kim Phụng Kiều.

Đến ngày thứ ba, đoàn người vào đến Lạc Dương. Cổ Uy, Tân Vô Ảnh mấy người vẫn chưa lộ diện, Nhất Linh cũng vì thế mà thở phào được đôi chút.

0O0

Lạc Dương đại hiệp Phương Kiếm Thi là đệ tử tục gia Võ Đang. Phái Võ Đang có nguồn gốc từ Võ Đang sơn ở Hồ Bắc, quyền kiếm nội gia tuy danh chấn cổ kim, song phần lớn thế lực lại được truyền thụ ở miền nam, bởi vì hơi về miền bắc chút nữa là đã sừng sừng một Thiếu Lâm Tự. Phái Thiếu Lâm chặn ngang hướng bắc, đương nhiên sẽ không để kẻ khác xâm chiếm uy phong. Tuy là nói Phật đạo đồng nguyên, nhưng suy cho cùng đã phân cành nhánh, phạm vi thế lực lại càng không thể dùng chung, việc ngấm ngầm lấn át nhau cũng là chuyện thường tình.

Vì thế từ sông Hoài trở ngược lên phía bắc gần như là thiên hạ của Thiếu Lâm, khắp thôn trại, dân chúng đều học quyền cước Thiếu Lâm. Các môn phái khác như Võ Đang, Côn Lôn tuy có quyền, song đều không phải hàng xuất chúng.

Duy chỉ có Lạc Dương là ngoại lệ, ngoại lệ ấy chính là Phương Kiếm Thi. Phương Kiếm Thi xuất thân danh gia vọng tộc, sau khi lên Võ Đang thụ giáo tuyệt nghệ đã trở về Lạc Dương, quyền kiếm song tuyệt, được võ lâm tặng cho mỹ hiệu Lạc Dương Đại Hiệp. Năm bốn mươi tuổi, Phương Kiếm Thi bắt đầu thu nhận đồ đệ. Một là vì bản thân võ công cao cường, hai là vì thế lực gia tộc hùng mạnh, do đó mà đệ tử kéo đến như mây. Trong vòng hơn mười năm đã truyền được hơn ba ngàn đệ tử ở Lạc Dương, trở thành bất thế công thần bắc phương của phái Võ Đang.

Với thành tích ấy, Võ Đang đã phong Phương Kiếm Thi làm giám viện trương lão. Kể từ khi Võ Đang thành lập đến nay, môn phái này chưa từng phong cho một đệ tử tục gia nào làm giám viện trưởng lão. Từ sự suy tôn của Võ Đang đối với Phương Kiếm Thi, có thể thấy uy tín của lão trong võ lâm lên đến mức nào.

Nhân dịp Phương Kiếm Thi đại thọ sáu mươi, đồng thời để tiến cử Minh chủ cho Hiệp Nghĩa Đạo để ngày hai tháng hai năm tới tranh bá trên đỉnh Thái Sơn, trưởng môn Võ Đang là Tử Long chân nhân cũng đến Lạc Dương, điều này càng làm tăng thêm vinh dự cho Phương Kiếm Thi.

Đại thọ sáu mươi của Phương Kiếm Thi đã làm náo nhiệt cả thành Lạc Dương. Trước hết là vì đại thọ của sư phụ, tiếp đến là mừng Hiệp Nghĩa Đạo sắp có tân minh chủ, ba ngàn đệ tử của Phương Kiếm Thi đồng thời ra sức, có thể nói đã biến cả thành Lạc Dương thành đại viện của Phương gia. Toàn thành chỗ nào cũng chăng đèn kết hoa, không khí rộn ràng, náo nhiệt. Đoàn người của Nhất Linh vừa vào đến trong thành là đã cảm nhận được khí

xung thiên ùa tới.
Lưu Thế Vinh, Trương Bính Nam đều là những người yêu danh vọng, thích thể diện, cùng nhau thốt lên: "Phương lão quả đúng là đã hưởng hết phong thú rồi còn gì!"
Giang Nam tứ đại thế gia rất có phân lượng trong Hiệp Nghĩa Đạo, vì thế vừa vào đến thành, Phương gia đệ tử đã ra tận nơi đón tiếp. Đến trước cửa Phương gia, Phương Kiếm Thi lại đích thân ra nghênh đón.
Nhất Linh nhìn Phương Kiếm Thi thân hình cao to, mặt đỏ râu dài, quả đúng là uy phong lẫm liệt.
Lưu Thế Vinh, Trương Bính Nam thi lễ xong, Kim Phụng Kiều, Nhất Linh cũng ra mắt bái kiến với tư cách vãn bối.
Quan hệ giữa phụ thân Phụng Kiều và Phương Kiếm Thi rất tốt. Lúc Phụng Kiều còn nhỏ, Phương lão cũng đã từng gặp nàng. Nói đến chuyện cả cha và đại ca Phụng Kiều đã qua đời, Phương Kiếm Thi buồn rầu tiếc nuối.
Tiếp đó giới thiệu đến Nhất Linh, Phương Kiếm Thi biết Nhất Linh là phu quân của Kim Phụng Kiều, lập tức mặt mày niềm nở: "Dáng vẻ đường đường, đúng là thiếu niên anh hùng! Phụng Kiều nghe mà vừa thẹn vừa mừng.
Lưu Thế Vinh khi ấy xen vào: "Phương đại ca, vị hiền tế này của chúng tôi không chỉ dáng vẻ đường đường, võ công càng vào loại xuất chúng. Tứ đại gia chúng tôi chuẩn bị tiến cử Vương hiền tế vào chức minh chủ Hiệp Nghĩa Đạo đấy."
"Vậy sao?" Phương Kiếm Thi ngạc nhiên nhìn lại Nhất Linh một lượt, vẻ không tin tưởng, nhưng lão là bậc am hiểu thế tình, luôn miệng nói: "Được lắm, được lắm, Hiệp Nghĩa Đạo có người tiếp nối rồi, tốt tốt!
Lưu, Trương nhìn nhau cười, rồi cùng nhìn sang Nhất Linh, Nhất Linh vẻ khó xử không biết nói gì.

Phương phủ rộng mênh mông, phòng viện dành cho tứ đại thế gia phải rẽ ngang rẽ dọc bảy tám lần mới tới. Những chỗ mà họ đi qua đều đã sắp xếp cho các cao nhân thành danh trong Hiệp Nghĩa Đạo đến trước.

Những người có thể được vào ở trong Phương phủ đều là những nhân vật danh tiếng trong Hiệp Nghĩa Đạo, lớp tiểu bối hay ít danh thì chỉ có thể tìm các quán trọ trong thành, tiền trọ đều do Phương gia chi trả, có điều phải chịu ấm ức một chút.

Lưu Thế Vinh, Trương Bính Nam đã nhiều năm là chủ nhân võ lâm thế gia, quen biết gần như khắp cả thiên hạ. Trên đường đi, hầu như không ai là không tay bắt mặt mừng, có người nhiệt tình còn kéo ra hậu viện hàn huyên chuyện cũ, vì thế chưa đến chỗ ở, hai người họ đã không thấy đâu. Nhất Linh cùng những người còn lại thì thong dong tự tại đi theo gia nhân Phương phủ.

Kim Phụng Kiều dọc đường chẳng có ai hỏi đến, nghĩ mình cũng là một trong tứ đại thé gia, từ khi phụ thân và huynh trưởng mất đi, nhân đinh tiêu tán, không tránh khỏi cảm thấy đau lòng. Liên Nhu, Tiểu Hà cùng khuyên bảo nàng, Nhất Linh thì nói: "Chi bằng chúng ta nuôi cả mười đứa con trai, cho chúng mang họ Kim nàng tuốt vậy!" Khi ấy Kim Phụng Kiều mới nở nổi một nụ cười.

Phụng Kiều đã cười, nhưng Nhất Linh lại chau mày, Thủy Liên Nhu thấy thế nói: "Nhất Linh, chàng làm sao vậy?" Nhất Linh lắc đầu: "Không có chuyện gì!"

Kim Phụng Kiều giọng quả quyết: "Chắc là vì chuyện Lưu bá bs tiến cử chàng làm minh chủ chứ gì? Hừm, thiếp biết, chàng sợ Kim gia hưởng hết lợi lộc của chàng phải không?"

Nhất Linh vội vỗ về Kim Phụng Kiều, gượng cười: "Đâu có, hảo Phụng tỉ! Nàng biết đấy, ta không những là tế tử của Kim gia mà còn là cô gia của

Vạn gia nữa, mà Hiệp Nghĩa Đạo và Thiên Long giáo lại là oan gia đối đầu của nhau."

"Vậy cũng đâu có gì?" Vạn Tiểu Hà nhẹ tênh: "Nếu chàng làm minh chủ Hiệp Nghĩa Đạo, chúng ta sẽ là người một nhà, oan gia chẳng phải đã biến thành thân gia rồi sao?"

"Nhưng Hiệp Nghĩa Đạo sao mà chịu cơ chứ?" Nhất Linh lắc đầu.

"Sao lại không chịu?" Kim Phụng Kiều nói: "Chưa chắc tất cả các mô phái trong Hiệp Nghĩa Đạo đều muốn đánh một trận đâu. Chết đến hàng nghìn hàng vạn người lại thoải mái ư? Không chịu ở đây chỉ có mình chàng thôi!"

Nhất Linh vò đầu gãi tai, thầm thốt lên: "Thật khổ hết chỗ nói!" Đột nhiên nghĩ tới một chuyện, lại thở dài: "Phải rồi, ta còn là minh chủ của Thiết Huyết Minh nữa. Hiệp Nghĩa Đạo có không còn ai chăng nữa cũng đâu đến mức chọn một đầu đảng Hắc đạo làm minh chủ của họ!

Kim Phụng Kiều ngây người ra, Thủy Liên Nhu lại nói: "Vậy có gì là không thể chứ, chàng làm minh chủ của Hiệp Nghĩa Đạo, tự sẽ yêu cầu người Thiết Huyết Minh bớt làm chuyện ác, chẳng phải là công đức vô lượng sao?"

Kim, Vạn hai người cùnng gật đầu: "Đúng thế! " Kim Phụng Kiều nhìn chằm chằm vào Nhất Linh: "Nhất Linh, nói cho chàng hay, tục ngữ có câu: phu vinh thê quý, thể diện của ba tỉ muội bọn thiếp đều gửi gắm nơi chàng. Chàng một kiếm đánh lui năm lão, ai trong bọn muội cũng biết võ công của chàng thế nào. Trừ phi Đại Ngu la hán tái thế, bằng không Hiệp Nghĩa Đạo chẳng có ai là đối thủ của chàng. Cứ coi như bọn thiếp cầu xin chàng, chàng cũng nên đi giành lấy cái ghế minh chủ ấy về chứ! Đương nhiên nếu chàng không muốn, bọn thiếp cũng không dám ép!"

Vạn Tiểu Hà, Thủy Liên Nhu cùng gật đầu: "Phải đấy!

Tuy nói là không ép, nhưng thực ra đó là sự uy hiếp lớn nhất.

Nhất Linh vò đầu bứt tai: "Hết rồi thế là hết rồi!"

0O0

Phụng gia đón tiếp khách rất nhiệt tình. Giờ cơm tối, một a hoàn đến mời Kim Phụng Kiều, bảo là với nữ khách trong danh môn, nhà trong có thiết tiệc đặc biệt do đích thân Phương phu nhân tiếp đãi.

Kim Phụng Kiều bèn mời Thủy Liên Nhu, Vạn Tiểu Hà cùng đi. Cố đại nương chỉ cần Tiểu Hà không ở trên giường với Nhất Linh là không rời xa nửa bước, vì thế cũng đi theo luôn.

Ăn tối xong, Lưu, Trương hai người vẫn chưa về. Nhất Linh cùng Vạn gia ngũ lão chuyện phiếm vài câu, không khỏi cảm thấy nhàm chán vô vị. Lúc ấy bỗng có một a hoàn khác đến mời, nói Thất phu nhân Phương gia và Kim Phụng Kiều đã bái làm tỉ muội, nghe nói Phụng Kiều mới thành thân nên mời Nhất Linh đến gặp mặt, đồng thời có chút lễ vật ra mắt.

Nhất Linh mừng rỡ, lập tức đi theo, nghĩ bụng: "Phương Kiếm Thi có tới bảy vợ, ta lại chỉ có ba, thật là vẫn còn thua kém. Song không biết Phương lão có bản lĩnh đưa cả bảy người lên một chiếc giường, mở thất mỹ đại hội không?" Lại nghĩ: "Con gái phương bắc thường thì không bằng phương nam, nhưng nếu đã xuất hiện mỹ nhân thì nhất định phải đẹp trời rung đất lở. Vị thất phu nhân ấy nhất định là một mỹ nhân rồi, không biết đẹp đến mức nào."

Rẻ ngang rẻ dọc mãi mới đến trước một căn lầu lớn, a hoàn đi trước dẫn đường vào một gian phòng. Một phụ nữ trẻ đang ngồi bên trà kỷ, thấy Nhất Linh vào liền niềm nở đứng dậy, nói: "Là Vương công tử phải không?"

Nhất Linh vòng tay: "Đúng là tại hạ!" Nhìn người phụ nữ kia, ăn mặc cao quý, dung mạo đẹp đẽ, tuy không đến mức kinh thiên động địa như trong tưởng tượng, song cũng có thể coi là mỹ nhân hiếm thấy, nhất là đôi mắt trong như nước hồ thu, thập phần quyến rũ.

Nhất Linh nói: "Phu nhân là..."

"Ta là thất phu nhân trong Phương phủ."
"Thế mấy vị ái thê của ta đâu? Phu nhân chẳng phải bảo..." Nhất Linh cảm thấy kỳ lạ.
Thất phu nhân cười nhẹ: "Chẳng trách Phụng Kiều vừa nhắc đến công tử mắt đã lúng liếng, quả nhiên là một nam tử đa tình! Công tử không phải lo lắng, Phụng Kiều muội cùng mấy người kia được đại phu nhân mời đi rồi, bảo tôi ở đây tiếp đón công tử. Sao, tôi xấu xí quá không bồi tiếp được công tử hay sao?" Nói rồi đưa cặp mắt trong veo sắc như dao liếc về phía Nhất Linh, vẻ gợi cảm vô cùng.
Nhất Linh tuy đã có đến ba ái thê, song cả ba rốt cuộc là những chính kinh nữ nhi, dù biết làm nũng, nhưng cái liếc mắt này thì Nhất Linh quả là lần đầu mới gặp, nhất thời cảm thấy lâng lâng, vội nói: "Đâu dám, phu nhân đẹp tựa như tiên nhân, nếu được phu nhân ngồi cùng, Nhất Linh này có thể ngồi đến cả trăm năm mà vẫn vui vẻ ấy chứ!"
Thất phu nhân đột nhiên đứng dậy bước tới: "Thật sao? Hay là công tử chỉ nịnh làm cho ta vui thôi?" Vừa nói vừa đi đến tận trước mặt Nhất Linh mới dừng lại, đôi mắt lúng liếng liếc nhìn.
Mỹ nhân như ngọc, mùi thơm say người, hồn phách Nhất Linh như đã bay về thiên quốc, hai mắt không chớp chằm chằm nhìn vào mặt thất phu nhân, đưa tay lên: "Vương Nhất Linh này thề với trời, đối với phu nhân thực lòng ngưỡng mộ vạn phần, nếu có nửa lời dối trá, thiên đả ngũ lôi!"
Thất phu nhân mỉm cười: "Ta từ trước đến giờ không tin vào lời thề. Nếu công tử thực sự có lòng, dám ôm ta thân mật một chút không?"
Cử chỉ của nữ nhân này quả thật không hợp tình lý, thiết nghĩ đường đường một thất phu nhân của Lạc Dương đại hiệp, sao lại có thể nói ra những lời như thế đối với một người xa lạ chưa từng gặp mặt? Cứ cho là Tình Ma mê lực khủng khiếp, song cũng không thể đến nước ấy, bởi lẽ bà ta cũng là kẻ

đã có chồng, cho dù lòng có ham muốn, nhưng chẳng lẻ không e ngại gì sao?

Tuy nhiên, Nhất Linh đầu óc đã mất hết cả sáng suốt, gan háo sắc thì lại lớn hơn bao giờ hết. Cho dù thất phu nhân không chủ động, cậu cũng sẽ tìm cách dụ dỗ, huống chi lại là tự nguyện thế này.

Nhất Linh không đáp lời, dang rộng cánh tay ra ôm chầm lấy thất phu nhân vào lòng. Phía trước sát với bộ ngực nở nang của thất phu nhân, phía sau vòng tay vuốt ve thắt lưng bà ta, nhất thời hầm hừ mấy tiếng sảng khoái, miệng tham lam ngốn ngáu đôi môi đỏ chót.

Phản ứng của thất phu nhân còn vượt xa sự tưởng tượng của Nhất Linh, hai tay vòng lấy cổ cậu, toàn thân ép sát vào người, ở trên thì ra sức hôn vào đầu lưỡi, bên dưới thì không ngừng rướn lên, áp sát vào hạ thể Nhất Linh, làm cho dục vọng của cậu mỗi lúc một trào lên dữ dội.

Đúng lúc đó, một tiếng nội quát vang lên: "Tiện nhân!"

Nhất Linh giật mình, quay đầu lại nhìn, đã thấy Phương Kiếm Thi hằm hằm xông đến, vội buông tay ra, chợt cảm thấy đại chí huyệt tên cứng, hóa ra đã bị thất phu nhân điểm huyệt, nhất thời không kịp phản ứng, đứng sững ở đó.

Trong nháy mắt ấy, Phương Kiếm Thi đã lại gần, vừa quát vừa tung một chưởng về thất phu nhân. Thất phu nhân khẽ đẩy tay làm Nhất Linh ngã nhào vào Phương Kiếm Thi, đồng thời bà ta bật người lao đến, trong tay không hiểu từ lúc nào đã cầm sẵn một cây kim thoa lấp lánh, nhanh như cắt đâm vào giữa tim Phương lão.

Cây kim thoa dài chừng một thốn, đâm vào ngực trái Phương lão ngập đến lún đầu.

Một vì cây kim thoa đã bị Nhất Linh che đi, hai vì không ngờ ái thiếp của mình lại ra tay độc ác như vậy, Phương Kiếm Thi lãnh trọn đòn thù.

Lão cố gượng thở, hai mắt trừng lên, hồn lìa khỏi xác. Ba phần tức giận,

bảy phần nghi ngờ, cho đến lúc chết lão vẫn không dá tin vào mắt mình. Nhất Linh lại càng không dám tin vào mắt mình, Phương Kiếm Thi đầu quặt ra sau, ngực bị kim thoa đâm lún, nhìn thấy rõ mồm một, song đầu óc cậu lại tự nhiên trở nên mơ hồ.

Sự nhạy bén lanh lợi của Âm Ma đâu đến nỗi bị tâm sắc che mất, hơn nữa trong cơ thể Nhất Linh lại có cả võ công của Thiên Long, Âm Ma và Tình Ma, mỗi người một vẻ. Điểm vào đại chỉ huyệt có thể khống chế được Thiên Long, song chưa hẳn đã khống chế được Âm Ma và Tình Ma. Thậm chí chỉ mỗi mình Thiên Long, một chút nội lực cỏn con của thất phu nhân thì có thể làm gì nổi Nhất Linh? Chỉ cần hơi vận khí một chút là Nhất Linh có thể mở được huyệt đạo, cứu Phương Kiếm Thi là chuyện dễ như trở bàn tay, nhưng đáng tiếc là Nhất Linh lại mơ mơ hồ hồ, để cho Phương lão phải uổng phí sinh mạng.

Sau khi Phương Kiếm Thi chết, cậu vẫn còn trong trạng thái mơ hồ, không hiểu được dụng ý thực sự của thất phu nhân là gì. Cho đến khi thất phu nhân rút nhanh kim thoa, nhét vào tay Nhất Linh, lại lớn tiếng kêu: "Giết người, cưỡng dâm!" Cậu mới sực tỉnh, thất phu nhân đúng là đang giá họa cho cậu!

Nhất Linh lập tức đứng thẳng dậy, chuyện giải huyệt đối với cậu dễ hơn trở bàn tay, tuy nhiên khi ấy đã muộn. Bên ngoài một đám đông đã xông đến, vừa thấy Phương Kiếm Thi nằm vật dưới đất, cùng hốt hoảng kêu lên: "Sư phụ, sư phụ!" Có người thì kêu: "Xảy ra chuyện gì vậy, kẻ nào đã giết sư phụ?"

Thất phu nhân giọng bi thương vạn phần: "Là hán, tên tặc tử này! Hắn định cưỡng hiếp tôi, vừa hay lão gia vào, hắn liền rút cây kim thoa trên đầu tôi đầm vào lão gia..."

Thất phu nhân áo quần xộc xệch, vẻ đau khổ vô cùng, Nhất Linh tay cầm

kim thoa, mũi kim thoa hãy còn đang rõ máu.
Đám đệ tử của Phương Kiếm Thi nhìn thấy tất cả quang cảnh đó, chính thực là bằng chứng sắt đá. Họ vừa thét lên điên cuồng lao tới, người tuốt kiếm, người thậm chítay không, đồng thanh hét lên: "Giết chết hắn đi!"
Một khi đã hiểu được âm mưu, đầu óc Nhất Linh lập tức trở nên lanh biến lạ thường. Cậu phất nhẹ hai tay, mười mấy đệ tử lao đến nhất loạt bị hất ngược lại sau, thậm chí có người còn bị văng ra tận ngoài cửa.
Nhất Linh mỉm cười, quay lại, thất phu nhân hốt hoảng lùi dần, Nhất Linh lại tỏ ra hết sức dịu dàng, cười hì hì: "Nụ hôn của phu nhân quả thật là ngọt!"
Thất phu nhân thật không ngờ rằng đến lúc này rồi mà cậu vẫn còn có thể nói ra những lời như vậy, bèn trừn mắt nhìn Nhất Linh, giống như nhìn thấy quỷ.
Nhất Linh cười ha hả, lắc người một cái lao vút ra ngoài cửa sổ, nhảy tót lên mái nhà, gọi lớn: "Cố đại nương, Cố đại nương!"
Tình Ma rất lợi hại khi đối phó với nữ nhân, song các việc khác lại không lanh lẹ. Tuy nhiên Thiên Long ngày trước đội trời đạp đất, bản lĩnh vô cùng, xử lý việc lại càng lão luyện. Âm Ma linh giác cùng quyền biến vô song, bản lĩnh đối phó thậm chí còn vượt trên cả Thiên Long.
Tình Ma gặp biến liền co ro thu lại, Thiên Long và Âm Ma trở thàn chủ nhân toàn cục, đâu để thân chủ chịu thiệt thòi.
Trong vòng tích tắc, Nhất Linh đã suy nghĩ thấu đáo một lượt sự việc. Điều quan trọng nhất là không để ba ái thê rơi vào tay nhà họ Phương, bằng không đánh chuột sợ hỏng lồng, tất sẽ bị Phung gia khống chế.
Cố đại nương ở một nơi cách đó không xa đáp lời: "Ta ở đây!"

0O0

Nhất Linh mừng rỡ, lao bắn người đi. Kim Phụng Kiều mấy người nghe thấy tiếng gọi quái lạ của Nhất Linh đều đi ra khỏi phòng nhìn lên. Kim Phụng Kiều thấy tướng công đang chạy loạn trên mái nhà người ta, trách Nhất Linh thất lễ: "Chàng làm gì vậy?"

Nhất Linh cười hì hì: "Thật không biết nói sao. Ta bị trúng mỹ nhân kế, phu quân của các nàng đã trở thành tội phạm giết người rồi!"

Cả ba người thất kinh, Kim Phụng Kiều hỏi giật: "Xảy ra chuyện gì?"

Thuỷ Liên Nhu tái mặt: "Chàng giết ai?"

Nhất Linh vẫn cười hì hì: "Giết Phương Kiếm Thi!"

Nhất Linh cười cười khiến ba ái thê bán tính bán nghi. Thủy Liên Nhu nhẹ nhàng: "Thật không?" Kim Phụng Kiều chau mày: "Chàng nghiêm chỉnh một chút có được không hả?"

Nhất Linh gật đầu: "Thật đấy, ta trúng phải mỹ nhân kế! Thất phu nhân gì đó của Phương Kiếm Thi sai nha đầu đến mời ta, nói là đã kết tỉ muội với Phụng Kiều, lại nghe nói chúng ta mới thành thân nên muốn tặng lễ vật cho ta, vì thế ta mới đi theo nha đầu. Nào ngờ chỉ thấy có một mình thấy phu nhân trong phòng, còn đứng dậy dụ dỗ ta. Các nàng biết rồi đấy, ta chịu không nổi nhất là sự cám dỗ, đương nhiene củi khô lửa mạnh, đụng cái là cháy. Khi ấy Phương Kiếm Thi đột nhiên đi vào, xông đến đánh thất phu nhân. Bà ta liền rút cây kim thoa trên đầu đâm vào tim Phương Kiếm Thi, rồi lại rút kim thoa từ tim Phương Kiếm Thi ra nhét vào tay ta, la lên rằng ta giết người cưỡng dâm, sau đó đệ tử của Phương Kiếm Thi kéo đến. Vì thế mà dù ta có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng rửa không hết tội, trở thành phạm nhân giết người không thể chối cãi được."

Nhất Linh vẫn cười cười, nhưng ba cô nương đã mặt mũi tái mét.

Trong lúc đó, Phương phủ đã trở nên náo loạn, tiếng hô hào tứ phía vang lên, đang hướng đến phía Nhất Linh. Sắc mặt ba nàng càng tái hơn, Thủy

Liên Nhu lo lắng: "Chuyện này phải làm thế nào?"
Nhất Linh thản nhiên không chút bận tâm: "Làm thế nào cái gì, dù sao thì ta đâu có giết người, bọn họ làm gì nổi ta! Nói cho các nàng biết, trong chuyện này có âm mưu."
"Biết rõ là có âm mưu, sao vẫn có bị mắc bẫy?" Kim Phụng Kiều bực mình quát lên. Lục Thuận tiêu cực của nhà Thủy Liên Nhu không có phân lượng gì ở trong Hiệp Nghĩa Đạo, vì thế bản thâng nàng cũng không có vị trí nào hết, Vạn Tiểu Hà thì rõ ràng là kẻ địch của Hiệp Nghĩa Đạo rồi. Chỉ có Kim Phụng Kiều là đại diện của Kim gia, danh vọng nhất trong ba cô nương, Nhất Linh gây chuyện như vậy, bảo nàng phải ăn nói thế nào với Hiệp Nghĩa Đạo đây, không lẽ bảo Kim gia phải tự đoạn tuyệt với Hiệp Nghĩa Đạo?
"Nhưng không mắc bẫy thì làm sao có thể phát hiện ra được âm mưu?"
Nhất Linh chống chế: "Noi cho nàng hay, có thể bắt được tên Hỏa Vân tặc đạo trả thù cho ca ca nàng, tất cả đều bởi ta đã sập bẫy của Lục Vân, rồi khống chế ngược lại ả ta nên mới có thể tìm ra chân tướng. Ta nghi ngờ thất phu nhân và Lục Vân là cùng một bọn với nhau, đều bị thao túng bởi một thế lực đen tối nào đó. Bây giờ ta nghĩ ra rồi, mục đích của bọn Lục Vân là muốn cho thuộc hạ cũ của Thiên Long khai chiến với Hiệp Nghĩa Đạo. Sau khi âm mưu này bị phá, chúng lại lập ra một kế sách mới. Rõ ràng Phương Kiếm Thi là nhân vật vô cùng quan trọng trong Hiệp Nghĩa Đạo, giết chết ông ta, Hiệp Nghĩa Đạo đâu chịu để yên, mà ta lại là phu quân của Tiểu Hà. Hiệp Nghĩa Đạo muốn đối phó ta, thuộc hạ cũ của Thiên Long lẽ nào khoanh tay đứng yên, như thế chẳng phải sẽ xảy ra đấu đá hay sao?"
Ma giác của Âm Ma nhanh nhạy vô song, phân tích sự việc hợp tình đạt ý. Cả ba nàng cùng lia lịa gật đầu.
Kim Phụng Kiều sốt sắng: "Tên tặc tử đứng sau bức màn này rốt cuộc là ai?" Thủy Liên Nhu thở dài: "Thủ đoạn của bọn chúng thật là hiểm độc!"

Vạn Tiểu Hà giọng sợ hãi: "Bây giờ chúng ta phải làm thế nào?"
Nhất Linh ôm lấy Tiểu Hà nói: "Làm thế nào cái gì, dù gì thì ta cũng đâu có giết người? Tuy là mang tiếng, nhưng ta không hề thẹn với lòng mình. Muốn ta hàm oan cam tâm chịu trói là điều không thể, hơn nữa ta không muốn âm mưu của bọn thất phu nhân được toại ý."
"Chàng có chủ ý gì không?" Ba cô cùng nhìn Nhất Linh.
"Các ái thê của ta, đừng quên ta là minh chủ của Thiết Huyết Minh. Lạc Dương lại vừa khéo là địa bàn của chúng ta. Lần trước ta dẫn Thiết Huyết Minh đánh cho cả chục vạn người hai hội thất bại thảm hại, lần này lại đấu thử một phen với Hiệp Nghĩa Đạo. Phu quân các nàng nhất định cũng có thể đánh cho chúng cúi đầu xưng thần, quyết không cần mượn đến sự giúp đỡ của thuộc hạ Thiên Long. Như thế, gian mưu của thất phu nhân chẳng phải tan thành mây khói rồi sao?"
Nhất Linh hào khí bay bổng, Kim Phụng Kiều ba người ai nấy cũng vô cùng phấn chấn. Với nữ nhân, người trong lòng mình có thể là một kẻ xấu xa, nhưng tuyệt đối không thể là một gã vô dụng yếu hèn.
Thủy Liên Nhu nhìn Kim Phụng Kiều: "Nhưng chúng ta đối đầu với Hiệp Nghĩa Đạo sẽ làm khó cho Phụng Kiều muội."
Kim Phụng Kiều ngẩng đầu lên, rắn rỏi: "Muội tin Nhất Linh không giết người, Hiệp Nghĩa Đạo nếu vu oan cho phu quân muội, đừng hòng!"
Nhất Linh mừng rỡ, bế xốc Phụng Kiều lên hôn một chập, nói: "Hỏa Phụng tỉ, nàng thật tốt. Nhưng nàng yên tâm, ta không cần thuộc hạ cũ của Thiên Long giúp sức, cũng không cần người trong Kim gia nàng tương trợ. Các nàng chỉ cần đứng bên cạnh xem là được rồi."
Khi ấy đệ tử của Phương gia đã kéo đến vây kín xung quanh. Cố đại nương xen vào: "Đừng có điên khùng nữa, đánh thoát ra rồi tính tiếp."
Nhất Linh hét nhỏ: "Hãy theo ta! Tay trái lăng không quét một vòng lớn,

đám đệ tử đang xông đến như tử liễu gặp cuồng phong, lũ lượt bay lên rồi thi nhau rơi xuống, kêu la ầm ĩ. Những đệ tử xung quanh lũ lượt lùi lại như nhìn thấy quỷ, thật không dám tin là sức mạnh của con người có thể làm như vậy.

Cố đại nương bật cười khoái chí, Kim Phụng Kiều càu nhàu: "Bà cười cái gì vậy?"

Cố đại nương càng phấn khích: "Cô gia, công phu giỏi lắm!" Bà ta đâu biết rằng Nhất Linh lúc này so với Nhất Linh lần đầu tiên bà gặp đã khác nhau một trời một vực.

Nhất Linh cười ha hả: "Không dám!" Rồi dẫn đầu xông lên, ba ái thê theo sát đằng sau, Cố đại nương đoạn hậu.

Ba nghìn đệ tử của Phương Kiếm Thi, quả không phải hư ngôn, ngồn ngộp kéo đến từ bốn phương tám hướng, kiếm thanh tua tủa, la hét phẫn nộ hét như sóng gầm. Uy thế lớn, nhưng đáng tiếc lại không dọa nổi ai. Nhất Linh không mảy may nao núng, cũng không muốn thỉnh giáo Võ Đang tuyệt học nổi danh thiên hạ, chỉ vận ba thành công lực tung phách không chưởng, đệ tử Phương gia người lăn kẽ ngã, để lộ ra một con đường.

Phách không chưởng chẳng là tuyệt học ghê gớm gì trong võ lâm, những người có nội lực bình thường cũng có thể sử dụng, nhưng có thể làm cho hàng chục người bị hất văng ra cả trượng như Nhất Linh đang làm thì quả là chưa nghe ai nói, nhất là chỉ hất đối phương ra chứ không hề làm bị đương thật là thần diệu!

Ba nghìn đệ tử Phương gia vây quanh nhóm người Nhất Linh thành mấy vòng liền, song chẳng ai động đến họ được một cái chéo áo. Nhất Linh đã nói là làm, nói không cần người giúp là không hề phiền đến ai, phách không chưởng liên tục tung ra như thác đổ, Cố đại nương quái trượng trong tay, song lại không có đất dụng võ. Bà ta đang nổi giận lôi đình, cái gì mà thuộc

hạ cũ của Thiên Long không xung đột với Hiệp Nghĩa Đạo, đệ tử của Phương Kiếm Thi nếu dám tiến đến làm hại Tiểu Hà, đến một chết một, chỉ có điều Nhất Linh thần công thông thiên, quả thật không cần bà giúp sức.
Về đến chỗ ở, ngũ lão nghe tin đã chạy cả ra ngoài, trước tiên vây xung quanh Tiểu Hà, sau đó mới hỏi: "Chuyện này là thế nào, vừa nãy vẫn tốt cơ mà?"
Khi ấy Lưu Thế Vinh, Trương Bính Nam cũng hối hả chạy đến. Kim Phụng Kiều bèn thuật lại một lượt lời của Nhất Linh. Nghe nói Phương Kiếm Thi đã chết, ngũ lão không mấy quan tâm, Lưu, Trương trái lại người như chết đứng, cứ ngây đờ ra.
Cùng lúc ấy, ba nghìn đệ tử Phương gia cùng với vô số quan khách đã vây chặt lấy nơi ở của tứ đại thế gia. Không chỉ ba nghìn đệ tử Phương gia phẫn nộ điên cuồng, đám quan khách cũng hùng hổ không kém, người nào người ấy hét lớn đòi đánh. Lưu, Trương mặt tái mét không còn giọt máu, nhìn Nhất Linh lại không mảy may dao động, hét lớn: "Các người im mồm, nghe ta nói đây!"
Tiếng hét ấy đã vận nội lực của Thiên Long, một luồng khí lực bá quái thâm hậu vô song lan tới làm chúng nhân có mặt ở đó khí huyết như bốc cả lên, đứng không vững, mặt biến sắc, tất cả im bặt.
Nhất Linh nói to: "Chuyện là thế này, trước khi ăn tối, phu nhân của Phương Kiếm Thi sai người đến mời ba vị phu nhân của ta, nói là thiết tiệc đặc biệt chiêu đãi. Sau khi ta ăn tối xong thì có một a hoàn đến mời, bảo thất phu nhân gì đó của Phương Kiếm Thi kết nghĩa tỉ muội với thê tử của ta, lại hay tin chúng ta mới thành hôn nên mời ta đến gặp mặt và muốn tặng chúng ta chút lễ vật. Ta đi theo a hoàn đó, đến nơi thì chỉ thấy có một mình thất phu nhân. Bà ta bảo ba vị phụ nhân của ta đã được đại phu nhân mời đi, sau đó thất phu nhân đã dụ dỗ ta, ta đương nhiên không khách khí. Lúc đang thân

mật thì Phương Kiếm Thi đến, nổi giận xông vào đánh thất phu nhân. Bà ta đột nhiên điểm vào huyệt đạo của ta, sau đó rút kim thoa trên đầu ra đâm vào tim Phương Kiếm Thi, rồi rút nó ra nhét vào tay ta, sau đó lại la lên là ta cưỡng dâm giết người. Đệ tử của Phương Kiếm Thi sau đó xông vào khăng khăng ta là tội phạm. Nhưng thực ra Phương Kiếm Thi là do thất phu nhân giết, bà ta đã gài sẵn cạm bẫy để hãm hại ta."

"Ngươi nói láo!" Nhất Linh vừa dứt lời bỗng một tiếng thét giận dữ từ sau đám người vang lên, thất phu nhân được đám tì nữ vây quanh đi ra từ trong đám đông.

Nhất Linh vòng tay, cười: "Thất phu nhân, thủ đoạn của bà thật cao siêu, giết người dứt khoát, giá họa cho ta. Nhưng đổ lên người ta e rằng kết quả không được như ý đâu!"

Nhất Linh một lần cười đã làm thất phu nhân giật mình, song lần này bài cũng không linh nghiệm nữa. Thất phu nhân nhìn cậu hằn học: "Ác tặc, đừng hòng giở thói ngông cuồng!" Rồi quay xung quanh, cất giọng the thé: "Các vị đại hiệp, xin các vị hãy chủ trì công đạo. Tên ác tặc này nói nửa trước thì không có gì sai, nhưng nửa sau sự thật đã bị hắn xuyên tặc. Khi a hoàn đưa hắn đến, tôi đã tiếp đãi hắn tử tế, nhưng tuyệt đối không thể ngờ tên ác tặc này lại là loài cầm thú, đã nảy sinh tà ý với tôi. Hắn toan giở trò sàm sở, tôi kháng cự lại, lớn tiếng kêu cứu, lão gia nghe thấy chạy đến, không ngờ ác tặc bị động nổi điên, rút kim thoa trên đầu tôi đâm chết lão gia. Đáng thương cho lão gia, một đời nghĩa hiệp lại phải chết trong tay tên ác tặc này. Hắn hành hung xong rồi bây giờ lại vu khống hãm hại tôi, nói nào là tôi dụ dỗ hắn, nào là tôi giết lão gia. Các vị thử nghĩ xem, tôi mà dụ dỗ hắn sao? Cứ cho là tội dụ dỗ hắn đi, nhưng tôi sẽ giết lão gia ư? Hắn thêu dệt ra những lời vu khống như vậy cũng phải nghĩ một chút chứ! Đừng nói tôi tuyệt đối không bao giờ đi hãm hại tướng công của mình, cho dù có

tâm địa ấy đi chăng nữa, liệu tôi có cái bản lĩnh ấy không? Lão gia quyền kiếm song tuyệt mọi người đều biết, còn tôi chỉ là một nữ nhân yếu đuối."
"Đúng thế! Hắn định làm nhục thất phu nhân, đã hại chết sư phụ, việc này chính mắt chúng ta trông thấy, tuyệt đối không thể sai được!" Một đệ tử Phương gia nói to. Nhất Linh nhìn mặt hắn ta, chính là một trong những đệ tử đầu tiên xông vào phòng.
"Giết hắn đi, băm vằm hắn ra!" Đệ tử Phương gia nhất tề hô lên.
"Ta biết sẽ không có ai tin lời ta nói. Mặc kệ họ, xông ra đi!" Nhất Linh quay đầu lại gọi mấy người, lúc này mặt cậu vẫn cười cười, không thèm để ý đến tình thế xung quanh.
Không phải Nhất Linh ngạo mạn, mà quả thực bản lĩnh của cậu đã quá cao siêu. Bất luận là Thiên Long hay Âm Ma, năm xưa đã từng trải qua không biết bao nhiêu sóng to gió lớn, một đám người nhỏ bé này thì ăn nhằm gì!
Lưu Thế Vinh ở một bên kêu lên: "Hiền tế, việc này... việc này..."
Kim Phụng Kiều nói: "Lưu bá bá, Trương bá bá, Nhất Linh không giết người, cháu tin huynh ấy, cháu phải theo huynh ấy, huynh ấy là tướng công của cháu. Về phần hai bá bá, hai người hãy cứ ở lại Phương gia giúp Nhất Linh điều tra, trong chuyện này có âm mưu, thất phu nhân rất có thể cũng giống như Lục Vân, đều là người trong cùng một âm mưu cả."
Nhất Linh tung liền hai đòn phách không chưởng, đám đệ tử trước mặt đứng không vững, song vẫn lao về phía trước, thì ra biển người phía sau đang đổ dồn ra trước, khiến cho bọn họ không thể ngã theo ý mình. Tục ngữ có câu người đông sức lớn, quả là không sai.
Nhất Linh chau mày, thoáng thấy một cây phụng vĩ dài chừng một trượng mọc bên cạnh, bèn tung người lao tới, nhổ cả rễ lên, quát một tiếng lớn, vung cây múa tít.
Lập tức tiếng gió vù vù, đám đệ tử Phương gia bị đẩy lùi về phía sau như

nước triều rút.

"Cửu Thiên Vũ!" Ngũ lão đột nhiên đồng thanh thốt lên, mặt mày hớn hở vui mừng.

0O0

Triệu Tiêu nói lớn: "Là Cửu thiên vũ trong Thiên Long thất kiếm của giáo chủ, tuyệt đối không sai! Lưu hương chủ, Tiêu hương chủ hộ vệ phía sau. Quản hương chủ, Cố đại nương bảo vệ hai bên, Đới hương chủ và tôi sẽ xông lên trước, mở đường cho truyền nhân của giáo chủ."

Quản Trí Minh bốn người đồng thanh nhận lệnh. Đới Hải Sinh xông lên trước tiên, mặt mũi đỏ lựng, liên tiếp tung ra những đòn quyền nặng như núi trong tiếng quát tháo ầm ĩ. Triệu Tiêu ở bên trái cũng đại phát thần uy.

Nhất Linh nghe thấy ngũ lão cùng thốt lên ba tiếng: Cữu thiên vũ, biết ngay có chuyện không ổn, thì ra chiêu thức đánh ra trong lúc vô tình lại chính là chiêu thứ hai có tên Cửu thiên vũ trong Thiên Long thất kiếm, cuối cùng đã bị ngũ lão nhận ra.

Nhất Linh lo lắng, quay đầu nhìn ba vị phu nhân, lại thấy niềm vui của họ thậm chí còn lớn hơn cả ngũ lão.

"Như thế thì không hay rồi, phải tìm cách sửa lại mới được!" Nhất Linh thầm thốt lên, thoáng suy nghĩ một hồi, bỗng sinh ra chủ ý.

Cậu gương cao cây trúc, xông thẳng lên trước: "Cái gì mà Cửu thiên vũ, hãy xem Thiên ma loạn vũ của ta đây!" Cây trúc quét ngang, thế gió dữ dội, đúng là Thiên ma loạn vũ của Âm Ma.

Ngũ lão thấy vậy đều khựng cả lại. Năm người biết nhiều hiểu rộng, chiêu thức Nhất Linh vừa sử dụng chắc chắn là Ma công Thiên ma loạn vũ chính tông rồi.

Năm người nhìn nhau khó hiểu. "Thế này là thế nào? Lúc nãy đúng là Cửu thiên vũ không sai chút nào, bây giờ lại là Thiên ma loạn vũ, cũng không sai.

Thiên Long và Âm Ma trộn lẫn vào nhau, thật không thể tưởng tượng nổi!" Nhưng họ đâu có biết rằng, Nhất Linh chính là hợp thể giữa Thiên Long và Âm Ma, có thể nói là một tạp chủng.

Linh thứu phi long

Dịch giả: Tiêu Dao Tử

Chương 29

Triệu Tiêu nhìn Quản Trí Minh dò hỏi. Quản Trí Minh nổi tiếng biết nhiều hiểu rộng, khi ấy cũng trở nên hồ đồ, không hiểu sự tình thế nào.

"Cứ xông ra ngoài rồi hãy nói!" Quản Trí Minh khoát tay ra hiệu.

Nhất Linh thành người mở đường, Thiên Ma loạn vũ thi triển quay cuồng, ngũ lão và Cố đại nương theo sát phía sau. Phương gia tuy đông, song so với mấy người Nhất Linh chẳng khác nào bầy cừu định vây hổ dữ. Cừu có đông thế nào đi chăng nữa, làm sao chặn được mãnh hổ đây?

Vừa ra khỏi Phương phủ, đến đường cái, bỗng từ các ngõ ngách xung quanh mấy nhân ảnh lao tới quỳ rạp xuống làm cho Nhất Linh giật bắn mình. Đầu tiên còn cho rằng là quái chiêu độc môn gì đó, định thần nhìn lại, mới hay là năm người Cổ Uy, Tân Vô Ảnh, Bạch Hạc Niên, Mai Tử Kỳ và Trương Bá Đương.

Năm lão đồng thanh: "Tham kiếm Minh chủ!"

Cổ Uy thảm giọng: "Minh chủ, nếu người còn lẩn tránh nữa, đêm nay mấy người chúng tôi chỉ có thể chết ở đây thôi, trên giang hồ cũng không còn

Thiết Huyết Minh gì nữa".

Tân Vô Ảnh khẩn thiết: "Không chỉ năm người chúng tôi, trong ngoài Lạc Dương này còn có mấy vạn huynh đệ khác. Nếu Minh chủ còn lẩn trốn, trái tim của các huynh đệ sẽ nguội lạnh, Thiết Huyết Minh cũng sớm bị giải tán thôi!".

Ba người còn lại không ai lên tiếng, nhưng ánh mắt xúc động chờ đợi nhìn Nhất Linh còn hơn cả mọi lời thỉnh cầu.

Nhất Linh nhanh trí, nghĩ thầm: "Làm Minh chủ Thiết Huyết Minh còn lợi hơn là Giáo chủ Thiên Long Giáo. Thiết Huyết Minh xưng tôn Hắc đạo, rốt cuộc cũng chỉ là đánh nhỏ làm nhỏ, còn làm Giáo chủ Thiên Long thì sẽ phải lập tức lo cả thiên hạ rồi. Hơn nữa thời điểm này vừa khéo cần đến nhân mã của Thiết Huyết Minh". Bèn cười ha hả, nói lớn: "Cuối cùng cũng để các người tìm ra. Được rồi, đứng cả dậy đi! Chỉ cần các huynh đệ bằng lòng, ta vẫn sẽ làm Minh chủ của các người".

"Hay lắm!" mấy người Cổ Uy mừng rỡ nhảy dựng cả lên. Vạn gia ngũ lão phía sau Nhất Linh không khỏi chau mày. Triệu Tiêu lại gần cậu hỏi: "Cô gia, việc này… việc này là như thế nào?"

Nhất Linh cười: "Thực không giấu gì các vị, ta là Vương Nhất Linh, Minh chủ Thiết Huyết Minh. Bây giờ các vị hết coi ta là truyền nhân của Thiên Long rồi chứ?"

Ngũ lão mặt mày thảy đều biến sắc.

Người của Phương gia đã ùn ùn kéo tới. Tân Vô Ảnh ngạc nhiên: "Minh chủ, chuyện này là thế nào?" Nhất Linh cười: "Minh chủ của các người bị người ta vu cáo cho tội giết chết Phương Kiếm Thi, ba ngàn đệ tử Phương gia đang muốn ăn thịt ta đó"

Cổ Uy nổi giận: "To gan!" Tân Vô Ảnh cũng hằm hằm: "Ba nghìn đệ tử của Phương Kiếm Thi thì có gì là ghê gớm? Thiết Huyết Minh ta có tới mười

vạn huynh đệ, chỉ cần mỗi người giẫm chân một cái là cả lũ chết bẹp".
Nhất Linh ngạc nhiên: "Sao, chúng ta lấy đâu ra thêm ba vạn huynh đệ nữa vậy?".
Tân Vô Ảnh gật đầu, Cổ Uy đắc ý: "Kể từ lần đánh bại hai hội, Thiết Huyết Minh ta uy danh đại chấn, người xin gia nhập chỉ trong vòng mấy tháng đã lên đến bảy tám vạn. Nếu không phải lão Tân này kén cá chọn canh, đừng nói mười vạn, đến hai mươi vạn cũng là chuyện nhỏ".
Tân Vô Ảnh trừng mắt: "Những đồ bỏ đi ấy nhận vào làm gì? Để ăn hại à?" đoạn giơ cao tay, một hỏa tiễn phóng thẳng lên trời.
Lập tức từ tứ phương bát hướng, trên lầu dưới nhà ùn ùn xuất hiện hàng vạn cái đầu, đồng thanh hô lớn: "Mười vạn huynh đệ Thiết Huyết Minh tham kiến Minh chủ!" thanh thế nhấn chìm nghỉm ba nghìn đệ tử của Phương gia.
o0o
Phương gia thấy Nhất Linh chỉ trong nháy mắt đã thêm nhiều trợ thủ đến vậy, nhất thời hoảng hốt giật mình, không còn cờ huyên trống náo, cũng không có ai dám tiến lên trước.
Nhất Linh đắc ý, vòng tay nói: "Các huynh đệ đã vất vả rồi!" Rồi dẫn Kim Phụng Kiều ba người đến trước năm lão: "Bản Minh chủ xuất du hai tháng, cũng đã kịp thành thân. Ba vị tiên tử tuyệt sắc này chính là Minh chủ phu nhân mà ta đưa về cho các huynh đệ, ba người luôn nhắc muốn gặp các huynh đệ đó"
Lời nói của Nhất Linh bình dị hào hứng, đệ tử Thiết Huyết Minh ai nấy cũng cảm thấy thân thiết. Trong tiếng cười nói, Tân Vô Ảnh, Cổ Uy mấy người quỳ xuống trước hô to: "Mười vạn huynh đệ Thiết Huyết Minh bái kiến tam vị Minh chủ phu nhân!" Đám đông đệ tử họa theo răm rắp: "Mười vạn huynh đệ Thiết Huyết Minh bái kiến tam vị Minh chủ phu nhân!"
Ba cô nương vừa xấu hổ vừa mừng rỡ, vội đỡ Tân Vô Ảnh mấy người dậy,

đáp lễ bốn bên: "Không dám, không dám!" Cũng học theo Nhất Linh mà nói: "Các huynh đệ đã vất vả rồi!"

Trong ba người, ngoài Vạn Tiểu Hà ra, cả Kim Phụng Kiều cùng Thủy Liên Nhu đều chưa từng trải qua cảnh tượng thế này. Kim Phụng Kiều tuy là con cái võ lâm thế gia nhưng nếu nói một lúc được mười vạn đệ tử quỳ bái cũng chưa từng có. Hai cô nương này đều là những người trọng thể diện, lúc nào cũng thích ồn áo náo nhiệt, không khỏi cảm thấy vui mừng khó tả.

Phương gia Lạc Dương nằm trong địa bàn của Thiết Huyết Minh. Hai bên tuy không ai coi trọng ai nhưng cũng kính nhi viễn chi, không ai đắc tội với đối phương cả, thậm chí thỉnh thoảng còn có đi lại xã giao. Trong ba nghìn đệ tử của Phương Kiếm Thi thì chỉ cón mười người là thực sự học được võ công thượng thừa, xưng hiệu là "Lạc Dương thập hổ", trong đó Đại hổ Đào Chính thường thay mặt sư phụ đi lại với bên ngoài, cũng có đôi chút quen biết với mấy đầu não của Thiết Huyết Minh. Đào Chính khi ấy đứng ra, song lại không hề hành lễ, kiếm thủ ngang người, nói: "Tân Đường chủ, Cổ Đường chủ, nghe nói tân Minh chủ của các người là một hòa thượng tên gọi Nhất Linh, sao lại trở thành tên ác tặc này?"

Cổ Uy, Tân Vô Ảnh đùng đùng nổi giận. Cổ Uy quát: "Tiểu tử vô giáo dục kia, lẽ nào sư phụ ngươi không dạy cho ngươi biết cách tôn trọng người khác?"

Đào Chính vằn mắt, chỉ vào Nhất Linh: "Tên ác tặc này trêu ghẹo sư nương ta, giết chết sư phụ ta, ngươi còn bảo ta phải tôn trọng hắn?"

Tân Vô Ảnh quát lớn: "Đây là Minh chủ chúng ta. Mồm miệng ngươi nói sạch sẽ một chút, bằng không đừng trách lão phu không khách khí!"

Lão ngũ trong Thập hổ là Hoa Côn tung người lao tới, hét lớn: "Hắn hại chết sư phụ ta, còn dám ngang ngược. Đại sư huynh, liều với chúng một phen!" Xách kiếm đang định xông lên thì bị Đào Chính ngăn lại.

Đào Chính biết Thiết Huyết Minh người đông thế mạnh, tiềm lực vô cùng, vừa nãy lại tự xưng thập vạn đệ tử, chỉ sơ sơ tính qua cũng đã gấp mấy chục lần ba nghìn đệ tử Phương gia rồi.

Nhưng điều chính yếu nhất vẫn là, Nhất Linh và năm lão nhân đang yên lặng đứng kia đã hiển lộ võ công khiếp người đến không thể tưởng tượng. Nếu cứ thế xông lên thì chẳng khác nào tự tìm cái chết. Huống hồ, trong lòng hắn ta cũng có nghi ngờ, nhìn Tân Vô Ảnh rồi nói: "Tân đường chủ, sư phụ chúng ta và Thiết Huyết Minh của ông từ trước đến giờ nước giếng không phạm nước sông, ông cũng đừng được thể lấn tới. Minh chủ các ông vốn là một tiểu hòa thượng, thiên hạ khắp nơi đều biết. Còn tên ác tặc hại sư phụ ta, không chỉ đã lấy ba thê tử, trong đó một người còn là tiểu thư Kim gia thuộc Tứ đại thế gia của Giang Nam. Các người gọi hắn là Minh chủ, e là không ổn chút nào!".

Mấy đầu lãnh Thiết Huyết Minh không những không nổi giận mà còn bật cười. Tân Vô Ảnh ha hả: "Ngươi muốn nói, mấy người chúng ta già cả hoa mắt, cả đến Minh chủ của mình cũng nhận không ra chứ gì?"

Đào Chính trừng mắt: "Thiết Huyết Minh thực sự muốn ngang ngược như vậy hay sao?"

Cổ Uy cũng trợn mắt: "Tiểu tử, không phải nói những lời thừa nữa, chuyện của Minh chủ chính là chuyện của mười vạn huynh đệ Thiết Huyết Minh chúng ta. Lão phu có một lời khuyên, ba nghìn đệ tử Phương gia các người trước khi múa đao động kiếm tốt nhất là nghĩ cho kỹ, đừng giống như Quần Anh, Thanh Long nhị hội hai tháng trước, đến hùng hổ mà chạy lại chuốt lông. Thực lực của Phương gia các người không bằng nổi một phần mười hai hội, e rằng không phải chuốt lông tháo chạy mà là toàn quân bị diệt đó!"

Lời nói chứa đầy uy hiếp, huynh đệ Thiết Huyết Minh cứ thế khoái chí đứng cười. Đám đệ tử và quan khách Phương gia người nào người ấy mắt như

muốn phun ra lửa nhưng lại không ai dám vọng động.
Hoa Côn nộ quát: "Xông lên, Đại sư huynh! Ba nghìn đệ tử Phương gia chúng ta nhân số có thiếu, song nhiệt huyết trong tâm lúc nào cũng thừa!"
Đám đệ tử phía sau đồng thanh: "Xông lên!"
Một trận chém giết lại sắp sửa xảy ra. Ba nghìn đệ tử Phương gia cộng với cả đám quan khách cũng vẫn thua xa Thiết Huyết Minh, quan trọng nhất là vì họ không có cao thủ. Lạc Dương Thập hổ danh chỉ dọa được cao thủ nhị lưu, nếu mà giao đấu tuyệt đối không phải là đối thủ của Cổ Uy mấy người. Trong đám quan khách cũng có mười mấy hảo thủ hàng đầu, nhưng chẳng một ai có thể đỡ nổi nửa chiêu của Nhất Linh.
Nhất Linh bỗng hét lớn: "Khoan đã!" Một luồng chân khí động trời át bặt thế tiến ầm ầm của đám đệ tử Phương gia. Số đệ tử phía trước người nào người ấy mờ mắt buốt tai, không ít trong số đó còn đánh rơi cả kiếm.
Uy lực tiếng hét long trời lở đất, đám đệ tử Phương gia sắc mặt tái mét.
Nhất Linh cao giọng: "Ta đã nói rồi, đây là một vụ hãm hại giá họa. Phương Kiếm Thi thật sự không phải do ta giết, nhưng bây giờ ta cũng không thể nói rõ với các ngươi được. Như thế này đi, ta không ra khỏi thành Lạc Dương, các ngươi đêm nay cũng không cần tự tìm cái chết, chi bằng hãy sai người thông báo cho Trưởng môn của Ngũ đại môn phái và Quảng Hàn tiên tử Hàn Nguyệt Thanh, bảo họ đến đây nói chuyện với ta. Cho dù nói không ra, nếu có đánh thì cũng mới là đối thủ!". Rồi vung tay: "Chúng ta đi!"
o0o
Nhất Linh dẫn ba thê tử bỏ đi. Qua một ngã phố, thấy một Thái Bạch tửu lầu, bèn bảo: "Chúng ta lên lầu uống rượu!"
Đoàn người lên lầu, gọi bày tiệc rượu. Mấy đầu não của Thiết Huyết Minh vì tìm thấy được Minh chủ, ba cô nương vì thấy phu quân thần dũng vô song, nét mặt người nào người ấy hớn hở vui mừng, chỉ có Triệu Tiêu năm

người thì chau mày ủ rũ.

Chiêu đầu tiên mà Nhất Linh dùng gậy trúc thi triển chẳng khác gì với Cửu Thiên Vũ của Thiên Long, tuy trúc không phải là kiếm, song thần luật vẫn giống y như đúc. Thế nhưng sau đó Nhất Linh lại sử dụng Thiên Ma loạn vũ, Thiên Long và Âm Ma, hai người này sao lại có thể hòa vào làm một được? Đây là điểm nghi ngờ thứ nhất của Vạn gia ngũ lão. Điểm nghi ngờ thứ hai chính là, nếu như Nhất Linh đã là truyền nhân của Thiên Long thì sao có thể làm Minh chủ của Thiết Huyết Minh? Chẳng lẽ lại tự hạ thấp thân phận đến thế?

Nhất Linh biết rõ trong lòng ngũ lão nghĩ gì, cũng không muốn để ý, chỉ gọi rượu lên uống.

Trong lúc rượu nồng lời ngọt, Cổ Uy vỗ tay ầm ầm: "Thật đã, đã quá!"

Tân Vô Ảnh nhìn Nhất Linh, nói: "Minh chủ, các huynh đệ gặp được Minh chủ, người nào người ấy phấn khởi trong lòng. Rượu trong thành Lạc Dương đêm nay, e là chỉ đủ cho huynh đệ trong Minh uống đến sáng mai".

Nhất Linh ngạc nhiên: "Sao các ông đem nhiều người đến vậy? Không phải thần cơ diệu toán biết trước ta có đấu đá nên mang quân đến trợ giúp đấy chứ?".

Mấy người đầu não cùng cười, Trương Bá Đương trả lời: "Đâu có, sau khi chúng thuộc hạ nhận được phi cáp truyền thư của Hoa đàn chủ Hoa Ban, liền báo tin tìm thấy Minh chủ ở trước tổng đường. Các huynh đệ biết tin, người người náo nức lạ thường, đều muốn gặp lại Minh chủ, nhất là những huynh đệ mới gia nhập, nghe uy danh Minh chủ đã lâu mà chưa có duyên diện kiến, thế là người nào cũng đòi đi bằng được. Tân Đường chủ cũng nói là nên đem theo nhiều người một chút, giăng một mẻ lưới thật lớn, tránh chuyện Minh chủ lại bỏ trốn mất, vì thế chúng thuộc hạ mới cho nhiều người theo như vậy, hơn nữa đệ tử trong thành Lạc Dương của chúng ta cũng có đến ba vạn

người rồi!"

"Ba vạn người?" Nhất Linh cười ha hả: "Khá lắm, khá lắm! Chúng ta ác đấu hai hội, lúc nhiều nhất cũng chưa quá một vạn".

Tân Vô Ảnh mấy người cùng gật đầu: "Phải, phải!"

Nói đến ác đấu hai hội, người nào người ấy tràn đầy phấn khích. Trận chiến ấy chính là nghiệp tích huy hoàng nhất trong cuộc đời mấy lão.

Cổ Uy đập bàn: "Lũ sài lang Hiệp Nghĩa Đạo khốn kiếp, thường ngày lúc nào cũng huyênh hoang tự đắc, lần này chúng ta dưới sự chỉ huy của Minh chủ nhất định sẽ dạy cho chúng một bài học nhớ đời!"

Cổ Uy phát ngôn mà không nghĩ ngợi, không nhớ đến Kim Phụng Kiều đang ngồi ở đó, song Tân Vô Ảnh đã vội kéo tay lão ta, nói: "Cổ lão quái, nói chuyện cũng phải lưu ý một chút chứ!" Khi ấy Cổ Uy mới sực nhớ ra, lúng túng che miệng lại.

Thủy Liên Nhu nhìn Kim Phụng Kiều đang cúi thấp đầu, nói với Nhất Linh: "Nhất Linh, chúng ta thật sự phải ra tay với Hiệp Nghĩa Đạo sao?"

"Không phải chúng ta muốn đánh mà là bọn họ không chịu dừng!"

"Vậy chỉ còn cách đánh một trận thôi!" Cổ Uy tiếp lời luôn, lão ta cứ nghe thấy đánh là nổi hứng, chỉ sợ Nhất Linh lắc đầu.

Thủy Liên Nhu nhìn Cổ Uy cười, nói với Nhất Linh: "Nhất Linh, chẳng phải chàng nói là Lục Vân hay Thất phu nhân có thể là người của một bọn sao? Chúng hãm hại chàng chính là để gây ra cuộc chiến giữa thuộc ạ Thiên Long với Hiệp Nghĩa Đạo. Bây giờ cứ coi như Tiểu Hà không nhúng tay vào, chàng với Hiệp Nghĩa Đạo lại xảy ra đấu đá, cuối cùng cả hai đều phải tổn thương, thế chẳng phải là đã trúng kế của Thất phu nhân rồi còn gì?"

Nhất Linh vỗ đùi: "Đúng rồi, điểm này sao ta lại không nghĩ ra nhỉ?".

Thiên Long danh tiếng lấy lừng thiên hạ, Cổ Uy gan to mật lớn, nghe thấy mấy chữ "thuộc hạ Thiên Long" sắc mặt cũng tái hẳn đi. Tân Vô Ảnh ngạc

nhiên: “Minh chủ, hãm hại Minh chủ lần này lẽ nào có liên quan đến Thiên Long sao?”
Nhất Linh gật đầu: “Đúng thế, có một lũ tiểu nhân lúc nào cũng muốn khơi dậy cuộc chiến giữa thuộc hạ Thiên Long với Hiệp Nghĩa Đạo, hòng từ đó trục lợi”.
“Nhưng…” Tân Vô Ảnh mấy người nhìn sang Vạn gia ngũ lão, vẻ lưỡng lự: “Thuộc hạ Thiên Long có quan hệ gì với Minh chủ mà hãm hại Minh chủ lại có thể gây nên đấu đá chứ?”.
Nhất Linh cười đắc ý, dang tay ôm lấy Tiểu Hà, nói: “Các ông không biết đấy thôi, vị phu nhân này của ta chính là Thiếu đàn chủ của Địa tự đàn và Nhân tự đàn, thuộc hạ cũ của Thiên Long. Nói cho các ông biết, trong tay cô ấy cũng có tới mười vạn nhân mã đấy”
Tân Vô Ảnh mấy người cùng thốt lên kinh ngạc, Tân Vô Ảnh đứng thẳng người lên. Nhất Linh ha hả cười: “Sao, mười vạn nhân mã đã làm ông giật mình rồi hả? Chúng ta cũng có mười vạn nhân mã mà, đúng là môn đăng hộ đối. Tiểu Hà nàng nói có phải không?”
Vạn Tiểu Hà bị Tân Vô Ảnh mấy người cùng nhìn, mặt đỏ bừng lên, gật đầu: “Đại ca nói không sai!”
Tân Vô Ảnh lại lắc đầu: “Không hẳn! Thiên Long năm xưa tung hoàng tứ hải, thuộc hạ bên dưới đều là những bậc dị năng kì tài, đâu có thể đem so sánh với chúng ta được. Cùng là mười vạn, nhưng mười vạn của họ chí ít cũng phải bằng một trăm vạn của chúng ta”.
Ngũ lão vào Cố đại nương cùng bật lên cười. Cố đại nương nói : “Tân đường chủ không cần phải khiêm tốn, Minh chủ của các người cũng là cô gia của chúng tôi, lại còn là một nhân vật nữa đấy!”
Nhất Linh cười to: “Không dám!” Rồi nói với Cổ Uy: “Liên tỉ nhắc nhở ta mới nhớ, nếu chúng ta khai chiến với Hiệp Nghĩa Đạo như thế, chẳng phải

vừa khéo trúng kế của Thất phu nhân sao, chúng ta không thể đánh với họ được!”

Cổ Uy thất vọng tặc lưỡi: “Nhưng Hiệp Nghĩa Đạo cứ đòi đánh chúng ta thì sao?”

“Việc này…” Nhất Linh chau mày.

“Nếu như không làm rõ ràng vụ này, chắc Hiệp Nghĩa Đạo sẽ quấy rầy chúng ta đến chết”. Quản Trí Minh xen vào: “Cô gia tuy muốn vẹn cả đôi đường, chỉ e không thể dễ dàng như vậy”

“Biện pháp thì vẫn có!” Nhất Linh nghĩ một hồi rồi nói: “Tục ngữ có câu, một bàn tay vỗ không nên tiếng.Họ muốn đánh, chúng ta không đánh, cứ thế họ cũng đến hết cách thôi. Thế này, Cổ Đường chủ, Tân Đường chủ, năm vị gia gia và Cố đại nương, chúng ta ngày mai cứ ở đây xem, nếu như có thể nói được, chúng ta sẽ nói lý, còn nếu không thể nói được, các người hãy bảo vệ ba vị phu nhân của ta xuất thành, ra ngoài đó bày trận thế. Có ba vạn người cộng với ngũ lão đây, chắc rằng Hiệp Nghĩa Đạo không dám làm gì chúng ta đâu. Còn ta sẽ ở trong thành quần thảo đến cùng với họ, một mình ta trời cao biển rộng, ta không muốn đánh với họ thì ông trời cũng chẳng làm gì nổi ta”

Mấy người nhìn nhau, Tân Vô Ảnh nói: “Như thế chẳng phải tỏ ra là yếu thế sao?”.

“Cái gì mà yếu với mạnh?” Nhất Linh cười: “Sĩ diện thì đáng mấy đồng tiền? Chúng ta biết rõ là chúng ta mạnh hơn, như thế là đủ. Hà tất phải vì cái sĩ diện không đáng một đồng ấy mà vẫn lao vào chém giết, trong khi biết rõ sẽ trúng phải gian kế kẻ khác?”

Thiên Long là bậc anh hùng cái thế, hành sự vị người, tuyệt đối không bao giờ làm theo thế tục, Âm Ma thì lại càng làm ngược với thế tục. Thiên Long hướng mọi thứ theo chân lý, Âm Ma lại làm theo lợi và hại, nếu dùng con

đường thế tục để gò bó hai con người này thì quả là mơ tưởng hoang đường!
Cổ Uy, Tân Vô Ảnh mấy người vốn đang khí thế hừng hực, nhưng nghe Nhất Linh nói như vậy cũng chỉ còn cách gật đầu. Thực ra trong lòng họ cũng biết, nếu thực sự phải đấu với Hiệp Nghĩa Đạo, Thiết Huyết Minh chưa chắc đã nắm được thế thượng phong. Hiệp Nghĩa Đạo với Ngũ đại môn phái đứng đầu, luôn là rường trụ của võ lâm, nhân tài vô số. Năm xưa khi Thiên Long còn toàn thịnh cũng đâu có thể một miếng nuốt trôi, ngược lại cuối cùng còn vì cá cược với Đại Ngu La hán mà phải giải tán Thiên Long Giáo. Thiết Huyết Minh so với Thiên Long Giáo còn kém đến thế nào, bảo đối đầu toàn diện với Hiệp Nghĩa Đạo thực chẳng khác trứng chọi đá tảng.
o0o
Đêm đó, Nhất Linh cùng đoàn người ở lại lầu Thái Bạch. Lúc lên giường, Nhất Linh nói với Kim Phụng Kiều: "Phụng tỉ, lần này đã để nàng khó xử rồi!"
"Không đâu!" Kim Phụng Kiều lắc đầu, cầm lấy tay Nhất Linh áp lên má, nhìn vào mắt cậu, vẻ trìu mến vô hạn: "Nhất Linh, chàng đừng nghĩ vậy! Trong lòng thiếp chàng mới là quan trọng nhất, Hiệp Nghĩa Đạo hay thanh danh cái gì cũng không thể sánh với địa vị của chàng trong trái tim thiếp. Chàng là phu quân của thiếp, là người mà thiếp yêu thương, bất kể ai muốn làm khó chàng, thiếp cũng đều đứng về phía chàng!"
Nhất Linh cảm động đến ứa nước mắt, biết vì sao Phụng Kiều lại nói như vậy, đó là bởi không muốn cậu lấy nàng làm trọng, lúc quan trọng không được lưỡng lự cân nhắc mềm lòng, vì sợ làm tổn thương Kim Phụng Kiều mà rơi vào độc thủ của Hiệp Nghĩa Đạo.
Phụng Kiều thẳng tính bộc trực, song không phải là người không biết suy nghĩ. Chỉ có điều nàng vẫn chưa hoàn toàn hiểu hết được Nhất Linh.
Nhất Linh nhất thể tam tâm, liệu ai có thể thực sự hiểu được cậu?

“Phụng tỉ, nàng thật tốt!” Nhất Linh ôm lấy Phụng Kiều, hôn lên môi nàng, tay tự nhiên không chịu nổi sờ soạng tứ phía khiến cho Phụng Kiều phải oằn người rên lên.

Đang lúc mây mưa với ba ái thê thì bỗng âm thanh la giết vang tới, tiếng đao kiếm va chạm không ngớt.

Vạn Tiểu Hà đang say trong men tình ái, không nghe thấy gì. Kim Phụng Kiều và Thủy Liên Nhu bò dậy, kêu lên: “Không xong rồi, người của Phương gia tấn công đến rồi!”

Nhất Linh đang hưởng thụ hoan lạc với Vạn Tiểu Hà, xua tay: “Không phải để ý đến bọn họ!” Kim, Thủy hai người nhìn Nhất Linh mây mưa với Tiểu Hà, trong lòng vừa xấu hổ vừa lo lắng, song cũng không biết làm gì.

Nhất Linh nhắm mắt lại, đắm chìm trong lạc thú, bỗng cũng thốt lên một tiếng: “Không xong rồi!”

Thủy, Kim hai người hốt hoảng: “Sao vậy?”.

“Ngũ đại trưởng môn đến nơi, đã vượt qua Cổ Uy mấy người đánh thẳng vào Thái Bạch lầu. Lần này thì thảm rồi, ta vẫn chưa xong mới gay chứ!”

Kim Phụng Kiều, Thủy Liên Nhu vừa tức, vừa buồn cười: “Vậy thì nhanh lên một chút đi!”

Nhất Linh lắc đầu: “Hai vị tỉ tỉ thật chẳng hiểu gì cả! Đây là lúc cực lạc của con người, tốt nhất là phải từ từ hưởng thụ mới nếm được ý nghĩa thật sự của nó, làm sao mà nhanh được?”

Chưa dứt lời, một giọng nói sang sảng vang lên: “Vương Nhất Linh, người ra đây!” Giọng nói tựa như rồng gầm hổ quát, vừa dứt lời, bóng người đã thoáng bay vụt ra đằng trước lầu.

Thủy, Kim hai người lo lắng, giục Nhất Linh: “Mau lên!” Rồi bước xuống giường toan mặc quần áo.

Nhất Linh lắc đầu: “Đừng vội! Ngũ đại trưởng môn tuy võ công cao cường,

song cũng không qua được ngũ lão. Cứ để họ đấu, chúng ta vui chuyện của chúng ta!". Nói đoạn đưa tay ra, ôm lấy eo hai người kéo lại.

Một tiếng va chạm giữa hai lưỡi kiếm truyền vào qua cửa sổ, tiếp đến là tiếng quyền cước phá không liên tục vang lên, khí thế như có hàng ngàn quân mã đang quần thảo kịch liệt.

Thủy, Kim hai người biết ngũ lão đã chặn được Ngũ đại trưởng môn, nhưng tuyệt đối không ngờ rằng mười người đó đấu với nhau thanh thế lại khủng khiếp đến vậy.

Đột nhiên mọi tiếng động trong khoảnh khắc bỗng im bặt.

Giọng nói sang sảng lúc nãy lại vang lên, có chút kinh ngạc: "Triệu Tiêu, Quản Trí Minh, chuyện gì vậy? Các người là thuộc hạ cũ của Thiên Long, sao lại xuất hiện ở đây?"

Triệu Tiêu cười ha hả: "Tử Long Chân nhân con mắt thật không tồi, đúng là thuộc hạ cũ của Thiên Long có mặt ở đây. Sao nào, nơi này không cho chúng ta đến chắc, hình như bốn mươi năm trước không có thỏa thuận này thì phải?"

Phía bên kia trầm ngâm một hồi, vẫn là giọng của Tử Long Chân nhân: "Chỉ nghe nói tặc tử Vương Nhất Linh có quan hệ với Kim gia trong Tứ đại thế gia, không lẽ hắn còn có quan hệ gì đó với thuộc hạ cũ của Thiên Long sao?"

Triệu Tiêu cười: "Tử Long mũi trâu, ngươi nói không sai. Vương Nhất Linh không chỉ là Minh chủ Thiết Huyết Minh của Hắc đạo, là con rể của Kim gia, một trong tứ đại thế gia ở Giang Nam, mà còn là cô gia của Vạn gia thuộc Nhân tự đàn và Địa tự đàn, thuộc hạ cũ của Thiên Long nữa đó".

Bên ngoài im lặng một hồi lâu. Sự kinh ngạc của Ngũ đại trưởng môn không cần nghĩ cũng có thể tưởng tượng ra. Ngay cả Kim, Thủy hai người đã biết hết về Nhất Linh, nhưng khi nghe từ chính miệng Triệu lão nói ra cũng cảm

thấy rùng mình: "Gã này thân phận thật là phức tạp!"

Trong lúc ấy, Nhất Linh và Vạn Tiểu Hà đang ra sức làm mưa làm gió, tiếng rên rỉ của Vạn Tiểu Hà, đừng nói Ngũ đại trưởng môn là những bậc tuyệt đại cao thủ, ngay cả những người làm không biết chút võ công nào trong Thái Bạch lầu cũng nghe thấy rõ mồn một. Vạn Tiểu Hà đang say đi không biết gì, Phụng, Liên hai người thì vừa xấu hổ, vừa lo lắng, trong bụng thầm rủa: "Muốn chết hay sao, thế này thì sau này làm sao mà gặp người khác được đây?" Nhưng cả hai biết rõ tính tình vị phu quân phong lưu của mình, muốn cậu ta dừng lại là điều ngàn vạn lần không thể, vì thế chỉ còn cách giỏng tai lên nơm nớp lắng nghe phản ứng từ bên ngoài.

Quả nhiên, sự kinh ngạc của Ngũ đại trưởng môn đã bị hành động trắng trợn của Nhất Linh làm cho tan biến. Tử Long Chân nhân nộ quát: "Tên dâm tặc vô sĩ to gan. Mau ra đây chịu chết!"

Đới Hải Sinh cười hà hà: "Cái gì dâm tặc? Người ta là phu thê hợp pháp, muốn vui thế nào thì vui thế ấy, dính dáng gì đến mũi trâu nhà ngươi?"

Bên trong, Kim Thủy hai người xấu hổ đến độ gục cả ra giường. Bên ngoài, Tử Long Chân nhân hét lên như sấm: "Triệu Tiêu, các người thực sự muốn ngăn cả chúng ta sao?"

"Đương nhiên rồi!"

"A di đà phật!" Một giọng mạnh mẽ thuần hậu vang lên: "Triệu thí chủ, bốn mươi năm trước Giáo chủ quý giáo đã có thỏa thuận với Sư tổ ta, không lẽ các vị định phá vỡ thỏa thuận đó sao?"

"Ngô Bản đại sư, lời này của ông quả là mạnh mồm át lý rồi!" Quản Trí Minh bình thản trả lời: "Thỏa thuận bốn mươi năm trước, thuộc hạ Thiên Long không nói chuyện giang hồ để tránh xung đột với Hiệp Nghĩa Đạo, nhưng bây giờ đâu phải chuyện của giang hồ, mà là chuyện của nhà chúng ta! Các người muốn xông vào chỗ ở của tiểu thư và cô gia chúng ta, lẽ nào

chúng ta chống mắt đứng nhìn?"

Lời này thật có lý, Ngũ đại trưởng môn đều là những bậc cao tăng cao đạo, không phải hạng không biết lý lẽ. Vấn đề chính là Nhất Linh quá ngông cuồng, không coi ai ra gì.

Đúng lúc im lặng ấy, trong lầu chợt truyền ra mấy tiếng rên lớn khi hoan lạc lên đến cao trào. Ngũ đại trưởng môn đều là người xuất gia, không biết đây là tiếng của Nhất Linh và Tiểu Hà đang đến cao độ, cũng là lúc sắp mây tan mưa tạnh, mà lại cho rằng Nhất Linh đang cố tình thị uy. Cả năm không còn kiềm chế nổi cơn giận dữ, lại hét lên, tiếp tục công tới. Vạn gia ngũ lão cũng đâu phải hạng sợ chuyện, vung tay tiếp liền.

Ngũ đại trưởng môn lần này đã nổi cơn thịnh nộ thực sự, Vạn gia ngũ lão lại đã lâu không được động chân động tay, trong cơn sảng khoái cũng ra sức thi triển thần công. Mười đại cao thủ tuyệt đỉnh vây quanh lầu Thái Bạch liều mình giao đấu, khí thế ầm ầm, thật khó lời nào có thể hình dung nổi. Chỉ riêng những đòn phong quyền chưởng đã làm cho Thái Bạch lầu nghiêng ngả tây đông, cả tòa lầu rung lên bần bật như trong cơn bão tố.

Vạn Tiểu Hà từ chín tầng mây dần dần tỉnh lại, nghe thấy tiếng đánh đấu kịch liệt, vẫn chưa hiểu ra là chuyện gì, nũng nịu hỏi Nhất Linh: "Đại ca, trời mưa hay sao?"

Nhất Linh ôm lấy nàng, cất giọng nhừa nhựa: "Không phải, Ngũ đại trưởng môn của Hiệp Nghĩa Đạo đến tìm tướng công nàng tính sổ, đang đánh nhau với ngũ lão ngoài đó"

Vạn Tiểu Hà thất kinh, thốt lên: "Ây a, nhũ nương bà ấy không sao chứ?"

"Tiểu Hà ngoan, nhũ nương không sao!" Cố đại nương ở trên nóc nhà nói xuống: "Nhũ nương đang xem hí kịch, con yên tâm vui vẻ đi, ta canh chừng cho!" Nói rồi cười lên ha hả.

Vạn Tiểu Hà chợt nghĩ ra, mặt đỏ bừng lên, nhìn Kim, Thủy hai người mặt

cũng đang đỏ như tôm luộc, hỏi lí nhí: "Lúc nãy… có phải…?"
Hai cô nương kia cùng gật đầu. Vạn Tiểu Hà xấu hổ quá, gục đầu vào lòng Nhất Linh, đấm vào vai cậu: "Đại ca thật xấu, thế này… thế này về sau làm sao còn mặt mũi nào mà gặp người khác đây?"
Nhất Linh cười xòa: "Có gì cơ chứ? Phu tử nói: Thực sắc tính dã, nam nữ hảo hợp là chuyện đại luân của con người. Chỉ cần là người bình thường, ai mà không vui vẻ với người trong lòng mình, có gì mà phải xấu hổ? Không lẽ chuyện này là chuyện vô sỉ, vậy thì quả là lạ! Ai dám cười chúng ta để ta đi hỏi hắn, xem hắn ban đêm có vui vẻ với thê tử không? Làm gì có chuyện đó?"
Nhất Linh thao thao một hồi quái luận, ba nàng nói không lại. Cậu cười mỉm khoái chí, tai vẫn lắng nghe động tĩnh bên ngoài, bỗng ngồi phắt dậy, nói: "Không ổn rồi! Ngũ đại trưởng môn và ngũ lão tương sức, còn ba nghìn đệ tử Phương gia thì lại không phải là đối thủ của ba vạn huynh đệ Thiết Huyết Minh, chỉ một mẻ là bị diệt gọn, như thế càng khó nói cho rõ được. Ba nàng mau mặc quần áo vào, chúng ta ra ngoài xem sao!"
Kim Phụng Kiều che mặt: "Xấu hổ chết được, ai mà còn dám ra ngoài với chàng?".
Thủy Liên Nhu nói: "Phải đấy, Nhất Linh, muốn đi thì chàng đi một mình, bọn thiếp không đi đâu!"
Nhất Linh nghĩ một hồi rồi lại nằm xuống. Thủy Liên Nhu hoảng hốt: "Nhất Linh, chàng mau ra đi, bằng không ba nghìn đệ tử Phương gia sẽ bị người của chàng giết hết mất!"
Nhất Linh cười lớn: "Ta lười không muốn động thân nữa rồi!" Rồi ngẩng đầu nói lên nóc nhà: "Cố đại nương, phiền bà hãy đi một chuyến, bảo đám Tân Vô Ảnh cố gắng giết ít người thôi!"
Cố đại nương không đáp lại, làu bàu một câu rồi bỏ đi.

Câu lẩm nhẩm của bà ta tuy không rõ, nhưng ý căn bản bốn người phía dưới đều có thể đoán ra: Tiểu tử thối, ngươi vui vẻ chán rồi lại bắt thân già này đi làm trâu ngựa cho ngươi.

Ba nàng vừa xấu hổ vừa buồn cười, lại chen lấn vào bên cạnh Nhất Linh.

Nhất Linh ôm ba thân hình tuyệt mỹ trong lòng, cao giọng: "Ngũ đại trưởng môn của Hiệp Nghĩa Đạo, hôm nay ta mệt rồi, ngày mai gặp vậy. Trưa mai ở Thái Bạch tửu lầu, mời năm vị uống rượu!"

Ngũ đại trưởng môn đang đầy một bụng giận dữ, nghe thấy thế càng như thêm dầu vào lửa, cùng hét lên, ra sức tìm cách lao vào trong phòng, nhưng Vạn gia ngũ lão võ công không hề thua kém, thậm chí kinh nghiệm giao đấu còn có phần hơn, một chọi một, ngũ trưởng môn làm sao có thể vượt qua.

Nghe thấy âm thanh bên ngoài như cuồng phong thổi đến, Thủy Liên Nhu lại lo lắng: "Nhất Linh, lúc đầu chàng còn nói phải tránh cuộc xung đột giữa thuộc hạ của Thiên Long với Hiệp Nghĩa Đạo. Bây giờ không chỉ thuộc hạ của Thiên Long không tránh được mà ngay cả Thiết Huyết Minh của chàng cũng đã bị cuốn vào. Chàng nói đi, phải làm gì đây?"

"Cái gì mà phải làm gì?" Nhất Linh bất cần: "Lúc đầu là ta nghĩ theo hướng tốt, ngũ lão không nhúng tay vào, Thiết Huyết Minh không để bị cuốn theo, nói không rõ thì lảng ra xa, tuy thanh danh không hay cho lắm, song lại không đến nỗi chết người. Nhưng ai biết ý trời đã sắp đặt thế này, lo không được thì cứ để chuyện vỡ ra to hơn, xem Ngũ đại trưởng môn làm gì nổi ta?"

Đoạn nói vọng ra ngoài: "Triệu lão, Quản lão, ta phải đi ngủ rồi, Ngũ đại trưởng môn giao cho mấy người đấy!"

Triệu Tiêu cười lên ha hả: "Được thôi, lão phu bốn mươi năm nay gân cốt lỏng lẻo, hôm nay mới gặp kỳ phùng địch thủ, phải đánh một trận cho đã, cô gia và tiểu thư cứ việc ngủ ngon!"

Tứ lão còn lại cũng cười lên khoái trá. Thứ nhất vì sự ngạo nghễ của Nhất

Linh, thứ nữa là thấy sảng khoái vì gặp kỳ phùng địch thủ.
Lúc đối mặt với địch nhân, con người ta nên thể hiện ra một chút khí thế, bất luận là điên cuồng hay cao ngạo, nhưng cũng phải làm cho khí thế của đối phương bị át đi, gặp nhau nơi đường hẹp mà tự lùi lại nhường thì quả là không tốt.
Biểu hiện ngông cuồng của Nhất Linh khi ấy không những không làm ngũ lão phản cảm, trái lại còn khiến các lão phấn chấn hơn, bởi lẽ lúc ấy đã là gặp nhau nơi đường hẹp, đúng cũng phải tiến, sai cũng phải tiến, càng ngông cuồng thì càng có lợi.
Thái độ hống hách bất cần của Nhất Linh không chỉ làm cho năm lão ở ngoài phấn khích. Ba ái thê trong phòng người nào người ấy cũng như hút phải mật ong, nằm áp vào lòng Nhất Linh như những con chim yếu đuối, mà vòng tay rộng mở của cậu chính là cây đại thụ chắn gió.
Sự ngạo mạn của Nhất Linh thực sự là một đả kích rất lớn đối với lòng tự tin của Ngũ đại trưởng môn. Những nhân vật luôn luôn xem thường kẻ khác, khi chợt phát hiện ra đối thủ còn cao ngạo hơn cả mình, hơn nữa kẻ ấy lại còn mạnh mẽ hơn cả tưởng tượng nữa, nộ khí của họ đột nhiên nhỏ đi rất nhiều.
Con người luôn là như vậy, càng gặp kẻ yếu, nộ khí của anh ta càng lớn. Nếu để anh ta húc phải một tảng đá, nộ khí trái lại sẽ tan biến ngay.

Linh thứu phi long

Dịch giả: Tiêu Dao Tử

Chương 30

Sau một tiếng niệm Phật hiệu, âm thanh chém giết bên ngoài bỗng im bặt, tiếp đó là tiếng chân rời đi mau lẹ. Triệu Tiêu cười ha hả: "Thứ lỗi, chúng ta không tiễn!"

Nhất Linh cao hứng đến nỗi lăn đi lộn lại trên giường, bắt chước giọng đạo gia: "Tức chết đi được!" Ba cô nương cùng phá lên cười.

Ngày hôm sau, các Đường chủ Thiết Huyết đến bẩm báo, đêm trước do trời tối nên cả hai bên đều không toàn lực giao chiến. Đệ tử Phương gia chết trận không nhiều, bị thương có lẽ khoảng chừng một trăm. Phía Thiết Huyết Minh không có tử vong, thương tích mất mất bảy tám mươi người.

Nhất Linh mừng rỡ: "Ta không phạm người, nhưng cũng không cho phép người phạm ta. Hãy thông báo cho các huynh đệ biết, không được gây chuyện, nhưng cũng không sợ chuyện, đao đến đao đánh, kiếm đến kiếm đỡ!".

Sự chuyển biến trong thái độ của Nhất Linh khiến Cổ Uy mấy người hết sức phấn chấn, nhưng điều làm mấy lão phấn chấn nhất là đêm qua Ngũ đại trưởng môn liên thủ cuối cùng cũng phải ôm hận mà rút. Ngũ đại trưởng môn của Hiệp Nghĩa Đạo đều là những nhân vật bất khả nhất thế, vậy mà cả năm liên thủ tấn công tư phòng Nhất Linh vẫn bị thua thiệt. Những chuyện

thế này, thời đại của Thiên Long đã từng có, nhưng suốt bốn mươi năm nay lại chưa từng nghe qua, làm sao không khiến Cổ Uy, Tân Vô Ảnh mấy người hứng khởi?

Nhất Linh lại gọi nhà hàng cầm bút mực đến, lấy một trang thiếp, viết: "Mời Ngũ đại trưởng môn vào giờ ngọ ở Thái Bạch lầu gặp mặt nói chuyện. Chú danh: Cô gia Vạn gia, tế tử Kim gia, Minh chủ Thiết Huyết Minh, Vương Nhất Linh".

Cả ngũ lão và mấy đầu não Thiết Huyết Minh đồng thanh khen hay. Triệu Tiêu nói: "Càng ngông cuồng càng tốt, át bớt cái thói hống hách của mấy lão quỷ đó đi!".

Trương Bá Đương phụng lệnh đi gửi thiếp, lúc trở về bẩm báo: Tử Long chân nhân năm người nhận được thiệp mời, tức muốn nổ mũi.

Mọi người ai nấy cùng phá lên cười.

Ngũ đại phái của Hiệp Nghĩa Đạo gồm Thiếu Lâm, Võ Đang, Côn Lôn, Nga Mi, Không Động, trong đó Thiếu Lâm, Nga Mi là Phật gia; Võ Đang, Côn Lôn, Không Động là Đạo gia.

Trong ngũ đại phái, Thiếu Lâm là mạnh nhất, sở hữu bảy mươi hai tuyệt nghệ danh trấn thiên hạ. Võ Đang tuổi đời tuy ngắn song lại có pháp môn độc đáo lấy nhu chế cương, xếp hàng thứ hai, gần như có thể sánh cùng Thiếu Lâm. Ba phái còn lại mỗi phái đều có tuyệt học trấn sơn. Truy phong kiếm của Côn Lôn lừng danh bởi là kiếm pháp tấn công nhanh nhất, Phật quang kiếm của Nga Mi lại nổi tiếng bởi phòng thủ vững chãi nhất, còn Hỗn nguyên kiếm của Không Động thì dũng mãnh tuyệt luân, nếu luyện đến cực điểm, chỉ cần dựa vào kiếm khí là có thể chém đổ nhà, chặt đứt cây.

Phương trượng Trưởng môn của Thiếu Lâm hiện tại là Ngộ Bản Thiền sư, tôn đồ của sư đệ Đại Ngu La hán, cao tăng danh tiếng lẫy lừng võ lâm khi xưa, công phu đương nhiên hết sức cao cường.

Đương kim Trưởng môn của Võ Đang là Tử Long chân nhân, sư huynh của Phương Kiếm Thi. Người này vốn cao ngạo nóng tính, nhưng nghe nói có tâm pháp hộ hỏa cực mạnh, một chiêu Vô cực kiếm đánh ra là khiến người không còn chút nóng giận nào nữa.

Trưởng môn Côn Lôn phái là Thiên Phong Tử, ngoài kiếm pháp cao siêu, khinh công còn đường coi là thiên hạ đệ nhất.

Trưởng môn Nga Mi, Pháp Tính Thiền ni, là phụ nữ duy nhất trong Ngũ đại trưởng môn, tính tình cũng dịu dàng hiền hòa nhất.

Trái lại, người đứng đầu Không Động là Cực Hóa Chân nhân lại là người nóng tính nhất trong Ngũ đại trưởng môn, còn nóng tính hơn Tử Long chân nhân rất nhiều. Nhưng nói cho công bằng, có lẽ tính tình nóng nảy của Cực Hóa Chân nhân có liên quan đến nội công mà ông ta tu luyện. Nội công Không Động là Hỗn Nguyên cương khí, chí cương chí cường, khi thi triển phải làm cho trời long đất lở mới là tốt nhất.

Thái Bạch lầu bày tiệc rượu, Nhất Linh nhàn rỗi ngồi nghe Tân Vô Ảnh giới thiệu bản lĩnh của Ngũ đại trưởng môn. Tân Vô Ảnh mồm miệng linh lợi, rất có duyên kể chuyện, không những phân tích võ công, còn thêm thắt vào những câu chuyện lý thú về lai lịch năm vị trưởng môn, khiến cho Nhất Linh và ba thê tử lắng nghe vô cùng hào hứng.

o0O

Đã đến giờ ngọ.

Đệ tử Phương gia lặng lẽ tụ tập trước Thái Bạch lầu, xếp thành hai hàng, kéo dài có lẽ phải đến tận cửa nhà họ Phương, người nào người ấy mặc áo thanh xa, lưng đeo bảo kiếm, tay áo quấn dải băng đen, vẻ mặt bi phẫn, khí thế khiếp người.

Kim Phụng Kiều hỏi Nhất Linh: “Khi Ngũ đại trưởng môn đến đây, có lẽ chúng ta phải ra ngoài nghênh đón chứ?” Nhất Linh lắc đầu: “Nàng trông

dáng vẻ của đệ tử Phương gia mà xem, Ngũ đại trưởng môn chắc chắn là càng hống hách hơn. Chúng ta càng khiêm tốn, bọn họ càng lấn tới."
"Nhưng suy cho cùng thì vẫn là chúng ta cần họ cơ mà?" Thủy Liên Nhu áy náy: "Chàng phải để cho họ tin là chàng bị oan chứ, nếu mới bắt đầu mà đã làm cho họ phản cảm rồi thì…"
"Nếu không có chuyện tối qua, ta cũng phải khiêm tốn một chút. Nhưng việc đã xảy ra như vậy, lúc này khiêm tốn đã không còn tác dụng gì nữa rồi! Chân tướng cứ thế mà trình bày, tin hay không tin là tùy ở họ, còn về khí thế thì chúng ta không được thua kém dù chỉ một ly. Trương Bá Đương, hãy sai người bày một bàn tiệc rượu tại khán lầu!"
Trương Bá Đương lớn tiếng ứng lệnh. Tiệc rượu bày ra, Nhất Linh đưa ba thê tử lên lầu, lại sai treo một chiếc đèn gần đường. Ngũ đại trưởng môn mà đến, chỉ thoáng mắt là trông thấy.
Trong ba thê tử của Nhất Linh, Vạn Tiểu Hà đã quen với các cuộc đại thương nghị, thần sắc vì thế vẫn giữ được tự nhiên, nhưng Kim, Thủy hai người thì khác. Thủy Liên Nhu không nói làm gì, còn Kim Phụng Kiều tuy xuất thân danh môn thế gia, nhưng Kim gia trong Hiệp Nghĩa Đạo cũng chỉ xếp hàng bậc trung. Trong đẳng cấp vô hình của Hiệp Nghĩa Đạo thì Ngũ đại phái lúc nào cũng cao cao tại thượng, vì thế Ngũ đại trưởng môn cũng ngất ngưởng ở tận trên cùng. Phụ thân Kim Phụng Kiều còn sống mà có gặp một người trong Ngũ đại trưởng môn cũng nhất định phải khúm núm thận trọng, cung kính có lễ. Hôm nay, cả năm đại trưởng môn cùng đến, Kim Phụng Kiều lại nghênh ngang lầu thượng uống rượu, cái tư thái ấy rõ ràng có năm mơ nàng cũng không dám nghĩ đến. Nàng đã không dám thì Thủy Liên Nhu càng không, vì thế thần sắc hai người đều vô cùng căng thẳng.
Nhất Linh nhìn sang hai người một hồi rất lâu mới nói: "Hai nàng thật chẳng giống thê tử của Nhất Linh ta chút nào, thoải mái một chút đi có được

không? Cứ bình thản mà uống rượu, Ngũ đại trưởng môn thì có gì ghê gớm chứ? Nói cho các nàng biết, trong mắt của phu quân các nàng, những cái mặt già, mũi già trong Ngũ đại phái gộp lại cũng không bằng một đầu ngón chân của bất cứ ai trong số ba nàng đây. Ngón chân các nàng thật là mỹ miều, còn mấy cái mũi già ấy trông mới kinh khủng làm sao!"

Ba người cùng cười lăn ra, Thủy Liên Nhu vừa nói vừa lau nước mắt: "Nhất Linh chàng thật là, sao lại có thể so sánh như vậy được!" Kim Phụng Kiều cũng nói: "Nhất Linh rõ ràng là nói bừa, thể diện của Ngũ đại trưởng môn, bất cứ ai cũng đều đáng giá vạn kim. Vậy mà chàng lại nói không bằng một ngón chân của bọn thiếp?"

Nhất Linh không cười, ôm lấy Vạn Tiểu Hà thản nhiên: "Dù các nàng thấy thế nào đi chăng nữa, nếu có người hỏi ta thích nhìn mấy bộ mặt già của Ngũ đại trưởng môn hay thích nhìn ngón chân Tiểu Hà ngoan ngoãn của ta, ta nhất định chọn cái thứ hai!".

Vạn Tiểu Hà gục vào lòng Nhất Linh, cười đến rung cả hai vai: "Đại ca thật là thú vị!"

Phu thê đang tương đắc, tiếng chuông điểm giờ khẽ vang lên, từ góc đường hiện ra một hàng hòa thượng áo vàng, một hàng đạo sĩ áo xanh, tuổi đều chừng mười sáu mười bảy, mặt mày thanh tú, tay người nào cũng cầm lễ khí.

Nhất Linh cười: "Xếp hàng dở ẹt!"

Nhưng đột nhiên, cái miệng đang há ra chợt ngắc lại, mắt trợn tròn lên, chân tay cứng đờ, tim dường như cũng ngừng đập.

Phía sau tám hòa thượng và tám đạo sĩ hóa ra là một nữ nhân rất trẻ.

Nữ nhân mặt bộ váy áo màu trắng tinh khôi, đầu chải ba chỏm, trên người không đeo bất kỳ một đồ trang sức nào.

Nhìn không thấy bước đi của nàng, hệt như không phải nàng đang đi mà

đang bay trên mặt đất, phía dưới nàng không phải nền đá mà là nước biển xanh màu ngọc bích, nàng đang đứng trên một đài hoa sen trắng, từ từ lướt lại.

Hoặc cũng có thể hình dung, nàng chính là một đóa sen trắng muốt, thanh khiết tao nhã và cao quý vô ngần.

Vẻ đẹp của nàng quả là không thể dùng lời mà hình dung hết được!

Hoặc cũng có thể dùng viên ngọc đen để hình dung đôi mắt, ngà voi để so với làn da, và hoa tươi để ví von khuôn mặt của nàng.

Nhưng dùng cái gì để hình dung cả con người nàng đây?

Sự cao quý của ngọc đen, sắc thanh tao của ngà voi, vẻ kiều diễm của hoa tươi, ai có thể dung hòa ba thứ này vào trong một vật thì mới có thể dùng để so sánh với nàng.

Trên thế gian liệu tìm đâu ra một vật gì như thế!

Trong khoảnh khắc ấy, không chỉ ánh mắt Nhất Linh đờ ra, tất cả mọi con mắt trên dưới trong ngoài đều cùng ngây dại, mọi âm thanh đều dừng cả lại, chỉ còn tiếng đập thình thịch của những trái tim.

"Cheng!"

Cốc rượu trong tay Nhất Linh rơi xuống sàn lầu.

Âm thanh không lớn nhưng lại giống tiếng chuông đánh thức tất cả mọi người. Nhất thời sắc mặt chúng nhân tại đó đều đỏ bừng cả lên bởi dáng vẻ bất thường của mình khi nãy, nhất là một số đại lão gia đã có tuổi, vốn nghĩ mình không thể bị rung động trước bất kỳ bóng dáng nữ nhân nào nữa.

Chỉ có Nhất Linh là mặt không đỏ, tim không đập, nhưng đầu óc lại quay cuồng, khoát tay thốt lên: "Các huynh đệ Thiết Huyết Minh, xuống lầu xếp hàng, đại lễ nghênh khách!" Rồi nói với ba thê tử: "Ba nàng, chúng ta cũng xuống lầu đi!"

Vạn Tiểu Hà không hiểu: "Đại ca chẳng phải nói Ngũ đại trưởng môn chẳng

là cái gì, không cần xuống lầu nghênh tiếp đó sao?"

"Ngũ đại trưởng môn à?" Nhất Linh mơ hồ thốt lên, rời mắt khỏi mặt mỹ nhân kia, nhìn về phía sau nàng.

Ngũ đại trưởng môn quả thật đang đi sau nàng, xếp thành một hàng ngang.

"Ai thèm nghênh tiếp họ, là ta đón vị tỉ tỉ đẹp như tiên tử kia chứ!" Nhất Linh cự lại.

Kim Phụng Kiều trề miệng ra: "Tên háo sắc này, ta biết ngay mà!"

Thủy Liên Nhu lại nói: "Cô ấy thật đẹp, thiếp bằng lòng đi đón!"

Vạn Tiểu Hà nói: "Thiếp cũng đi!"

Nhất Linh chớp mắt, hầm hứ: "Nếu ta lấy được nàng ấy về làm bạn với các nàng, các nàng có bằng lòng không?"

Vạn Tiểu Hà lớn tiếng đồng ý: "Hay quá, đại ca nói lời nhất định phải giữ lời đó, thiếp quả thật rất thích vị tỉ tỉ này".

Kim Phụng Kiều cấm cảu: "Đừng có nằm mơ, người ta đẹp như thần tiên như thế, liệu sẽ chịu lấy chàng sao? Cũng chỉ có bọn thiếp mới coi chàng là bảo bối thôi!"

Thủy Liên Nhu cũng than dài: "Phải đấy, Nhất Linh! Người ta như tiên tử vậy, làm sao lại ấm ức chịu làm vợ thứ tư của chàng chứ?"

"Đâu có lý ấy, các nàng dám coi thường ta hả?" Nhất Linh phẫn uất, ngửa cổ gọi lớn: "Trời xanh trên đầu, Vương Nhất Linh ta thề nhất định sẽ phải lấy được vị tiên tử tỉ tỉ này làm vợ! Nếu vi phạm lời thề, cả đời này sẽ bị ba vị thê tử coi khinh!"

Ba cô nương cười rộ lên, cùng bước xuống lầu.

Dưới lầu, Cổ Uy, Tân Vô Ảnh năm người xếp thành một hàng chữ nhất.

Nhất Linh dẫn ba thê tử tiến lên trước, từ xa đã khom lưng thi lễ: "Mười vạn huynh đệ Thiết Huyết Minh cung nghênh tiên tử".

Mười sáu tiểu hòa thượng và đạo sĩ trước lui ra, cô gái kia cũng chắp tay

kiếm hồi lễ: “Không dám, các hạ là minh chủ Thiết Huyết Minh, Vương Nhất Linh?” Tuy đáp lễ nhưng ngữ khí vô cùng lạnh nhạt.

Nhất Linh đâu có để ý nhiều như vậy, trái lại càng vui mừng hớn hở, bước lên trước hai bước, nói: “Tiện danh không dám treo nơi miệng ngọc, tiên tử tỉ tỉ lại biết trước tên ta, Nhất Linh này quả là ba đời có phúc”.

Hai mặt vẫn dính chặt trên khuôn mặt cô gái. Khoảng cách gần lại, vẻ đẹp của nàng lại càng không thể hình dung, dường như ánh trăng thanh cao, cũng giống ánh mặt trời làm chói mắt. Nhất Linh thầm reo lên: “Trời ạ, chỉ cần nàng chịu cười với ta một cái, ta chết cũng được rồi!” Rồi bỗng thốt lên: “Ta biết rồi, tỉ nhất định là Quảng Hàn tiên tử Hàn Nguyệt Thanh!” Vừa nói vừa bước lên trước hai bước.

Cô gái khẽ chau mày, miễn cưỡng đáp lại: “Ta chính là Hàn Nguyệt Thanh”.

Ánh mắt Nhất Linh trước sau không rời khuôn mặt Hàn Nguyệt Thanh. Tình Ma đối với phụ nữ vô cùng tinh minh, ý nghĩa từ thần sắc trên mặt và vẻ lãnh đạm trong lời nói của Hàn Nguyệt Thanh, Nhất Linh đương nhiên hiểu rõ.

Luồng nhiệt huyết trong người bỗng trở nên lạnh tanh, Nhất Linh thầm than: “Nàng ấy ghét ta, nàng ấy đang miễn cưỡng đối phó với ta. Vì sao chứ? Vì sao?”.

“Ta biết rồi, tỉ ghét ta bởi cho rằng ta giết Phương Kiếm Thi, đúng không?” Nhất Linh thốt lên.

Hàn Nguyệt Thanh chớp mắt, đôi mắt đen lánh như bắn ra một luồng ánh sáng lạnh, nói: “Ngươi tại sao lại hại Phương đại hiệp?”

Ngữ điệu không cao, nhưng vẻ căm hận trong lời nói ấy, Nhất Linh đều cảm nhận thấy rõ ràng, trong lòng đau đến thắt lại.

“Phương Kiếm Thi không phải do ta giết, là Thất phu nhân hãm hại ta!” Nhất Linh hét lên.

Hàn Nguyệt Thanh khẽ lắc đầu, ánh mắt càng lạnh hơn.

Trong lòng Nhất Linh đau như ngàn dao cữa, nghĩ thầm: "Nàng ấy căm hận ta như vậy, chi bằng chết đi cho xong!" Bèn hít một hơi, gắng gượng giữ bình tĩnh: "Tiên tử tỉ tỉ, nàng hãy nghe ta nói…". Rồi kể lại toàn bộ từ đầu đến cuối chuyện xảy ra hôm trước.

Nhất Linh kể xong, lên giọng khẩn thiết: "Tiên tử tỉ tỉ, hãy tin ta, những gì ta nó đều là sự thật!"

"Khốn kiếp!" Tử Long chân nhân nộ quát: "Ngươi hãm hại Phương sư đệ, bao nhiêu người trông thấy, còn dám ngụy ngôn giảo biện!" Hai mắt Chân nhân như muốn rạn ra, tay nắm chặt chuôi kiếm, chuẩn bị xông lên, song lại bị Ngộ Bản Thiền sư lôi lại.

Ngũ lão và Cố đại nương trên Thái Bạch lầu luôn chú ý mọi động tĩnh ở dưới. Tử Long chân nhân toan động thủ, ngũ lão và Cố đại nương lập tức lao xuống, mới đến nửa chừng , Triệu Tiêu nói lớn: "Quả nhiên có kẻ đang chọc phân, thối không chịu được!"

Tử Long chân nhân càng nộ tiết: "Lão thất phu, ta chém chết ngươi!" lại định xông lên, Ngộ Bản Đại sư lần nữa dùng sức kéo lại, cùng lúc ấy Hàn Nguyệt Thanh cũng quay ra sau, đưa ánh mắt khẩn cầu nhìn ông ta.

Trong khoảnh khắc ấy, Nhất Linh chợt hiểu: "Thì ra nàng miễn cưỡng đối phó với ta là vì lấy đại cục làm trọng, sợ Hiệp Nghĩa Đạo và thuộc hạ cũ của Thiên Long xảy ra đấu đá". Tiếp đó lại nghĩ: "Nếu như không phải vì ngại thuộc hạ cũ của Thiên Long, nàng ấy sẽ thế nào nhỉ? Liệu có rút kiếm sống mái với ta không?" tự hỏi mình, nhưng bản thân cậu cũng không biết nên trả lời như thế nào nữa.

o0o

Quả đúng như Nhất Linh dự đoán, Hàn Nguyệt Thanh đến Lạc Dương vào sáng sớm, vừa đến đã thương nghị với Ngũ đại trưởng môn, cho rằng dù thế

nào cũng không nên xung đột với thuộc hạ cũ của Thiên Long, bằng không thiên hạ sẽ không biết có bao nhiêu người vong mạng. Tử Long chân nhân và Cực Hóa Chân nhân là hai người tính khí nóng nảy nhất trong Ngũ đại trưởng môn, Phương Kiếm Thi lại là công thần của phái Võ Đang, Tử Long chân nhân càng quyết thề báo thù, nhưng Ngộ Bản Thiền sư và hai người kia lại ủng hộ Hàn Nguyệt Thanh. Hơn nữa Hàn Nguyệt Thanh thân phận đặc biệt, là đệ tử đích truyền của Đại Ngu La hán, gánh vác trách nhiệm nặng nề đối phó với Thiên Long, Linh Phụng vào ngày Hai tháng Hai sang năm, Tử Long chân nhân không thể không nể mặt nàng.

Vì thế sáu người cuối cùng mới thỏa hiệp, không đến nước vạn bất đắc dĩ thì quyết không dụng võ với thuộc hạ cũ của Thiên Long.

Nộ hỏa của Tử Long chân nhân dần dần giảm đi. Hàn Nguyệt Thanh quay lại, lần này không thèm để ý đến Nhất Linh nữa, nhìn sang ngũ lão nói: "Năm vị hẳn là thuộc hạ cũ của Thiên Long?"

Triệu Tiêu gật đầu: "Lão hủ Triệu Tiêu, năm huynh đệ chúng tôi đều là Hương chủ dưới quyền của Thiên Long Giáo chủ. Còn cô nương là đệ tử của Đại Ngu La hán?"

Hàn Nguyệt Thanh gật đầu: "Đúng thế!"

Những người có mặt ở đó hầu như đều đã biết Hàn Nguyệt Thanh là đệ tử của Đại Ngu La hán, nhưng khi nghe nàng chính miệng thừa nhận thì người nào người ấy đều vẫn không khỏi cảm thấy thảng thốt.

Nam sư nữ đồ, võ lâm không gặp nhiều, nhưng không phải là không có, thế nhưng hòa thượng nhận nữ đệ tử thì quả là chuyện chưa từng nghe thấy. Đại Ngu La hán với tư cách là một tuyệt thế kỳ tăng, bao nhiêu năm đi lại võ lâm chưa hề làm việc gì bất thường trừ việc nhận nữ đệ tử này, vì thế mà cả võ lâm đều tràn đầy tính hiếu kỳ đối với Hàn Nguyệt Thanh. Đây cũng là một trong những nguyên nhân quan trọng gây rung chấn thiên hạ khi Hàn Nguyệt

Thanh phô xuất giang hồ.

Triệu Tiêu nhìn Hàn Nguyệt Thanh, vẻ mặt ưu trầm, trang trọng: "Ta thấy cô nương phong vong nội hiển, thần bất ngoại lộ, võ học tu thành hẳn đã đạt đến cảnh giới tam hoa tụ đỉnh, ngũ khí triều nguyên, có thể trở về dạng nguyên sơ nhất. Đại Ngu La hán thật là cao thâm, sau bốn mươi năm lại có thể tạo cho bổn Giáo một đối thủ lợi hại như thế".

Hàn Nguyệt Thanh chắp kiếm nói: "Không dám, Triệu lão quá khen, nhưng tiểu nữ lại càng khâm phục Thiên Long hơn. Bốn mươi năm trước, Thiên Long tay nắm trăm vạn đệ tử, vốn hoàn toàn có thể dựa vào võ lực nhất thống giang hồ, nhưng với hào khí xung thiên của mình, Người đã chấp nhận lời thách đố của tiên sư, thậm chí còn cam kết, nếu không thắng được tiên sư và Linh Phụng thì sẽ tự động giải tán Thiên Long Giáo, quả nhiên nói lời đã giữ được lời. Một hào khí can vân với một danh dự ngàn vàng như vậy, hôm nay nghĩ đến thật vẫn khiến cho người ta phải bội phục".

Triệu Tiêu mỉm cười: "Cô nương minh thán ám trách, ý muốn nói chúng tôi không tôn trọng lời hứa chứ gì?"

Hàn Nguyệt Thanh không chút do dự gật đầu: "Đúng vậy, Quý Giáo chủ bốn mươi năm trước đã từng có cam kết với tiên sư, đệ tử của Thiên Long thoái xuất giang hồ, không còn tranh đấu với võ lâm nữa, tiểu nữ nghĩ chắc Triệu lão vẫn nhớ?"

Triệu Tiêu gật đầu: "Đương nhiên chúng ta vẫn nhớ! Nhưng không biết cô nương đã nghĩ qua chưa, chuyện của ngày hôm nay không phải chuyện của võ lâm, mà là các người muốn giết cô gia của Vạn đàn chủ chúng ta. Nếu như nói có người muốn giết người thân của chúng ta, chúng ta lại nhất định phải khoanh tay đứng nhìn, đạo lý như vậy, cho dù tôn sư ở đây cũng không tán đồng!"

"Triệu lão có vẻ hơi giảo biện rồi đó!" Hàn Nguyệt Thanh nói thẳng: "Vạn

sự đều có căn nguyên, có nhân quả. Căn nguyên của xung đột hôm nay là Vương Nhất Linh đã hại chết Phương đại hiệp, vì thế chúng tôi mới tìm hắn tính nợ. Nếu Triệu lão không hỏi nguyên nhân mà chỉ xem kết quả, cách xét đoán như vậy cho dù quý Giáo chủ có ở đây cũng phải chau mày rồi!"
Triệu Tiêu cười: "Không hổ là cao đồ của Đại Ngu La hán, quả nhiên là có đi có lại. Nhưng cô nương cũng phải rõ rằng, hại chết Phương Kiếm Thi là người của cô nương nói, cô gia nhà tôi không hề thừa nhận".
"Lão thất phu, ngươi đừng có mạnh lời đoạt lý!" Tử Long chân nhân nổi giận đùng đùng.
Triệu Tiêu cũng quát: "Mũi trâu kia, lão phu mạnh lời đoạt lý đấy, ngươi làm gì được ta nào?".
Lưu Sương cười: "Hắn dám làm gì chứ, nhiều nhất thì cũng chỉ cụp đuôi chạy mất như đêm qua thôi!"
Tử Long chân nhân càng điên tiết, hai mắt như bắn ra lửa, chằm chằm nhìn vào Hàn Nguyệt Thanh, nói: "Hàn cô nương, nếu cô nương còn kiên trì ý kiến của mình, phái Võ Đang chúng ta chỉ còn cách duy nhất là rút khỏi liên minh Hiệp Nghĩa Đạo, một mình liều một trận cá chết phá lưới với mấy lão thất phu này!".
Triệu Tiêu cười khẩy: "Đừng có manh động như thế! Ngươi cho rằng cá chết rồi, lưới nhất định sẽ rách sao? Năm phái liên thủ may ra còn có thể đấu với chúng ta, chỉ một mình phái Võ Đang ngươi, chúng ta tru diệt thậm chí còn dễ hơn giẫm một con kiến!"
Từ ngày Võ Đang ra đời, chưa từng có ai dám coi thường họ như thế. Tử Long chân nhân rõ ràng là chịu hết nổi, hét lên điên cuồng: "Ta băm nát lão thất phu nhà ngươi!" Ngộ Bản, Thiên Phong Tử lấy đại thể làm trọng, hết sức giữ Tử Long lại, Thiên Phong Tử khẩn khoản: "Tử Long đạo huynh, chúng ta hãy nghe theo Hàn cô nương đi!".

Năm cặp mắt của Ngũ đại trưởng môn đều nhìn về phía Hàn Nguyệt Thanh. Ánh mắt của Tử Long và Cực Hóa như muốn nổ tung vì giận dữ. Ngộ Bản, Pháp Tính ba người kia thì vừa phẫn nộ vừa lo lắng, trong cái nhìn còn mang cả sự mong mỏi, hy vọng nàng có thể giống Đại Ngu La hán năm nào, thể hiện được trí tuệ tuyệt đỉnh, giải quyết vấn đề khó khăn này.

Trong nháy mắt, gánh nặng vạn cân đã đặt lên vai Hàn Nguyệt Thanh.

Nàng dường như nghe lại lời của sư phụ trước lúc lâm chung: "Đoàn kết Hiệp Nghĩa Đạo, nhất là Ngũ đại trưởng môn, hết sức tránh xung đột với thuộc hạ cũ của Thiên Long. Thuộc hạ cũ của Thiên Long tuy đã không còn như trước, nhưng tiềm lực vẫn còn to lớn vô cùng. Chỉ có thể để cho Thiên Long tự ràng buộc họ trong đại hội Thái Sơn, chứ không thể hy vọng dựa vào võ lực để trấn áp họ. Nếu đối đầu, tất sẽ gây nên thảm họa!".

Thế nhưng hiện giờ đã không còn cách gì lưỡng toàn nữa, Tử Long chân nhân đe dọa rút khỏi Hiệp Nghĩa Đạo, một mình liều sống chết với phe Nhất Linh, các thuộc hạ cũ của Thiên Long lại không chịu nhường nửa bước.

Hàn Nguyệt Thanh chắc chắn có một trí tuệ mà người thường khó có thể theo kịp, bằng không Đại Ngu La hán làm sao có thể chọn nàng, càng không bao giờ tạo ra cái tiền lệ cổ kim chưa hề có rằng hòa thượng thu nhận nữ đệ tử.

Nhưng hiện giờ nàng phải làm gì đây? Nếu quyết đánh, một trận mưa máu gió tanh trong võ lâm sẽ lại bắt đầu, như thế có khác gì khổ tâm bốn mươi năm trước của Đại Ngu La hán coi như thành tro bụi. Còn như không đánh, Hiệp Nghĩa Đạo sẽ tan đàn xẻ nghé.

Thuyền ra giữa dòng, ngựa gặp đường hẹp. Hàn Nguyệt Thanh không chịu được thầm kêu than trong lòng: "Sư phụ, hãy cho con biết, con phải làm gì đây?".

o0o

Ánh mắt Nhất Linh luôn dán chặt trên khuôn mặt Hàn Nguyệt Thanh, hiểu rõ tâm trạng lúc này của nàng, bỗng nghĩ ra một cách, vội reo lên: "Tiên tử tỉ tỉ, ta có chủ ý này, chúng ta đi tìm Thất phu nhân. Ta biết Nhiếp hồn đại pháp, có thể khiến bà ta nói ra chân tướng…"

Nhất Linh chưa dứt lời, Hàn Nguyệt Thanh đã quay phắt lại nhìn, ánh mắt đầy giận dữ thống hận. Nhất Linh thiếu chút là nhảy dựng lên, cất tiếng run rẩy: "Sao thế?"

"Thật vô liêm sỉ!" giọng Hàn Nguyệt Thanh lạnh tưởng không thể lạnh hơn được nữa: "Ngươi giết Phương đại hiệp rồi lại giết Thất phu nhân, bây giờ còn nói ra những lời như vậy sao?"

"Thất phu nhân chết rồi ư?" Nhất Linh kinh hãi: "Sao có thể như vậy được? Không phải ta, thực sự là không phải ta mà!"

Hàn Nguyệt Thanh quay đi, không thèm nhìn Nhất Linh, nói với Triệu Tiêu: "Triệu lão, lẽ nào thuộc hạ cũ của Thiên Long nhất quyết phải đánh một trận với Hiệp Nghĩa Đạo hay sao?" Giọng của nàng trầm xuống, trái tim nghẹn lại như bị đè bởi ba quả núi.

Để cho một cô nương thanh nhã, đẹp như thiên tiên lâm vào cảnh khó khăn, bất cứ ai cũng không thể cảm thấy dễ chịu. Triệu Tiêu nhìn Hàn Nguyệt Thanh, giọng thành khẩn: "Hàn cô nương, không phải lão hủ muốn làm khó cô nương, quả thật là sự việc không có cách nào khác. Vương công tử là cô gia của chúng tôi! Nói thực, cho dù cô gia có giết hay không giết người, chúng tôi cũng không để cho bất cứ ai làm hại cô gia".

Hàn Nguyệt Thanh gật đầu: "Triệu lão, có câu nói này của ông, bất luận hậu quả thế nào, tiểu nữ nghĩ sư phụ cũng sẽ không trách tiểu nữ nữa". Nàng mỉm cười, hít một hơi sâu, ánh mắt sực lên nhìn Triệu Tiêu, nói: "Triệu lão, bốn mươi năm trước, tiên sư và quý Giáo chủ đã có giao hẹn trên đỉnh Thái Sơn, thiên cổ truyền danh. Hôm nay tiểu nữ cũng muốn cá cược một phen

với Triệu lão, một mình tiểu nữ đấu với bất cứ ba người bên phía ngài. Nếu tiểu nữ thua, cái chết của Phương đại hiệp và Thất phu nhân đều do tiểu nữ chịu trách nhiệm. Nếu tiểu nữ thắng, Vương Nhất Linh sẽ giao cho tiểu nữ, ý Triệu lão thế nào?".

Lời nói vừa dứt, tất cả những người có mặt ở đó đều giật mình.

Võ công của năm người Triệu Tiêu ai ai cũng biết, đã vượt qua cả mức hảo thủ hàng đầu. Ba người trong họ nếu liên thủ với nhau, trừ phi Đại Ngu La hán sống lại mới có thể thắng được, nhưng cũng chỉ là có thể mà thôi. Võ công của Hàn Nguyệt Thanh tuy mạnh nhưng chưa hẳn đã vượt qua được sư phụ, làm sao có thể cầm cự nổi với tam lão?

Nhưng sự thật có đơn giản như vậy không?

Năm người Triệu Tiêu lại không ai dám khẳng định!

Cuộc đánh cược bốn mươi năm trước đã khiến một Thiên Long Giáo đang chói sáng như mặt trời giữa trưa phải tan tác giải thể, nguyên nhân là bởi sự tự tin thái quả của Thiên Long và các đệ tử thân cận, bao gồm cả năm người Triệu Tiêu.

Ai biết được, kết cục hôm nay sẽ như thế nào?

Ngũ lão nhìn nhau, không một ai lên tiếng đáp lại. Trong lòng không dám chắc, bởi bài học bốn mươi năm trước vẫn còn mới nguyên. Nhưng nếu không nhận lời, việc thuộc hạ thân tín của Thiên Long, ba người hợp sức cũng không dám ra mặt đấu với một cô nương mới hai mươi tuổi đầu sẽ làm thể diện của cả Thiên Long Giáo tan thành tro bụi.

Nhất Linh cũng im lặng không nói gì, trong lòng đầy mâu thuẫn, vừa hy vọng ngũ lão nhận lời, bởi bất luận là thắng hay thua, chí ít cũng có thể giải trừ sự khó xử trong lòng Hàn Nguyệt Thanh , trông thấy nàng bị sức ép mà Nhất Linh tưởng như tim mình vỡ ra thành trăm nghìn mảnh. Nhưng Nhất Linh cũng mong ngũ lão không nhận lời, bởi vì cho dù ai thắng ai thua cũng

đều là điều mà cậu không muốn nhìn thấy. Ngũ lão thắng, người bị tổn thương là Hàn Nguyệt Thanh. Vạn nhất mà các lão thua, người bị tổn thương là tam vị ái thê, mà cả bốn cô nương này đều có vị trí như nhau trong trái tim cậu.

Người đầu tiên lên tiếng lại là Pháp Tính Thần ni.

"Không được, như thế không ổn, chí ít thì cũng không công bằng!".

"Đúng thế, ba đấu một, lại là lớn đấu bé, như thế sao được?" Thiên Phong Tử phụ họa.

Ngộ Bản Thiền sư niệm một tiếng Phật hiệu rồi nói: "Vạn nhất tiểu sư thúc có điều gì không hay, bảo ta làm sao ăn nói với thái sư thúc đây?"

Hàn Nguyệt Thanh khẽ cười: "Trước mặt sư phụ, tiểu nữ tự biết cách nói. Trước khi đánh cuộc, ai mà biết được thắng thua thế nào? Vì sao lại không thể thử một phen? Cho dù tiểu nữ có thua, cũng không nhất định phải bỏ mạng. Còn nếu khoanh tay rút lui, làm sao ăn nói với những đạo hữu Võ Đang đây?"

Tử Long chân nhân thở hổn hển, nói: "Ta xin ghi nhận. Nếu Hàn cô nương thua, phái Võ Đang ta xin lấy đại cục làm trọng, ra sức thúc đẩy sự đoàn kết của Hiệp Nghĩa Đạo". Tử Long chân nhân tính cách tuy nóng nảy, song cũng không phải người không hiểu đạo lý. Ông ta biết Hàn Nguyệt Thanh khó xử, càng hiểu rằng hành sự cảm tính thì không thể đem lại kết quả. Hàn Nguyệt Thanh mạo hiểm như vậy, quả thật là đã quyết hy sinh tất cả cho phái Võ Đang, Tử Long không thể không đáp lại tấm thâm tình này.

Hàn Nguyệt Thanh mừng rỡ: "Tạ ơn đạo trưởng!" Rồi quay người sang nhìn ngũ lão, nói: "Ý kiến tiền bối thế nào, có dám đánh cược một phen không? Với danh vọng của các tiền bối, chắc không đến nỗi từ chối?" nàng lại có thể dụng kế khích tướng với năm lão.

Triệu Tiêu năm người đưa mắt nhìn nhau, vẫn không thể đưa ra quyết định.

Đúng vào lúc ấy, Vạn Tiểu Hà đứng ra, nói: "Hàn tỉ tỉ, ta rất thích con người tỉ, không hy vọng tỉ bị tổn thương, nhưng ta cũng càng yêu phu quân của ta, tính mệnh của chàng nặng hơn tất cả, là cái không thể dùng để cá cược. Vì thế, ta lấy thân phận Thiếu đàn chủ Địa Nhân hai đàn hạ lệnh, không cho phép Triệu gia gia mấy người đánh cược với tỉ!" Nàng lấy từ trong người ra một tấm Kim Long lệnh bài, giơ cao.

Triệu Tiêu năm người khom lưng: "Tuân lệnh!"

"A!" Tử Long chân nhân ngửa mặt lên trời gầm lên một tiếng, rút kiếm xông đến Vạn Tiểu Hà. Bên này năm lão nghe tiếng gió, lập tức cùng lao đến chắn trước mặt nàng, một đao, một thương, ba kiếm cùng chỉ về hướng Tử Long chân nhân.

Cổ Uy phía sau thấy sắp đại động can qua, liền giơ tay phóng vút hỏa tiễn lên không, cả thành Lạc Dương lập tức ầm vang tiếng hô chém giết.

Một trận đại chiến khó tránh sắp xảy ra.

o0o

Đúng vào lúc ấy, bỗng một tiếng hét vang lên: "Tất cả không được manh động!"

Quần hùng tất cả đều kinh ngạc, định thần nhìn lại, chỉ thấy một cô gái trong y phục xanh đứng sau lưng Nhất Linh tự bao giờ, tay cầm một thanh trường kiếm ghé sát vào cổ cậu. Nhất Linh toàn thân cứng đờ, hiển nhiên đã bị điểm huyệt đạo.

Biết bao nhiêu người trước sau như vậy, trong lúc hỗn loạn lại không ai nhìn thấy cô ta đến rồi ra tay như thế nào.

Cô gái này cũng chỉ chừng hai mươi tuổi, dung mạo tuyệt mỹ, gần như có thể so sánh với Hàn Nguyệt Thanh, có điều khí sắc quá lạnh, chỉ cần nhìn một lần là sởn gai ốc. Hàn Nguyệt Thanh cũng lạnh, nhưng cái lạnh lùng của nàng là sự xuất trần thoát tục, khiến người ta nhìn mà ngưỡng mộ, yêu mà

tôn kính không dám bỡn cợt. Còn cái lạnh lùng của vị cô nương này lại giống như một khối vạn cổ huyền băng, khiến người ta phải sợ mà tránh xa.
"Tất cả đứng im, không được động đậy!" lãnh diện cô nương đó gằn giọng: "Ngũ phái mà manh động, ta sẽ thả tên tiểu tử này, nếu thuộc hạ cũ của Thiên Long manh động, ta sẽ giết hắn ngay!"
Hàn Nguyệt Thanh mấy người đều không hiểu ra sao, im lặng chờ đợi. Thủy Liên Nhu thì vừa lo lắng vừa tức giận, Vạn Tiểu Hà hoảng kinh, khuôn mặt phút chốc đã tái nhợt như tờ giấy.
Kim Phụng Kiều đột nhiên reo lên: "Chu Tuyên, cô nương là Chu Tuyên tỉ tỉ của Chu gia!".
Vị cô nương ấy hóa ra chính là một trong hai tỉ muội của Chu gia đứng đầu trong Giang Nam Tứ đại thế gia, đã từ lâu không lộ diện.
Chu Tuyên ngẩng mặt thản nhiên: "Phụng nha đầu trí nhớ không tồi, là ta!"
Kim Phụng Kiều thở phào một hơi, gọi lớn: "Tuyên tỉ tỉ đang đùa trò gì thế, huynh ấy là phu quân của Tiểu muội, tỉ mau thả chàng ra!" nói đoạn chuyển thân định đi đến.
"Đứng lại!" Chu Tuyên quát lớn.
Kim Phụng Kiều giật nảy người. Thủy Liên Nhu, Vạn Tiểu Hà vừa mới yên tâm phần nào lại thấp thỏm lo lắng.
"Tuyên tỉ tỉ rốt cuộc là có ý gì?" Kim Phụng Kiều vừa sợ vừa bực, cũng gằn giọng hỏi lại.
"Không có ý gì cả, mượn phu quân của muội dùng một lát!" Chu Tuyên lạnh lùng nhìn Kim Phụng Kiều, tiếp đó quay sang nhìn Hàn Nguyệt Thanh: "Ta với cô ngươi đánh cược một lần. Nếu ngươi thắng, tên tiểu tử này giao cho ngươi. Nếu ngươi thua, có hai điều kiện: thứ nhất, mối thù trước đây không truy cứu nữa; thứ hai, Ngũ đại môn phái phải tôn ta làm Minh chủ Hiệp Nghĩa Đạo".

Hàn Nguyệt Thanh còn đang do dự, Kim Phụng Kiều đã hét: "Không được!" đoạn nói lớn: "Chu Tuyên, Tứ đại thế gia Giang Nam từ trước đến giờ cùng tiến cùng lùi, tỉ không giúp chúng ta cũng được, tại sao lại dùng tính mệnh phu quân muội để đánh cược với người ta?"

"Phụng nha đầu yên tâm đi, ta đang giúp muội đấy chứ! Muội chưa nghe thấy ta nêu ra hai điều kiện đó sao? Ta thắng rồi, bảo bối phu quân này của muội sẽ không có chuyện gì đâu"

"Ai biết tỉ thắng được nổi người ta hay không?" Kim Phụng Kiều càng hoảng loạn: "Thế nếu tỉ thua thì sao?"

"Vậy thì muội chỉ còn cách ở góa thôi!" Chu Tuyên cười gằn, bỗng cao giọng quát: "Tất cả lùi lên lầu cho ta, bằng không, chỉ cần một kiếm là hắn đi đời!"

Hàn khí lạnh băng trong lời nói khiến cho chúng nhân không khỏi rùng mình. Có người lớn tiếng la hét đòi chém người ta thành muôn mảnh cũng không ai tin, nhưng Chu Tuyên chỉ cần nhếch miệng bằng bằng vài câu, quan tài Nhất Linh như đã thấp thoáng trước mặt.

Triệu Tiêu đột nhiên hướng về Hàn Nguyệt Thanh nói: "Bất luận thắng thua thế nào, thuộc hạ cũ của Thiên Long cũng không đánh cược với cô nương. Nếu như cô gia nhà ta bị tổn thương, hàng nghìn hàng vạn người Hiệp Nghĩa Đạo sẽ chịu tai ương đó".

Chu Tuyên hừm lên một tiếng, nhìn Vạn Tiểu Hà: "Bằng lòng để ta đánh cược với Hàn Nguyệt Thanh, chí ít các người còn vài phần hy vọng. Nếu cứ chấp nê bất ngộ, tên tiểu tử này lập tức đầu lìa khỏi cổ!"

Giọng nói quá lạnh lẽo khủng bố, Vạn Tiểu Hà bất giác rùng mình, vội nói: "Ta bằng lòng!" Rồi lại tiếp thêm một câu: "Ta đảm bảo thuộc hạ của Thiên Long sẽ không hối hận!"

Chu Tuyên hài lòng khẽ gật, nhìn Hàn Nguyệt Thanh và Ngũ đại trưởng

môn: “Thế nào?”

Hàn Nguyệt Thanh lúc đầu không bằng lòng, chính là sợ phe Thiên Long nói lời rồi không giữ lời, khi thua cược sẽ tìm cách báo thù. Có lời của Vạn Tiểu Hà, nàng liền nhìn về phía Ngũ đại trưởng môn.

Cả năm trưởng môn cùng gật đầu, Tử Long chân nhân nói: “Nếu như cô nương thắng, Võ Đang chúng ta sẽ là người đầu tiên tiến cử cô nương làm Minh chủ Hiệp Nghĩa Đạo”

Chu Tuyên thoáng dịu nét mặt: “Được!” Rồi nhìn sang ba cô nương và ngũ lão ra lệnh: “Đều lên lầu cho ta!”

Cả tám người không làm gì hơn được, chỉ còn cách lùi lên Thái Bạch lầu.

Chu Tuyên lại nói với Ngũ đại trưởng môn: “Để đảm bảo công bằng, năm người cũng lùi ra ba mươi bước!”

Ngũ đại trưởng môn y lời lùi ra xa.

Mọi tiếng động đều im bặt, mọi ánh mắt đều tập trung lên hai nữ nhân đang ở thế đối đầu, hai mỹ nữ tuyệt thế.

Linh thứu phi long

Dịch giả: Tiêu Dao Tử

Chương 31

Vạn, Kim, Thủy ba người đã những cô nương đẹp lắm rồi, nhưng nếu có lòng tìm kiếm, chỉ riêng trên đất Giang Nam tìm ra hai ba mươi cô nương như thế cũng không phải là quá gian nan, nhưng những mỹ nhân như Hàn

Nguyệt Thanh hay Chu Tuyên thì cho dù có đi khắp cả thiên hạ, đến lúc bạc đầu cũng chưa chắc thấy được một người. Mỹ nữ như thế, chỉ có thể ngộ mà không thể cầu.

Chu Tuyên lạnh lùng nhìn Hàn Nguyệt Thanh, Hàn Nguyệt Thanh cũng bình tĩnh nhìn lại Chu Tuyên. Bốn mắt tương giao, một bên chẳng khác thanh kiếm tuốt ra từ khối vạn cổ huyền băng, vừa sắc bén vô song, một bên chẳng khác thanh kiếm tuốt ra từ khối lại như minh nguyệt giữa trời, khí sắc thanh dịu ẩn chứa sức mạnh có thể ôm trọn trời đất.

"Ngươi biết ta là ai chứ?".

"Ta biết, cô nương là điệt nữ của Chu Tâm Kiếm, Giang Nam đệ nhất kiếm năm xưa". Hàn Nguyệt Thanh gật đầu.

"Nếu như không phải vì Ngũ đại môn phái, gia gia ta hoàn toàn có thể thay sư phụ ngươi xuất chiến, trở thành thiên hạ đệ nhất kiếm rồi!". Giọng Chu Tuyên mỗi lúc một phẫn nộ.

Hàn Nguyệt Thanh gật đầu: "Lúc sư phụ còn tại thế, cũng nói Chu đại hiệp là kiếm khách kỳ tài hiếm thấy trên thế gian. Đáng tiếc là trời không chiều lòng người, Đại hiệp đã ra đi sớm quá, nếu không ngày Hai tháng Hai sang năm Chu tiền bối có thể trở thành trụ cột của Hiệp Nghĩa Đạo rồi".

Chu Tuyên cười lạnh: "Nói hay lắm, mình tắm gội xong, lại đổ cho người ta nước rửa chân để uống sao?"

Hàn Nguyệt Thanh im lặng.

Đại Ngu La Hán lúc còn sống đã từng nói với nàng, Chu Tâm Kiếm kiếm đạo kỳ tài, có điều bụng dạ quá hẹp hòi, kiếm thuật vì vậy cũng vô cùng thâm hiểm. Tuy là cao nhân hãn thế, song đối với một tuyệt đại chi hùng như Thiên Long thì chẳng có tác dụng gì, vì thế đại sư mới nhận lời mời của Ngũ đại phái, nhậm chức Minh chủ khiêu chiến với Thiên Long. Chu Tâm Kiếm lại nghĩ rằng mình bị đối xử không công bằng mà sinh ra bất mãn, mấy năm

sau đại hội Thái Sơn đã qua đời trong phẫn uất.

"Oán khí mấy chục năm trước xem ra đã truyền lại rồi!" Hàn Nguyệt Thanh nghĩ thầm.

"Lần này không thể như lần trước nữa!" Chu Tuyên cao ngạo nói: "Mượn tên tiểu tử này làm vật đánh cược, ta sẽ đánh bại ngươi, trở thành Minh chủ của Hiệp Nghĩa Đạo. Sang năm ngày Hai tháng Hai ta sẽ chứng minh cho thiên hạ thấy, bốn mươi năm trước, Hiệp Nghĩa Đạo không để cho gia gia ta xuất chiến là đã phạm sai lầm lớn".

Hàn Nguyệt Thanh gật đầu: "Cô nương đánh bại ta trước rồi hãy nói".

Chu Tuyên quay phắt người, tay nắm chuôi kiếm, mắt nhìn thẳng vào mặt Hàn Nguyệt Thanh, quát lớn: "Cẩn thận!"

Lời dứt kiếm xuất, một luồng sáng lạnh nhằm yết hầu Hàn Nguyệt Thanh phóng tới, tốc độ chỉ có thể dùng chớp xẹt mới có thể hình dung.

Một kiếm Chu Tuyên xuất ra, bất kể là tám người trên Thái Bạch lầu hay Ngũ đại trưởng môn dưới đất, người nào người ấy mặt mày tái mét.

Triệu Tiêu thở hắt ra: "Khá lắm, Chu Tâm Kiếm năm xưa chẳng qua cũng đến vậy thôi!"

Kim Phụng Kiều trợn rách cả mắt: "Chu Tuyên luyện được kiếm pháp thế này từ khi nào vậy?"

Trong lúc chúng nhân kinh ngạc, kiếm của Hàn Nguyệt Thanh cũng đã nhanh như cắt rời bao, mũi kiếm hạ xuống, vừa khéo chặn đứng mũi kiếm của Chu Tuyên trong gang tấc.

Chu Tuyên hét lên một tiếng, nghiêng người qua bên, mũi kiếm đã đâm tới khuỷu tay trái của Hàn Nguyệt Thanh, kiếm trước kiếm sau liền lạc gần như không có khoảng dừng, quả là nhanh hết mức tưởng tượng.

Hàn Nguyệt Thanh không ngờ lại chậm hơn rất nhiều. Không những chậm hơn, thậm chí trông còn có vẻ luống cuống, bảo kiếm thu về phòng thủ, tuy

kịp thời đỡ được mũi kiếm của Chu Tuyên nhưng tư thế không đẹp mắt chút nào.

Chu Tuyên tấn công liên tiếp, bảo kiếm trong tay như biến thành một luồng quang điện vây lấy Hàn Nguyệt Thanh, không ngớt công tới từ tất cả các phía.

Hàn Nguyệt Thanh đỡ trái tránh phải, Chu Tuyên tuy chưa đánh trúng được người, nhưng xem ra nàng đang ở vào thế rất bị động, lúc nào cũng không theo kịp tốc độ của Chu Tuyên, thanh kiếm trong tay nàng dường như nặng đến trăm ngàn cân, thân pháp lại như một lão tăng vào tuổi xế chiều, tay chân càng lúc càng chậm lại.

Mấy chục đường kiếm đánh ra, tình hình vẫn không có gì thay đổi. Hàn Nguyệt Thanh lúc nào cũng thụ động phòng thủ, thế tấn công như vũ bão của Chu Tuyên lại chẳng đem lại kết quả gì.

Triệu Tiêu thở dài: "Bốn mươi năm trước cũng giống như vậy!"

Quản Trí Minh nói: "Dáng vẻ đường kiếm của Đại Ngu La Hán luống ca luống cuống, trông thì có vẻ hết sức ngớ ngẩn, song lại ẩn chứa huyền cơ vô cùng. Năm xưa Giáo chủ đã mắc bẫy, thật không ngờ hôm nay kịch cũ diễn lại".

Vạn Tiểu Hà, Kim Phụng Kiều đều đang ủng hộ Chu Tuyên, nghe hai người nói vậy, hết sức ngạc nhiên: "Sao vậy, Chu Tuyên sẽ thua ư?"

Năm lão cùng gật đầu, Triệu Tiêu nói: "Chu Tuyên kiếm thuật đã không kém gì Giang Nam đệ nhất kiếm năm xưa, kiếm thế lanh lợi, thậm chí còn có phần hơn. Nhưng nếu luận về uy lực tấn công vẫn còn kém xa Giáo chủ, còn Hàn Nguyệt Thanh thì lại giống như Đại Ngu La Hán. Giáo chủ đã không công nổi vòng kiếm phòng thủ của Đại Ngu thì Chu Tuyên làm sao mà hơn được? Chỉ chờ khí thế Chu Tuyên giảm sút, uy lực của Đại Ngu mới phát huy, Chu Tuyên hẳn sẽ thua khó tránh khỏi".

Ba cô nương mặt mày tái mét, Thủy Liên Nhu run rẩy: "Vậy phải làm thế nào đây?"

Năm lão nhìn nhau, Triệu Tiêu gằn giọng: "Cướp người!"

Quản Trí Minh đề nghị: "Vòng ra sau đường cái, đánh vỡ tường rào, bất ngờ cướp người".

Triệu Tiêu gật đầu: "Xuân Dương đi! Dương huynh khinh công giỏi nhất, ông động thủ, chúng tôi sẽ đồng thời đánh ra. Nhưng phải cẩn thận, không được để cho người của Ngũ phát phát giác!"

Tiêu Xuân Dương lĩnh ý, lặng lẽ lẩn đi. Phụng Kiều mấy người trống ngực đập thình thịch, không còn lòng dạ nào mà quan sát trận đấu phía dưới.

Đúng như Triệu Tiêu nói, kiếm thuật của Chu Tuyên đã không hề thua kém ông nội là Chu Tâm Kiếm, nhưng Hàn Nguyệt Thanh võ công cao cường, càng hiện rõ là một phiên bản của Đại Ngu La Hán. Trận quyết đấu của hai cao thủ tuyệt đỉnh, lại cũng xinh đẹp tuyệt mỹ ấy, người luyện võ bình thường cả đời chưa chắc đã có may mắn được chứng kiến. Chỉ tội Thủy, Kim, Vạn ba người đang lo cho Nhất Linh, dù có là thần công tuyệt kỹ đặc sắc đến đâu cũng không làm cho họ quên đi được. Bốn lão nhân còn lại cũng vậy, Tiêu Xuân Dương vừa đi là cả bốn người chằm chằm tập trung quan sát bức tường phía sau Nhất Linh, chỉ chờ tường gạch bung ra là lập tức lao tới cướp người.

Thời gian cứ thế trôi đi, tình thế trận đánh vẫn không thay đổi, thế công của Chu Tuyên không những không giảm mà còn mỗi lúc một mạnh mẽ hơn. Hàn Nguyệt Thanh cũng vẫn như đá tảng, không chút nao núng.

Kim, Thủy, Vạn ba người nắm chặt tay nhau, mồ hôi trong lòng bàn tay túa ra ướt đẫm, thầm tính Tiêu Xuân Dương có lẽ đã đến nơi rồi.

o0o

Đúng lúc đó, không trung chợt vang một tiếng chim kêu, trong nháy mắt, một con kim ưng khổng lồ nhào xuống đất, lướt qua lòng phố, quắp chặt Nhất Linh bay vút lên trời.

Biến cố này thật quá đột ngột, nhìn kim ưng lao vút khuất vào trong mây, chúng nhân nhất thời đều đứng trơ ra như tượng. Cả Chu Tuyên lẫn Hàn Nguyệt Thanh cũng bất giác ngừng tay, ngơ ngác không biết phải làm gì.

Khi ấy, Tiêu Xuân Dương mới phá tung tường vào, nhưng đợi đến khi lão phóng tới nơi thì Nhất Linh đã mất tăm mất tích, lại thấy ai nấy đều ngẩn người ngẩng mặt lên nhìn trời không, Tiêu Xuân Dương cũng đứng sững, vò đầu bứt tai: "Chuyện gì vậy nhỉ?"

Biến cố này quả thật cũng vượt ngoài dự liệu của Nhất Linh.

Nhất Linh vốn nhất thể tam tâm, võ công cũng gồm cả ba thể phái, công phu điểm huyệt của Chu Tuyên thực ra làm sao khống chế nổi cậu! Nếu như Nhất Linh không muốn, với võ công của mình, dù hiện trường có hỗn loạn đến đâu chăng nữa, võ công của kẻ đến tấn công có cao thế nào chăng nữa cũng không thể đến mức kiếm ghé sát cổ mà không hay biết gì.

Sở dĩ việc xảy ra như vậy là vì trong lòng Nhất Linh trước đó đã bị một đả kích lớn chưa từng có, tâm trí nguội lạnh đến tột đỉnh, hoàn toàn không muốn phản kháng.

Sự đả kích mà Hàn Nguyệt Thanh để lại trong lòng cậu, hay nói đúng hơn là để lại cho Tình Ma, quả thực là không tiền khoáng hậu, bởi vì Hàn Nguyệt Thanh vốn là một mỹ nữ trăm năm khó tìm. Dung mạo và hình thể của nàng hoàn mỹ đến tuyệt đỉnh, thêm vào khí chất phật linh càng làm cho nàng đạt đến cảnh giới kết hợp hoàn hảo giữa linh hồn và xác thịt.

Trái tim của Nhất Linh có thể nói đã hoàn toàn bị cô nương ấy chiếm giữ rồi!

Nhất Linh đối với Thủy, Kim, Vạn ba người thực ra chỉ là tiên hữu dục, hậu hữu tình, còn đối với Hàn Nguyệt Thanh thì chỉ thoáng gặp đã yêu, thứ tình yêu ấy thậm chí đã khắc chế được dục niệm trong lòng cậu. Đến tận lúc này, Nhất Linh vẫn chưa hề nghĩ đến xác thịt của Hàn Nguyệt Thanh, còn với ba ái thê, ngay lần đầu tiên gặp gỡ, con mắt Nhất Linh đã lột trần cơ thể họ rồi. Nhưng Hàn Nguyệt Thanh lại không chút thiện cảm với Nhất Linh, thậm chí chỉ toàn là thù ghét và oán hận. Hàn Nguyệt Thanh không dễ xúc động trước nam nhân, điểm này Nhất Linh có thể cảm nhận được. Ma giác nhanh nhạy của Tình Ma chỉ thoáng qua đã có thể nhận thấy Hàn Nguyệt Thanh có Phật tâm vững chắc, mà Phật tâm thì coi nhẹ tình yêu nam nữ, lại càng phản đối dục tình. Điểm này Nhất Linh không lo lắng, bởi cậu cũng phát giác Thiền tâm của Hàn Nguyệt Thanh vẫn có chỗ hở. Phật nói xuất thế là phải đoạn mọi thứ tình, Hàn Nguyệt Thanh trái lại phải hạ sơn nhập thế, tuy con tim không hề động lòng trước tình cảm nam nữ, nhưng lại quá quan tâm đến vận mệnh của Hiệp Nghĩa Đạo và chúng sinh võ lâm, đây chính là điểm sơ hở chết người. Bởi quá nặng lòng trước sinh mệnh võ lâm, Hàn Nguyệt Thanh không thể thật sự quên tình, với Ma công của Tình ma, Nhất Linh tin cậu tuyệt đối có thể công phá được Phật tâm bên ngoài, khơi dậy ái tình vẫn còn luẩn quẩn trong trái tim Hàn Nguyệt Thanh.

Nhưng sự oán ghét, đặc biệt là lòng thống hận của Hàn Nguyệt Thanh đối với Nhất Linh làm cậu không chịu đựng nổi. Trái tim Nhất Linh trước mặt Hàn Nguyệt Thanh, có thể nói là không mảy may phòng bị. Với những phụ nữ khác, Nhất Linh lúc nào cũng niềm nở tươi cười, cứ mặc cho họ đánh cũng được, chửi cũng xong, chỉ cần đưa được người ấy lên giường là tốt. Nhưng với Hàn Nguyệt Thanh thì không thể, cô nương ấy chỉ trong nháy mắt đã làm tổn thương đến trái tim Nhất Linh, chớ nói chửi mắng, đánh đập, mà dù chỉ là một cái nhìn thôi cũng đủ làm cậu bị tổn thương. Bởi lẽ trong

trái tim Nhất Linh đã nảy sinh tình yêu thực sự!

Nỗi thống hận của Hàn Nguyệt Thanh làm trái tim Nhất Linh tan nát, cũng bởi phút tối mắt trước Thất phu nhân đã gây ra nỗi đau và áp lực cho Hàn Nguyệt Thanh, trái tim nhỏ máu của Nhất Linh lại vì vậy mà như càng xát thêm muối.

Nỗi đau của Nhất Linh làm điều mà người thường không thể tưởng tượng được, bởi lẽ cậu vốn dĩ không phải là người thường, mà chính là Tình Ma. Vì thế Chu Tuyên mới có thể thành công, cũng vì thế mà Nhất Linh không muốn tự giải huyệt đạo cho mình.

Đến lúc bị kim ưng cắp bay vào không trung, Nhất Linh mới hoàn hồn, vận công tự giải huyệt đạo, nhưng giờ đây cậu lại không thể vùng vẫy được nữa. Gió thổi vun vút qua tai, mây trắng lượn lờ phía dưới, thành Lạc Dương to rộng như thế, giờ cũng chỉ trông như một bàn tay mà thôi.

Ở độ cao như vậy, liệu Nhất Linh lại dám vùng vẫy sao?

Nhất Linh ngửa cổ nhìn lên, thân hình khổng lồ của con kim ưng khiến cậu giật mình, nghĩ bụng: "Trời đất, đôi cánh của lão ưng này dang rộng ra, không được chục trượng cũng phải đến tám trượng!". Rồi lại nghĩ: "Không biết nó muốn mang ta di đâu, là cắp về hang ăn hay là vào trong mây rồi ăn nhỉ? Ây a, hỏng rồi, nếu nó không thích ăn sống thì phiền phức to, nó sẽ đập ta chết trước rồi mới ăn, như thế thì chết chắc rồi!".

Đang thấp thỏm suy nghĩ, Nhất Linh cùng kim ưng đã chìm nghỉm trong mây mù.

Nhất Linh lầm rầm cầu nguyện: "Ưng lão huynh à, đừng có thả lỏng móng vuốt nhé, xuống đất rồi hãy nói, xuống đất rồi hãy nói!". Đồng thời sẵn sàng chuồn nhanh một khi kim ưng hạ đất.

Vừa lo lắng, vừa nhìn xuống dưới, bỗng Nhất Linh lại ngẩn người ra.

o0o

Trên một đỉnh núi trơ trọi, một chàng trai trẻ đang đứng chắp tay ra phía sau, chàng trai đó mặc y phục màu vàng nhạt, trên đầu có quấn một chiếc khăn vàng, đuôi khăn thõng xuống phất phơ trong gió.

Có rất nhiều người từng đứng chắp tay ra sau, hoặc cũng có thể nói mỗi người chúng ta đã từng đứng chắp tay ra sau. Người mặc áo vàng đứng chắp tay ra sau cũng không phải hiếm, chí ít Nhất Linh cũng đã được thấy trên sàn hí kịch.

Nhưng không có một ai lại có khí thế giống như chàng thanh niên này, vừa đẹp đẽ lại không kém phần cao quý.

Khí thế chàng ta giống như một bậc đế vương đang chắp tay ra sau đứng nhìn xuống thần dân của mình vậy. Thứ uy nghiêm tự tin ấy, vẻ ung dung quý phái ấy, thật không có ngôn từ nào diễn tả nổi, bởi lẽ dùng ngôn từ không thể hình dung ra được cái khí thế quân lâm thiên hạ như thế.

Người ấy nghiêng mặt về phía Nhất Linh, hóa ra bên cạnh anh ta còn đậu một con kim ưng khổng lồ nữa. Con kim ưng này phát hiện ra đồng loại, kêu lên một tiếng, chàng thanh niên kia quay người lại.

Ánh mắt Nhất Linh như thẳng đờ ra. Khi nhìn nghiêng, vẻ uy nghiêm của chàng trai đó giống như bậc quân vương, nhưng từ chính diện thì lại thấy một vẻ cao quý, tuyệt mỹ, chẳng khác gì một thiên thần.

Nhất Linh chưa từng trông thấy một nam nhân nào có ngũ quan đầy ma lực như chàng trai trẻ này. Trí óc lập tức loang loáng các hình bóng nối tiếp nhau, hóa ra không chỉ gã thanh niên mười tám tuổi Nhất Linh chưa thấy mà ngay cả Thiên Long, Âm Ma bao năm tung hoành thiên hạ và một Tình Ma đã thấy hết được tuyệt mỹ giai nhân cũng vậy.

“Nếu là phụ nữ, có lẽ chỉ có tiên tử tỉ tỉ mới có thể so sánh được với huynh

ấy. Một người cao quý điển nhã, một người dung dị thanh tú, đúng là cờ vàng trống ngọc. Nhưng huynh ấy là nam giới, trên thế gian này, liệu nam nhân nào có thể so sánh được với huynh ấy? Ngay như mình đây, đứng cạnh mà chẳng khác nào cóc nhái đứng cạnh thiên nga!" Nhất Linh cứ thế mà nghĩ một cách không tự chủ.

Con kim ưng cắp Nhất Linh bay thẳng đến ngọn núi, chàng trai chú mục nhìn Nhất Linh. Bốn mắt nhìn nhau, Nhất Linh đột nhiên cảm thấy mơ hồ khó hiểu.

Đôi mắt ấy sao lại quen thế nhỉ? Nhất định là đã gặp ở đâu rồi, nhưng suy nghĩ mãi cũng không tài nào nhớ ra được.

Tới trên đỉnh núi, kim ưng thả lỏng móng vuốt, buông Nhất Linh xuống. Nhất Linh vận khí, từ từ hạ xuống trước mặt chàng trai kia.

Vừa mới chạm đất, Nhất Linh đã vòng tay thi lễ: "Tiểu đệ Nhất Linh, trông huynh trưởng rất quen, song quả thực là không biết đã gặp ở đâu, xin huynh trưởng cho biết!".

Chàng trai nhìn Nhất Linh chăm chú, khẽ cười: "Vương huynh đúng là con người thú vị, bị kim ưng của ta cắp đến đây, vừa xuống không hỏi là địch hay bạn, lại càng không lo lắng đến an nguy, mà lại đưa ra câu hỏi này, thật là có gan đó!"

Nụ cười người đó tiềm ẩn một thứ mê lực kinh người, là sự hợp thành bởi vẻ tuấn mỹ và sự cao quý. Cũng giống như Dương Quý Phi, sắc đẹp kiều diễm cộng với vẻ thướt tha liễu yếu đào tơ hòa vào làm một mới có thể tạo nên nụ cười khuynh đảo ngai vàng. Cả hai nhân tố đó không thể thiếu đi một.

Nhất Linh nhìn mà ngây người ra, ngay sau đó lại cười rạng rỡ, nói: "Đệ quả thật là đã gặp huynh trưởng ở đâu đó rồi, hình như là ở trong mộng. Nhưng nếu như gặp huynh trưởng ở trong mộng, nếu huynh trưởng không phải là thần tiên thì đệ là thần tiên mất rồi. Nhưng đệ làm sao có thể là thần tiên

được cơ chứ?"

Chàng trai đó cười lên ha hả: "Vương huynh thật là thú vị, huynh coi ta là thần tiên ư?" Nhất Linh xoa mũi, vừa cười vừa nghĩ: "Nếu như ta cười cũng đẹp như huynh ấy thì ba vị thê tử nhất định sẽ yêu ta đến phát điên lên mất!".

Tiếng cười làm cảm giác xa lạ nhanh chóng tan biến. Chàng trai đó vòng tay nói: "Ta là Lý Phi Long, Lý trong "Thập bát tử lý", Phi trong "Hàn Phi Tử". Chúng ta quả thực là đã gặp qua, đó là khi huynh ác đấu hai hội đại phát thần uy".

"Ô," Nhất Linh vỗ vỗ vào trán: "Thì ra là như thế!".

"Vương huynh nhớ ra chưa?" Lý Phi chăm chú nhìn Nhất Linh.

Nhất Linh theo thói quen xoa mũi, lắc đầu: "Nói thật là chưa, nhưng nếu Lý huynh đã nói vậy thì hẳn không sai rồi".

Lý Phi nhìn Nhất Linh: "Với tính háo sắc của Vương huynh, không thể coi là quân tử. Nhưng Vương huynh không nói dối, thì lại đúng là một tiểu nhân chân chính".

"Thì ra là Lý huynh lừa đệ!" Nhất Linh sực tỉnh: "Nhưng chuyện này thật là lạ, đệ chắc chắn đã gặp Lý huynh đâu đó, có điều không nhớ ra thôi".

"Đừng nghĩ nát óc nữa! Này, sao huynh lại không hỏi ta mời huynh đến đây làm gì?"

"Phải đấy, huynh mời đệ đến đây làm gì vậy?"

Lý Phi lim dim nhìn Nhất Linh, vui vẻ: "Con người huynh thật đúng là chẳng có chút lo lắng gì. Thôi được, nói cho huynh biết, ta đến tìm huynh là để hỏi một chuyện, rốt cuộc huynh có thích Hàn Nguyệt Thanh hay không?"

Nói đến Hàn Nguyệt Thanh, sắc mặt của Nhất Linh lập tức sầm lại, giọng buồn bã: "Đệ thích cô nương ấy, nhưng cô nương ấy không thích đệ, thậm chí còn căm ghét, oán hận đệ nữa"

“Cô ấy vì sao lại hận huynh?”

“Bởi vì cô ấy cho rằng đệ giết Phương đại hiệp và Thất phu nhân”.

“Vậy rốt cuộc họ có phải do huynh giết không?”

“Đương nhiên là không phải rồi! Nhưng đệ quá ngông cuồng, mắc lỗi bây giờ rửa không sạch được, lại để cho cô ấy chịu áp lực và khó xử như thế”. Nhất Linh đau lòng nói.

Lý Phi lại cười: “Vương huynh, ta thấy con người huynh có lúc thông minh tuyệt đỉnh, nhưng có lúc thì lại ngốc nghếch đến độ hồ đồ”.

“Sao cơ?” Nhất Linh đau lòng đến độ ứa cả nước mắt.

“Xem huynh kìa!” Lý Phi lấy ra một chiếc khăn tay đưa cho Nhất Linh: “Hãy lau nước mắt đi, nước mắt giàn rùa thế kia còn giống gì một nam tử hán nữa!”. Giọng của Lý Phi tuy không gắt gỏng nhưng lại mang một vẻ uy nghiêm khiến người ta phải phục tùng.

Nhất Linh ngoan ngoãn lau nước mắt, nhìn Lý Phi nói: “Lý huynh, huynh thật giống ca ca hoặc là tỉ tỉ của đệ, thật đấy! Từ nhỏ đệ đã mơ ước có được một người ca ca hay tỉ tỉ quan tâm đệ giống như huynh vậy, có điều mãi vẫn chỉ có một mình”.

Lý Phi cười: “Nhiều lắm thì ta chỉ có thể làm ca ca của huynh, sao có thể làm tỉ tỉ được?”

Nhất Linh bỗng reo lên: “Lý huynh, chi bằng chúng ta kết làm huynh đệ, huynh làm nghĩa ca của đệ!”.

Nhất Linh nhìn Lý Phi, ánh mắt đầy vẻ khao khát, sự mong mỏi ấy có lẽ chẳng khác là mấy so với việc mong có được tình yêu của Hàn Nguyệt Thanh.

Nhất Linh nhất thể tam tâm, cho dù là Thiên Long, Âm Ma hay Tình Ma, trong lĩnh vực sở trường của mình, mỗi người đều là những nhân vật thông thiên triệt địa, xưng vương xưng thánh, vì thế Nhất Linh lúc nào cũng tỏ ra

tự tin.

Nhưng hôm nay, Lý Phi lần đầu tiên khiến cho Nhất Linh nảy sinh cảm giác tôn kính. Khí độ cao quý, nhất là phong thái uy nghiêm đĩnh đạc ấy khiến cậu nhất mực ngưỡng mộ, chỉ hy vọng có thể thân thiết hơn được với anh ta. Thế nhưng, đề nghị này hiển nhiên là quá đột ngột, Lý Phi nhìn Nhất Linh, không gật đầu, cũng không lắc đầu.

Lý Phi khi cười tràn đầy mê lực, lúc không cười, khuôn mặt trầm mặc lại tràn đầy vẻ uy nghiêm cao quý, có một sức mạnh nào đó khiến người ta không dám nhìn thẳng vào. Nhất Linh cũng vậy, cúi đầu ấp úng: "Lý huynh… không bằng lòng sao?". Vẻ thất vọng dường như ngấm ra cả lời nói.

Lý Phi nhìn bộ dạng tội nghiệp của Nhất Linh, không biết phải phản ứng thế nào, bỗng thấy mềm lòng, nói: "Được, chúng ta kết bái làm huynh đệ!". Vừa dứt lời, trong lòng bỗng giật mình, tự trách: "Mình làm sao thế? Vừa mới gặp đã cười cười nói nói niềm nở với hắn, bây giờ lại nhận lời kết làm huynh đệ, từ lúc nào mình đã biến thành một người vô nguyên tắc vậy?"

Lý Phi thầm tự trách mình, còn Nhất Linh thì vui sướng đến phát cuồng, lượn mấy vòng, rồi ôm chầm lấy Lý Phi, reo lên: "Hay quá, hay quá!".

Lý Phi giật bắn mình, sắc mặt trầm xuống, quát lên: "Ngươi làm gì vậy, buông ta xuống ngay!"

Tiếng hét chứa đầy uy thế bá vương, Nhất Linh giật thót mình, vội thả Lý Phi ra, cúi đầu, lẩm bẩm: "Xin lỗi, đệ… là đệ vui quá mà thôi".

Bộ dạng của cậu hệt như một đứa trẻ vừa làm sai chuyện đang nhận lỗi trước mặt cha mẹ, vừa đáng giận lại vừa đáng thương.

Nhất Linh quả thật đáng thương! Bởi lẽ trong một ngày mà cậu đã gặp liền hai người khiến cho trái tim vốn dĩ ngông cuồng của cậu hoàn toàn vô phương chống đỡ, một người khiến cậu ái mộ, một người làm cậu ngưỡng

mộ. Ở trước mặt họ , Nhất Linh dường như bị ràng buộc bởi một sức mạnh chưa từng thấy, lúc nào cũng có cảm giác muốn phục tùng.

Đối với người mà mình ái mộ, dù là người kiêu ngạo đến đâu cũng không thể kiêu ngạo được. Cổ kim đều vậy, chứ không riêng gì một mình Nhất Linh.

Lúc đầu, Lý Phi tức giận đến độ toàn thân rung lên, nhưng nhìn điệu bộ đáng thương của Nhất Linh, cơn giận dữ ấy tự dưng tan biến, trong lòng thở dài một tiếng, nghĩ: "Thôi vậy, đây cũng là ý trời, ông trời bắt ta không ra tay được, thì còn có thể nói gì được nữa?" bèn quát lên: "Cậu muốn kết nghĩa huynh đệ với ta thì buộc phải có quy tắc, quyết không được đụng tay đụng chân bừa bãi như vậy!"

Nhất Linh vội gật đầu, nói: "Vâng, vâng, đệ biết sai rồi!" Nghe thấy ngữ khí Lý Phi có chút dịu hơn, Nhất Linh mới khẽ ngẩng đầu nhìn lên, nói: "Sau này đệ sẽ ngoan ngoãn nghe lời của đại ca"

Lý Phi không nhịn được cười, cố dằn giọng: "Vẫn còn chưa kết bái, ai là đại ca của cậu chứ?"

Nhất Linh mừng rỡ: "Thế thì chúng ta lập tức kết bái đi!" Rồi ngắt ba nhánh cây làm hương, đưa tay kéo tay của Lý Phi, nói: "Nào, chúng ta cùng thề với trời đất!"

Không ngờ như thế nghĩa là lại đụng vào Lý Phi. Lý Phi rụt ngay tay lại, sắc mặt nghiêm nghị, quát: "Khi nãy bảo cậu đừng có đụng tay chân linh tinh, cậu lại quên rồi sao?"

Nhất Linh thấy anh ta không giống bộ dạng nổi giận thực sự, bèn thè lưỡi ra, nói: "Đệ muốn kéo đại ca đến cùng kết bái mà, đại ca lại không phải là nữ nhân…"

Nói đến hai chữ nữ nhân, sắc mặt Lý Phi đột nhiên sầm lại. Nhất Linh giật mình, quỳ sụp xuống trước mấy nhánh cây dùng thay hương,nói: "Nhất Linh

đáng chết, Nhất Linh không nên nói đại ca là phụ nữ! Sau này Nhất Linh tuyệt đối nghe lời của đại ca, xin thề với trời, nếu Nhất Linh làm chuyện gì có lỗi với đại ca thì hãy để cho tất cả những phụ nữ yêu thương Nhất Linh đều sẽ bỏ Nhất Linh mà đi".

Câu luôn miệng "Nhất Linh, Nhất Linh", nói vừa nhiều vừa nhanh, Lý Phi nhịn không nổi buột miệng cười: "Ngươi thật là!" Rồi cũng đến bên cạnh Nhất Linh quỳ xuống, trong lòng lại không khỏi run lên, thầm than: "Đây cũng là ý trời rồi!" dập đầu ba cái, thề nói: "Sau này Lý Phi nếu phụ Vương Nhất Linh, cũng để cho những người yêu quý vĩnh viễn rời xa!". Nói đến đây, trong lòng lại run lên, bất giác thầm cầu nguyện: "Ông trời, đây không phải là lời thực lòng của con, xin hãy vạn lần tha thứ!"

Nhất Linh thì lại hớn hở reo lên: "Thì ra đại ca cũng là một nhân vật phong lưu, đại ca đã có mấy thê tử rồi?"

Lý Phi lạnh lùng: "Cậu hỏi chuyện này làm gì?"

Nhất Linh xoa mũi: "Đệ hỏi thôi mà!"

Lý Phi nhìn Nhất Linh: "Đã nghe nói qua về "Côn Lôn Ngọc Phụng" chưa?"

"Côn Lôn Ngọc Phụng Lý Thanh Dao phải không?" Nhất Linh lớn tiếng thốt lên, nhìn chằm chằm vào Lý Phi: "Đại ca, không lẽ…"

Lý Phi gật đầu: "Lý Thanh Dao chính là thê tử của ta".

Nhất Linh ngẩn người một hồi, bỗng toét miệng cười: "Hay lắm, đệ chúc phúc cho huynh! Nói thật nhé đại ca, đệ vốn có ước nguyện là lấy cả Côn Lôn Ngọc Phụng và Quảng Hàn Tiên tử về làm vợ, nhưng xem ra cả hai đều rơi vào hư không rồi. Nhưng đại ca này, đệ thực sự chúc phúc cho huynh, cũng chỉ có nhân vật như Lý Thanh Dao mới xứng với đại ca thôi".

Giọng Nhất Linh nói thật sự chân thành, Lý Phi nhìn cậu, gật đầu: "Cảm ơn đệ, nhưng đệ cũng không nên thất vọng quá, với Hàn Nguyệt Thanh đệ còn có hy vọng mà".

o0o

Nói đến Hàn Nguyệt Thanh, Nhất Linh lập tức buồn bã cúi xuống, lắc đầu: "Đệ còn hy vọng gì nữa? Đệ phải gánh cái tội danh giết người, rồi lại vướng phải chướng ngại là thuộc hạ cũ của Thiên Long, làm Hàn Nguyệt Thanh khó xử. Nàng ấy không thống hận đệ đã là cảm ơn trời đất lắm rồi".

Lý Phi nhìn Nhất Linh, đột nhiên nói: "Nhất Linh, đệ không thành thật!"

Nhất Linh ngạc nhiên: "Đại ca nói gì?" đoạn cất giọng thành khẩn: "Đệ đối với đại ca luôn tràn đầy lòng tôn kính, tuyệt đối không nói dối, cũng tuyệt đối không phạm vào lời của đại ca. Nếu đại ca hỏi gì, đệ nhất định sẽ trả lời đúng sự thật".

Lý Phi gật đầu: "Vậy đệ và Thiên Long rốt cuộc có quan hệ gì?"

"Thiên Long là sư phụ đệ, người dùng Truyền đăng đại pháp truyền hết võ công cả đời mình cho đệ". Nhất Linh không mảy may do dự, thành thật trả lời. Cậu đối với Lý Phi đúng là đầy lòng tôn kính, chỉ cảm thấy không thể giấu anh ta bất cứ chuyện gì.

"Vậy vì sao đệ không chịu thừa nhận mình là truyền nhân của Thiên Long?"

"Đệ không muốn giết người, không muốn tranh danh đoạt lợi, càng không muốn gây dựng lại Thiên Long Giáo để làm cho võ lâm phải long trời lở đất, nhưng điều chủ yếu là…". Vẻ xấu hổ nhìn Lý Phi: "Đệ tương đối lười và háo sắc, bây giờ đã có ba thê tử rồi. Đệ cho rằng ngày ngày ở cùng ba vị thê tử kiều diễm, ban ngày du sơn vãn thủy, ban đêm loan phượng điên đảo, càng tiêu dao tự tại. Đại ca, huynh nghĩ thế nào?" ánh mắt thành khẩn nhìn Lý Phi, hy vọng sự đồng cảm từ anh ta.

Chuyện nam nữ tuy người nào cũng biết, song cũng làm cho người ta xấu hổ, công khai chuyện trò như vậy, có lẽ cũng chỉ có Nhất Linh mới làm được thôi.

Nhất Linh quen Lý Phi đã được một lúc, lúc anh ta cười tràn đầy mê lực, lúc giận dữ lại rất mực uy nghiêm, lúc không cười không giận thì càng trầm tĩnh cao quý, không ngờ nghe đến câu hỏi của Nhất Linh lại rời mắt đi, thậm chí gò má còn hơi ửng đỏ.

Nhất Linh khó hiểu nghĩ thầm: "Cái thế giới chết tiệt này rốt cuộc bị làm sao vậy? Ai cũng ham muốn, ai cũng làm, mà ai cũng nói đến là xấu hổ, ngay cả một nhân vật như đại ca đây cũng vậy".

Sắc đỏ trên gò má Lý Phi thoáng hiện thoáng mất, phong thái lập tức trở lại bình thường, hỏi: "Đệ không muốn thừa nhận thân phận của mình, vậy thì vào Thiên Long đại hội trên đỉnh Thái Sơn năm tới, lẽ nào không định tham gia?".

Nhất Linh gật đầu quả quyết: "Đúng thế!"

Thái độ không chút do dự của Nhất Linh khiến cho Lý Phi trầm lặng một hồi, mãi một lúc sau mới lên tiếng: "Thực ra đối với Hàn Nguyệt Thanh, đệ đã bị hồ đồ rồi!"

Chủ đề câu chuyện bỗng dưng thay đổi hẳn, Nhất Linh không khỏi ngạc nhiên: "Huynh nói gì vậy?"

"Ta hỏi đệ, trong lòng đệ cho rằng Hàn Nguyệt Thanh không nên thống hận đệ phải không?"

Lần này Nhất Linh đúng thật là ngây người ra, một lúc sau mới khó nhọc nói: "Nên… hay không nên, đệ không giết người… nhưng đúng là đệ ngông cuồng tự đại…"

Lý Phi giơ tay ngắt lời: "Được rồi, đệ không giết người, mà kẻ Hàn Nguyệt Thanh đang thống hận là hung thủ giết người, tức là cô ta đã hận nhầm đối tượng. Hàn Nguyệt Thanh lẽ ra không nên hận đệ".

"Thật không?" Nhất Linh vừa kinh ngạc vừa mừng rỡ, nghĩ một lúc rồi gật đầu lia lịa: "Phải đấy, phải đấy! Đệ đâu có giết Phương Kiếm Thi, nàng ấy

thực sự đã hận nhầm người rồi".
"Nhưng chuyện này đối với đệ thực ra là phúc chứ không phải là họa!"
Nhất Linh vừa hiểu ra đôi chút, lại trở thành hồ đồ: "Vì sao chứ?"
Lý Phi nhìn cậu vẻ bí mật: "Đệ thấy võ công của Hàn Nguyệt Thanh thế nào?"
"Cao cường lắm, rõ ràng là phiên bản của Đại Ngu La Hán".
"Đệ đoán thử xem, một nữ nhân mới hai mươi tuổi, võ công sao lại cao cường như vậy?"
Nhất Linh nghĩ một hồi mới ngập ngừng: "Đệ đoán, có thể Đại Ngu La hán cũng dùng một nội công tương tự như Truyền đăng đại pháp, truyền tất cả võ công của mình sang cho Tiên tử tỉ tỉ…"
Lý Phi chau mày: "Đệ có thể không gọi "Tiên tử tỉ tỉ" gì đó được không, còn khó nghe hơn cả Bà cố nội".
Nhất Linh ngượng ngịu cười: "Phải đấy, sau này đệ sẽ gọi là Hàn cô nương".
Lý Phi gật đầu: "Đệ đoán không sai! Ta được biết, Đại Ngu La hán quả thật đã dùng một kỳ công tương tự như Truyền đăng đại pháp gọi là "Thiền tâm chuyển chú", truyền tất cả võ công của mình sang cho Hàn Nguyệt Thanh. Tuy vậy, "Thiền tâm chuyển chú" có một điểm không giống với Truyền đăng đại pháp. Truyền đăng đại pháp có thể ví như nước trong bình cao đổ xuống bình thấp, còn Thiền tâm chuyển chú là hòa nhập hoàn toàn. Tác dụng truyền thụ võ công của hai đại pháp này đều như nhau, nhưng tâm ý thì mỗi thứ một khác. Vì thế đệ kế thừa được khả năng của Thiên Long, mà thiền tâm của Thiên Long lúc cuối đời đệ lại không có được, chỉ cần bị tà phái dụ dỗ một chút là biến thành một tên háo sắc. Còn Hàn Nguyệt Thanh thì không như vậy! Đệ nhìn mà xem, khí chất không linh phiêu dật của nàng ta chính là thiền tâm của Đại Ngu La hán, con mắt ấy là mắt của Đại Ngu, tâm cảnh ấy cũng là của Đại Ngu vậy. Thoạt nhìn thì vô cùng cao siêu,

nhưng thiền tâm của Đại Ngu lại có một khuyết điểm chí mạng, đó là quá bận tâm về vận mệnh của Hiệp Nghĩa Đạo và chúng sinh võ lâm, lúc nào cũng coi cứu vãn nguy vong võ lâm là nhiệm vụ của mình. Điểm yếu này đã truyền sang cho Hàn Nguyệt Thanh, vì thế trong Hàn Nguyệt Thanh cũng lẫn lộn hai thứ khí chất tâm trạng hoàn toàn không tương đồng, lúc vô sự thì quên hết thất tình lục dục, nhưng khi xảy ra chuyện, nàng ta lại rất dễ động tâm, chỉ hận một điều không thể ôm lấy tất cả mà thôi!"

Cảm thụ Ma giác trong Nhất Linh thực ra đã nhận thấy lờ mờ những mâu thuẫn trong tâm Hàn Nguyệt Thanh. Nghe cao luận của Lý Phi, cậu càng gật đầu lia lịa: "Đúng thế, nhưng đệ còn có chỗ chưa hiểu, sao lại là phúc không phải là họa?"

"Rất đơn giản, thiền tâm của Hàn Nguyệt Thanh tuy có khuyết điểm, nhưng thiền công trăm năm có lẻ của Đại Ngu La hán lại tuyệt đối không phải tầm thường. Điểm thiếu sót duy nhất chỉ là lòng lo lắng cho vận mệnh của Hiệp Nghĩa Đạo và chúng sinh võ lâm mà thôi. Nếu đệ dùng cách thức thông thường của nam tử theo đuổi nữ nhân thì cả đời cả kiếp cũng đừng hy vọng gây được chút ấn tượng nào với Hàn Nguyệt Thanh, càng đừng mơ tưởng có được nàng ta. Nhưng tình thế hiện giờ lại không như vậy, Hàn Nguyệt Thanh hận đệ, muốn giết chết đệ để vỗ về Võ Đang, nhưng lại lo rằng thuộc hạ Thiên Long sẽ quật khởi báo thù, từ đó gây nên đại họa chưa từng có. Không thể giết đệ, bỏ qua cho đệ cũng không xong, vô tình đệ đã có một chỗ đứng vững chắc trong lòng nàng ta, có thể từ đó khơi dậy tâm tình nhi nữ đang bị Thiền tâm khắc chế. Cơ hội của đệ mà ta muốn nói chính là ở đó!"

"Đúng quá đi mất!" Nhất Linh nhảy bật lên, mừng rỡ nhìn Lý Phi: "Đại ca nói phải lắm,là đệ đã hồ đồ. Ha ha, đệ biết phải làm gì rồi!"

Nhất Linh mừng đến phát điên, muốn ôm chầm lấy Lý Phi mà lắc, lại chợt nhớ ra nên không dám, chỉ còn cách nhảy loạn lên trên đỉnh núi.

Lý Phi nhìn bộ dạng vui sướng như phát cuồng của Nhất Linh, vừa tức vừa buồn cười, bất giác rủa thầm: "Tên háo sắc này!" trong lòng lại lập tức cảnh giác, tuy vậy vẫn không khỏi cảm thấy ấm áp. Nhìn Nhất Linh nhảy nhót loạn xạ đúng như một đệ đệ to xác nghịch ngợm, vẻ thân thiết trong mắt đã xóa đi sự giận dữ, lại bất giác rùng mình, nghĩ bụng: "Lẽ nào ta càng lúc càng lún sâu vào?"

Nhất Linh nhảy tót đến trước mặt Lý Phi, vòng tay cung kính: "Đa tạ đại ca đã chỉ giáo cao chiêu. Đại ca chờ đệ, đảm bảo không quá ba tháng, đệ nhất định sẽ khiến cho Quảng Hàn Tiên tử ấy trở lại trần gian, theo đệ đến gọi một tiếng đại ca cho mà xem!".

Lý Phi gật đầu: "Được lắm!". Miệng bất giác nở một nụ cười nghịch ngợm: "Đệ đúng là vô lại quen rồi! Nhưng ta nói cho đệ biết, đệ càng vô lại càng tốt, phải khiến cho Quảng Hàn Tiên tử ấy dở khóc dở cười, không thể tức giận được nữa. Đến lúc ấy nàng ta sẽ hết cách gạt bỏ đệ ra khỏi tim mình luôn!"

Nhất Linh hét lớn: "Đúng thế!" Rồi nhìn Lý Phi khâm phục: "Thì ra đại ca cũng biết trêu chọc người khác, đệ cứ tưởng đại ca chỉ biết dằn mặt dạy người thôi cơ đấy!".

Lý Phi nửa cười nửa không, nhìn Nhất Linh: "Sao nào, ta dằn mặt trông khó coi lắm sao?"

Linh thứu phi long

Dịch giả: Tiêu Dao Tử

Chương 32

Nhất Linh hốt hoảng lắc đầu "không" lúc đại ca dằn mặt không khó coi chút nào! có điều quá là uy nghiêm cao quý chẳng khác một vị đế vương cao tại thượng khiến người ta thở cũng không dám thở mạnh
Lý Phi cười cươi "Khiên cho cá tên quý láu cá như đệ thở cũng đám thở mạnh e là không thể nào!".
"không mà" Nhất Lĩnh phân trần: "chớ nói dằn mặt cho dù chỉ lẳng lặng nhìn đệ không giận dữ không cười không nói cũng có thể làm sợ phát khiếp Vẻ uy nghiêm của đại ca giống như ngấm từ trong xương cốt ra vậy, khiến người ta phải kính phục một cách vô thức"
Lý Phi khẽ rùng mình trước một thoáng hiện ra những ánh mắt cung kính phục tùng của đám thuộc hạ. Đều là những nhân vật tung hành thiên hạ, trước mặt anh ta lại giống như chuột thấy mèo vậy.
Lý Phi nhìn Nhất Linh trong lòng bất giác có chút lo lắng khẽ nói: "vậy sao đệ
còn như vậy... còn nhận ta là đại ca?" Ngữ khí đã chủ ý dịu đi, nhưng vì không quen nên lại còn có chút như lạc giọng
Nhất Linh gãi đầu.: "Đệ cũng không hiểu sao càng kính nể đại ca thì lại càng muốn gần gũi thân thiết hơn. Có lẽ đệ quá to gan, trời đất cũng không sợ,

nên muốn có một người để quản mình chăng.
Lý Phi nửa cười không~ liếc nhìn Nhất Linh: đệ đã ngứa ngáy xương cốt thì sau này ta ngày nào cũng quản lý đệ đó.
Nhất Linh mừng rỡ, reo lên: "Hay, hay quá!".

Bộ dạng mừng rõ của Nhất Linh khiên Lý Phi bất giác khựng người lại tự trách mình: ta làm sao vậy, bất kể thế nào thế việc chỉnh cũng vẫn phải làm không lẽ ngày nào cũng phải ở bên cạnh tên vô lại này?" Liền quay đầu nhìn vê phía thành Lạc Dương xa xa nhắc nhở: "nól thật, ta không thể ngày nào cũng kè kè bên đệ được. Ta có việc của ta trách nhiệm của đệ cũng không phải là ít đâu. Đệ nên về đi, bây giờ trong thành Lạc Dương e là đã tranh cãi đen long trời lở đất rồi đó!".
Nhất Linh nghe nổi phải chia tay cảm thấy rất không đành lòng lắc đầu: "Kệ họ, chi bằng đệ cứ đi theo đại ca. Đại ca có việc gì không chừng đệ có thế góp vài phần sức lực".
Lý Phi đột nhiên nghĩ thầm "Nếu như cùng cưỡi Kim ưng với hắn ngao du thiên hạ...". Nhưng liền ngay đó lại lắc đầu nói nhanh việc này đệ không giúp được đâu! Hơn nữa chẳng phải đệ nổi trong vòng ba tháng sẽ khiến cho Hàn Nguyệt Thanh cũng phải gọi ta là đại ca sao Ba tháng không phải là nhiều, Thiền tâm của Hàn Nguyệt Thanh không phải nói phá là phá được đâu".

Nghe đến Hàn Nguyệt Thanh, Nhất Linh lại hứng thú xoa tay: "Đại ca yên tâm bây giờ đệ đã có đối sách đối phó với cô nương ấy rồi. Đệ giống như Phật Như Lai, còn Hàn Nguyệt Thanh là Tôn Ngộ Không, Thiền tâm của có nương ấy có thâm sâu đến đâu cũng không thể thoát khỏi lòng bàn tay của đệ đâu!".
Lý Phi e hèm một tiếng gật đầu: "Thế là tốt nhất, để ta bảo Kim Ưng đưa đệ về". Rồi tung ngươi lên đáp xuống lưng một con Kim ưng, đưa tay chỉ con

Kim ưng kia "Đệ cũng ngồi lên đi!".
Nhất Linh vui kinh hâm vua thú vị, hỏi: "Thì ra Kim ưng còn cưỡi lên được? Nó không mổ đệ chứ?".
Lý Phi lắc đầu: "không đâu!".
"Hay là hai chúng ta cùng cưỡi một con"
"Không được" Lý Phi dứt khoát đáp ngay, liền sau đó lại dịu giọng "Hai người quá nặng Kim ưng không chịu nổi".

Nhất Linh đứng nhìn con Kim ưng thứ hai đang đứng như một ngọn núi nhỏ, nghĩ bụng: "Lớn như vậy sao lại không thể cưỡi được hai người nhỉ!" Song lại không dám tranh cãi với Lý Phi liền tới gần nhảy lên lưng Kim ưng cảm giác thật vững chãi dễ chịu.

Lý Phi thét lên một tiếng hai con Kim ưng bay vút lên trời Nhất Linh đột nhiên hoảng hốt gọi lớn: "Ngộ nhỡ nó nghiêng mình hất đệ xuống thì sao?".
Lý Phi vừa bực mình vừa buồn cười nghĩ thầm: "Hất ngươi ngã chết thì càng tốt, đỡ ngươi đi phá rối người khác!".

000

Hai con Kim ưng một trước một sau chẳng mây chốc đã bay đến bên trên thành Lạc Dương.

Nhất Linh từ trên nhìn xuống, thấy dưới lòng đường phố, Vạn gia ngũ lão, ba thê tử, Ngu đại trưởng môn, Hàn Nguyệt Thanh cùng Chu Tuyên đang hằm hằm nhìn nhau cãi vã ồn ào. Bên ngoài, Cổ Uy Tân Vô ảnh chỉ huy ba vạn huynh đệ Thiết Huyết Minh vây chặt cả dãy phố.
Nhất Linh cười lớn: "Quả nhiên là đang cãi nhau!".
Lý Phi nói: "Chúng ta xuống dưới đi!" Khẽ quát nhẹ một tiếng, Kim ưng lượn vòng
hạ xuống, đến cách dám người chừng ba bốn mươi trượng thì dừng lại.

Nhất Linh nghe ngóng một hồi, thì ra ngũ lão dang muốn gây chuyện với Chu Tuyên. Hàn Nguyệt Thanh và Ngũ đại trướng môn lại không đồng ý, cả ba bên đang cãi vã om xòm.

Đúng lúc ấy, bóng Kim ưng lượn vòng in xuống nền đất làm quần hùng phía dưới ngẩng đầu lên nhìn, cùng kêu: "Đại ưng quay lại rồi!" Hơn ba vạn cái đầu đều ngẩng hết lên trời.

Nhất Linh nhìn hai khuôn mặt Hàn Nguyệt Thanh và Chu Tuyên trước bỗng trong lòng máy động, nói với Lý Phi: "Đại ca, Lý Thanh Dao đã thuộc về hynh rồi, đệ đành phải lấy Chu Tuyên vậy. Cô nương ấy cũng là tuyệt nữ thế gian khó gặp đấy chứ?".

Lý Phi khẽ nói: "tùy đệ!".

Nhất Linh nghĩ bụng : " Đại ca hình như khÔng được vui!".

Kim, Thủy, Vạn ba người nghe thấy tiếng của Nhất Linh, lập tức nhảy dựng lên, gọi lớn: Nhất Linh!" "Đại ca!" người nào người ấy mừng đến phát khóc.

Nhất Linh vội đáp lại: này, Liên tỉ, .Phụng tỉ, Tiểu Hà, ba phu nhân yêu quý của ta, ta ở dây, ta không sao!" đoạn nói với Lý Phi: "Đại ca, chúng ta xuống thấp một chút đi!".

Lý Phi nói: "Đệ ấn nhẹ cổ của kim ưng là được!".

Nhất Linh y lời ấn nhẹ vào cổ Kim ưng, con đại ưng quả nhiên hạ thấp xuống một chút, từ từ lượn vòng.

Lý Phi vẫn bay cao bên trên.

Khoảng cách thấp dần, ba ái thê trông thấy rõ là Nhất Linh, vừa khóc vừa cười.

Thấy Liên Như hét lớn: "Nhất Linh, chàng không sao chứ?".

Nhất Linh cười hà hà: không sao, văn khỏe như vâm!" Rồi nói với Vạn Tiểu Hà: "Tiểu Hà, lau nước mắt đi, nàng cười lên mới là dẹp!".

Vạn Tiểu H à vỘi dụi mắt , nở nụ cười rạng rỡ.

Kim Phụng Kiều tíu tít: "lnhất Linh, chàng bị dại ưng cắp đi, sao giờ lại ở trên lưng nó vậy? Đại ưng đã bị chàng thuần phục rồi sao?".

Không phải. Kim ưng là do đại ca ta nuôi. Này, ba thê tử ngoan của ta, nói cho các nàng một chuyện vui, ta đã kết nghĩa dược với một vị đại ca cao quý như thiên thần mà uy nghiêm như đế vương vậy".

Ba người vừa kinh ngạc vừa mừng rõ, cùng nhìn lên con Kim ưng trên cao, song lại không thấy được người cưỡi bên trên, liền xịu mặt thất vọng.

Không chỉ ba cô nương những người xung quanh cũng không khỏi có chút hụt hẫng. Nuôi được một đôi Kim ưng khổng lồ đến thế, lại có thể cưỡi chim ngao du trời đất, bậc kỳ nhân như vậy ai mà không muốn gặp, dáng tiếc là chỉ thấy được bụng của con Kim ưng mà thÔi.

Ba ái thê nhìn Nhất Linh vẫn cưỡi con đại ưng lượn vòng trên đầu, đều vô cùng thích thú. Tiểu Hà cười tít cả mắt: "đại ca, cưỡi chim ưng có thích không?" Kim Phụng Kiều thì mè nheo: "Nhất Linh, xuống đây đưa cả bọn thiếp lên với đi!".

"Ba phu nhân của ta, quả thật là không được!" Nhất Linh vòng tay: "Đại ca nói, Kim ưng một lần chỉ có thể chở được một người thôi. Chi bằng thế này, ta xuống dưới, các nàng thay phiên nhau lên cưỡi dược không?"

Vạn Tiểu Hà vỗ tay đồng ý, Thủy Liên Như chợt nói: "nhất Linh, chàng đừng xuống? Bọn họ dang muốn gây chuyện với chàng đó"

Cái gì mà gây chuyện với ta, là ta đang muốn gây chuyện với họ đây Nhất Linh nói lớn rồi quay sang Ngũ đại trướng môn: " Năm lão hòa thượng lão mũi trâu kia, nói cho các người biết, các người đã đắc tội lớn với ta rồi. Thuộc hạ Thiên Long có mười vạn người, Thiết Huyết Minh cùng không dưới mười vạn, Thanh Long, Quần Anh hai hội đánh xong thành ra quen biết, chút nữa còn kết thân gia, nhất định sẽ ủng hộ ta. Hai bang phái ấy gộp

lại ít nhất cũng phải mười lăm, mười sáu vạn người, như thế chẳng ra hơn ba mươi vạn người rồi còn gì. Nếu như ta dẫn ba mươi mấy vạn người này tấn công vào sơn đầu của Ngũ đại phái các người, không biết có ai còn sống mà thoát ra không?".

Nhất Linh vừa dứt lời Ngũ đại trưởng môn sắc mặt liền tái mét. Thiếu Lâm hiệu xưng trường thịnh bất suy, là đệ nhất dại môn phái của võ lâm, cả tăng, tục đệ tử~ung~hổng quá nổi một vạn người. Võ Đang gần trăm năm nay cũng rất mực hưng vượng riêng Phương Kiếm Thi dã truyền dạy dược ba nghìn đệ tử nhưng tất cả môn nhân nam bắc cộng lại cũng không dược dấn một vạn. Thiếu Lâm, Võ Đang mà còn như vậy các môn phái khác lại càng ít ỏi. Côn Lôn, Nga Mi, Không Động đều nằm ở những núi rừng heo hút, ít người lai vãng, tuy có đủ tống đàn phân dàn, mỗi chỗ cũng chỉ tầm hai ba chục người! Cả ba phái gộp lại được một vạn người cũng đã là tạ ơn trời dết rồi.

Ba vạn người đấu với ba mươi mấy vạn, như thế khác gì trứng chọi với đá?

Ngũ đại phái đương nhiên có nhiều cao thú, nhưng trong số ba vạn người ấy, liệu có nổi ba trăm cao thủ đủ sức một đấu một trăm hay không? E là cùng không. Mà cứ cho là Có đi chăng nữa, trong những trận đánh thiên quân vạn mã, vai trò của những cao thủ hàng dầu thực ra là rất hạn chế. Có thể tả xông hữu đột tiến thoái chém giết giữa trăm vạn quân, trừ phi là những cao thú tuyệt đinh như Ngũ đại trưởng môn, nhưng Ngũ đại môn phái liệu có được mấy cao thủ tuyệt đỉnh như thế, e là cũng chỉ năm người bọn họ mà thôi!

Đúng như Nhất Linh nói, Ngũ dại môn phái nếu chống lại liên quân hắc đạo nhất định sẽ bị tiêu diệt sạch sẽ.

Võ cao không bằng người đông, đây cũng là nguyên nhân các dại

môn phái ở trong giang hồ đấu không lại được đại quân triều đình. Trung Hoa triều nào chẳng có những cao thủ siêu phàm, song bao nhiêu lần vẫn không tránh khỏi cái học vong quốc!

Hiệp Nghĩa Đạo ngoài Ngũ đại phái ra vẫn còn có các môn phái khác. Nhưng cứ cho là Hiệp Nghĩa Đạo dấu dược với Nhất Linh, thậm chí giành cả phần thắng, thế thì sẽ như thế nào chứ? Tục ngữ có câu "giết dịch một nghìn..tổn thất tám năm", phía Nhất Linh có bị xóa sổ Hiệp Nghĩa Đạo cũng sẽ tơi bời!.

Cái đại nạn ấy, ai có thế chấp nhận dược? Ai mà không run sợ?

Ngũ đại trướng môn người nào người ấy mặt đều xám lại, nhất là Ngộ Bản Thiền sư
và Pháp Tính Thiền ni lại càng liên tục niệm phật hiệu.

Thái độ của Ngũ dại trưởng môn không qua khỏi mắt Nhất Linh, cậu càng đặc biệt chú ý dấn thần sắc lo lắng cua Hàn Nguyệt Thanh. Một tiên tử không linh phiêu dụ, trong nháy mắt đã trở thành một quan thế âm đại từ đại bi.

Nhất Linh lòng đau như cắt, liền thốt lên: "nhưng các người cùng không nên lo lắng. Ta dã nói từ trước là ta không giết người. Có ké hãm hại ta, mục đích chính là gây nên cuộc dại chiến cõ lâm. Nếu như ta và các người đánh nhau, chẳng phái là trúng kế của bọn chúng sao? Ta đâu có ngốc như vậy!".

Nghe Nhất Linh nói, Ngũ đại trướng môn rõ ràng thớ phào nhẹ nhòm, trong ánh mắt của Hàn Nguyệt Thanh thậm chí còn có vài phần tán đồng.

Nhưng Nhất Linh đanh giọng: "Các người đã đắc tội với ta! Ta rõ ràng là bị hàm oan, lại còn muốn đánh muốn giết ta cho bằng dược. Thiên hạ đâu thể có cái lý ấy? Vì thế ta phải được bồi thường? Các ngươi nghe rõ dây, không phải xin lỗi, mà là bồi thường, dùng cái gì để bồi thường ư? Rất đơn

gián, Quảng Hàn Tiên tử phái gá cho ta, làm đệ tứ phu nhân của ta!".

Một lời xuất ra, không chí Ngũ dại trướng môn, ngay cá ngu lào và các huynh đệ Thiết Huyết Minh ai nấy cũng mặt mày thất sắc. Nhất Linh dám yêu cầu Hàn Nguyệt Thanh lấy thân mình bồi thường "hiểu lâm" của Ngũ đại môn phái, như thế đâu có khác gì hành động của bọn lưu manh ngoài chợ?

Tân Vô ảnh đột nhiên hét lớn: "Hay lắm, Quảng Hàn Tiên tử gả cho Minh chủ ta làm Tứ phu nhân, chúng ta sẽ không truy cứu chuyện cũ nữa!" Lời lão ta vừa dứt, khắp thành Lạc Dương lập tức vang dậy tiếng hoan hô.

Hàn Nguyệt Thanh vừa tức giận vừa xấu hổ, chằm chằm nhìn Nhất Linh oán hận.

Nhất Linh tỏ rõ tâm ý của mình, đột nhiên lại cắn răng nghĩ: "Đại ca nói đúng, chính là muốn nàng phải hận ta. Nếu nàng không hận ta, thì làm sao sẽ yêu ta đây?" Rồi cười ha hả: "Tiên tử tỉ tỉ ta không cần phải nhìn ta như vậy! Ta biết nàng thừa lệnh sư phụ, lúc nào cũng coi sự an nguy của Hiệp Nghĩa Đạo như sứ mệnh của mình. Nàng nghĩ thử xem nếu như nàng lấy ta, không những có thể dẹp đi cuộc chiến giữa hai bên, đỡ phải chết uổng biết bao nhiêu người, mà cũng vì thân phân đặc biệt của ta, Hiệp Nghĩa đạo và thuộc hạ cũ của Thiên Long sẽ trở thành thân thích, ngày Hai tháng Hai sang năm sẽ bớt đi một trận đại quyết dấu. Một tên trúng hai đích, chẳng phải tốt cho tất cả hay sao?".

Nhất Linh đang đắc ý thao thao thì bỗng một luồng ánh sáng xẹt hiện, một thanh bảo kiếm lao vút tới, đồng thời nghe rò tiếng thét long trời của Tử Long Chân nhân:

Quân vô lại? Bổn chân nhân thề sẽ băm ngươi ra làm muôn mảnh".

Nhất Linh đang ở trên không trung cả mười mấy trượng, lại đang lượn vòng, kiếm chiêu của Tử Long Chân nhân đương nhiên không đánh tới,

nhưng quả thật là ông ta đã tức hết chịu nổi. Tên oắt con ngông cuồng, đã giết người còn bắt nạn nhân bồi thường, lại dám cột nhả với thủ lĩnh Hiệp Nghĩa Đạo như vậy, thật là hiếp người quá đáng.

Không chỉ Tử Long Chân Nhân, mà cả bốn vị trưởng môn cũng phẫn nộ vô cùng, không đến nỗi liều mạng ra chiêu, song bốn cập mắt đều hằm hằm tóe lứa.

Nhất Linh cười lên ha hả, khè ấn vào cổ Kim ưng, con chim hạ xuống thấp hơn, cách Thái Bạch lầu gần mười trượng. Nhất Linh tung người nhảy xuống, đứng trên đỉnh Thái Bạch Lầu.

Thuỷ, Kim, Vạn ba người mừng rờ, cùng nhảy vút lên. Nhất Linh cười hà hà ôm chầm lấy ba, hôn mỗi người một cái.

Cả ba tuy đã quen, song vẫn không ngờ Nhất Linh lại hôn mình trước mặt đông người như vậy, vừa xấu hổ vừa thích thú, mặt đỏ bừng lên như hoa thạch lựu.

Nhất Linh ngẩng dầu lên nói lớn: "Đa tạ đại ca!".
Lý Phi không đáp, hai con Kim ưng lượn quanh một vòng rồi bay khuất vào trong mây.

Nhất Linh ngẩn người ra một hồi rồi cúi xuống nhìn Hàn Nguyệt Thanh và Ngũ đại trưởng môn. Tử Long Chân nhân chằm chằm nhìn lại Nhất Linh, mắt như tóe lứa, ánh mắt của bốn người khác lại có vẻ lưỡng lự cá Hàn Nguyệt Thanh cũng vậy.

Nhất Linh thầm cười: đều bị ta dọa cho mất mật rồi, càng tốt, họ không dám động đến ta, ngày nào ta cũng đến quấy rầy Tiên tử tỉ tỉ. Đúng như đại ca đã nói, phải khiến cho nàng hận ta nhưng lại không dám giết ta, cuối cùng ta mới có thế đánh cắp được trái tim nàng!". Tiếp đó lại nghĩ: "Đại ca quả thật chẳng khác thần tiên, không chỉ có vẻ uy nghiêm cao quý của một thiên thần mà còn có trí tuệ giống như thiên thần vậy, chỉ nhìn sự việc

một lần là thấu suốt!" Đoạn vòng tay nói với Hàn Nguyệt Thanh: "Tiên tử tỉ tỉ xin nàng hãy tin ta. Với thực lực của ta cũng không đến nỗi giết một Phương Kiếm Thi mà không dám nhận, chi bằng tỉ tỉ hãy lên lầu, để tiểu đệ kính tỉ một ly, coi như là xin lỗi vì đã có nhiều lời đắc tội với tỉ tỉ".

Lúc trước thì ngông cuồng hết mức, giờ lại khiêm nhường rất mực, mồm miệng sắc mặt, bảo thay đổi là thay đổi. Hàn Nguyệt Thanh trừng mắt nhìn Nhất Linh, rồi quay sang nói với Ngũ đại trưởng môn: Các vị tiền bối, chúng ta về thôi!".

Tử Long Chân nhân vẫn không bằng lòng song bốn người kia lại lấy đại thế làm trọng, đều có ý về thương lượng thêm. Ngay cả đám để tử Phương gia cũng rút đi hết.

Nhất Linh ngắm nhìn bóng dáng tuyệt mỹ của Hàn Nguyệt Thanh xa dần, tuy trong lòng rầu rĩ, song lại an ủi mình: "không cần phải vội vàng, cứ từ từ, sẽ có một ngày ta được đi cùng nàng mà!" Rồi đảo mắt sang Chu Tuyên, mặt mày niềm nở: "Chu Tuyên tỉ tỉ, khi nãy điểm huyệt ta chắc đã vất vả rồi, chi bằng lên lầu đế ta kính tỉ một chum gỌi là trả cÔng".

Chu Tuyên cười lạnh: "Dụng tâm của ta vốn tốt, nhưng Phụng nha đầu lại coi đó là ác ý bây giờ còn đang hận ta kia kìa, đợi ả nguôi giận hãy nói!"

Nói rồi quay người bỏ đi.

oOo

Tiệc rượu bày ra, nói đến Ngũ đại môn phái hai lần chịu thua thiệt, đám đầu não của Thiết Huyết Minh ai nấy cũng vô cùng cao hứng.

Kim, Thủy, Vạn ba người lại sốt sắng với chuyện Nhất Linh gặp được kỳ ưng, vì thế Nhất Linh đành phải đem chuyện kết bái huynh đệ với Lý Phi kế lại tỉ mỉ một lượt. Ngũ lão định thần lắng nghe, khi ấy mới hỏi: "Lý Phi thực sự là một thanh niên sao Câu hỏi có chút kỳ quái, Nhất Linh

không chút do dự gật đầu: "Một nam tứ hán giống như thiên thần vậy, cao quý uy nghiêm tuấn tú vô song. Thế gian này tuyệt đối không thể tìm ra một thanh niên xuất sắc hơn huynh ấy đâu".

Năm lão nhìn nhau, Triệu Tiêu chau mày: khuyên này thật là lạ!". Đêm đến, Nhất Linh vần cùng ba ái thê ngủ lại Thái Bạch lầu. Cả ngày, ba nữ nhân đã trải hết kinh hãi này đến lo sợ khác, lửa tình càng mạnh, vừa lên giương đã lao vào lòng Nhất Linh, ra sức tận hướng hoan lạc rồi mới ngủ thiếp đi.

Đợi ba người ngủ say, Nhất Linh mới nhẹ nhàng rời ra, mặc quần áo rồi đi: thẳng tới Phương phủ.

Phương phủ đang làm đạo tràng cho Phương Kiếm Thi và Thất phu nhân đuốc sáng trưng, ba nghìn đệ tử người nào cùng chít khăn trắng. Nhất Linh không thấy Ngũ đại trường môn và Hàn Nguyệt Thanh ở trong linh dường, bèn lẩn ra sau hậu viện.

Với nội lực huyền thông của mình, không cần mắt nhìn cậu cũng có thể nghe được trong vòng mười trượng có người hay không, vô công cao thấp thế nào. Lần mò vòng vo mãi, cuối cùng đến trước một tiểu lầu, ma giác của Nhất Linh đã nhận ra Hàn Nguyệt Thanh chính 1à đang ở trong đÓ.

Nhất Linh nhảy vút lên mái lầu, chăm chú nhìn qua cửa sổ vào trong. Hàn Nguyệt Thanh trong bộ đồ ngủ trắng tinh đang ngồi xếp bằng tròn trên một chiếc chõng trúc, khuôn mặt tuyệt mỹ lộ rõ một vé đoan trang hiếm thấy. Nhất Linh nhìn mà ngây ngẩn người, nghĩ thầm: "Thật giống như Quan thế âm bồ tác!" Bèn nhảy xuống đất, đi đến trước 1ầu.

Cửa ra vào vẫn để mở, chỉ một tấm rèm trúc treo ngang. Nhất Linh vén rèm đi vào, Hàn Nguyệt Thanh đã mở mắt từ lâu, không đứng dậy, không mảy may hoảng hốt, lặng lẽ nhìn Nhất Linh.

Nhất Linh cũng không nói gì, kéo một chiếc ghế ra ngồi trước chõng, cứ thế

nhìn thẳng vào mặt Hàn Nguyệt Thanh.
Cử chỉ ấy quả là quá ngạo ngược vô lễ. Hàn Nguyệt Thanh sầm mặt, đưa tay nắm chặt thanh kiếm để bên cạnh, cất giọng lạnh băng: "Ngươi không sợ chết hay sao?".

Nhất Linh lắc đầu: "Ta yêu tỉ tỉ, có thế chết dưới kiếm của tỉ tỉ đã là phúc phận của ta rồi, ta không sợ, nhưng ta dám chắc tỉ tỉ sẽ không giết ta đâu!".
Nhất Linh cÔng khai bày tỎ tình yêu, Hàn Nguyệt Thanh 1ại khÔng để chút nào vào tai, sắc mặt vẫn bình tịnh không chút thay đổi. Nhất Linh thầm reo lên: "Đại ca nói chí phải! Thiền tâm của nàng chi mở vì vận kiếp võ lâm mà thôi, còn với tình cảm nam nữ lại hoàn toàn không xao động".
Hàn Nguyệt Thanh hừm lên một tiếng: "Ngươi quá tự tin rồi đấy
Nhất Linh mỉm cười: "Không phải ta tự tin mà là tấm lòng tỉ tỉ đại từ đại bi, bởi vì tỉ tỉ biết, nếu giết ta thì võ lâm lập tức sẽ xảy ra gió tanh mưa máu. Thiết Huyết Minh có thể không đáng cho tỉ quan tâm, nhưng thuộc hạ cũ của Thiên Long thì tuyệt đối không dễ đụng vào. Năm xưa sư phụ tỉ tỉ quyết đấu với Thiên Long trên định Thái Sơn, cũng chính là để tránh cuộc đối đầu toàn lực giữa Thiên Long Ciáo và Hiệp Nghĩa Đạo. Hôm nay tỉ tỉ gánh sứ mệnh ấy trên vai, nên cũng hết sức để tránh cuộc đại tàn sát nó .Nếu bây giờ đổi tỉ tỉ là Tử Long Chân nhân, ông ta nhất định dã cho ta một kiếm rồi những tỉ tỉ lại suy nghĩ cho đại cục, tuyệt đối sẽ không giết ta đâu".

Hàn Nguyệt Thanh lắng lặng nhìn Nhất Linh, nói: "nếu nói như vậy người lẽ nào không có chút sợ hãi?".

Nhất Linh nhìn vào mắt nàng, im lặng không nói gì. Đôi mắt mỹ nhân như làn sóng xanh gợn quanh minh nguyệt, không bút nào tả xiết vẻ sáng trong tĩnh tại. Nhất Linh nhịn không được phải thốt lên: mắt tỉ tỉ đẹp quá, giống như trăng sáng trên trời vậy!"

"Vô lễ!" Hàn Nguyệt Thanh quát lên, kiếm rút khỏi bao, nhanh như cắt ghé sát vào cổ họng Nhất Linh. Nhất Linh không hề động đậy vẫn chăm chú nhìn vào mắt Hàn Nguyệt Thanh.

Bốn mắt nhìn nhau, Nhất Linh đột nhiên hỏi: "Tỉ tỉ có biết ta đến đây làm gì khÔng?".

Kiếm của Hàn Nguyệt Thanh dừng ngay trước cổ họng Nhất Linh, không thế tiến thêm một tấc. Đúng như những gì nhất Linh đã nói, trong lòng nàng đang phải băn khoăn rất nhiều, bất giác nhớ đến lúc từ Thái Bạch lâu trở về, Ngũ đại trưởng môn tranh cãi kịch liệt. Tử Long, Cực Hoá ra sức đòi quyết chiến một phen với thuộc hạ Thiên Long. Nàng, Ngộ Bản, Pháp Tĩnh và Thiên Phong thì lại chủ trương kềm chế, cuối cùng cũng chẳng thế đi đến một thoả hiệp nào.

"Thế nhưng nếu cứ như vậy tên vô lại này sẽ càng lúc càng trắng trợn ngang ngược! Hàn Nguyệt Thanh tức tối nghĩ thầm kiếm trong tay mấy lần định đưa mạnh về trước, những cuối cùng vẫn phải bất lực mà dừng lại, tâm trạng mỗi lúc một rối bời.

Nghe Nhất Linh hỏi, nàng trừng mắt nhìn cậu một hồi mới gằn giọng: "Làm gì?".

"Ta muốn đến nói cho tỉ tí một chuyện".

"Chuyện gì?"

"Xin tỉ tỉ hãy thu kiếm lại trước đã". Nhất Linh cười hì hì: bảo kiếm của tỉ tỉ sát cổ
họng ta quá, ta không dám nói".
Hàn Nguyệt Thanh giận dữ nghĩ thầm: "Tên vô lại này thừa cơ lấn tới đây!" Rồi quát lên: "chẳng phải ngươi không sợ chết sao?".

"Tỉ tỉ cố tình giết ta, ta tuyệt đối không né tránh. Nhưng nhỡ tỉ tỉ lại vô tình giết chết ta thì sao? Khi ta nói đến chỗ hưng phấn, tỉ tỉ không cẩn

thận lại chọc cả mũi kiếm vào cổ họng ta, như thế chẳng phải là chết không rõ ràng ư? Một oan hồn như ta, e là Diêm Vương sẽ không thu nhận, khi ấy ta phải thành cô hồn vất vưởng ngay cả đến một hồn ma bé xíu làm bạn cũng không có, chẳng phải đáng thương lắm sao?".

Hàn Nguyệt Thanh không nhịn được phải buột miệng cười: "Ngươi có khác gì một con ma sống đâu Ngay sau đó nghiêm sắc mặt lại, thu kiếm về, vẫn gằn giọng: "Nói đi!".

Nụ cười của Hàn Nguyệt Thanh, tuy chỉ thoáng qua nhưng thật mê li quyến rũ, chẳng khác nào hào quang minh nguyệt, sắc thắm hoa tươi, cảm giác thật dễ Chịu mà khÓ nÓi thành 1Ời.

Nhất Linh hồn xiêu phách lạc, mãi một lúc mới định thần lại được thở sâu mấy lần mới cất được thành lời: "Tỉ tỉ biết ta làm thế nào để trớ thành cô gia của Vạn gia khÔng".

Hàn Nguyệt Thanh lại bắt đầu tức giận trước ánh mắt ngẩn ngơ của Nhất Linh, giọng đầy phản cảm: "ta làm sao mà biết được!".

"Tỉ tỉ đừng nóng, hãy nghe ta nói" Nhất Linh cười hì hì: "Là do một âm mưu đã giúp ta đó". Đoạn đem chuyện Kim Long Thụy vì cớ gì bị hại, Lục Vân dụ dỗ thế nào, làm sao bắt sống được Hoả Vân đạo trưởng kể tường tận cho Hàn Nguyệt Thanh nghe.

Hàn Nguyệt Thanh càng nghe càng ngạc nhiên mắt chớp lia lịa, nói: "Theo như ngươi nghĩa là có một thế lực rắp tâm khơi dậy cuộc chiến giữa thuộc hạ Thiên Long và Hiệp Nghĩa đạo, để nhằm từ đó trục lợi?".

Nhất Linh gật đầu nói: "Đúng là như thế! Nếu tỉ tỉ không tin, có thể hỏi Lưu Thế Vinh, Trương Bính Nam hai người".

Hàn Nguyệt Thanh trầm tư suy nghĩ. Nhất Linh không quấy rầy, chỉ chăm chú ngắm nhìn khuôn mặt nàng. Thiên tiên trước mặt, mùi thơm khẽ thoảng, quá thật có là đá cũng bị hớp mất hồn!

Đúng là rất có thể...!" Hàn Nguyệt Thanh lẩm bẩm rồi ngẩng lên, vừa khéo thấy bộ dạng mê mẩn của Nhất Linh, trong lòng đột nhiên trào lên cơn tức giận, quát khẽ: "Nhìn cái gì vậy?".

Thực ra nàng cũng chỉ là một cô nương trẻ tuổi mang trong mình một sức sống mạnh mẽ như tất cả các cô nương đến độ xuân thì, trong hoàn cảnh bất ngờ bản năng tự vệ của nữ giới sẽ tự nhiên mà bộc lộ ra thôi.

"Cuối cùng thì nàng cũng đã biết xấu hổ rồi! Trời đất ạ, cuối cùng thì nàng cũng đã coi ta là một nam tử hán rồi?" Nhất Linh thầm reo lên điên loạn, vội cúi đầu xuống che giấu sự hân hoan, nhưng lập tức lại ngẩng lên, vẻ mặt thập phần nghiêm chỉnh nói:

"Không phải có khả năng, mà hoàn toàn là sự thật. Thế lực đen tối ấy mưu kế thứ nhất không thành lại tiếp tục thêm một kế nữa, ta chính là vật hi sinh trong âm ấy .

Hàn Nguyệt Thanh lần đầu tiên biểu lộ ra tình cảm nữ nhi, trong lòng vừa hoảng hốt vừa rối loạn. Thiền tâm vốn coi Nhất Linh như tất cả chúng nhân chỉ là những sinh linh không giới tính vì thế cho dù cậu yêu cũng được, có tình cảm cũng thế, cợt nhả trêu đùa hay đắm đuối ngắm nhìn Hàn Nguyệt Thanh đều không để ý nhưng chỉ một giây sao lãng, Thiền tâm ấy đã đột nhiên bị công phá, bảo nàng làm sao không hoang hốt đây?".

Cũng may mà khi ấy Nhất Linh đột nhiên trở nên nghiêm chỉnh, bằng không Hàn Nguyệt Thanh thật không biết phải làm gì tiếp theo. Nàng nhân cơ hội khẽ định thần lại, Thiền tâm khôi phục trở về tâm cảnh không mảy may vướng bụi trần, nhưng trong lòng dã sinh ra chút cảm kích Nhất Linh.

Hàn Nguyệt Thanh không hề hay biết Nhất Linh đã là hóa thân của Tình Ma, sở trường nhất là đối phó với nữ nhân. Hàn Nguyệt Thanh không biết e thẹn thì phải làm cho nàng biết e thẹn. Một khi e thẹn có nghĩa là nàng

đã động tâm, nhưng khi nàng đã biết thẹn thùng thì lại phải dùng chuyện khác lảng đi, không để nữ nhân lâm vào tình trạng thẹn quá hoá giận, sẽ luôn luôn đề phòng, trái tim nữ nhi vì thế sẽ không chịu biểu hiện ra nữa.

Một chiêu này của Tình Ma thật là thâm sâu khó lường. Hàn Nguyệt Thanh tuy trí tuệ cao minh, song lại không hề am hiểu tình trường, làm sao có thể nhìn ra thủ đoạn cao diệu của ma công trăm năm!

Thiền Tâm vừa trở lại, Hàn Nguyệt Thanh nói: "Cho dù những gì ngươi nói là đúng, Thất phu nhân giết Phương đại hiệp, thế lực đen tối đó lại giết chết Thất phu nhân diệt khẩu, nhưng ngươi lại không hề có chứng cớ. Trong khi đó đệ tứ Phương gia người nào cũng nói chính mắt thấy ngươi giết Phương đại hiệp, tội danh này ngươi làm sao rửa sạch đây?".

Nhất Linh lắc đầu: "Ta không cần gì hết, chỉ cần tỉ tỉ tin ta! Những người khác muốn nhìn nhận thế nào, ta hoàn toàn không bận tâm".

Hàn Nguyệt Thanh chau mày nghĩ thầm: "Tên này vừa nghiêm chinh dược một lúc thoáng cái đã định sinh chuyện rồi!" Thấy Nhất Linh trân trân nhìn mình, nàng lại bực tức: "Nếu như mục đích ngươi đến là chỉ để ta tin ngươi thì ngươi đã làm được rồi đấy có thể đi được chưa?".

Hàn Nguyệt Thanh giận, Nhất Linh lại không sợ, bởi theo như kế sách thì chính là muốn nàng phải nổi giận, phải trở nên mất bình tĩnh.

Nhất Linh tự nhu: "Tối nay xem như đã có thu hoạch, nếu càng làm cho nàng ta giận hơn thì thật là không sáng suốt!" vội cúi đầu thành khẩn: "xin lỗi, đã là tỉ tỉ nổi giận. Ta đi ngay, đi ngay!" Nói đoạn khép nép lùi ra khói phòng, không nói thêm câu nào.

Ngược lại Hàn Nguyệt Thanh lại ngẩn người ra: "vừa thoáng vô lại, lại lễ phép được ngay. Tên vô lại này thay đổi thất thường, thật là khó hiểu!".

Nhất Linh ra khỏi Phương phủ, trên đường về vì nghĩ mãi đến nụ

cười đầu tiên và sự e thẹn của Hàn Nguyệt Thanh, hồn phách xao động, chân tay múa máy loạn xạ.

Chợt bên đường có tiếng người gọi. Nhìn tên điên kìa, nửa đêm nửa hôm phát cơn ngay giữa đường phố.

Nhất Linh giương mắt nhìn, reo lên mừng rỡ: "chu Tuyên tỉ tỉ!".

Chu Tuyên vẫn mặc áo xanh lưng đeo đường kiếm, đứng trên một mái nhà bên đường. Nhất Linh vội nhảy vút lên, Chu Tuyên quay người nói: "Theo ta!".

Nhất Linh thấy mỹ nữ, một là không sợ mất mặt, hai là không hề sợ chết, liền rảo bước theo sát đằng sau. Chu Tuyên đi càng lúc càng nhanh, Nhất Linh thi triển khinh công, cố bám theo nàng.

Hai người chỉ trong nháy mắt đã ra khỏi thành Lạc Dương, đến một khu đất hoang.

Chu Tuyên dừng bước, quay người, Nhất Linh quen thói cười lên hì hì: "Tuyên tỉ khinh công thật cao cường, ta đã cố hết sức mà cũng không đuổi được

Chu Tuyên 1ạnh 1ùng nhìn cậu: "Ngươi biết ta gọi ngươi đến đây 1àm gì khÔng?".

Nhất Linh lắc đầu, vần cười hì hì.

Ánh mắt Chu Tuyên phát ra từng luồng sáng lạnh: "Vậy sao ngươi còn theo ta?

Không sợ ta lại khống chế ngươi, làm vật trao đổi với Hiệp Nghĩa Đạo nữa chăng?".

Nhất Linh hớn hở lắc đầu: “Không sợ, tỉ tỉ nhan sắc tuyệt mĩ thiên nhân, Nhất Linh ngưỡng mộ còn không đủ nữa, chỉ sợ làm bận tâm tỉ tỉ thôi. Nếu con người của ta có ích gì với tỉ, chớ nói khống chế, cho dù tỉ muốn tính mệnh của ta, Nhất Linh này

cũng không không lời oán thán!".

Chu Tuyên sầm mặt: "Chắng trách Phụng nha đầu lại coi ngươi như báu vật trong lòng! Đường đường là tiểu thư ngàn vàng của Kim gia lại chịu ấm ức cùng hai nữ nhân khác bái đường thành thân với ngươi, quá nhiên là lời ngon tiếng ngọt, lỏng lưỡi bẻm mép!".

Đang thao thao nói, bất ngờ Chu Tuyên đưa tay ôm ngực, ho nấc lên. Một lúc sau nàng mới bỎ tay ra, 1ấy khăn tay 1au miệng.

Nhất Linh định thần, lập tức thốt lên: "Máu, tỉ bị thương rồi?.

Cả người Chu Tuyên run lên như muốn quy xuống, Nhất Linh vội đưa tay ra đỡ, nhưng Chu Tuyên đã bước tránh ra, quát lên: "Ngươi làm gì vậy?".

Nhất Linh hốt hoảng : "Tỉ bị thương rồi kìa!".

Ta biết!" Chu Tuyên cắn răng, tay phải ấn vào ngực phải người lại lảo đảo. Nhất Linh hốt hoảng xông tới, lần này Chu Tuyên không thể tránh được nữa, nháy mắt đã bị Nhất Linh kẹp chặt hai vai, liền trừng mắt lên lớn tiếng: "Mau bỏ ta ra! Ngươi muốn 1àm gì?".

Nhất Linh trong lòng thương hoa tiếc ngọc thốt lên: để ta xem thương thế cho tỉ trông này, chảy bao nhiêu là máu!" Rồi thản nhiên đưa tay cởi áo Chu Tuyên.

Chu Tuyên sợ hãi cố sức giãy giụa: "Mau thả ta ra, thả ra!" Nhưng hai tay Nhất Linh đã ghì chặt lấy vai, Chu Tuyên càng vùng vẫy, máu ra càng nhiều, không khỏi kêu 1ên mấy tiếng đau đớn.

Nhất Linh lo lắng: "Vết thương lại rách ra rồi, tỉ còn động đậy nữa, ta sẽ thêm vào tĩnh huyệt của tỉ đấy!" Chu Tuyên nối giận lôi đình: "Ngươi dám!" Trong lúc xấu hổ,
nàng vung tay tung một chưởng vào mặt Nhất Linh, nhưng tay vừa giơ lên đã đụng mạnh rào vết thương, tốc độ chậm đi rất nhiều.

Nhất Linh không chút chần chừ, vận công vào hai tay, một luồng nội lực phóng ra toàn thân Chu Tuyên lập tức mềm oặt, đổ vào lòng cậu. Một tay ôm lấy thân người Chu Tuyên, một tay Nhất Linh lần cởi dải áo.

Chu Tuyên không còn sức kháng cự, chợt khóc nức lên: đừng, ta còn là xử nữ...để cho ngươi nhìn thấy ta làm sao sống đây...".

Linh do dự: "Nhưng cháy nhiều máu như thế... Thế này vậy, ta đưa tỉ về cho Phụng Kiều mấy người băng bó". Nói rồi đưa tay ôm lấy Chu Tuyên. Chu Tuyên giãy giụa, thét lên: "Đừng! Phụng nha đầu đang hận ta thấu xương, ta không cần ả băng bó cho ta".

"Không có chuyện ấy đâu, Phụng Kiều làm sao hận tỉ được chứ?" Nhất Linh ngạc nhiên.

"Ta thà chết cũng không thèm để cho à cứu!" Chu Tuyên nghiến răng, sắc mặt vốn đã trắng lại càng bệch ra.

Nhất Linh lo đến cuống lên, không còn để ý trước sau gì nữa: "Vậy ta sẽ băng vết thương cho tỉ trước. Nếu để ta nhìn mà tỉ không thể sống tiếp được nữa, vậy ra cùng chết với tỉ!". Đoạn đưa tay dứt khoát cởi áo ngoài của nàng.

Chu Tuyên không vùng vẫy nối nữa, xấu hổ đỏ bừng mặt lên.

Bên dưới lớp áo xanh cho thắt một dải yếm mỏng, ngực trái đã loang đầy máu.

Nhất Linh không chút do dự, tháo bỏ dây yếm.

Chu Tuyên hét lên một tiếng chói tai, bộ ngực trắng muốt hiện ra lồ lộ trước mắt Nhất Linh. Ngực phụ nữ, Nhất Linh đã nhìn qua không ít~n~i~ lần này cũng phái bất giác khựng người, thốt lên: "Đẹp quá!" nhưng rồi cũng không có bụng dạ nào ngắm nghĩa nữa. Vết thương không nhẹ, máu me bê bết liên tục rỉ ra loang đầy khuôn ngực nõn nà.

Nhất Linh thật không thể nhịn được khi thấy mỹ nữ bị thương cháy máu, miệng nói: "Ây a, sao mà thương nặng như vậy tay lần lên người tìm

thuốc, nhưng cả người trống không chẳng có gì, thì ra bây giờ cậu đã quen với bộ dạng Tình Ma, trên người không một xu tiền, không một vảy thuốc sự chu đáo lúc còn là tiểu hòa thượng ngày nào đã biến mất hãn. Nhất Linh vội hỏi Chu Tuyên: "Tỉ có thuốc không?".

Chu Tuyên cắn răng đáp lại: "Dù sao thì ta cũng không muốn sống nữa, đắp thuốc làm gì?" Nhất Linh nghe vậy mừng rỡ lúc nãy cởi áo ngoài cho Chu Tuyên hình như đã rơi ra mấy thứ gì đó, cúi xuống tìm, quả nhiên nhặt được một hộp kim sang chọn ra một ít đắp nhẹ lên vết thương cho Chu Tuyên.

Nhất Linh án chưa mất hẳn tấm lòng Bồ tát, lại thêm vào lòng thương hoa tiếc ngọc, thấy mỹ nữ bị thương, trong lòng cậu còn đau đớn hơn cả nạn nhân nữa. Lúc bôi thuốc Nhất Linh tỏ ra rất chuyên tâm, bộ ngực đầy quyến rũ của Chu Tuyên chỉ cách trong gang tấc nhưng cậu không hề động chạm tới.

Đắp xong thuốc, Nhất Linh xé ngột miếng vải trên áo mình băng lại cho Chu Tuyên rồi mới thở phào: "Xong rồi!"

Đoạn cúi xuống nhặt yếm dưới đất lên toan thắt lại cho Chu Tuyên. Chu Tuyên bỗng than lên một tiếng, tay phải giơ cao, ra sức đánh vào Thiên linh cái.

Linh thứu phi long

Dịch giả: Tiêu Dao Tử

Chương 33

Nhất Linh thất kinh, tay trái nhanh như chớp chộp cứng tay của Chu Tuyên, tay phải ôm chặt lấy người nàng, giật giọng: "Tỉ làm gì vậy, đừng có nghĩ quẩn như thế!" Lại thấy Chu Tuyên kêu lên đau đớn, toàn thân run lên bần bật, nhắm nghiền mắt lại.

Nhất Linh ngẩn ra một hồi, chợt hiểu, thì ra tay của cậu đang ôm quanh người Chu Tuyên, trong lúc cuống cuồng, vô tình đã chụp đúng vào một bên ngực của nàng.

Sự việc xảy ra hết sức bất ngờ, Nhất Linh vừa kinh hãi vừa mừng rỡ. Thân trên của Chu Tuyên vẫn chưa mặc lại y phục, bộ ngực mỹ miều tuyệt luân lồ lộ dưới ánh trăng, vai trái tuy đã băng một miếng vải nhưng không những không làm mất vẻ đẹp, trái lại càng khiến cho người ta có cảm giác tiếc nuối. Thân thể Chu Tuyên đúng là vượt xa Kim, Thủy, Vạn ba người, Nhất Linh khi ấy đã có tâm thưởng thức, liền hồn xiêu phách lạc, thầm than: "Ông trời thật tài tình, có thể tạo ra được một cơ thể tuyệt mỹ đến như vậy!" Rồi tự nói với mình: "Nhất Linh à, hôm nay nếu như ngươi phá hủy kiệt tác của thượng thiên, thì ngươi đừng hòng còn gặp được phụ nữ nữa!" Thấy tính cách của Chu Tuyên nóng nảy đến như vậy, tuy lúc này nàng đã xấu hổ đến mức lim đi, nhưng cậu vẫn không dám thừa cơ lấn tới.

Vậy mà bàn tay ấn trên ngực Chu Tuyên vẫn không hề buông ra, Nhất Linh cúi sát xuống bên tai Chu Tuyên, giọng dịu dàng rất mực: "Tuyên tỉ, tỉ tỉ?"
Toàn thân Chu Tuyên run lên, hiển nhiên là có phản ứng với tiếng gọi của Nhất Linh, song lại không đáp lại, càng không chịu mở mắt.
Kinh nghiệm đối phó với nữ nhân của Tình Ma thật cao dày biết bao, Nhất Linh biết, Chu Tuyên đã tỉnh lại từ trong cơn hoảng loạn, không có phản ứng kịch liệt, chứng tỏ trong lòng nàng đã chấp nhận buông xuôi.
Nhất Linh mừng rỡ, tiếp tục thì thào nhẹ nhàng bên tai Chu Tuyên: "Tỉ tỉ, tỉ đẹp lắm! Tỉ biết không, ban ngày vừa nhìn tháy tỉ, tâm trí ta đã loạn cả lên rồi. Ta bị tỉ mê hoặc đến mức tình nguyện đứng yên cho tỉ điểm huyệt. Lòng ta lúc đó đã cầu nguyện ông trời, chỉ cần cả đời này có thể ở bên Tuyên tỉ, ta bằng lòng giảm đi nửa tuổi thọ..."
Lời tình tứ cứ thế ào ạt tuôn ra, bàn tay cũng càng lúc càng hoạt động mãnh liệt.
Kim, Thủy, Vạn ba người đêm nào cũng ân ái cùng Nhất Linh, cảm giác đã thuần thục lắm rồi, nhưng mỗi lần tay của Nhất Linh chạm vào người, cho dù là cách quần cách áo, chỉ cần khẽ xoa là cơ thể ba người lập tức nhũn ra, có thể thấy ma lực từ đôi tay của Nhất Linh mạnh đến mức nào. Những hoan lạc cực độ trong mỗi đêm ân ái của ba nàng không chỉ có được từ kết hợp thân thể, cả đôi tay của Nhất Linh cũng đem đến cho họ sự thỏa mãn vô cùng.
Bàn tay trên ngực Chu Tuyên liên tục thi triển ma công, lúc mạnh lúc nhẹ, lúc giày vò khi nấn ná, những ngón tay thành thực như đang gẩy một cây thất huyền cầm.
Chẳng mấy chốc, Chu Tuyên đã bắt đầu ư lene, toàn thân nóng dần, hơi thở cũng càng lúc càng gấp gấp.
Đôi môi Nhất Linh bắt đầu chuyển động, trước tiên hôn lên mang tai Chu

Tuyên, cắn nhẹ vào trong miệng. Đoạn dịch chuyển dần xuống dưới, không ngờ lần này thất bại, Chu Tuyên rùng mạnh người, đột nhiên mở to mắt ra, ngả đầu về sau, hét lên: "Đừng!"

Nhất Linh không buông tay, mắt dán vào mắt Chu Tuyên, khẽ thì thào: "Hảo tỉ tỉ, tỉ đẹp lắm!" Động tác bàn tay trở nên mềm mại hơn, thủ pháp lại càng tinh xảo.

Cơ thể Chu Tuyên tiếp tục run rẩy, quả nhiên không chịu nổi nữa, thốt lên: "Đừng bắt nạt ta, hãy để ta chết đi!"

Nhất Linh ghé sát mặt lại, để bốn mắt nhìn sát hơn, giọng trầm xuống: "Tuyên tỉ, hãy lấy ta nhé!" Bàn tay vẫn không dừng lại.

Chu Tuyên lại rên lên một tiếng, nhắm chặt hai mắt, bất ngờ cất tiếng: "Nhưng Phụng nha đầu bọn họ..."

"Ta đảm bảo các nàng ấy sẽ đối xử với tỉ như chị em ruột vậy!" Giọng Nhất Linh vô cùng chắc chắn. Cậu cảm thấy cơ thể Chu Tuyên dần thả lỏng ra, liền đưa lưỡi luồn vào miệng Chu Tuyên.

Chu Tuyên không chống cự nữa, bắt đầu nồng nhiệt đáp lại.

Trận hoan lạc rừng rực như lửa ngoài sức tưởng tượng của Nhất Linh. Vẻ nồng nhiệt đến cháy bỏng khi ân ái của Chu Tuyên hoàn toàn khác với bề ngoài lạnh lùng thường ngày. Sự chuyển biến nhanh chóng mà lớn lao ấy khiến cho Nhất Linh vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ, lại càng cảm thấy thương nàng hơn. Ma giác trong tâm Nhất Linh thầm cảm nhận thấy, so với Kim, Thủy, Vạn ba người, Chu Tuyên đã cho đi nhiều nhất.

Một hồi lâu sau, Chu Tuyên đẩy cậu ra, hai mắt rơm rớm ngước nhìn Nhất Linh: "Nhất Linh, nếu chàng phụ thiếp, thiếp sẽ chết thật đấy!"

Nhất Linh cảm động ghì nàng vào lòng; "Nếu ta phụ Tuyên tỉ, nàng hãy giết chết ta trước rồi hãy tự sát, nhưng cũng đừng bỏ qua con người phụ bạc như ta! Dưới âm gian hãy dẫn ta đế gặp Diêm Vương, cho ta xuống tầng địa

ngục thứ mười chín!"

Chu Tuyên bật cười, ngấn lệ còn song hai mắt đã long lanh hạnh phúc, khẽ đấm Nhất Linh, nói: "Địa ngục rõ ràng là chỉ có mười tám tầng, chàng lại bảo đẩy mình xuống tầng thư mười chín, thế chẳng phải là nói dối sao?"

Nhất Linh cũng cười: "Càng nhiều tầng càng tốt, càng chứng tỏ ta yêu tỉ tỉ mà."

"Dối trá!" Chu Tuyên nũng nịu: "Tình yêu của chàng đối với thiếp, chỉ e không bằng một nữa với Phụng nha đầu thôi!"

"Tuyệt đối không!" Nhất Linh thề: "Ta không thể nói là ta yêu tỉ tỉ hơn so với Phụng Kiều ba người đó, nhưng cũng không ít hơn một li một ti, nếu như ta nói dối, chết không..."

Chưa nói hết, Chu Tuyên đã bịt miệng cậu lại: "Thiếp không cần chàng thề! Cho dù chàng thế nào đi chăng nữa, bây giờ chàng là người mà thiếp yêu, cho dù chàng có phụ thiếp, thiếp cũng muốn cho chàng được tốt đẹp không muốn để chàng phải chịu bất cứ sự hãm hại nào."

Nhất Linh cảm động muôn phần, lại ghì chặt lấy Chu Tuyên, Chu Tuyên cũng hừng hực đáp lại. Đoạn nàng ngẩng đầu nhì vầng trăng trên trời, rồi lại nhìn vào mắt Nhất Linh, nói: "Nhất Linh, chàng đã nghe nói về chuyện Chu gia nhà thiếp chưa?"

0O0

Nhất Linh nghĩ một hồi, ký ức trong đầu dần hiện ra, gật đầu: "Ta nghe nói, ông nội nàng Chu Tâm Kiếm hiệu xưng Giang Nam đệ nhất kiếm. Chu gia nổi tiếng với Hạnh Hoa Xuân vũ kiếm, chiêu thức tinh tế nhanh nhẹn, biến hóa khôn lường. Bốn mươi năm trước, ông nội nàng đã từng cạnh tranh ngôi vị Minh chủ với Đại Ngu la hán, nhưng ngũ đại phái lại ủng hộ Đại Ngu, vì thế ông nội nàng không thể tham gia cuộc thịnh hội Thái Sơn..."

Cơ thể mềm mại của Chu Tuyên đột nhiên gằn lên, giọng đanh lại: "Ông nội

thiếp võ công không thua kém Đại Ngu la hán, vậy mà ngũ đại phái lại ủng hộ Đại Ngu, khiến cho ông nội chưa đến bảy mươi đã uất ức qua đời."
Nhất Linh khẽ vuốt ve sống lưng Chu Tuyên, an ủi: "Đúng là không công bằng, nhưng mọi thứ đều đã qua rồi."
"Không, chưa qua đâu!" Chu Tuyên vẫn lạnh giọng; "Vinh dự Chu gia đã bị ngũ đại phái làm nhục, cha thiếp từ đó cũng không ngẩng đầu lên được. Người ngày ngày khổ luyện võ công, thề vào ngày Hai tháng hai sang năm nhất định sẽ làm minh chủ Hiệp Nghĩa Đạo, dùng Hạnh Hoa Xuân vũ kiếm đánh bại Thiên Long, song vì trong lòng quá đau buồn nên bị tẩu hỏa nhập ma, năm năm mươi tám tuổi đã ngậm hận mà từ trần. Nhất Linh, chàng biết không, cha thiếp trước lúc lâm chung còn cầm tay thiếp căn dặn, nhất định phải đánh bại Thiên Long, phải chứng minh rằng Hạnh Hoa Xuân Vũ kiếm của Chu gia không chỉ là Giang Nam đệ nhất mà còn là thiên hạ đệ nhất kiếm."
Nhất Linh nhìn khuôn mặt đầy xúc động của Chu Tuyên, lòng chợt ngao ngán: "Thiên hạ đệ nhất thì sao chứ? Việc gì phải tốn công sức tranh đoạt liên miên như vậy?"
"Thiếp nói điều này là để cho chàng biết, Chu gia thiếp vì giành lại vinh dự này đã phải trả một cái giá quá lớn, cũng là để giải thích cho chàng, lúc đó vì sao thiếp lại khống chế chàng, để giành cơ hội giao đấu với Hàn Nguyệt Thanh. Nếu chàng không chịu tha thứ cho thiếp, cũng chẳng còn cách nào khác." Chu Tuyên nhìn vào mắt của Nhất Linh thủ thỉ.
"Làm sao ta không tha thứ cho nàng chứ?" Nhất Linh vội lắc đầu: "Thực ra ta hoàn toàn không để chuyện đó trong lòng, nếu sớm biết tâm sự của tỉ tỉ, ta đã không để cho đại ưng cắp đi, mà ở lại cho tỉ tỉ bắt rồi."
Chu Tuyên buột miệng cười: "Chàng đúng là, chỉ biết ăn nói ngon ngọt, đại ưng muốn bắt chàng, làm sao chàng có thể ở lại được!"

Nhất Linh đang định giải thích, trong người cậu có ba loại võ công, trừ phi cậu tự nguyện, còn thì không ai có thể khống chế nổi, nhưng đột nhiên nhớ ra đây là chuyện không thể nói: "Nếu biết ta là Thiên Long, nhất định nàng sẽ quyết đấu với ta, ta thì quyết không, có đấu thì chỉ ở trên giường!"
Nhất Linh cười cười, hôn vào môi Chu Tuyên, nói; "Chuyện đó có gì là không thể? Người ta không thể cử động, nhưng vẫn có thể hét chứ? Hét một tiếng to, con đại ưng nhất định sẽ phải bỏ chạy."
Chu Tuyên phì cười: "Đây mới đúng là thiên hạ đệ nhất nói xàm!" Cười một hồi, đột nhiên mặt lại sầm xuống: "Chàng không trách thiếp, nhưng Phụng nha đầu, Vạn Tiểu Hà bọn họ lại hận thiếp thấu xương."
Nhất Linh vội nói: "Làm gì có chuyện đó? Không thể nào!"
"Sao lại không? Hôm nay chàng không thấy Phụng nha đầu hằn học muốn liều mạng với thiếp đó sao? Còn năm lão thuộc hạ Thiên Long của Vạn Tiểu Hà thì lại càng hận khong thể băm thiếp ra trăm ngàn mảnh." Vừa nói, nước mắt lại ròng ròng: "Sau này thiếp phải làm gì đây, chi bằng..."
Nhất Linh giật mình, vội nói: "Tuyên tỉ tuyệt đối không được nghĩ vớ vẩn như vậy, nói cho nàng biết, chỉ cần nàng nói rõ chỗ khó xử của mình ra, bọn họ sẽ tha thứ cho nàng."
"Thật không?" Chu Tuyên mở to mắt nhìn Nhất Linh.
"Nhất định rồi, huống hồ còn có phu quân ta đây nói giúp nàng nữa, bọn họ dám không nghe lời sao, chỉ hai ba chiêu là ta giải quyết xong ngay." Nhất Linh cười hì hì.
"Hai ba chiêu?" Chu Tuyên mở to mắt vẻ không hiểu.
"Là thế này." Nhất Linh đưa tay vuốt nhẹ eo Chu Tuyên.
Chu Tuyên bất ngờ giật bắn mình, đã hiểu lời của Nhất Linh, mặt bỗng đỏ lựng lene, nũng nịu: "Chàng ấy à, chỉ biết làm xấu thôi!"
"Làm xấu thì sao?" Ma quang trong mắt của Nhất Linh phóng ra, chằm

chằm nhìn nàng, hai tay lại không ngừng hoạt động: "Thế này là xấu ư?"
Toàn thân Chu Tuyên lập tức nóng ran, lên tiếng cầu cứu: "Không phải xấu, là tốt, rất tốt..."
"Vậy có cần ta tha cho nàng không?" Nhất Linh càng làm tới.
"Có, hảo nhân à, chàng bỏ tay ra đi!" Chu Tuyên hổn hển cầu cứu, toàn thân dưới bàn tay ma thuật của Nhất Linh lại bắt đầu phát hỏa.
Nhất Linh cười ha hả; "Hóa ra Tuyên tỉ không hiểu tính khí của ta rồi, ta là con lừa Sơn Tây, dắt không đi, giục thì lùi lại. Không muốn ta tha cho nàng, thì ta lại tha, mà muốn ta tha cho nàng, ta lại quyết không tha!" Mồm lẩm bẩm toàn những quái luận, hai tay liên tục thi triển ma pháp.
Chu Tuyên khắp người mềm nhũn, xuân tình lần thứ hai đại phát, rên lên mấy tiếng: "Ai biết chàng là con lừa Sơn Tây chứ..." Không chịu nổi, ngã vào lòng Nhất Linh, đôi môi tự tìm môi cậu, lại một trận quần thảo trời đất quay cuồng.

0O0

Một canh giờ sau, Nhất Linh đưa Chu Tuyên về Thái Bạch lầu. Vào đến phòng Kim, Thủy, Vạn ba người tỉnh dậy, người nào người ấy vẫn trần như nhộng, đột nhiên thấy ngoài Nhất Linh có thêm một người, liền giật mình, tranh nhau giành chăn.
Giành đi giành lại rốt cuộc chẳng ai che được, thân thể ngược lại còn lộ hết cả ra. Chu Tuyên xấu hổ quay đi, nhưng Nhất Linh thì vô cùng đắc ý, nghĩ thầm: "Xem võ lâm tranh đấu giành thiên hạ đệ nhất gì đó, làm sao bằng xem ba phu nhân yêu quý của ta trần như nhộng giành chăn che người."
Ba nữ nhân cuối cùng cũng tạm che được người, ai nấy đều vỏ vẻ giận dữ. Kim Phụng Kiều dựng ngược hàng lông mày, Thủy Liên Nhu thì cúi gằm mặt xuống, cả Vạn Tiểu Hà cũng hằn học nhìn Nhất Linh không chớp mắt.
Nhất Linh thật sự có chút lo sợ, vội tươi cười, kéo Chu Tuyên lại, nói: "Ba

phu nhân yêu của ta, ta đem Tuyên tỉ về cho các nàng đây. Chu Tuyên tỉ tỉ, mọi người đều quen biết mà, bây giờ ta tuyên bố, Tuyên tỉ đã chính thức làm đệ tứ phu nhân của ta rồi!"

Cả ba nữ nhân đều sững người kinh ngạc, nhất thời quên cả tức giận. Nhìn rõ là Chu Tuyên, ba người đưa mắt nhìn nhau. Kim Phụng Kiều là người đầu tiên phát uy: "Nhất Linh, chàng hãy thành thực trình bày, là khi nào đã ra ngoài vụng trộmg hả?"

Nói Kim Phụng Kiều không sâu sắc cũng phải, hai chữ vụng trộm lại có thể nói ra miệng được, khiến cho Nhất Linh liên tiếp kêu oan.

Nhất Linh bảo Chu Tuyên là tứ phu nhân, Kim Phụng Kiều lại bảo cậu ra ngoài vụng trộm. Đã là phu nhân thì sao có thể gọi là vụng trộm, mà nếu là vụng trômm thì tất không thể là với phu nhân.

Nhất Linh không ngờ Kim Phụng Kiều lại lợi hại đến vậy, đang định đánh trống lảng, Chu Tuyên đã thút thít khóc.

Nhất Linh giật mình, vội ôm lấy nàng an ủi. Chu Tuyên không nói gì, Nhất Linh càng không biết nên thế nào, tay chân lóng ngóng, cái đắc ý ban nãy không biết đã biến đâu mất tăm rồi.

Nhất Linh hết cách, nước mắt của Chu Tuyên lại nhận được sự đồng tình của ba người kia, đặc biệt là Thủy Liên Nhu và Vạn Tiểu Hà.

Thủy Liên Nhu nói; "Chu tỉ tỉ, đừng khóc nữa!" Vạn Tiểu Hà cũng phụ hoạ: "Phải đấy!"

Hai người này dễ mềm lòng, Kim Phụng Kiều thực ra cũng là khẩu xà tâm Phật, hừm lên một tiếng, nói: "Sớm biết sẽ có hôm nay, sao lúc đầu còn..."

Nhất Linh rất nhạy bén, nghe giọng Phụng Kiều đã nhũn nhặn hơn đôi chút, vội nói: "Tuyên tỉ cũng là bất đắc dĩ, chuyện của Chu gia nàng biết đấy..."

Bèn kể chuyện Chu Tuyên đã nói với mình ra cho mọi người nghe, song cũng không quên thêm mắm thêm muôi.

Càng kể, Chu Tuyên càng khóc to hơn.

Ba người kia hốt hoảng định trở dậy, sực nhớ ra tình trạng của mình, lại vội vàng nằm xuống. Kim Phụng Kiều trừng mắt nhìn Nhất Linh: "Chàng đưa Tuyên tỉ qua đây!"

Nhất Linh mừng rỡ, vội dìu Chu Tuyên đến đầu giương, ba nữ nhân tung chăn quây lấy nàng, người đỡ, người giúp Chu Tuyên lau nước mắt.

Kim Phụng Kiều cất giọng đồng tình: "Thất ý của Chu gia gia, ba nhà chúng tôi thực ra cũng đau lòng thay ông ấy, Chu gia gia mà thành thiên hạ đệ nhất kiếm, ba nhà chúng tôi cũng được thơm lây."

Thuỷ Liên Nhu nói: "Bây giờ chúng tôi đã biết nổi khổ trong lòng tỉ rồi, là chúng tôi không tốt, tỉ đừng khóc nữa!"

Vạn Tiểu Hà đã nước mắt lưng tròng: "Tỉ còn khóc nữa, muội cũng khóc đây này..."

Chu Tuyên nắm chặt lấy tay ba người, nức nở: "Ba vị hảo tỉ tỉ, ta thật là,... thật là... khổ quá!"

"Đừng khóc nữa, bọn muội biết rồi!" Ba người cùng khuyên Chu Tuyên, khó khăn lắm mới làm được nàng ngừng khóc. Chu Tuyên xấu hổ; "Buổi sáng ta mới làm ba vị tức giận buổi tối lại thế này, ta lẽ ra không nên đến, nhưng... nhưng..."

Kim Phụng Kiều gật đầu ngay: "Chúng muội hiểu mà! Thủy Liên Nhu an ủi: "Đã cùng là vợ của Nhất Linh, chúng ta là tỉ muội tốt của nhau rồi, sao có thể không gặp mặt được?"

Vạn Tiểu Hà nói: "Phải đấy, huống hồ tỉ lại xinh đẹp thế này, đương nhiên phải gặp bọn muội chứ?"

Chu Tuyên nước mắt nhạt nhòa nhìn ba người: "Ba vị thật sự đã tha lỗi cho ta rồi sao?"

Cả ba cùng gật đầu. Kim Phụng Kiều cố ý vênh mặt lên nói: "Chỉ cần tỉ

không khóc nữa, nở một nụ cười, chúng ta sẽ không truy cứu chuyện cũ."
Chu Tuyê gạt nước mắt, gượng một nụ cười, Thủy, Kim hai người cùng cười, Vạn Tiểu Hà nũng nịu: "Phụng tỉ trở nên xấu như đại ca từ khi nào vậy?"
Nhất Linh nhân đó xen vào: "Ta xấu gì nào, ai dám bảo ta xấu?"
Kim Phụng Kiều ưỡn ngực ra: "Sao nào? Định bắt nạt Tiểu Hà phải không?"
Nhất Linh chùn lại ngay: "Không dám!" Rồi bẹp miệng ra than thở: "Ta rõ ràng là người tốt, làm sao lại có thể trở thành một tên khốn được cơ chứ?"
Kim Phụng Kiều ôm lấy Chu Tuyên, giọng ngậm ngùi: "Tuyên tỉ, tỉ lợi hại như vậy, sao thoáng cái đã để cho hắn lừa rồi?"
Nhất Linh lớn tiếng kêu oan: "Sao lại là lừa? Là yêu chứ. Ta vừa thấy mặt của Tuyên tỉ đã yêu tỉ ấy đến phát cuồng, cũng giống như các nàng vậy, lẽ nào các nàng dám nói là ta đã lừa các nàng sao?"
Cả ba cùng đồng thanh: "Đúng thế!"
Nhất Linh oai oái: "Bao Thanh Thiên ơi, Bao Thanh Thiên à, sao ông lại đi sớm vậy, bây giờ có oan khuất tôi phải đi đâu kêu đây?"
Ba nữ nhân cùng phá ra cười, Kim Phụng Kiều vẫn chưa hết tò mò về chuyện Chu Tuyên vừa mới đấy đã bị Nhất Linh giành được, nài nỉ: "Tỉ tỉ tốt, nói đi mà!"
Chu Tuyên liếc nhìn Nhất Linh, mắt vẫn còn đỏ hoe: "Ta bị thương, huynh ấy dùng lục, thế là... thế là..."
Cả ba cùng thốt lên: "Cái gì, huynh ấy dám cưỡnng đoạt tỉ?"
Chu Tuyên vội lắc đầu: "Không phải thế, là huynh ấy ép ta... ép ta... để huynh ấy băng bó vết thương, một nữ nhân như ta, bị huynh ấy nhìn thấy... nhìn thấy... thì còn gì để nói nữa."
Kim, Thủy, Vạn tỏ ra rất đồng tình, Thủy Liên Nhu nghiêm mặt: "Nhất Linh

thật chẳng phải người tốt gì cả? Người ta bị thương, lại nhân cơ hội, vết thương của tỉ tỉ..."
Chu Tuyên chỉ vào bên ngực trái của mình, ba người hiểu ra, cùng nhìn về phía Nhất Linh, nghĩ thầm: "Tỉ ấy bị thương ngay ở ngực, Nhất Linh lại ép phải băng bó, nhất định là đã đụng chân đụng tay, cũng khó trách!"
Kim Phụng Kiều lại nghĩ về chuyện khác: "Tuyên tỉ, tỉ võ công cao cường như thế, ai có thể làm tỉ bị thương được?"
Vạn Tiểu Hà cũng gật gù: "Phải đấy, ai lại có võ công như thế?" Mấy người cùng nhìn về Chu Tuyên.
Chu Tuyên thở dài: "Là một người bịt mặt. Nguyên do là chuyện của Nhất Linh tôi cảm thấy có gì đó không ổn. Tôi biết Nhất Linh là một người háo sắc, nhưng tuyệt đối không giết người vô cớ như vậy, vì thế tối nay mới vào Phương phủ điều tra." Nói đến đây, nàng nhìn sang Nhất Linh, nói: "Lúc ban ngày vẫn chưa thắng được Hàn Nguyệt Thanh, chưa nắm được cơ hội, vì thế tôi nghĩ, nếu như tôi tìm ra được hung thủ thật sự giết Phương Kiếm Thi, như thế cho dù là ngũ đại môn phái hay là Nhất Linh các người cũng đều cảm kích tôi, chuyện tôi làm minh chủ sẽ lại có hy vọng."
Cả ba cùng gật đầu: "Có lý!"
Chu Tuyên kể tiếp: "Khi tôi đột nhập Phương phủ, vừa khéo thấy một người bịt mặt cũng đang chạy vào hậu viện, tôi liền theo sát phía sau hắn, không ngờ người bịt mặt ấy võ công quá cao, tôi đã hết sức cẩn thận mà vẫn bị hắn phát hiện. Hắn nấp vào một gian phòng, đợi tôi đi qua mới lao ra đâm tôi một kiếm. Cũng tại tôi quá tự tin, không ngờ Phương gia lại có cao thủ như vậy, may mà né tránh, bằng không..."
"Bằng không ta đâu có được người vợ đẹp nhường này!" Nhất Linh cười hì hì xen vào.
Kim Phụng Kiều trừng mắt: "Miệng xấu nói không được lời nào tốt!"

Thủy Liên Nhu nói: "Phải đấy, Tuyên tỉ đã bị thương như vậy, chàng còn hành hạ tỉ ấy!"

Nhất Linh đắc trí nhìn Chu Tuyên, cười hì hì: "Có món hời mà không nhanh tay chiếm lấy thì quả là đại ngốc, ba nàng nghĩ xem, với võ công cao cường dung mạo tuyệt trần, tính cách kiêu ngạo của Tuyên tỉ, nếu như ta không nhân cơ hội, tỉ ấy có ngoan ngoãn chịu làm phu nhân của ta hay không?"

Ba người nhìn bộ dạng đắc ý của Nhất Linh, phải lắc đầu mà cười. Chu Tuyên thẹn thùng, cúi đầu thở dài: "Thiếp bị chàng hại khổ rồi đó!"

Cái điệu bộ ấy khiến Nhất Linh lại nóng ra khắp người, xông đến ôm chầm lấy nàng: "Tỉ tỉ tốt, chi bằng bây giờ để cho nàng thưởng thức thuật phòng trung của ta, để nàng thấy là khổ hay sướng!"

Chu Tuyên xấu hổ hét lên: "Đừng!" Nhưng làm sao cưỡng lại được Nhất Linh.

Sau một trận mây mưa tơi tả, Nhất Linh và Kim, Thủy, Vạn ba người mệt lử thiếp đi, chỉ có Chu Tuyên mắt vẫn chong chong đến tận khi trời sáng.

0O0

Ngày hôm sau, vốn là ngày đại thọ của Phương Kiếm Thi, cũng là ngày các môn phái trong Hiệp Nghĩa Đạo hội họp, những nhân vật đại danh trong Hiệp Nghĩa Đạo trước giờ ngọ gần như đã đến đủ, tất cả phái đến gần hai vạn người. Nghe tin dữ về Lạc Dương đại hiệp, người nào cũng tỏ ra phẫn nộ.

Thế nhưng trong thành Lạc Dương nhiều nhất vẫn không phải là người của Hiệp Nghĩa Đạo mà là các huynh đệ Thiết Huyết Minh. Cổ Uy, Tân Vô Ảnh đã điều thêm hai vạn người nữa từ các vùng lân cận đến. Chỉ trong một thành Lạc Dương đã có đến năm vạn môn nhân của Thiết Huyết Minh, nhiều gấp đôi cả số quân hộ thành.

Đại chiến hai tháng trước, Thiết Huyết Minh sống dậy từ cõi chết, huynh đệ

Thiết Huyết Minh trải qua ác đấu rèn luyện, giờ đây người nào người ấy hào khí ngút trời. Tam đường quy định nghiêm ngặt, trang phục phải chỉnh tề, ra ngoài buộc phải thành đội ngũ, không được quấy nhiễu lê dân, thứ khí thế ấy thật khiến người ta phải kính sợ.

Hiệp Nghĩa Đạo và Hắc đạo từ trước đến giờ như nước với lửa, không có chuyện gì cũng trừng mắt nghiến răng, huống chi giờ đây lại có người trong Hắc đạo giết chết Phương Kiếm Thi! tuy nhiên nhân sĩ Chính đạo tụ tập ở thành Lạc Dương, ai ai cũng phẫn uất, song lại không một người nào dám đến gây chuyện với Nhất Linh.

Thiết Huyết Minh người đông thế lớn chỉ là một nguyên nhân, điều chủ yếu nhất vẫn là có thuộc hạ cũ của Thiên Long chống lưng. Danh tiếng Thiên Long, cho dù là bốn mươi năm sau, ai nghe cũng phải giật mình, huống hồ mấy ngày trước, hạt nhân của Hiệp Nghĩa Đạo là ngũ đại phái, thêm cả đệ tử của Đại Ngu la hán là Hàn Nguyệt Thanh hai lần xuất quân cũng không thể làm gì được, những người khác liệu có bao nhiêu bản lĩnh mà dám ra mặt đây?

Thời tiết oi bức, linh cữu không thể để quá lâu, ngày đại thọ của Phương Kiếm Thi lại biến thành ngày đưa ma.

Trời nóng như thiêu như đốt, Hàn Nguyệt Thanh và năm trưởng môn ngũ đại môn phái dẫn đầu, đệ tử Phương gia và nhân sĩ Hiệp Nghĩa Đạo nườm nượp cả vạn người đưa linh cữu lên Bắc Vọng Sơn.

Thói thường, càng dồn nén lại càng bi phẫn, rõ ràng hung thủ giết người ở ngay trong thành, bao người như vậy lại không có cách gì báo thù cho người đã chết, hỏi ai có thể chịu đựng được đây?

Người phẫn uất nhất là Tử Long chân nhân, nhìn quan tài của Phương Kiếm Thi nhập thổ mà ngửa cổ lên trời, phun ra cả miệng máu tươi.

Ba nghìn đệ tử Phương gia, nhiều người đã cắn răng đến nghiền nát cả môi,

ba nghìn đôi mắt rừng rực lửa hận, nộ hoả trong tim thật đã vượt qua cả sức nóng của mặt trời trên đỉnh đầu.

Những cảnh ấy, Hàn Nguyệt Thanh đều thấy cả trước mắt, trong lòng nàng rối như trăm mối tơ vò.

Sự phẫn nộ của Võ Đang đã lên đến đỉnh điểm, có thể bùng nổ bất cứ lúc nào. Thế nhưng thực lực của Nhất Linh thật quá mạnh, Võ Đang có tập trung hết lại cũng trăm ngàn lần không phải là đối thủ. Các môn phái khác của Hiệp Nghĩa Đạo chắc chắn sẽ không ngồi yên nhìn Võ Đang liều mạng một mình. Chỉ cần một kiếm tung ra, nhất định sẽ dẫn đến một trận đại quyết chiến.

Hậu quả thật sự là không thể tưởng tượng được.

Rất có khả năng Hiệp Nghĩa Đạo sẽ từ đó tuyệt diệt!

Tâm tư Hàn Nguyệt Thanh đã nhìn thấy tình cảnh của bốn mươi năm trước, Thiên Long đứng đầu trăm vạn đệ tử, tung hoành thiên hạ. Không nói Hiệp Nghĩa Đạo lúc đó, cho dù là triều đình cũng không phải là đối thủ của Thiên Long.

Chỉ cần một giây khinh suất, Hiệp Nghĩa Đạo sẽ bị cuốn vào kiếp nạn không thể hồi sinh, vĩnh viễn không phục nguyên lại được.

Tình hình hôm nay, tuy không nghiêm trọng như bốn mươi năm trước, nhưng hậu quả khi xảy ra trường đại ác đấu, ai có thể nói hơn hay kém?

"Không được kích động, tuyệt đối không thể!" Hàn Nguyệt Thanh thầm kêu lên trong lòng.

Nhưng, lửa hận của Tử Long chân nhân và đệ tử Phương gia đang ngùn ngụt cháy, nàng phải làm gì để ngăn chặn đây?

Tử Long chân nhân quỳ sụp xuống, lớn tiến khóc than. Hàn Nguyệt Thanh rùng mình, nàng biết, cuối cùng thì chuyện không thể tránh được cũng sắp xảy ra.

Tử Long chân nhân lớn tuổi hơn, địa vị cũng cao hơn Phương Kiếm Thi. Vốn dĩ ông ta không phải quỳ, nhưng ông đã quỳ, chính là bởi dằn vặt trong lòng.

Gia quyến Phương Kiếm Thi và chúng đệ tử khóc than đau đớn, khóc đến nỗi trời rung đất lỡ.

Tử Long chân nhân ngửa mặt thốt lên bi phẫn: "Phương sư đệ, ta thật vô dụng, không thể báo thù cho đệ, ta thật hổ thẹn!" Tiếng khóc càng lúc càng lớn hơn.

Ngũ hổ Hoa Côn đột nhiên nhảy dựng lên, nước mắt đầm đìa, nhìn như một mãnh hổ bị chọc giận, gầm lên điên loạn: "Các đệ tử của ân sư, hãy theo ta đi chém chết tên ác tặc Vương Nhất Linh."

Đệ tử Phương gia đồng loạt nhảy lên, cùng hô lớn: "Đi!"

Đại hổ Đào Chính quỳ xuống trước chân Tử Long chân nhân; "Trưởng môn sư bá!"

Toàn thân Tử Long chân nhân cứng lại như tấm bia đá.

Đào Chính lại thống thiết kêu lên: Trưởng môn sư bá!"

Tử Long chân nhân ngửa mặt lên trời, thảm giọng: "Tổ sư gia, đệ tử Võ Đang nếu chết mà không thể nhắm mắt, phái Võ Đang này cũng không cần thiết phải tồn tại nữa!"

Đoạn đứng phắt dậy, trừng trừng nhìn Hàn Nguyệt Thanh: "Hàn cô nương, Võ Đang quyết định báo thù cho Phương Kiếm Thi, người chết mòn diệt cũng không hối tiếc!"

Đào Chính nhảy dựng lên, hét lớn: "Ba nghìn đệ tử Phương gia báo thù cho ân sư, thịt nát xương tan, thề không quay đầu!"

Tiếng hô bi tráng của ba nghìn người chấn động cả Bắc Vọng Sơn, Hàn Nguyệt Thanh lòng mỗi lúc một trĩu nặng.

Cực Hóa chân nhân rút phắt kiếm ra; "Không Động thề chết ủng hộ Võ

Đang, báo thù cho Phương đại hiệp."
Rồi phăm phăm dẫn đầu đi trước, trong đám đưa tang không ít người cũng đồng loạt hô lên: "Ủng hộ Võ Đang, báo thù cho Phương đại hiệp."
Cực Hóa chân nhân mừng rỡ, nhìn Ngộ Bản, Pháp Tính, Thiên Phong Tứ ba người, đoạn quay sang Hàn Nguyệt Thanh: "Hàn cô nương, cô nương là đồ đệ của Đại Ngu la hán, lại là minh chủ của Hiệp Nghĩa Đạo do ngũ đại phái chúng tôi tiến cử, ngũ phái hiện giờ đều nghe lời cô nương, xin cô nương hãy phát lệnh, báo thù cho Phương đại hiệp."
Trong số các hiệp khách, không ít người bắt đầu hô lên: "Minh chủ, xin hãy hạ lệnh!"
Dung mạo tuyệt thế vốn đã làm người ta thắt lòng, lại là đệ tử của Đại Ngu la hán, được toàn thể Hiệp Nghĩa Đạo công nhận thân phận, hàng vạn con mắt đang hướng về Hàn Nguyệt Thanh, ngưỡng mộ, sùng kính, chờ nàng ra lệnh.
Tên đã lên đây, thiền tâm vốn phẳng lặng, sáng suốt của Hàn Nguyệt Thanh khi ấy bỗng trở nên tối sầm, nàng không thể nghĩ ra được cách vẹn toàn nào nữa.

0O0

Đúng lúc đó, một giọng lanh lảnh vang lên: "Võ Đang phái không nên gọi là Võ Đang phái nữa mà phải gọi là Vô Tri phái, Vô Sỉ phái!"
Quần hùng ai nấy đều biến sắc, nhìn về phía giọng nói, chỉ thấy trên một tảng đá xanh cách đó không xa, một cô gái áo xanh đang đứng chắp tay sau lưng cười lạnh.
Cô nương này, không ít người trong Hiệp Nghĩa Đạo từng gặp, chính là Chu Tuyên hôm qua đã giao đấu bất phân thắng bại với Hàn Nguyệt Thanh.
Tử Long chân nhân sắc mặt tái mét, quát lớn: "Nha đầu Chu gia kia, ngươi có ý gì?"

Ý rất rõ ràng, Võ Đang biết rõ không phải là đối thủ của Nhất Linh mà vẫn cứ nằng nặc đòi đi chết, chẳng phải là vô tri thì là gì? Muốn chết thì cứ đi mà chết, lại còn lôi kéo cả Hiệp Nghĩa Đạo cùng đi, chẳng phải vô sỉ thì là gì?"

Tử Long chân nhân mắt nhìn toé lửa: "Chửi hay lắm, còn gì nữa không?"

Chu Tuyên lắc đầu: "Ta thì hết rồi, nhưng ngày hai tháng hai sang năm hãy còn có người sẽ chửi ngài đó. Phái Võ Đang tạp mạo đã lôi kéo cả Hiệp Nghĩa Đạo đi vào chỗ chết, để ta ngay cả một đối thủ cũng không tìm thấy, Tử Long trưởng môn, ngài đoán xem người chửi ngài này là ai?"

"Là ai?" Tử Long chân nhân nghiến răng.

"Là Thiên Long!" Chu Tuyên cười nhạt: "Ngày hai tháng hai sang năm, Thiên Long tới đỉnh Phong Thiền, trên đỉnh Phong Thiền lại trơ trọi không một bóng người. Ông ta hào hứng mà đến để rồi mất hứng ra về, nếu không chửi ngài thì chửi ai bây giờ?"

Nói đến Thiên Long, quần hùng ai nấy cũng biến sắc mặt.

Người nào người ấy chợt bình tĩnh lại suy nghĩ.

Rốt cuộc thì họ đến đây làm gì?

Là để thương lượng kế sách đối phó Thiên Long vào ngày hai tháng hai năm tới, chứ không phải để liều chết với Vương Nhất Linh.

Hàn Nguyệt Thanh nhận thấy thần sắc thay đổi của cả đám người, thầm mừng rỡ, hướng về Chu Tuyên: "Tỉ tỉ có kế sách nào hay, xin chỉ bảo?"

Chu Tuyên nhìn nàng gật đầu: "Nói hay lắm! Ta chỉ muốn hỏi Tử Long trưởng môn, quân tử báo thù mười năm chưa muộn, câu này trưởng môn đã nghe qua chưa vậy?"

Hoa Côn hét lên: "Ngươi bảo chúng ta phải chơ mười năm hay sao?"

Chu Tuyên ngửa mặt lên cười: "Phương Kiếm Thi nhận đệ tử thật là hay, chẳng trách ông ta chết không nhắm mắt! Ai bảo các ngươi chờ đến mười

năm? Ngày hai tháng hai sang năm, đánh bại Thiên Long rồi các người báo thù không được hay sao? Chờ đến ngày hai tháng hai các người lẽ nào cũng không chờ được?"
Đánh bại Thiên Long!
Bốn chữ này thật như ngọc chỉ luân âm, khiến tim người nào người ấy cũng đập thình thịch.

Chương 34

"Thậm chí..." Chu Tuyên cao giọng nói tiếp: "Chúng ta có thể đem hung thủ giết người đặt vào cuộc đấu với Thiên Long. Nếu Thiên long thắng mà hung thủ là Vương Nhất Linh, thuộc hạ cũ của Thiên Long còn có thể bao biện cho hắn không? Đến khi ấy, thuộc hạ cũ của Thiên Long sẽ tự động giao hắn ra, quần hiệp sẽ không phải đổ máu làm vẫn có thể báo thù cho Phương đại hiệp."
"Tốt quá rồi!" Thiên Phụng Tử reo lên: "Chủ ý này quả là thông minh đó!"
"A di đà Phật!" Ngộ Bản thiền sư và Pháp Tính thiền ni cũng niệm Phật hiệu, Ngộ Bản thiền sư chắp tay hành lễ nói: "Chủ ý này của cô nương, đối với Hiệp Nghĩa Đạo chúng tôi là phúc lớn vô cùng. Lão nạp thay mặt Thiếu Lâm tự đa tạ cô nương!" Pháp Tính thiền ni cũng chắp tay cảm tạ.
Chu Tuyên vội vã hồi lễ, nói: "Các vị trưởng môn, Phương đại hiệp đã chết,

báo thù không thể nóng vội nhất thời. Điều quan trọng nhất lúc này là tiến cử minh chủ, thống lĩnh Bạch đạo toàn lực hướng đến đại hội Thái Sơn ngày hai tháng hai năm tới."

"Ngũ đại phái ta tiến cử Hàn Nguyệt Thanh cô nương!" Hai mắt của Tử Long chân nhân như phun ra lửa, chằm chằm nhìn vào Chu Tuyên mà hét lên.

Chu Tuyên và Hàn Nguyệt Thanh tranh ngôi minh chủ, phần lớn quần hiệp đều biết cả. Những biểu hiện nóng vội của Tử Long chân nhân lúc này hẳn là đã tái phát, một số người trong quần hiệp còn nghĩ: "Đường đường trưởng môn của Võ Đang, sao lại y như một đứa trẻ con vậy!"

Khi ấy Lưu Thế Vinh và Trương Bính Nam chen ra khỏi đám đông, nói lớn: "Võ lâm Giang Nam tiến cử Chu Tuyên cô nương làm Minh chủ của Hiệp Nghĩa Đạo!"

Tử Long chân nhân lập tức đáp lại: "Hai người các ngươi có thể thay mặt cho võ lâm Giang Nam sao?"

Bỗng lại một tiếng hét lớn vang lên: "Giang Nam thất đại liên tiêu ủng hộ Chu Tuyên cô nương!"

"Giang Nam Tiêu Dao sơn trang ủng hộ Chu Tuyên cô nương!" "Giang Nam Thuyền bang ủng hộ Chu Tuyên cô nương!" Một đám đông nghịt, đều là đại diện của các môn phái của Giang Nam nhao nhao lên tiếng.

Tử Long chân nhân ngây người ra, nhưng lập tức lại lạnh lùng nhìn Chu Tuyên gằn giọng: "Cô có tư cách gì mà đòi làm Minh chủ của Hiệp Nghĩa Đạo?"

Chu Tuyên lẳng lặng nhìn lại ông: "Vậy ông muốn là tư cách gì? Là muốn râu dài tóc ngắn hay sao? Nếu so sánh hai thứ đó, Minh chủ để ông làm đi!"

Quần hiệp cùng cười phá lên, tiếng cười từ chỗ võ lâm Giang Nam tụ tập lại càng vang vọng hơn. Tử Long chân nhân nổi giận trừng mắt nhìn sang, lần

này thì đã chọc giận quần hiệp Giang Nam thật sự. Tiêu Dao Tử của Tiêu Dao Sơn trang lạnh lùng nói: "Sao, ngươi đánh không lại Vương Nhất Linh, liệu bắt nạt được chúng ta không?" Tử Long chân nhân giận dữ, gần như muốn xông thẳng ra, song cuối cùng lại cố nén nhịn."

Trương Bính Nam lớn tiếng: "Chu Tuyên cô nương là thành viên của Hiệp Nghĩa Đạo, lại do quần hiệp Giang Nam đồng lòng tiến cử, càng có tư cách làm Minh chủ. Hiện giờ có hai ứng cử viên, lão phu đề nghị, Chu Tuyên cô nương và Hàn Nguyệt Thanh cô nương sẽ phân thắng bại trên võ công, người thắng sẽ làm Minh chủ, ngày hai tháng hai sang năm thay mặt Hiệp Nghĩa Đạo xuất chiến Thiên Long!"

Thiên Phong Tử, Ngộ Bản thiền sư mấy người đưa mắt nhìn nhau, đồng thanh nói: "Ý này rất hay!"

Thiên Phong Tử nói: "Nếu đã như vậy, bần đạo đề nghị ngày mai hai vị cô nương sẽ quyết đấu ở tại Phương phủ. Tất cả mọi người làm chứng, người thắng sẽ lên ngôi Minh chủ."

Quần hiệp nhao nhao khen phải.

Một trận đại hoạ vô hình trung đã tan trong chốc lát. Hàn Nguyệt Thanh trong lòng vô cùng cảm kích, bất giác gật đầu mỉm cười với Chu Tuyên.

Chu Tuyên cũng mỉm cười đáp lại.

Hàn Nguyệt Thanh cùng quần hiệp xuống núi. Chẳng bao lâu sau, Bắc Vọng sơn đã trở lại im ắng.

Chu Tuyên đứng trên một tảng đá lớn, nhìn theo đám quần hiệp rồng rắn đi xuống, trong lòng hào tình nổi lên, nghĩ thầm: "Chỉ ngày mai thôi, những người này sẽ đều phải nghe theo ta, ta sẽ trở thành lãnh tụ võ lâm!"

Đúng lúc lâng lâng, bỗng cả người thoắt tê dại, thì ra nàng đã bị ai đó điểm huyệt đạo, đồng thời một đôi tay vòng qua ôm chặt lấy người nàng.

Chu Tuyên hồn xiêu phách lạc, muốn khóc nhưng không thể chảy nước

mắt. Chỉ một phút trước còn ôm mộng thành thiên hạ đệ nhất nhân, nháy mắt đã thành tù binh của kẻ khác, không nói có thể bị làm nhục, càng không biết liệu có thể thoát mạng hay không. Nếu phải bỏ mạng như vậy, mọi trọng trách trên người đâu còn có thể thực hiện được nữa!

Đang thầm than vãn, nàng bỗng nhiên cảm thấy có gì đó không đúng, liền cố bình tâm nghĩ lại, nhất thời vừa vui mừng vừa tức giận, nghĩ bụng: "May mà là tên vô lại chết tiệc này, nếu thực sự rơi vào tay kẻ khác thì gay rồi! Chu Tuyên à, ngươi phải nhớ kỹ, về sau phải cẩn thận từng li một, không được phép có nửa bước sai lầm." Bèn lấy sức quát lên: "Nhất Linh tên vô lại nhà ngươi, rốt cuộc ngươi muốn gì?"

Nhất Linh khà lên một tiếng quái gỡ, bế thốc nàng lên, mặt đối mặt, cười hì hì nói: "Tỉ tỉ quả nhiên lợi hại, có thể biết được là ta!"

"Đương nhiên là ta biết là chàng rồi!" Chu Tuyên vênh mặt cất giọng nũng nịu: "Nếu không biết là chàng, làm sao lại chịu để cho chàng làm thế? Người như ta lẽ nào lại để cho kẻ lạ dễ dàng đụng chạm thế sao, nếu bị người khác làm nhục, ta chỉ có nước chết thôi!"

Nhất Linh mừng rỡ, gật đầu lia lịa, song lập tức lại lắc đầu quầy quậy: "Không, tỉ tỉ dù có bị người khác làm nhục, cũng tuyệt đối không được tìm cái chết. Ta không cho tỉ chết."

Chu Tuyên nổi giận: "Chàng muốn ta bị người khác làm nhục sao?"

Mỹ nhân nổi giận là Nhất Linh lập tức hoảng sợ, vội lắc đầu lia lịa: "Không phải, ý của ta là tỉ tỉ là người ta yêu thương. Cho dù có xảy ra chuyện gì, tấm lòng của ta đối với tỉ cũng tuyệt đối không thay đổi. Là ta không biết ăn nói, nói sai rồi, ta giải huyệt cho tỉ tỉ, ta xin lỗi tỉ tỉ." Vừa lắp bắp nói vừa lóng ngóng giải huyệt, xin lỗi luôn miệng.

Chu Tueyen dịu dàng vòng tay qua cổ Nhất Linh, trìu mến nhìn cậu: "Nhất Linh, những lời chàng nói có thật hay không? Dù ta gặp phải chuyện gì,

chàng đối với ta cũng không thay đổi chứ?"
Nhất Linh lập tức gật đầu: "Đúng thế, tuyệt đối không thay đổi!"
"Nếu ta làm sai chuyện gì, ví như không xứng với chàng để cho chàng phải chịu ấm ức, thậm chí làm hại chàng, chàng có giết ta không?"
"Ngốc nghếch!" Nhất Linh thốt lên: "Làm sao ta có thể giết tỉ chứ? Dù tỉ có làm chuyện gì, ta không những không giết tỉ, thậm chí còn không trách tỉ nữa, ta chỉ có thể trách bản thân, tên khốn Vương Nhất Linh này không biết đã làm chuyện gì đắc tội với tỉ để tỉ phải hận ta!"
Chu Tuyên chăm chú nhìn Nhất Linh, trong mắt tràn ngập tình ý, khẽ chu cặp môi hồng lên chờ đợi.
Hai người quấn chặt lấy nhau, Chu Tuyên nhắm mắt gục đầu vào lòng Nhất Linh.
Nhất Linh nhìn theo hàng người dài lê thê xuống núi, hỏi Chu Tuyên:
"Tuyên tỉ, sao tỉ có thể làm cho các nhân vật võ lâm Giang Nam đều ủng hổ tỉ vậy?"
Chu Tuyên giật mình nhưng lập tức lại nở nụ cười thoải mái: "Thế thì có gì chứ, chào hỏi một câu là được mà."
"Làm sao ta không biết nhỉ?"
Chu Tuyên giật thót mình, ngẩng đầu nhìn vào mắt Nhất Linh, hỏi gặng:
"Chàng thực sự điều gì cũng muốn biết ư?" Nhất Linh lắc mạnh đầu: "Ta không muốn biết, điều duy nhất ta muốn biết la, tỉ thật sự muốn làm Minh chủ Hiệp Nghĩa Đạo sao?"
Chu Tuyên cảnh giác nhìn cậu: "Sao, chàng phải đối thiếp?"
Nhất Linh xoa mũi, lắc đầu: "Không phải, ta biết chí hướng của tỉ mà! Là ta chỉ nghĩ, nếu tỉ làm Minh chủ rồi, ta sẽ không thể ngày nào cũng ở cùng tỉ nữa."
Chu Tuyên thở phào, nũng nịu nói: "Không, ta muốn chàng ngày nào cũng ở

cùng ta, được không?"
Nhất Linh mừng rỡ: "Đương nhiên rồi, ta chỉ sợ tỉ tỉ không muốn ta ở cùng thôi!"
Chu Tuyên bỉu đôi môi xinh xắn: "Rõ ràng là bản thân chàng không muốn ở cùng ta, lại còn trách người ta!"
Chu Tuyên vốn xinh đẹp tuyệt luân, lúc làm nũng lại càng hấp dẫn hơn bao giờ hết. Nhất Linh nhìn mà hồn vía bay đâu mất, lại say đắm hôn lên đôi môi hồng mọng của nàng.
Buổi tối, sau một phen mây mưa, Nhất Linh và Kim, Thủy, Vạn ba nàng đều mệt mỏi thiếp đi. Chỉ có Chu Tuyên đang nằm bỗng đột nhiên mở mắt, lẳng lặng xuống giường mặc quần áo, phi thân ra ngoài qua cánh cửa sổ vẫn đang hé mở.
Đúng vào lúc đó, Nhất Linh cũng đột nhiên mở mắt.
Không phải Nhất Linh vờ ngủ, cậu quả thật đã ngủ, động tác của Chu Tuyên hết sức nhẹ nhàng. Theo lý mà nói, Nhất Linh không thể bị nàng làm cho thức giấc.
Thế nhưng, điểm khác biệt giữa Nhất Linh và bất kỳ người nào khác là trong cơ thể cậu ta có Ma giác của Âm Ma. Ma giác vô cùng linh nhạy, dù chủ nhân đang ngủ vẫn luôn duy trì phản ứng với mọi biến đổi dị thường xung quanh. Nếu Chu Tuyên không nhảy ra ngoài cửa sổ, Nhất Linh sẽ không tỉnh giác, nhưng khi nàng vừa thoát khỏi vùng cảm ứng của Ma giác, Nhất Linh lập tức bị đánh thức dậy.
Nhất Linh thoạt đầu có hơi mơ hồ, định gọi Chu Tuyên đứng lại, nhưng lính tính của Ma giác đã mách bảo cậu không lên tiếng, Nhất Linh vội mặc quần áo, nhảy qua cửa sổ ra ngoài, song Chu Tuyên đã không thấy bóng dáng đâu nữa.
Tuy vậy chuyện này cũng không làm khó được Nhất Linh. Cậu cũng chẳng

cần nghĩ, cứ thế nhấc chân đuổi đúng theo hướng Chu Tuyên vừa chạy đi.
Được một quãng không xa, đột nhiên nghe thấy tiếng gọi: "Này!"
Nhất Linh quay đầu lại, vẻ mặt lập tức hớn hở. Thì ra dưới ánh trăng sáng trong, Lý Phi vẫn trong bộ áo màu vàng nhạt ấy, tay chắp ra sau đang đứng trên một nóc nhà.
"Đại ca! Nhất Linh nhảy tót lên, mừng rỡ reo lên, nhìn vào mắt Lý Phi, trong lòng vui mừng không thể nói nên lời, bộ điệu chẳng khác nào gặp lại người thân yêu đã xa cách lâu ngày.
Thực ra cậu vừa mới chia tay Lý Phi hôm qua.
Lý Phi nhận ra vẻ vui mừng thân mật trong ánh mắt Nhất Linh, trong lòng không khỏi cảm động, mỉm cười đáp lại. Nụ cười xuất phát tự đáy lòng nở trên khuôn mặt tuyệt mỹ vô song, như khoảng khắc mặt trăng mới nhô lên trên mặt nước, ánh sáng lóng lánh chan hòa khắp nơi.
Nhất Linh trong lòng càng vui mừng, lại reo lên: "Đại ca!" Chợt ngây người ra nhìn Lý Phi, không biết nói gì thêm.
Nhất Linh ngạc nhiên: "Sao đại ca biết? À, khi nãy Tuyên tỉ đi ra đại ca chắc nhìn thấy?"
Lý Phi lắc đầu: "Khi nãy ta không thấy, nhưng chiều nay thì ta đã thấy."
"Chiều nay ư?" Nhất Linh thốt lên, nghĩ một lúc đoạn nói: "Buổi chiều Tuyên tỉ đúng là đã ra ngoài một lát, hẳn là đã gặp đại ca?"
Lý Phi nghiêng mặt nhìn Nhất Linh, Nhất Linh xoa xoa mặt nói: "Sao thế?"
Lý Phi lắc đầu: "Không có gì, cậu biết Chu Tuyên đi đâu không?"
Nhất Linh cười hì hì: "Đương nhiên biết chứ, dù tỉ ấy đi đâu cũng không thể giấu nổi đệ."
Trong mắt Lý Phi lộ ra vẻ kinh ngạc, đang đi phía sau Nhất Linh, bỗng nhiên tăng tốc nói: "Chúng ta thi đấu chân lực một chút nhé!"
Nhất Linh hớn hở đáp: "Được!" Vừa dứt lời, Lý Phi đã vút lên trước khá

xa. Nhất Linh thi triển thâm pháp, toàn lực đuổi theo.

Khinh công của Lý Phi không ngờ lại cao cường đến mức kinh người, chỉ trong tích tắc đã cách Nhất Linh hơn mười bước, khoảng cách đó Nhất Linh dốc toàn lực chạy mãi cũng không rút ngắn lại được. Nhất Linh trong người có đến ba loại võ công thượng thừa, nhưng về kinh công thì cả Thiên Long hay Âm Ma, Tình Ma đều không thể sánh được với Lý Phi.

Nhất Linh trong lòng bội phục, nghĩ thầm: "Đại ca quả nhiên là đại cao thủ!"

Chỉ trong nháy mắt hai người đã ra khỏi thành, Lý Phi đột nhiên dừng bước, quay phắt người lại. Nhất Linh đang thi triển ba thứ thân pháp dốc sức đuổi theo, không kịp thu chân, thiếu chút nữa thì đâm sầm vào lòng Lý Phi.

Bàn tay của Lý Phi khẽ ấn lên ngực Nhất Linh đẩy ra. Nhất Linh toét miệng cười: "Đại ca, vẫn là huynh lợi hại!"

Lý Phi nhìn cậu, khẽ nói: "Nếu lúc này ta dùng lực phát chưởng, cậu còn giữ nổi mạng không?"

Nhất Linh trễ miệng ra cười: "Đại ca sao có thể đánh đệ chứ?"

Lý Phi chăm chú nhìn Nhất Linh, lắc đầu: "Ta thấy cậu có lúc rất cơ biến, có lúc thì lại hoàn toàn không phòng bị người khác chút nào!"

Nhất Linh trợn tròn mắt: "Chẳng lẽ đệ lại phải phòng bị cả đại ca?"

Lý Phi quay người, lẳng lặng nói: "Nên phòng bị thì phòng bị, ví như... Chu Tuyên."

"Tuyên tỉ, tỉ ấy thì sao? Vì sao đệ phải đề phòng tỉ ấy?" Nhất Linh kinh ngạc thốt lên.

"Nhỏ giọng đi một chút được không?" Lý Phi chau mày nhìn Nhất Linh, đoạn nói: "Ta thấy cậu ấy à, chỉ cần gặp mỹ nữ là cậu trở nên hồ đồ, không có lấy chút đề phòng gì cả."

"Cũng không nhất định, đệ đối với đại ca cũng đâu có đề phòng gì, đại ca lại không phải là mỹ nữ." Nhất Linh cười hì hì.

Lý Phi bỗng thét lên: "Im mồm, đi theo ta!"
Nhất Linh le lưỡi, nghĩ thầm: "Đại ca lại nổi nóng rồi, hễ gắn huynh ấy với phụ nữ, huynh ấy lại nổi nóng!" Bèn vội vàng đuổi theo Lý Phi.
Phía không xa chwjt hiện ra một khu rừng, Lý Phi nói nhỏ: "Nhẹ chân tay một chút, hai người bọn họ đều là những nhân vật lợi hại cả!"
Hai người im lặng lại gần. Đi được một đoạn, Lý Phi vung tay ra hiệu, đứng im lại. Nhất Linh cũng đứng lại vận chuyển thần công, tai mắt lập tức cơ linh gấp bội, từng câu nói đều rõ ràng lọt vào tai, đúng là tiếng nói chuyện giữa Chu Tuyên và Hàn Nguyệt Thanh.
Giọng Hàn Nguyệt Thanh vang lên: "Cô đã là thê tử của Vương Nhất Linh, mà Vương Nhất Linh lại là hung thủ giết người mà Hiệp Nghĩa Đạo thề phải bắt hỏi tội, cô làm sao còn có thể làm Minh chủ của Hiệp Nghĩa Đạo được nữa!"
Chu Tuyên bình tĩnh: "Tỉ sai rồi, đây chính là nguyên nhân vì sao ta thích hợp làm Minh chủ hơn tỉ. Hiệp Nghĩa Đạo và phu quân ta hiện nay chẳng khác nào hai con gà chọi, ai cũng muốn mổ cho đối phương mù mắt. Trong tình thế này, chỉ cần bất kỳ phe nào manh động, lập tức sẽ gây nên một trận đại chiến không chết không thôi. Ta tin rằng tỉ tỉ là người biết suy nghĩ, rất không muốn nhìn thấy kết cục như vậy phải không?"
Hàn Nguyệt Thanh nói ngay: "Đúng vậy!"
Chu Tuyên hừm nhẹ: "Vậy thì tỉ tỉ có cách nào để thay đổi cục diện này không? Cứ cho là hiện nay tỉ tỉ đã là Minh chủ của Hiệp Nghĩa Đạo đi?"
Hàn Nguyệt Thanh thở dài: "Ta không có cách nào cả!" Hơi dừng lại một lúc, nàng tiếp: "Cục diện bây giờ thật khiến cho gnufoi ta lo lắng. Thành Lạc Dương đầy rẫy nhân mã của cả hai bên, đụng độ có thể phát ra bất cứ lúc nào. Chỉ cần một người không nhịn được thì sẽ tạo thành một thảm cảnh không thể lường nổi."

Chu Tuyên đắc thắng: "Nhưng nếu ta làm Minh chủ Hiệp Nghĩa Đạo, ta lại có thể thay đổi cục diện này. Phu quân của ta rất yêu ta, nếu ta nói với chàng đưa tất cả người của mình, gồm cả thuộc hạ cũ của Thiên Long, nhân mã Thiết Huyết Minh cùng ba vị phu nhân rời khỏi thành Lạc Dương, chàng nhất định sẽ nghe lời ta."

Hàn Nguyệt Thanh phấn chấn thốt lên: "Phải rồi, điểm này Tuyên tỉ quả là có thể làm được, Ta đã thấy, tôn phu đối với các phu nhân của mình đúng là răm rắp nghe theo."

Nghe đến đây, Lý Phi quay đầu lại, đưa một ngón tay ra điểm vào trán Nhất Linh, miệng nhấp nháy truyền âm: "Sắc quỷ!" Lý Phi nói Nhất Linh mà mặt Nhất Linh chẳng hề thay đổi, trái lại trên mặt Lý Phi đột nhiên ửng đỏ lên.

Nhất Linh toét miệng cười, nghĩ bụng: "Đại ca cái gì cũng giỏi, chỉ có chuyện nam nữ là chẳng hiểu gì hết."

Chu Tuyên vẫn nói tiếp: "Ta không chỉ có thể khiến cho phu quân đưa tất cả người của mình rời khỏi thành Lạc Dương, mà còn có thể đảm bảo, trước ngày hai tháng hai sang năm, người của chàng tuyệt đối không tranh chấp với người của Hiệp Nghĩa Đạo, dù chỉ là một chút xích mích nhỏ. Với tình yêu mà chàng dành cho ta, ta cũng sẽ cấm chỉ người của mình làm lớn chuyện, như vậy, trận chiến thảm khốc ấy tuyệt đối sẽ không thể xảy ra."

Hàn Nguyệt Thanh mừng rỡ thốt lên: "A di đà Phật, như thế thì thật là tốt quá!" Đang lúc vui mừng, nàng bất ngờ tuyên một câu Phật hiệu.

Nhất Linh còn nhớ bản thân mình trước đây cũng thích nhất là niệm Phật hiệu, trong lòng cảm động, nghĩ: "Tiên tử tỉ tỉ đúng là người từ bi nhất trên đời này. Ây, thì ra ta đã đặt cho tỉ ấy một nan đề khó đến vậy!"

Chu Tuyên chợt hỏi: "Vậy tỉ tỉ đã đồng ý không tranh giành hư danh Minh chủ với ta nữa rồi?"

Hàn Nguyệt Thanh nói: "Phải, ta trở về lập tức nói với năm vị đại sư, ta huỷ

bỏ cuộc quyết đấu tranh ngôi vị Minh chủ, đồng thời toàn lực ủng hộ tỉ tỉ làm Minh chủ Hiệp Nghĩa Đạo."

Chu Tuyên đính chính ngay: "Như vậy không được! Nếu nói ra chân tướng, với mối thâm thù của Tử Long chân nhân với phu quân ta, ông ta nhất định sẽ không đồng ý ta làm Minh chủ, vì thế chuyện này tuyệt đối phải giữ kín. Trước ngày hai tháng hai sang năm, không thể để cho bất cứ ai biết ta là thê tử của Vương Nhất Linh. Tốt nhất là trong trận đấu kiếm ngày mai tỉ thua ta, như vậy sẽ không có ai nói gì được."

"Thật thâm hiểm!" Lý Phi hừm lên một tiếng, Nhất Linh gật đầu, truyền âm nói: "Tuyên tỉ làm như vậy quả là có hơi quá đáng một chút!"

"Chỉ quá đáng một chút thôi à?" Lý Phi trừng mắt lên, nói: "Rõ ràng là dụng hết tâm kế, bao gồm cả việc gả cho ngươi nữa cũng đều là kế sách mà ả ta đã vạch ra từ trước."

"Cũng không thể nói như vậy." Nhất Linh lắc đầu: "Huynh không hiểu Tuyên tỉ, tỉ ấy có nỗi khổ trong lòng, vả lại tỉ ấy lấy đệ cũng là có nguyên do khác."

Lý Phi nhìn Nhất Linh như nhìn một quái vật, mãi một lúc sau mới nói: "Nhất Linh, ta phát hiện con người ngươi tuy háo sắc vô lại, song trong tâm cũng khá là lương thiện đó."

Nhất Linh chắp hai tay lại: "A di đà Phật, đại ca đừng quên rằng, đệ vốn xuất thân hòa thượng, vốn có tấm lòng từ bi bồ tát mà."

Lý Phi bịt miệng cười, trừng mắt nhìn cậu, rồi chỉ ra ngoài rừng: "Chúng ta ra thôi!"

Ra khỏi rừng, Lý Phi nói: "Được rồi, nếu cậu quan tâm đến thê tử ngoan của mình, thì hãy về nhà chờ cô ta đi, ta không vào thành đâu."

Nhất Linh không nở, nói: "Đại ca, mới gặp có một lúc mà đã muốn chia tay đệ rồi sao? Chi bằng chúng ta cùng đến Thái Bạch lầu, chống chân mà ngủ,

tâm sự suốt đêm có phải hay không?"

Lý Phi trừng mắt: "Trên giường cậu nằm đầy những mỹ nhân như nhộng, làm sao ta có teher chống chân tâm sự được?" Nói đoạn mặt lại đỏ bừng lên, quay phắt người lại nói: "Ta đi đây!" Sau mấy lần nhấp nhô, bóng dáng biến mất tăm.

Nhất Linh lặng người đi, nghĩ thầm: "So với lần gặp đầu tiên, hình như đại ca mặt hay đỏ hơn thì phải. Có điều như vậy lại bớt đi vài phần uy nghiêm, tăng thêm vài phần thân mật." Rồi quay người về thành, trên đường vừa đi vừa nghĩ: "Tuyên tỉ đáng thương, gánh nặng gia tộc đặt trên vai tỉ ấy quả là quá lớn, ta nhất định phải giúp tỉ ấy hoàn thành tâm nguyện."

0O0

Trận quyết đấu giữa Chu Tuyên và Hàn Nguyệt Thanh vốn được ấn định ở Phương phủ, nhưng do người muốn xem quá nhiều nên cuối cùng chuyển qua một hiệu trường lớn giữa thành. Mấy người Nhất Linh đang lo lắng không thể kiếm được chỗ xem, nghe bảo vậy ai nấy đều mừng rỡ. Nhất Linh gọi Cổ Uy và Tân Vô Ảnh vào ra lệnh: "Điều hai vạn huynh đệ, bày hai đại phương trận, chúng ta đi xem náo nhiệt!"

Đến đại hiệu trường, Hiệp Nghĩa Đạo đứng ở hai phía đông và nam, hai vạn người của Thiết Huyết Minh chiếm giữ hai mạn tây, bắc. Người của Hiệp Nghĩa Đạo không phải là ít, có điều đám đông chen lấn bát nháo, la ó om sòm, nhìn chẳng khác nào một nồi cháo toét. Thiết Huyết Minh thì không giống vậy, người nào người ấy ăn mặc chỉnh tề, y phục đen huyền, khăn xanh quấn đầu, vai vác đại đao, đội hình ngay ngắn. Hai vạn người xếp thành hai đại trận hình vuông, hàng lối dọc ngang thẳng tắp, đứng im phăng phắp như tượng.

So sánh hai bên, khí thế Thiết Huyết Minh rõ ràng là ắt hẳn Hiệp Nghĩa Đạo, ba ái thê của Nhất Linh nhìn mà trong lòng vui như mở hội.

Nhất Linh cũng vui không kém, song còn có điều khiến cậu vui hơn nữa là Lý Phi bất ngờ cưỡi kim ưng từ trên không đáp xuống.
Khi Lý Phi nhảy khỏi lưng kim ưng đi đến chỗ Nhất Linh, hàng vạn người có mặt tại đó đều hướng mắt về chàng, Hiệp Nghĩa Đạo đang ồn ào huyên náo cũng trở nên im bặt.
Lý Phi đến chỗ phương trận của Thiết Huyết Minh, dung mạo anh tuấn vô song, khí thế cao quý ngút trời, tất cả mọi người không hẹn mà cùng đứng ngây ra nhìn.
Vạn Tiểu Hà khẽ thốt lên: "Trời ạ, thật giống thiên thần trong truyền thuyết!"
Nhất Linh hớn hở đi lên nghênh đón, giới thiệu tứ nữ với đại ca. Kim Phụng Kiều, Thủy Liên Nhu, Vạn Tiểu Hà ba người trong mắt đều ánh lên niềm vinh hạnh, sắc mặt bừng đỏ. Trong mắt Chu Tuyên thì lại là sự nghi kị cảnh giác. Lý Phi cười chào hỏi Kim, Thủy, Vạn ba người, song lại không thèm nhìn Chu Tuyên lấy một cái.
Trận đấu bắt đầu. Vẫn giống như lần trước, Chu Tuyên chủ công kiếm khí lạnh như băng tuyết, tuy đang là lúc mặt trời giữa đỉnh song những người xem đều thấy nổi da gà. Hàn Nguyệt Thanh lấy thủ làm chính, Đại Ngu Kiếm Pháp nhìn có vẻ lóng ngóng, song bên trong lại ngầm chứa huyền cơ, kiếm thế tạo thành một vòng tròn, bảo vệ chặt chẽ xung quanh người nàng.
Lý Phi nói với Nhất Linh: "Đại Ngu Kiếm Pháp quả là tuyệt công thiên hạ, tâm pháp bắt nguồn từ hai chữ - nhân, quả - trong Phật môn. Có nhân mới có quả, vô nhân tức vô quả. Uy lực tấn công của đối thủ càng lớn, uy lực đáp lại của kiếm cũng càng mạnh, luôn khiến cho đối thủ không thể làm được gì, cũng giống như nước dâng thì thuyền lên, nước có lớn đến đâu cũng không thể nào tràn được vào thuyền!"
Kim Phụng Kiều lo lắng: "Như thế chẳng phải Tuyên tỉ sẽ thua sao?"

Hôm trước ngũ lão nói Chu Tuyên không phải là đối thủ của Hàn Nguyệt Thanh, nàng tuyệt đối không tin. Kiếm thuật cao cường của Chu Tuyên gần như đã đạt đến độ khiến người ta tâm kinh hồn động. Hơn nữa, từ đầu đến giờ Chu Tuyên cũng là người chiếm thế thượng phong. Nhưng hôm nay Lý Phi nói như vậy, nàng đã tin đến tám phần, bởi lẽ cặp huyền mục như thái dương của Lý Phi có một thứ uy nghiêm rất đỗi tự nhiên, thật khiến cho người ta không thể nghi ngờ.

"Nhưng Tuyên tỉ sẽ thắng!" Nhất Linh cười nhìn sang Lý Phi: "Phải không?"

Lý Phi lắc đầu: "Không nhất định!"

"Bởi vì ông trời không muốn cô ta thắng! Đại hội Thái Sơn sang năm là cuộc đấu của những tuyệt đỉnh cao thủ. Để cô ta thay mặt Hàn Nguyệt Thanh, đừng nói không công bằng với Hiệp Nghĩa Đạo, mà ngay cả với Thiên Long, Linh Phụng cũng là một sự sỉ nhục!"

Nhất Linh nhìn Lý Phi, nghĩ bụng: "Không lẽ đại ca muốn nhúng tay can dự vào chuyện này?" Lý Phi lại không hề nhìn cậu lấy một cái.

Trong trường đấu, tình thế vẫn không có gì thay đổi. Chu Tuyên tấn công nhanh như điện xẹt, Hàn Nguyệt Thanh thủ vững như Thái Sơn, đúng là một cặp kỳ phùng địch thủ!

Hơn một canh giờ đã trôi qua. Dưới ánh nắng gay gắt của mặt trời, cả Chu Tuyên và Hàn Nguyệt Thanh đều mồ hôi đầm đìa như mưa. Mồ hôi toát ra lại bị chân khí làm cho bốc hơi, tạo thành một lớp khí mù lơ lửng trên đầu. Cội khí trên đầu Hàn Nguyệt Thanh to mà dài, còn của Chu Tuyên cũng dài không kém, có điều nhỏ hơn đôi chút.

Ba nữ nhân khi ấy đều đã nhận ra. Kim Phụng Kiều lo lắng: "Kiếm thuật của Tuyên tỉ không kém, song nội lực thì lại không bằng. Cứ đấu mãi, Tuyên tỉ thua mất!" Nói rồi nhìn sang Lý Phi khâm phục.

Không chỉ mấy vị ái thê mà những người quan chiến cũng đều đã nhận ra. Khá đông nhân sĩ trong Hiệp Nghĩa Đạo bắt đầu la hét cổ vũ cho Hàn Nguyệt Thanh.

Chỉ có Nhất Linh là cảm thấy kỳ lạ, nghĩ bụng: "Hai người họ rõ ràng là đã thương lượng rồi, tiên tử tỉ tỉ sẽ nhường Tuyên tỉ, sao đột nhiên lại như không nhường nữa vậy?"

Đúng lúc đó, bỗng Chu Tuyên hét một tiếng lớn, thế công bất ngờ trở nên lanh lợi khôn tả, càng lúc càng nhanh. Toàn thân người nàng dường như đã hóa thành một chùm tia sáng, không ngừng xoáy tít bao vây lấy trước sau Hàn Nguyệt Thanh, kiếm khí rít lên lanh lảnh, thật khiến người ta nghe mà tim ngừng đập!

Tiếng ta lét của quần hiệp bỗng im bặt, người nào người nấy trợn tròn mắt. Sự lợi hại trong kiếm pháp của Chu Tuyên quả thật khiến toàn trường phải chau mày kinh hãi.

Lý Phi mỉm cười: "Cô ta tiến, Hàn Nguyệt Thanh đương nhiên phải lui rồi, sẽ không ai nghi ngờ gì hết. Thật quả là thông minh đó!"

Nhất Linh rốt cuộc đã hiểu ra. Đêm qua hẳn Chu Tuyên và Hàn Nguyệt Thanh đã thảo luận cụ thể cách thức nhường nhau, chính là lúc mới đầu Chu Tuyên nương tay, đến một thời điểm nhất định sẽ bất ngờ tăng lực, cộng thêm việc Hàn Nguyệt Thanh nhường nhịn, những người võ công kém hơn hai nàng sẽ không thể nhận ra sự sắp xếp.

Quả nhiên, dưới sự tấn công khủng khiếp của Chu Tuyên, vòng kiếm của Hàn Nguyệt Thanh càng lúc càng nhỏ lại, thế bại dần hiện.

Quần hiệp người nào người nấy sắc mặt sầm xuống, hai vị chân nhân là Tử Long và Cực Hỏa sắc mặt lại càng tái xanh.

Chu Tuyên lại thét lớn một tiếng, kiếm quang lạnh lẽo rộ lên, vòng kiếm phòng thủ của Hàn Nguyệt Thanh mỗi lúc một nhỏ dần đi.

Giờ đây, quần hùng quan chiến thảy đều tin chắc Hàn Nguyệt Thanh sẽ thua. Nhất Linh chột dạ nhìn sang Lý Phi, Lý Phi vẫn một vẻ cười mỉm lạnh lùng.

Thắng bại đã chỉ còn trong nháy mắt.

Một đội cẩm y vệ cưỡi ngựa bỗng xông thẳng vào hiệu trường, dẫn đầu là một thái giám, cất cao giọng nói: "Thánh chỉ đến, Chu Tuyên tiếp chỉ!"

Biến cố này hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của chúng nhân, nhưng kinh ngạc nhất vẫn là Nhất Linh. Cậu nhìn ngay sang Lý Phi, song đối phương vẫn không chút biểu hiện gì.

Chu Tuyên mặt tái ngắt nhảy ra khỏi vòng chiến, chần chừ giây lát, thái giám kia lập tức quát to: "Thánh chỉ đến, Chu Tuyên, ngươi dám kháng chỉ không tiếp?"

Điểm khác biệt giữa Hiệp Nghĩa Đạo và Hắc đạo là ở chỗ Hiệp Nghĩa Đạo không công khai chống đối quan phủ, càng không dám ngang nhiên chống đối hoàng đế.

Chu Tuyên cuối cùng cũng thu kiếm lại, lạnh lùng nhìn vị thái giám hỏi: "Chuyện gì?" Giọng nói run bắn vì phải cố gắn kềm chế bản thân.

Trong số những người ở đó, chỉ có Nhất Linh là hiểu rõ nhất những bức xúc, phẫn nộ của Chu Tuyên, nghĩ bụng: "Tuyên tỉ ở trước mặt ta tuy mềm yếu uyển chuyển, song thực ra tính tình rất cứng rắn cương liệt. Sự đả kích này khéo làm tâm phế tỉ ấy nát vụn mất."

"Chuyện gì chuyện gì...?" Sắc mặt viên thái giám kia sầm lại: "Dân nữ Chu Tuyên, quỳ xuống tiếp chỉ!"

Cuối cùng Chu Tuyên cũng phải quỳ xuống.

Viên thái giám tuyên đọc thánh chỉ: "Phụng thiên thừa vận, Hoàng đế chiếu viết: Dân nữ Chu Tuyên, sau khi kiến chỉ lập tức tiến Kinh, không được chậm trễ nữa bước. Khâm thử!"

Bình thường nếu phải dừng tay, may ra còn có cơ hội cứu vãn, cùng lắm là phải vất vả một phen làm lại từ đầu, song lần này thì Chu Tuyên quả là đã gặp hoạ lớn. Nếu đã là lập tức tiến kinh, đâu còn cho phép nàng đấu tiếp? Hơn nữa cho dù có thắng được Hàn Nguyệt Thanh, ai mà biết được Hoàng đế muốn xử trí Chu Tuyên như thế nào, và Hiệp Nghĩa Đạo lam sao chịu tiến cử nàng làm Minh chủ nữa?

"Vì sao chứ?" Chu Tuyên gào lạc cả giọng.

"To gan!" Thái giám nộ quát: "Dám kháng chỉ, người đâu, bắt ả lại cho ta!" Cẩm y vệ phía sau ứng lời ào ào xông đến phía Chu Tuyên.

Mấy vạn đại hiệp Hiệp Nghĩa Đạo người nào người ấy chỉ trưng mắt ra nhìn, không ai dám hó hé một tiếng. Song Nhất Linh lại không chịu đứng yên, lập tức thét lên: "Cẩu tặc to gan, người đâu, bắt lũ khốn kiếp này lại cho ta!"

Cổ Uy, Tân Vô Ảnh không chút chần chừ, khoát tay ra hiệu huynh đệ trong Thiết Huyết Minh lao ra, năm ba người chọi một, chẳng mấy chốc đã tóm gọn cả đám cẩm y vệ.

Dám bắt giữ khâm sai của Hoàng đế, đúng là gan lớn tày trời. Không chỉ viên thái giám và đám cẩm y vệ kia mặt mày tái mét, ngay cả mấy vạn đại hiệp Bạch đạo, người nào người ấy cũng thât kinh đến mức mặt trắng bệch ra.

Cổ Uy xách viên thái giám đến trước mặt Nhất Linh, lao ta còn cố cáo mượn oai hùm, lắp bắp: "To... to... gan... dám... dám làm nghịch ý... ý. Khâm sai, muốn.... muốn tạo phản rồi sao?"

Nhất Linh cười lớn: "Tạo phản thì sao?" Đoạn sầm mặt lại, quát: "Chém đầu chó của hắn cho ta!"

Đám Cổ Uy hào hứng đáp lại. Thái giám lúc này đã bĩnh cả ra quần, đập đầu lia lịa, quần hiệp ai nấy sắc mặt đại biến.

Chu Tuyên chợt thét lên một tiếng lạnh lùng: "Vương Nhất Linh, ngươi làm

gì vậy, mau thả ông ta ra!"
Nhất Linh cười ha hả: "Giang Nam tứ đại gia nhất thế đồng vinh. Ta thân là cô gia của Kim gia, đương nhiên là phải xen vào chuyện bất bình này rồi."
"Chuyện của ta không cần ngươi quản!" Chu Tuyên thét lớn, đoạn giậm chân, nói với viên thái giám: "Đi thôi, ta cùng ông tiến kinh!"
Đích thân Chu Tuyên đồng ý, Nhất Linh có bất bình thế nào cũng không thể can dự, chỉ còn cách lệnh cho thuộc hạ thả người, trong lòng hết sức lấy làm khó hiểu.
Lý Phi đột nhiên khẽ nói: "Tỉ tỉ cô ta là Quý phi được Hoàng thượng sủng ái nhất hiện nay, cậu không cần phải lo lắng cho cô ta!
"Có chuyện này sao?" Nhất Linh hết sức kinh ngạc, thở dài: "Chỉ tiếc là Tuyên tỉ đã uổng phí tâm lực lần này!" Bỗng nhớ đến thái độ của Lý Phi đêm qua, bèn nhìn chàng ta dò xét: "Đại ca, chuyện này có phải do huynh xen vào không?"
Lý Phi nhếch mép cười, quay đầu nhìn lại: "Cậu thử nói xem?"
Khuôn mặt Lý Phi không giận song vẫn giữ được vẻ uy nghiêm lẫm lẫm, Nhất Linh rụt cổ không dám hỏi tiếp nữa, nghĩ thầm: "Mình thật là ngốc, từ Bắc Kinh đến đây xa đến hàng nghìn dặm, chỉ trong một đêm, đại ca có muốn cũng giở được trò gì chứ?"
Nhất Linh sùng kính Lý Phi như thần tiên chỉ nghĩ theo hướng tốt, còn những luận điệu kỳ quái như của một vị thầy số thì cậu lại quên sạch. Sơ xuất lớn nhất của Nhất Linh là cậu đã quên hai con thần ưng của Lý Phi. Với hai con kim ưng đó, từ Lạc Dương đến Bắc Kinh chẳng qua cũng chỉ là chuyện của hơn một canh giờ mà thôi.
Sự việc đột nhiên có chuyển biến kỳ lạ. Ngũ đại trưởng môn đưa mắt nhìn nhau, đồng thời đứng ra. Ngộ Bản thiền sư vận công cao giọng: "Thưa các môn phái, các vị đại hiệp, Chu Tuyên nữ hiệp nếu đã tự động rút khỏi cuộc tỉ

kiếm, coi như Hàn Nguyệt Thanh cô nương thắng trận này. Vì thế Hàn cô nương chính là Minh chủ của Hiệp Nghĩa Đạo chúng ta!"

Chúng nhân đồng thanh hoan hô vang trời, nhân vật võ lâm Giang Nam như Lưu Thế Vinh mấy người, tuy hết sức dị nghị song cũng không ai dám lên tiếng phản đối.

Quần hùng lần lượt lên chúc mừng tân Bạch đạo minh chủ, Nhất Linh thấy Hàn Nguyệt Thanh đối với mình hết sức lạnh nhạt, song lại không mấy bận tâm, trái lại còn nghĩ: "Cái nhìn của tỉ ấy đối với ta tuy không vui mừng, nhưng cũng không oán hận nữa."

Cổ ngữ có câu, yêu nhà yêu cả con chim trên nóc, thật cấm có sai!

0O0

Đúng lúc đó, hai hán tử từ từ ngoài hiệu trường hấp tấp chạy vào, một người đến trước mặt Thiên Phong Tử, một người đến trước mặt Cực Hỏa chân nhân, lần lượt vòng tay bẩm báo gì đó. Nghe xong cả hai trưởng môn đều biến sắc mặt.

Hàn Nguyệt Thanh sớm đã để ý, vội vàng lên tiếng: "Hai vị đạo trưởng có chuyện gì vậy?"

Cực Hỏa chân nhân tính nóng như lửa, lập tức nổi giận đùng đùng: "Cuồng đồ to gan, dám phạm vào hạ viện Diêu Sơn của ta. Bổn chân nhân lập tức trở về, nhất định phải băm vằm lũ láo xược này thành muôn mảnh."

Thiên Phong Tử có vẻ từ tốn hơn nhiều so với Cực Hỏa chân nhân, vòng tay nói: "Bẩm minh chủ, hạ viện dưới chân Hùng Nhĩ Sơn của bản phái bị một đám ác đồ không rõ thân phận tấn công, tình thế vô cùng nguy hiểm. Đệ tử hạ viện đã dùng bồ câu đưa thư cầu viện."

Vừa dứt lời, bên ngoài hiệu trường lại chạy vào mấy người, hóa ra là một hòa thượng, một đạo sĩ và một ni cô.

Hòa thượng đó là đệ tử Thiếu Lâm, đến trước mặt Ngộ Bản thiền sư, khẽ

nói: "Bẩm phương trượng, thủ tọa Đạt Ma viện trấn thủ bản tự dùng bồ câu đưa thư báo cáo một toán ác đồ không rõ lai lịch đến quấy nhiễu ngoài tự. Kẻ cầm đầu võ công cao cường vô cùng, đệ tử trong tự không làm gì được hắn, xin phương trượng hỏa tốc trở về!"

Giọng hòa thượng nọ tuy nhỏ, song cả hiệu trường từ trước đã im lặng lắng nghe nên vang lên rõ mồm một, mấy vạn quần hùng ai nấy đều biến sắc mặt. Thiếu Lâm hiệu xưng thiên hạ đệ nhất đại môn phái, đệ tử đông đảo, hảo thủ như nêm, mấy trăm năm liên tục hùng trấn giang hồ, vậy mà bây giờ lại có người dám đến vuốt râu hùm, hơn nữa hảo thủ trong tự lại không làm gì được. Kẻ đó lại có thể là ai đây?"

Cùng lúc đó, vị ni cô kia đến trước mặt Pháp Tính thiền ni, cúi đầu: "Bẩm sư thái, Thái Bình hạ viện ở Phục Ngưu sơn dùng bồ câu truyền thư báo có một đám hung nhân không rõ lai lịch tấn công, xin sư thái gấp rút trở về cứu viện."

Đạo sĩ kia không nói cũng biết là đệ tử Võ Đang, giọng người này là to nhất, oang oang nói với Tử Long chân nhân: "Bẩm trưởng môn nhân, hai hạ viện ở Trung Điều Sơn và Đồng Bách Sơn cùng lúc bị tấn công. Trưởng lão cai quản hai viện thỉnhg trưởng môn nhân cấp tốc điều phái viện binh!"

Ngũ đại môn phái đồng thời bị tấn công, chuyện này quả là tự cổ chí kim chưa lúc nào xảy ra! Nghe xong bẩm báo, ngũ đại trưởng môn dù có tu dưỡng tinh thâm đến đâu cũng không khỏi biến sắc mặt.

Linh thứu phi long

Dịch giả: Tiêu Dao Tử

Chương 35

Hàn Nguyệt Thanh nhìn ngũ đại trưởng môn, mặt cũng biến sắc. Thiên Phong Tử nói: "Ngũ đại môn phái đồng thời bị tấn công, trong chuyện này có gì đó rất kỳ lạ. Bọn người này to gan lớn mật không nói làm gì, chỉ cần nhìn vào thực lực của chúng, một lúc công đánh được cả năm nơi, thật không phải hạng tầm thường!"

Hàn Nguyệt Thanh chau mày suy nghĩ, bỗng quay phắt lại nhìn về phía Nhất Linh hỏi giật giọng: "Vương Nhất Linh, chuyện này có phải là do ngươi giở trò?"

Nhất Linh lớn tiếng phân bua: "Tiên tử tỉ tỉ, oan cho ta quá! Chuyện này sao lại do ta làm chứ?"

"Nhưng trong võ lâm bây giờ, phi người ra thì còn ai có được thực lực này?" Ánh mắt sắc nhọn của Hàn Nguyệt Thanh cứ thế nhìn chằm chằm vào Nhất Linh, vẻ đầy nghi ngờ.

Câu nói của nàng không phải là không có lý, thân phận Nhất Linh thật vô cùng phức tạp, một mình dây dưa đến cả mấy thế lực to lớn nhất giang hồ. Không nói đâu xa, chỉ số thuộc hạ cũ của Thiên Long cũng đủ khiến người ta nghi ngờ. Năm xưa Thiên Long có đến trăm vạn đệ tử, riêng số hảo thủ đã là hàng mấy vạn, nhưng hiện giờ bên cạnh Nhất Linh chỉ có Vạn gia ngũ

lão, còn những người khác đâu? Chẳng lẽ trong số những kẻ chưa xuất hiện lại không có người thân thủ cao hằng, thậm chí hơn cả Triệu Tieu năm người/ Không thể! Nhất Linh có thể tức giận vì ngũ đại môn phái chống đối với mình, ngấm ngầm sai những thuộc hạ còn giấu mặt này đi tấn công hạ viện của cả năm phái. Đó là chuyện hoàn toàn có khả năng.

Một lời làm tỉnh người trong mộng, ngũ đại trưởng môn cùng lúc phẫn nộ nhìn về phía Nhất Linh, vẻ muốn xông thẳng lên bầm cậu ra làm muôn mảnh.

Nhất Linh một mực kêu oan, hận một điều không thể moi tim ra cho Hàn Nguyệt Thanh biết đen hay đỏ: "Tiên tử tỉ tỉ, hãy tin ta đi, chuyệ này quả thật là không liên quan gì đến ta mà?"

Hàn Nguyệt Thanh lạnh nhạt: "Như vậy là tốt nhất. Ngươi phải nhớ kỹ, ác giả ác báo, làm chuyện bất nghĩa tức là tự đào hố chôn mình!" Nói rồi thu ánh mắt lại, nói với ngũ đại trưởng môn: "Chúng ta chia nhau đi cứu viện, giữ liên lạc bằng bồ câu đưa thư, xem kẻ ác đồ nào cả gan dám đồng thời tấn công ngũ đại môn phái! Tử Long đạo trưởng, ngài tới Trung Điều Sơn, để tôi đi Đồng Bách Sơn thay ngài!"

Trung Điều Sơn nằm ở Sơn Tây, muốn đến phải vượt qua Hoàng Hà, còn Đồng Bách Sơn lại giáp Hồ Bắc, khoảng cách giữa hai nơi xa đến cả nghìn dặm. Tử Long chân nhân đang phiền não vì không thể phân nhân ra làm hai, nghe thế mừng rỡ vòng tay: "Đa tạ Minh chủ!"

Hàn Nguyệt Thanh cùng ngũ đại trưởng môn thương nghị một lúc, dặn dò các cao thủ Bạch đạo lão thành phái đôn đốc nhân mã, trước khi sáu người trở về tuyệt đối không được xung đột với phe Nhất Linh, nhất là phải quản lý để đệ tử Phương gia không được manh động, rồi chia nhau sáu người sáu hướng lên đường.

Nhất Linh dẫn Kim, Thủy, Vạn ba người và Lý Phi trở về Thái Bạch làu,

trên đường đi không khỏi cảm thất bất mãn. Ba cô nương không ngừng oán trách Hàn Nguyệt Thanh không phân biệt trắng đen, song lại không có ai nói chuyện với Lý Phi.

Không phải ba nữ nhân không muốn nói chuyện, càng không phải họ không có hứng thú với chàng ta. Thửca cả ba nàng đối với nghĩa huynh cưỡi kim ưng bay lượn trên chín tầng trời này của Nhất Linh là vô cùng hiếu kỳ, nhưng vẻ uy nghiêm như vương như đế toát ra từ người Lý Phi khiến không cô nương nào dám lại gần bắt chuyện.

Kim Phụng Kiều từ trước tới nay không biết sợ trời đất là gì, nhưng ở trước mặt Lý Phi cũng ngại ngùng không thể mở miệng.

Nghe ba nàng không ngớt phàn nàn, Lý Phi đột nhiên nói: "Nhất Linh, thực ra đây lại là một cơ hội tốt cho cậu đấy!"

Nhất Linh dừng bước: "Sao?" Ba nàng cũng đồng thời nhìn sang Lý Phi dò hỏi.

Lý Phi chậm rãi: "Ta có cảm giác, việc ngũ đại phái cùng lúc bị tấn công không phải là một trò đùa quái ác, phía sau đó hẳn có một âm mưu lớn. Ngũ đại chưởng môn có thân chinh đi tiếp viện cũng sẽ không hề dễ dàng, e là không tránh khỏi một trường ác chiến, thậm chí có thể gặp nguy hiểm giữa đường. Đồng Bách Sơn xa cả nghìn dặm, Hàn Nguyệt Thanh lại một mình xuất chinh, không thuộc địa hình, chắc chắn kẻ địch sẽ nhằm đến nàng ta mà hạ thủ giữa đường. Tuy chưa hẳn có khả năng gia hại, song thế nào cũng khiến cho Hàn Nguyệt Thanh phải khốn đốn một phen. Nhưng nếu Nhất Linh cậu đi theo thì mọi sự sẽ khác, cậu là địa đầu xà, đường đi chỗ nào chẳng có đệ tử Thiết Huyết Minh, đến đâu cậu cũng điều động được nhân mã, muốn thế nào được thế ấy. Cậu có thể mượn cơ hội này thể hiện sự ân cần của mình đối với Hàn Nguyệt Thanh, dần dần không chừng nàng ta sẽ thay đổi cách nhìn đối với cậu cũng nên."

"A ha!" Nhất Linh nhảy phốc lên, mặt mày rạng rỡ: "Đại ca quả thật là trí đa tinh!"

Lý Phi mỉm cười, ngửa mặt lên trời huýt dài một tiếng, hai con kim ưng liệng vòng bay xuống. Lý Phi nhảy tót lên lưng một con, vẫy tay: "Vậy ta không ở lại làm phiền cậu nữa, chúc may mắn!"

Lý Phi nói đi là đi, Nhất Linh tuy không nỡ nhưng cũng không biết nói gì để giữ nghĩa huynh lại. Bèn căn dặn Kim, Thủy, Vạn ba nàng ở lại, lệnh cho Tân Vô Ảnh mấy người truyền tin cho đệ tử dọc đường tiếp ứng, rồi lập tức lên đường đuổi theo Hàn Nguyệt Thanh.

Kim, Thủy, Vạn ba người tuy có không hài lòng, song chưa kịp nói ra thì Nhất Linh đã biến mất.

0O0

Tục ngữ có câu cứu binh như cứu hỏa, Hàn Nguyệt Thanh lên đường trong lòng vô cùn gấp ngáp, nhưng đang giữa thanh thiên bạch nhật, nếu trên đường cái mà sử dụng khinh công thì khó tránh khỏi làm kinh thế hãi tục, vì thế nàng chỉ chọn những con đường hoang vu vắng bóng người để đi. Cách đăng trình này của Hàn Nguyệt Thanh, nếu là người thường sẽ khó lòng mà bám được theo nàng, Thiết Huyết Minh tuy là địa đầu xà nhưng Hàn Nguyệt Thanh lại không xuất hiện ở những nơi có người, tai mắt dù có tinh minh đến mấy cũng không đủ thời gian mà bám được gót nàng, tuy thế lại không làm khó được Nhất Linh. Ma giác của Âm Ma trong cơ thể cậu linh dị vô song, luôn luôn cảm nhận được dấu vết của Hàn Nguyệt Thanh trên đường.

Nửa đêm hôm đó, dưới chân một ngọn núi nhỏ, Nhất Linh đã đuổi kịp nàng.

Hàn Nguyệt Thanh trong bộ bạch y trắng muốt đang xếp bằng tròn tịnh toạ. Dưới ánh trăng đêm, dáng hình nàng càng nổi rõ, một vẻ đẹp tôn nghiêm, phiêu dịu không thể diễn tả bằng lời.

Nhất Linh nhìn thấy từ xa, trong lòng chợt nảy sinh một cảm giác kỳ lạ,

không mảy may vương vấn chút tạp niệm trần tục, chẳng khác đang chứng kiến Quan Âm hiển thánh.
Cậu không dám quấy rầy Hàn Nguyệt Thanh, bèn cũng ngồi xếp bằng tròn phía xa, chằm chằm nhìn nàng, thỏa thích chiêm ngưỡng tư thế tuyệt mỹ được tôn thêm dưới ánh trăng xanh, nhất thời trong đầu không một ý nghĩ chiếm đoạt, chỉ còn cảm giác sùng kính tĩnh tại.
Nếu không gian thời gian cứ thế tĩnh lặng để cho cậu được mãi mãi ngắm nhìn Hàn Nguyệt Thanh như vậy, Nhất Linh chắc chắn cũng vui lòng. Lần đầu tiên thưởng thức sắc đẹp một tuyệt thế mỹ nhân mà Nhất Linh không có ý nghĩ phải ôm ghì nàng vào trong lòng, lột trần nàng ra để hưởng thụ.
Sức mạnh của vẻ đẹp đúng là vô cùng, có thể thay đổi tất cả, thay đổi cả thứ không thể đoán định được nhất là lòng dạ con người.
Hàn Nguyệt Thanh tuy đang tọa thiền, nhưng thiền tâm minh thông của nàng thấu rõ trời đất, sự xuất hiện của Nhất Linh đương nhiên không qua được linh giác của nàng. Được một lúc, nàng khẽ mở mắt ra, liếc mắt về phía Nhất Linh, hừm nhẹ một tiếng rồi đứng dậy, nhân lúc trời tối lên đường.
Quan đạo đêm khuya không một bóng người, quả là thời cơ tốt cho nàng phi thân pháp hỏa tốc rời đi.
Hàn Nguyệt Thanh đứng dậy, Nhất Linh cũng đứng dậy phi thân bám theo nàng, một bước không rời.
Hàn Nguyệt Thanh đối với Nhất Linh vừa thống hận, lại vừa bất lực, không muốn để ý đến sự có mặt của cậu. Nàng thi triển tuyệt thế khinh công lao đi nhanh như điện xẹt hòng cắt đuôi kẻ mặt dày, nhưng Nhất Linh đâu phải hạng người muốn cắt đuôi là cắt được. Nàng nhanh, Nhất Linh cũng nhanh không kém, Hàn Nguyệt Thanh dùng hết sức lực cũng không tài nào chạy khỏi Nhất Linh một bước.
Rốt cuộc Hàn Nguyệt Thanh cũng không thể không khâm phục, nghĩ thầm:

"Khinh công của tên vô lại này quả là cao minh!" Bèn dừng bước, quay người lại, ánh mắt sắc nhọn nhìn thẳng vào Nhất Linh.

Từ đang thi triển khinh thân pháp đến tột độ rồi đột nhiên dừng phắt lại, có thể nói là trái ngược hẳn với quy luật thường thấy của sử dụng lực đạo. Từ cực động sang cực tĩnh, vẻ đơn giản ấy đã đạt đến cảnh giới tối cao của võ học. Nhưng Hàn Nguyệt Thanh siêu phàm, Nhất Linh cũng cao minh không kém, nàng vừa dừng lại, Nhất Linh cũng lập tức đứng yên.

Trong lòng Hàn Nguyệt Thanh không tránh khỏi một phen kinh hãi, nghĩ thầm: "Tên vô lại này không chỉ khinh công cao cường trình độ cũng đã đạt đến cảnh giới không thể tưởng tượng. Rốt cuộc lai lịch của hắn là như thế nào?" Trong đầu nghĩ vậy, ngoài miệng buột hét lên: "Ngươi rốt cuộc là ai?"

Nhất Linh bị cái nhìn của Hàn Nguyệt Thanh làm cho luống cuống hốt hoảng, vội nói: "Bẩm tiên tử tỉ tỉ, ta đúng thật là Vương Nhất Linh, trước đây là Nhất Linh hòa thượng bên bờ sông Gia Lăng, sư phụ là Đại Trác bồ tát mà người người vẫn thường ca tụng. Sau khi sư phụ qua đời, tuân mệnh sư phụ đến Thiếu Lâm tu luyện, trên đường gặp Thủ Tự Hùng, bị lừa mạo danh thay hắn một thời gian, bởi vì đã giết quá nhiều người, về sau lại phá sắc giới nên đã hoàn tục."

Nhất Linh lòng vòng một hồi, song thần sắc lại hết sức thành khẩn, hơn nữa những trải nghiệm của cậu Hàn Nguyệt Thanh cũng đã biết từ trước, không thấy có gì đáng ngờ. Nhưng càng như vậy nàng lại càng khói tin hơn.

"Võ công của ngươi là học của ai?" Hàn Nguyệt Thanh vẫn nhìn xoáy vào Nhất Linh.

"Ta không biết!" Nhất Linh hơi chần chừ một lát, rồi lắc đầu. Thực ra hiện giờ cậu đã biết cả, nhưng nếu nói ra, chẳng phải sẽ để lộ thân phận truyền nhân của Thiên Long sao? Như thế hai người sẽ lập tức trở thành kẻ địch

mà cậu lại tuyệt đối không muốn điều đó. Trong giây lát lưỡng lự, Nhất Linh nghĩ đến một điểm: "Ta sở dĩ biết được bản thân ta là bởi do Âm Ma cùng Tình Ma nhập thể, chứ theo bản ý của ta sư phụ lúc trước thì cái gì ta cũng không biết, vì thế nói không biết không phải là nói dối!"

Trong lòng Nhất Linh nghĩ đó không phải là lời nói dối, song với Hàn Nguyệt Thanh thì lại là một sự dối trá tầy trời. Nàng lập tức nổi giận: "Nói láo, võ công ngươi như vậy sao lại không biết là học của ai?"

Nhất Linh vẫn kiên nhẫn lắc đầu: "Ta không nói láo! Trên thế gian này quả thật không có ai dạy ta võ công, cho dù chỉ là bán chiêu nữa thức. Nếu Nhất Linh này có nửa lời dối trá, xin để cho tất cả những phụ nữ ta yêu ruồng bỏ ta!"

Lời thề này quả không dễ nghe, song sắc mặt của Nhất Linh lại vô cùng thành thật, Hàn Nguyệt Thanh không khỏi bán tín bán nghi.

"Vậy võ công của ngươi đó đâu mà có?"

"Ta không biết, tóm lại nó tự nhiên đã có rồi!"

"Truyền đăng đại pháp!" Hàn Nguyệt Thanh giật mình. Nàng xuất thân Phật môn, vì thế những thần công của Phật môn nàng hết sức am hiểu. Nếu những lời vừa rồi của Nhất Linh là thật, thì chỉ có truyền đăng đại pháp là sự giải thích duy nhất.

Trong lòng Nhất Linh biết Hàn Nguyệt Thanh đã đoán đúng, song ngoài mặt vẫn không chút biểu hiện gì.

"Võ công trong người ngươi tên là gì? Có thể thử diễn vài chiêu được không?" Hàn Nguyệt Thanh hỏi.

"Võ công trong người ta cổ quái lắm, không có tên gì, hơn nữa phải ở trong tình trạng bị ép mới bật được ra. Thường thì không biết chúng trốn đi đâu mất, có cố cũng không thể nào diễn được."

Trước khi lưỡng ma nhập thể, ngoài hai chiêu "Hồi đầu thị ngạn" và "Khổ

hải vô biên" ra, Nhất Linh đúng là không hay biết gì về thần công, trong người mình. Đó không hẳn là nói dối, nhưng Hàn Nguyệt Thanh nghe ra lại là dối trá, bởi lẽ nàng biết Truyền đăng đại pháp cũng như Linh quang phổ chiếu, võ công đã truyền vào người chẳng lẽ lại không biết đường mà tự thể hiện? Nàng liền lạnh lùng thét lên một tiếng; "Được, vậy ta tấn công ngươi!" Chưa dứt lời đã tung người lao đến, một chưởng toàn lực đánh ra. Trong người Nhất Linh chứa ba thân võ công, Thiên Long Thất Kiếm là oan gia đối đầu với Hàn Nguyệt Thanh, còn Tình Ma, Âm Ma nhất định cũng sẽ khiến Hàn Nguyệt Thanh oán ghét, vi thế Nhất Linh quyết không thể ra tay với nàng. Thân người Hàn Nguyệt Thanh vừa động, cậu đã tung người lùi lại. Khinh công của hai người ngang ngửa nhau, nếu Nhất Linh cố tình không tiếp chiêu, Hàn Nguyệt Thanh quả thật cũng không thể làm gì hơn được.

Hai chiêu qua đi, Hàn Nguyệt Thanh dừng tay quát lớn: "Sao ngươi không tiếp chiêu?"

Nhất Linh vẻ mặt cung kính: "Nhất Linh kính mộ tỉ tỉ như đấng tiên tử, sao dám động thủ với tỉ tỉ được?"

Hàn Nguyệt Thanh tức giận cũng không xong, hừm lên một tiếng, quay người bỏ đi. Nhất Linh cũng cất bước đi theo, Hàn Nguyệt Thanh càng tức giận, hét lên: "Ngươi lúc nào cũng bám theo ta như con nhặng làm gì thế hả?"

Đi theo nàng, Nhất Linh đương nhiên là có ý đồ, tuy nhiên lại không thể nói ra. Hàn Nguyệt Thanh nổi nóng, Tình Ma trong cơ thể Nhất Linh liền vùng ngay dậy nói cho cậu biết, lúc này nếu cứ giữ quy tắc, lễ phép thành thật mãi thì chớ hòng thành công. Đối phó với nữ nhana, nếu đối phương nổi nóng với mình, mình phải tươi cười; đối phương xua đuổi, mình phải bạo dạn, mặt dày mà ở lì lại. Nếu vừa thấy quát đã dừng ngay bước thì sẽ vĩnh viễn là kẻ

thua cuộc, sẽ không bao giờ giành được trái tim nữ nhân.
Nhất Linh cười hì hì: "Tiên tử tỉ tỉ sai rồi, ta không phải là ruồi nhặng, bởi vì ruồi nhặng chỉ chạy theo đám trứng thối thôi. Nếu nói ta là ruồi nhặng, như thế tỉ tỉ chẳng phải đã trở thành trứng thối rồi sao? Sai rồi, sai rồi, tỉ tỉ tuyệt đối không phải là trứng thối, vì thế ta tuyệt đối cũng không phải là ruồi nhặng."
Nhất Linh lắc đầu quẹo đuôi, chẳng khác nào đọc thần chú. Hàn Nguyệt Thanh vừa tức điên vừa muốn bật cười, cuối cùng cũng không thể làm gì được, chỉ còn cách quay người bỏ đi.
Nhất Linh vẫn từng bước bám theo không rời.
Hàn Nguyệt Thanh rốt cuộc đã thực sự nổi cáu, hằn học nghĩ thầm: "Tên vô lại này hắn đã quyết theo sát ta rồi, phải cho hắn một bài học mới được!"
Chạy được một đoạn, nàng đột nhiên lăng không nhảy lên, lộn ngược về sau, nhằm thẳng Nhất Linh lao tới nhanh như chớp. Nào ngờ Âm Ma trong cơ thể Nhất Linh quả thật nhanh nhạy đến mức khỏ tả, cơ thể Hàn Nguyệt Thanh vừa có chuyển động khác thường, Nhất Linh đã nhẹ nhàng tránh ra xa.
Hàn Nguyệt Thanh một chiêu công đến vô cùng chuẩn xác, chỉ tiếc là lại vào chỗ đã trống không. Nàng đáp xuống đất, hầm hầm nhìn vào Nhất Linh, tức đến nỗi muốn đập cậu bẹp ra như cái bánh rán. Nếu là một nữ nhân đanh đá, hẳn mười tám đời tổ tông nhà Nhất Linh đã không yên đêm nay rồi.
Hàn Nguyệt Thanh giận cành hông, Nhất Linh lại thập phần sảng khoái, đứng từ xa cười hì hì nhìn lại, vẻ hết sức đắc ý thưởng thức.
Cơn giận dữ của Hàn Nguyệt Thanh mỗi lúc một dâng cao, nhưng đánh không tới, chửi lại càng không thể, hết cách bèn rít lên: "Tên vô lại nhà ngươi nói đi, ngươi bám theo ta rốt cuộc là muốn làm gì?"
"Tỉ tỉ đừng hiểu lầm!" Nhất Linh vội cúi người nói: "Ta đi theo tỉ tỉ quyết

không có ý xấu, chỉ là lo lắng cho tỉ cứ thế chạy tràn trên đường sao không tránh khỏi thể lực suy kiệt?"

Cái lý này, Hàn Nguyệt Thanh đương nhiên biết rõ, nàng tịnh toạ lúc nãy cũng chính là để lấy lại thể lực. Bèn hừm lên một tiếng lạnh lùng, gằn giọng: "Lo lắng thì ngươi làm được cái gì?"

"Đương nhiên là ta đau lòng mà!" Nhất Linh thốt lên trong lòng, nhưng những không thể nói ra miệng, vẫn cười hì hì: "Ta muốn giúp tỉ một chút, chẳng lẽ lại là xấu sao?"

"Ngươi định làm gì?" Hàn Nguyệt Thanh vẫn lạnh lùng.

"Tỉ tỉ đã đồng ý rồi!" Nhất Linh mừng rỡ, chúm môi huýt mạnh, lập tức tiếng vó ngựa vang lên, hai hán tử dẫn theo hai con tuấn mã, từ trong bóng tối bước ra.

Nhất Linh khom người: "Tỉ tỉ, mời lên ngựa!"

Tuyệt chiêu này thật quả nằm ngoài dự liệu của Hàn Nguyệt Thanh. Nàng muốn từ chối, nhưng Nhất Linh hết mực chân thành, hơn nữa dù có từ chối cũng không thể cắt đuôi được Nhất Linh, vả lại đường xa ngàn dặm, cưỡi ngựa là cách tốt nhất để giữ gìn thể lực, bèn chần chừ một lát rồi tung người lên ngựa.

Nhất Linh trèo ngay lên con ngựa thứ hai, Hàn Nguyệt Thanh kìm đầu ngựa lại, sắc mặt trầm xuống nói: "Ngươi đã giúp ta rồi, đa tạ ngươi! Giờ ngươi còn theo ta làm gì nữa?"

Nhất Linh cười: "Phía trước còn phải thay ngựa mà! Nói rồi hét lên một tiếng, thúc ngựa chạy trước. Hàn Nguyệt Thanh bất đắc dĩ đành đánh ngựa đuổi theo.

Đi được hơn trăm dặm, ngựa đã mệt nhoài, bên đường đã lại có hai hán tử của Thiết Huyết Minh dắt ngựa chờ sẵn. Nhất Linh xuống trước, vỗ vào đầu ngựa của Hàn Nguyệt Thanh: "Tỉ tỉ, mời thay ngựa!" Vẻ mặt thành khẩn,

thái độ chu đáo khiến Hàn Nguyệt Thanh không còn cách nào từ chối.
Đi thêm mấy chục dặm, trời đã dần dần sáng. Trong ánh nắng mặt trời, phía xa xa hiện ra một thị trấn, Hàn Nguyệt Thanh nghĩ: "Đến thị trấn phía trước ta phải tự mua ngựa, bằng không tên vô lại này cứ mượn cớ bám theo ta mãi!" Nào ngờ qua một ngã tư đã thấy một chiếc xe ngựa đang chờ bên đường. Nhất Linh nhảy xuống ngựa trước, cầm dây cương ngựa của Hàn Nguyệt Thanh nói: "Tỉ tỉ qua một đêm ròng vẫn chưa được chợp mắt lúc nào. Nếu cứ đi như vậy, e rằng chỉ đến sáng mai là kiệt sức. Chi bằng tỉ tỉ chuyển sang ngồi xe, một là có thể bảo toàn thể lực, hai là có thể che được tai mắt kẻ địch."
Nhất Linh ăn nói đâu ra đấy, Hàn Nguyệt Thanh muốn phản đối cũng không được, nghĩ một hồi, chỉ còn cách lên xe ngựa.
Nhất Linh mừng rỡ, trèo lên ghế trước làm phu xe, bộ dạng thập phần thành thực. Hàn Nguyệt Thanh không khỏi kinh ngạc, nghĩ bụng: "Không ngờ tên vô lại này lại còn biết đánh xe!"
Nàng đâu có biết, Nhất Linh giờ đây là nhất thế tam tâm, trí tuệ kiến thức của cả Thiên Long, Âm Ma, Tình Ma đều tập trung cả trên người cậu. Quả thực trên đời này, những chuyện mà cậu ta không biết đến đúng là rất ít.
Đến thị trấn, xe dừng lại, Nhất Linh nói: "Tỉ tỉ, xuống xe ăn cơm hay ăn trên xe?"
"Mua vài cái bánh bao ăn trên xe được rồi!" Hàn Nguyệt Thanh đáp ngắn gọn: "Thời gian quan trọng."
Nhất Linh đáp: "Được!" Đoạn nhảy xuống xe, lát sau mang về một mâm bánh bao. Hàn Nguyệt Thanh nhận lấy, vừa ăn vừa nghĩ, lúc đầu muốn đuổi cổ tên vô lại này đi, giờ thì không chỉ ngồi xe của hắn, cả bánh bao của hắn cũng đã ăn rồi. Bất giác nàng phải than thầm: "Tên vô lại này quả thật là có thủ đoạn."

Nàng đâu có biết, Nhất Linh đã kế thừa toàn bộ Ma công của Tình Ma. Tất cả nữ nhân trong thiên hạ này, chỉ cần lọt vào mắt của Tình Ma thì chưa từng ai có thể thoát được, vùng vẫy đến mấy, chỉ là càng giãy càng sâu mà thôi.

Xe đi liên tục, chỉ hai hôm đã đến dưới Đồng Bách Sơn. Hàn Nguyệt Thanh xuống xe, thấy Nhất Linh cười vẻ mặt phơi phới, bất giác tức tối nghĩ thầm: "Tên vô lại này đắc ý rồi, không thể để cho hắn được thể lấn tới!" Liền lấy sắc mặt lạnh lùng nói: "Được rồi, đã đến Đồng Bách Sơn, ngươi cũng đã giúp ta đến cùng rồi, có thể không đi theo ta nữa chứ?"

Lòng tốt không được báo đáp, nếu là người khác hẳn sẽ nổi nóng, song Nhất Linh lại hoàn toàn không để ý, vẫn lắc đầu cười: "Không được là không được! Nếu ta đi rồi, tỉ tỉ làm sao có thể tìm ngay được Thanh Ngưu quan! Chỉ cần chậm trễ giây lát Thanh Ngưu quan không chừng lại mất thêm mấy mạng người cũng nên!"

Hàn Nguyệt Thanh quả thật chưa biết Thanh Ngưu quan nằm ở chỗ nào. Đồng Bách Sơn rộng lớn như vậy, muốn tìm một ngôi đạo quán đúng là phải mất thời gian không ít.

Lại là một nước chiếu bí của Nhất Linh! Hàn Nguyệt Thanh trừng mắt giận dữ, song lý lẽ ấy quả thật nàng không thể bác lại.

Nhất Linh mỉm cười, chúm môi huýt một tiếng sáo. Hàn Nguyệt Thanh bất giác chau mày: "Đúng là đạo phỉ giang hồ!" Nghĩ rồi lập tức nghĩ lại: "Phải rồi, Thiết Huyết Minh vốn là bang phái Hắc đạo mà!"

Tiếng huýt sáo dứt, một hán tử từ sườn núi cách đó không xa lao thẳng đến trước mặt Nhất Linh, khom người hành lễ.

Nhất Linh ra lệnh: "Dẫn đường đến Thanh Ngưu quan, nhanh."

Hán tử kia vòng tay, dẫn đường đi trước, tung hoành ngang dọc trên quãng đường núi, tốc độ quả khiến người ta hài lòng.

Hàn Nguyệt Thanh mỗi lúc một kinh ngạc trước sự đông đảo và tổ chức nghiêm mật của Thiết Huyết Minh, quay sang nói với Nhất Linh: "Thế lực Thiết Huyết Minh của ngươi quả thật là không nhỏ. Chỗ nào cũng có người của các ngươi."

Nhất Linh mỉm cười: "Không dám!" Thực ra, tất cả những chuyện này là do cậu đã giao cho Tân Vô Ảnh mấy người bố trí từ trước. Nếu không có mấy lão đàn chủ ấy, dù đệ tử của Thiết Huyết Ảnh có đông hơn thế cũng không thể chờ sẵn ở những nơi sơn cùng thủy tận như thế này được.

Ba người đẩy nhanh tốc độ, không đến nửa canh giờ đã đến một ngọn núi khác. Hán tử dẫn đường chỉ tay xuống phía dưới: "Đó chính là Thanh Ngưu quan!"

Hai đại cao thủ nhìn theo hướng tay hán tử, chỉ thấy trong thung lũng phía dưới sừng sững tọa lạc một đạo quan không lớn cũng không nhỏ, ngói xanh tường đỏ, bốn bề phủ kín cây xanh, cảnh tượng vô cùng thanh tình, quả là một nơi lý tưởng để tu đạo.

Nhận ra tiếng đao kiếm sát phạt, Hàn Nguyệt Thanh, Nhất Linh cùng phi thân lao xuống.

Trước quan, hai tốp người đang đứng đối diện nhau. Một tốp là đạo sĩ trong quan, khoảng chừng gần hai mươi người. Tốp thứ hai là một toán hán tử bịt mặt, nhân số đông hơn nhiều, phải đến hơn bốn chục. Trên khoảng đất trống giữa hai tốp người, một đạo sĩ trung tuổi và một hán tử bịt mặt đang quyết đấu.

Hán tử bịt mặt dùng đao, đạo sĩ trung tuổi dùng kiếm, kiếm chiêu thực hư đan xen, linh không phiêu dụ, đúng là kiếm pháp Võ Đang.

Nhất Linh mừng rỡ: "Tỉ tỉ, chúng ta đến thật đúng lúc, Đạo nhân Thanh Ngưu quan vẫn còn chưa ai chết!"

Trong lòng Hàn Nguyệt Thanh cũng hoan hỉ, mặt lần đầu tiên lộ ra nụ cuò,

nhẹ chắp tay: "A di đà Phật!" Tiếp đó cao giọng quát: "Là yêu nghiệt phương nào dám mạo phạm Thanh Ngưu quan? Đại viện của Võ Đang đã đến, mau bỏ binh khí xuống đầu hàng!"

Chúng nhân phía dưới đều ngẩng đầu lên, thấy rõ hai người, một tên bịt mặt nói to: "Phong Cẩn, chạy thôi! Một tiếng hét vang, cả đám bịt mặt liền bỏ vị trí, rùng rùng rút lui vào khu rừng đối diện, hán tử dùng đao kia cũng tung ra một hư chiêu rồi nhảy khỏi vòng chiến chuồn đi.

Nhất Linh tiếc rẻ: "Tỉ tỉ không nên thét lên như vậy. Chúng ta lẳng lặng xuống dưới, một kiếm một mạng, ta đảm bảo chúng không thoát được một mống!" Tuy ngoài miệng nói vậy, song trong lòng bắt đầu thấy có cái gì đó không ổn.

Hàn Nguyệt Thanh lắc đầu: "Địch nhân rút lui là được, không cần phải đại hành sát thương!" Vừa nói vừa đi xuống dưới. Đến trước quan, một đạo sĩ râu tóc hoa râm chừng gần sáu mươi tuổi bước lên, nói: "Bần đạo Tử Hà, xin hỏi hai vị từ môn phái nào?"

Nhất Linh nhanh miệng, giành nói trước Hàn Nguyệt Thanh: "Vị cô nương này là cao đồ của Đại Ngu la hán, Quảng Hàn Tiên tử danh tiếng lầy lừng võ lâm, cũng là Minh chủ mới tiến cử của Hiệp Nghĩa Đạo, Hàn Nguyệt Thanh cô nương."

Các đạo sĩ đều lộ ra vẻ kinh ngạc, Tử Hà đạo sĩ kia cung kính: "Đã phiền Minh chủ đích thân đến cứu viện, bần đạo thật không dám!"

Hàn Nguyệt Thanh vội vàng đáp lễ: "Đều là đồng đạo võ lâm, đạo trưởng hà tất phải khách khí."

Tử Hà chìa tay: "Minh chủ và vị thiếu hiệp này đã đường xa vất vả, mời vào quan, bần đạo xin dâng chút trà nhạt!"

Hàn Nguyệt Thanh cất bước vào quan, Nhất Linh đi theo phía sau, liếc nhìn vị đạo sĩ trung tuổi dùng kiếm khi nãy, bất giác rùng mình.

Nỗi niềm bất an ẩn hiện trong lòng từ lúc lao xuống núi bỗng trở nên rõ ràng, bèn quay sang Tử Hà cười nhẹ: "Tử Hà đạo trưởng, vị đệ tử này của ngài võ công thật là rất khá đó!" Đoạn giơ tay chỉ vào đạo sĩ vừa giao đấu với tên bịt mặt: "Quần thảo lâu như vậy mà tim không đập, hơi thở không gấp, trời nóng như vậy cũng không đổ một giọt mồ hôi nào, khá, khá lắm!"
Sắc mặt của đạo sĩ trung tuổi kia lập tức biến đổi, Tử Hà cũng khựng người lại, đôi mắt lão luyện đảo đi đảo lại trên mặt Nhất Linh, gượng cười: "Thiếu hiệp quá khen rồi!"
"Ấy! Không phải là quá khen, mà là sự thực!" Nhất Linh lắc mạnh đầu, mắt lại chằm chằm nhìn vào Tử Hà: "Đệ tử giỏi, sư phụ hẳn càng lợi hại hơn! Đám ác đồ bịt mặt kia đông như vậy, võ công hình như cũng không tồi, bởi vi chúng có thể giao đấu ngang ngửa với đại đệ tử của quý quan. Nhưng mà này, thư cầu viện viết từ bảy tám ngày trước, bằng ấy thời gian mà bọn chúng ngay đến cổng đại viện của quý quan cũng chưa chạm vào được, bản lĩnh của đạo trưởng thật là cao cường đó!"
Tử Hà nhìn sâu vào mắt Nhất Linh thăm dò, vẫn không sao hiểu nổi cậu đang nghĩ gì, bèn cười lớn nhắc lại: "Không dám, thiếu hiệp đã quá khen rồi!" Nhất Linh cười ha hả nói với Hàn Nguyệt Tỉ: "Tỉ tỉ, ta phát hiện thấy vị Tử Hà đạo trưởng này xuất gia làm đạo sĩ quả là đáng tiếc, nên đổi nghề đi diễn kịch thì tốt hơn. Ông ta diễn xuất quả thực tốt lắm, nhất định có thể trở thành diễn viên nổi tiếng khắp đại Giang Nam bắc này cho coi!"
Đám đạo sĩ mặt mày biến sắc, mấy người trẻ tuổi tay thậm chí đã đặt lên chuôi kiếm. Nhất Linh đều nhận thấy mặt vẫn cười hì hì, không ngờ Hàn Nguyệt Thanh lại lạnh mặt, quát: "Vương Nhất Linh, ngươi nói cái gì?"
Nhất Linh khựng người ngạc nhiên: "Tỉ tỉ..."
Hàn Nguyệt Thanh trừng mắt: "Gọi ta Hàn cô nương!"
Nàng lại tức giận rồi!

Thực ra cơn bực tức này của nàng đã kìm nén từ rất lâu. Kể từ lúc Nhất Linh dùng biện pháp lạt mềm buộc chặt quấn lấy nàng, khiến nàng không thể không cưỡi ngựa, không thể không ngồi xe, rồi lại không thể không ăn đồ của Nhất Linh đem tới, trong lòng nàng đã vô cùng bức bội. Theo lý mà nói, nàng phải hận Nhất Linh thấu xương, gặp mặt là muốn cho cậu ngay một kiếm, đằng này lại không những không thể cho một kiếm, trái lại còn không thể không nhận ân tình, bảo nàng làm sao không tức giận đây? Một điểm nữa là Ma Giác trong Nhất Linh nhạy bén thông linh, cảm thấy những điều mà người thường không thể thấy được, Hàn Nguyệt Thanh tuy võ công cao cường, trí tuệ siêu việt, song lại không có thứ ma giác linh dị để cảm thấy những điều bất thường như thế, lại sẵn có phản cảm với Nhất Linh, nên nỗi giận dữ đã được dịp bùng lên.

Nhất Linh hốt hoảng thốt lên: "Tỉ tỉ... Hàn cô nương, lẽ nào cô nương không nhận ra là bọn họ đang diễn kịch?"

"Bọn họ có điểm nào là đang diễn kịch? Ngươi có chứng cớ gì không?"

Hàn Nguyệt Thanh càng tức giận: "Chẳng lẽ phải nhìn thấy một đống xác chết ngươi mới thỏa mãn, mới cho là không phải đang diễn kịch chắc?"

Nhất Linh há hốc miệng ra, song không thể biện bác gì.

Hàn Nguyệt Thanh không thèm để ý đến cậu, bước nhanh vào trong quan. Đến nhĩ phòng, Tử Hà lệnh cho đệ tử dâng trà. Hàn Nguyệt Thanh đã không thể chịu nỗi, muốn Nhất Linh biến đi càng nhanh càng tốt, liền lạnh lùng nhìn cậu khiêu khích: "Cốc trà này ngươi không uống thì tốt hơn, cẩn thận có độc."

Tử Hà bên cạnh nhếch mép cười gượng.

Nhất Linh trong lòng oán thầm vô tả, nghĩ thầm: "Tỉ tỉ thật sự tức giận ta rồi, thật là không hiểu được lòng người tốt. Hừm! Sao có thể nói tỉ tỉ như vậy chứ? Nhưng cốc trà này chỉ e thật sự có độc, ta phải thử trước, nếu ta chết,

tiên tử tỉ tỉ sẽ biết mà đề phòng."
Nhất Linh đã quyết tâm phải mặt dày như tường thành, dù sắc mặt của Hàn Nguyệt Thanh có khó coi đến mấy, ăn nói có khó nghe đến đâu, tóm lại cậu đều không nghe không thấy!
Tay liền bưng cốc trà lên, một hơi uống sạch.
Nội công đến mức như Hàn Nguyệt Thanh và Nhất Linh, nếu đã có sự đề phòng bất cứ chất độc gì cũng không thể làm hại được, sợ nhất là khi hoàn toàn không có đề phòng.
Trà vào bụng Nhất Linh thả lỏng cơ thể, không vận nội công, để mặc cho độc tính phát tác, dễ gây được sự cảnh giác của Hàn Nguyệt Thanh. Nhưng trong trà lại không hề có độc, thậm chí còn là đại mỹ trà, uống xuống đến bụng, hương thơm vẫn còn phảng phất nơi đầu mũi.
Bỗng Nhất Linh khẽ rùng mình, đưa mắt nhìn lên lồng hương đang đặt trên chiếc bàn bát tiên ở chính đường, lập tức hiểu ra, thầm thốt lên: "Thật là giảo hoạt, dám dùng hương của lá trà để giấu đi mùi của độc hương!"
Nhất Linh đang định lên tiếng vạch trần âm mưu, liếc mắt thấy Hàn Nguyệt Thanh mặt ngọc lầm lì, bèn co người im lặng, tỉ mỉ quan sát lồng hương độc. Hình như đó là một loại chất độc tán công, làm tê liệt cơ thể. Nhất Linh cũng không bận tâm, khẽ vận khí, chân khí toàn thân cuồn cuộn lưu thông, chẳng khác nào một ngọn lửa rừng rực thiêu cháy những khí độc vừa hít vào cơ thể, tiết ra hết theo mồ hôi dưới gầm bàn chân.
Hàn Nguyệt Thanh trong lòng áy náy vì những lời của Nhất Linh nhằm vào Tử Hà, bèn uống cạn một cốc trà để tỏ sự tin tưởng, vừa mới đặt cốc xuống, cánh tay bỗng cứng đờ, lật cả chiếc cốc ra bàn.
Tử Hà đứng phắt dậy, cười lớn: "Đổ này... đổ rồi!"
Hàn Nguyệt Thanh lập tức biết lão đạo sĩ này quả thật đã giở trò, song đến lúc biết được thì đã muộn. Nàng vội vận công toan ép độc ra ngoài cơ thể,

nhưng chỉ thấy chân khí thập phần suy nhược, kinh mạch tắc nghẹn, thần công trong người chẳng khác nào rồng mắc cạn, hổ lâm cũi, tuyệt không có cách nào thi triển được.

Sau tiếng hô của Tử Hà, một đám người từ ngoài cửa bước vào, dẫn đầu là một lão già quắc thước, ha hả cười lớn: "Nghe nói cô nương này là Minh chủ mà Hiệp Nghĩa Đạo mới tiến cử ra. Ha ha, công lao của chúng ta thật không nhỏ đó!"

Nhất Linh nhìn lão già, giật mình thốt lên: "Lý Thanh Long!"

Lão già đó chính là Lý Thanh Long, vừa nhận ra Nhất Linh, lập tức sắc mặt đại biến: "Sao lại là ngươi?"

Nhất Linh nghiến răng: "Ông còn nhận ra ta, Long đầu nhà ông lại đang giở trò gì vậy?"

Lý Thanh Long chưa hẳn là đã goi Minh chủ của Hiệp Nghĩa Đạo ra phân lượng gì, nhưng đối với Nhất Linh lại có đến năm phần kính, bảy phần sợ, mười hai phần phục. Mặt già tóc trắng hiên ngang như vậy, vừa nhìn thấy Nhất Linh đến một câu cũng không thể nói. Phía sau lão là Thanh Long đường chủ ba người, người nào người ấy cũng trợn tròn mắt lên như thể đang gặp quỷ.

Nhìn thấy Lý Thanh Long, Tử Hà mặt mày rạng rỡ, nói: "Phải, Long đầu, theo tên tiểu tử này nói, nữ tử này đúng là Minh chủ mới tiến cử của Hiệp Nghĩa Đạo. Tiểu tặc này tinh ranh, thiếu chút nữa thì làm hỏng chuyện của chúng ta!" Nói rồi đi đến trước mặt Nhất Linh, cười gian xảo: "Tiểu tử à, dám chống đối với đạo gia, xem đạo gia thưởng cho ngươi hai cái bạt tai thử mùi nhé!" Đoạn hùng hổ giơ tay lên.

"Không được đánh người!" Hàn Nguyệt Thanh kêu lớn. Rơi vào tình cảnh này, Hàn Nguyệt Thanh vô cùng hối hận. Nàng đặc biệt cảm thấy có lỗi với Nhất Linh, nếu không phải vì những phản cảm vốn có với cậu thì những lời

nhắc nhở của Nhất Linh sẽ thật là đắc dụng, nhưng hiện giờ không chỉ bản thân nàng không thể cử động, mà còn liên lụy đến cả Nhất Linh nữa.
Hàn Nguyệt Thanh kế thừa Phật tính, là một nữ tử có tấm lòng đại từ đại bi. Bất cứ ai, bất cứ chuyện gì, chỉ cần có một chút đau thương là có thể khơi dậy thiện tama trong nàng, Tử Hà toan hành hung Nhất Linh ngay trước mặt nàng, làm sao nàng lại không động lòng.
Tử Hà khựng người, hai mắt đảo đi đảo lại trên hoa dung tuyệt sắc của Hàn Nguyệt Thanh, khuôn mặt vốn luôn đạo mạo bỗng nở nụ cười dâm đảng: "Thật không hổ là Minh chủ của Hiệp Nghĩa Đạo gì đó, bản thân còn khó giữ, lại còn lo chuyện bao đồng, có điều nàng quả là rất xinh đẹp." Liền quay đầu nói với Lý Thanh Long: "Long đầu, bần đạo có một thỉnh cầu, bắt đuộc hai người này, bần đạo không muốn lĩnh thưởng, chỉ xin Long đầu nhắm mắt để nữ nhân này cho bần đạo một đêm. Bần đạo tu hành sáu mươi năm nay, sắc tâm đã nhạt, nhưng nhìn giai nhân trước mắt quả thật lại có chút không kìm được nữa rồi."
Lý Thanh Long toan đáp lại, bỗng chột dạ nhìn ra sau Tử Hà, sắc mặt tái mét kinh hãi.

Linh thứu phi long

Dịch giả: Tiêu Dao Tử

Chương 36

Tử Hà ngạc nhiên quay đầu lại, cũng giật nảy mình lên. Nhất Linh không

biết tự lúc nào đã đứng dậy, mặt áp sát vào sau gáy lão, hai mắt như phun ra lửa.

"Tặc đạo bỉ ổi nhà ngươi, dám bất kính với tiên tử tỉ tỉ của ta!" Nhất Linh giận dữ thét lớn, đưa tay túm lấy cổ Tử Hà nhấc bổng lên như nhấc một con chuột.

"Ta biết mà!" Lý Thanh Long lẩm bẩm, bỗng quay phắt người thét lớn: "Đi thôi!" Đoạn dẫn Lưu Sương ba người nhanh chóng biến mất.

Tử Hà hồn xiêu phách tán, van vỉ: "Long đầu, đừng để bần đạo ở lại!" Cổ họng bị tay Nhất Linh xiết chặt, giọng khàn khàn chẳng khác nào tiếng vịt kêu.

"Còn muốn kếu ai?" Nhất Linh nộ quát: "Dám bất kính với tiên tử tỉ tỉ của ta, Ngọc Hoàng tổ tông cũng không cứu nổi ngươi đâu!"

Hàn Nguyệt Thanh ở bên cạnh vừa kinh hãi vừa vui mừng, thốt lên: "Vương Nhất Linh, thì ra ngươi không sao, tốt quá!"

Nhất Linh nói: "Ta không sao!" Rồi quát Tử Hà: "Tặc đạo, đây là độc hương gì, mau đưa thuốc giải ra đây!"

Tử Hà còn định đặt điều kiện, mặt đỏ phừng phừng lên giọng: "Ngươi thả ta ra trước, ta mới đưa thuốc giải cho ngươi!" Cũng khó trách lão, đây đã là cây sậy cứu mạng cuối cùng rồi, nếu không bám lấy thì chỉ còn đường chết.

Đáng tiếc là Nhất Linh kế thừa tam tâm, dù là Thiên Long, Âm Ma hay Tình Ma, đều là những người tuyệt không thương lượng, bèn cười lạnh một tiếng, thét lớn: "Ngươi dám doạ ta?" Đưa tay thụi Tử Hà liên tiếp mấy quyền, lẳng mạnh xuống đất.

Tử Hà chưa chạm đất đã kêu váng lên, Cửu quỷ thu hồn đại pháp mà ngày trước Hỏa Vân đạo trưởng đã nếm đủ mùi nay lại phát huy uy lực trên người lão. Chỉ một lúc, Tử Hà đã không thể chịu nổi, kêu gào thảm thiết: "Tha cho ta, đây là Tô Cốt Hương không cần thuốc giải, chỉ cần đến sơn tuyền phía

sau ngâm mình một khắc là được, tha cho ta đi!"
"Dám bất kính với tiên tử tỉ tỉ của ta, hừm, muốn ta tha cho ngươi, đừng vội!" Nhất Linh cười nhạt, đến trước mặt Hàn Nguyệt Thanh, sốt sắng: "Tiên tử tỉ tỉ, vẫn ổn chứ? Tên tặc đạo này nói phải đến sơn tuyền phía sau ngâm mình một khắc mới có thể giải độc dược, thật là đáng chết, tỉ... tỉ có thể đi được không?"
Hàn Nguyệt Thanh thử động thân, chỉ thấy tứ chi tê dại, đành khẽ lắc đầu. Nàng động lòng trắc ẩn, nói với Nhất Linh: "Ngươi hãy tha cho hắn trước đi, trông đáng thương quá!"
Nhất Linh: "Tuân lệnh!" Đoạn quay lại một cước đá vào thắt lưng của Tử Hà, quát: "Tiên tử tỉ tỉ xin cho ngươi, riêng ta thì đừng hòng, dẫn đường mau!"
Tử Hà sau một phen đau đớn thể xác, không còn dám có mảy may phản kháng, lập cập bò dậy, ngoan ngoãn đi trước dẫn đường.
Nhất Linh quay lại nói với Hàn Nguyệt Thanh: "Tiên tử tỉ tỉ, vậy ta xin lỗi nhé!" Song lại vẫn không dám động vào người nàng. Đến khi Hàn Nguyệt Thanh gật đầu, cậu mới đưa tay bế Hàn Nguyệt Thanh lên.
Một tay vừa chạm vào da thịt mềm mại của nàng, Nhất Linh như bị sét đánh, toàn thân như tê dại, tim trong ngực cũng tưởng chừng đứng lại. Cảm giác ấy nảy sinh một cách rất tự nhiên, tuyệt nhiên không thể kềm chế, không phải là sự kích thích của sắc tâm mà là một thứ gì còn cao hơn, sâu hơn thế nữa.
Thân thể Hàn Nguyệt Thanh chưa từng để cho nam nhân nào đụng tới, tuy tu luyện Phật pháp từ nhỏ, hiểu rõ đạo lý sắc tức là không, nhưng một thiếu nữ như nàng, bị một nam nhân ôm trọn trong lòng, bất luận thế nào cũng không thể không cảm thấy xấu hổ, nhất thời mặt đỏ lựng lên.
Cảnh tượng đó càng làm cho Nhất Linh điên đảo. Hàn Nguyệt Thanh cười

đã khiến cho cậu hồn xiêu phách lạc, bộ dạng xấu hổ của nàng so với lúc cười còn quyến rũ hơn không biết đến bao nhiêu lần. Trong khoảnh khắc ấy, toàn thân Nhất Linh chẳng khác nào một thùng dầu đang cháy rừng rực, chỉ hận một điều không thể nhảy lên, hét lớn một hồi cho thỏa.

Trong đầu cậu rốt cuộc vẫn còn chút tỉnh táo, bèn liên tục tự nhủ: "Bình tĩnh, bình tĩnh, bình tĩnh, nhất nhất không được làm cho tiên tử tỉ tỉ nổi giận!"

Ma chưởng cuối cùng cũng không thể thắng nổi thiên nhiên. Tâm linh Nhất Linh kế thừa Tình Ma, đối phó với phụ nữ quả là có vô số biện pháp, càng chưa từng phải căng thẳng trước mặt bất kỳ một nữ nhân nào, nhưng ở trước mặt Hàn Nguyệt Thanh, ngay cả những tu luyện trăm năm của Tình Ma gần như cũng vô phương tác quái.

Sức mạnh của cái đẹp thật là không thể hình dung, mà vẻ đẹp của Hàn Nguyệt Thanh, thực sự đã đạt đến độ không có cách nào dùng lời để miêu tả nổi.

Nhất Linh hít nhẹ, thưởng thức mùi thơm say lòng từ cơ thể mỹ nhân, cảm giác như ngọt vào tận tâm phế, lan tỏa khắp kinh mạch toàn thân. Trong chốc lát, từng thớ thịt trên người cậu gần như nhũn cả ra, song đầu óc thì vẫn tỉnh táo lạ thường, vững chãi bế Hàn Nguyệt Thanh, đi theo Tử Hà đến bờ sơn tuyền sau quan.

Tử Hà giọng sợ hãi: "Thiếu.... thiếu hiệp, để... để cô ấy xuống nước ngập toàn thân, chỉ để hở mũi và miệng, mới có thể... có thể trục ra được độc hương."

Lão đã sợ Nhất Linh đến mất mặt. Một lão già thành tinh như Tử Hà, sớm đã nhìn ra vị trí của Hàn Nguyệt Thanh trong lòng cậu, giờ lại bảo Nhất Linh ngâm người trong lòng mình xuống nước lạnh, bảo cậu làm sao không nổi cáu đây?

Quả nhiên Nhất Linh lập tức nộ quát: "Đây là thứ hương quỷ quái gì của

ngươi vậy? Ngoài ngâm mình trong nước ra, thật sự không còn thuốc giải hay sao?"

Tử Hà hoảng hốt: "Không có, thứ hương này của bần đạo là mật chế độc môn của Võ Đang, chuyên dùng để đối phó với những bậc nội gia chân thủ. Bởi vì những người nội công đạt đến cảnh giới như thiếu hiệp, nếu trong cơ thể hơi có dị cảm là lập tức sẽ phát giác ra ngay, các độc dược thông thường tuyệt đối không có tác dụng, chỉ loại Tô Cốt Hương này được tính đặc biệt, không kích thích cơ thể, hít vào trong người cũng không dễ bị phát hiện, nhưng cũng bởi không có tác dụng kích thích nên không có thuốc giải, chỉ cần ngâm vào nước lạnh là khỏi."

Nhất Linh hết cách, chỉ biết nói với Hàn Nguyệt Thanh: "Tiên tử tỉ tỉ, ấm ức cho tỉ tỉ rồi!" Nói rồi nhẹ đặt Hàn Nguyệt Thanh vào trong nước, lấy tay đỡ lấy đầu của nàng.

Hàn Nguyệt Thanh thu nhiếp tịnh thần, tận lực vận nội công, đẩy nhanh tốc độ ép độc. Nội công đạt đến cảnh giới như nàng, bất luận là độc dược, mê dược gì cũng không thể làm tổn thương đến căn nguyên công lực, chỉ cần có thời gian, không bị quấy rầy, bất kỳ độc chất gì cũng đều có thể vận khí đẩy ra. Nhưng hiện giờ nàng đang hết sức sốt ruột, bởi lẽ sự thay đổi của tình thế đã hoàn toàn nằm ngoài dự liệu. Chủ trì hạ viện của Võ Đang lại trở thành phản đồ, gài bẫy hãm hại cả Minh chủ Hiệp Nghĩa Đạo, vậy mấy môn phái kia thì sao?

Đến đây nàng đã chắc chắn ngũ đại phái đồng thời bị tấn công tuyệt đối không phải là chuyện ngẫu nhiên, phía sau ắt phải có một thế lực đen to lớn, tình thế của ngũ đại trưởng môn chắc hẳn đang rất nguy khốn.

Nhất Linh bưng tay đỡ đầu Hàn Nguyệt Thanh, khuôn mặt xinh đẹp tuyệt luân kề sát bên cạnh. Hàn Nguyệt Thanh vận công ép độc, kỳ công Phật môn thi triển, trên mặt nàng bao trùm một lớp ánh sáng vàng nhạt lấp lánh.

Trong lớp ánh sáng ấy hàm chứa cả tư tưởng thiền môn thâm bác đại, tư tưởng ấy hòa quyện với khí chất thiên bẩm của nàng, tạo thành một vẻ đẹp mà không ngôn từ nào có thể hình dung được.

Nhất Linh ngắm nhìn khuôn mặt Hàn Nguyệt Thanh, toàn thân trở nên mông lung, trong đầu trống rỗng, tất cả tan biến, trời không còn mà đất cũng không, thậm chí bản thân mình cũng không còn nữa, giữa đất trời chỉ là duy nhất một khuôn mặt ấy, vĩnh hằng đọng lại cùng với không gian thời gian.

Tử Hà vẫn ngồi co ro bên cạnh, khi ấy nếu lão mà liều ra tay, nhất định thu được công hiệu không ngờ, chỉ đáng tiếc là lão quả thật đã bị Cửu quỷ thâu hồn đại pháp làm cho hồn xiêu phách lạc, không còn bất cứ một ý nghĩa manh động nào.

Nước mát dần dần trục độc ra ngoài, Hàn Nguyệt Thanh lại vận công tương trợ, nội ngoại công giao, không đến nửa khắc, cơ thể nàng đã khôi phục lại như thường, liền nhổm người đứng dậy.

Nhất Linh mừng rỡ reo lên: "Tiên tử tỉ tỉ, tỉ bình phục rồi! Ngẩng đầu lên, bỗng há hốc mồm, hai mắt trợn tròn, toàn thân cứng đờ, bộ dạng chẳng khác gì bị người đánh lén.

Thì ra lúc Hàn Nguyệt Thanh từ dưới nước đứng dậy, quần áo ướt dính sát vào người nàng. Váy áo không nhiều, nay lại ướt sũng dán lên người, thật chẳng khác là mấy so với không mặc gì. Tuy không thể nhìn thấy da thịt, nhưng những đường cong ưu mỹ tuyệt luân lại hiển hiện ra hết sức rõ ràng.

Nhất Linh không phải kinh động vì những đường cong phụ nữ ở Hàn Nguyệt Thanh. Nữ nhân mà Nhất Linh đã trải qua thật không phải ít, điều làm cậu kinh ngạc chính là vẻ đẹp siêu phàm của những đường cong ấy, ngoài việc đích thân cảm nhận ra, bất kỳ ngôn từ nào cũng không thể miêu tả nổi. Trừ lần gặp nữ nhân thần bí không rõ tên họ ở trong đầm nước ấy ra, trong trí nhớ của cả Thiên Long và Tình Ma của Nhất Linh, đúng là không tìm đâu ra

một nữ thể có thể so sánh với Hàn Nguyệt Thanh nữa.
Bộ dạng ngớ ngẩn của Nhất Linh đã nhắc nhở Hàn Nguyệt Thanh, nàng kêu lên một tiếng xấu hổ, hốt hoảng ngồi xuống, song mặt mày đã thẹn đỏ lừ.
Nhất Linh vội vã quay đi, lại thấy Tử Hà cũng giống như bị điểm huyệt, đang há hốc mồm chằm chằm nhìn vào tuyệt đại mỹ nhân. Cậu nổi giận đùng đùng, đá mạnh vào người lão quát: "Tặc đạo đáng chết, còn không quay đi!" Tử Hà lăn xa ra cả mấy trượng, Nhất Linh còn chưa yên tâm, thét lên: "Mau cút đi, cút! Cút càng xa càng tốt!"
Hàn Nguyệt Thanh ở phía sau lại gọi: "Chờ chút, ta còn có chuyện muốn hỏi hắn."
Nhất Linh cung kính: "Phải!" Liền xộc ngay lại túm lấy Tử Hà: "Quay người đi, ngoan ngoãn đứng đó, động đậy là ta lấy mạng của ngươi tức khắc!" Thực ra mấy lới này là cậu muốn nói cho Hàn Nguyệt Thanh nghe, nói cho nàng biết là mình cũng không quay người lại.
Hàn Nguyệt Thanh tuy vừa xấu hổ vừa kinh hãi, nhưng rốt cuộc nàng cũng không phải là nhi nữ thường tình. Trong trái tim đại từ đại bi của nàng, sinh mạng của cả năm đại môn phái đang đè nặng. Chủ trì hạ viện Võ Đang trở thành phản đồ, còn năm nơi khác thì sao? Nàng buộc phải hỏi cho rõ.
Hàn Nguyệt Thanh vận chuyển thần công, lập tức toàn thân hơi nước bốc lên mù mịt, chẳng mấy chốc váy áo đã được nội công kinh nhân hãi tục của nàng hong khô, liền bước lên hai bước nói: "Quay lại đi!
Nhất Linh vặn người Tử Hà lại, quát: "Thành thật trả lời, không được ngẩng đầu lên!" Song bản thân cậu đã ngẩng đầu lên, cười trừ với Hàn Nguyệt Thanh.
Hàn Nguyệt Thanh với Nhất Linh hiện giờ quả thực là không biết phải có thái độ gì. Huyết án Phương Kiếm Thi còn đó, kẻ tình nghi trước sau vẫn chỉ có một Vương Nhất Linh, nhưng Nhất Linh lại vừa mới cứu nàng, nếu

không có Nhất Linh, nàng đã khó tránh khỏi bị kẻ xấu làm nhục. Đương nhiên, sự mất cảnh giác của nàng lúc đó chủ yếu bởi trong lòng có sự phẫn nộ đối với Nhất Linh, tâm cảnh vì thế không đủ sáng suốt, bằng không dù cho cái thứ Tô Cốt Hương ấy có kỳ dị đến đâu nàng cũng vẫn phát giác được.

Nhưng cũng không thể lấy đó làm cớ để không cảm kích Nhất Linh. Dù thế nào, sự thực vẫn cứ là sự thực.

Nhưng nếu coi Nhất Linh là bằng hữu thì tuyệt đối cũng không thể.

Nhất Linh là nghi phạm giết chết Phương Kiếm Thi, đây cũng là sự thực!

Hàn Nguyệt Thanh thân là Minh chủ của Hiệp Nghĩa Đạo, phụng mệnh sư phụ phải đoàn kết Hiệp Nghĩa Đạo nghênh chiến Thiên Long, đâu thể chỉ vì một tên Nhất Linh mà trái lời sư tôn để Hiệp Nghĩa Đạo phải tan đàn xẻ nghé?

Nhưng điều thực sự làm Hàn Nguyệt Thanh bối rối chính là trong sâu thẳm trái tim nàng đã có chút thay đổi hết sức vi diệu đối với Nhất Linh. Một nữ nhân trẻ tuổi như nàng, bị một nam nhân ôm bế như thế, cơ thể lại bị người ấy nhìn thấy, bộ dạng khi nãy liệu có khác với không mặc quần áo là mấy? Trong nội tâm nàng, làm sao lại không thể có một sự thay đổi với nam nhân ấy chứ!

Hàn Nguyệt Thanh không thể xác định được bản thân, bèn quyết định vẫn cứ như trước, phủ một lớp hàn sương lên khuôn mặt tiên tử của mình.

Nhìn bề ngoài thì không có gì khác biệt, thực ra đó là một sự thay đổi lớn lao, bởi sự lạnh lùng trước đây của nàng là tâm cảnh tĩnh tại tự nhiên của bậc tiên tử nhìn thấu thế tình, còn sự lạnh lùng lúc này kỳ thực lại là thứ lạnh lùng miễn cưỡng của một nữ nhân hạ phàm với tình cảm đang nhen nhóm trong lòng.

Hàn Nguyệt Thanh cất tiếng: "Tử Hà, ngươi có thật là quan chủ của Thanh

Ngưu quan không?"
Nhất Linh quát: "Tặc đạo, ngươi dám nói dối, ta nhất định lại cho ngươi nếm mùi Cửu quỷ thâu hồn!"
Tử Hà run lên cầm cập, vội nói: "Không dám, bần đạo câu nào cũng là thật!"
Hàn Nguyệt Thanh gằn giọng: "Ngươi đã là đệ tử của Võ Đang, sao còn cấu kết với Lý Thanh Long hại ta?"
Tử Hà giọng ai oán: "Bần đạo vốn dĩ không muốn làm chuyện khi sư diệt tổ, hãm hại cô nương, nhưng mấy ngày trước Lý Thanh Long dẫn người đến bắt bần đạo và các đệ tử cốt cán, cho uống độc dược. Chúng bần đạo rốt cuộc không thể không nghe hắn."
Nhất Linh quát: "Tham sống sợ chết, mấy mươi năm tu đạo của ngươi cuối cùng là thế à?"
Tử Hà mặt đỏ như cà chua chín.
Hàn Nguyệt Thanh hỏi tiếp: "Vì sao Lý Thanh Long muốn đối phó với chúng ta?"
Tử Hà lắc đầu: "Chuyện này bần đạo cũng thấy rất lạ. Nghe hắn nói, hắn cũng là chịu sự sai khiến của một giáo chủ Phi Thiên giáo gì đó."
"Tặc đạo dám nói láo!" Nhất Linh hét lên: "Lý Thanh Long là Long đầu của Thanh Long hội, trong tay có đến một phần ba thiên hạ, kẻ nào có thể sai khiến được lão?"
Tử Hà sợ mất vía, phủ phục xuống đất, giọng run run: "Bần đạo không nói sai, là chính miệng Lý Thanh Long nói ra. Hắn nói giáo chủ Phi Thiên giáo thiên tung thần dũng, lần này muốn một mẻ quét sạch ngũ đại môn phái rồi thống nhất Hắc Bạch lưỡng đạo, bảo bần đạo phải tận tâm giúp sức, sau này tất sẽ phúc hưởng không hết."
"Quả nhiên là vậy, chỉ e ngũ đại chưởng môn sẽ gặp phải bất trắc!" Hàn Nguyệt Thanh thầm than trong lòng, nghĩ một hồi rồi nói với Tử Hà; "Ngươi

nghe rõ chứ? Là Phi Thiên giáo?"
Tử Hà gật đầu, nói: "Phải, phải, là Phi Thiên giáo!
Hàn Nguyệt Thanh khẽ chau mày nhìn sang Nhất Linh, Nhất Linh lắc đầu: "Ta cũng chưa từng nghe qua, có thể là mới thành lập. Dù sao, thì hai tháng trước ta và Lý Thanh Long giao đấu, lão vẫn còn là bá chủ một phương, chỉ có lão sai khiến người khác, chứ đâu có ai dám sai khiến lão!"
Hàn Nguyệt Thanh gật đầu, nói: "Chắc là như vậy, nhưng người này là ai, lại có thể sai khiến được cả Lý Thanh Long?"
Nhất Linh nghiêm chỉnh nhìn Hàn Nguyệt Thanh: "Xem thể lực của hắn, đồng thời ra tay ở cả sáu nơi, hẳn là muốn nhằm vào tỉ và năm trưởng môn nhân rồi. Người này dám cùng lúc nhắm vào sáu người các người, e rằng quả thật có vài phần thần thông trong tay nhất định không chỉ có một mình Lý Thanh Long đâu!"
Vẻ lo lắng trên khuôn mặt của Hàn Nguyệt Thanh càng đậm hơn, gật đầu đồng tình: "Ngươi nói có lý, chúng ta phải nhanh chóng đi tiếp ứng cho họ!"
Nhất Linh suy nghĩ rồi nói ngay: "Nơi này cách Phụng Ngưu Sơn không xa, chúng ta đi gúp Pháp Tính thiền ni."
Hàn Nguyệt Thanh nhìn Tử Hà, chần chừ: "Thanh Ngưu quan này..."
Nhất Linh nhanh như cắt tung chân, một cước giáng trúng vào đỉnh đầu Tử Hà. Tử Hà không thể kêu lên đến một tiếng, gục xuống chết ngay tại chỗ.
Hàn Nguyệt Thanh giật mình, nộ quát: "Sao ngươi lại tùy tiện giết người như vậy?"
Nhất Linh thản nhiên: "Người này khi sư diệt tổ, đáng chết, hãm hại Minh chủ, đáng tru. Hình phạt chung cho hai tội, không phải chết thì là gì? Hơn nữa nếu hắn không chết, không chừng còn lừa gạt thêm những người khác trong Hiệp Nghĩa Đạo, khi ấy tỉ tỉ lại phải hối hận rồi."
Nhất Linh bây giờ đã hoàn toàn không còn như ngày trước nữa. Trước đây

tuy tiêu diệt cả mấy vạn người, song trên tay chưa từng vấy máu, muốn cậu đích thân giết người, Nhất Linh tuyệt đối không thể ra tay. Nhưng hiện nay Nhất Linh đã kế thừa di bản của Thiên Long và Âm Ma, hai người này làm việc sát phạt quả quyết, đừng nói giết một Tử Hà, dù có phải đồ sát cả thiên hạ để đạt được mục đích cũng tuyệt đối không nheo mày!

Hàn Nguyệt Thanh nghĩ cũng thấy có lý, chắp tay hướng đến thi thể của Tử Hà niệm một câu A di đà Phật rồi giục: "Mau đi thôi!" Nói rồi thi triển khinh công, lao vút lên trên núi.

Nhất Linh bám sát theo sau. Đến bên cạnh xe, cậu nói: "Tiên tử tỉ tỉ, hay là chúng ta vẫn ngồi xe đi." Rồi nói với hán tử kia: "Đánh xe!"

Hàn Nguyệt Thanh khựng lại lúng túng: "Ngươi..."

Nhất Linh thản nhiên: "Thanh Long hội rất nhiều người biết ta. Nếu ta đánh xe, mục tiêu sẽ quá rõ ràng."

Lúc nào Nhất Linh cũng có lý, Hàn Nguyệt Thanh không thể phản đối, đành cùng lên xe, nhưng rồi nàng bỗng như nhớ ra một chuyện gì đó, bất ngờ đưa tay điểm vào mạch môn của cậu.

Nhất Linh có thể cùng ngồi một xe với Hàn Nguyệt Thanh, khoảng cách gần gũi có thể nghe thấy hơi thở, thần hồn sớm đã đi đảo, đâu còn nghĩ đến Hàn Nguyệt Thanh sẽ đột nhiên ra tay đối phó mình nên hoàn toàn không chút phòng bị.

Đại huyệt nhất thời bị khống chế, cậu kinh hãi nói: "Tiên tử tỉ tỉ, thế này là..."

Hàn Nguyệt Thanh mặt lạnh tanh, quát lớn: "Ngươi nói thật đi, có phải ngươi sai khiến thuộc hạ cũ của Thiên Long ngầm giở trò, muốn đối phó Hiệp Nghĩa Đạo không?"

"Oan uổng quá!" Nhất Linh thốt lên: "Có phải là thuộc hạ cũ của Thiên Long không ta không biết, nhưng dù gì cũng không phải là do ta sai khiến.

Tỉ thử nghĩ xem, nếu là do ta sai khiến, ở Thanh Ngưu quan tỉ tỉ đã rơi vào tay ta. Nếu ta ráp tâm, chỉ e lúc này tỉ tỉ đã là người của ta rồi, hà tất phải mất công theo tỉ tỉ chạy đông chạy tây thế này?"

Lời Nhất Linh thật trắng trợn, song lại không thể phản bác. Hàn Nguyệt Thanh mặt đỏ bừng lên, vội buông tay lạnh lùng: "Cất cái ý nghĩ xấu ấy của ngươi lại!"

Nhất Linh đảo mắt qua khuôn mặt trắng như ngọc của Hàn Nguyệt Thanh, nghĩ thầm: "Tiên tử tỉ tỉ, chuyện này thì xin lỗi nhé! Ta tuy không dám thất lễ với tỉ, nhưng cả đời này, dù có phải trả giá thế nào ta cũng nhất định phải lấy được tỉ." Nghĩ đến một ngày nào đó nếu lấy được Hàn Nguyệt Thanh, cũng ngồi trên một xe ngựa, có thể trêu đùa bỡn cợt, thân mật ân ái, bất giác thần chí bay bổng lên chín tầng mây.

Nghĩ một lúc, Nhất Linh nói với Hàn Nguyệt Thanh: "Nghi ngờ của tỉ tỉ thật không phải vô lý. Có thể cùng lúc ra tay với ngũ đại môn phái, ngoài thuộc hạ cũ của Thiên Long ra, quả thật không thể nghĩ ra trên giang hồ còn bang hội nào có được thực lực như thế!"

Hàn Nguyệt Thanh ưu tư: "Đúng vậy! Đoạn nhìn Nhất Linh dò hỏi: "Liệu có phải là thuộc hạ cũ của Thiên Long, tức giận Hiệp Nghĩa Đạo đối phó với ngươi bèn giấu người ra tay với ngũ đại phái không?"

"Có lẽ không phải, như thế này đi..." Nhất Linh đề nghị: "Ta dùng bồ câu đưa thư, hỏi Tiểu Hà một chút. Tiểu Hà sẽ không giấu ta đâu."

Hàn Nguyệt Thanh mừng rỡ: "Vậy thì tốt quá!"

Nhất Linh thò đầu ra ngoài, nói với hán tử đánh xe: "Phát tín hiệu, gọi người phụ trách phân đà đến gặp ta."

Hán tử kia phát tín hiệu, xe ngựa vẫn cứ thế tiến về phía trước. Sau chừng nửa tuần hương, có mấy con ngựa phi đến. Nhất Linh vén rèm cửa xe, mấy hán tử ngoãie thấy Nhất Linh lập tức vòng tay hành lễ, một người trong số

đó nói: "Đệ tử Từ Tâm Cương, tham kiến Minh chủ."
Nhất Linh chau mày: "Sao không hành lễ với Hàn cô nương?" Từ Tâm Cương mấy người vội vàng hành lễ với Hàn Nguyệt Thanh, đồng thanh nói: "Tham kiến cô nương!" Mắt thấy dung sắc của Hàn Nguyệt Thanh, người nào người ấy cúi gằm mặt xuống, hai đệ tử trẻ tuổi thậm chí cả người còn đỏ lên như phát sốt.
Hàn Nguyệt Thanh cũng cảm thấy khó xử, trong bụng thầm trách Nhất Linh lắm chuyện, đành vòng tay đáp lễ: "Không dám!"
Nhất Linh ra lệnh: "Dùng bồ câu đưa thư cho Tân đường chủ, bảo ông ta hỏi tam phu nhân Vạn Tiểu Hà của ta xem có phải thuộc hạ cũ của Thiên Long giấu ta, còn một lực lượng hùng mạnh nữa đang đối phó với ngũ đại phái hay không?"
Từ Tâm Cương mấy người phụng mệnh rời đi. Đến buổi chiều thì có hồi thư, trên thư là tên của Vạn Tiểu Hà, Thuỷ Liên Nhu và Kim Phụng Kiều, ngoài việc nói Nhân, Địa lưỡng đàn không giấu Nhất Linh đối phó với ngũ đại phái ra, còn lại toàn là những lời lẽ nhớ nhung nũng nịu.
Nhất Linh để tỏ rõ Thiên Long không nhúng tay vào kiếp nạn của ngũ đại phái, liền đưa bức thư cho Hàn Nguyệt Thanh xem trước. Hàn Nguyệt Thanh đọc xong không khỏi đỏ bừng mặt, tim tự nhiên đập mạnh. Nhất Linh lòng dạ bồn chồn, chỉ muốn bày tỏ mấy câu với Hàn Nguyệt Thanh, hoặc có thể hàm hồ vài câu trêu trọc nàng, nhưng rốt cuộc vẫn khiếp sợ không dám mở miệng.
Xe đi gần một ngày thì đến Phục Ngưu Sơn, lần này Nhất Linh đã tỏ ra tinh tường hơn, sớm đã sai người do thám tình hình hạ viện Bạch Y Am của phái Nga Mi ở chân núi.
Tin tức hồi báo: Hai ngày trước, ở Bạch Y Am đã xảy ra một trận chiến thảm khốc, đệ tử Nga Mi toàn quân tuyệt diệt, ngay cả trưởng môn nhân

Pháp Tính thiền ni cũng bị người ta bắt đi.

Hàn Nguyệt Thanh nghe tin, hoa dung thất sắc, song vẫn còn chút không tin, vội vàng đến Bạch Y Am. Trong am đúng là cảnh tượng hoang tàn, còn la liệt xác chết ni cô.

Hàn Nguyệt Thanh lòng như lửa đốt, vừa lo lắng cho sự sống chết của Pháp Tinh thiền ni, đồng thời cũng thấp thỏm về sự an nguy của Tử Long chân nhân, Thiên Phong Tử mấy người, nên chỉ muốn nhanh chóng lên đường tiếp viện.

Nhất Linh ngăn nàng lại: "Thực lực của Phi Long giáo này quả nhiên thần bí ghê gớm, chỉ e Tử Long chân nhân mấy người đã lành ít dữ nhiều. Tỉ tỉ đi bây giờ cũng đã muộn, chi bằng để ta sai người thám thính một chút, dùng bồ câu truyền thư cũng nhanh hơn."

Hàn Nguyệt Thanh chỉ còn cách nghe theo, Nhất Linh bèn sai người truyền thư, lệnh cho đường khẩu địa phương điều tra tình hình ngũ đại môn phái.

Tin tức lần lượt truyền về, đúng như Nhất Linh đoán liệu, Thiên Phong Tử, Tử Long chân nhân, Cực Hỏa chân nhân đều bị người bắt đi, hồi âm từ Thiếu Lâm lại nói Ngộ Bản thiền sư vãn chưa trở về.

Lạc Dương cách Tung Sơn không xa, với công lực của Ngộ Bản thiền sư, nhiều nhất chỉ cần hai canh giờ là đến, vậy mà đã nhiều ngày rồi thiền sư vẫn biệt tăm biệt tích, hẳn là cũng giống như Tử Long chân nhân mấy người, giữa đường bị đich bắt đi rồi.

Nhận được hung tin, sắc mặt Hàn Nguyệt Thanh nhất thời tái mét, nước mắt giàn rụa, lẩm bẩm: "Phải làm sao đây, phải làm sao đây!"

Nhất Linh làm sao chịu nổi khi thấy người ngọc đau lòng, tim cậu cũng đau thắt lên, nộ hỏa bốc cao. Bèn hạ lệnh, huy động toàn bộ đệ tử Thiết Huyết Minh điều tra gốc rễ của Phi Thiên giáo và tung tích của ngũ đại trưởng môn, đồng thời cũng không quên truyền thư về Lạc Dương, yêu cầu Vạn gia

ngũ lão và Kim, Thủy, Vạn ba nàng phải hết sức cẩn thận.
Ngũ đại trưởng môn bị bắt đi không phải chuyện gì ghê gớm, nhưng nếu làm hại đến ba ái thê thì lòng Nhất Linh quả thật đua mà chết mất.
Trung Nguyên là địa bàn của Thiết Huyết Minh, mười vạn đệ tử vào cuộc lập tức thấy ngay kết quả, đến ngày thứ ba đã có tin truyền về: Vùng Thương Lạc sơn có nhân vật võ lâm thần bí hoạt động, số lượng rất đông.
Thương Lạc sơn cách Trung Nghĩa cốc ở Hán Trung không xa, gần như có thể coi là cửa gõ tổng dinh của Thiết Huyết Minh. Nhất Linh nổi giận đùng đùng, truyền lệnh nghiêm ngặt canh phòng, rồi cùng Hàn Nguyệt Thanh hỏa tốc lên đường.
Qua Đơn Giang đến Thương Lạc trấn, thủ hạ Thiết Huyết Minh cấp báo, thế lực thần bí ấy đã ngang nhiên chiếm cứ Thương Lạc trấn, nhân số chừng mấy nghìn người.
Nhất Linh nổi giận hét lên: "Được lắm! Dám điều võ trước cửa nhà ta!"
Đoạn nói với Hàn Nguyệt Thanh: "Tỉ tỉ, chúng ta xông vào, xem rốt cuộc đam yêu ma quỷ quái nào đang làm loạn!
Hàn Nguyệt Thanh phấn chân nghe theo, một là vì nàng đang nóng ruột, hai cũng vì cao nhân thì lớn mật, tuy biết rõ Phi Thiên giáo đã làm cùng lúc ra tay đối phó với nàng và ngũ đại trưởng môn, lực lượng tuyệt đối không thể coi thường, song nàng cũng không mảy may sợ hãi.
Nhất Linh thì lại càng không sợ gì, Thiên Long và Âm Ma hợp chung một thể, còn thứ gì trên đời doạ khiếp được đây?
Đến cửa trấn, vừa đưa mắt đã thấy Lý Thanh Long dẫn Lưu Sương ba người đứng đó, đồng loạt khom mình. Lý Thanh Long giọng thập phần khách sáo: "Lý mỗ nghênh đón hai vị Minh chủ!"
Nhất Linh nghiêng mặt liếc nhìn lão ta, nhăn mặt: "Long đầu nhà ngươi đang giở trò quỷ gì vậy? Chỉ hai tháng đã lại ngửa tay muốn đánh nhau với

ta hả?"

Lý Thanh Long hốt hoảng lắc đầu: "Không dám, không dám! Minh chủ thiên phú kỳ tài, hai tháng trước Lý Thanh Long đã thua tâm phục khẩu phục, tuyệt đối không dám ra tay nữa." Rồi lánh sang một bên nói: "Mời Minh chủ và Hàn Minh chủ vào trong, giáo chủ cung nghênh hai vị đại giá."

Nhất Linh hừm lên một tiếng, nói: "Không ngờ hai tháng không gặp, Long đầu của chúng ta lại thành biết điều như thế. Nói xem, tên quỷ giáo chủ trên đầu ngươi là thần thánh phương nào?"

Lý Thanh Long mặt đỏ lên: "Minh chủ vào trong tất sẽ biết!"

Nhất Linh lại hừm lên một tiếng, cùng với Hàn Nguyệt Thanh đi vào trong trấn. Hai bên dọc đường rải rác có mấy hán tử tráng kiệt tay cầm đao đứng nghiêm trang, nhìn cách ăn mặc kỳ lạ có vẻ không giống với trang phục Trung thổ.

Nhất Linh không nhịn được cười: "Lý Thanh Long thật chẳng ra làm sao, người mà hắn đầu quân xem ra là một dị dân còn chưa hết hoang dã đó."

Hàn Nguyệt Thanh khẽ gật đầu nói với Nhất Linh: "Tên Lý Thanh Long kia hình như có chút khiếp sợ ngươi?"

Nhất Linh mỉm cười: "Lẽ nào tỉ tỉ chưa nghe nói chuyện hai tháng trước, ta lần đầu tiên ra khỏi lều cỏ, thống lãnh huynh đệ Thiết Huyết Minh đại chiến Thanh Long, Quần Anh lưỡng hội, tiêu diệt đến ba bốn vạn người của hai hội, đánh cho Lý Thanh Long, Lục Cửu Châu ngoan ngoãn dâng con gái cầu hòa?"

Hàn Nguyệt Thanh lắc đầu: "Hai tháng trước ta còn chưa xuất quan!" Rồi ngạc nhiên nói: "Nhưng còn hai con gái của họ đâu? Với... tính của ngươi, sao ngươi chịu tha cho họ?"

Nhất Linh vẻ khó xử, xoa đầu cười hì hì: "Thật ngại quá, hai tháng trước ta vẫn còn là một tiểu hòa thượng từ bi thành khẩn, cũng như sư huynh của tỉ

vậy."

Hàn Nguyệt Thanh bật cười: "Là sư đệ chứ! Người nhỏ hơn ta, sao có thể là sư huynh được!"

Đây là lần đầu tiên Hàn Nguyệt Thanh nở nụ cười thực sự với Nhất Linh, Nhất Linh vừa thấy, hồn phách lập tức bay lên chín tầng mây.

Hàn Nguyệt Thanh thấy thần sắc Nhất Linh, bất giác mặt cũng đỏ bừng lên, trong lòng kinh hãi: "Ta làm sao vậy, sao lại có thể nói với hắn những lời như thế?"

Câu nói của Hàn Nguyệt Thanh nghe không có gì khác thường, nhưng kỳ thực đã là một bước đại biến trong tâm trí của nàng. Đây là lần đầu tiên trong đời này bộc lộ vẻ nữ nhi thân mật tự nhiên, nhưng chuyện này sao có thể được?

Trừ phi Phương Kiếm Thi sống lại, hoặc giả tìm được chứng cứ thực sự chứng minh Phương Kiếm Thi đúng thật là không phải do Nhất Linh giết, bằng không Nhất Linh và nàng vĩnh viễn sẽ là nước lửa bất tương dung.

Hàn Nguyệt Thanh thầm trách bản thân không kềm chế, mặt lạnh lùng nói với Nhất Linh: "Này, ta nói, lần sau ngươi tốt nhất gọi ta là Hàn cô nương, đừng có tỉ tỉ muội muội gọi bừa như thế nữa."

Nhất Linh vừa mừng được chút lại hốt hoảng ngay: "Vì sao vậy?"

Hàn Nguyệt Thanh lạnh mặt, nói: "Không vì sao cả, như thế không tốt, sẽ khiến người ta hiểu lầm."

"Nhưng nếu gọi tỉ tỉ là Hàn cô nương, chẳng phải quá xa lạ sao?" Nhất Linh dài mặt ra.

Hàn Nguyệt Thanh biết, tên vô lại này đã quấn lấy mình thì không chỉ đánh chửi không sợ, mà chỉ cần có chút khoảng trống là hắn sẽ được thể lấn tới lập tức. Khi nãy đã để lộ ra sơ hở, lần này tuyệt đối không thể để hắn được thể, càng không thể hàm hồ với hắn, bằng không hắn càng quấn càng chặt

mất. Thế là nàng lại càng nghiêm mặt, bước đi nhanh hơn, không thèm để ý đến Nhất Linh.

Nhất Linh đã được khích lệ, đâu chịu bỏ qua, liền bám sát theo sau, mặt dài ra cười: "Đừng có như vậy mà, ta gọi tỉ là Hàn tỉ vậy. Có điều gọi như vậy nghe có vẻ gượng gạo thế nào ấy."

Hàn Nguyệt Thanh không thèm để ý đến cậu.

"Hay như thế này đi, ta gọi tỉ tỉ là Nguyệt tỉ, cũng giống như Liên tỉ, Phụng tỉ vậy!" Nhất Linh mặt mày hớn hở reo lên.

Như thế là sao? giống như mấy phu nhân của hắn sao, vậy chẳng phải ta cũng đã trở thành thê tử của hắn à?

Trong lòng Hàn Nguyệt Thanh vừa tức vừa hận, nhưng lại không thể làm gì, đánh không được, chửi thì cười hì hì, còn có thể làm gì nữa đây?

Phía trước chợt thấy mấy người đang đứng, Nhất Linh nhìn về phía ấy, ngạc nhiên thốt lên: "Lục hội chủ!"

Đưng ở phía đối diện đúng là Lục Cửu Châu và ba đường chủ của Tập Anh, Chiêu Hiền và Nạp Tài tam đường!

Ngũ hội pháp của Thanh Long hội đã bị hỏa trận của Nhất Linh thiêu thành tro bụi, ngũ ưng của Quần Anh hội thì bị Thiên Long đại trận của cậu nghiền thành thịt xay. Thực lực của hai hội vẫn là tương đương, chỉ còn mấy người là có máu mặt.

Lục Cửu Châu dẫn Lăng Anh ba người vòng tay khom mình: "Lục Cửu Châu cung nghênh hai vị Minh chủ!" Giọng điệu chẳng khác gì so với Lý Thanh Long.

Nhất Linh ngạc nhiên: "Lục hội chủ, ông không giống như Lý Thanh Long, cũng làm nô tài cho người khác đấy chứ?"

Lục Cửu Châu mặt đỏ bừng lên, trong mắt ba phần nộ ý, bảy phần bất lực, rốt cuộc vẫn cúi đầu lễ phép: "Hai vị Minh chủ, xin mời, giáo chủ bổn giáo

đã chờ lâu rồi."
Nhất Linh chằm chằm nhìn vào mặt Lục Cửu Châu, không tức giận mà lại cười ha hả: "Thằng chết tiệt này từ đâu chui ra vậy, lại có thể bắt cả Lý Thanh Long lẫn Lục Cửu Châu làm chân chạy cho hắn! Hừm, ta quả thật đang rất muốn xem." Rồi nói với Hàn Nguyệt Thanh: "Nguyệt tỉ, mời!" Rảo bước đi lên trước.
Trên giang hồ hiện nay, bất luận gọi được một mình Lý Thanh Long hày Lục Cửu Châu ra đều đã đủ khiến người ta mất mặt, huống hồ lại sai khiến cùng một lúc được cả hai người! Nhưng với Nhất Linh, càng khó ljai càng thêm hứng thú, chỉ có Hàn Nguyệt Thanh là sắc mặt bắt đầu lo âu.
Thực ra nàng chưa từng gặp Lý Thanh Long hay Lục Cửu Châu, nhưng hai bá chủ của Hắc đạo giang hồ, Hàn Nguyệt Thanh đã thường xuyên nghe nói. Hai đại cao thủ này trong tay có đến hai phần ba thiên hạ, vậy mà bây giờ đều đầu quân làm thủ hạ của Phi Thiên giáo, bảo nàng làm sao không lo cho được! Nhưng lo hơn là không biết phía trước còn có những nhân vật nào?
Lại qua một ngã đường, Hồng Y lão tổ dẫn Ô Lâm, Ô Phong và Ô Tuyết ba đệ tử khom mình nghênh đón: "Hồng Y lão tổ của Đại Tuyết Sơn cung nghênh hai vị Minh chủ!"
Lần này đến cả Nhất Linh cũng phải giật mình, thầm nhủ: "Thật khó tin, Hồng Y lão tổ cũng là hảo thủ hiếm có trên đời, vậy mà phải làm chó săn cho hắn, tên khốn nạn này rốt cuộc là ai?" Tuy giật mình, song vẫn không hề sợ hãi, trái lại hào khí trong lòng càng bốc cao vạn trượng, cười ha hả ngửa mặt bước đi, vẻ hùng khí thật chẳng khác nào một con hùng sư đang ngạo thị trời đất.
Hàn Nguyệt Thanh lập tức cảm thấy khí thế bức người, liếc mắt nhìn Nhất Linh, tức thời không khỏi kinh ngạc, nghĩ thầm: "Chẳng trách cả Lý Thanh

Long, Lục Cửu Châu thấy hắn lại co đầu rụt cổ như vậy. Tên vô lại này quả nhiên có khả năng phi thường, hiện giờ đạo tiêu ma trưởng, hy vọng được hắn tương trợ, xoay chuyển càn khôn."

Nhất Linh nhận thấy ánh mắt của Hàn Nguyệt Thanh, liền quay đầu cười với nàng. Nụ cười này không giống chút nào với kiểu cười vô lại lén lút của Tình Ma khi trước, mà đó là hùng tiếu của Thiên Long, là cái cười nghiêng trời lệch đất.

Hàn Nguyệt Thanh nhận được khích lệ, thiền công vô thượng trọng lòng trổi dậy, một luồng tuệ quang lập tức bao trùm toàn thân.

Nhất Linh ha hả: "Quảng hàn tiên tử, Đại Ngu cao đồ, quả nhiên thiên hạ vô song!" Trong tiếng cười dài, cả hai đi đến trước một ngôi nhà lớn. Phía trước cửa, hai hán tử đang khom mình xuống, thái dương huyệt cả hai đều cao dỏng, quả là những hảo thủ hàng đầu.

Hai hán tử đi trước dẫn đường đến trước cửa lớn thứ hai, lại có hai hán tử khác; đến tầng cửa thứ ba, cũng có hai hán tử cao lớn; đến tầng cửa thứ tư cũng hai hán tử đi ra nghênh đón. Cả tám người ngày đều mặc trang phục dị nhân, võ công xem ra đều thuộc hàng hảo thủ bậc nhất.

Tám người đến trước cửa một đại sảnh, đứng phân ra làm hai tốp, đồng loạt vòng tay nói: "Mời!"

Nhất Linh nghĩ: "Tên khốn này nhất định là ở trong sảnh rồi, dọc đường đều mượn da hổ làm cờ, khoa trương thanh thế, ta thật muốn xem rốt cuộc ngươi được bao nhiêu cân lượng!" Bèn cười với Hàn Nguyệt Thanh: "Nguyệt tỉ, tên giáo chủ thối này muốn làm gì? Bước ra đầu tiên là hai nhân vật, càng vào sâu thì lại càng chẳng ra làm sao."

Hàn Nguyệt Thanh biết Nhất Linh muốn đả kích tên giáo chủ kia, mỉm cười nói: "Phải đấy, cái kim trong bọc cũng phải lòi ra thôi!"

Hai người nhìn nhau mỉm cười, kề vai đi vào trong sảnh.

Sảnh đường thật rộng, phải đến mấy chục trượng vuông. Đối diện với cửa chính kê một chiếc ghế kim giao, bên trên vắt vẻo một thanh niên thân mặc hoàng bào, đầu quấn khăn vàng. Hai bên trái phải là hai chiếc ghế thái sư, hai lão già rau tóc bạc phơ đang ngồi, nhìn khí thế, võ công hẳn không kém gì Lý Thanh Long, Hồng Y lão tổ mấy người.
Nhất Linh, Hàn Nguyệt Thanh hai người tập trung quan sát gã trẻ tuổi kia. Kẻ đó còn rất trẻ, tướng mạo thông minh tuấn tú, nhưng vẻ hách dịch đã làm hỏng đi phong thái của hắn, khiến người ta nhìn vào chỉ sinh ra ác cảm.
Nhất Linh nhìn khuôn mặt có chút quen thuộc, bỗng chợt nhớ ra, thốt lên đầy ngạc nhiên: "Ngươi là Thủ Tự Hùng?"

Linh thứu phi long

Dịch giả: Tiêu Dao Tử

Chương 37

Không sai, người đó chính là Thủ Tự Hùng.
Mấy tháng trước, tin tức Nhất Linh thống lĩnh Thiết Huyết Minh đánh bại lưỡng hội đã nhanh chóng truyền đến Đại Tuyết Sơn. Thủ Tự Hùng vừa kinh vừa sợ, lập tức xuống núi trở về Trung Nghĩa cốc. Đến dưới tường thành Trung Nghĩa, Thủ Tự Hùng ra lệnh mở cổng, nào ngờ không những đệ tử canh cổng không mở cửa, mấy đàn chủ được báo còn chạy ra mắng hắn một trận thậm tệ. Thủ Tự Hùng vừa xấu hổ vừa căm phẫn, chỉ còn cách trở lại Đại Tuyết Sơn.

Vừa khéo dịp Hồng Y lão tổ xuất quan, Thủ Tự Hùng khua môi múa mép mời sư tổ xuống núi giúp hắn đòi lại ngôi minh chủ, không ngờ Hồng Y lão tổ khinh hắn vô năng, lại chửi mắng hắn một trận rồi đuổi ra khỏi Tuyết Sơn phái.

Thủ Tự Hùng xuống núi, nhìn khắp thiên hạ không có lấy một chỗ dung thân, oán hận trong lòng càng lúc càng tăng. Đúng vào lúc đó, hắn gặp được một lão đạo tên là Nguyên Linh Tử.

Nguyên Linh Tử là một trong những cự ma cùng thời Thiên Long, võ công tuy không thể sánh được Thiên Long, Âm Ma nhưng cũng thuộc hàng tuyệt đại cao thủ. Đặc biệt Lưỡng Nghi chân khí và Lưỡng Nghi kiếm pháp do lão sáng tạo, chuyên về hòa hợp âm dương, có thể coi là tuyệt học hãn thế. Biết hoàn cảnh Thủ Tự Hùng, Nguyên Linh Tử không ngờ lại tỏ ra hết sức vui mừng, nhận hắn là đệ tử, truyền cho Lưỡng Nghi chân khí và Lưỡng Nghi kiếm pháp, còn giúp hắn đả thông nhâm đốc lưỡng mạch khiến công lực hắn tiến bộ vượt bậc. Sau đó Nguyên Linh Tử lệnh cho Thử Tự Hùng đến vùng Miêu Cương, tìm cách kết giao với một người trẻ tuổi tên gọi Ô Đại Bằng.

Vì sao Nguyên Linh Tử muốn Thủ Tự Hùng kết giao với Ô Đại Bằng? Thì ra tại Miêu Cương có một tộc người gọi là Ô Sà tộc, tộc trưởng Ô Luân chỉ có một con gái tên gọi Ô Bách Linh, mà Ô Đại Bằng lại chính là người trong lòng của Ô Bách Linh. Ô Luân mê võ đến cuồng, đã dùng rất nhiều vàng bạc mời hai người Hán là Đồng Mãnh và Miêu Bách Âm làm quốc sư để truyền thụ võ nghệ cho cả Ô Sà tộc.

Đồng Mãnh và Miêu Bách Âm ở lại Miêu Cương đến mấy chục năm nên võ lâm Trung Nguyên phần nhiều không biết đến họ. Kỳ thực hai người này đều thân mang tuyệt kỹ, võ công đã đạt đến cảnh giới trên mức cao thủ hàng đầu, không hề thua kém gì Lý Thanh Long hay Hồng Y lão tổ. Hai người đã

đào tạo cho Ô Luân tám đặc cấp dũng sĩ, hiệu xưng bát đại tướng của Ô Sà tộc. Ngoài tám người này ra, Ô Sà tộc còn ba nghìn dũng sĩ, thảy đều tinh thông võ nghệ.

Một lực lượng hùng mạnh như vậy quả là có thể khuynh đảo võ lâm.

Nguyên Linh Tử muốn Tử Thự Hùng kết giao với Ô Đại Bằng, chính là muốn cho hắn tìm cách thay thế vị trí của người này, đoạt lấy Ô Bách Linh, khống chế Ô Sà tộc, tạo nền tảng cho việc tranh đoạt thiên hạ sau này.

Thủ Tự Hùng lĩnh mệnh, đầu tiên chính là trở lại Đại Tuyết Sơn, dùng độc dược khống chế Hồng Y lão tổ và sư phụ Ô Lâm, sư bá Ô Phong và sư thúc Ô Tuyết. Sau đó hắn xuống núi tìm đến Thanh Long Hội, xuất kỳ bất ý ra tay. Với võ công thượng thừa, hắn dễ dàng chiếm đoạt được Lý Ngọc Châu, lại khống chế Lý Thanh Long bằng dược độc, rồi cũng dùng thủ đoạn tương tự đầu độc Lục Cửu Châu và cưỡng đoạt Lục Từ Anh.

Không ai tưởng tượng võ công Thủ Tự Hùng lại cao minh đến thế nên hắn ra tay lần nào cũng thành công. Thực lực trong tay Thủ Tự Hùng giờ đây đúng là hùng hậu chưa từng có, dã tâm cũng không ngừng lớn dần, bày ra mưu kế một mẻ bắt sống cả ngũ đại trưởng môn, tìm cách dụ cả Nhất Linh và Hàn Nguyệt Thanh vào bẫy.

Thủ Tự Hùng khát khao bắt sống Nhất Linh, sĩ nhục giày vò cậu cho hả cơn giận, chiếm đoạt Hàn Nguyệt Thanh để thống nhất Hắc Bạch lưỡng đạo.

Mùng hai tháng hai năm tới hắn sẽ tham dự Thái Sơn đại hội với thực lực hùng mạnh chưa từng có, từ đó có thể nhất phi đăng thiên, trở thành chủ võ lâm.

Cái tên Phi Thiên giáo cũng bắt nguồn từ đó!

Nhất Linh nhận ra Thủ Tự Hùng, nhưng người mà Thủ Tự Hùng nhìn thấy trước tiên chính là Hàn Nguyệt Thanh.

Dung nhan hình vóc trời sinh, dưới sự bao bọc của thần công Phật môn,

càng tạo nên một vẻ đẹp không thể nào so sánh. Miễn cưỡng hình dung, chỉ có thể ví như vầng trăng lóng lánh đột nhiên hiện lên giữa mặt biển bao la, dù có là ai, khi trông thấy cũng không khỏi bị hấp dẫn đến ngây người.
Thủ Tự Hùng hận Nhất Linh thấu xương, trong bụng vốn nghĩ ra trăm phương ngàn kế để trấn áp và sỉ nhục cậu. Vốn định rằng khi Nhất Linh bước vào cửa, hắn sẽ lập tức chằm chằm nhìn vào cậu để thấy vẻ kinh hãi, sợ sệt và hối hận của Nhất Linh khi phát hiện ra nhân vật thần bí có thể lực khiếp người này lại chính là đại oan gia khi xưa. Thế nhưng vừa nhìn thấy Hàn Nguyệt Thanh, mọi ý nghĩ trong đầu bay đi đâu mất, ánh mắt của hắn chỉ còn biết dán vào khuôn mặt nàng, chẳng khác nào cây kim bị đá nam châm hút chặt.
Mãi cho đến khi Nhất Linh ngạc nhiên thốt lên tên hắn, Thủ Tự Hùng mới giật mình sực tỉnh.
Cặp mắt sáng quắc của Thủ Tự Hùng chằm chằm nhìn vào Nhất Linh, giọng hằn học đến lạc đi: "Tên tặc trọc đầu Nhất Linh kia, ngươi không ngờ tới phải không?"
Nhất Linh quả là không ngờ đến, lắc đầu nói: "Đúng là không ngờ thật!
Trên mặt cậu đúng là thoáng chút kinh ngạc, song tuyệt đối không có vẻ gì sợ hãi hay hối hận.
Trong trí tưởng tượng của Thủ Tự Hùng, hắn tin rằng khi nhìn thấy hắn, Nhất Linh sẽ lập tức khóc lên mà quỳ xuống, kể lể những sai lầm ngày trước rồi cầu xin tha mạng.
Đáng tiếc, sự thể diễn ra không hề như hắn mong đợi. Khi Thiên Long hay Âm Ma trong cơ thể Nhất Linh chưa tỉnh, với bản tính thuần hậu bẩm sinh, có thể cậu sẽ vì áy náy mà hành lễ trước mặt Thủ Tự Hùng. Nhưng giờ đây cả hai đại ma đầu này đã thức giấc, e rằng đến cả Ngọc Hoàng thượng đế cũng không thể bắt Nhất Linh phải cúi mình được.

Thủ Tự Hùng tái cả người vì thất vọng lẫn giận dữ, thét lớn: "Tặc trọc đầu kia, ngươi lấy tên ta, mạo nhận thân phận ta, chiếm đoạt Thiết Huyết Minh của ta, làm cho ta phải chịu không biết bao nhiêu khổ nhục, mối thù này bảo ta phải tính như thế nào cho hết bây giờ?"

Nhìn bộ dạng hung hăng điên cuồng của Thủ Tự Hùng, Nhất Linh lại không mảy may động dung. Đầu tiên đúng là còn một chút áy náy, nhưng lúc này thì cậu thật sự đã nổi giận, nhếch mép khinh bỉ: "Hạng tham sống sợ chết như ngươi, chỉ biết hại người lợi mình. Đổi ta là ngươi, ta sớm đã mua một miếng đậu phụ đập vào đầu mà chết quách đi rồi, lại còn ở đó mà mở miệng mắng người. Thật không biết liêm sỉ là gì!"

Thủ Tự Hùng run bắn cả người, hầm hừ: "Vương Nhất Linh!" Tư thế chẳng khác gì một con sói chuẩn bị vô mồi.

"Nội tổ của ngươi đây, gọi ta ra làm gì?" Nhất Linh thản nhiên một hỏi một đáp, nhất quyết không chịu kém nửa ly.

Thủ Tự Hùng hai mắt như phun ra lửa, mặt đỏ bừng ra, hai tay miết vào thành ghế ken két, song hắn đã nhìn được không xông lên.

Cho đến lúc ấy, Thủ Tự Hùng vẫn cho rằng dù ngang ngược thế nào đi nữa, Nhất Linh cũng đã trở thành chuột dưới vuốt mèo. Con mèo Thủ Tự Hùng nhất định phải giày vò con chuột Nhất Linh cho thỏa thích mới có thể rửa được mối hận ngày trước. Chính vì thế, tuy tức đến điên người, nhưng hắn đã nhịn được, trong lòng không ngừng tự nhủ mình: "Không được manh động, ta không muốn hắn chết nhanh như vậy. Hắn phải quỳ trước mặt ta van xin tha mạng liếm móng chân ta!"

Thủ Tự Hùng đột nhiên cười lên ha hả: "Vương Nhất Linh, tên tặc đầu trọc nhà ngươi có lẽ chưa biết hết sự lợi hại của ta. Ngươi mạo danh ta, chiếm ngôi vị của ta. Nếu ta giết ngươi nhanh chóng như vậy, chẳng phải quá dễ dàng cho ngươi sao? Ngươi nhìn xem ai đây?" Đoạn khẽ vỗ tay ra hiệu.

Từ sau bức bình phong, hai nữ nhân cúi đầu bước ra.

0O0

Nhất Linh kinh ngạc thốt lên: "Anh tỉ, Ngọc Châu!"

Hai người ấy đúng là Lục Từ Anh và Lý Ngọc Châu. Cả hai nàng đều không đáp lại, cứ thế đi đến trước mặt Thủ Tự Hùng, mỗi người một bên ngồi xuống bên cạnh hắn. Thủ Tự Hùng dang tay ra ôm lấy eo thon, kéo cả hai vào lòng.

Nhất Linh quả thật đã mất hết tự chủ, lắp bắp: "Anh tỉ, Ngọc Châu, hai người thế này..."

Thủ Tự Hùng nhìn ánh mắt ngơ ngác của Nhất Linh, trong lòng sảng khoái vô cùng, cười lên ha hả: "Vương Nhất Linh, hai người này ngươi đều nhận ra chứ? Họ đều đã từng yêu ngươi, cũng đều muốn gả cho ngươi, ngươi cũng đã từng yêu họ phải không? Nhưng ta nói cho người biết, bây giờ họ đều đã là nữ nhân của ta rồi, ngày nào cũng bị ta lột váy áo đè xuống, làm cho kêu la thảm thiết, ha ha ha..."

Nhất Linh trong lòng đau đớn lẫn phẫn nộ, chỉ thẳng vào Thủ Tự Hùng hét lớn: "Thủ Tự Hùng, ngươi đúng là không bằng loài cầm thú, có bản lĩnh thì đối phó ta đây, bắt nạt phụ nữ gọi gì là anh hùng!"

"Đau lòng rồi chứ gì? Ha ha ha!" Thủ Tự Hùng càng đắc ý cười lớn: "Tên đầu trọc Nhất Linh kia, ta nói cho ngươi biết, đây chính là sự trả thù của ta đối với ngươi. Dám chiếm đoạt ngôi vị của ta, làm nhục tên tuổi ta, một đao đoạt mạng quả thật là quá dễ dàng cho ngươi. Ta muốn ngươi cũng phải thân bại danh liệt, phải đau khổ rơi lệ, phải mất tất cả những gì ngươi có cho ta. Hai nữ nhân này đã thuộc về Thủ mỗ, ta biết ở Lạc Dương ngươi còn ba ái thê nữa, cả ba người đó ta cũng phải cướp về mà đùa giỡn trước mặt ngươi. Còn mỹ nhân Hàn Nguyệt Thanh này, ngươi yêu cô ta ghê gớm, ta đã biết từ lâu. Lát nữa ở trước mặt ngươi, ta sẽ khống chế ả, lột trần ả ra

giỡn chơi cho ngươi xem..."
"A!" Nhất Linh thét một tiếng như trời long đất lở, điên cuồng xông về phía Thủ Tự Hùng. Kế thừa toàn bộ võ công của Thiên Long và Song Ma, thân thủ cậu đã đạt đến cảnh giới không thể tưởng tượng nổ, thêm vào sự tức giận, sức mạnh lại càng ghê người.
Hai ngón chân cái khẽ nhún, thân người tức khắc đã đến trước mặt Thủ Tự Hùng, vung tay chụp thẳng xuống.
Thủ Tự Hùng đang muốn thưởng thức sự tức giận của Nhất Linh, nghe cậu hét mà trong lòng khoái trá, mắt chằm chằm nhìn vào đối thủ, song không ngờ thân thủ Nhất Linh lại nhanh đến vậy, chưa kịp chớp mắt, tay của Nhất Linh đã cách đỉnh đầu hắn chưa đầy hai thốn.
Tử kỳ đã lớn vởn trước mặt họ Thủ, nhưng võ công hắn giờ đây cũng đã đến trình độ tuyệt đại cao thủ, lập tức dang rộng hai vai, hai tay đang ôm Lục Từ Anh và Lý Ngọc Châu vung ra, đẩy hai nữ nhân về phía Nhất Linh đỡ đòn, mũi bàn chây khẽ điểm, cả người lẫn ghế lùi mạnh lại sau.
Hai thân hình của Lục Từ Anh và Lý Ngọc Châu lao đến, Nhất Linh hết cách, đành thu chiêu ôm hai nàng vào trong lòng. Khi ấy, Miêu Bách Âm cùng Đồng Mãnh một phải một trái đồng thời công đến.
Nhất Linh ôm hai nữ nhân lùi lại, nhanh như cắt trở về vị trí ban đầu. Quyền cước của Đồng Mãnh, Miêu hai người tuy nhanh nhưng cũng không đánh trúng Nhất Linh, trái lại trở thành tấn công lẫn nhau. Cả hai hốt hoảng buông tay, cùng lùi lại một bước, trong lòng không khỏi kinh hãi về võ công cao cường của Nhất Linh.
Thủ Tự Hùng mới là kẻ bất ngờ nhất. Hắn đã từng hỏi kỹ Lý Thanh Long, Lục Cửu Châu hai người, biết Nhất Linh ngoài khả năng linh biến vạn đoan ra, võ công thực sự cũng không mạnh hơn bất kỳ ai trong số hai lão, nhưng sự thực trước mắt hóa ra hoàn toàn không phải như vậy.

Thủ Tự Hùng đứng chết trân, mắt chằm chằm nhìn vào Nhất Linh, trong lòng nghi ngờ, không biết là mình nhìn nhầm hay là hai lão hội chủ đã lừa hắn.

Nhất Linh xót xa nhìn hai nữ nhân trong lòng: "Anh tỉ, Ngọc Châu, là ta đã hại hai người rồi. Hai người có phải đã chịu sự khống chế gì đó của tên khốn kiếp kia, mau nói ra, ta sẽ hóa giải cho."

Thủ Tự Hùng ngửa mặt cười điên loạn, bỗng quát lên: "Đánh hắn cho ta!"

Lục Từ Anh, Lý Ngọc Châu lập tức tuân lệnh hành động, bốn chưởng tung ra công thẳng vào ngực Nhất Linh, hất bổng cả người cậu lên trời.

Nhất Linh hoàn toàn bị bất ngờ, mà cho dù có biết trước thì Tình Ma trong cậu cũng sẽ nhất thiết không phản kháng. Tình Ma lúc nào cũng tràn đầy tình si với mỹ nhân, nếu bản thân đã hại Lục, Lý hai người, vậy thì bị hai người ấy đánh, dù có thể tránh cũng sẽ không bao giờ tránh, vì thế bốn chưởng tung ra thảy đều trúng đích.

Nhất Linh không lo, nhưng Hàn Nguyệt Thanh lại sợ, vội lắc người lao vút lên không đỡ lấy Nhất Linh, hốt hoảng: "Ngươi không sao chứ? Ngươi có bị thương không?"

Nhất Linh chỉ nhìn Lục, Lý hai người, lẳng lặng lắc đầu, hai mắt tràn đầy vẻ thê lương, lẩm bẩm: "Anh tỉ, Ngọc Châu, vì sao, vì sao?" Nỗi đau bởi sự tuyệt tình của hai nữ nhân dường như đã khiến cậu quên hết mọi thứ, kẻ cả sống chết của bản thân mình.

Tình Ma cam tâm chịu đánh, nhưng Thiên Long, Âm Ma thì đâu có cái hứng thú ấy. Tình Ma hy vọng cắn răng nhận đòn là có thể bù đắp lại chút áy náy trong lòng, nhưng Thiên Long và Âm Ma thì không đời nào đem thân cho người khác trút giận. Lục, Lý hai nàng vừa ra chiêu, thần công hộ thể của hai đại ma đầu đã tự nhiên bao kín kinh mạch Nhất Linh, vì thế tuy nhìn bộ dạng bên ngoài của cậu thập phần thê thảm, song kỳ thực bên trong không

hề hấn gì, lại còn nhận được sự quan tâm của Hàn Nguyệt Thanh.
Lý Ngọc Châu là bị Thủ Tự Hùng cưỡng đoạt, Lục Từ Anh cũng không phải tình nguyện trao thân, nhưng hiện giờ thân thể đã thuộc về hắn, tính mạng cả nhà cũng nằm trong tay hắn, làm sao dám nửa lời kháng cự! Thế nhưng trong lòng hai nàng cũng vô cùng đau khổ, đứng như trời trồng nhìn Nhất Linh vẻ quan tâm hối hận.
Nhất Linh thấy vậy liền nở nụ cười với hai nàng. Thủ Tự Hùng lập tức nổi giận đùng đùng quát lớn: "Tất cả xông lên, bắt sống cả hai cho ta, không được để đứa nào thoát!"
"Bắt thử xem!" Nhất Linh giận dữ gầm vang, phi thân vượt qua Lục, Lý hai người, thoáng cái đã đến trên đỉnh đầu Thủ Tự Hùng. Cả Đồng Mãnh, Miêu Bách Âm cũng không kịp ra tay ngăn cản.
Nhất Linh nói được làm được, Thủ Tự Hùng vừa bị một vố nên sớm đã rút kiếm cầm tay, vung lên công vào hai tay đối thủ, thế kiếm nhanh như điện chớp.
Hai mắt Nhất Linh loé lên sắc lạnh, uy mãnh như ưng vương vô địch, ngón tay bật ra chuẩn xác điểm trên lưỡi kiếm, một tay kia vẫn không dừng lại vỗ đến trên đỉnh đầu Thủ Tự Hùng. Họ Thủ giật thót mình, hốt hoảng lùi lại, tả chưởng nghênh lên, dùng âm cản lực hóa giải một trảo của Nhất Linh.
Nhất Linh không ngờ Thủ Tự Hùng lại thông thuộc Lưỡng Nghi tâm pháp. Lúc hai bàn tay chạm nhau, tả thủ Thủ Tự Hùng tuyệt nhiên không sinh ra lực phản chấn mà đàn hồi như một quả cầu khí, đẩy người hắn bật nhanh lại phía sau.
Nhất Linh hận họ Thủ đã làm hại Lục, Lý hai nàng, lòng đã định dạy cho hắn một bài học nên quyết không dừng tay, thét một tiếng lạnh người, trảo thủ đột nhiên bùng phát nhằm mang tai Thủ Tự Hùng chộp tới.
Cái bạt tai ấy quả là ảo diệu, nằm ngoài dự liệu của tất cả chúng nhân cao

thủ. Theo quy luật thông thường, sau khi trảo lực bị hóa giải khi cả người đang ở trên không ngoài cách đáp xuống đất vận lực ra thì tuyệt đối không thể tiếp tục thế công được nữa, thế nhưng điều làm Thủ Tự Hùng không ngờ tới là cánh tay của Nhất Linh đột nhiên dài ra cả tấc, một chưởng đánh cho hắn tối tăm mặt mũi, lăn bật ra ngoài cả mấy trượng.

Đồng Mãnh, Miêu Bách Âm không kịp ngăn cản cái bặt tai của Nhất Linh, bây giờ mới lao theo hợp kích. Võ công hai người đó không phải tầm thường, Nhất Linh không thể truy theo Thủ Tự Hùng được nữa, vừa quay người lại thì quyền của Đồng Mãnh, chưởng của Miêu Bách Âm đã đánh đến trước mặt.

Nhất Linh tả thủ xuất quyền, hữu thủ vung chưởng. Quyền đấu quyền, chưởng chọi chưởng, vang lên một tiếng nổ rung trời. Đồng Mãnh, Miêu Bách Âm cùng loạng choạng lùi lại sau, song Nhất Linh vẫn không hề nhúc nhích.

Hai đại cao thủ hợp lực cũng không phải đối thủ của Nhất Linh, sự kinh hãi trong lòng quả là khó tưởng tượng nổi: "Võ công của thiếu niên này rốt cuộc là từ đâu ra vậy?"

Tam ma nhất thế, đã mạnh tay thì quyết không buông tha. Nhất Linh lao vút theo Đồng, Miêu như hình với bóng, hai tay lúc quyền lúc chưởng tấn công đồng thời cả hai người. Trong thời khắc cam go ấy, Nhất Linh vẫn không quên giữ bí mật của Thiên Long vì thế võ công xuất ra đều nửa chừng biến hóa, ảo diệu khôn lường, làm cho Đồng, Miêu hai người tối tăm mặt mũi, chỉ còn biết cố thủ bảo mạng.

Thủ Tự Hùng bị Nhất Linh giáng cho một bạt tai, càng tức tối đến điên cuồng, thế lăn vừa dừng lại đã nhảy vọt lên định xông tới, nhưng mắt thấy Nhất Linh tấn công Đồng, Miêu trong lòng họ Thủ càng không khỏi ớn lạnh, than thầm: "Tên tặc trọc này sao lại có võ công cao cường như vậy, ông trời

à, ông thật không công bằng!" Vừa chửi trời mắng đất, vừa kiếm thân hợp một, nhằm thẳng sau lưng Nhất Linh im lìm đâm tới.

Một kiếm của Thủ Tự Hùng vừa nhanh vừa chuẩn, ra tay lại không hề đánh tiếng. Thế nhưng sau lưng Nhất Linh như có thêm con mắt thứ ba, đúng lúc Thủ Tự Hùng tung người lao tới, Nhất Linh đang tiến về trước bỗng lùi lại. Cậu lùi, Đồng Miêu hai người cũng lùi, khoảng các hai bên mỗi lúc một rộng ra.

Nhất Linh lùi ba bốn bước rồi đột ngột quay người, mũi kiếm của Thủ Tự Hùng vừa khéo đâm đến trước ngực cậu. Hai tay Nhất Linh đã chờ sẵn trước mặt, song thủ chắp lại, kẹp chặt lấy mũi kiếm của Thủ Tự Hùng, động tác vừa gọn gàng vừa chuẩn xác phi thường, chẳng khác nào như Thủ Tự Hùng tự động đưa kiếm vào lòng bàn tay cậu vậy!

Thủ Tự Hùng giật mình, bảo kiếm kẹp trong tay đối thủ chẳng khác nào bị kẹp trong thiết bản, tiến cũng không được mà lui cũng không xong. Còn đang lúng túng chưa biết phải làm gì, chân phải Nhất Linh đã tung lên một cước giáng thẳng vào bụng hắn.

Sự phẫn nộ điên cuồng trong lòng Thủ Tự Hùng thật khó hình dung nổi, nhưng tưởng có thể chiếm chọn thế thượng phong trước mặt Nhất Linh, ra tay hành hạ cậu sống không bằng chết, giờ lại trở thành kẻ bại trận ê chề dưới tay địch thủ. Không còn cách nào khác, chửi trời mắng đất cũng vô dụng, chỉ còn cách buông kiếm lùi lại tránh cú đá chết người.

Nhất Linh cười ha hả, nhanh như cắt xoay ngược thanh kiếm, Đồng Mãnh và Miêu Bách Âm đang xông tới toan cứu Thủ Tự Hùng, phút chốc bị bao trùm trong làn kiếm ảnh mịt mù.

Đồng, Miêu hai người không ngờ chỉ một chiêu ma kiếm của Thủ Tự Hùng đã mất vào tay Nhất Linh. Vừa thấy ánh kiếm, cả hai lão nhân thành tinh lập tức biết nguy, liền phi thân bay lùi lại sau. Tuy là nhanh thế nhưng trên

người vẫn không khỏi bị rạch một đường, dù chỉ rách áo không thương đến thịt, song cũng làm cho cả hai sợ hãi tim đập thình thịch.
Phía bên kia, tình thế của Hàn Nguyệt Thanh lại có vẻ khó khăn hơn nhiều. Ba tuyệt đại cao thủ gồm Lý Thanh Long, Lục Cửu Châu, Hồng Y lão tổ, cộng với hai nàng Lục, Lý cả Lục đường chủ của hai hội và bát đại võ sĩ của Ô Sà tộc đều đồng loạt nhằm phía nàng xông lên. Những hảo thủ hàng đầu như Lưu Sương, chỉ cần ba người cũng đủ chống lại một cao thủ tuyệt đỉnh. Thử nghĩ, nhiều cao thủ như vậy cùng lúc công đến thì sức mạnh sẽ đến mức nào? Nhưng đông người có cái lợi song cũng có mặt hại của nó, đó là không ai có thể phát huy hết toàn bộ võ công của mình, mà Đại Ngu kiếm pháp của Hàn Nguyệt Thanh lại thiện nghệ phòng thủ, nhất thời miễn cưỡng chi trì, có điều xem chừng tình thế mỗi lúc một bất lợi.
Mắt thấy Hàn Nguyệt Thanh đang lâm hiểm cảnh, Nhất Linh mặt mày biến sắc, hét lớn một tiếng xông thẳng tới, bảo kiếm rực lên muôn ngàn tinh quang, bao trùm lên đầu lên mặt cả đám người kia.
Uy lực Thiên Ma kiếm của Âm Ma không thua kém gì Thiên Long thất kiếm. Kiếm vừa đến, đám đông vây công Hàn Nguyệt Thanh lập tức tan tác, kẻ nào lùi chậm là lập tức lưu huyết dương trường.
Nhất Linh xông đến trước mặt Hàn Nguyệt Thanh, thốt lên lo lắng: "Nguyệt tỉ, không sao chứ?"
Hàn Nguyệt Thanh gật đầu: "Không sao!" Song trên trán đã vương đầy mồ hôi. Tình Ma rất giỏi để ý những tiểu tiết trên thân thể mỹ nhân, trong lòng Nhất Linh xót xa, ngoài mặt thì nổi giận đùng đùng, thét lên: "Lũ khốn kiếp, hổ không dương uy thì coi là mèo bệnh hả!" Lập tức bảo kiếm rung lên, chỉ thẳng vào Lý Thanh Long.
Lý Thanh Long từ trước đã bị Nhất Linh đánh cho sợ đến mất mật, hôm nay lại càng bị sự thần dũng của cậu thổi bay hồn vía, liền lắt người rút vội. Lý

Ngọc Châu phía sau không kịp tránh, chớp mắt bảo kiếm của Nhất Linh đã đến trước cổ họng, chỉ còn biết nhắm mắt chờ chết.

Song Nhất Linh không thể nhẫn tâm hại nàng, mũi kiếm liền khẽ nhếch sang vút qua cổ Lý Ngọc Châu, đâm trúng vai trái Chu Dịch.

Máu tươi tung toé bắn lên, Nhất Linh thu kiếm, thoáng cái đã đến trước mặt Hồng Y lão tổ. Hồng Y lão tổ ỷ vào Tuyết Sơn kiếm pháp cũng làm một tuyệt học võ lâm, thản nhiên vung kiếm định ăn miếng trả miếng với cậu, nhưng tuyệt chiêu Tuyết Sơn mới ra nửa chừng, kiếm của Nhất Linh không biết bằng cách nào đã công đến trước ngực. Lão tổ giật thót mình, vội co người lùi lại.

Bảo kiếm của Nhất Linh trượt xuống, rạch một đường trên người Hồng Y lão tổ. Nhưng cũng may công phu ông ta không nhược, vừa thấy nguy đã nhanh như cắt thót người tránh kiếm nên chỉ bị xây xát ngoài da. Chiếc đạo bào bị chém đứt làm hai, bên trong lớp áo lộ ra thân thể trắng như tuyết được chăm sóc hết sức cẩn thận, giữa ngực là một vạch máu dài, ai nhìn thấy cũng không khỏi rùng mình ớn lạnh.

Kiếm của Nhất Linh chẳng khác nào linh xà xuất động, thuận thế lướt qua Hồng Y lão tổ, đâm mọt nhát vào đùi Ô Tuyết.

Lục Cửu Châu đã kéo con gái và thuộc hạ lùi ra xa, chỉ còn lại bát đại tướng của Ô Sà tộc không biết sống chết là gì, lũ lượt xông lên, kiếm trong tay Nhất Linh lại rung lên như điện, bốn dũng sĩ đi đầu cổ họng đồng loạt trúng kiếm, ngã ngửa về sau. Bốn người còn sống sót mặt cắt không còn hột máu, hốt hoảng lùi lại.

Nói ra thì dài, thực tế chuyện chỉ xảy ra trong chớp mắt. Từ lúc Nhất Linh bỏ Thủ Tự Hùng đến lúc lấy mạng bốn tướng, người bình thường chưa chắc đã kịp cởi xong đôi giày! Phía bên kia, Thủ Tự Hùng, Đồng, Miêu ba người chưa kịp đến tiếp viện. Phía bên này, Nhất Linh đã dẹp quang một vùng

rộng lớn xung quanh Hàn Nguyệt Thanh.

Lý Thanh Long một bên, Lục Cửu Châu một bên, phía sau là con gái và thuộc hạ của hai người. Lưu Sương đang băng bó cho Chu Dịch, một phía nữa là Hồng Y lão tổ, Ô Lâm đang dìu Ô Tuyết sang bên để băng bó. Phía sau lưng chỉ còn lại Ô Phong và bốn Ô Sà dũng sĩ. Hơn chục cao thủ tạo thành một vòng vây lớn, giữa vòng tròn là Nhất Linh và Hàn Nguyệt Thanh, và cả bốn cái xác của bốn dũng sĩ vừa tử trận.

Gần hai mươi hảo thủ vây lấy hai người, song không có ai lên tiếng, cũng không ai dám xông lên. Thần công mà Nhất Linh vừa thi triển trong nháy mắt vừa rồi đã khiến tất cả chúng nhân kinh hãi, đặc biệt là những cố nhân như Lý Thanh Long và Lục Cửu Châu. Đây là lần thứ hai mấy lão lĩnh giáo thân thủ của Nhất Linh mà lần nào trên người cậu dường như cũng đều phát sinh kỳ tích, làm cả hai mất hết hồn vía.

Không phải chỉ đám cao thủ Phi Thiên giáo run sợ, võ công của Nhất Linh cũng khiến Hàn Nguyệt Thanh phải kinh ngạc. Nàng sớm đã biết võ công của gã vô lại này cao cường, nhưng không tưởng là lại đến mức độ siêu quần bạt luỵ như vậy. Tình thế hôm nay trong lòng nàng hiểu rõ, với thực lực như vậy của Thủ Tự Hùng, một mình nàng đến chắc chắn không thể toàn mạng mà rút, nói gì đến chuyện cứu người. Hàn Nguyệt Thanh cũng biết chỉ cần bốn năm đại cao thủ hai hội là đã đủ khống chế được nàng. Dù có cố gắng đến đâu, nhiều nhất nàng cũng chỉ giữ được thế cân bằng với ba trong số đó, nếu thêm người thứ tư, nàng tất sẽ không tránh khỏi thất bại.

"May mà có hắn đến cùng!" Hàn Nguyệt Thanh nghĩ thầm, liếc nhìn Nhất Linh, trong lòng bỗng run lên, tâm trí xao động kịch liệt.

Thì ra Nhất Linh bảo kiếm trong tay đang đứng thẳng hiên ngang, đảo mắt nhìn đám cao thủ vây quanh tứ phía, khí thế oai hùng chẳng khác nào bậc đế vương đang nhìn xuống thiên hạ. Tư thế uy phong lẫm liệt ấy đã gợi ra

được một chút vi diệu của tâm hồn thiếu nữ trong Hàn Nguyệt Thanh. Những thủ đoạn trước đây của Nhất Linh khiến nàng không thể làm gì được, song tuyệt đối không thể tạo được thiện cảm với nàng. Thế nhưng Nhất Linh lúc này lại khác gã mặt dày bám lẳng nhẳng theo nàng hôm trước một trời một vực, những gì mà cậu đang thể hiện ra hoàn toàn không phải là của một kẻ tiểu nhân vô lại, mà là khí thế dời non lấp bể của bậc đại anh hùng. Thế gian chỉ nói anh hùng khó qua ải mỹ nhân, nhưng lại không nhắc đến điều ngược lại. Chỉ có anh hùng tuyệt thế mới có thể gợi ra được nhu tình của giai nhân tuyệt đại!

Dù sao Hàn Nguyệt Thanh tuyệt không phải là nhi nữ thường tình, lập tức trấn ấp thoáng rung động trong lòng, nhìn sang Thủ Tự Hùng nghiêm giọng: "Thủ giáo chủ, ngũ đại trưởng môn của Hiệp Nghĩa Đạo có phải đều đã rơi vào tay của ngươi không?"

Thủ Tự Hùng đắc ý cười vang: "Không sai!" Đoạn khẽ vỗ tay, từ sau hậu đường một đội võ sĩ Ô Sà tộc áp giải năm người ra, đi đầu là Ngộ Bản thiền sư và Cực Hỏa chân nhân, tiếp đó alf Thiên Phong Tử, Tử Long chân nhân và Pháp Tính thiền ni, đủ cả ngũ đại trưởng môn của ngũ đại phái.

Hàn Nguyệt Thanh thốt lên; "Năm vị trưởng môn!" Vừa mừng rỡ vừa kinh hãi. Kinh hãi là bởi ngũ đại trưởng môn quả thật đã rơi vào tay Thủ Tự Hùng, còn mừng rỡ là bở chí ít thì năm người vẫn còn toàn mạng.

Thiên Phong Tử năm người thấy Hàn Nguyệt Thanh, cũng vừa kinh ngạc vừa mừng rỡ, đồng thanh đáp lễ: "Minh chủ!"

Ngũ đại trưởng môn hầu như ai cũng mang thương tích, y phục rách rưới xốc xếch, Hàn Nguyệt Thanh không tự chủ được, bước dài một bước lên phía trước, chợt nhớ ra liền khựng người lại, vẻ mặt lo lắng hỏi: "Các vị không sao chứ?"

Ngộ Bản thiền sư lắc đầu: "Chúng ta không sao, sao minh chủ lại đến được

đây?"
Thiên Phong Tử nói nhanh: "Minh chủ, người mau đi đi!"
Thủ Tự Hùng phá lên cười ha hả: "Đã đến được đây rồi, lẽ nào lại muốn bỏ đi sao?"
Nhất Linh lạnh lùng hừm lên một tiếng: "Ông ngoại bà ngoại ngươi muốn đến thì đến, muốn đi thì đi! Sao nào, ngươi ngăn được chúng ta chắc?" Liền nhấc chân đi về phía ngũ đại trưởng môn.
Đồng Mãnh, Miêu Bách Âm định xông ra cản lại, không ngờ Thủ Tự Hùng lại quát: "Mặc hắn!"
Nhất Linh thản nhiên gật đầu: "Cháu ngoan, thế mới là có lễ chứ!"
Thủ Tự Hùng cười lạnh, vẻ mặt sắt lại nham hiểm, lại một chủ ý ác độc nữa xuất hiện trong đầu.
Nhất Linh đến trước mặt Ngộ Bản thiền sư đang dùn tay trái đỡ lấy tay phải. Cậu không khách khí, đưa tay nắm lấy mạch cổ tay phải của ông tay, lập tức thốt lên: "Đại sư, đấu chưởng với cao thủ đã bị thương vào thái dương kinh mạch!"
Hai mắt Ngộ Bản thiền sư lộ vẻ kinh ngạc, nói: "Đúng thế, ta bị Lý Thanh Long và ba đại đường chủ của hắn vây công, phải dùng độc chưởng để đỡ lại song chưởng của hắn nên kinh lạc đã thọ nội thương."
Nhất Linh gật đầu, bất ngờ đưa tay nhổ một sợi râu trắng của Ngô Bản thiền sư. Lão thiền sư giật mình thốt lên: "Ngươi làm gì vậy?" Song lại lập tức im bặt, mắt trợn lên vì ngạc nhiên.
Thì ra sợi râu trắng như cước trên tay Nhất Linh đột nhiên thẳng cứng như một sợi thép, lại còn phồng ra hệt như đã ngấm đầy một thứ dịch nào đó, Nhất Linh giơ tay, sợi râu trắng cắm xuống xuyên qua áo vào cánh tay của Ngộ Bản thiền sư.
Ngộ Bản thiền sư rùng mình, chỗ sợ râu cắm xuống nóng ran lên, một luồng

dương khí từ trong sợi râu truyền vào, kinh lạc lập tức được đả thông, vết thương trong phút chốc gần như khỏi hẳn.

Lão thiền sư khẽ vung cánh tay, mừng vui nói: "Cảm... cảm ơn!" Nói ra chữ "cảm" đầu tiên mới sự nhớ Nhất Linh vẫn là hung thủ giết chết Phương Kiếm Thi, là kẻ tử địch của Hiệp Nghĩa Đạo, sao lại có thể cảm ơn hắn? Nhưng hai chữ cảm ơn rốt cuộc cũng đã rời miệng.

Nhất Linh mỉm cười, nói: "Không cần! Rồi đi đến trước mặt Thiên Phong Tử. Vị trưởng môn phái Côn Luân không đợi Nhất Linh bắt mạch đã lên tiếng trước: "Vai trai của ta bị một trượng của tên man di kia, khẽ động là đau. Đáng tiếc là đã uống phải hoả công tán của lũ khốn này, không đề tụ được nội công, bằng không tự ta cũng có thể chữa trị." Tay trái của Thiên Phong Tử thõng xuống đến lệch vai, song thần sắc vô cùng bình tĩnh, giọng nói ôn tồn uy nghiêm, trong hoàn cảnh hiểm nghèo vẫn không mất đi phong thái của một nhất phái tông chủ.

Nhất Linh gật đầu, sợi râu trắng liên tiếp điểm lên mấy huyệt đạo trên vai trái ông ta. Luồng nội lực hùng hậu truyền vào, Thiên Phong Tử rùng mình kêu lên một tiếng, cánh tay đã cử động lại được: "Hay, tiểu tử ngươi đúng là có bản lĩnh, nhưng bần đạo quả không dám nhận tấm thịnh tình này!"

Nhất Linh lắc đầu: "Không cần khách khí!" Lại đi đến phía Pháp Tính thiền ni.

Không cần dùng bất cứ linh dược gì, chỉ dựa vào một sợi râu là trị khỏi thương thế gây ra bởi bậc đại cao thủ, mà lại chữa khỏi một cách nhanh chóng lạ thường. Dị xảo của Nhất Linh một lần nữa lại khiến cả mấy chục người tròn mắt.

Sự ngạc nhiên của chúng nhân đúng là đã lên đến đỉnh điểm, Hàn Nguyệt Thanh vừa mừng rỡ vừa kinh ngạc, Thủ Tự Hùng vừa kinh hãi vừa nghi ngờ, Lý Thanh Long, Lục Cửu Châu thì lại vừa kinh vừa sợ. Những cựu đối

thủ như họ trong lòng đều hiểu rõ, thật không thể tưởng tượng.
Nhất Linh đến trước mặt Pháp Tinh thiền ni. Thiền ni nói; "Ta bị Lục Cửu Châu và thuộc hạ vây công, bị hàn khí làm tổn thương vào phổi." Nói rồi khẽ ho lên mấy cái.
Nhất Linh quay đầu nhìn Lục Cửu Châu cười cười: "Lục hội chủ, chúc mừng ông đã luyện thành Huyền Âm Trảo! Có điều ông phải mời ta uống một bữa rượu mới được, ông luyện thành võ công này khiến ta phải mất sức đây."
Lục Cửu Châu khẽ nghiêng đầu đi, không dám nhìn thẳng vào mắt Nhất Linh. Nhất Linh cười ha hả, sợi râu lại cắm xuống tìm huyệt qua áo, chuẩn xác vô cùng. Pháp Tính thiền ni chỉ cảm thấy cục khí tụ trong phổi nhanh chóng phân tán, tâm huyết thông suốt, liền chắp tay khẽ cúi đầu: "Đa tạ... thí chủ!"
Nhất Linh ha hả: "Tôi đâu có bố thí gì cho bà!" Rồi đi đến trước mặt Tử Long chân nhân. Tử Long chân nhân giận dữ nhìn chằm chằm vào mặt cậu thét lên: Cút!"
Hàn Nguyệt Thanh hốt hoảng: "Đạo trưởng!"
Tử Long chân nhân gầm lên: "Ta thà chết chứ không để cho hắn trị thương!"
Nhất Linh cười hì hì: "Ta lại cứ thích trị thương cho ông, ông làm gì được nào? Ông chết chắc? Thế thì chết đi cho ta xem!" Nói rồi, vẽ sợi râu cắm thẳng vào mạch môn của Tử Long chân nhân, song đột nhiên "í" lên một tiếng ngạc nhiên: "Thế này là thế nào?"
Thủ Tự Hùng phá lên đắc chí: "Tên trọc Nhất Linh kia, ngươi có thể trị thương cho lão mũi trâu này ta mới phục ngươi."
Nhất Linh thản nhiên: "Thì ra lão mũi trâu này bị tên nửa âm nửa dương nhà ngươi đả thương, chẳng trách kinh mạch lão ta cứ phập phùng bất định, lúc mạnh lúc yếu!"

Một câu nói khiến cho cả Thủ Tự Hùng lẫn Tử Long chân nhân trợn trừng mắt lên. Đúng là Tử Long chân nhân trong lúc đang đối phó với Miêu Bách Âm thì bị Thủ Tự Hùng đánh lén.

Nhất Linh suy nghĩ một hồi, đột nhiên bất ngờ ra tay, sợi râu trắng nhanh như chớp cắm liên tiếp vào người Tử Long chân nhân. Đến lần thứ mười bảy, cậu rút sợi râu ra, thở phào: "Được rồi!"

Tử Long chân nhân trước sau vẫn hận Nhất Linh thấu xương, nhưng lúc này công lực toàn thân đã mất, muốn né tránh cũng không thể né được, nhìn sợi râu nâng lên hạ xuống, cảm giác lúc nóng lúc lạnh hành hạ thân thể mấy ngày nay đột nhiên biến mất, nhất thời trợn mắt mà không thể nói ra lời.

Tử Long chân nhân không nói, nhưng từ vẻ mặt ủ rũ của Thủ Tự Hùng cũng có thể nhìn ra, chân nhân quả thực là đã bình phục. Thủ Tự Hùng không phải rùng mình nhìn theo Nhất Linh, vừa tức tối vừa căm hận, song bất giác không khỏi khiếp sợ, nghĩ thầm: "Tên tặc đầu trọc này rốt cuộc là người hay là ma?" Quay đầu nhìn sang Lý Thanh Long, Lục Cửu Châu, cả hai lão cũng đang thừ người ra sợ hãi.

Lý Thanh Long cúi đầu im lặng, Lục Cửu Châu thì nhún vai chán nản: "Người này cả cơ trí lẫn võ công đều thiên biến vạn hoá, thực là kẻ địch đáng sợ nhất trong thiên hạ, ta đã nói từ trước là đừng đối địch với hắn mà!"

Linh thứu phi long

Dịch giả: Tiêu Dao Tử

Chương 38

Thủ Tự Hùng hằn học nhìn Lục Cửu Châu, nghiến răng quay đầu lại, nghĩ thầm: "Lão rùa già khốn kiếp này, cứ chờ đấy, ta nhất định sẽ đánh bại tên đầu trọc kia, bắt hắn phải quỳ trước mặt ta mà cầu xin, đến lúc đó ta mới tính sổ với ngươi." Hắn dùng gian kế khống chế được Lục Cửu Châu mấy người, buộc họ phải giúp sức, nhưng vẫn e ngại hai lão hội chủ nên ngày thường còn đối đãi khách khí. Như lúc này đây, cả Lục Cửu Châu và Lý Thanh Long đều công khai không dám ra ứng chiến mà Thủ Tự Hùng vẫn không dam dùng đến giáo quy.

Nhất Linh đến trước mặt Cực Hỏa chân nhân, Cực Hỏa chân nhâ thổi râu, trừng mắt: "Vết thương của bổn chân nhân đều là ngoại thương, nếu sợi râu kia của ngươi có thể khiến cho vết thương của bổn chân nhân bình phục, bổn chân nhân cũng sẽ phục ngươi."

"Thế có gì là khó?" Nhất Linh cười tít mắt: "Bổn công tử cần dùng râu khâu vết thương lại là được, chẳng phải ông sẽ khỏi rồi sao? Có điều một sợi rây đây không đủ phải mượn thêm mấy sợi nữa dưới cằm ông vậy."

Cực Hỏa chân nhân vội vã lùi lại, kinh hãi hét lớn: "Dùng râu để khâu vết thương, thế là thế nào? Không được làm như vậy!"

Nhất Linh cười ha ha, vòng tay: "Vậy thì đa tạ, ta đỡ phải động thủ!" Nói

đoạn đảo mắt một lượt qua năm người, nói với Hàn Nguyệt Thanh: "Nguyệt tỉ, thương tích của họ không đáng ngại nữa rồi. Những chuyện khác ta không thể giúp được, bị trúng độc thì phải có thuốc giải mới xong, còn muốn họ tự do thì phải được thằng cháu ngoại của tỉ gật đầu, ta không quyết định được."

Hàn Nguyệt Thanh ngạc nhiên: "Ai là cháu ngoại ta?" Hỏi xong mới nhớ đến chuyện lúc đầu Nhất Linh đem cả nàng vào tự xưng là ông bà ngoại của Thủ Tự Hùng, hai gò má bất giác ửng đỏ.

Không ngờ Thủ Tự Hùng bật cười khà khà: "Nói hay lắm! Nể mặt Hàn tiểu thư ta đem tặng năm người này cho nàng, coi như là lễ vật kiến diện."

Hàn Nguyệt Thanh kinh ngạc lẫn mừng rỡ, thốt lên: "Ngươi nói thật chứ?"

Thủ Tự Hùng vừa cười vừa vung tay, đám võ sĩ Ô Sà tộc lùi ra, đoạn hất đầu nói: "Bây giờ tiểu thư có thể đưa họ đi rồi."

Hàn Nguyệt Thanh vui mừng rảo bước đến trước mặt năm trưởng môn nhân, trong lòng chợt ngờ vực, quay nhìn Thủ Tự Hùng, tên giáo chủ vẫn giữ bộ mặt cười cười thâm hiểm. Hàn Nguyệt Thanh hỏi: "Họ đã trúng phải độc gì? Thuốc giải đâu?"

Thủ Tự Hùng lắc đầu: "Chuyện này thì lại khó hơn một chút rồi, thuốc giải này của ta được bào chế từ các loại dược vật vô cùng quý giá, nghìn vàng khó mua, nhưng nếu Hàn tiểu thư muốn, lúc nào cũng có cách cả. Như thế này đi, Hàn tiểu thư lại đây hôn một cái lên mặt ta, ta sẽ lập tức cho họ thuốc giải!"

"Không được!" Thủ Tự Hùng chưa dứt lời, Nhất Linh đã nổi giận gầm lên.

Thủ Tự Hùng nhìn cậu cười thâm hiểm: "Chuyện này phải do Hàn tiểu thư làm chủ, ngươi quản được sao?"

"Ta đương nhiên quản được!" Nhất Linh lại thét lên, vẻ bối rối nhìn Hàn Nguyệt Thanh: "Nếu tỉ làm như vậy, ta sẽ cho mỗi người một kiếm, chém cả

năm cái đầu xuống. Ta nói được là làm được!"
Hàn Nguyệt Thanh biết đây không phải là lời lẽ hăm doạ. Tên vô lại này gan to bằng trời, vì mỹ nhân ngay cả khâm sai của Hoàng đế cũng nói bắt là bắt, nói giết là giết, huống chi là năm trưởng môn nhân đang có mâu thuẫn với hắn. Nàng vừa tức giận vừa tức cười, trừng mắt nhìn cậu một cái, đoạn vòng tay nói với Thủ Tự Hùng: "Như vậy thì cảm ơn Thủ giáo chủ rồi!"
Thủ Tự Hùng cười hì hì: "Không cần, xin mời!"
Nhất Linh luôn nghi ngờ những hành động của Thủ Tự Hùng, đầu óc suy nghĩ liên tục, bỗng tỉnh ngộ thốt lên: "Nguyệt tỉ, năm người này chúng ta không thể nhận, đây là độc kế giá học Đông Ngô!"
Hàn Nguyệt Thanh khựng người lại, sắc mặt của Thủ Tự Hùng cũng biến đổi hẳn.
Nàng nhìn sang cậu, chau mày: "Cái gì mà độc kế giá họa Đông Ngô?"
Nhất Linh hăm hăm: "Tên khốn kiếp này được lắm. Hắn biết nếu hai chúng ta rảnh rang thì không thể thắng được, vì thế mới lôi năm người sống dở chết dở này ra đùn cho chúng ta. Chúng ta nhận năm người họ, chẳng khác nào tự nhiên chất thêm năm gánh nặng. Vác năm gánh nặng này, chúng ta làm sao còn có thể thoát thân? Rốt cuộc cả bảy cũng sẽ rơi vào hiểm cảnh mà thôi."
Thủ Tự Hùng bật cười ha ha: "Đầu trọc ơi đầu trọc, ngươi quả nhiên thông minh lợi hại, nhưng ngươi đã không thể làm chủ được rồi. Hàn tiểu thư, ta nói cho nàng biết, ngũ đại trưởng môn nàng có muốn hay không tùy nàng. Nếu muốn, qua khỏi cửa này nàng phải cố giữ mạng sống cho họ. Nếu nàng không muốn, vậy thì xin lỗi, ta buộc phải đem năm người này đi nuôi chó vậy. Tuy bọn họ có hơi già một chút, thịt ít xương nhiều, nhưng từ trước đến giờ chó nào chẳng thích gặm xương."
Ngũ đại trưởng môn uy chấn thiên hạ, hôm nay đến miệng Nhất Linh thì trở

thành gánh nặng, còn Thủ Tự Hùng thì nói mang đi nuôi chó, thật đúng là sự sỉ nhục chưa từng có. Cả năm người ai nấy đều tức muốn hộc máu ra, thế nhưng công lực đã mất hết, hỏi còn cách gì đây?

Ngộ Bản thiền sư trầm giọng: "Minh chủ, mau đi đi, không cần lo cho chúng tôi!"

Thiên Phong Tử nói: "Minh chủ, ngươi là nơi ký thác mọi hy vọng của Hiệp Nghĩa Đạo, tuyệt đối không được rơi vào hiểm cảnh ở đây!"

Pháp Tính thiền sư cũng lên tiếng: "Phải đấy, chúng tôi không sao đâu, quan trọng là Minh chủ, đại hội Thái Sơn sang năm Hiệp Nghĩa Đạo chỉ có hy vọng ở người thôi."

Nhất Linh nhìn Hàn Nguyệt Thanh: "Nguyệt tỉ, nếu cứ khăng khăng muốn đưa họ đi thì thật là chuyện ngu xuẩn!"

Hàn Nguyệt Thanh bối rối: "Nhưng ta làm sao có thể để mặc họ không lo chứ?"

"Lo đến đâu cũng phải lượng sức mình. Lúc này hữu tâm vô lực, đương nhiên phải lo cho bản thân mình trước đã!"

Hàn Nguyệt Thanh nghĩ đi nghĩ lại, trong lòng càng hoang mang, bất giác nói với Thủ Tự Hùng: "Thủ giáo chủ, chẳng lẽ giáo chủ không thể nhón tay làm phúc, tha cho năm vị trưởng môn được bình an sao?"

Thủ Tự Hùng cười thâm hiểm: "Ta đã nói rồi, tha cho năm người này về bình an không phải là không làm được, nhưng với một điều kiện, nàng phải gả cho ta. Chỉ cần nàng bái đường thành thân với ta ở đây, ta sẽ hóa giải cấm chế cho cả năm người, để họ bình an trở về Lạc Dương."

"Khốn kiếp!" Nhất Linh gầm lên, chỉ thẳng vào mặt Thủ Tự Hùng: "Nói cho ngươi biết, Nguyệt tỉ là của ta, là thê tử mà số phận đã định cho ta. Muốn có ý hả, bước qua xác ta trước đây!"

Cục diện bỗng nhiên trở thành hoạt kê lạ thường, đang từ chuyện hưng vong

của Hiệp Nghĩa Đạo thoắt chuyển qua cãi nhau tranh giành thê tử. Hàn Nguyệt Thanh vừa tức vừa xấu hổ, hận một nỗi không thể cho Nhất Linh mấy cái bạt tai. Tấm lòng nàng từ bi quảng đại, vì lo cho an nguy của Hiệp Nghĩa Đạo, đừng nói là gả cho người, dù có phải nhảy vào vạc dầu địa ngục nàng cũng không mảy may chớp mắt. Nếu chỉ có một mình, chưa chừng nàng sẽ đồng ý với điều kiện của Thủ Tự Hùng, nhưng bây giờ hiển nhiên là Nhất Linh sẽ ra tay ngăn cản.

Hàn Nguyệt Thanh nhìn Thủ Tự Hùng: "Thủ giáo chủ có thể đưa ra điều kiện khác được không? Có thể dùng tiền để chuộc chẳng hạn?"

Thủ Tự Hùng cười thâm hiểm, mắt chằm chằm nhìn vào thân hình mỹ miều của Hàn Nguyệt Thanh, trong lòng tưởng tượng ra vô số những thắng cảnh bên dưới lớp váy áo trắng tinh kia, tà ý nổi lên, chỉ hận một nỗi không thể lập tức ôm nàng vào lòng mà mây mưa một phen, lắc đầu nói: "Đây là điều kiện duy nhất, tiểu thư cứ nghĩ kỹ đi!"

Bỗng trước mặt hắn kim quang loáng hiện, Nhất Linh phi thân vung kiếm chém tới, hét lớn: "Cóc chết mà đòi ăn thịt thiên nga, ông đây chém chết ngươi!"

Thế kiếm nhanh như điện xẹt, nháy mắt đã đến trước ngực Thủ Tự Hùng. Tuy đã mấy lần lĩnh giáo sự lợi hại của Nhất Linh, song Thủ Tự Hùng vẫn không kịp trở tay, liền bất chấp thể diện, lộn vòng lăn dưới đất tránh kiếm. Nếu Thủ Tự Hùng nhảy ra sau hoặc sang bên cạnh thì mũi kiếm của Nhất Linh nhất định sẽ đuổi riết theo, đều có thể đoạt mạng của hắn, nhưng họ Thủ đã lăn tròn dưới đất nên thoát được biến hóa trong đường kiếm của Nhất Linh, chỉ bị một phen toát mồ hôi hột.

Nhất Linh càng tức tối, bảo kiếm như hoá thành một con linh xà, nhằm về hướng Thủ Tự Hùng công đến chiêu thứ hai, nhưng khi ấy Đồng Mãnh cùng Miêu Bách Âm đã lại công đến. Bảo kiếm của Nhất Linh xoay vòng, lại một

trận mưa kiếm quang rộ lên, vây chặt lấy Đồng, Miêu hai người. Kiếm quang chưa dứt, lại một đợi hàn khí khác xẹt tới như lưu tinh, nhằm hướng Thủ Tự Hùng phóng đến.

Thủ Tự Hùng lăn tới bên cạnh ghế, chưa kịp đứng dậy hàn khí đã lạnh buốt trước mặt. Hắn hốt hoảng đẩy chiếc ghế ra đỡ, đồng thời cong người bật về phía sau.

Chiếc ghế làm từ gỗ quý nháy mắt biến thành một đống nát vụn, Nhất Linh lại quay đầu nghênh chiến Đông, Mãnh, Miêu Bách Âm, khi ấy hai người đều đã rút binh khí ra. Đồng Mãnh dùng một cây bút phản quang, còn binh khí của Miêu Bách Âm là một cặp vòng sắt, thanh thế hùng hổ, song phần lớn lại là thế thủ.

Ô Bách Linh từ nảy đứng say tấm bình phong, thấy Thủ Tự Hùng hai lần gặp nguy hiểm khiến nàng ta sợ đến mức hồn bay phách lạc, trong lòng lo lắng Nhất Linh đánh lùi Đồng, Miêu rồi lại tấn công Thủ Tự Hùng, liền vội vã ra mặt hét lớn: "Tất cả xông lên, vây chặt lấy hắn!" Hồng Y lão tổ, Lý Thanh Long, Lục Cửu Châu quả nhiên đồng loạt hưởng ứng, năm người năm thứ binh khí nhằm thẳng Nhất Linh đánh tới.

Hàn Nguyệt Thanh thấy có khoảng trống, cắn răng hô lớn: "Đi!" Đoạn kéo năm trưởng môn nhân xông ra ngoài.

Năm vị trưởng môn mất đi công lực, gánh nặng tuổi tác lập tức thể hiện, nhưng cũng may là còn có thể đi được, bằng không dù Hàn Nguyệt Thanh có tài năng thông thiên triệt địa cũng chỉ còn cách nhìn trời mà than thôi.

Sáu người vừa động thân, Lục Từ Anh và bốn đại tướng Ô Sà tộc còn sống tức thời vây lại. Hàn Nguyệt Thanh kiếm vũ tinh quang bao lấy năm trưởng môn nhân, từ từ lui ra cửa. Đến lúc này mới thấy truyền nhân của Đại Ngu la hán quả thật không phải tầm thường. Lục Từ Anh cùng Ô Sà tướng tuy đều có thân thủ hàng đầu, hơn nữa lại mấy người đánh một, song cũng

không tài nào phá nổi vòng kiếm của Hàn Nguyệt Thanh. Ánh kiếm của nàng vừa đến, đám người kia chỉ còn cách dạt ra, chẳng mấy chốc Hàn Nguyệt Thanh đã hộ tống năm trưởng môn nhân thoát khỏi chính sảnh.
Thủ Tự Hùng thoát khỏi đường kiếm của Nhất Linh, vặn người nhổm dậy, thấy Hàn Nguyệt Thanh cùng năm vị trưởng môn đã biến sau cánh cửa, hắn vừa kinh ngạc, hổ thẹn lẫn giận dữ, giật lấy bảo kiếm trong tay Ô Bách Linh ra lệnh: "Lý Thanh Long, Lục Cửu Châu, đem theo người của các ông cùng tứ đại tướng chặn đường Hàn Nguyệt Thanh lại cho ta. Nếu để ả thoát thì coi chừng cái mạng của các ngươi! Hai vị quốc sư và sư tổ cùng với ta sẽ vây chết tên tặc trọc này." Nói rồi vung kiếm lao lene.
Lý Thanh Long, Lục Cửu Châu lớn tiếng ứng lệnh, rút ngay ra ngoài vòng chiến, nhưng bảo kiếm của Nhất Linh bất ngờ lách khỏi đám binh khí của Đồng, Miêu mấy người, thoắt cái đã đến trước ngực hai lão hội chủ, cười ha hả: "Đừng đi vội, đùa cùng ta chút đã!"
Thủ Tự Hùng bắt kiếm thế, nghiến răng kèn kẹt: "Lập tức vây chết hắn!"
Miêu Bách Âm cùng Hồng Y lão tổ ra sức xông lên, Lý Thanh Long, Lục Cửu Châu nhân cơ hội phi thân phóng thẳng ra ngoài cửa.
Bỗng Nhất Linh nhún chân bay khỏi mặt đất, đến nửa chừng không lại lộn ngược người xuống, hai chân đạp vào xà nang nóc nhà nhằm Lục, Lý hai lão lao đến chẳng khác nào một con phi ưng, miệng thét lên: "Nếu để cho hai người đi, chữ Vương này của ta từ đây sẽ viết ngược!"
Lục, Lý hai lão chưa ra đến cửa, bảo kiếm của Nhất Linh đã đuổi đến như vũ bão. Chỉ trong nháy mắt mà Nhất Linh đã có thể thoát ra khỏi vòng vây của bốn đại cao thủ, hai lão sợ tái mặt không dám đuổi theo Hàn Nguyệt Thanh nữa, chỉ còn cách quay lại ứng chiến.
Thế nhưng Nhất Linh lại không muốn quần đấu, chỉ đánh bật binh khí cả hai rồi bất ngờ lộn nhào lần thứ hai đứng chắn giữa cửa.

Khi ấy Hàn Nguyệt Thanh mới đưa năm trưởng môn nhân đi chưa được mười trượng, người vây công nàng càng lúc càng đông. Nhất Linh vừa tức giận vừa lo lắng, việc đến mức này cũng chẳng làm gì hơn được, điều quan trọng nhất là phải chặn đứng mấy hảo thủ hàng đầu. Chỉ cần không để lọt mấy người này, thế nào Hàn Nguyệt Thanh cũng xông được ra ngoài. Bụng nghĩ vậy, miệng liền nói lớn: "Nguyệt tỉ, đừng hốt hoảng! Ta chặn mấy người này cho tỉ, chúng ta nhất định có thể xông được ra ngoài."

Kỳ chiêu của nhị Ma và Thiên Long thi triển, Lý Thanh Long, Lục Cửu Châu hoàn toàn không có khả năng kháng cự, từng bước lui dần, Thủ Tự Hùng mấy người phía trong hết sức nóng ruột, nhưng Nhất Linh đã chắn hết cửa chính.

Thủ Tự Hùng quay sang nói với Hồng Y lão tổ ba người: "Các vị hãy theo cửa ngách mà ra!" Ba lão nhân liền nhận lệnh rời đi.

Nhất Linh nổi giận hét lớn: "Ta chém sạch lũ khốn kiếp các ngươi!" Kiếm khí lại bừng lên, Lý Thanh Long, Lục Cửu Châu, Thủ Tự Hùng chìm ngập trong ánh kiếm, đến quá nửa lực đạo là nhằm vào Thủ Tự Hùng.

Thủ Tự Hùng vung kiếm ứng chiến, nhưng bảo kiếm của hắn chẳng khác nào bị trái núi đè lên, đến thở cũng không thể thở nổi, tuy nhiên võ công họ Thủ quả thực cũng đã đạt đến cảnh giới tuyệt đại cao thủ. Mặc dù Nhất Linh tam tâm nhất thế, nhưng một chọi một thì trong vòng ba, năm mươi chiêu cũng chưa thể lấy được mạng hắn, huống hồ bên cạnh còn có hai trợ thủ là Lý Thanh Long và Lục Cửu Châu.

Lục, Lý hai lão đối với Nhất Linh càng lúc càng khiếp đảm. Mấy tháng trước Nhất Linh đã khiến hai lão mất mặt, vậy mà Nhất Linh bây giờ lại cao siêu hơn không biết đến bao nhiêu lần, võ công đã đạt đến độ không thể tưởng tượng nổi. Thâm tâm cả hai đều không muốn giao đấu với Nhất Linh nên mười phần bản lĩnh không phát huy được đến bảy, nhưng thấy Thủ Tự

Hùng mặt đỏ tía tai, ra sức chiêu đối chiêu với cậu, hai người không thể không cố lấy dùng khí, liều mạng xông lên hòng giảm bớt áp lực cho Thủ Tự Hùng. Tính mạng toàn gia họ giờ đây đều nằm trong tay họ Thủ, nếu hắn chết, hai người cũng không sống nổi, thậm chí còn chết một cách thảm khốc hơn!

Nhất Linh thần dũng tuyệt luân, ép cho ba cao thủ từng bước lùi lại vào tận trong sảnh, nhưng trong một hai chục chiêu cậu cũng không thể sát thương nổi ai trong số ba người. Đúng lúc đó, khoé mắt thoáng hiện lên bóng áo đỏ của Hồng Y lão tổ, cậu liền giận dữ chửi toáng lên: "Tử lập quỷ già không chịu chết này, đi chết đi!" Kiếm quang loang loáng mù mịt, nội lực dâng lên như cơn hồng thủ ép cho Thủ Tự Hùng ba người đồng loạt lùi lại, mũi bàn chân khẽ điểm, thân người đã lao vút đến Hồng Y lão tổ, thét lớn: "Tử lão quỷ dám thò đầu ra, ông đây sẽ cho ngươi phơi xác!"

Hồng Y lão tổ đã một lần nhất thế dưới kiếm Nhất Linh nên đối với cậu giờ đây vừa hận vừa sợ, thấy Nhất Linh toàn lực phóng đến đâu còn dám trực tiếp nghênh chiến, chỉ tìm cách giữ thế thủ. Nhất Linh công được hai kiếm, tuy khiến cho lão hai lần giạt ra nhưng cũng vẫn không thể đoạt mạng. Khi ấy Đồng, Miêu hai người cũng đã quay lại, nhất loạt nhằm Nhất Linh công đến.

Hồng Y lão tổ thấy có trợ thủ như nở thêm gan, không thủ nữa mà vung kiếm đánh tới. Nhất Linh hào dũng trào dâng, thét lên vang động, bảo kiếm tả kích hữu đâm, uốn lượn như rồng múa, đánh cho Hồng Y lão tổ ba người rối loạn tơi bời.

Thủ Tự Hùng nhân cơ hội rời khỏi sảnh, hét lớn: "Ba người vây chết tên trọc này!" Rồi vẫy tay với Lục, Lý hai lão: "Bắt sống Hàn Nguyệt Thanh!

Vừa lao ra được một bước, thì bảo kiếm của Nhất Linh đã bay đến như thần long, miệng gầm lớn: "Ai cũng đừng hòng ra khỏi đây!

Thủ Tự Hùng ba người vội vàng vung kiếm lên đỡ, ba người đi không nổi, song Hồng Y lão tổ lại thoát ra được, vội lao tới tốp người của Hàn Nguyệt Thanh, trong khi ấy Hàn Nguyệt Thanh cùng năm vị trưởng môn mới ra được cách đường cái chừng ba bốn trượng.

Thủ Tự Hùng cười lên điên loạn: "Tên tặc đầu trọc, dù ngươi có ba đầu sáu tay cũng không giữ nổi mạng cho Hàn nha đầu đâu!"

Nhất Linh đâu còn bụng dạ đấu khẩu với hắn, liền quay người lao đến Hồng Y lão tổ. Thủ Tự Hfung lại hét lên: "Lên nóc nhà, tấn công từ ba phía!" Rồi cùng Lục, Lý hai lão nhảy lên nóc nhà, chia nhau đuổi theo Hàn Nguyệt Thanh.

Nhất Linh quả thật đã tức giận đến tột đỉnh, một kiếm bổ xuống chẳng khác nào lưỡi tầm sét thiên lôi. Đồng, Mãnh, Miêu Bách Âm đồng thời đưa binh khí ra đỡ. "Keng!" Một tiếng nổ rung trời, Đồng, Miêu hai người mặt mày trắng bệch, hốt hoảng dạt ra.

Đường kiếm ấy của Nhất Linh thật dũng mãnh vô bì, Hồng Y lão tổ nhìn mà khiếp sợ, vội lùi lại sau Đồng, Miêu hai người chân tay đã mềm nhũn, mất hết công lực, Hồng Y lão tổ lại chỉ lo bảo vệ lấy thân, nếu Nhất Linh thừa thế truy kích, hai người đó khó tránh khỏi đường chết. Thế nhưng phía Hàn Nguyệt Thanh, Thủ Tự Hùng cùng Lục, Lý hai lão đang hằn học lao đến như ba con ác ưng. Hàn Nguyệt Thanh yểm hộ năm vị trưởng môn chính diện nghênh kích ba người, ngoài ra còn phải ngăn cản đám Lục Từ Anh cùng Ô Sà tứ tướng, tình thế đang tột cùng nguy cấp.

Nếu Hàn Nguyệt Thanh chỉ có một mình, dù Thủ Tự Hùng có bao nhiêu người vây công nàng cũng hoàn toàn có thể chống đỡ, nhưng phải phân tâm bảo vệ năm vị trưởng môn nên mỗi lúc một trở nên bất lực.

Nhất Linh hét lớn: "Nguyệt tỉ đừng lo, ta đến giúp tỉ đây!" Bèn không đuổi theo truy sát Đồng, Miêu hai người mà phi thân qua chỗ Hàn Nguyệt

Thanh. Nhất Linh tới, chẳng khác nào hổ vào bầy sói, đám người lũ lượt dạt ra, một lúc sau lại vây xúm lại.

Nhất Linh tả xung hữu đột, đánh bật mấy đại cao thủ, quay sang Hàn Nguyệt Thanh: "Nguyệt tỉ, tỉ không sao chứ?"

Hàn Nguyệt Thanh lắc đầu, khẽ cười: "Ta không sao! Trán nàng lấm tấm mấy giọt mồ hôi, hai gò má ửng đỏ. Nụ cười ấy có ba phần ái ngại, bảy phần cảm kích, vẻ đẹp thuỳ mị thật không lời nào tả xiết. Nhất Linh trong bụng nóng ran, máu như sôi lene, vung kiếm hét lớn: "Nguyệt tỉ, giữ chắc phía đường cái, để bọn khốn kiếp này lại cho ta! Ta phía trước, tỉ phía sau, cùng xông ra ngoài."

Nhìn tư thế hào dũng ngút trời của Nhất Linh, Hàn Nguyệt Thanh như được xốc lại tự tin, cao giọng đáp lại: "Được!"

Năm vị trưởng môn áp sát mặt phía đường cái, Nhất Linh phía trước, Hàn Nguyệt Thanh phía sau, tạo thành một lưới kiếm hình bán nguyệt trùm lên năm người ở giữa, dần dần lui ra khỏi cổng.

Chiến thuật này thật vô cùng đắc dụng, Thủ Tự Hùng cùng đám tay chân tuy ra sức xông vào nhưng không tài nào phá được lưới kiếm. Tên giáo chủ mỗi lúc một sốt ruột, mắt đảo lia lịa tìm cách, chợt nảy ra chủ ý: "Lên nóc nhà, dùng ám khí bắn vào chúng!"

Ô Sà tứ tướng tuân lệnh nhảy vọt lên nóc nhà.

Một chiêu của Thủ Tự Hùng quả là thâm độc, bởi Nhất Linh cùng Hàn Nguyệt Thanh chỉ có thể đỡ được ba mặt giáp công đâu còn khả năng chống chọi được ám khí bắn ra từ phía trên. Ánh khí nếu chỉ nhắm vào hai người thì họ cũng là chuyện trẻ con, nhưng mục tiêu lại là năm vị trưởng môn đã mất hết công lực.

Hàn Nguyệt Thanh hốt hoảng thốt lên; "Nhất Linh!" Bản lĩnh kinh người của Nhất Linh đã khiến nàng phải ngạc nhiên, lúc nguy cấp nàng tự nhiên

cầu cứu cậu ta mà không để ý gì nữa.

Tám tướng xung trận thì bốn tướng đã bỏ mạng dưới kiếm Nhất Linh, bốn tướng còn lại hận cậu thấu xương nhưng cũng vô cùng khiếp sợ. Mắt thấy Nhất Linh xông đến, cả bốn người hồn siêu phách tán tháo chạy tán loạn, ám khí trong tay không kịp ngắm phóng ra loạn xạ, một số bay về phía Nhất Linh nhưng phần lớn vẫn nhắm hướng ngũ trưởng môn phóng tới. Bảo kiếm Nhất Linh vung lên chẳng khác nào cuồng phong thổi liễu, ám khí nhằm vào cậu đều bắn ra đến hàng chục trượng, nhưng những ám khí bay đến năm vị trưởng môn lại gây nguy hiểm cho Hàn Nguyệt Thanh.

Nhất Linh bay lên tấn công tứ tướng, Hàn Nguyệt Thanh phải một mình ở lại chịu trận, dù Nhất Linh có nhanh đến đâu thì Lý Thanh Long, Hồng Y lão tổ mấy người có ai không phải là đại cao thủ chứ? Chỉ một sát na, áp lực lên Hàn Nguyệt Thanh chợt tăng lên khủng khiếp. Đang lúc lúng túng, ám khí lại bay đến vun vút nhằm vào năm vị trưởng môn.

Hàn Nguyệt Thanh tuy đã đuối sức cũng không thể không ngăn chặn, bảo kiếm bên tay phải múa tít tạo thành vô số quang điểm, ngăn chặn mười mấy thứ binh khí đang lũ lượt công đến, tay áo bên trái phất mạnh tạo thành luồng gió phóng ra quét sạch đám ám khí.

Ám khí tuy bị quét văng đi, nhưng một chút phân thân của Hàn Nguyệt Thanh đã làm kiếm chiêu bên tay phải trở nên lơi lỏng. Phía trước đột nhiên hàng loạt binh khí đột phá vòng kiếm phòng thủ của nàng nhằm vào ngũ trưởng môn nhân. Hồng Y lão tổ đâm Thiên Phong Tử, Thủ Tự Hùng chém xuống Ngộ Bản thiền sư, vòng sắt của Miêu Bách Âm lại nhằm Tử Long chân nhân quét tới.

Hàn Nguyệt Thanh thất kinh hét lên một tiếng, bảo kiếm vòng lại nhằm Thủ Tự Hùng công sang, tay áo phất mạnh về phía Hồng Y lão tổ, một cước tung lên đa tới Miêu Bách Âm khiến cho cả ba đều phải thu chiêu lùi lại. Đột

nhiên nàng cảm thấy chân trụ đau nhói, đầu gối mềm nhũn chút nữa thì khuỵa xuống. Thì ra trong lúc nóng vội thi triển liên hoàn chiêu thức cứu người nàng đã hoàn toàn quên đi bản thân, bị Ô Lâm lến đâm một kiếm vào đùi.

Nhất Linh trên tường đầu tóc như dựng ngược lên, điên cuồng thét lớn: "Tên khốn kiếp, ta phải giết ngươi vạn lần!" Liền nhanh như cắt thân kiếm hợp nhất lao xuống, bảo kiếm hóa thành những con sóng khổng lồ, một lúc đánh bật hơn mười thứ binh khí đang công đến Hàn Nguyệt Thanh, tay trái đỡ lấy nàng, tay phải phóng kiếm vút đi lao thẳng tới Ô Lâm.

Ô Lâm một kiếm đánh lén Hàn Nguyệt Thanh, nghe thấy tiếng hét long trời lở đất của Nhất Linh thì đã biết là có chuyện chẳng lành, lập tức phi thân lùi lại. Tiếc là một khi Nhất Linh đã quyết chí sát tử thì hắn làm gì còn khả năng đào thoát.

Thanh bảo kiếm nhanh hơn điện chớp xuyên qua lồng ngực Ô Lâm, còn bay xa đến hơn mười trượng mới rơi xuống đất. Một kiếm này của Nhất Linh quả đã dùng toàn sức lực, Ô Lâm đến một tiếng kêu thảm cũng không kịp thốt, rủ người bỏ mạng dương trường.

Thủ Tự Hùng và đám tay chân bị một kiếm của Nhất Linh đánh bật ra, mãi một lúc mới lấy lại được tinh thần. Trường tiên của Lý Thanh Long là binh khí đánh đến đầu tiên, nhưng không dám nhằm vào Nhất Linh mà công tới Ngộ Bản thiền sư phía sau.

Nhất Linh đưa tay chụp lấy thân roi, vận công giật mạnh, thét lớn: "Buông!" Lực đạp theo thana roi truyền đến như cơn sóng dữ, Lý Thanh Long không chịu nổi, vội vã buông tay lùi liền hai bước, mặt tái mét kinh hãi.

Thủ Tự Hùng mấy người cùng ập vào, Nhất Linh rung cổ tay, cây trường tiên đột nhiên như con rắn sống mổ đông quét tây. Thanh Long tiên trong tay Lý Thanh Long đúng là danh hợp kỳ thực, nhưng lọt vào tay Nhất Linh

còn ảo diệu hơn đến cả chục lần, chẳng khác nào con rồng đang nổi giận, cuồng phong vần vũ ầm ầm thiên hờn địa ám.
Thủ Tự Hùng, Hồng Y lão tổ, Đồng Mãnh ba người đồng loạt khua tay chống đỡ, bỗng toàn thân không tự chủ được mà run lên, kinh mạch như bị lửa đốt, binh khí thiếu chút nữa là tuột khỏi tay, cũng loạng choạng giật lùi trở lại.
Nhất Linh lo cho vết thương của Hàn Nguyệt Thanh, bất ngờ khom người, xốc nàng lên vai, trường tiên quét mạnh mở ra lối thoát, phi thân nhảy vút lên mái nhà, sau mấy cú nhảy đã biến mát.
Thủ Tự Hùng nghiến răng kèn kẹt nhìn theo, song đã biết là không thể nào ngăn cản được cậu.
Hàn Nguyệt Thanh bất ngờ bị Nhất Linh vác lên vai, kinh hãi định hét cậu bỏ xuống, nhưng đã bị Nhất Linh mang theo lên mái nhà, nháy mắt đã ra đến ngoài thị trấn, chạy thẳng vào trong rừng sâu, khi ấy nàng mới kịp mở miệng: "Mau đặt ta xướng, Thủ Tự Hùng sẽ làm hại năm vị trưởng môn..."
Hàn Nguyệt Thanh không nói còn đỡ, nàng vừa lên tiếng, Nhất Linh đã nổi giận đùng đùng, một tay đỡ lấy chân nàng, máu tươi vẫn không ngừng chảy ra.
Nhất Linh tim đau đến thắt lại, đâu còn có thể để ý chuyện gì khác nữa. Cậu tuyệt nhiên bất chấp lời Hàn Nguyệt Thanh, vác nàng chạy một mạch đến bên cạnh một con suối mới dừng lại.
Nhất Linh cẩn thận đặt Hàn Nguyệt Thanh xuống, nàng vẫn còn lo lắng cho năm vị trưởng môn, lại nói: "Nhất Linh, ngũ đại trưởng môn họ..."
Nhất Linh hai mắt vằn lên như bốc ra lửa. Nếu là người khác hẳn cậu đã gào toáng lên, nhưng với vị tiên tử này thì vẫn không dám, chỉ sầm mặt xuống nói: "Hãy lo cho bản thân tỉ trước, xem này, chảy biết bao nhiêu là máu rồi." Đoạn chìa bàn tay ướt sũng máu tươi ra trước mặt nàng.

Hàn Nguyệt Thanh bắt đầu cảm thấy chỗ vết thương đau rát, nhưng lòng vẫn không khỏi băn khoăn: "Nhưng năm người họ..." Thấy vẻ mặt hầm hầm của Nhất Linh, rốt cuộc nàng cũng không dám nói tiếp.

Nhất Linh xé vạt áo mình, đoạn hối thúc Hàn Nguyệt Thanh: "Mau lấy kim sang dược ra đây, ta băng bó cho tỉ." Thuật trị bệnh của Nhất Linh là hàng đầu thiên hạ, song cậu không bao giờ đem theo thuốc, mà thực ra trên người cậu ta hầu như chẳng mang gì hết, không chỉ thuốc, cả kiếm, thậm chí tiền cũng không bao giờ đem theo.

Hàn Nguyệt Thanh nén đau lấy kim sang dược trong người ra, song nàng bắt đầu thấy xấu hổ, bởi vết thương nằm phía trên đầu gối, chỗ như thế đâu có thể để nam nhân nhìn vào. Chần chừ một chút, nàng nói: "Để ta... ta tự làm lấy."

Nhất Linh vừa nghe đã nổi giận thốt lên; "Vết thương của tỉ ở phía sau, làm sao có thể tự băng bó được? Chắc chắn tỉ sẽ không thể làm được, hơn nữa nếu ta không tận mắt thấy vết thương nặng nhẹ thế nào, làm sao ta yên tâm được chứ?"

Trong lòng Nhất Linh, quả thật Hàn Nguyệt Thanh còn quan trọng hơn cả đôi mắt của mình. Nếu không tận mắt thấy vết thương của nàng ra sao, làm sao cậu có thể yên tâm được?

Tuy Nhất Linh một câu nói là một lần nổi giận, song sự lo lắng quan tâm của cậu, Hàn Nguyệt Thanh không thể không nhận ra. Trải qua mấy ngày vừa rồi, nhất là qua trận ác chiến hôm nay, nàng đã không thể coi Nhất Linh là kẻ thù được nữa, trái lại trong lòng đã nảy sinh không ít cảm kích. Không thể cự tuyệt Nhất Linh thái quá e làm cậu bị tổn thương, nàng đành thẹn thùng ngồi nghiêng xuống đất.

Nhất Linh kéo váy Hàn Nguyệt Thanh lên, lớp vải quấn bên chân trái của nàng đã nhuốm đỏ máu. Cậu đau đớn đến nghẹn giọng: "Tỉ nhìn này, nhìn

này, bị thương đến mức nào rồi!" Bèn gượng nhẹ xé dải quấn chân chỗ vết thương ra, dùng vải nhúng nước rửa sạch.

Dải quấn tách ra để lộ ra làn da trắng như tuyết trên đùi Hàn Nguyệt Thanh, tuyệt mỹ đến vô ngần. Tình ma vốn hiểu biết thấu đáo về cơ thể nữ nhân, nhìn một chỗ là có thể đoán ra tất cả, chỉ một vùng da trắng muốt trên đùi cũng đủ biết thân thể nàng toàn vẹn đến thế nào. Trên kiệt tác của tạo hóa ấy lại vắt ngang một vết thương dài nửa thốn, như một sự tiếc nuốc vĩnh viễn không thể bù đắp.

Vẻ tức giận trong mắt Nhất Linh quả thật khó hình dung nổi, cậu gầm thốt lên: "Thật đáng tiếc, Nguyệt tỉ, sao tỉ lại có thể không biết quý trọng mình như thế? Tỉ có biết tỉ đẹp thế nào, cao quý như thế nào không? Vậy mà giờ thì sao, tỉ nhìn xem này!" Vừa làu bàu, Nhất Linh vừa cẩn thận đắp kín sang dược lên vết thương rồi băng bó cẩn thận.

Hàn Nguyệt Thanh nằm nghiêng nghe Nhất Linh làu bàu, trong lòng năm phần xấu hổ, ba phần thích thú, song cũng có hai phần oán giận, nghĩ bụng: "Người này thật là, không quan tâm đến sự sống chết của năm vị trưởng môn, lại cứ đi xoi mói mãi chuyện này!" Tuy nghĩ như vậy, trong đầu nàng cũng ngấm ngầm có chút tiếc nuối.

Đối với vẻ đẹp của cơ thể, bản thân Hàn Nguyệt Thanh rõ hơn ai hết. Những khi khỏa thân tắm gội, ngắm nhìn cơ thể hoàn mỹ đến tuyệt đỉnh của mình, thậm chí cả bản thân nàng cũng có lúc phải ngây ngất. Nhưng trong quá khứ, ý nghĩ ấy chỉ là thoáng hiện qua, sau đó ngay lập tức nàng đã kềm chế được. Điều nàng băn khoăn nhiều nhất là làm sao hoàn thành được di mệnh sư phụ, đoàn kết Hiệp Nghĩa Đạo, đánh bại Thiên Long, không để cho chúng sinh võ lâm rơi vào thảm hoạ, chứ không phải là khoe mẻ vẻ đẹp thiên phú của bản thân, để nam nhân phải phủ phục dưới chân nàng. Trong lòng nghĩ vậy, dần dần nàng cũng không mấy quan tâm đến vẻ đẹp bản thân.

Tuy nhiên hiện giờ quả thật nàng đã cảm thấy tiếc nuối, thấy chút gì đó bận lòng, nghĩ thầm: "Sẽ không bị sẹo chứ? Tốt nhất là đừng có sẹo, nếu không sẽ xấu chết đi được!"

Vô tình, nàng đã nghĩ đến việc để cho người khác nhìn thân thể của mình, thế là ma công khó lường của Nhất Linh lại đã thành công thêm một bước.

Băng bó xong, Hàn Nguyệt Thanh ngồi lên, lại lo lắng nói: "Năm vị trưởng môn không biết giờ này ra sao rồi, mong rằng đừng có bị độc thủ của Thủ Tự Hùng."

Hàn Nguyệt Thanh bị thương, hoàn toàn là do năm trưởng môn nhân liên lụy. Nhất Linh vốn không ưa, lại càng thêm oán hận năm người này, cất giọng tức tối nói: "Chết thì có gì ghê gớm? Từ lúc có ngũ đại phái đến giờ, trưởng môn nhân chết đã không biết bao nhiêu người, năm người họ chết đi, không lẽ ngũ đại phái sẽ diệt vong chắc?"

"Sao ngươi lại có thể nói như vậy?" Hàn Nguyệt Thanh nổi giận.

Nhất Linh hừm lên một tiếng: "Ta tuyệt đối không có chút thiện cảm với năm người bọn họ. Lúc bình thường thì uy phong lẫm liệt, khi cần động thủ lại chẳng khác nào năm đứa trẻ con."

"Không thể nói như vậy!" Hàn Nguyệt Thanh bác lại: "Thực lực của tên Thủ Tự Hùng đó đúng là không phải tầm thường! Bất luận là Lý Thanh Long, Lục Cửu Châu hay Hồng Y lão tổ đều là tông chủ của một phái danh chấn võ lâm, luận võ công hay danh vọng cũng đều không thua kém gì ngũ đại trưởng môn, huống hồ còn có thêm Thủ Tự Hùng và hai ông già không rõ tên tuổi ấy nữa. Thực lực hùng hậu như vậy, ngoài thuộc hạ cũ của Thiên Long ra, liệu có môn phái nào đấu nổi với họ? Năm vị trưởng môn lấy ít địch nhiều, lại không rõ sự tình, bị thất thế cũng là dễ hiểu."

Nhất Linh vẫn không chịu thua: "Cái gì chứ? Năm trưởng môn, tốt xấu gì cũng là năm người, chúng ta chỉ có hai, vậy sao chúng ta nói đến là đến, nói

đi là đi, Thủ Tự Hùng bọn chúng ngoài chống mắt ra nhìn, đâu còn có thể làm gì nổi?"

Những lời này thì lại hoàn toàn là sự thật. Hàn Nguyệt Thanh nhất thời không thể phản bác, bèn nói với Nhất Linh: "Nhất Linh, võ công của ngươi thật cao cường, hôm nay may mà có ngươi!"

Lần này Nhất Linh tỏ ra vô cùng sung sướng, nói: "Có gì đâu, thực ra tỉ tỉ chẳng qua là quá từ bi mềm lòng đó thôi. Nếu tỉ tỉ dám dùng thủ đoạn, truyền nhân của Đại Ngu la hán đâu phải dễ đối phó chứ? Thiên hạ này liệu ai có thể làm cho tỉ bị trúng độc? Ai có thể khiến tỉ bị thương?"

Đây cũng là những lời thực lòng, Hàn Nguyệt Thanh thở dài nghĩ thầm: "Ta mang trọng trách di mệnh của sư phụ, không như thế thì như thế nào đây?"

Bèn nhìn Nhất Linh thăm dò: "Nhất Linh, ta thấy võ công của ngươi có những chiêu rất quen."

Nhất Linh giật thót mình, không dám nhìn thẳng vào Hàn Nguyệt Thanh, cười xòa: "Vậy sao? Tỉ là truyền nhân của Đại Ngu la hán, hiểu sâu biết rộng, mấy chiêu thức mèo cào của đệ đương nhiên không qua được pháp nhãn của tỉ rồi."

Miệng lấp liếm mấy câu như thế, thâm tâm Nhất Linh cũng cảm thấy thầm mắng mình: "Trời ạ, sao mà có thể ăn nói thô thiển như vậy chứ!"

Linh thứu phi long

Dịch giả: Tiêu Dao Tử

Chương 39

Hàn Nguyệt Thanh lắc đầu: "Ngươi đừng tự chê mình! Một số chiêu thức trong kiếm pháp của ngươi rất giống với Thiên Long thất kiếm của Thiên Long năm xưa. Đó tuyệt đối không phải là mấy chiêu mèo cào đâu, chỉ riêng tên chúng đã đủ làm người ta khiếp sợ rồi. Nhưng ta thật lấy làm lạ rằng trong kiếm pháp của ngươi còn lẫn rất nhiều võ công khác nữa, thành ra không hoàn toàn giống Thiên Long thất kiếm, nhưng vẫn rất có uy lực."
Nhất Linh mừng rỡ nghĩ thầm: "Không giống là tốt rồi!" Đoạn nhìn vào cặp mắt trong veo của nàng: "Tỉ nói ta là tứ bất tượng?"
Hàn Nguyệt Thanh mỉm cười: "Đúng thế, ngươi chính là tứ bất tượng!"
Nụ cười của nàng chẳng khác nào một đóa mẫu đơn đột nhiên nỡ bung ra đón gió, thật tươi rói và xinh đẹp không sao tả xiết. Nhất Linh ngây người, đờ đẫn nói như mê muội: "Nguyệt tỉ à, tỉ cười lên thật là đẹp! Người khác chỉ thích vinh hoa phú quý, chỉ muốn tranh đoạt thiên hạ đệ nhất, còn ta thì chỉ có một tâm nguyện là có thể vĩnh viễn ở cùng với Nguyệt tỉ như vậy, được nghe Nguyệt tỉ nói, thấy Nguyệt tỉ cười, ngoài ra không còn mong ước gì khác!"
Hàn Nguyệt Thanh mặt mày bừng đỏ, vội cúi đầu xuống, giận dữ: "Ngươi nói lung tung gì vậy?" Trong lòng lại bất giác thấy tim đập thình thịch.

Mặt trời dần lặn, bóng chiều lan tỏa, làn gió cuối ngày thổi qua khẽ lay động chân váy trắng muốt của Hàn Nguyệt Thanh. Một cảm giác ấm áp tự đáy lòng Nhất Linh khẽ trào dâng lan khắp toàn thana, trong khoảnh khắc ấy cả con người cậu trở nên trống rổng, thậm chí như quên cả sự tồn tại của chính mình.

Hàn Nguyệt Thanh lại nghĩ đến năm vị trưởng môn, ngẩng lên nói với Nhất Linh: "Nhất Linh, chúng ta đi xem các vị trưởng môn thế nào được không? Nhất thiết không được để các vị bị hạ độc thủ!"

Nhất Linh tỉnh lại từ trong cơn mê, lắc đầu: "Chân của tỉ chư lành, đi lại sao được?"

Hàn Nguyệt Thanh phản đối: "Chút thương tích ấy đáng kể gì, nói về khinh công, ta đảm bảo không thua ngươi đâu!"

Nhất Linh quả quyết lắc đầu: "Không được, tỉ bị thương cần phải nghỉ ngơi!"

Hàn Nguyệt Thanh biết khi cậu ta cố chấp thì không gì có thể lay chuyển, bèn nghĩ một thoáng rồi yêu cầu: "Vậy ngươi thay ta đi được không? Có chuyện gì về nói cho ta biết."

Nàng đã ngọt nhạt như thế, Nhất Linh có từ chối cũng không thể, huống hồ cậu cũng không muốn nàng cả đêm lo lắng, liền gật đầu: "Được thôi!"

Nói đoạn đứng dậy phóng ngay vào trong rừng, Hàn Nguyệt Thanh không ngờ Nhất Linh nói đi là đi, ngẩn người nghĩ thầm: "Thực ra ta đã nhìn nhầm, hắn cũng là một người nhiệt tâm."

Tiếc là chỉ sau thời gian nhấp một chén trà, Nhất Linh đã lại quay về, hai tay cầm hai con gà rừng, miệng cười hì hì: "Nguyệt ỉt, gà rừng ở đây thật béo ghê, bữa tối chúng ta thế là thịnh soạn rồi."

Hàn Nguyệt Thanh dỡ khóc dỡ cười, giận dữ: "Con người nhà ngươi, ta còn tưởng rằng ngươi đã đi xem năm vị trưởng môn thế nào rồi!"

"Nguyệt tỉ à, tỉ đừng có như vậy mà! Hoàng đế còn không sai tốt đói nữa là, cứ ăn no rồi hãy nói!" Nhất Linh cười hì hì, đi đến bên bờ suối, nháy mắt đã vặt trụi lông hai con gà rừng, nhóm lửa lên nướng.

Hàn Nguyệt Thanh lẳng lặng ngồi nhìn Nhất Linh bận rộn. Khi ấy trời đã tối đen, ánh lửa bập bùng in lên mặt Nhất Linh lúc sáng lúc tối, trong lòng Hàn Nguyệt Thanh cũng lúc vui lúc buồn, lúc nghĩ: "Hôm nay may mà có hắn! Lúc lại nghĩ: "Năm vị trưởng môn nếu biết mình và hắn như thế này, không biết có tức giận hay không nhỉ?" Trong lòng đầy tâm trạng, nàng cứ ngây người ra nhìn Nhất Linh.

Nhất Linh cảm nhận thấy ánh mắt mỹ nhân, ngẩng mặt lên nở một nụ cười rạng rỡ.

Hàn Nguyệt Thanh đỏ mặt, vội cúi đầu xuống, lập tức lại ngẩng đầu lên nhìn Nhất Linh, cất giọng nghiêm nghị: "Nhất Linh, hãy nói thật với ta, Phương Kiếm Thi đại hiệp rốt cuộc có phải do ngươi giết không?"

Nhất Linh sững người nhìn Hàn Nguyệt Thanh, ánh mắt cũng lập tức trở nên nghiêm túc: "Không phải ta giết! Nguyệt tỉ, ta nói thật, đừng nói một Phương Kiếm Thi, cho dù là ngũ đại trưởng môn, nếu ta muốn thì cũng đã giết rồi, có gì mà không dám nhận?"

Hàn Nguyệt Thanh gật đầu nghĩ thầm: "Với võ công thực lực của hắn, quả đúng là đâu cần nói dối. Nếu nói bây giờ hắn sợ làm ta không vui, nhưng trước khi gặp ta hắn cũng đã phủ nhận trước năm vị trưởng môn rồi, có thể thấy đúng là không phải hắn. Nhưng nguồn cơn chuyện này rốt cuộc là như thế nào, làm sao để năm vị trưởng môn tin hắn đây?"

Hàn Nguyệt Thanh đang đăm chiêu suy nghĩ, mùi thịt thơm nức đã bay đến trước mũi. Khổ chiến suốt nữa ngày, thực ra nàng đã đói meo từ lâu, bốn mắt nhìn nhau, đột nhiên đồng thanh cười phá lên.

Nhất Linh xé một con gà ra làm hai, cười tít mắt: "Xem thử tài nghệ của ta

thế nào?" Vừa nói vừa đưa cho Hàn Nguyệt Thanh một nửa. Hàn Nguyệt Thanh cũng không khách khí, cầm lấy khẽ cắn một miếng, lập tức gật đầu tán thưởng: "Ngon lắm, vừa thơm vừa ngọt."

Nhất Linh mừng rỡ, ra bộ vòng tay cúi đầu: "Đa tạ đã quá khen, thật không dám không dám!" Hàn Nguyệt Thanh lại không nhịn được cười.

Thoáng một cái, hai con gã đã hết veo, Nhất Linh xoa bụng nói vẻ hài hước: "Nhất Linh à, ăn no rồi thì cũng nên đi một chuyến chứ! Đừng có lười biếng, ta sẽ nổi giận đó."

Nhất Linh bắt chước y hệt giọng điệu Hàn Nguyệt Thanh, nàng không nhịn được bưng miệng cười rung cả hai vai. Nhất Linh nheo mắt: "Được rồi Nguyệt tỉ, tỉ nghỉ ngơi đi, ta về nhanh thôi mà!"

Đoạn khẽ điểm mũi chân phi thân bay lùi lại, lùi mãi đến nỗi sắp va phải một thân cây lớn. Hàn Nguyệt Thanh đang hốt hoảng, định lên tiếng nhắc nhở, bỗng Nhất Linh lạng sang bên hệt như đằng sau có mắt, chỉ thoảng chốc đã biến mất tăm.

Hàn Nguyệt Thanh đăm đăm nhìn theo hướng cậu vừa đi, trong lòng vui buồn lẫn lộn.

0O0

Nhất Linh thi triển khinh công thượng thừa, chưa đầy nửa khắc đã đến Thương Lạc trấn. Thị trấn đã bị đám võ vĩ Ô Sà tộc chiếm cứ, đến các ngõ ngách cũng đèn đuốc sáng trưng, cứ năm bước chân lập một trạm gác, mười bước lại có một tiêu gác, sự canh phòng thật vô cùn nghiêm ngặt.

Nhưng những đồn canh như thế chỉ có thể phòng vệ những khách giang hồ bình thường mà thôi, còn với Nhất Linh thì tuyệt nhiên không một chút tác dụng. Cậu dễ dàng tìm đến ngôi nhà lớn lúc chiều, nghiêng tai lắng nghe, mọi động tĩnh trong vòng mười trượng vuông đều rõ ràng như trong lòng bàn tay. Xác định xong phương hướng, Nhất Linh không chút chần chừ, hỏa

tốc thâm nhập vào hậu viện.
Đến trước một căn nhà nhỏ, Nhất Linh chợt lọt vào tai mấy tiếng than thở nhỏ nhẹ. cậu khẽ rùng mình phi thân đến trước cửa sổ, đưa tay cào rách lớp giấy ở cửa, nhìn vào, nhất thời mừng rỡ đến chút nữa reo lên.
Nhất Linh sớm biết trong phòng có hai người đều thuộc hàng cao thủ, nghe thấy tiếng than lại biết một trong hai người là Lục Từ Anh, nhìn vào thấy quả thật có hai người đang ngồi sát vào nhau, chính là Lục Từ Anh và Lý Ngọc Châu. Hai nàng đang ủ rũ cúi đầu, thỉnh thoảng lại than lên mấy tiếng. Trước mắt Nhất Linh bất chợt hiện lên hai thân hình thiếu nữ trắng muốt của Lục Từ Anh và Lý Ngọc Châu. Đêm đó trong Phi Long cung, Lục Trúc đã xếp đặt đến cùng mà cậu lại không thèm tận hưởng, lúc này nghĩ đến hai cơ thể mỹ miều khôn tả ấy, bụng lập tức nóng ran lên. Khi ở cùng với Kim, Thuỷ, Vạn ba người, đêm nào Nhất Linh cũng ôm ấp ba nàng vân hoan vũ ái, mấy hôm nay đồng hành cùng Hàn Nguyệt Thanh không dám lỗ mãng, thực ra cậu đã chịu hết nỗi rồi. Vừa thấy hai nàng, dục hỏa toàn thân đã lập tức bùng cháy, bất chấp trời đất đẩy cửa xông thẳng vào.
Lục Từ Anh, Lý Ngọc Châu giật mình bật dậy, nhìn rõ là Nhất Linh, cả hai cùng ngây người ra, ánh mắt vừa mừng vừa lo.
Nhất Linh dang rộng cánh tay, nhìn hai nàng trìu mến: "Anh tỉ, Ngọc Châu, ta là Nhất Linh đây, các nàng không nhận ra ta rồi sao?"
Lục Từ Anh bất ngờ òa lên khóc, sà vào lòng Nhất Linh, nắm tay võ lực thụi cậu lia lịa: "Đồ đáng chết, đáng chết, chàng đã biến đi đâu vậy?"
Lý Ngọc Châu cũng lao lại, nước mắt ngắn dài, nức nở: "Nhất Linh, chàng thật nhẫn tâm, chàng có biết bọn thiếp khổ đến thế nào không?"
Hai mỹ nhân một thời kiêu sa ấy, thân thể bị Thủ Tự Hùng chiếm đoạt, tính mạng bị Thủ Tự Hùng khống chế, hàng ngày bị hắn sai khiến chẳng khác nào hai nô tì, những ấm ức trong lòng lúc này được dịp tuôn ra. Nhất Linh

hiểu nỗi thống khổ trong lòng hai người, cũng không nhịn được nước mắt: "Ta biết, ta biết mà, là ta đã hại các nàng, lẽ ra ta phải đến tìm hai nàng từ lâu mới phải."

Hai nàng khóc càng nhiều hơn, đem hết những khổ sở bị Thủ Tự Hùng chiếm đoạt rồi khống chế thế nào kể hết ra cho Nhất Linh, Nhất Linh nghe mà hai hàm răng nghiến vào nhau kèn kẹt.

Phải khó khăn lắm mới khiến hai nàng thôi khóc, Nhất Linh ôm cả hai ngồi xuống giường an ủi: "Hai vị tỉ tỉ yên tâm, ta nhất định sẽ khống chế Thủ Tự Hùng, ép hắn phải giao ra thuốc giải, sau đó sẽ băm vằm hắn ra trả thù cho hai nàng."

"Không, thiếp muốn tự tay xử trí hắn!" Lý Ngọc Châu thốt lên.

"Đúng thế, chàng cứ bắt hắn lại, giao hắn cho bọn thiếp, bọn thiếp sẽ đích thân xử trí hắn." Lục Từ Anh cũng hòa vào, đoạn nhìn Nhất Linh lạ lùng: "Nhất Linh, mấy tháng không gặp, hình như chàng đã thay đổi rất nhiều, võ công cũng hơn hẳn, còn tính tình đã hoàn toàn khác trước?"

"Chỉ đáng tiếc là đã thay đổi muộn quá, để lỡ hai miếng thịt ngon lành này!" Nhất Linh lòng đầy tiếc nuối, vẫn mỉm cười: "Thật sao?" Bàn tay ma thuật đang ôm eo hai nàng bắt đầu thi triển ma công.

Lục, Lý hai nàng gần như đồng thời rên lên, cùng ngước mắt nhìn Nhất Linh, trong mắt đầy vẻ xuân tình mê mẩn.

Nhất Linh thầm reo lên mừng rỡ, lật người ghì chặt cả hai xuống giường, bàn tay vuốt ve khắp trên người hai nàng. Lục, Lý hai người không ngờ chỉ mấy tháng xa cách, tiểu hòa thượng ngây ngô này đã biến thành kẻ phong lưu háo sắc đến như vậy, hơn nữa thủ pháp lại còn hết sức thành thạo lão luyện.

Trong tiếng rên rỉ hổn hển của hai nàng, bàn tay Nhất Linh không ngừng chuyển động, vừa vuốt ve vừa cởi dần y phục.

Lục Từ Anh đột nhiên nắm lấy tay Nhất Linh, ngăn lại: "Không, Nhất Linh, thiếp không xứng đáng với chàng, tấm thân của thiếp đã bị ô uê!" Nói rồi nước mắt lại giàn giụa tuôn ra.

Lý Ngọc Châu đang trong cơn hưng phấn nghe nói cũng mở trừng hai mắt, đau đớn khóc nức lên.

"Không, chuyện này không trách hai nàng được, các nàng là bị ép buộc mà." Nhất Linh nghiêm trang trìu mến nhìn vào mắt hai người: "Với ta, Anh tỉ, Ngọc Châu của ta mãi mãi là trong trắng, hoàn toàn không khác gì với lúc ta mới gặp hai nàng."

"Nhất Linh!" Hai nàng cùng cảm động bật khóc, vòng tay ôm chặt lấy cổ Nhất Linh.

"Đều là ta không tốt, đã để hai nàng phải chịu ấm ức, sau này ta nhất địinh bù đắp cho hai nàng." Nhất Linh vừa lầm bẩm, vừa hôn liên tiếp lên mặt hai người, lúc môi rời môi, trong mắt hai nàng đã long lanh lửa tình.

Lục Từ Anh nhìn Lý Ngọc Châu, rồi nói với Nhất Linh: "Nhất Linh, chàng đã không chê bọn thiếp, vậy hãy để bọn thiếp hầu hạ chàng." Nói rồi hai người nhổm dậy, tự cởi bỏ y phục.

Nhất Linh đã từng mục kích cơ thể hai nàng, nhưng khi hai thân hình óng ánh trắng nõn hiện ra trong ánh nến le lói, cậu vẫn không khỏi trợn mắt thầm thốt lên: "Đẹp quá, không hề thua kém gì Liên tỉ, Phụng tỉ ba người."

Hai nàng liếc mắt nhìn Nhất Linh tình tứ, để mặc ánh mắt hau háu của Nhất Linh đảo đi đảo lại trên người, lại cùng đưa tay cởi áo cho Nhất Linh.

Nhất Linh quên phắt mục tiêu của chuyến đi lần này, giang rộng vòng tay ôm lấy hai nàng. Trong cơn hỏa dục, cậu đã không còn nhớ đến bất cứ thứ gì, không biết sau bao lâu, khi hai nàng đã mệt lử thỏa mãn thiếp đi, cậu mới hốt hoảng lặng lẽ xuống giường, phi thân nhằm đại sảnh lao đi.

Linh giác của Âm Ma có khả năng kỳ lạ vượt trên mọi giác quan con người

có thể cảm nhận những nguy cơ mà tai mắt con người không nghe hay nhìn thấy được. Khi ân ái hoan lạc, Tình Ma một tay che trời khiến cho ma giác bị ức chế. Lúc này mây tan mưa tạnh, ma giác lấy lại được bản năng tinh minh, Nhất Linh chợt linh cảm thấy một thứ nguy cơ hủy thiên diệt địa chưa từng có đối với cậu.

Khi còn cách đại sảnh chừng hơn mười trượng, Nhất Linh đã nghe thấy một tiếng hô: "Nhất bái thiên địa!"

"A!" Nhất Linh giận dữ hét lên một tiếng kinh thiên động địa, tiềm năng trong cơ thể trong nháy mắt đều thi triển đến tận cùng, thân người như một mũi tên lao đi, đâm vỡ vụn hai cánh cửa đại sảnh, xuyên thẳng vào trong, ngất ngưởng đứng giữa hai người.

Hai người ấy, một là Thủ Tự Hùng, người còn lại chính là Hàn Nguyệt Thanh, càng kinh ngạc hơn là hai người đang đứng trước bàn thờ nến đỏ, quỳ bái thiên địa!

Nhất Linh nhìn Hàn Nguyệt Thanh, đau đớn thốt lên: "Nguyệt tỉ..." Song lại không thể nói tiếp được gì, toàn thân run lên bần bật, mồ hôi túa ra ướt đầm khắp người.

CŨng may cậu đã đến kịp thời, nếu chỉ chậm một vài giây, hoặc giả cứ thế cùng với Lục, Lý hai người ngủ vùi một giấc, thì tất cả đã không còn gì cứu vãn. Niềm vui quý báu nhất, bao trùm mọi niềm vui khác trong trời đất này sẽ vĩnh viễn ra đi.

Hàn Nguyệt Thanh nếu gả cho Thủ Tự Hùng, thật khó tưởng tượng là Nhất Linh lại có thể tiếp tục sống!

Nhưng Hàn Nguyệt Thanh sao lại ở đây? Sao lại cùng Thủ Tự Hùng bái thiên bái địa?

Thì ra sau khi Nhất Linh đi khỏi, Hàn Nguyệt Thanh vẫn không thể yên tâm, vừa lo cho năm vị trưởng môn, lại vừa lo cho Nhất Linh thế cô lực mỏng,

nghĩ đi nghĩ lại, cuối cùng nàng cố nhịn đau, gắng gượng thi triển khinh công vào trong thị trấn. Nàng không tìm thấy Nhất Linh, nhưng khi loanh quanh tìm ngũ đại trưởng môn lại bị Thủ Tự Hùng phát hiện. Họ Thủ lệnh cho Đồng Mãnh mấy người bao vây lấy nàng, hắn không ra tay mà lại ra điều kiện, chỉ cần Hàn Nguyệt Thanh thuận tình lấy hắn, hắn sẽ lập tức thả năm vị trưởng môn, đồng thời liên thủ với Hiệp Nghĩa Đạo ngày hai tháng hai năm tới cùng chống lại Thiên Long, Linh Phụng. Hai đề nghị này của hắn thật có sức hấp dẫn ghê gớm với Hàn Nguyệt Thanh, mà Nhất Linh thì mãi không thấy xuất hiện, trong lúc rối trí, cuối cùng Hàn Nguyệt Thanh đã đồng ý bái đường với Thủ Tự Hùng.

Cơn thịnh nộ trong lòng Nhất Linh chẳng khác nào dòng nham thạch cuồn cuộn, miệng hét một tiếng trời long đất lở, Thanh Long tiên vung ra nhằm Thủ Tự Hùng: "Ông đây quật chết ngươi!" Một roi toàn lực kèm cơn thịnh nộ, nhanh như chớp giật mạnh như sấm dội, roi chưa đến mà hàn khí đã trùm lên gã giáo chủ họ Thủ. Biết sức không thể kháng cự, hắn hốt hoảng nghiêng người nhảy lên tránh né.

Hồng Y lão tổ năm người từ bốn phía lao đến, Ô Phong, Lưu Sương, cùng lũ lượt xông lên.

"Đến đây, đến hết đây!" Nhất Linh hét lên điên cuồng, Thanh Long tiên khua lên loang loáng.

Trong lòng Nhất Linh chứa đầy phẫn nộ, roi quất ra không theo một chiêu thức nào cả, song mỗi roi đều ẩn chứa nguồn nội lực ghê gớm, khiến cho đám người dù cách cả mười trượng vẫn rát bỏng thịt da. Nguồn lực đạo khủng khiếp như vậy, nếu sau người Thủ Tự Hùng hợp một còn may ra có thể đỡ được, nhưng nếu chỉ là một người, đừng nói là Thủ Tự Hùng, cho dù Thiên Long sống lại cũng chưa chắc dám ra tay đối địch.

Cả đám người mau chóng dạt ra xa, không ai dám trực tiếp giao phong với

Nhất Linh. Lưu Sương nấp tận vào góc đại sảnh, đám Thủ Tự Hùng tản ra bốn phía, xung quanh Hàn Nguyệt Thanh và Nhất Linh trống ra một khoảng tròn chừng mấy trượng.

Thủ Tự Hùng lại được một phen vừa tức vừa sợ, đúng lúc ấy Ô Sà Tứ tướng đem ngũ đại trưởng môn tới. Thủ Tự Hùng bước đến, ghì mạnh kiếm lên cổ Ngộ Bản thiền sư, nhìn Hàn Nguyệt Thanh quát lớn: "Hàn cô nương, lập tức giết chết Vương Nhất Linh, bằng không ta sẽ giết hết!"

Hàn Nguyệt Thanh hốt hoảng thốt lên: "Đừng!"

Thủ Tự Hùng hằm hằm: "Ta đếm đến năm, nếu nàng không ra tay, đến sáu ta sẽ giết Ngô Bản, đến bảy giết chết Pháp Tính, đến mười năm trưởng môn đây sẽ biến hết thành xác chết."

"Không!" Hàn Nguyệt Thanh bối rối thốt lên.

Thủ Tự Hùng bắt đầu đếm: "Một!"

Nhất Linh đùng đùng hét lớn: "Ông đây giết chết ngươi!" Thanh Long tiên vung lên nhằm Thủ Tự Hùng vút tới, nhưng đột nhiên cổ tay cậu bị Hàn Nguyệt Thanh giữ lại.

Nhất Linh nhìn Hàn Nguyệt Thanh gầm lên: "Nguyệt tỉ!"

Thủ Tự Hùng hét: "Giết hắn đi! Năm! Sắp đến sáu rồi, hắn không chết, Ngộ Bản chết!"

Hàn Nguyệt Thanh run lên bần bật, bàn tay bất giác sờ đến chuôi kiếm.

Nhất Linh trong lòng quặn đau, thốt lên không thành tiếng; "Nguyệt tỉ, tỉ thật sự muốn giết ta sao?"

Thủ Tự Hùng gào lên điên cuồng: "Giết hắn!"

Hàn Nguyệt Thanh do dự bất quyết, nhưng Nhất Linh đã có sẵn chủ ý, bởi lẽ bất luận Thiên Long hay Âm Ma đều là những người quyết đoán. Nhất Linh bất ngờ đưa tay điểm vào nhuyễn ma huyệt của Hàn Nguyệt Thanh, đoạn khom lưng vác nàng lên vai như lúc chiều.

Trong lòng Hàn Nguyệt Thanh đang tột cùng hoang mang, lại không ngờ Nhất Linh ra tay với mình nên không có lấy một cử chỉ phản kháng. Hành động mạo phạm của Nhất Linh trái lại làm nàng như được giải thoát, bèn nhắm nghiền mắt gục lên vai cậu, không còn để ý đến những chuyện khác nữa.

Nhất Linh quất mạnh trường tiên, bước dài ra ngoài sảnh. Miếng thịt thiên nga sắp đến miệng trong nháy mắt đã bị cướp đi, Thủ Tự Hùng vừa hốt hoảng vừa giận đến phát cuồng, gầm lên: "Vương Nhất Linh, ngươi dám đi! Ngươi đi rồi ngày mai hãy đến mà nhặt xác năm trưởng môn!"

Nhất Linh đã ra đến cửa liền quay phắt lại, ánh mắt lạnh lùng, chằm chằm nhìn Thủ Tự Hùng. Chợt cậu ngửa mặt cười rộ lên một tràng khinh bỉ, điềm nhiên lắt khỏi sảnh, chỉ một thoáng đã biến mất.

Thủ Tự Hùng ngây người, một lúc lâu vẫn không thể động đậy. Nghe tiếng cười lạnh lùng của Nhất Linh, cả hắn cũng bắt đầu ý nản tâm lạnh. Tuy Nhất Linh không nói gì nhưng sự uy hiếp hàm chứa trong tiếng cười ấy quả thật còn nặng hơn cả rừng đao biển kiếm.

Nhất Linh vác Hàn Nguyệt Thanh trên vai, chẳng mấy chốc đã trở về bên bờ suối, đặt nàng xuống cỏ, mắt trừng trừng nhìn nàng, miệng thở phì phào, không phải vì mệt mà vì tức giận.

Hàn Nguyệt Thanh đương nhiên hiểu rõ tâm trạng Nhất Linh lúc này, nhưng nghĩ đến ngũ đại trưởng môn vẫn nằm trong tay Thủ Tự Hùng, lại tỏ ra lạnh nhạt nói: "Mau giải huyệt cho ta!"

Vẻ lạnh lùng của Hàn Nguyệt Thanh càng làm Nhất Linh tức giận, hai mắt như bắn ra lửa chằm chằm nhìn vào nàng, thịnh nộ mỗi lúc một bốc cao lên trong đầu.

Toàn thân Nhất Linh rung lên bần bật, bỗng nhảy dựng lên, trường tiên trong tay nhằm một cây to cách đó hơn một trượng quất đi.

Tiếng nổ ầm trời vang lên, thân cây gãy ngang như một khúc gỗ mục.
Nhất Linh như đã phát điên, liên tục vung roi quất vào cây cối xung quanh, tiếng tiên khí rít lên lanh lảnh, vụn gỗ cành cây mù mịt đầy trời.
Nhất Linh hét lên một tiếng điên cuồng, dừng tay thở lên hồng hộc.
Hàn Nguyệt Thanh vẫn lạnh lùng: "Ngươi điên xong chưa? Giải huyệt đạo cho ta được rồi chứ!"
"Ta không điên, chỉ có tỉ mới điên, sao có thể đồng ý gả cho Thủ Tự Hùng chứ?" Nhất Linh điên loạn gào lên.
"Ta gả cho ai là chuyện của ta, liên quan gì đến ngươi? Huống hồ gả cho Thủ Tự Hùng thì có gì là không tốt?"
"A!" Nhất Linh gầm lớn xộc đến trước mặt Hàn Nguyệt Thanh, xốc cả người nàng lên.
Bốn mắt nhìn nhau, tròng mắt Nhất Linh như phun ra lửa, gào đến lạc giọng: "Tỉ còn dám nói những lời như thế nữa! Rốt cuộc tỉ có biết mình quý giá đến mức nào không? Tỉ là tiên từ trên trời, một li một tấc đều là thần là thánh. Thủ Tự Hùng chỉ là đồ cóc nhái dơ bẩn, hắn nhìn một cái đã là bất kính với tỉ rồi, tỉ còn muốn gã cho hắn, trời ạ!"
Hai khuôn mặt chỉ cách nhau gang tấc, Nhất Linh trong lúc kích động phả hơi rát bỏng cả khuôn mặt Hàn Nguyệt Thanh.
Lòng nàng giờ đây thập phần phức tạp, thực không biết là mừng vui hay buồn phiền. Tình yêu không giấu diếm của Nhất Linh quả còn cao hơn núi, sâu hơn biển, khiến nàng không thể không rung động. Nhưng quan trọng nhất là nàng đã biết rõ mình yêu Nhất Linh. Nỗi đau chợt quặn lên lúc bái thiên bái địa với Thủ Tự Hùng và niềm vui vỡ òa khi Nhất Linh xuất hiện đã làm nàng không còn nghi ngờ gì điều đó, thế nhưng hiện thực với nàng lại là vô cùng tàn khốc. Không nói việc năm vị trưởng môn còn ở trong tay Thủ Tự Hùng, dù có cứu được họ ra, với mối thù của Tử Long và Cực Hỏa đối

với Nhất Linh, nàng và Nhất Linh làm sao có được kết cục tốt đẹp đây?
Nghĩ đi nghĩ lại, trong lòng nàng thầm thốt lên: "Nhất Linh, đúng là oan gia, đời này chúng ta không có duyên phận được cùng nhau rồi."
Nhất Linh không thấu nỗi khổ trong lòng nàng, nhưng trông thấy vẻ day dứt trên khuôn mặt tuyệt mỹ, cậu liền ôm chầm lấy Hàn Nguyệt Thanh, đưa miệng hôn lên mặt nàng.
Hàn Nguyệt Thanh hốt hoảng: "Ngươi làm gì vậy?"
"Ta phải lấy nàng, ta không cho phép nàng gả cho ai khác, dù phải làm hại nàng ta cũng nhất định phải chiếm được nàng!" Nhất Linh lẩm bẩm, điên cuồng hôn lên mặt lên môi Hàn Nguyệt Thanh.
Hàn Nguyệt Thanh không ngờ Nhất Linh lại làm như vậy, vừa hốt hoảng vừa vô cùng xấu hổ. Tuy nàng yêu Nhất Linh, có thể cam tâm tình nguyện trao thân cho cậu, nhưng ngàn vạn lần cũng không thể trong hoàn cảnh thế này, bèn cố vặn người thốt lên: "Nhất Linh, ngươi điên rồi, mau buông ta ra!"
Nhất Linh đã thật sự phát điên, không những không ngừng lại, trái lại còn đặt mạnh Hàn Nguyệt Thanh xuống cỏ, đưa tay toan xé y phục của nàng.
Hàn Nguyệt Thanh kinh hãi: "A" lên một tiếng vừa thẹn, vừa giận đến chín người, nhưng lại không thể cử động đến một ngón tay, chỉ còn cách nhắm nghiền hai mắt.
Thật không ngờ, bàn tay Nhất Linh đang giật dải áo của nàng đột nhiên dừng lại.
Hàn Nguyệt Thanh nằm ngửa trên thảm cỏ, ánh trăng sáng trong tỏa xuống mặt nàng. Mọi phẫn nộ, xấu hổ đều hiện rõ mồm một trên khuôn mặt thanh tú, đập thẳng vào mắt Nhất Linh.
"Trời ạ, ta làm sao vậy, ta... ta điên rồi sao?" Nhất Linh sực tỉnh thốt lên, ý thức dần trở lại, trong lòng bỗng quặn đau lên như muôn ngàn côn trùng cào

xé.

Đúng lúc đó, từ xa xa truyền đến một tiếng quát: "Cuồng đồ phương nào, dám đến đây gây chuyện thị phi?"

Bốn chữ gây chuyện thị phi chẳng khác nào mũi kim đâm xuyên vào tai Nhất Linh, cậu "a" lên một tiếng, nhảy dựng dậy rồi quỳ sụp xuống đất, đánh mạnh vào tai mình: "Súc sinh, cầm thú, đồ đáng chết, ta phải đánh chết ngươi!"

Hàn Nguyệt Thanh đã mở mắt ra từ lâu, không ngờ Nhất Linh lại làm như vậy, trong lòng tức giận lẫn buồn cười, có chút thích thú song cũng xen vài phần nuối tiếc, vội thét lên: "Dừng lại, ngươi làm gì vậy?"

Nhất Linh tự đánh đến nỗi hai khoé miệng đã rỉ máu, khoé mắt đỏ ngầu: "Ta không phải là người, ta phải đánh chết mình!" Nói đoạn lại ra tay đánh tiếp.

Hàn Nguyệt Thanh tuy trách Nhất Linh thô bạo, nhưng thấy cậu cứ tự đánh mình như vậy, trong lòng cũng quặn đau, vội thét: "Dừng tay, ngươi không nghe lời ta sao?"

Nhất Linh rùng mình, quả nhiên dừng tay lại.

Hàn Nguyệt Thanh ra lệnh: "Đỡ ta dậy, giải huyệt đạo cho ta!"

Nhất Linh vội vàng đi lại, vừa cúi xuống định đỡ nàng dậy lại sững người bật ngón tay, cách không giải huyệt cho nàng. Thì ra Nhất Linh không dám động vào người nàng nữa.

Tiếng quát lúc trước lại vang lên, lần này đã đến ngay trước mặt hai người: "Cuồng đồ to gan, lại còn dám hành hung!" Sau tiếng quát là một chưởng giáng thẳng vào giữa lưng Nhất Linh.

Nhất Linh cứ đứng ngây ngô không hề né tránh. Hàn Nguyệt Thanh giật mình, vùng dậy đẩy cậu sang bên, ống tây áo phất nhẹ phát ra một luồng nội lực nhu hòa, hoá giải chưởng lực của người vừa đến.

Người đó là một hán tử cao to tráng kiện, ăn mặc trang phục dị tộc như mấy

Ô Sà tứ tướng. Thấy Hàn Nguyệt Thanh giúp Nhất Linh đỡ chưởng của mình, hán tử đó khựng người lại ngạc nhiên: "Cô nương không sao chứ!" Vừa nhìn thấy khuôn mặt nàng, tức thời hắn ta đứng ngây đờ ra.

Hàn Nguyệt Thanh dung nhan kiều mị tuyệt thế, nam nhân lần đầu tiên trông thấy, không ai là không rơi vào tình cảnh như vậy, dần dần nàng đã không thấy kỳ lạ nữa.

Nàng đứng dậy, lắc đầu nói: "Không sao! Sợ hán tử này lại tiếp tục ra tay với Nhất Linh, Hàn Nguyệt Thanh ấp úng mãi mới thốt được câu nói dối: "Vị đại ca này, thực ra... thực ra chúng tôi chỉ là đùa thôi!"

Nhất Linh đang muốn chết đi vì xấu hổ và hối hận, trong lòng nghĩ thầm: "Nguyệt tỉ sẽ không để ý đến ta nữa, sẽ không nhìn nữa..." Không ngờ Hàn Nguyệt Thanh lại nói dối hộ mình như vậy, cứ đứng ngây ra như bị sét đánh, vừa muốn khóc vừa muốn toét miệng ra cười.

Hàn Nguyệt Thanh cũng lo Nhất Linh quẫn trí mà tự hại mình, nói xong liền liếc nhìn sang cậu, vừa đúng thấy được bộ dạng dở khóc dở cười ngốc nghếch ấy, tức giận xen lẫn tức cười, hừm nhẹ một tiếng, lòng chợt dâng lên cảm giác ngọt ngào.

Hán tử kia có vẻ hiểu ra chút ít, vội lui lại vẻ ái ngại: "Thì ra là như vậy, là ta đã lỗ mãng rồi!"

Nhất Linh dần dần tỉnh lại, liếc mắt nhìn trang phục của hán tử kia, bỗng hét lớn: "Ngươi là ai?" Đoạn giơ tay phải vận công chụp đến.

Hán tử kia giật mình thốt lên: "Ngươi làm gì vậy?" Tả chưởng giơ ngang chặn đà cổ tay của Nhất Linh, thủ pháp nhanh nhẹn chuẩn xác, xem ra võ công cũng vào hàng cao thủ.

Nhất Linh ha ha cười: "Gian tế giỏi lắm, nhưng ta có hai tay cơ đấy!" Liền khẽ lắc cổ tay trái, một cánh tay bỗng hoá thành bảy tám, xoáy khí mịt mù nhằm hắn tử kia chụp đến.

Hàn Nguyệt Thanh không ngờ Nhất Linh lại ra tay với hán tử nọ, không kịp ngăn chiêu đầu tiên, khi ấy bèn lắc người lên chộp lấy cổ tay Nhất Linh, giận dữ quát: "Có phải ngươi điên thật rồi không?"

Nhất Linh giờ đây sợ nhất là nàng nổi giận, vội vã giải thích: "Nguyệt tỉ, tỉ nhìn đi, y phục người này chẳng khác gì đám võ sĩ man di thủ hạ của Thủ Tự Hùng. Ta dám khẳng định hắn là gian tế cho Thủ Tự Hùng phái đến!"

Hán tử kia đột nhiên nhảy vọt đến trước mặt Nhất Linh, xúc động đến lạc cả giọng: "Vị huynh đệ này nói ai? Thủ Tự Hùng hắn đang ở đâu?"

Nhìn bộ dạng run rẩy khích động của hắn ta, Nhất Linh nghi ngờ hỏi: "Ngươi thật không phải là thuộc hạ của Thủ Tự Hùng?"

"Thủ Tự Hùng, ông trời rốt cuộc cũng đã cho ta tìm thấy ngươi rồi!" Hán tử kia ngửa mặt thốt lên, đoạn nhìn thẳng vào Nhất Linh khẩn thiết: "Hảo huynh đệ, hãy nói cho ta biết Thủ Tự Hùng đang ở đâu?"

"Ngươi là ai, tìm Thủ Tự Hùng làm gì?" Nhất Linh không trả lời, trái lại còn đặt thêm câu hỏi. Hán tử này võ công không hề kém gì Thủ Tự Hùng, nếu khinh suất nói cho hắn biết, không chừng lại tìm thêm cho Thủ Tự Hùng một trợ thủ.

"Ta là Ô Đại Bằng, ta tìm Thủ Tự Hùng để trả mối thù hại mệnh đoạt thê của ta!"

Thì ra, người này chính là Ô Đại Bằng mà Thủ Tự Hùng đã hãm hại rơi xuống Đoạn Hồn Nhai, nhưng lại may mắn không chết.

Ô Đại Bằng đem những âm mưu quỷ kế của Thủ Tự Hùng kể hết ra cho Nhất Linh hai người. Hàn Nguyệt Thanh nghe àm mắt bùng nộ quang, nghiến răng thốt lên: "Tên Thủ Tự Hùng này rõ ràng không phải là con người nữa mà!"

Nhất Linh hừm một tiếng trong lòng: "Chẳn phải khi nãy nàng suýt nữa gả cho hắn, còn nói hắn thì có gì không tốt cơ mà?" Bởi vừa đắc tội với Hàn

Nguyệt Thanh nên lời đến lưỡi lại không dám nói ra miệng, chỉ hỏi lại Ô Đại Bằng: "Theo huynh nói thì người Ô Sa tộc, bao gồm cả Ô Bách Linh và hai vị quốc sư gì đó đều bị Thủ Tự Hùng lừa sao?"

Ô Đại Bằng gật đầu: "Đúng thế, hắn không chỉ lừa Ông Bách Linh, mà còn lừa cả lão Vương gia, để lão Vương gia xuất binh giúp hắn thực hiện dã tâm ngông cuồng. Nhưng lão Vương gia đã nhìn ra âm mưu hắn, đã ban chỉ dụ lệnh cho ta triệu các võ sĩ Ô Sà tộc hồi quốc." Nói rồi lấy ra một thứ giống như một mộc bài đen sì giơ cho Nhất Linh xem.

Nhất Linh mừng rỡ reo lên: "Thủ Tự Hùng chết chắc rồi!" Đoạn nhìn sang Hàn Nguyệt Thanh nói: "Nguyệt tỉ, lại phải vất vả một chuyến nữa rồi, nhưng lần này chúng ta nhất định có thể cứu được năm vị trưởng môn ra."

Có thể cứu được năm người ấy ra, bảo Hàn Nguyệt Thanh có pahri đi một trăm lần nàng cũng cam lòng, liền mừng rỡ: "Ta đi được mà!"

Nhất Linh cao hứng ra lệnh: "Theo ta!" Rồi lập tức phi thân lên trước, Hàn Nguyệt Thanh, Ô Đại Bằng theo sau, hỏa tốc nhằm hướng Thương Lạc trấn phóng đi.

Linh thứu phi long

Dịch giả: Tiêu Dao Tử

Chương 40

Đến ngoài thị trấn, Nhất Linh nói với Ô Đại Bằng: "Ta và Nguyệt tỉ đi trước thu hút sự chú ý của Thủ Tự Hùng, huynh hãy bí mật lén vào tìm Ô Bách

Linh nói rõ sự thật. Gã họ Thủ ấy vô cùng giảo hoạt, phải xuất kỳ bất ý mới chắc thắng được hắn."

Ô Đại Bằng gật đầu đồng ý, liền lùi lại nấp qua một bên.

Nhất Linh kéo tay Hàn Nguyệt Thanh: "Nguyệt tỉ, đi thôi, tỉ dịch song phi!"

Nghĩ đến việc sắp cứu được Ngũ đại trưởng môn, trong lòng Hàn Nguyệt Thanh sung sướng vô cùng, không để ý đến những lời nước đôi của Nhất Linh, cũng không có ý hất tay cậu ra mà còn tươi cười gật đầu, cùng Nhất Linh tung mình bay lên nóc nhà.

Nắm bàn tay mềm mại của Hàn Nguyệt Thanh, trong lòng Nhất Linh cũng vui sướng không sao kể xiết, toàn lực thi triển thân pháp chẳng khác nào hai thiên thần bay đi bay lại trên những nóc nhà ở Thương Lạc trấn. Suốt đường đi, cậu không ngừng khoái chí gào thét, bộ dạng như đang phát điên vì mừng rỡ vậy.

Hàn Nguyệt Thanh hiểu những cảm nhận trong lòng Nhất Linh, cứ để mặc cậu ta điên điên khùng khùng không hề ngăn cản, trên môi trái lại còn nở nụ cười ngọt đến mê người, trong lòng nàng lúc đó quả thật là cũng cao hứng không sao tả xiết.

Từ nhỏ nàng đã cặm cụi tập luyện dưới sự trui rèn nghiêm khắc của Đại Ngu La Hán, chưa từng có được những giây phút ngây thơ nghịch ngợm của lũ hài nhi. Vừa lớn lên, chưa cảm nhận được tâm tình thiếu nữ đã phải gánh cả Bạch đạo trên vai, lúc nào cũng coi sự hưng suy của võ lâm làm trọng trách của mình. Hai mươi năm sống trên đời là hai mươi năm khắc khổ lo âu, chưa hề có được một khắc thư thái. Giờ đây đi theo Nhất Linh điên loạn bay nhảy, không hiểu tại sao trong lòng Hàn Nguyệt Thanh lại cảm thấy vô cùng nhẹ nhõm, mọi ưu tư trong người như biến mất không còn dấu vết.

Đó chính là ma lực của tình yêu! Hàn Nguyệt Thanh biết, trong lòng nàng đã có bóng hình Nhất Linh, con người này đã chiếm trọn được trái tim nàng,

đã có thể dễ dàng ảnh hưởng đến niềm vui nỗi buồn của nàng.
Hàn Nguyệt Thanh liếc nhìn khuôn mặt Nhất Linh, trong lòng đầy những tình ý si mê, nghĩ thầm: "Cầu trời hãy bão vệ chúng con, hãy cho chúng con một mối nhân duyên trọn vẹn."
Trong lòng nàng lúc nào cũng lẩn quẩn một bóng đen không thể xóa mờ, chính là ánh mắt phẫn nộ của Tứ Long Chân Nhân!
Nhất Linh đạp tường khua ngói, gào thét ầm ĩ, sớm đã làm kinh động Thủ Tự Hùng và thuộc hạ. Trong tiếng quát tháo, cả bọn lũ lượt nhảy lên mái nhà, nhưng không ai dám tấn công mà chỉ gườm gườm đứng mãi đằng xa.
Quả thật khi Nhất Linh cùng Hàn Nguyệt Thanh thảnh thơi hợp kích, còn ai có bản lĩnh hoặc to gan tới gây sự.
Thủ Tự Hùng thập phần nghi ngờ về hành động của hai người, không ra lệnh vây công mà đứng lại trên mái nhà, gọi lớn: "Vương Nhất Linh, ngươi đang giở trò gì hả?"
Nhất Linh cười ha hả đứng lại trên một mái nhà, dùng tay áo lau sạch mấy viên ngói rồi cung kính nói với Hàn Nguyệt Thanh: "Nguyệt tỉ ngồi đi! Ta kể cho tỉ nghe một câu chuyện."
Hàn Nguyệt Thanh biết cậu đang tìm cách kéo dài thời gian, bèn cũng tươi cười nhẹ nhàng ngồi xuống. Giữa ánh trăng thu vằng vặc, người của nàng càng rạng rỡ mê ly, nhất thời chúng nhân đều ngây ra như tượng đá!
Nhất Linh cũng chằm chằm nhìn vào khuôn mặt tú lệ vô ngần của Hàn Nguyệt Thanh, vỗ tay tán thưởng: "Đẹp quá, Nguyệt tỉ, ta dám nói rằng tất cả những loài hoa trong thiên hạ cộng lại cũng không đẹp bằng một nửa nụ cười của tỉ!"
Hàn Nguyệt Thanh nghe những lời tán thưởng quá nhiều rồi, lúc trước chỉ coi như chuyện gió thoảng mây trôi, tuyệt nhiên không hề coi trọng. Nhưng đêm nay, chỉ một câu cũ rích ấy của Nhất Linh lại khiến nàng bất giác nở nụ

cười dịu dàng, nhưng miệng lại vẫn ra bộ giận dữ: "Nói bừa, còn không mau kể câu chuyện của ngươi đi!"

Thái độ của Hàn Nguyệt Thanh khiến Nhất Linh càng thêm mê mẫn, lại băn khoăn: "Hình như Nguyệt tỉ đối với ta đã khác rồi, cả chuyện khi nãy hình như cũng không tức giận nữa!"

Trong tim Nhất Linh, vị trí của Hàn Nguyệt Thanh quả thật đã quá lớn, bằng không ma giác ranh mãnh của Tình Ma sớm đã nhìn thấu trái tim nàng rồi.

Nhất Linh gật đầu lia lịa: "Được mà!" Rồi dựa sát vào Hàn Nguyệt Thanh ngồi xuống, tiện tay cầm lấy tay nàng đặt vào lòng bàn tay mình, bắt đầu: "Nguyệt tỉ, tỉ có biết nguyên nhân kết duyên giữa ta và thuộc hạ của Thiên Long không?"

Thủ Tự Hùng đương nhiên không chịu đứng đó nghe câu chuyện Nhất Linh kể cho Hàn Nguyệt Thanh. Nhất là khi thấy hai người tay trong tay hắn càng ghen tức hơn bao giờ hết, thế nhưng mấy từ "thuộc hạ cũ của Thiên Long" đã ghim chân hắn ở đó, không những không động đậy, không lên tiếng mà còn dỏng tai lên lắng nghe.

Suốt bốn mươi năm, cái tên Thiên Long luôn có một ma lực tối cao vô thượng, chuyện về Thiên Long và thuộc hạ, ai trong võ lâm mà không muốn biết.

Nhất Linh rề rà: "Đầu đuôi câu chuyện phải nói đến cái chết của ca ca Phụng tỉ của ta là Kim Long Thụy. Nàng biết Phụng tỉ chứ? Chính là con gái của Kim gia, một trong Giang Nam võ lâm Tứ đại thế gia..."

Câu chuyện của Nhất Linh chẳng khác gì dái vái cuốn chân của một lão thái thái, vừa dài dòng lại vừa bốc mùi khó ngửi, nhưng vì liên quan đến thuộc hạ cũ của Thiên Long nên người nào người ấy đều lặng im lắng nghe.

Đúng lúc đó, một võ vĩ của Ô Sà tộc trèo lên mái nhà kéo Tứ tướng xuống, sau đó một trong Tứ tướng lại kéo Đồng Mãnh cùng Miêu Bạch Âm xuống

dưới.

Thủ Tự Hùng trừng mắt nhìn theo, song lại không hề để ý.

Khi Nhất Linh kể đến đoạn cậu cùng Vạn Tiểu Hà bắt Hóa Long Chân Nhân thì trên một mái ngói khác bỗng xuất hiện một đám người, hoá ra là Miêu Bách Âm, Tứ tướng, Ô Bách Linh và một đại hán uy mãnh.

Thủ Tự Hùng vừa thấy mặt người này, bất giác lùi sau một bước, mắt trợn tròn lên chẳng khác nào đang nhìn thấy ma. Không nói cũng biết, đại hán đó chính là Ô Đại Bằng.

Ô Bách Linh chằm chằm nhìn Thủ Tự Hùng, ánh mắt như phun ra lửa, nước mắt giàn giụa nhưng lại không nói được câu nào, mãi một lúc sau mới cầm lấy tay Ô Đại Bằng nức nở: "Hắn làm chuyện ác, tất sẽ bị trời báo ứng, chúngta về thôi!"

Ô Đại Bằng gật đầu, trừng mắt nhìn Thủ Tự Hùng rồi dắt tay Ô Bách Linh nhảy xuống. Đồng Mãnh, Miên Bách Âm và Tứ tướng còn lại cũng đồng loạt quay người rời đi.

Thủ Tự Hùng lập tức biết sự việc đã không ổn, đầu óc tính toán hàng loạt kế sách, miệng gọi lên một tiếng thảm thương: "Bách Linh! Đoạn tung người bay lên như muốn đuổi theo nàng, song chỉ hai bước sau lại đột nhiên đổi hướng, nhanh như chớp lao xuống đại sảnh.

Lính gác của Âm Ma tinh minh là vậy cũng chưa phát giác được ra âm mưu của hắn. Lúc bấy giờ Nhất Linh mới hốt hoảng kêu lên một tiếng không ổn, kéo tay Hàn Nguyệt Thanh cùng nhảy xuống dưới, vừa vào đến sảnh đã thấy bảo kiếm của Thủ Tự Hùng kề cổ cả Ngũ đại trưởng môn, hằn học; "Đừng có lại gần, nếu không ta giết năm người này ngay!"

Hàn Nguyệt Thanh vội kéo Nhất Linh lùi lại, nói với Thủ Tự Hùng: "Chúngta đứng ở đây, ngươi đừng có làm bừa!"

Thủ Tự Hùng cười gằn, cao giọng hét: "Lý Thanh Long, Lục Cửu Châu."

Lý Thanh Long, Lục Cửu Châu cùng bước vào, nhìn Thủ Tự Hùng.
Thủ Tự Hùng phá lên cười: "Hai người phải chăng cũng muốn phản bội ta rồi? Nói cho các người biết, nếu âm mưu giúp Vương tiểu tử khống chế ta đoạt thuốc giải thì đừng có hòng. Ta có thể chết, nhưng trước khi chết ta nhất định phải kéo theo các người, dù ta chết thảm thế nào cũng không bằng được hai cặp cha con các người đâu!"
Khi Nhất Linh đạp tường đập ngói, Lục Từ Anh, Lý Ngọc Châu cũng đều tỉnh dậy, lúc này đang đứng ngay sau hai lão hội chủ. Nghe lời Thủ Tự Hùng, cả hai nàng đều hoa dung thất sắc, thực ra trong lòng cả bốn người cũng đều lo sợ chuyện này.
Lý Thanh Long, Lục Cửu Châu đảo mắt nhìn nhau, đoạn đồng thanh nói: "Chúng tôi nguyện đi theo giáo chủ, cùng lập bá nghiệp võ lâm."
Thủ Tự Hùng hằm hằm: "Biết thế là tốt, hai người các ông, sư tổ và ta chia nhau áp giải bốn lão trưởng môn, còn lão ni cô kia giao cho Từ Anh và Ngọc Châu. Nói tóm lại, chỉ cần bọn chúng có ý muốn cứu người là chúng ta sẽ lập tức ra tay, mặc chúng có tài thông thiên triệt địa cũng không thể một lúc cứu được cả năm người ra."
Lý Thanh Long, Lục Cửu Châu lại đồng thanh đáp: "Tuân lệnh."
Hàn Nguyệt Thanh không khỏi biến sắc mặt. Nói về thực lực, hiện giờ Thủ Tự Hùng quả thực đã không còn cự nỗi nàng và Nhất Linh nữa, nhưng dù hai người thân thủ có nhanh đến đâu cũng tuyệt đối không thể cùng một lúc cứu được cả năm vị trưởng môn. Họ Thủ này quả thực rất biết giữ mạng.
Thủ Tự Hùng lạnh lùng nhìn Hàn Nguyệt Thanh và Nhất Linh: "Lời của ta các người đã nghe rõ chưa? Giờ thì cút đi! Có bản lĩnh thì mai lại đến! Có điều ta cảnh cáo các người, ta nói lời là giữ lời đó, cá chết cũng nhất định phải là rách lưới!"
Hàn Nguyệt Thanh nắm chặt bàn tay Nhất Linh, mồ hôi bất giác túa ra, đành

bất lực nhìn sang cậu: "Chúng ta đi thôi!

Nhất Linh giơ ngón tay cái lên tán thưởng Thủ Tự Hùng, điềm nhiên cười hì hì: "Cao tay, có thể coi là địch thú!" Rồi kéo Hàn Nguyệt Thanh toan rời khỏi đại sảnh.

Trước khi cất bước, Hàn Nguyệt Thanh bất giác nhìn về phía năm vị trưởng môn, bỗng giật nảy mình khi thấy trong mắt Tử Long, Cực Hóa hai vị chân nhân đều đang hừng hực phẫn nộ. Khi ấy nàng mới sực nhớ, từ lúc vào sảnh tay của nàng và Nhất Linh không rời nhau ra phút nào.

Hàn Nguyệt Thanh lặng lẽ về bên bờ suối, im lặng xếp bằng tròn ngồi xuống. Nhất Linh chỉ cho rằng nàng đang lo lắng cho ngũ đại trưởng môn nên nắm tay nàng an ủi: "Nguyệt tỉ, tỉ đừng lo lắng, mọi thứ rồi sẽ tốt thôi, tình hình bây giờ chẳng phải đã tốt hơn nhiều so với hôm qua đấy sao?"

Hàn Nguyệt Thanh rút tay ra, lắc đầu: "Nghỉ một lát đi!" Nói rồi nhắm mắt lại, không để ý đến Nhất Linh nữa.

Nhất Linh không hiểu làm sao, quả thực không biết từ đâu đã lại làm nàng nổi giận, mà khi Hàn Nguyệt Thanh như thế thì Nhất Linh lại càng không dám hỏi, chỉ đành cũng ngồi xếp bằng tròn bên cạnh. Toạ thiền mà ngủ vốn là bản hành của cậu, tuy hai tháng nay đêm nào cũng lăn lóc trong vòng tay mỹ nhân, song cũng chưa đến nỗi quên hết quá khứ, chẳng mấy chốc đã chìm sâu vào thiền định.

Nhất Linh nhanh chóng nhập thiền, nhưng trong đầu Hàn Nguyệt Thanh lại rối bời trăm mối, nghĩ ngợi thế nào cũng không thể giải nổi.

Nàng đã thật sự yêu Nhất Linh, nhưng di mệnh sư phụ không thể thoái thác, trừ phi chứng minh được Nhất Linh quả thật không liên can gì đến cái chết của Phương Kiếm Thi, bằng không nàng sẽ vĩnh viễn phải ôm mối hận tình.

Mãi một lúc lâu sau, nàng mới dần dần tĩnh trí, đi vào cảnh giới thiền định.

0O0

Tiếng chim trong trẻo làm Nhất LInh từ từ tỉnh dậy. Vừa mở mắt ra cậu đã phát giác Hàn Nguyệt Thanh đang nhìn mình, không phải là ánh mắt bình thường mà ngập đầy tình ý. Chỉ có những nữ nhân đang yêu mới nhìn tình nhân của mình như vậy.

Nhất Linh nhất thời vừa ngạc nhiên vừa vô cùng mừng rỡ, nhưng cậu vẫn không dám tin chắc. Làm sao mà dám khẳng định đây? Hàn Nguyệt Thanh như tiên từ trên trời, sao lại có thể yêu một người như cậu?

Nhưng đúng là Hàn Nguyệt Thanh đang nhìn Nhất Linh với ánh mắt như vậy, mà còn nhìn rất lâu rồi. Dòng suy nghĩ trong đầu không để cho nàng tọa thiền lâu hơn, trời vừa tản sáng, chim muông còn đang say giấc, vậy mà nàng đã tỉnh dậy.

Hàn Nguyệt Thanh không phải nhi nữ thường tình, thượng thiên đã cho nàng sắc đẹp siêu nhiên, cũng ban cho nàng một tư tưởng và tình cảm vượt xa những nữ nhân bình thường khác, huống hồ nàng lại được bậc cao tăng rèn luyện, đã có thể thoát khỏi giới hạn của tiểu ngã, tấm lòng từ bi quảng đại chỉ chất chứa khổ bi của người thiên hạ chứ không phải vui buồn được mất của cá nhân mình. Thế nhưng mãnh lực tình yêu lớn biết nhường nào, một khi tình yêu bùng dậy trong lòng thì người mình yêu sẽ là tất cả, mối tình phát xuất nơi sâu thẳm tâm hồn như thế, làm sao có thể lìa dứt hay chối bỏ đây?

Nhất Linh vươn ngùi mở mắt, Hàn Nguyệt Thanh nhất thời xấu hổ, hốt hoảng thu ánh mắt lại, tình yêu nồng cháy trong lòng cũng lắng đi một ít, nghĩ thầm: "Để hắn biết mình nhìn hắn như vậy thì xấu hổ đến chết mất!"

Tuy nàng không có được ma giác giống như Nhất Linh, nhưng khả năng quan sát vẫn vượt xa những phụ nữ bình thường, chỉ từ một thay đổi nhỏ nhoi trong biểu hiện của Nhất Linh là nàng đã biết, Nhất Linh đã cảm giác thấy nàng đang nhìn cậu.

Nhất thời mặt Hàn Nguyệt Thanh nóng ran lên, đột nhiên nghĩ đến một chuyện, khẽ vặn người "Ây a!" lên một tiếng.
Quả nhiên Nhất Linh bật dậy, hỏi vẻ quan tâm; "Sao vậy, sao vậy?"
Hàn Nguyệt Thanh trong lòng đắc ý, cố ý chau mày: "Không có gì!"
Nhất Linh không tin, vẫn lo lắng hỏi: "Có phải động vào vết thương không, mau đưa ta xem nào."
Một kiếm của Ô Lâm thực ra đã khong còn nghiêm trọng nữa. Đối với những báo thù nội lực thâm hậu, đao kiếm và quyền cước thực ra chẳng có gì khác biệt, khi công lực đạt mức đại cao thủ thì hiệu quả của nắm quyền và đường kiếm gần như là giống nhau. Nếu không phải Hàn Nguyệt Thanh vì ngăn chặn Thủ Tự Hùng mà dốc toàn lực, một chút đạo hành của Ô Lâm làm sao mà đả thương được nàng! Nhưng dù có bị hắn đâm trúng, vết thương cũng không phải là nghiêm trọng, có điều Nhất Linh vì quá yêu Hàn Nguyệt Thanh nên mới rối rít như thế mà thôi.
Hàn Nguyệt Thanh nhìn bộ dạng sốt sắng của Nhất Linh, trong lòng bất giác cảm thấy vui vẻ, nhưng ngoài mặt lại cố ý nổi giận: "Ngươi nói gì vậy? Chúng ta nam nữ khác biệt, làm sao có thể để ngươi xem vết thương trên người ta được!"
Đây chẳng qua là màn kịch nũng nịu của nữ giới trước mặt người yêu, thế mà đệ nhất cao thủ tình trường kế thừa ma công bách niên của Tình Ma lại như bị bịt mắt, hoàn toàn không hiểu không thông, nhất thời càng trở nên hốt hoảng bất chấp, đưa tay kéo váy Hàn Nguyệt Thanh lên.
Hàn Nguyệt Thanh giật mình, vội chụp lấy tay cậu, lần này đã nổi giận thật sự: "Ngươi lại muốn dùng vũ lực?"
Nhắc đến chuyện tối qua, Nhất Linh quả thật rụt lại ngay, vừa hoảng sợ vừa lo lắng đến hết cách, ngây người ra nhìn Hàn Nguyệt Thanh: "Nguyệt tỉ..."
Hàn Nguyệt Thanh nghĩ: "Phải dạy cho hắn một bài học, bằng không một

ngày nào đó hắn cưỡng đoạt mình mất!" bèn hầm hầm nói: "Nhất Linh, ta nói cho ngươi biết, lần này ta tha cho ngươi, nhưng nếu lần sau còn như thế, ta... ta sẽ cả đời này không để ý đến ngươi nữa!"

Nhất Linh gật đầu lia lịa, nói: "Ta biết rồi, nhớ kỹ rồi!"

Nhìn bộ dạng sợ sệt đáng thương của Nhất Linh, Hàn Nguyệt Thanh lại không nỡ, nghĩ thầm: "Người này nhìn bên ngoài có vẻ vô lại, thực ra cũng là một người tử tế!" Đột nhiên nàng cảm thấy vui vui, liền quay người lại, duỗi chân ra: "Thôi được, ngươi xem vết thương hộ ta!"

Hàn Nguyệt Thanh chỉ thấy Nhất Linh hốt hoảng tội nghiệp mà buồn cười song lại không biết rằng, nếu trước mặt là một nữ nhân khác, Nhất Linh đúng là đã thành kẻ vô lại từ lâu rồi.

Nhất Linh cẩn thận cởi miếng vải băng, vết thương hoá ra gần như đã khỏi chỉ còn lại một lằn nhỏ màu đỏ. Tuy vậy cậu vẫn không yên tâm, liền đưa tay ấn nhẹ xung quanh vết thương xem bên trong có sưng tấy hay không.

Thực ra nói đến trị thương, Nhất Linh nếu không phải là đệ nhất cao thủ đương thời cũng không thể đứng dưới hàng thứ năm, đặc biệt tay nghề chữa ngoại thương lại càng trác tuyệt. Thuyền nhân rơi xuống lòng sông Gia Lăng, bị mười tám bãi đá đập đến nát người mà cậu còn lôi lại được từ cõi chết, một vết kiếm thương cỏn con này sao có thể làm khó được cậu?

Nếu là người khác hẳn Nhất Linh chỉ cần nhìn đã bảo là khỏi, nhưng bệnh nhân lại là Hàn Nguyệt Thanh, Nhất Linh dù chỉ một phần vạn cũng không dám mảy may khinh suất.

Đầu ngón tay của Nhất Linh ấn nhẹ quanh vết thương, Hàn Nguyệt Thanh đột nhiên "a" lên một tiếng.

Thực ra tiếng kêu ấy của Hàn Nguyệt Thanh là bởi một lý do hoàn toàn khác!

Da thịt thiếu nữ phía trên đầu gối nhạy cảm nhường nào, hôm qua vì đau nên

không thấy gì, bây giờ vết thương đã khỏi, bị bàn tay nam nhân chạm vào bất giác không nhịn nổi phải kêu lên. Nhất Linh giật mình hốt hoảng, còn Hàn Nguyệt Thanh đã ngượng chín người.

May mà mặt nàng đang quay về phía trước, bằng không thật không biết phải chui đi đâu mới hết thẹn, bèn hấp tấp nói: "Không... không đau, là... là tay của ngươi động vào vết thương."

Nhất Linh nhẹ người, vội đánh vào tay mình: "Đồ ngốc!" Đoạn áy náy nhìn nàng: "Nguyệt tỉ, xin lỗi đã làm tỉ bị đau."

Hàn Nguyệt Thanh vội định thần lại, nói nhanh: "Không sao, ta thấy vết thương gần như đã khỏi, không cần phải băng nữa đâu."

"Vậy sao được?" Nhất Linh thốt lên: "Vẫn chưa khỏi hẳn, trời lại đang nóng, không đắp thuốc làm sao được?" Nói đoạn lấy kim sang dược đắp lên vết thương rồi cẩn thận băng kín lại.

Hàn Nguyệt Thanh quay đầu nhìn lại, thấy vẻ chuyên tâm của Nhất Linh, trong lòng dâng lên một cảm giác ấm áp lạ thường.

Băng bó xong, kéo váy xuống ngay ngắn, Nhất Linh dặn dò: "Được rồi, có điều tỉ không được cử động mạnh, cẩn thận khéo vết thương lại rách ra đó."

Hàn Nguyệt Thanh đứng lên bước đi hai bước rồi nở nụ cười rạng rỡ với Nhất Linh: "Ổn rồi, chúng ta vào trấn thôi, không được để Thủ Tự Hùng trốn mất."

Nhất Linh lắc đầu: "Không cần vội, đây là địa bàn của ta, Thủ Tự Hùng có xảo quyệt đến đâu cũng không thoát khỏi lòng bàn tay của ta đâu." Vừa nói vừa nhìn về phía đầu suối: "Tối qua khi mổ gà ta thấy trong nước hình nhwu có cá." Đoạn đi lại gần bờ suối, reo lên một tiếng: "Quả nhiên có cá, to lắm!"

Nhất Linh rút Thanh Long tiên, cổ tay khẽ rung lên, cây roi chẳng khác nào rồng xanh hí thủy, thoắt cái đã cuốn lên một con cá to, cậu quay đầu cười

với Hàn Nguyệt Thanh: "Nguyệt tỉ, cứ ngồi đấy, ta nướng cá cho tỉ ăn."
Hàn Nguyệt Thanh mỉm cười gật đầu. Nhất Linh nhanh nhẹn mổ cá rửa sạch, nổi lửa thi triển diệu thú, chẳng mấy chốc khu rừng đã tràn ngập mùi thơm cá nướng.
Ăn sáng xong, mặt trời cũng vừa ló ra ở rặng núi phía xa. Cả hai thi triển khinh công, hướng về phía trấn Thương Lạc.
Thủ Tự Hùng đã nhét năm đại trưởng môn lên năm cỗ xe ngựa khác nhau, thấy hai người đến hắn chỉ cười lạnh, ngồi lên cỗ xe giam Ngô Bản Thiền sư. Lưu Sương trở thành phu xe, ra roi quất ngựa, cả đoàn xe bắt đầu khởi hành.
Hàn Nguyệt Thanh sững người không dám ra tay, một lúc quay sang nhìn Nhất Linh lo lắng: "Phải làm sao đây?"
Nhất Linh cười hì hì: "Xe ngựa thì có gì là ghê gớm? Ta cũng có!" Liền cao giọng gọi: "Ta là Vương Nhất Linh, mang xe ngựa tới đây!"
Hàn Nguyệt Thanh vừa tức vừa buồn cười, nghĩ thầm; "Người ta muốn hắn nghĩ cách cứu người, hắn lại cho rằng ta muốn ngồi xe, rõ là râu ông nọ cắm cằm bà kia mà!" Bèn giận dữ quát: "Ngươi gân cổ lên hét bậy gì thế hả?"
Nhất Linh vẫn cười hì hì: "Ta gọi trời đó! Nguyệt tỉ có tin, trong địa bàn của ta, ta gọi trời, trời phải ứng, gọi đất, đất phải linh không?" Quả nhiên, chưa dứt lời, một cỗ xe ngựa từ góc đường đã đi tới, từ từ dừng lại trức mặt Nhất Linh.
Nhất Linh tươi tỉnh: "Nguyệt tỉ, mời lên xe."
Hàn Nguyệt Thanh không khỏi gật đầu tán thưởng: "Nhất Linh, Thiết Huyết Minh các người quả nhiên người đông thế mạnh, làm bất cứ việc gì cũng đều chu đáo."
Nhất Linh khách khí vòng tay: "Không dám, đã quá khen rồi!"
Hàn Nguyệt Thanh khúc khích cười, trước khi lên xe còn lườm cậu một cái.

Nhất Linh cất chân toan trèo lên theo, song lại ngập ngừng liếc mắt nhìn Hàn Nguyệt Thanh.

Nàng hiểu ngay cậu sợ bị nàng đuổi xuống, trong đầu hiện ra một ý nghĩ nghịch ngợm, liền cười nói: "Nghĩ kỹ chưa? Nếu ta muốn ngươi xuống xe ngươi sẽ nói sao?"

Một chiêu đánh trúng yếu huyệt Nhất Linh, cậu ngây người ra, đứng như trời trồng giữa đường.

Hàn Nguyệt Thanh nhếch miệng cười khoái chí: "Nhìn bộ dạng ngờ nghệch của ngươi kìa! Thôi được, lên ngồi cẩn thận, ta không đuổi ngươi xuống đâu."

Nhất Linh mừng rỡ: "Đa tạ Nguyệt tỉ!" Đưa mắt trộm nhìn vẻ tươi cười của Hàn Nguyệt Thanh, nghĩ bụng: "Nguyệt tỉ với ta quả thật là đã khác rồi, chuyện này ta phải suy nghĩ cẩn thận mới được!"

Cỗ xe Nhất Linh đi ngay phía sau đoàn xe năm chiếc của Thủ Tự Hùng. Nếu không phải trong cuộc, thậm chí còn có thể nghỉ họ đang đồng hành.

Đến trưa, Thủ Tự Hùng dừng lại, xuống xe nghỉ ngơi. Xe của Nhất Linh cũng dừng ngay đằng sau.

Bên đường có mấy cây cổ thụ um tùm, dưới gốc cây mấy người qua đường cũng đang ngồi nghỉ. Nhất Linh quay sang Hàn Nguyệt Thanh: "Nguyệt tỉ, chi bằng chúng ta xuống dưới tàn cây nghỉ ngơi một lúc, dù sao chúng cũng không thoát được đâu!"

Thủ Tự Hùng lạnh lùng nhìn lại: "Xem ra ngươi nhất định sẽ bám theo ta rồi, nhưng theo ta thì có tác dụng gì?"

Nhất Linh cười hì hì: "Không tác dụng cũng không quan trọng. Tóm lại, ngươi đến chân trời ta theo tới chân trời, ngươi ra góc bể ta cũng truy đến góc bể. Nếu ngươi có gan đi sáu mươi năm, ta cũng sẽ theo ngươi đến năm ngươi tám mươi tuổi!"

Thủ Tự Hùng cười khẩy: "Bám theo cho ta nổi cơn giận hả? Vậy ta sẽ giết cả năm đống xương già này!"
Nhất Linh ha hả: "Cứ giết đi, ngũ trưởng môn chết, ngươi cũng chết. Ngũ trưởng môn sống, ngươi may ra mới còn mạng!"
Thủ Tự Hùng không nói được gì thêm, lòng tức giận đến điên người: "Không ngờ tên tặc đầu trọc này võ công cao cường như vậy, lại còn tên Ô Đại Bằng chết tiệt ấy nữa! Nếu không có hắn, ta đâu có lâm cảnh này!"
Đột nhiên trên đầu Thủ Tự Hùng vang lên một giọng kiêu ngạo: "Tự Hùng, giết hắn đi!"
Chúng nhân ai nấy cùng ngẩng đầu lên, khi ấy mới thấy một đạo sĩ cao niên đang an nhiên xếp bằng tròn trên ngọn cây. Người này không ngồi trên cành cây mà là trên đỉnh của những tán lá, cơ thể dập dềnh theo gió như một cánh chim khổng lồ.
Thủ Tự Hùng mừng rỡ reo lên: "Sư phụ!"
Thì ra chính là lão đạo Nguyên Linh Từ!
Nguyên Linh Từ lạnh lùng hừm lên một tiếng: "Đừng có gọi ta!"
Thủ Tự Hùng mặt đỏ bừng lên, phân trần: "Tên tặc đầu trọc này võ công cao không thể tưởng tượng nổi!" Lập tức lại giải thích: "Hắn chính là trên trọc Nhất Llinh đã mạo danh con, có điều bây giờ hắn đã để tóc."
"Thế hử?" Nguyên Linh Tử lạnh lùng nhìn về phía Nhất Linh, ánh mắt đầy vẻ nghi hoặc: "Tiểu tử, ngươi chính là tiểu hòa thượng Nhất Linh đó?"
Lão ta không nhận ra Nhất Linh, nhưng Nhất Linh thì nhận ra lão. Thực ra chính là Thiên Long và Âm Ma nhận ra lão ta. Nhất Linh cất tiếng cười ha hả, quát lớn: "Nguyên Linh Tử cẩu tặc, ngươi giả thần giả quỷ làm gì vậy?"
Thân hình Nguyên Linh Tử lắc lư, miệng thốt lên ngạc nhiên: "Ngươi biết ta!"
Lão ta ẩn thân đã năm mươi năm, thật không ngờ dương thế còn có người

nhận ra mình, mà Nhất Linh lại gọi ra chính đạo hiệu của lão, đương nhiên cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

Nhất Linh lạnh cười: "Cá dưới lưới, năm xưa đã tha mạng cho ngươi, ngươi không tìm nơi yên ổn mà phơi nắm xương già, lại dám thò đầu ra tác quái, chẳng lẽ ngươi thật sự không sợ chết!"

Nguyên Linh Tử càng kinh hãi, hai mắt tinh quang loé lên, nhìn chằm chằm vào Nhất Linh: "Tiểu tử, ngươi rốt cuộc là ai?"

Nhất Linh mỉm cười, tay trái giơ lên, chân bắt cước bộ ra một tư thế.

Tư thế ấy thoạt nhìn cũng không có gì là huyền diệu, song Nguyên Linh Tử lại thảng thốt "A" lên một tiếng, rơi thẳng xuống dưới, hốt hoảng vội nắm lấy một cành cây mới đứng vững lại được.

Thì ra Nhất Linh đã khởi tuyệt chiêu năm xưa Thiên Long đánh cho Nguyên Linh Tử phải hộc máu. Đó là thất bại lớn nhất trong dời của lão, khiến lão phải khắc cốt ghi tâm, vừa nhìn thấy đã rụng rời chân tay, đứng ngồi đều không vững.

Nguyên Linh Tử mãi một lúc sau mới lấy lại tinh thần, cười thâm hiểm: "Thì ra là đệ tử Thiên Long, chẳng trách Tự Hùng không phải địch thủ của ngươi! Tốt lắm, tốt lắm!"

Câu nói vừa thành lời, tất cả chúng nhân gồm cả Hàn Nguyệt Thanh đều giật bắn lên, cùng nhìn chằm chằm vào Nhất Linh.

Nhất Linh thầm kêu không ổn, bèn nhanh trsi ngửa mặt cười vang, thân người đột nhiên khẽ vặn, tay phải vung ra, lại khởi một thế vô cùng cổ quái: "Đây lại là gì?"

Nguyên Linh Tử "á" lên một tiếng, chỉ vào Nhất Linh lắp bắp: "Ngươi... ngươi... không thể nào, chuyện này tuyệt đối không thể nào!" Vẻ kinh hãi còn rõ ràng hơn lúc trước.

Mấy chục người có mặt ở đó như bị đẩy vào trong cơn mê, hồ đồ hết nhìn

Nguyên Linh Tử lại ngó sang Nhất Linh. Tư thế thứ hai chắc chắn có một nguồn gốc kinh người, nhưng có vẻ lại không liên quan tới Thiên Long, vậy ai lại khiến cho Nguyên Linh Tử thất kinh như vậy?

Thì ra Nguyên Linh Tử trong đời đã từng hai lần thất bại, không chỉ trước Thiên Long mà còn bại bởi Âm Ma. Tư thế ấy của Nhất Linh chính là chiêu mà năm xưa Âm Ma đã đánh bại lão. Nhất Linh không chỉ biết võ công Thiên Long mà còn hiểu tuyệt chiêu của Âm Ma, quả thật điều đó khó mà tưởng tượng, vì thế Nguyên Linh Tử mới thốt lên "tuyệt đối không thể nào!" Nghĩ mãi không hiểu , lão không nhịn được phải thốt lên: "Tiểu tử, sao ngươi lại có quan hệ với cả Âm Ma, rốt cuộc lai lịch của ngươi là như thế nào?"

Nhất Linh ha ha cười: "Đừng có hỏi lai lịch của ta, nói tóm lại, hãy ngoan ngoãn tìm một nơi mà tắm nắng đi, bằng không đừng có trách ta đuổi cùng giết tận."

Nguyên Linh Tử nhìn Nhất Linh, thần thái nghi hoặc vô định, nhưng dần dần ánh mắt lão trở lại vẻ ngạo mạn, miệng cười thâm hiểm: "Tiểu tử khoác lác giỏi lắm! Bất luận ngươi là đệ tử của Thiên Long hay truyền nhân của Âm Ma, hôm nay cũng là cơ hội tốt để bản chân nhân báo thù. Nạp mạng đi!" Đoạn khẽ điểm chân vào cành cây, phi thân lao đến, đến giữa chừng kiếm đã cầm tay, mũi kiếm không ngừng phát ra những tiếng rít lạnh người.

Nhất Linh lòng thầm kêu trời: "Lão đạo chết tiệt này lại không biết sợ, lần này e rằng có chút không ổn rồi."

Nguyên Linh Tử võ công thông huyền cái thế, dù ở thời đại Thiên Long cũng được coi là bá chủ một phương, bằng không lão đâu có tư cách để giao đấu với Thiên Long hay Âm Ma chứ! Đương nhiên Nhất Linh cũng không hề sợ lão, võ công cậu không phải học mà là được truyền thụ di bản, đối phó Nguyên Linh Tử là chuyện tuyệt đối có thể. Nhưng vấn đề là một mình

Nguyên Linh Tử là chí ít cũng bằng Miêu Bách Âm, Đồng Mãnh hợp lại, như thế chẳng khác nào Thủ Tự Hùng đã lấy lại được thực lực của đêm hôm trước, việc cứu năm vị trưởng môn lại thành nan giải rồi.

Nhất Linh nghĩ nhanh: "Lão đạo này không sợ chết là bởi cho rằng ta là đệ tử, võ công nhất định kém hơn sư phụ. Được lắm, ta phải ra uy cho lão biết tay!" Bèn hét lên một tiếng trời long đất lở: "Đến đúng lúc lắm!" Thanh Long tiên ở lưng nhanh như chớp bung ra, lăng không quất xuống một roi, gió rít ào ào, phong vân hầu như biến sắc!

Nguyên Linh Tử quả nhiên giật mình đến mức khó tin, nội lực Nhất Linh so với Thiên Long hay Âm Ma đều không thua kém, lão không khỏi kinh ngạc, nghĩ bụng: "Tiểu tử này rốt cuộc là sao nhỉ?"

Lão đương nhiên không thể đoán ra huyền cơ Nhất Linh nhất thế tam tâm. Thực ra cả ba thứ võ công trong cơ thể Nhất Linh vẫn là riêng biệt, chưa hoà được làm một, bởi vì cả Âm Ma và Tình Ma đều dùng phương thức linh thể thâm nhập, không giống như cách thức bản thể của Thiên Long. Bằng không công lực ba người cộng lại, chỉ cần một cái búng tay cũng đủ để nghiền nát Nguyên Linh Tử rồi.

Tuy công lực không thể tăng lên, nhưng võ học tư vi lại lấy ưu bù khuyết, mượn cơ thể của Nhất Linh để một lần nữa tung hoành, vì thế mỗi linh thể đều mạnh mẽ hơn bản thân vốn có của mình. Tình Ma không nói làm gì, nhưng Thiên Long và Âm Ma đều là đại tông sư một thời, võ công dù chỉ tiến thêm một phần nhỏ song uy lực vượt trội lại lớn đến vô biên. Chính vì thế mà bốn mươi năm trước Thiên Long và Đại Ngu La Hán bất phân thắng bại, còn Nhất Linh lại mạnh mẽ hơn Hàn Nguyệt Thanh rất nhiều.

Thủ Tự Hùng thấy Nguyên Linh Tử chỉ mới tiếp có một chiêu mà đã ngây người ra, thầm kêu không ổn, sợ sư phụ thất thế thì cả đám sẽ mất hết nhuệ khí, liền lập tức vung tay: "Mấy người chặn Hàn Nguyệt Thanh lại, ta và sư

phụ đối phó Vương tiểu tử!" Đoạn rút kiếm nhắm thẳng Nhất Linh lao đến. Lần này Nguyên Linh Tử không muốn cũng phải xông lên, thét lớn: "Cẩn thận!" Bảo kiếm tuốt ra phía trước, đằng đằng đâm tới Nhất Linh.

Nhất Linh vốn định dùng một chiêu dọa lùi Nguyên Linh Tử, nào ngờ lại bị Thủ Tự Hùng phá hỏng kế sách, trong lòng tức tối vô cùng. Bình thường thì cậu hẳn đã dốc toàn lực quyết sống mái một trận, nhưng vì lo lắng cho vết thương trên đùi Hàn Nguyệt Thanh nên không dám liều mạng. Bèn vung cao trường tiên ngăn chặn cả Thủ Tự Hùng và Nguyên Linh Tử, đoạn quay sang nói với Hàn Nguyệt Thanh: "Nguyệt tỉ, trời đang nắng, đánh đấm thế này nóng đến chết mất, chi bằng chúng ta lui trước."

Nhìn thế kiếm của Nguyên Linh Tử, Hàn Nguyệt Thanh cũng nhận ra võ công thông huyền của lão đạo sĩ. Nhất Linh đã có ý lui, nàng cũng không tiện chi trì, bèn gật đầu: "Được!"

Trường tiên của Nhất Linh tung hoành ngang dọc, chặn đứng cả hơn chục người, vừa đánh vừa ra lệnh cho đệ tử đánh xe: "Ngươi đi trước!"

Đệ tử đánh xe y lời lùi lại, Hàn Nguyệt Thanh bám sát theo sau, Nhất Linh chặn hậu, một roi quất vào thân cây cổ thụ đổ ầm xuống đất.

Nguyên Linh Tử cùng thủ hạ đồng loạt nhảy dạt ra sau.

Nhất Linh cất tiếng cười vang, tung mình theo Hàn Nguyệt Thanh lui vào trong rừng. Nguyên Linh Tử biết có đuổi theo cũng vô ích, liền khoát tay cho thủ hạ dừng lại.

Nhất Linh ra lệnh: "Truyền lệnh theo dõi chặt đoàn người Thủ Tự Hùng, không được để chúng chạy thoát!"

Tên đệ tử nhận lệnh rời đi.

Hàn Nguyệt Thanh mặt mũi rầu rầu: "Tên Thủ Tự Hùng ấy lại có thêm trợ thủ, việc cứu năm vị trưởng môn lại càng khó rồi!"

Nhất Linh nhất thời không thể nghĩ được kế gì, lẩm bẩm: "Người của Thiết

Huyết Minh ta không ổn, gọi Triệu Tiêu năm người ra giúp cũng không tiện, phải đi đâu để tìm hảo thủ tiếp viện đây?"

Linh thứu phi long

Dịch giả: Tiêu Dao Tử

Chương 41

Hiệp Nghĩa Đạo và thuộc hạ cũ của Thiên Long là oan gia sinh tử. Vạn gia ngũ lão nể mặt Nhất Linh chắc sẽ giúp cứu năm trưởng môn ra, nhưng năm vị đó liệu có chịu chấp nhận không? Cho dù cứu được người ra, e rằng phiền phức còn lớn hơn là không cứu.

Hàn Nguyệt Thanh đang nhăn mày suy nghĩ, Nhất Linh đột nhiên thốt lên: "Phải rồi, chỉ có tìm đại ca mới xong được!" Ngay lập tức cậu lại sầm mặt xuống nhìn trời: "Nhưng đại ca cứ bay đi bay lại tít trên cao như vậy, làm sao tìm thấy huynh ấy đây?"

Trước mắt Hàn Nguyệt Thanh thoáng hiện lên hình ảnh Lý Phi, liền hựm nhẹ một tiếng: "Vị đại ca đó của ngươi quả là rất đặc biệt."

Nhất Linh nhe răng cười: "Sao, rất tuấn tú phải không?"

Hàn Nguyệt Thanh trầm tư một hồi mới lắc đầu: "Không phải chỉ tuấn tú, chủ yếu là cái khí thế quân lâm thiên hạ như bên cạnh không có ai của huynh ấy thật vô cùng hiếm thấy, rốt cuộc huynh ấy là người như thế nào? Không phải là một vị vương gia đấy chứ?"

Nhất Linh lắc đầu: "Ta cũng không biết, có điều ta đoán lai lịch huynh ấy

nhất định là rất lớn, dưới trướng phải có vô số thủ hạ. Cái vẻ uy nghiêm cao quý ấy không phải nói suông mà làm được."

Hàn Nguyệt Thanh trầm tư: "Nhân vật có thế lực lớn trong võ lâm, một người là Thiên Long, người còn lại chính là Linh Phụng, không lẽ huynh ấy là truyền nhân của một trong hai người họ?"

Nhất Linh quả quyết phủ định: "Không thể nào."

"Tại sao ngươi dám chắc như vậy?" Hàn Nguyệt Thanh lấy làm lạ hỏi.

"Thứ nhất, huynh ấy không thể là truyền nhân của Linh Phụng Cung bởi vì người kế thừa của Linh Phụng Cung nhất định phải là nữ, còn đại ca ta có thể nói là nam tử hán anh tuấn hơn bất kỳ một trang nam tử nào, thứ hai..."

Nhất Linh phải nghỉ một lúc mới tìm ra được lý lẽ: "Đại ca ta cũng không thể là truyền nhân của Thiên Long. Tiểu Hà là thê tử của ta, mà nàng ấy lại là người thừa kế Nhân, Địa hai đàn trong Thiên Long giáo. Đại ca mà là truyền nhân Thiên Long thì Tiểu Hà phải biết ngay."

Hàn Nguyệt Thanh gật gù đồng ý, nghĩ đến chuyện Nhất Linh có cả đoàn thê tử, lòng chợt dâng lên cảm giác chát chúa: "Tên vô lại này có tới bốn vợ, hừm!" Sắc mặt liền sầm xuống.

Hai người đến bờ một con suối chảy ngang qua rừng, Hàn Nguyệt Thanh lòng nóng như lửa đốt, bèn ngồi xuống một tảng đá lớn ven suối, cởi giầy ngâm đôi chân trần xuống nước. Cảm giác mát lạnh quả nhiên làm nàng thấy dễ chịu hơn rất nhiều.

Quay sang Nhất Linh, thấy cậu ta đang đờ đẫn chằm chằm nhìn vào đôi bàn chân son, trong lòng nàng vừa xấu hổ vừa vui thích. Nghĩ đến chuyện Nhất Linh có tới bốn thê tử, mặt Hàn Nguyệt Thanh lại hằm hằm trách móc, chỉ chựt rụt đôi chân lại. Tức giận như vậy nhưng cảm giác thích thú trong đầu vẫn không xua đi nổi, chỉ muốn thời gian dừng lại để khoảnh khắc này kéo dài mãi mãi.

Hàn Nguyệt Thanh không thể nào biết nàng đang vui sướng hay ưu lo, chi bằng không nghĩ đến nữa. Nàng chống hai tay xuống cỏ, ngửa cổ nhìn lên trời xanh mấy trắng, nhất thời quên đi tất cả, mãi một lúc sau mới thở dài một tiếng, nói bâng quơ: "Chỉ mong một ngày có thể dẹp bỏ mọi chuyện, đến một nơi đào nguyên thoát tục, cả ngày được ngâm chân nước mát, ngắm trời xanh như thế này thì thật là hay biết mấy!"

Không thấy Nhất Linh đáp lại, Hàn Nguyệt Thanh đảo mắt nhìn sang, mới phát hiện ra cậu ta không còn nhìn đôi chân ngọc nữa mà đang hau háu nhìn lên ngực nàng, bộ dạng thần hồn điên đảo.

Hoá ra tư thế chống tay ngửng đầu của nàng làm cho bộ ngực nhô cao rõ rệt, tên quỷ háo sắc kia đã chớp đúng thời cơ làm no con mắt của hắn!

Hàn Nguyệt Thanh xấu hổ đến điếng người, hốt hoảng ngồi thẳng lên, lấy tay che ngực. Nhất Linh lúc ấy mới sực tỉnh "a" lên một tiếng ngượng nghịu, lúng túng đảo mắt qua chỗ khác, đột nhiên chỉ xuông suối reo lên: "Nguyệt tỉ nhìn kìa, dưới suối có một con cá!"

Dưới suối có cá thì có gì lạ, tên vô lại nàyg đúng là. Hàn Nguyệt Thanh thầm mắng, bất giác lại cảm thấy buồn cười. Nhìn phiến đá đang ngồi vừa to vừa phẳng, đột nhiên cảm thấy mệt mỏi, nàng lại nằmg xuống gối tay sau đầu, ngửa mặt nhìn mây trắng lững lờ bay. Quên đi Thiên Long Linh Phụng, quên cả năm vị trưởng môn, mí mắt nàng bất giác díp lại trong giấc ngủ ngon lành.

Không biết sau bao lâu Hàn Nguyệt Thanh mới giật mình tỉnh dậy. Mở mắt ra thấy Nhất Linh ngồi ngay bên cạnh, đầu gục xuống hai gối cũng đang ngủ ngon, tay phải còn cầm một cành trúc nhỏ, hẳn là đã dùng để đuổi muỗi cho nàng.

Trong lòng Hàn Nguyệt Thanh bỗng trào dâng một cảm giác êm ái khó tả, ngây người ra nhìn Nhất Linh, nghĩ thầm: "Kể từ sau khi sư phụ tạ thế, mình

chưa bao giờ thấy nhẹ nhõm như vậy, lại có thể ngủ gật ngay trước mặt hắn! Xem ra mình đã yêu tên vô lại này rồi." Nàng không quên thầm mắng Nhất Linh vô lại, trong lòng lại thấy êm dịu vô cùng, bất giác đưa tay khẽ vuốt ve mái tóc Nhất Linh.

Không ngờ Nhất Linh sực tỉnh, nhảy dựng lên hét lớn: "Ai?"

Hàn Nguyệt Thanh giật bắn mình, mặt đỏ bừng lên giận dữ: "Ngươi ngủ mê hả?"

Nhất Linh đỏ mặt gãi đầu: "Thì ra là ta nằm mơ!" Đoạn nhìn Hàn Nguyệt Thanh vẻ xấu hổ: "Không ngờ ta lại ngủ quên, tỉ không bị muỗi cắn chứ?" Ánh mắt quan tâm dò xét trên khuôn mặt và đôi tay nàng.

Lòng Hàn Nguyệt Thanh tràn đầy ấm áp, lắc đầu nói: "Không!" Đoạn nàng đứng dậy nhìn trời, thấy đã gần tối, bỗng nhớ tới ngũ đại trưởng môn, nàng lại hớt hả: "Ấy a, Thủ Tự Hùng bọn chúng không biết đã đi đâu rồi, không thể để cho chúng chuồn mất!"

Nhất Linh ngạo nghễ cười: "Không sao đâu, ta đảm bảo bọn chúng không thể thoát được!"

Hai người ra khỏi rừng. Đến đường cái quan, Nhất Linh giơ tay phóng tín hiệu, chẳng mấy chốc đệ tử của Thiết Huyết Minh đến bẩm báo, Thủ Tự Hùng và đám nhân mã đã vào Hoàng Long động.

Nhất Linh lộ rõ vẻ vui mừng: "Cơ hội của chúng ta đến rồi. Hoàng Long động ta thuộc như lòng bàn tay! Động này có hai lối thông một lớn một nhỏ nối với nhau, nhưng người ta chỉ quen động lớn mà không biết động nhỏ. Nếu chúng ta đột nhập bí mật theo động nhỏ, không chừng có thể cứu được ngũ trưởng môn ra."

Hàn Nguyệt Thanh mừng rỡ: "Ngươi thông thuộc Hoàng Long động như vậy, chẳng lẽ đã từng đến đấy?"

Nhất Linh đâu đã đến Hoàng Long động, nhưng Tình Ma thì có. Năm xưa

Tình Ma âm mưu bắt cóc một thiếu nữ, việc không thành lại còn bị cả làng đuổi phải trốn vào trong động. Người làng lấp kín cửa động định giam chết Tình Ma trong đó, nhưng lão ta đã tình cờ tìm ra lối nhỏ mà chạy thoát, vì thế nên Nhất Linh bây giờ mới biết lối đi này.

Nhất Linh thản nhiên gật đầu: "Ta đã từng đến! Hoàng Long động tuy gọi là động nhưng thực ra có thể gọi là thạch đạo quan, bởi lẽ bên trong vừa rộng rãi vừa có rất nhiều phòng đá, có lúc đến hơn trăm đạo sĩ sinh sống. Nguyên Linh Tử và Chủ trì của động quan này hẳn có quan hệ gì đó nên mới trốn vào đây."

Coi như đã túm kẻ thù trong tay, Nhất Linh không vội vàng, bèn bắt hai con gà rừng về làm bữa tối. Đợi trời tối hẳn, hai người mới thi triển khinh công nhằm hướng Hoàng Long động lướt đi. Đoàn người ngựa của Thủ Tự Hùng mất cả nửa ngày, Nhất Linh, Hàn Nguyệt Thanh hai người chỉ cần nửa canh giờ đã tới.

Đến sườn núi, Nhất Linh dừng lại chỉ về phía ánh đuốc trước mặt: "Đó chính là Hoàng Long động, ánh đuốc kia là phát ra từ bên trong. Chúng ta nghỉ một lát, đợi chúng ngủ say hãy vào."

Hàn Nguyệt Thanh gật đầu, lập tức ngồi xếp bằng tròn điều thần dưỡng khí. Võ công đạt đến cảnh giới như nàng, nội lực trong người lúc nào cũng cuồn cuộn không ngớt trừ phi phải khổ chiến cả ngày với tuyệt đại cao thủ, còn dùng khinh công thế này chẳng hao tổn bao nhiêu thể lực nhưng nàng vẫn cẩn thận tọa công, đề phòng vào động gặp chuyện bất trắc.

Ước khoảng canh ba, Nhất Linh ra hiệu: "Có thể hành động rồi! " Hai người vòng ra sau núi đến trước một ngôi miếu sơn thần.

Nhất Linh đi thẳng vào trong, Hàn Nguyệt Thanh lấy làm lạ hỏi: "Chẳng lẽ cửa động lại ở trong miếu?"

Nhất Linh tươi cười gật đầu: "Đúng thế!" Nói đoạn vén tấm vải vàng che

trước bàn thờ, dưới chiếc bàn bát tiên quả nhiên lộ ra một cửa động nhỏ.
Nhất Linh nói: "Cẩn thận một chút." Rồi dãn đường vào trước. Cả hai người nội công đều tinh thâm, nhìn đêm rõ như ban ngày. Hàn Nguyệt Thanh quan sát xung quanh, chỉ thấy dưới chân là những bậc đá mài đẽo ngay ngắn, nhưng lâu ngày không có người đi nên ẩm ướt trơn tuột. Xuống chừng mười bậc thì đến một thông đạo bằng phẳng, bên trong cũng vẫn rất ẩm ướt nhưng không khí đã thoáng hơn, nàng đoán cái cửa động ở miếu sơn thần này không chỉ là một mật động đi lại mà có lẽ chủ yếu là để thông gió. Đi tiếp khoảng hơn trăm trượng, sau khi rẽ hai lần ngách, phía trước hai người bỗng sáng bừng lên, bắt đầu tới chỗ đèn đuốc thắp sáng. Đi tiếp một đoạn chừng mười bậc đá thì đến cửa ra, đập ngay vào tai là một trận ngáy khò khò.
Hàn Nguyệt Thanh khẽ nói: "Không lẽ phía trên là phòng ngủ sao?"
Nhất Linh nheo mắt: "Lần trước ta đến thì là nhà bếp, lần này hẳn cũng chưa đổi, tỉ không ngửi thấy mùi thịt thơm đó sao?"
Hàn Nguyệt Thanh mỉm cười: "Nói bậy, trong đạo quan sao lại có mùi thịt thơm được!"
Nhất Linh khẽ cười, nghiêng đầu lấy tai thay mắt, khẳng định phía trên chỉ có một người đang ngáy, nếu có xông ra cũng không dễ bị phát hiện.
Nhất Linh nhảy vút lên, đưa tay cho Hàn Nguyệt Thanh, bất giác nàng thấy buồn cười, nghĩ bụng: "Ta đâu có phải nữ nhi bình thường, còn phải cần ngươi kéo nữa sao?" Nghĩ vậy nhưng nàng vẫn đưa tay ra nắm bàn tay Nhất Linh, mượn thế nhảy lên khỏi thông đạo.
Gian thạch phòng ấy hóa ra đúng là nhà bếp, một đầu là hai chiếc bếp lò lớn, một dãy bàn và một chum nước to, phía dưới bàn nhét đầy những rau quả. Góc tường đối diện là một chiếc giường nhỏ, một hỏa công đạo sĩ béo mập đang ngủ lăn ngủ lóc. Đạo nhân ấy chỉ mặc độc một chiếc quần xà lỏn, cả

thân trên để trần béo ú như lão Phật Di Lặc.
Hàn Nguyệt Thanh vừa liếc mắt nhìn đã vội vàng quay đi. Nhất Linh kéo tay nàng lại: "Nhìn này!
Dưới lồng bàn quả đúng toàn là thịt cá, Nhất Linh khẽ cười: "Thế nào?"
Hàn Nguyệt Thanh không biết nên khóc hay nên cười, trong bụng thầm mắng: "Con người nhà ngươi, giờ này mà con bụng dạ khoe mẻ." Liền trừng mắt nhìn Nhất Linh: "Ngươi giỏi, thế được chưa!"
Nhất Linh thấy nàng nổi giận, cuống quýt vòng tay nói: "Là ta không phải! Tỉ tỉ đại nhân đừng trách, xin đừng tức giận."
Hàn Nguyệt Thanh suýt phì cười, tròn mắt nhìn cậu lần nữa mới đi ra ngoài cửa, Nhất Linh đã kéo nàng lại: "Tỉ tỉ đừng vội."
Hàn Nguyệt Thanh đứng lại nhìn Nhất Linh dò hỏi. Nhất Linh đến trước mặt lão đạo sĩ, đưa ba ngón tay ra, hai ngón kẹp vào miệng, còn ngón kia ấn ngang mũi, tiếng ngáy lập tức ngừng hẳn.
Đạo sĩ kia không thở được, rùng mình một cái, mở mắt ra.
Nhất Linh nói nhỏ; "Đừng có giãy giụa, ngoan ngoãn trả lời câu hỏi của ta, bằng không ta sẽ cho ngươi chết ngạt. Hôm nay có năm tù phạm đến, một tăng một ni và ba đạo sĩ, có phải là do ngươi đưa cơm không?" Nói đoạn, thả lỏng hai ngón tay bịt miệng hắn ta ra.
Đạo sĩ kia hoàn toàn không thể kháng cự, miệng mũi bị bịt đến độ cổ đỏ bầm lên, vừa mở được miệng đã hốt hoảng hít sâu mấy hơi rồi mới nói: "Phải!"
Nhất Linh truy tiếp: "Họ đang ở đâu?"
Đạo sĩ kia trả lời: "Trong thạch lao tầng hai. Ra khỏi cửa đi về phía trái chừng một trăm bước có một cầu thang dẫn xuống, phía dưới chính là nhà lao, nhưng ở cửa có bốn sư huynh canh giữ." Tên đạo sĩ này nhìn thì có vẻ ngốc nghếch nhưng đầu óc lại khá linh lợi, biết tính mạng mình nằm trong

tay người nên vừa mở miệng đã khai ra tuốt tuột.
Nhất Linh gật đầu: "Xem như ngươi biết điều." Đang định điểm vào huyệt ngủ của hắn thì trong đầu cậu chợt loé lên ý nghịch ngợm, quay đầu nói với Hàn Nguyệt Thanh: "Chi bằng chúng ta giết phứt diệt khẩu cho xong!"
Hàn Nguyệt Thanh quả nhiên hốt hoảng thốt lên: "Ngươi..."
Nhất Linh đã điểm huyệt ngủ lão đạo sĩ tự lúc nào. Hàn Nguyệt Thanh khi ấy mới biết Nhất Linh cố tình lởm mình, thấy bộ mặt cười cười tinh quái của cậu, tức thì sầm mặt xuống nói: "Có phải ta tức chết ngươi mới vui không?"
Nhất Linh be be kêu oan: "Đâu có, ta chỉ muốn đùa cho tỉ tỉ cười thôi mà."
Hàn Nguyệt Thanh nghênh mặt: "Ngươi thấy ta đang cười sao?"
"Hình như là có một chút." Nhất Linh ghé sát lại: "Để ta xem nào! Mũi của cậu chút nữa là chạm vào má Hàn Nguyệt Thanh, nàng hốt hoảng tránh ra, bất giác khúc khích cười, quát: "Vô lại!"
Nhất Linh lòng mừng khôn tả: "Đúng rồi, Nguyệt tỉ đối với ta quả thật đã khác rồi!" Trong lòng vui sướng đến độ chân tay múa máy lung tung, sốt sắng đi trước dẫn đường.
Ngoài cửa bếp là một thông đạo, hai bên bờ tường treo đầy đèn dầu, ánh đèn soi rọi rõ ràng. Đi hơn mười trượng đến một ngã rẽ, quả nhiên thấy cuối đường kê hai chiếc ghế dài, bốn đạo sĩ đang gác đầu ngáy khò khò trên ghế. Nhất Linh lao vút đến như một cơn gió, lăng không bật ngón tay điểm trúng huyệt đạo của bốn người.
Hai người theo bậc đá đi xuống, thấy hiện ra một cánh cửa sắt lớn. Hàn Nguyệt Thanh lo lắng chạy lại, chỉ thấy trong cánh cửa sắt đúng là ngũ đại trưởng môn đang xếp bằng tròn.
Nghe thấy tiếng bước chân của nàng, cả năm đều ngẩng đầu lên.
Hàn Nguyệt Thanh mừng rỡ thiếu chút nữa là rơi lệ, khẽ nói: "Năm vị đã phải chịu khổ rồi, chúng tôi đến để cứu mọi người ra đây! Trong cơn mừng

rõ, nàng không để ý đến chuyện ngũ địa trưởng môn không những không có chút vui mừng, trái lại vẻ mặt còn thêm lo lắng.

Trên cánh cửa sắt có một ổ khóa vòng lớn. Hàn Nguyệt Thanh rút kiếm định chặt đứt thì Nhất Linh nói: "Đừng gây động, để ta! Liền nắm vòng khoá vặn mạnh.

Đột nhiên vang lên một tiếng nổ long trời, bụi đá tung bay mù mịt. Từ trên cửa vào ngõ thông đạo, một cánh cửa sắt sập xuống kín mít.

Nhất Linh giật nảy mình, nhanh như cắt mở cửa phòng giam. Cậu chợt hiểu mưu toan của Thủ Tự Hùng. Việc hắn dọa giết năm vị trưởng môn chỉ là để đe dọa Hàn Nguyệt Thanh, thực ra hắn sẽ tuyệt đối không giết mà chỉ muốn khống chế năm người hòng có thể hiệu lệnh Hiệp Nghĩa Đạo. Có ngũ đại trưởng môn trong tay, chí ít cũng có thể giảm bớt nguy cơ, giúp hắn ung dung đối phó với Nhất Linh.

Nhất Linh vẫn chậm hơn một bước. Gần như cùng lúc cánh cửa sắc bên ngoài sập xuống, mặt sàn nhà lao cũng mở ra, năm vị trưởng môn rơi thẳng xuống dưới như năm cục đá. Lúc Nhất Linh xông vào, sàn nhà lao đã khép lại như cũ.

Nhất Linh nổi giận, giậm mạnh chân xuống sàn, bỗng phía trên vọng xuống tiếng cười ha hả của Thủ Tự Hùng.

Nhất Linh ngửa mặt nhìn lên, chỉ thấy trên vách đá phía đỉnh đầu có một cái lỗ chừng bằng cái bát, lộ ra nửa khuôn mặt đắc ý của tên giáo chủ họ Thủ.

"Cứ tưởng các ngươi thông minh lắm hả? Các ngươi từ động nhỏ đi vào là chúng ta đã biết, bản giáo chủ đã bố trí sẵn mồi thơm cho ngươi. Tặc trọc Vương Nhất Linh kia, lần này ngươi mà thoát được, bản giáo chủ sẽ đi bằng đầu cả đời!" Nói đoạn hắn lại cười lên điên cuồng: "Có điều được một mỹ nữ tuyệt thế như Hàn cô nương đi theo bồi tăng, ngươi chết cũng nhắm mắt được rồi, không chừng xuống dưới âm gian ngươi còn phải cảm tạ ta nữa

đấy!" Thủ Tự Hùng lại cười ha hả, trong tiếng cười một tiếng "rầm" vang lên, nắp lỗ sập xuống.

Thực ra lúc vào thông đạo, ma giác trong lòng Nhất Linh đã ngầm cảm thấy bất an nhưng Âm Ma trong cơ thể cậu lúc đó lại bị Tình Ma lấn át. Tình Ma khẳng định được thái độ của Hàn Nguyệt Thanh với mình, vui mừng đến quên hết mọi đề phòng cần có, cuối cùng rơi vào cạm bẫy của Thủ Tự Hùng.

Nhất Linh đưa mắt nhìn bốn phía, nơi nào cũng là tường đá ẩm ướt lạnh tanh, lại nhìn Hàn Nguyệt Thanh, cười hì hì: "Nguyệt tỉ, chúng ta thật đã thành cá chậu chim lồng rồi!"

Lúc này mà Nhất Linh còn có thể cười nói những lời như vậy, Hàn Nguyệt Thanh bất giác cũng không khỏi khâm phục, lại gần kéo tay cậu nói: "Nhất Linh, tỉ tỉ đã làm liên lụy ngươi rồi!"

Nhất Linh vội đáp: "Tỉ tỉ sao lại nói như vậy! Tỉ yên tâm, thiên hạ này người có thể đưa ta vào chỗ chết vẫn còn chưa ra đời. Tỉ nhìn xem, những thạch thất này đều là do con người tạo nên, tường đá dày nhất cũng chỉ đến hai thước, phía sau tường nhất định là bùn đất. Tường đá dày hai thước thì thấm vào đâu, tỉ tỉ cho ta mượn kiếm dùng một lát. Trong vòng một canh giờ, ta nhất định sẽ khoan được một lối ra như giun đất cho tỉ xem." Nói đoạn uốn éo thân người, bắt chước tư thế giun đất chui luồn.

Hàn Nguyệt Thanh bưng miệng cười, hy vọng đã quay trở lại.

Tiếng cười chưa dứt, đột nhiên vang lên một chấn động dữ dội. Trên vách đá phía bên trái mở ra một thạch môn lớn, nước ở đâu cuồn cuộn đổ vào.

Hàn Nguyệt Thanh thảng thốt kêu: "Hết rồi!" Hy vọng sống vừa mới loé lên đã lập tức tan biến.

Chính trong giờ khắc sinh tử ấy, tình yêu trong lòng nàng bất chợt cháy dữ dội, liền vòng tay quàng lấy cổ Nhất Linh, hối hả: "Nhất Linh, thiếp yêu chàng!"

Nhất Linh đang vui mừng khôn tả vì thấy nước, đột nhiên nghe Hàn Nguyệt Thanh tỏ tình như vậy, nhất thời sửng sốt đến ngây người ra. Vòng tay ngọc đã choàng ngang cổ, khuôn mặt tuyệt thế đã sát ngay bên cạnh, cậu lại luống cuống chân tay cứ đứng đờ ra như phỗng đá.

Nước cứ thế ào ạt đổ vào, chẳng mấy chốc đã dâng đến đầu gối hai người. Cặp mắt Hàn Nguyệt Thanh đăm đăm nhìn Nhất Linh đắm đuối, giọng nói dịu dàng như gió thoảng tơ mành: "Nhất Linh, thực ra thiếp đã yêu chàng từ lâu, chỉ là thiếp không dám nói bởi Tử Long và Cực Hoá Chân nhân có sự hiểu lầm đối với chàng. Nhưng bây giờ thiếp không sợ gì nữa, hãy hôn thiếp đi! Đáng tiếc là thiếp không thể trao tấm thân này cho chàng nữa rồi! Nói thật, người thiếp đẹp lắm, thế mà chàng lại không được nhìn!" Nàng kiễng chân lên, cặp môi hồng mọng càng lúc càng gần, cuối cùng cũng áp vào môi Nhất Linh.

Khoảnh khắc hai cặp môi chạm nhau, Nhất Linh giật bắn mình chẳng khác nào bị sét đánh, chỉ thấy đôi môi tiên nữ mịn màng ngọt ngào, vừa ấm vừa thanh, chẳng khác những cánh hoa mềm mại nhất.

Hàn Nguyệt Thanh lửa tình bùng cháy, không còn tị hiềm Hắc Bạch hai phái, bất chấp cả cái chết đang đến gần, cuồng nhiệt hôn lên môi Nhất Linh. Nụ hôn thiếu nữ vụng dại thơ ngây, nhưng lửa tình mãnh liệt lại có thể làm cháy tan cả đá!

Nhất Linh rốt cuộc cũng lờ mờ hiểu ra, nhưng đến như thế mà vẫn không dám tin, lập cập đưa tay khẽ ôm lấy eo thon người ngọc.

Hàn Nguyệt Thanh mở mắt ra, má hây hây đỏ, nhìn Nhất Linh như mê muội.

"Trời ạ, Nguyệt tỉ, đây là thật sao?" Nhất Linh lẩm bẩm.

Hàn Nguyệt Thanh e thẹn gật đầu: "Nhất Linh, hôn thiếp đi!"

Nước đã dâng lên đến thắt lưng hai người, Hàn Nguyệt Thanh bất chợt ôm chặt lấy Nhất Linh, ngực áp sát ngực, Nhất Linh không cần nhìn cũng hình

dung được rõ ràng đôi gò thiên thai dưới làn áo váy mỏng của nàng. Cuối cùng Nhất Linh cũng tin mọi điều là thật. Khoảnh khắc ấy cậu vui sướng, như muốn nổ tung ra, vội vàng cúi xuống đón lấy đôi môi Hàn Nguyệt Thanh.

Kỷ xảo Nhất Linh trong chuyện này quả thật là không ai bì kịp, thế nhưng lần này Nhất Linh lại tuyệt nhiên quên hết, cũng chỉ biết ra sức vụng về hôn trả lại nàng.

Nước dâng cao dần, lên bụng rồi đến ngực.

Cảm giác hạnh phúc ngọt ngào lan tỏa khắp người Nhất Linh, một cảm giác thỏa mãn chưa từng có khiến trái tim cậu như muốn bật ra khỏi lồng ngực. Hàn Nguyệt Thanh, mỹ nữ tuyệt thế chẳng khác nào tiên tử đang ở trong vòng tay mình, đang đắm đuối hôn mình. Chẳng lẽ trên đời còn có điều gì làm người ta hạnh phúc hơn? Có thể khiến người ta thỏa mãn hơn!

Tuyệt đối không thể có!

Chỉ là hai đôi môi tiếp xúc nhau, vậy mà đối với cả hai, cơ thể tâm hồn họ đã quyện vào nhau làm một, tâm linh hai người dường như đã thoát khỏi thể xác hoà chung thành một thể thống nhất, trong thiếp có chàng, trong chàng có thiếp, không thể tách rời.

Lúc hai cặp môi rời nhau, nước đã ngập đến ngang cổ. Trong mắt Hàn Nguyệt Thanh lấp lánh muôn vàn những ánh sáng lưu tinh, giọng nói vẫn như mê dại: "Thật không ngờ được người mình yêu hôn lại đẹp như vậy, Nhất Linh, hôn thiếp nữa đi, thiếp nguyện chết trong nụ hôn của chàng."

Linh thứu phi long

Dịch giả: Tiêu Dao Tử

Chương 42

Hàn Nguyệt Thanh lại ngước lên, khao khát hé đôi môi hồng mọng, song lần này Nhất Linh chỉ khẽ chạm vào rồi nói: "Không, Nguyệt tỉ, ông trời đã cho nàng nhan sắc như thế thì tuyệt đối sẽ không để nàng phải chết sớm đâu. Huống hồ nàng đã yêu ta, nếu ta không bảo vệ được nàng thì làm sao còn xứng đáng với tình yêu của nàng? Hừm, nếu nước mà có thể dìm chết Vương Nhất Linh này, mười mấy năm trên Gia Lăng giang chẳng phải đã uổng phí hay sao?"

Hàn Nguyệt Thanh thấp hơn Nhất Linh, trong khi cậu nói nước đã bắt đầu dâng đến môi nàng. Nhất Linh đưa tay nâng mặt nàng lên, rồi nói; "Nguyệt tỉ, hãy làm theo lời ta, tâm bình khí hòa, đừng hoảng loạn, cũng không cần dùng sức, ngậm lưỡi của ta để cho khí mạch liên thông. Bất luận là bao lâu, cũng không cần biết gặp phải bao nhiêu nguy nan, hãy tin ta, ta nhất định đưa nàng thấy lại mặt trời."

Hàn Nguyệt Thanh nhìn vẻ tự tin vững chãi như sơn trong mắt Nhất Linh, bỗng cảm thấy mình yếu đuối vô cùng, chỉ muốn dựa vào nam nhân mà nàng yêu say đắm này để người ấy che chở khỏi mọi mưa gió bão bùng. Nàng dịu dàng gật đầu, cang ghì sát hơn vào lòng cậu.

Nhất Linh: "Nào, hãy làm theo lời của ta, hãy tin ở ta!" Nói đoạn đưa miệng

chụp lấy đôi môi Hàn Nguyệt Thanh.
Hai chiếc lưỡi cuộn vào nhau, một luồng khí lực nóng ấm từ Nhất Linh truyền sang qua lưỡi vào cơ thể nàng, chạy khắp kinh mạch rồi vòng trở lại, tuần hoàn không ngớt. Hàn Nguyệt Thanh nhắm mắt, bỏ hết ưu tư, đắm mình trong cái hôn kỳ lạ, thân hình nàng bỗng nhẹ tênh, cảm giác như nổi hẳn trên mặt nước.
Thực ra mặt mũi nàng đã ngập sâu dưới nước, song luồng khí huyết Thiên Long cuồn cuộn trong cơ thể Nhất Linh đã đem lại dưỡng khí cho cả hai người.
Thiên Long bốn mươi năm cứu người trên sông Gia Lăng, thủy tính thiên hạ vô song, không cần dùng mũi miệng mà cả da thịt trên cơ thể cũng có thể hấp thụ không khí để duy trì sự sống. Nhất Linh kế thừa di bản của Thiên Long nến có chìm dưới nước hàng mấy ngày cũng an nhiên vô sự.
Không biết sau bao lâu, bên tai Hàn Nguyệt Thanh chợt vang lên tiếng nước róc rách, cảm thấy da đầu đã tiếp xúc với không khí, đồng thời đôi môi của Nhất Linh cũng rời ra.
Nàng bàng hoàng mở mắt, chỉ thấy mình vẫn đang lơ lửng trong nước giữa một hang động, trên đỉnh hang mọc đầy những nhủ đá hình thù kỳ dị. Mặt nước khẽ rung động phản chiếu ánh mặt trời, càng tôn thêm vẻ đẹp của những thỏi nhũ đá.
Thì ra là thất trong động nối thông với một con sông, Thủ Tự Hùng mở cửa xả nước hòng dìm chết hai người nhưng không những không hại được Nhất Linh mà còn giúp cho cậu một việc chung thân đại sự.
"Chúng ta thoát rồi, Nhất Linh, chúng ta thật sự đã ra khỏi động rồi!" Hàn Nguyệt Thanh mừng rỡ lên như đứa trẻ. Thấy lại được ánh mặt trời, niềm vui trong lòng nàng thật là khó àm hình dung nổi, không kềm được ôm chầm lấy Nhất Linh, cuồng nhiệt hôn lên môi cậu.

Nhất Linh sao lại từ chối cơ hội ngàn năm có một này, nụ hôn ấy có thể nói là trời nghiêng đất ngả. Trong khúc hoan ca mê mải, hai người đã trôi ra đến cửa động. Ánh mặt trời chiếu xuống lóa mắt, hai đôi môi rời nhau, bất giác đồng thanh hoan hô vang dậy.

Nhất Linh hứng chí: "Ta biết dòng nước trong Hoàng Long động ấy nhất định phải thông với một con sông ngầm nào đó, không ngờ con sông lại ngắn đến thế, có mấy canh giờ mà đã hết rồi. Mới đầu ta còn nghi ít nhất cũng phải ngâm trong nước mươi mười lăm ngày cơ đấy!"

Hàn Nguyệt Thanh thốt lên: "Ấy da, ngâm lâu như thế, da thịt trên người chẳng phải sẽ bị rữa hết ra sao?"

Nhất Linh lắc đầu: "Chúng ta nội công thâm hậu, làm sao mà rữa được? Nhưng có khi đúng là trắng bệch ra mất..." Bỗng hai mắt cậu rực lên nhìn Hàn Nguyệt Thanh: "Nguyệt tỉ, nàng nói... nàng nói có thể cho ta... cho ta nhìn mà."

"Ấy a!" Mặt Hàn Nguyệt Thanh thoắt đỏ như gấc chín. Lúc tưởng không thoát khỏi cái chết, lời gì mà chẳng nói ra, bây giờ thấy lại được ánh mặt trời không dám liều lĩnh nữa. Nàng gục đầu vào cổ Nhất Linh, cắn răng khẽ nói: "Nhất Linh tốt bụng à, đừng có sốt ruột như vậy được không? Ta càu xin chàng đấy."

Tuyệt đại mỹ nhân đã dịu dàng khẩn cầu như thế, Nhất Linh làm sao có thể không nghe, huống hồ Nhất Linh thực ra vẫn sùng ái hơn ham mêm nhục dục, chính vì thế mà với ma công trăm năm của Tình Ma, cậu vẫn luống cuống khi đòi được nhìn ngắm cơ thể nàng.

Dòng nước chảy đến ngoài cửa động tụ lại thành một đầm nước trong vắt, bốn bề hoa cỏ xanh tươi, bên bờ cát vàng lấp lánh, thậm chí còn nhìn thấy cá tôm tung tăng bơi lội. Bơi đến chỗ nước nông, hai người cùng đứng dậy. Hàn Nguyệt Thanh chạm được chân xuống đất, không kiềm nổi mình lại reo

lên sung sướng, bước thêm mấy bước đến sát bờ để thoát ra khỏi nước. Làn gió nhẹ thổi đến, nàng chỉ cảm tháy toàn thân mát lạnh sảng khoái, liền vui mừng dang rộng hai cánh tay quay liền mấy vòng.

Đến lúc dừng lại nhìn sang, hóa ra Nhất Linh vẫn đứng sững ở chỗ cũ, chằm chằm nhìn vào nàng.

Hàn Nguyệt Thanh đã một lần đứng lên khỏi nước, biết ngay lý do cái nhìn hau háu của Nhất Linh, song lần này không giống như lần trước. Mắt nhìn vẻ mặt đờ đẫn của cậu, trong lòng nàng lại dâng lên cảm giác ấm áp, bất giác giơ mạnh hai tay lên đầu, cố tình ưỡn ngực ra bắt chước tư thế thiên nga vỗ cánh.

Những đường cong tuyệt luân lại càng hiện rõ hơn trong nắng lung linh, ánh mắt Hàn Nguyệt Thanh tình tứ liếc nhìn Nhất Linh: "Chàng muốn ngắm thì ngắm đi mà, ngắm đến hai mắt rơi ra ngoài mới thôi!"

Một Hàn Nguyệt Thanh vốn lành dịu như tiên lại trở thành nghịch ngợm gợi cảm đến thế, nếu không phải Nhất Linh tận mắt nhìn thấy thì có đánh chết cậu cũng không tin. Nhưng suy cho cùng chuyện đó không phải là lạ, bởi dù Hàn Nguyệt Thanh có thánh tiết cao nhã đến đâu, suy cho cùng cũng là một thiếu nữ, một thiếu nữ đang yêu có thể làm bất cứ điều gì trước mặt tình lang của mình, thậm chí còn làm tốt hơn, đẹp hơn, quyến rũ hơn bất cứ ai.

Nhất Linh "a" lên một tiếng, loạng choạng quỳ sụp xuống rồi ngã ngửa ra phía giữa hồ nước. Hàn Nguyệt Thanh giật mình, nhưng lập tức lại bưng miệng cười ngặt nghẽo, cười đến nỗi quỳ xuống bãi cát.

Tiếng cười chưa dứt bỗng Nhất Linh vùng dậy bay lên, nước tung trắng xóa trùm lên người nàng.

Hàn Nguyệt Thanh giật mình toan trốn, nhưng Nhất Linh nhanh như cắt đã lao tới vật nàng ngã ra, vừa hôn như điên cuồng lên khắp mặt nàng vừa khẽ nói: "Nguyệt tỉ, hảo Nguyệt tỉ à, hãy cho ta đi!" Bàn tay bắt đầu thi triển ma

công trên bộ ngực tròn căng của nàng.
"Nhất Linh, khoan đã! Ở đây không được!" Hàn Nguyệt Thanh hốt hoảng kêu lên.
"Không có người đâu, mà có thì cũng mặc kệ!" Nhất Linh đã bất chấp tất cả, đưa tay lần vào trong áo Hàn Nguyệt Thanh.
Nhất Linh không sợ nhưng Hàn Nguyệt Thanh thì có, thế này mà để người khác nhìn thấy thì còn mặt mũi nào gặp ai? Thực ra nàng đã mềm nhũn người vì đôi tay ma quái của Nhất Linh, phải dùng đến chút ý chí cuối cùng mới đủ sức ngăn cậu lại, cố ý làm ra vẻ tức giận: "Nhất Linh, chàng lại định dùng vũ lực sao!"
"Tỉ tỉ..." Nhất Linh hốt hoảng dừng ngay tay lại.
Nhất LInh dục hỏa đang dâng, phải kềm chế đến mức cả người run bắn lên.
Hàn Nguyệt Thanh nhìn mà có chút không nỡ, nhưng rốt cuộc nỗi xấu hổ vẫn chiếm thượng phong, bèn cắn răng thốt lên: "Tỉ tỉ bằng lòng trao tấm thân này cho ngươi, nhưng chí ít ngươi cũng phải lo tỉ một căn phòng, một chiếc giường. Nếu là ở đây, ta không cho phép đệ làm bừa!"
"Nhưng ta lấy đâu ra phòng bây giờ? Tỉ tỉ, ta cầu xin tỉ đấy!" Nhất Linh khẩn khoản van nài.
Nhất Linh thực tâm cầu xin như vậy, Hàn Nguyệt Thanh lại bắt đầu dao động. Tình yêu nàng dành cho Nhất Linh thực ra tuyệt đối không thua kém tình yêu Nhất Linh dành cho nàng, bèn lưỡng lự nhìn quanh: "Vậy thì ra chỗ bụi cỏ đằng kia, chí ít thì cũng còn có cái che chắn!"
Nhất Linh mừng rỡ bế bổng Hàn Nguyệt Thanh, vẹt đám cỏ cao đặt nàng xuống, hít sâu một hơi cố bình tĩnh lại rồi run run đưa tay cởi thắt lưng nàng.
Hàn Nguyệt Thanh khẽ thở hắt ra, nhìn lên bầu trời bao la, trong lòng tự nhủ; "Ông trời ạ, Nguyệt Thanh sai hay đúng đây? Nhưng Nguyệt Thanh đã yêu mà!

Đột nhiên một bóng chim trên trời lọt vào mắt nàng. Hàn Nguyệt Thanh hốt hoảng giữ tay Nhất Linh lại, thốt lên: "Có người!"
Nhất Linh giật mình nhìn quanh: "Đâu?"
"Trên trời, là đại ca của chàng!" Hàn Nguyệt Thanh nhổm dậy, áo ngoài của nàng đã bị Nhất Linh cởi ra, trước ngực chỉ còn thắt một dải yếm. Hàn Nguyệt Thanh hốt hoảng kéo áo che người, luống cuống cài khuy áo lại.
Nhất Linh ngẩng đầu lên nhìn, đúng là hai con chim ưng khổng lồ đang lao xuống với tốc độ chóng mặt. Trên lưng chim ưng bay trước phấp phới tà áo vàng quen thuộc, chính là Lý Phi.
Nhất Linh vừa mừng vừa bực, giậm chân than thở: "Đại ca thật là, sao không đợi nữa canh giờ nữa hãy đến!"
"Đều tại chàng cả, còn dám nói!" Hàn Nguyệt Thnah lên giọng trách móc, áo đã cài xong nhưng mặt nàng vẫn đỏ dừ.
Nhất Linh cười hì hì: "Sợ cái gì? Đại ca cũng đâu phải là người ngoài."
Lý Phi đã lượn đến trên đỉnh đầu, nhảy vút xuống, nói lớn: "Sao, Hàn tiên tử đã thành người trong nhà, còn đại ca lại ra người ngoài rồi sao?" Đây đương nhiên lànosi đùa, nhưng mặt chàng ta vẫn lạnh tanh, ánh mắt như điện đảo khắp một lượt trên người Nhất Linh, gật gù: "Hai người vào Hoàng Long động không ra, tưởng đã gặp chuyện chẳng lành, không ngờ cậu lại ở đây ôm Hàn tiên tử phong lưu hưởng lạc, ta thật đã đến không phải lúc rồi."
Hàn Nguyệt Thanh xấu hổ nấp vào sau lưng Nhất Linh, ra sức vận công hong khô y phục trên người. Nhất Linh vẫn cười khà khà: "Bọn đệ đến Hoàng Long động, thì ra đại ca cũng biết."
Lý Phi gật đầu: "Kỳ lạ, ta vào trong Hoàng Long động tìm khắp không hề thấy mật đạo nào dẫn ra, hai người làm sao lại đến đây được?"
"Thì ra đại ca còn đến cả Hoàng Long động nữa! Đệ chính là lặn trong nước đến đây, nói ra đúng là cũng thật nguy hiểm!" Nhất Linh đem chuyện trúng

kế Thủ Tự Hùng thế nào, làm sao mà thoát hiểm kể cho Lý Phi, không quên thêm vào vài ba cân mắm muối. Cậu kế thừa tài ăn nói tán tỉnh của Tình Ma cả Lý Phi cũng ngây người ra nghe chuyện.

Hàn Nguyệt Thanh nhìn qua vai Nhất Linh, thấy Lý Phi lúc thì kinh ngạc, lúc vui mừng, lúc lo lắng, vẻ quan tâm như đối với người ruột thịt, không chút giả tạo.

Nàng lấy làm lạ, nghĩ thầm: "Hắn ta rõ ràng là một người giàu tình cảm, đối với Nhất Linh cũng hết sức thật lòng, nhưng vì sao lúc nào mặt mày cũng lạnh tanh vậy nhỉ?"

Nhất Linh kể xong mới ngạc nhiên hỏi: "Đại ca, huynh vào Hoàng Long động lẽ nào không bị Nguyên Linh Tử ngăn cản?"

Lý Phi nhếch mép cười: "Nguyên Linh Tử là cái gì chứ? Tối qua đã bị ta đuổi cổ tháo chạy ra khỏi Hoàng Long động rồi. Ta không tìm thấy cậu trong động nên đuổi theo bắt hắn về tra khảo, không ngờ lại gặp cậu ở đây."

Lý Phi thản nhiên như kể chuyện trị tội một con mèo, Hàn Nguyệt Thanh ngược lại giật mình nghĩ bụng: "Thực lực của Thủ Tự Hùng đâu phải tầm thường, cả ta và Nhất Linh hợp sức cũng không làm gì được, vậy mà người này nói đuổi là đuổi, hắn rốt cuộc là ai vậy?"

Nàng không kìm được ánh mắt dò xét về phía Lý Phi, Lý Phi cũng chợt quay lại nhìn nàng. Bốn mắt gặp nhau, Hàn Nguyệt Thanh chẳng khác nào đụng phải một núi băng, trong lòng thất kinh nghĩ thầm: "Người này với mình hình như có ý đối địch, hắn là đại ca kết nghĩa của Nhất Linh, lại hiểu rõ quan hệ giữa mình với chàng. Nếu nể mặt Nhất Linh thì không thể có thái độ như thế, hay mình đã đắc tội gì với hắn!"

Nhất Linh đâu chú ý nhiều như vậy, vẫn ung dung cười nói; "Không sao, Thủ Tự Hùng chạy không thoát đâu. Đại ca, hay huynh cứ cưỡi kim ưng đi đi, đệ và Nguyệt tỉ đi bộ. Có huynh giúp sức, cứu ngũ đại trưởng môn dễ

như trở bàn tay rồi!"
Lý Phi nhếch mép cười; "Vì sao đệ phải đi bộ? Có phải vừa nãy bị ta phá đám giờ muốn đuổi ta đi để làm tiếp, đúng không?"
Hàn Nguyệt Thanh đỏ bừng mặt, Nhất Linh vội nói: "Không phải, không phải, ý đệ là chúng ta có ba người, kim ưg của đại ca chỉ có thể ngồi được hai người, vì thế..."
Giọng Lý Phi thoắt lạnh lùng: "Sao, người ta nói gì đệ cũng tin ư? Lên đi! Kim ưng của ta từ trước đến giờ chưa từng chở nữ nhân, nể mặt cậu hôm nay ta phá lệ một lần!"
Nhất Linh mừng rỡ quay sang Hàn Nguyệt Thanh: "Nguyệt tỉ, tỉ chưa biết đấy, cưỡi ưng bay lượn trên trời cảm giác thật chẳng khác gì thần tiên, để đệ giúp tỉ."
Hàn Nguyệt Thanh im lặng, mặc cho Nhất Linh bê nàng lên lưng kim ưng. Những lời Lý Phi làm nàng chẳng thể thoải mái, không nể mặt tăng thì cũng phải nhìn mặt Phật, sao lại có thể ăn nói như vậy với nàng? Hàn Nguyệt Thanh tâm tính khoan dung nhưng không bao giờ để người khác coi thường, nếu không phải sợ khó xử cho Nhất Linh, nàng quyết không ngồi lên kim ưng của Lý Phi.
Hai con kim ưng vỗ cánh bay lên. Ưng của Lý Phi bay trước, Nhất Linh cùng Hàn Nguyệt Thanh bay sau cách một quãng ngắn.
Hàn Nguyệt Thanh lòng đang bực bội vì thái độ của Lý Phi, đâu còn lòng dạ xuân tình, liền đánh vào tay Nhất Linh giận dữ; "Ngồi yên đi, không được động đậy!"
Tay của Nhất Linh quả nhiên ngoan ngoãn trượt xuống giữ lấy eo nàng, song miệng thì đã ghì sát bên tai Hàn Nguyệt Thanh, thì thào: "Sao vậy, tỉ tỉ không thích ta nữa ư?"
Vành tai là một trong những chỗ nhạy cảm nhất trên cơ thể, hơi thở Nhất

Linh phả vào, Hàn Nguyệt Thanh tức thời nhột nhạt: "A" lên một tiếng, rụt cổ lại: "Không được phả hơi vào tai ta!"

Nhất Linh lì lợm: "Rõ, vậy hôn thì được chứ?" Không đợi Hàn Nguyệt Thanh trả lời, miệng đã khẽ ngậm chặt vành tai nàng. Hàn Nguyệt Thanh khẽ kêu lên, cả người mềm ra, thậm chí ngồi cũng không vững nữa, vội nói; "Nhất Linh, đừng làm bừa có được không?"

Nhất Linh cười đắc thắng: "Vậy tỉ quay đầu cho ta hôn một cái!"

Hàn Nguyệt Thanh không bằng lòng: "Không được, nhỡ huynh ấy nhìn thấy thì sao?"

"Không sợ, đại ca sẽ không quay lại đâu!" Nhất Linh vẫn kỳ kèo.

Hàn Nguyệt Thanh van nài: "Nhất Linh ngoan, xem như tỉ tỉ cầu xin ngươi đấy. Đừng làm bừa bây giờ, đợi tìm được đám Thủ Tự Hùng, cứu ngũ đại trưởng môn xong, tỉ tỉ sẽ mặc cho ngươi muốn thế nào cũng được, thế nhé!"

"Không được!" Nhất Linh lắc đầu: "Nhất định phải hôn một cái."

Hàn Nguyệt Thanh hết cách, giận dữ quay đầu lại: "Không nghe lời như vậy, tỉ tỉ không yêu ngươi nữa!"

Nhất Linh cười hì hì: "Không sợ, tục ngữ có câu nam nhân bất hoại, nữ nhân bất ái. Ta ôm tỉ thế này mà không hôn mấy cái, chỉ sợ tỉ tỉ sẽ không yêu ta nữa thôi!"

Hàn Nguyệt Thanh bật cười khúc khích, Nhất Linh đã ghé sát đến môi nàng. Vốn nói hôn một cái là thôi, nhưng Nhất Linh về chuyện này có bao giờ nói lời giữ lời, áp được vào môi Hàn Nguyệt Thanh là không chịu rời ra nữa. Hàn Nguyệt Thanh tránh né thế nào cũng không được, cuối cùng đành phải chiều theo Nhất Linh.

Hai người lại như say như mê, quên hết mọi thứ.

Đột nhiên Lý Phi quay đầu lại nói lớn: "Hai phía đông, nam chúng ta đều đã truy theo cả trăm dặm không thấy gì, bây giờ bắt đầu bay lên phía bắc. Hai

người cẩn thận, thân mật quá đà mà ngã xuống dưới là ta mặc kệ đấy!"
Nhất LInh cười to: "Đại ca yên tâm đi!" Hàn Nguyệt Thanh xấu hổ cúi đầu, cấu Nhất LInh một cái thật đau. Nhìn tà áo vàng của Lý Phi phần phật bay trong gió, nàng chợt băn khoăn: "Nhất Linh, huynh ấy đối với chàng rốt cuộc có tốt hay không?"
"Rất tốt!" Nhất Linh lập tức gật đầu.
"Vậy sao huynh ấy lại lạnh lùng như băng đá thế, lúc nào cũng bộ dạng cao ngạo mục hạ vô nhân vậy?"
"Huynh ấy vốn là con người như vậy mà!"
"Không phải!" Hàn Nguyệt Thanh lắc đầu: "Ta thấy trong lòng huynh ấy thực ra rất giàu tình cảm, đối với chàng rất mực quan tâm, vẻ lạnh lùng bên ngoài là cố tình giả tạo ra thôi."
Nhất Linh nghĩ một hồi, lắc đầu nói: "Chuyện này ta chưa nghĩ đến nhưng ta dám khẳng định, vẻ uy nghiêm như quân lãm thiên hạ của đại ca tuyệt đối không phải giả tạo. Chắc chắn đúng như tỉ nói, đại ca có rất nhiều thuộc hạ, vẻ uy nghiêm ấy là do ở ngôi cao quá lâu mà thôi."
Hàn Nguyệt Thanh gật đầu: "Cái này thì ta tin. Huynh ấy có thể dễ dàng tống cổ đám Nguyên Linh Tử ra khỏi Hoàng Long động, tuyệt đối không phải do võ công cao hơn cả hai chúng ta gộp lại mà là huynh ấy có rất nhiều thuộc hạ. Ta càng lúc càng dám khẳng định, huynh ấy đối với chàng rất mâu thuẫn. Nếu nói huynh ấy không quan tâm chàng thì không thể lúc nào cũng chằm chằm theo dõi hành tung của chàng, càng không thể điều động thuộc hạ truy tìm ứng cứu ngay sau khi chàng mất tích. Nhưng nếu huynh ấy đã quan tâm tới chàng như vậy, vì sao lại không thể tươi cười với chàng chứ? Cứ cho rằng huynh ấy là hoàng đế hay thái tử đi nữa, đối diện với người mình yêu quý chẳng lẽ lại không lúc nào nở được nụ cười?"
Nhất Linh gãi đầu: "Tỉ nói dài dòng như vậy, cả ta cũng thấy hồ đồ mất rồi!

Bỏ đi, dù sao thì đại ca cũng rất tốt với ta, điểm này ta quyết không nghi ngờ. Tỉ yêu, cho ta hôn lần nữa đi nào!"
Hàn Nguyệt Thanh hốt hoảng nghiêng đầu, giận dữ: "Rốt cuộc chàng đã đùa hết chưa vậy?"
Nhất Linh đột nhiên chỉnh mặt nghiêm trang: "Ta yêu Nguyệt tỉ, trời tàn đất lụi cũng vĩnh viễn không hết!" Rồi lập tức lại cười hì hì: "Nguyệt tỉ, cầu xin tỉ đấy, cho ta hôn một cái đi nào!"
Hàn Nguyệt Thanh vừa tức vừa buồn cười, không còn cách nào với cậu nữa, đành vừa nghiêng đầu né tránh vừa đưa tay giữ miệng Nhất Linh.
Hai người đang giàng co, bỗng Hàn Nguyệt Thanh thốt lên: "Thủ Tự Hùng, nhìn kìa, đó chính là Thủ Tự Hùng!
Nhất LInh nghiêng đầu nhìn theo, quả nhiên thấy phía bên trái một đoàn xe nhỏ như đàn kiến đang tiến về phía trước, chính là đoàn người của Thủ Tự Hùng.
Lý Phi cũng đã phát hiện ra, bèn lệnh cho kim ưng bay sát lại. Hàn Nguyệt Thanh trong lòng lo lắng cho an nguy của ngũ đại trưởng môn, khẩn thiết nói với Lý Phi: "Lý đại ca, xin huynh giúp đỡ cứu năm vị trưởng môn ra!"
Đôi mắt linh lợi như ánh chớp của Lý Phi đảo qua mặt Hàn Nguyệt Thanh, giọng lạnh lùng: "Hàn tiên tử đã cầu xin ta, thể diện cũng không nhỏ đó. Được, chúng ta hạ xuống sau rặng núi phía trước, đợi chúng đến gần rồi bất ngờ tấn công. Hai người hợp lực đối phó Nguyên Linh Tử, tốt nhất là một kiếm giết hắn ngay, ta giúp hai người bắt Thủ Tự Hùng."
Hàn Nguyệt Thanh mừng rỡ cất giọng giòn ta: "Đa tạ đại ca!"
Lý Phi hừm lên một tiếng, giọng càng lạnh tanh: "Không cần cám ơn, có muốn thì cứ cảm ơn phu quân của cô nương ấy!" Nói rồi bay vượt lên trước.
Hàn Nguyệt Thanh không ngờ Lý Phi lại lạnh nhạt đến vậy, nhất thời sửng người ngượng ngùng. Nhất Linh liền ghé sát vào bên tai nàng thì thầm;

"Không cầm cám ơn!"

Hàn Nguyệt Thanh bật cười, quay lại đấm vào ngực Nhất Linh: "Chàng đúng là tên vô lại may mắn. Không biết tại sao ông trời lại chiếu cố chàng đến như vậy, cái người lạnh như băng kia cũng tốt với chàng!"

Nhất Linh cười hà hà: "Chính bởi vì ta là tên vô lại may mắn nên không chỉ có thể ôm ấp trong lòng một tiên tử không vướng chút bụi trần như nàng, lại còn có thể khiến cho cả một Lý đại ca lạnh như băng tuyết cũng phải cho ta mượn kim ưng để chở tiên tử nàng bay lượn trên chín tầng mây, làm một đôi thần tiên thật sự."

Trong lúc cười nói, kim ưng đã bay đến phía sau rặng núi. Đoàn người của Thủ Tự Hùng đang nối đuôi nhau men theo con đường dưới chân núi cách đó chỉ chừng hơn một trăm trượng. Với hai con kim ưng thần mãnh, khoảng cách này chỉ nháy mắt là tới.

Nhất Linh ghé sát tai Hàn Nguyệt Thanh nói: "Nàng thấy đấy, đại ca là nhân vật vô cùng lợi hại. Sau khi cứu được ngũ trưởng môn ra, hy vọng Hiệp Nghĩa Đạo của tỉ có thể bỏ đi thành kiến một chút, có một địch thủ như ta đây là đủ rồi, tuyệt đối đừng có gây với đại ca ta nữa!"

"Nếu ta và huynh ấy xung đột, chàng sẽ giúp ai?" Hàn Nguyệt Thanh liếc nhìn Nhất Linh.

"Tỉ là người ta yêu nhất, đại ca là người ta kính trọng nhất, ta sẽ không để huynh ấy làm hại tỉ, cũng sẽ không để tỉ làm tổn hại đến huynh ấy. Nói thực, tốt nhất nàng hãy tin ta mà quản chặt mấy lão trưởng môn của Hiệp Nghĩa đạo, đừng có chống đối huynh ấy. Ta là người trời đất cũng bất chấp, nhưng với đại ca trong lòng lúc nào cũng có năm phần kính năm phần sợ. Mấy lão mũi trâu đuổi ruồi cũng không nổi ấy, nếu dám đối nghịch với đại ca, hừm hừm..."

"Hừm cái gì mà hừm, chẳng khác gì con cún!" Hàn Nguyệt Thanh trợn mắt

nhìn Nhất Linh, trong lòng bắt đầu tức giận vì Nhất Linh không chịu hứa giúp mình. Nàng không phải là người ích kỷ nhưng không hiểu sao với Lý Phi lại có ý thù địch, Nhất Linh không hứa giúp nàng đối phó Lý Phi làm nàng thất vọng.

Đoàn người Thủ Tự Hùng đã tiến đến dưới chân núi, năm cổ xe ban đầu giờ chỉ còn lại có hai, một chiếc thậm chí còn bay mất nóc phải quấn tấm bạt che phía trên, nhìn rõ Lục Từ Anh, Lý Ngọc Châu và Pháp Tính Thiền ni. Hàn Nguyệt Thanh nghĩ bụng; "Đây nhất định là do người của Lý Phi làm ra, thật là lợi hại! Thủ Tự Hùng phen này đúng là khó thoát rồi!"

Thủ Tự Hùng, Nguyên Linh Tử, Lý Thanh Long và Hồng Y lão tổ đều cưỡi ngựa, đám Lưu Sương đi phía trước, Lý Thanh Long đoạn hậu. Thủ Tự Hùng, Nguyên Linh Tử mỗi người áp tải một xe, bốn đại trưởng môn còn lại hiển nhiên là ở trong cỗ xe thứ hai kia.

Lý Phi nghiêm giọng: "Hết sức chú ý, ra tay là phải lập tức đắc thủ, bằng không bọn chúng khống chế được con tin là khó khăn đó!" Nhất Linh, Hàn Nguyệt Thanh cùng gật đầu.

Lý Phi cho kim ưng bay vòng ra trước rồi tăng tốc quay lại, lao vút xuống nhanh như tia chớp.

Kim ưng của Nhất Linh bổ xuống từ phía sau, tiếng gió rít vù vù bên tai, khoảng cách trăm trượng nháy mắt đã đến.

Lý Phi tung người nhảy lên, lao về phía Thủ Tự Hùng, cùng lúc đó, Nhất Linh cùng Hàn Nguyệt Thanh cũng xuất thủ.

Thanh Long tiên chẳng khác nào linh xà xuất động nhằm cuốn lấy cổ Nguyên Linh Tử. Hàn Nguyệt Thanh kiếm thân hợp nhất, như một mũi tên khổng lồ lao tới sườn trái của lão.

Đám người Thủ Tự Hùng không hề có chút phòng bị, một mặt nghĩ rằng Nhất Linh cùng Hàn Nguyệt Thanh đã bị dìm chết trong thạch lao, mặt khác

không thể ngờ hướng tấn công lại là từ trên trời. Đến lúc chột dạ ngẩng được đầu lên thì trường tiên đã cuốn lên cổ Nguyên Linh Tử, bảo kiếm của Hàn Nguyệt Thanh cũng đồng thời trúng đích.

Trên người lão đạo lập tức loang vết máu. Cùng lúc đó, Lý Phi tung chân đá một cước vào giữa ngực Thủ Tự Hùng. Tên giáo chủ không kịp kêu lên một tiếng, ngã vật xuống ngựa.

Sự việc xảy ra quá mức bất ngờ, Lý Thanh Long, Hồng Y lão tổ mấy người đều thất kinh đến ngây đờ ra. Nhất Linh nhảy vọt lên cổ xe không còn bạt che, trường tiên xoay tròn, hét lớn: "Ác đồ cầm đầu đã bị hạ, không ai được động đậy!"

Lý Thanh Long mấy người quả nhiên ngoan ngoãn đứng yên không động đậy. Mấy người họ vốn đều bị ép buộc, nhất là Lục Cửu Châu và Lý Thanh Long. Mấy cặp mắt cùng chằm chằm nhìn về phía Thủ Tự Hùng đang nằm co dưới đất, tim đập thình thịch, hy vọng Lý Phi không một cước dẫm chết hắn.

Lục Từ Anh, Lý Ngọc Châu cùng đứng bật dậy, thốt lên: "Nhất Linh!"

Trong niềm vui vô biên vẫn xen một chút lo sợ gì đó, cũng đưa mắt nhìn xuống người Thủ Tự Hùng.

Nhất Linh dõng dạc: "Anh tỉ, Ngọc Châu đừng lo, Thủ Tự Hùng chưa chết được, ta đã hứa với hai vị tỉ tỉ là buộc hắn phải nộp thuốc giải ra rồi để hai tỉ đích thân xử trí hắn!"

Nghe thấy Thủ Tự Hùng chưa chết, Lý Thanh Long mấy người trên mặt lập tức nở nụ cười. Lục Từ Anh, Lý Ngọc Châu mắt nhìn nhau, thần thái trên mặt vô cùng phức tạp.

Khi ấy Hàn Nguyệt Thanh đã dìu mấy người trong thùng xe ra, vui mừng thốt lên: "A di đà Phật, may mà năm vị không sao!"

Thiên Phong Tử mấy người đồng thanh: "Đa tạ ơn cứu giúp của Minh chủ!"

Hàn Nguyệt Thanh vội nói: "Không phải là công lao của mình ta, không có Vương Nhất Linh công tử và Lý đại ca này, ta quả không thể nào cứu năm vị ra được."

Điều này thì cả năm trưởng môn nhân đều rõ. Nhất Linh võ công cao cường họ đã tận mắt trông thấy, còn tấn công bất ngờ từ trên không thì lại càng phải dựa vào kim ưng của Lý Phi. Có thể một mẻ khống chế được sư đồ Thủ Tự Hùng, thiếu hai người ấy tuyệt đối không thể làm được.

Hàn Nguyệt Thanh trong lòng hy vọng ngũ trưởng môn có chút biểu ý cảm tạ Nhất Linh hai người, không nói là giải bỏ khúc mắc đang có, chí ít cũng có thể làm giảm thế đối lập của hai bên. Thế nhưng nàng đã thất vọng, Thiên Phong Tử nhìn qua Tứ Long chân nhân rồi bước lên trước một bước, vòng tay nói với Lý Phi: "Huynh đài đúng là nhân trung long phượng, ơn đức cứu giúp ngũ đại môn phái mãi mãi không quên!" Nhưng với Nhất Linh thì không thèm nhìn dù chỉ một lần.

Lý Phi liếc mắt nhìn Hàn Nguyệt Thanh, cười lạnh, đoạn đến trước mặt Thủ Tự Hùng, đá một cái vào dưới nách hắn rồi khoanh tay lùi lại, hoàn toàn không để ý đến lời cảm tạ của Thiên Phong Tử.

Thiên Phong Tử là tông sư một phái, địa vị tôn quý đến chừng nào, thay mặt năm chưởng môn nhân cảm tạ cũng có nghĩa là thay mặt cho cả ngũ đại phái. Lý Phi tuyệt nhiên không đoái hoài đến ông ta, thật chẳng khác không xem cả ngũ đại phái ra gì.

Hai con kim ưng chợt hạ thấp xuống tạo ra những trận gió khủng khiếp, Lý Thanh Long mấy người đều che mắt lùi lại. Chỉ Lý Phi là vẫn hiên ngang đứng đó, đưa mắt nhìn ra rặng núi phía xa, tuy im lặng không nói gì, song vẻ bá khí cao ngạo lại như táp thẳng vào mặt năm vị trưởng môn, chẳng khác gì những trận cuồng phong của hai con kim ưng kia.

Ngũ đại chưởng môn đưa mắt nhìn nhau, người nào người nấy thẫn thờ đến

quên cả tức giận, lòng đều tự nhủ: "Người này rốt cuộc có lai lịch thế nào?"
Thủ Tự Hùng bị một đá của Lý Phi làm cho tỉnh lại, lồm chồm bò dậy. Nhất Linh lập tức lắc người đến trước mặt hắn, quát lớn: "Thủ Tự Hùng!"
Đầu Thủ Tự Hùng vẫn còn mơ mơ hồ hồ, nghe tiếng quát bất giác nhìn về phía Nhất Linh, ánh mắt lập tức dại đi.
Giọng nói Nhất Linh đột nhiên trở nên quái lạ: "Thủ Tự Hùng, ngươi cho Lục Từ Anh uống thuốc độc gì? Thuốc giải ở đâu?" Hai mắt cậu đã đổi sắc xanh biếc, như hai luồng điện rọi thẳng vào mặt Thủ Tự Hùng.
"Nhiếp hồn đại pháp!" Tử Long chân nhân kinh hãi lẩm bẩm: "Tên tiểu tử này thì ra còn có quan hệ với cả Ma giáo, thảo nào!" Cực Hóa chân nhân cũng thốt lên. Nhìn năm vị trưởng môn đang tức giận lẫn sợ hãi, lòng Hàn Nguyệt Thanh lại càng thêm lo lắng.
"Độc dược là trung tâm đơn, màng thuốc bên ngoài chính là thuộc giải."
Thủ Tự Hùng ngoan ngoãn trả lời, đoạn đưa tay vào người lấy ra một bình ngọc nhỏ đưa cho Nhất Linh.
Nhất Linh nhận lấy, dốc ra một hạt, quả nhiên ngoài vỏ có một lớp màng trắng, liền gật đầu nói với Lục, Lý hai nàng: "Anh tỉ, Ngọc Châu, lại đây uống thuốc giải đi!"

Linh thứu phi long

Dịch giả: Tiêu Dao Tử

Chương 43

Lục Từ Anh cùng Lý Ngọc Châu đi lại, mỗi người cầm một viên trung tâm đơn, bóc lấy mảng vỏ bên ngoài nuốt vào. Nhất Linh nhìn vẻ mặt van nài của đám Lý Thanh Long, lạnh lùng: "Nối giáo cho giặc, vốn dĩ ta muốn để mặc mấy người, nhưng nể mặt Anh tỉ, Ngọc Châu, ta tha cho lần này!"
Lý Thanh Long, Lục Cửu Châu mừng rỡ cùng đám sư đồ Hồng y lão tổ đi lại, mỗi người lấy một viên trung tâm đơn. Uống xong thuốc giải, trên mặt người nào người ấy không khỏi lộ vẻ ngượng nghịu khó xử.
Nhất Linh lại quay sang hỏi Thủ Tự Hùng: "Ngũ chưởng môn trúng độc gì, thuốc giải đâu?"
"Ngũ chưởng môn trong hóa công tán, đây là thuốc giải." Thủ Tự Hùng lại lấy ra một bình ngọc: "Lấy một ít bôi lên mũi là được!"
Nhất Linh mở nắp bình ra xem, bỗng hắt hơi một cái, thốt lên: "Thơm quá!"
Đoạn cười hì hì đưa bình đến trước mặt Hàn Nguyệt Thanh: "Bảo kiếm tặng tráng sĩ, phấn thơm tặng giai nhân! Bình phấn thơm này xin Nguyệt tỉ hãy nhận cho."
Hàn Nguyệt Thanh lườm cậu một cái sắc như dao: "Bẻm mép!" Rồi hớn hở cầm lấy bình ngọc đưa cho ngũ đại trưởng môn.
Nhất Linh bỗng nhớ đến chuyện của Phương Kiếm Thi, lại nhìn Thủ Tự Hùng gằn giọng: "Ngươi đã có thực lực hùng bá Hắc Bạch lưỡng đạo, vì sao còn hai lần gây nên xung đột giữa Hiệp Nghĩa Đạo và thuộc hạ Thiên Long, rốt cuộc ngươi có dã tâm gì?"
"Cái gì mà hai lần gây xung đột giữa Hiệp Nghĩa Đạo và thuộc hạ Thiên Long, ta không có!" Thủ Tự Hùng đờ người ra nghi hoặc, vẻ ngây ngô như không hiểu gì.
"Còn dám giở trò trước mặt ta hả?" Tinh quang trong ánh mắt Nhất Linh rực lên, chằm chằm nhìn vào mắt Thủ Tự Hùng quát: "Lần thứ nhất Hỏa

Long đạo nhân hại chết Vạn Vân Phi, Kim Long Thuỵ, sau đó Thất phu nhân hại chết Phương Kiếm Thi, mục đích đều là gây nên xung đột giữa Hiệp Nghĩa Đạo và thuộc hạ Thiên Long, lẻ nào không phải do ngươi sai khiến?"

"Hỏa Long đạo nhân, Phương Kiếm Thi?" Thủ Tự Hùng lẩm bẩm, trên mặt lộ vẻ suy nghĩ, song cuối cùng vẫn lắc đầu: "Không phải ta, ta không quen biết họ."

Tử Long chân nhân hét lớn: "Rõ ràng là ngươi giết Phương Kiếm Thi, đến bây giờ vẫn còn giảo biện!" Mặt lão đỏ phừng, khớp ngón tay vặn vào nhau răng rắc. Nếu không phải vì công lực chưa hồi phục, chỉ e lão đã xông đến liều mạng với Nhất Linh rồi.

Nhất Linh liếc mắt nhìn Tử Long chân nhân, trong lòng nghi hoặc lẫn thất vọng, nghĩ thầm: "Cả Hoả Long lẫn Thất phu nhân đều không phải do Thủ Tự Hùng sai khiến, thế thì người này rốt cuộc là ai? Xem ra chướng ngại ngăn cản giữa ta và Nguyệt tỉ không phải chốc lát mà phá bỏ được."

Trong lòng bực tức, Nhất Linh lạnh lùng nói với Thủ Tự Hùng: "Ta và ngươi duyên phận không ít, vốn có thể có chút tình cảm, nhưng lòng dạ ngươi quá độc ác, những chuyện ngươi làm đều không thể tha thứ, ngươi dùng trung tâm đơn hại người, vậy hãy dùng nó mà tự kết liễu đi!" Nói rồi vứt cho Thủ Tự Hùng một viên trung tâm đơn đã bóc vỏ.

Bỗng Lục Từ Anh kêu lên một tiếng thất thanh: "Không!" Rồi lao người lại gạt viên độc dược, đoạn quỳ sụp xuống khóc lên thảm thiết.

Nhất Linh giật nãy mình, vội đỡ nàng dậy: "Anh tỉ, tỉ sao vậy?"

Lục Từ Anh vẫn không chịu ngẩng mặt lên.

Lý Ngọc Châu cũng từ từ bước lại, nước mắt ròng ròng. Nhất Linh lại một phen giật mình, thốt lên: "Ngọc Châu, nàng... các nàng sao vậy?"

"Bọn thiếp... đều có mang rồi!"

Lý Ngọc Châu nhắm nghiền hai mắt, uất lệ lã chã tuôn rơi, giọng nói tràn đầy những đau khổ tuyệt vọng, thân người lảo đảo như muốn ngã.
"Không, chuyện này không thể nào!" Nhất Linh điên cuồng gào lên.
Lý Ngọc Châu mở mắt ra nói: "Là thật đấy, mấy hôm nay bọn thiếp đã cảm thấy nhưng không tin, tối qua bị... bị sư phụ hắn nhìn ra được."
"Không đúng mà!" Nhất Linh lẩm bẩm, đưa tay bắt mạch Lục Từ Anh, lòng bỗng rung lên đoạn lại đưa tay đặt lên mạch môn của Lý Ngọc Châu, sắc mặt lập tức tái mét.
Lục Từ Anh đứng dậy, nước mắt trên mặt còn chưa khô song giọng nói đã có vẻ bình tĩnh: "Ta và Ngọc Châu đã thương lượng rồi, đứa bé không thể không có cha, xin chàng hãy nương tình, phế bỏ võ công nhưng đừng làm hại đến tính mạng hắn."
Ánh mắt Lục Từ Anh vẫn đầy đau khổ nhưng đã trở lại kiên định. Lý Ngọc Châu trái lại vẫn ròng ròng nức nở, nghẹn ngào nói không thành tiếng: "Nhất Linh!"
Nhất Linh ảo não gật đầu: "Được rồi, hai nàng đã cho ta cơ hội, chỉ là ta không tốt với các nàng." Đoạn giơ tay điểm vào khí hải đan điền của Thủ Tự Hùng, hóa giải Nhiếp hồn đại pháp.
Thủ Tự Hùng rùng người dần dần tỉnh lại, định nhảy lên nhưng lại rơi phịch xuống đất. Hắn đưa mắt nhìn xung quanh, dần hiểu ra mọi chuyện, thù hận nhìn Nhất Linh cay cú: "Vương Nhất Linh tên tặc trọc đầu nhà ngươi. Ngươi thắng rồi, giết ta đi, tất cả những gì của ta, cả Thiết Huyết Minh và nữ nhân đều thuộc về ngươi rồi."
Nhất Linh lắc đầu: "Không, là ngươi đã thắng. Thiết Huyết Minh ta không muốn, cái ta muốn là Anh tỉ và Ngọc Châu nhưng họ đều đã không cần ta nữa!" Nhất Linh nhìn Lý Ngọc Châu rồi Lục Từ Anh đoạn nói: "Thiết Huyết Minh vốn là của Thủ Tự Hùng, hai nàng hãy nhận lấy. Hãy đến

Trung Nghĩa cốc, ta sẽ bảo Cổ đường chủ mấy người phò trợ các nàng, đợi bọn trẻ lớn lên hãy cho chúng làm minh chủ Thiết Huyết Minh."

Lục Từ Anh gật đầu, quay người đỡ Thủ Tự Hùng đứng dậy, đi thẳng đến cỗ xe ngựa còn mui, đến khi khuất hẳn vào trong xe cũng không quay lại nhìn Nhất Linh thêm một lần.

Lý Ngọc Châu sà vào lòng Nhất Linh, nức nở mãi không chịu rời.

Nhất Linh lòng đau như cắt, cố gượng kềm chế bản thân, khẽ vỗ vào vai nàng, dịu dàng: "Nàng hãy học theo Anh tỉ đi đi!"

Lý Ngọc Châu bưng mặt chạy vào trong xe ngựa. Từ cỗ xe bắt đầu truyền ra tiếng khóc nức nở không thể kiềm nổi của cả hai nàng.

Nhất Linh tối mặt lảo đảo, cuối cùng cũng không thể kềm nổi nước mắt, đau đớn thốt lên; "Anh tỉ, Ngọc Châu, ta biết kiếp này ta đã mất hai nàng rồi!"

Tất cả những người có mặt tại đó, không một ai là không cảm thấy xót xa, nhất là những người trong Quần Anh, Thanh Long hai hội. Lý Thanh Long và Lục Cửu Châu mắt đều hoen đỏ.

0O0

Hàn Nguyệt Thanh giải độc cho ngũ đại trưởng môn, đầu tiên là Thiên Phong Tử, Pháp Tính Thiên ni là người thứ hai, Tử Long Chân nhân đang đứng sau đột nhiên tranh lên trước nhận lấy ngọc bình, lấy ra một ít bôi lên mũi.

Cảnh sinh ly tử biệt giữa Nhất Linh và Từ Anh, Ngọc Châu hai ànng đã thu hút mọi ánh mắt của chúng nhân tại đó, không còn ai để ý đến Tứ Long chân nhân đang lặng lẽ lẻn đến bên cạnh xác Nguyên Linh Tử, cầm lấy bảo kiếm của lão ta.

Đúng vào lúc Nhất Linh đang đau đớn đến mất cả thần hồn thì Tử Long chân nhân bất ngờ lao đến như một tia chớp, bảo kiếm trong tay đâm thẳng tới Nhất Linh, miệng thét lên: "Yêu nghiệt ma giáo, nạp mạng đây!"

Chưởng môn Võ Đang võ công đâu phải tầm thường, thanh xuất kiếm đáo, nháy mắt đã uy hiếp tính mạng Nhất Linh. Chúng nhân nhất thời không hiểu chuyện gì xảy ra, Hàn Nguyệt Thanh là người đầu tiên phát hiện song cũng không kịp ngăn cản, khiếp hãi đến đờ cả người.

Chỉ một sát na là tính mạng Nhất Linh hưu hỉ, bỗng một luồng ám lực từ đâu ào đến đâm sầm vào người Tứ Long chân nhân, hất lão bật ra đến cả ba trượng.

Tứ Long ngã chỏng gọng, máu me rỉ ra cả mồm lẫn mũi, bảo kiếm tuột khỏi tay bắn tung ra xa.

Lý Phi căm hờn hét lên: "Tặc đạo vô sỉ, dám đánh trộm há!"

Thì ra Lý Phi tuy quay lưng lại song mọi động tĩnh phía sau đều không qua khỏi đôi tai chàng. Có điều chàng cũng không ngờ Tứ Long chân nhân lại thâm độc vô sỉ đến vậy, có thể mặt dày ám toán người vừa cứu mạng mình, may mà còn ra tay kịp.

Thực ra võ công đạt đến cảnh giới như của Nhất Linh, người khác đã hoàn toàn không còn khả năng ám toán, nhưng khí ấy Tình Ma trong cậu đang chiếm thế thượng phong tuyệt đối, quên hết mọi thứ mà than khóc vì mất hai nữ nhân, đâu còn bụng dạ nghĩ đến chuyện có người đánh lén.

Lý Thanh Long cùng Lục Cửu Châu đồng thanh hét lên, lao đến Tứ Long chân nhân. Hàn Nguyệt Thanh và bốn vị trưởng môn kia đều giật thót mình, vội vàng dịch người đứng chận trước mặt lão ta.

Lý Thanh Long quát lớn: "Hàn côn nương xin hãy tránh ra, bằng không Lý Thanh Long này phải đắc tội rồi!

Bên cạnh lão, Lục Cửu Châu, Hồng Y lão tổ và mấy đàn chủ người nào người ấy cũng tức giận ngút trời. Nhất Linh chế phục Thủ Tự Hùng giải phóng mấy người, lại còn không hiềm thù cũ mà cho họ thuốc giải độc.

Mấy lão nhân vừa kính vừa sợ, đang không biết lấy gì báo đáp, lúc này chỉ

hận một điều không thể ăn sống nuốt tươi Tử Long chân nhân. Nếu không e dè mối quan hệ đặc biệt giữa Hàn Nguyệt Thanh và Nhất Linh thì Tử Long đã thành miếng thịt băm rồi.

Hàn Nguyệt Thanh vẫn đang run bắn bởi Nhất Linh thiếu chút nữa là chết dưới kiếm cjuar Tử Long chân nhân, nhưng cũng tuyệt đối không thể để cho lão ta phải bỏ mạng trong tay đám Lý Thanh Long. Tiến thoái lưỡng nan, nàng hốt hoảng thốt lên: "Nhất Linh!

Nhất Linh thở dài một tiếng, xua tay: "Long đầu, Hội chủ, đa tạ các vị, thôi bỏ qua đi!"

Nhất Linh đã lên tiếng, mấy lão nhân không thể không kềm chế nộ khí. Cửu Châu vẫn hằm hằm tức giận, chỉ vào Tử Long chân nhân gằn giọng: "Mũi trâu kia, nói cho ngươi hay, đừng có dại dột mà chống đối Vương Minh chủ! Hai tháng trước Thanh Long Quần Anh hai hội đều đã đại bại mà lui, hôm nay cả Thủ Tự Hùng cũng phải ôm hận, đều là bởi không biết tự lượng sức mình. Ngũ đại phái các ngươi có mạnh hơn được lưỡng hội ta không, có so được với Thủ Tự Hùng không? Nếu còn chấp nê bất ngộ, đợi đến lúc cả ngũ phải tuyệt diệt rồi hối cũng không kịp đâu!"

Những lời này chẳng khác gì sấm đánh bên tai dội thẳng vào Ngô Bán thiền sư bốn người, khiến cho ai nấy không khỏi mặt biến sắc.

Bản thân Nhất Linh võ công cao cường đã là không thể tưởng tượng nổi, nhưng điểm đáng sợ nhất là sự phức tạp trong lai lịch của cậu ta: Là Minh chủ Thiết Huyết Minh, cô gia của thuộc hạ cũ Thiên Long, lại còn có một đại ca Lý Phi khí thế khiếp người, thần bí khó lường, thậm chí lúc này cả Thanh Long, Quần Anh lưỡng hội và Tuyết Sơn phái cũng lên tiếng nguyện xả thân cho cậu. Nếu khi nãy Tử Long chân nhân ray tay mà đắc thủ thì thảm họa nào sẽ giáng xuống đầu ngũ đại phái, thậm chí cả Hiệp Nghĩa Đạo đây? Thật là có nghĩ cũng không dám tưởng tượng.

Nhất Linh lại lắc đầu: "Thôi đi!" Rồi rút Thanh Long tiên ở thắt lưng đưa cho Lý Thanh Long; "Long đầu, hội chủ, Anh tỉ và Ngọc Châu cai quản Thiết Huyết Minh, còn phải mong hai vị quan tâm nhiều."
Lý Thanh Long, Lục Cửu Châu đồng thanh: "Minh chủ yên tâm!"
Nhất Linh lắc đầu: "Ta không còn là Minh chủ nữa, gọi ta là Nhất Linh."
Lý Thanh Long, Lục Cửu Châu đưa mắt nhìn nhau. Lý Thanh Long đột nhiên vòng tay nói: "Đợi con của Từ Anh và Ngọc Châu ra đời, ba đại bang phái Hắc đạo sẽ chính thức nhập làm một. Lúc đó Lý mỗ sẽ xin thay mặt ba đại phái Hắc đạo mời Vương công tử đảm nhiệm chức tổng minh chủ."
Mấy đàn chủ phía sau đều hết sức phấn chấn, uy dũng của Nhất Linh quả thật đã làm cho họ phục đến sát đất, khi ấy đều đồng loạt vòng tay khom người nói lớn: "Kính thỉnh Vương công tử đảm nhiệm chức tổng minh chủ tam phái."
Trong lòng Nhất Linh chỉ yêu phụ nữ, chán ghét nhất là quyền thế danh lợi, lòng đang tan nát vì phải vĩnh biệt cả hai mối tình, đâu còn tâm tư nghĩ đến bang chủ minh chủ, vội xua tay nói; "Cảm ơn các vị, minh chủ Thiết Huyết Minh ta không muốn làm, đâu còn ham muốn chức tổng minh chủ, xin các vị hãy tìm một cao nhân khác!"
Lý Thanh Long, Lục Cửu Châu đã biết rõ Nhất Linh coi thường quyền vị, nhưng lúc này đã có ý, đâu dễ để cậu từ chối. Lý Thanh Long mặt mày tươi tỉnh: "Minh chủ không cần phải làm gì cả, chúng tôi sẽ lập tức trở về chỉnh đốn đường môn, thương lượng chuyện ba phái hợp nhất, minh chủ cứ làm việc của mình, chúng tôi thương lượng xong sẽ đến bẩm báo với minh chủ."
Nói xong không để cho Nhất Linh tỏ thái độ, đồng loạt khom người, lên xe ngựa rời đi. Sư đồ Hồng y lão tổ cũng từ biệt trở về.
Nhìn bóng xe ngựa khuất dần, Nhất Linh càng thấy lòng đau nhói.
Tử Long chân nhân đột nhiên hét lên một tiếng, tung người chạy về một

phía.

Thiên Phong Tử mấy người giật mình, đồng loạt thốt lên: "Tử Long đạo hữu!" Rồi cùng đuổi theo lão ta. Hàn Nguyệt Thanh cũng dợm bước định chạy theo họ.

Nhất Linn hoảng hốt gọi với theo: "Nguyệt tỉ!"

Hàn Nguyệt Thanh quay lại nhìn Nhất Linh, ánh mắt tràn ngập yêu thương, chần chừ một lát, cuối cùng vẫn chạy theo ngũ đại trưởng môn.

Nhất Linh lảo đảo ngồi phịch xuống đất, Lý Phi giật mình chạy lại đỡ cậu ta dậy. Nhất Linh bỗng ôm chầm hai chân Lý Phi, khóc lóc thảm thiết: "Người ta đi cả rồi, đại ca, họ đều không cần đệ nữa rồi!"

Trong lúc đau khổ, Nhất Linh đã quên mất lời cảnh cáo không cho động chân động tay của Lý Phi, Lý Phi khẽ rùng mình nhưng vẫn đứng yên.

Nhất Linh gục đầu vào chân Lý Phi khóc lóc thảm thiết, Lý Phi bất giác đưa tay khẽ vuốt ve mái tóc cậu, nghĩ bụng: "Không ngờ hắn ta lại đa tình đến vậy, hừm, hắn khóc thật chẳng khác một đứa trẻ!"

Lý Phi là người duy nhất biết Nhất Linh là truyền nhân của Thiên Long, nhưng cũng không tưởng tượng nổi Nhất Linh còn nhất thể tam tâm. Thiên Long tạo ra một Nhất Linh hào khí lồng lộng càn khôn, Âm Ma khiến cậu có thể nhìn thấu mọi âm mưu quỷ kế của người đời, nhưng trong cơ thể Nhất Linh thực sự chiếm thế thượng phong lại là Tình Ma. Chính vì thế lúc đắc ý phong tình thì cơ trí linh biến, hão mãnh ngất trời, nhưng một khi tình trường thất ý thì lập tức thiên hờn địa ám, mềm yếu chẳng khác một đứa trẻ. Tính khí thất thường đó chính là kế thừa của Tình Ma không sai một mảy may.

Nhất Linh cứ thế khóc ròng, ướt sũng cả hai ống quần Lý Phi. Lý Phi xoa đầu cậu an ủi: "Đừng khóc nữa, nam tử hán đại trượng phu, khóc khóc mếu mếu còn ra thể thống gì?"

Lý Phi không nói còn đỡ, vừa nói câu đó Nhất Linh còn khóc lớn hơn, than thở: "Nguyệt tỉ mấy người đều không cần đệ rồi, đệ thà làm nữ nhân cũng phải khóc cho thỏa!"

Lý Phi dở khóc dở cười, nghĩ một hồi rồi nói: "Lục Từ Anh, Lý Ngọc Châu đi theo Thủ Tự Hùng là chuyện không thay đổi được, nhưng Hàn Nguyệt Thanh đâu phải không cần đệ nữa."

"Nhưng tỉ ấy cũng đã đi theo năm trưởng môn rồi, lần này chắc cũng giống như lúc trước, sẽ không để ý đến đệ nữa đâu!" Nhất Linh lại khóc nức nở.

"Sao lại giống như trước được? Không thể như vậy!" Lý Phi lắc đầu: "Trước đây Hàn Nguyệt Thanh coi đệ là hung thủ giết chết Phương Kiếm Thi, là tử địch của Hiệp Nghĩa Đạo, chỉ muốn trừ khử đệ. Nhưng giờ đệ đã là người mà cô ấy yêu thương nhất, nhìn thái độ khi Tử Long chân nhân ám toán đệ, ta biết cô ấy đã yêu đệ đến mức hận nỗi không thể chết thay cho đệ được."

"Đó là sự thật?" Nhất Linh không khóc nữa, ngẩng đầu lên nói: "Nguyệt tỉ đúng là yêu đệ mà!"

Lý Phi nhăn mày: "Đã biết cô ấy yêu đệ, đệ còn khóc lóc như vậy là gì?"

Nhất Linh mở to mắt ra, nhất thời không biết trả lời ra sao. Thực ra cậu đau khổ như vậy là bởi Lục Từ Anh cùng Lý Ngọc Châu đều đã theo Thủ Tự Hùng khiến sự ra đi của Hàn Nguyệt Thanh càng làm cậu thêm thê lương.

Nghe lời của Lý Phi, trong lòng Nhất Linh đã tỉnh táo trở lại, nghĩ một lúc rồi quay sang hỏi; "Đại ca huynh nói xem, sau này đệ liệu có lấy được Nguyệt tỉ không?"

"Cái này phải hỏi bản thân đệ mới được! Lý Phi điềm đạm: "Nếu nhìn từ phía Hàn Nguyệt Thanh thì khó đấy. Cô ta lúc nào cũng lo nghĩ cho thiên hạ, muốn cô ta không để ý đến phản ứng của ngũ đại trưởng môn để sà vào lòng đệ thì gần như là không thể. Bởi thế mà tự đệ phải cố gắng, thực ra cửa

ngõ gian nan nhất là trái tim Hàn Nguyệt Thanh, đệ đã công phá được rồi, trở ngại bây giờ chỉ là ngũ đại trưởng môn, hay nói cách khác là tên Tử Long mũi trâu ấy. Qua được cửa này cũng không phải dễ, nhưng chẳng lẽ đệ không làm được?"

Nhất Linh hừm lên một tiếng tức giận: "Tên tặc đạo này khiến đệ nóng mũi, đệ chỉ cần một chưởng là đập bẹp cái đầu hắn ngay."

Lý Phi lắc đầu: "Nếu đệ lỗ mãng như vậy, cả đời này cũng đừng mong có Hàn Nguyệt Thanh. Hàn Nguyệt Thanh vốn xem trọng người khác hơn bản thân mình, huống hồ lại tính mạng của ngũ đại trưởng môn. Đệ muốn lấy được cô ấy, tốt nhất phải lấy được lòng của năm người họ."

Nhất Linh lại hừm lên một tiếng, nghĩ một lúc mới lẩm bẩm: " Vì Nguyệt tỉ, đệ sẽ cúp đuôi làm người tốt vậy!"

Lý Phi lại vẫn lắc đầu: "Như thế cũng không được! Tử Long chân nhân hận đệ thấu xương, nếu chỉ nhường nhịn hắn cũng không có ích gì. Đệ càng nhường nhịn, hắn càng ép đệ."

"Nổi giận cũng không được, nhường nhịn cũng không xong, vậy đệ phải làm gì mới được?" Nhất Linh gãi đầu.

"Chuyện này đệ phải khôn khéo rồi." Lý Phi nói: "Nếu đệ có thể ép được Ngũ trưởng môn không chỉ không dám ngăn cản Hàn Nguyệt Thanh yêu đệ, mà còn có thể lợi dụng sức ảnh hưởng của cô ấy mà cầu xin đệ làm việc giúp họ, khi ấy xem như đệ đã thành công."

Nhất Linh mặt mày rạng rỡ: "Kế này thật tuyệt, có điều hơi khó khăn đấy. Làm sao có thể buộc ngũ trưởng môn cầu xin đệ đây! Huynh xem, đệ đã cứu được họ ra, Tử Long còn tặng đệ một kiếm. Huynh nói xem, đệ phải làm gì bây giờ?"

Lý Phi lạnh lùng: "Nam tử hán đại trượng phu, một chút khó khăn như vậy đã nhụt chí hay sao?"

Nhất Linh nhảy cẳng lên: "Đại ca dạy rất phải, nam tử hán đại trượng phu sợ gì khó khăn." Chợt nhìn hai ống quần Lý Phi ướt đầm, liền xấu hổ nói: "Đại ca, đệ xin lỗi nhé!" Đoạn vén tay áo lên: "Để đệ lau cho huynh nào!"
Lý Phi giật thót mình, lạng người ra xa, quát: "Ta bảo đệ không được đụng tay bừa bãi rồi, sao đệ cứ không nghe lời ta vậy hả?"
Nhất Linh tủi thân lí nhí: "Không phải đệ không nghe lời đại ca, là đệ nghĩ khi nãy ôm đại ca khóc, đại ca cũng đâu có phàn nàn gì, vì thế... vì thế mới cho rằng không sao..."
Lý Phi hừm lên một tiếng, dịu giọng: "Lần sau đệ phải chú ý, ôm ôm ấp ấp là chuyện của phụ nữ, nam tử hán đại trượng phu không như vậy."
Nhất Linh gật đầu lia lịa: "Phải, phải!" Trong lòng lại nghĩ: "Đại ca đúng là nghĩ lệch lạc về phụ nữ. Nếu là ta, ta lại cho rằng phụ nữ mạnh mẽ gấp cả trăm lần nam giới. Cái gì mà nam tử hán đại trượng phu, rõ ràng là một lũ vừa điên vừa ngốc!"
Lý Phi trở lại chính sự: "Chúng ta hãy về Lạc Dương trước. Giữa Hàn Nguyệt Thanh và Tử Long chân nhân nhất định còn phải có chuyện. Tử Long hắn sẽ dùng con bài rút Võ Đang ra khỏi Hiệp Nghĩa Đạo mà ép Hàn Nguyệt Thanh phải giữ khoảng cách với đệ, còn Hàn Nguyệt Thanh thì vì đoàn kết của Hiệp nghĩa đạo chắc chắn sẽ đưa ra thỏa hiệp. Vì thế nếu đệ tìm cô ấy ngay bây giờ chỉ làm cô ấy thêm khó xử."
Nhất Linh gãi đầu than thở: "Nguyệt tỉ à, chỉ vì tỉ quá tốt bụng thôi! Nếu là ta à, hừm hừm..."
Nói đoạn cùng Lý Phi cỡi lên lưng kim ưng. Nhất Linh vẫn chưa thôi vương vấn: "Đại ca, chúng ta tìm Nguyệt tỉ thử xem, xem họ đi về đâu."
Lý Phi cười lạnh: "Xem cái gì mà xem, chỉ thêm phiền não thôi! Hàn Nguyệt Thanh có về Lạc Dương đi nữa thì tốt nhất đệ cũng không nên đi tìm cô ấy. Trừ phi đệ có thể khiến ngũ đại trưởn môn cầu xin đệ, bằng không có

gặp cũng chỉ là tìm phiền não vô cớ thôi, cô ấy thì khó xử, còn đệ thì đau lòng." Trong lúc nói chuyện, hai con kim ưng đã đằng không bay lên, nhằm thẳng hướng Lạc Dương lao đi vùn vụt.

Nhất Linh tuy biết Lý Phi có lý, song trong thâm tâm vẫn không cam lòng, ngồi trên lưng kim ưng không ngớt ngóng đông ngóng tây, nhưng Hàn Nguyệt Thanh đã biệt vô tăm tích.

Chưa đến nửa ngày, hai người đã về đến Lạc Dương. Lý Phi lấy cớ có việc gấp, chỉ thả Nhất Linh xuống rồi cưỡi kim ưng bay đi.

0O0

Thủy Liên Nhu Kim Phụng Kiều cùng Vạn Tiểu Hà ra đón Nhất Linh, người nào người ấy mặt mày rạng rỡ như hoa, tranh nhau hỏi dồn dập: "Nghe nói ngũ trưởng môn bị Thủ Tự Hùng bắt đi, bọn thiếp thật lo lắng! Ngũ trưởng môn đã cứu được chưa vậy? Còn Hàn Nguyệt Thanh tỉ tỉ đâu?"

Nhất Linh bị ba mỹ nhân vây kín, nỗi buồn trong lòng cũng vơi đến năm phần, liền cười ha hả: "Các nàng liến thoắng như vậy, bảo ta trả lời ai đây? Nào đưa môi ra, không được lên tiếng, mỗi người cho ta hôn một cái đã nào!"

Ba nàng mặt nóng bừng lên, quả nhiên ngoan ngoãn chu môi ra, bắt đầu từ Thuỷ Liên Nhu đến Vạn Tiểu Hà, mỗi người Nhất Linh đều tặng một nụ hôn thật nồng thắm.

Nhất Linh đưa tay vuốt ngực Tiểu Hà, cười cười: "Mấy ngày không gặp, ngực Tiểu Hà nhà ta tròn căng hơn trước nhiều rồi. Mau thành thật nói xem có phải vì nhớ phu quân này hay không?"

Vạn Tiểu Hà xấu hổ giấu mặt vào lòng Nhất Linh, khe khẽ giật đầu. Nhất Linh nhìn bộ dạng thẹn thùng đáng yêu của nàng, nhất thời sắc âm nổi lên, ra lệnh: "Tiểu Hà ngoan của ta, hai vị hảo tỉ tỉ à, phu quân đây nhiều ngày phải ăn chay rồi, mau cởi y phục ra chúng ta vui vẻ một chút."

Ba nàng mặt đỏ bừng, hai mắt ánh lên. Thủy Liên Nhu vẫn là người trầm tĩnh hơn cả, dịu đàng cầu khẩn: "Hảo Nhất Linh à, bây giờ còn đang ban ngày, đợi đến tối được không?"

Nhất Linh tâm sắc một khi đã nổi lên thì đừng nói tối hay ngày, đến cả ngọc hoàng cũng bất chấp, liền vòng tay hai tay bế cả ba nâng lên giường.

0O0

Mấy ngày sau, Hàn Nguyệt Thanh và năm vị trưởng môn cũng về đến Lạc Dương. Nhất Linh lòng nóng như lửa đốt, chỉ hận một điều không thể chạy đến ôm Hàn Nguyệt Thanh vào lòng. Nhưng vì ngũ đại chưởng môn, ngay cả gặp Hàn Nguyệt Thanh cũng không thể, trong lòng cậu vô cùng buồn bực, nghĩ tới nghĩ lui: "Làm sao khiến cho năm lão già không chịu chết kia phát cầu xin ta đây?"

Nhất Linh còn chưa nghĩ ra cách gì, Hàn Nguyệt Thanh cùng năm vị trưởng môn đã đột nhiên rời Lạc Dương, đem theo cả mười mấy hảo thủ của ngũ đại môn phái vượt qua Hà Bắc trực chỉ Kinh Sư.

Nhận được tin báo, Nhất Linh nghi hoặc nghĩ thầm: "Không lẽ Hiệp Nghĩa Đạo lại gặp phải chuyện lớn gì?"

Cậu lập tức lên đường bám theo nhân mã bạch đạo.

Khi ấy Lý Thanh Long cùng Lục Cửu Châu đã chỉnh đốn xong Thanh Long, Quần Anh lưỡng hội. Hai người thương nghị báo lên Nhất Linh lấy tên là Tam Hợp Minh, ngầm có ý tam phái hợp nhất. Minh chủ đương nhiên là Nhất Linh, hai lão tự nhận là phó minh chủ.

Tam phái Hắc đạo hợp minh phúc chốc đã trở thàn hiện thực. Cổ Uy, Tân Vô Ảnh vui mừng thiếu nước nhảy cẳng lên. Kim Phụng Kiều cùng Thuỷ Liên Nhu cũng hết sức hoan hỉ. Thủy Liên Nhu còn niệm một câu Phật hiệu, nói với Nhất Linh: "A di đà Phật, bây giờ cả Hắc đạo Trung Nguyên đều nằm trong tay chàng, giang hồ sẽ yên ả hơn nhiều, thiếp cũng không

phải lo lắng cho cha và ca ca nữa rồi."

Kim Phụng Kiều ha hả cười: "Tỉ thật lo bò trắng răng, cho dù ba phái không hợp nhất, chỉ việc Nhất Linh là cô gia của Thủy gia, còn ai dám động đến Lục Thuận tiểu cục chứ?" Thủy Liên Nhu trong lòng lâng lâng tự đắc, nhìn Nhất Linh vẻ đầy trìu mến."

0O0

Từ Hoàng Hà trở về bắc là địa bàn của Quần Anh Hội. Từ khi Quần Anh Hội nguyện hợp nhất theo ba phái, Nhất Linh đến vùng này chẳng khác nào trở về nhà, tin tình báo cứ thế không ngớt đưa tới.

Hóa ra Hàn Nguyệt Thanh và ngũ đại trưởng môn đi một mạch qua Hà Bắc, ba ngày rau đã vào đến trong thành Bắc Kinh. Bắc Kinh vốn thuộc quản hạt của Bắc Kinh phân đà trong Chiêu Hiền đường của Quần Anh Hội, đà chủ phân đà là Từ Hy Bình long trọng nghênh tiếp phái đoàn của Nhất Linh.

Từ Hy Bình chừng bốn mươi tuổi, dáng người to béo đầy đà, bề ngoài lúc nào cũng tươi cười, kỳ thực là một nhân vật hết sức thầm trầm lợi hại. Hắn ta theo Lục Cửu Châu công đánh Trung Nghĩa cốc, từng đích thân lĩnh giáo sự thần thông của Nhất Linh nên giờ đây hết sức cung kính với cậu. Sự cung kính ấy có lý do từ nỗi khiếp sợ trong lòng chứ không đơn thuần là bởi mệnh lệnh của Lục Cửu Châu.

Nhất Linh lệnh cho Từ Hy Bình điều tra lý do Hàn Nguyệt Thanh bí mật đến Kinh thành. Họ Từ rất nhanh đã tìm ra manh mối, trở về bẩm báo: "Ngũ đại trưởng môn bí mật đến Kinh thành là để bảo vệ Thi Tề Thi đại nhân và Thái tử."

Nhất Linh ngạc nhiên: "Con trai của Hoàng đế lão nhi, bên cạnh có biết bao quan binh, đâu cần đến ngũ đại trưởng phái bảo vệ? Còn Thi Tề kia là người thế nào?"

Từ Hy Bình giải thích: "Những người bình thường đương nhiên không thể

làm hại được Thái tử, nhưng người muốn hại thái tử lại không phải là người bình thường mà là Chu Quý Phi. Chu Quý Phi chính là phi tử được Hoàng thượng sủng ái nhất hiện nay, đã sinh cho Hoàng Thượng một con trai, năm nay lên bảy tuổi. Hoàng Thượng phế trưởng lập thứ để con bà ta lên làm Thái Tử. Hoàng Thượng mê đắm Chu Quý Phi, đã đem chuyện này ra thương nghị hai lần trong triều, chỉ bởi Thi Tề Thi đại nhân là quan đầu triều kịch liệt phản đối nên việc không thành. Chu Quý Phi vì thế mà hận Thi đại nhân thấu xương, nhưng Thi đại nhân đại thần ba triều, công chính liêm minh, uy tín không ai bì. Chu Quý Phi ngoài mặt không thể làm gì đại nhân, bèn tìm cách ngầm sát hại. Vốn dĩ chuyện này không liên can gì đến ngũ đại phái nhưng bởi Thái Tử từ nhỏ bái cao tăng của Thiếu Lâm là Ngộ Nguyên làm thầy, Ngộ Nguyên chính là sư huynh của trưởng môn Thiếu Lâm Ngộ Bản thiền sư, nên mới có chuyện ngũ đại phái hợp sức bảo vệ Thái Tử hiện này. Thực ra đấy cũng là vì chính ngũ đại phái, đệ tử Thiếu Lâm lên làm Hoàng Đế, ngũ đại phải quyền lời bao nhiêu không nói cũng biết."

"Thì ra là như vậy! Nhất Linh hiểu ra, bỗng nhớ đến một chuyện, liền hỏi: "Chu Quý Phi kia không lẽ chính là con gái Chu gia, một trong Tứ đại thế gia của võ lâm Giang Nam?"

"Thì ra Minh chủ cũng biết." Từ Hy Bình gật đầu: "Chu Quý Phi đúng là con gái lớn của Chu gia, tên gọi Chu Chỉ. Bà ta còn có một muội muội tên gọi Chu Tuyên, cách đây không lâu cũng đã vào cung."

"Cái gì?" Nhất Linh chau mày giận dữ: "Tên Hoàng thượng lão nhi ấy cũng ép Chu Tuyên làm phi tử nữa sao!"

"Không có chuyện đó!" Từ Hy Bình ngạc nhiên nhìn Nhất Linh, không hiểu vì sao cậu lại nổi giận như vậy: "Chu Quý Phi và Dương Quý Phi của triều trước không khác nhau là mấy, vô cùng xinh đẹp nhưng cũng đầy đố kị. Một mình bà ta thao túng Hoàng Thượnng, không để cho bất kỳ một nữ

nhân nào lại gần Hoàng Thượng, ngay cả muội muội của mình cũng không."
"Như thế còn được!" Nhất Linh bình tĩnh trở lại, nghĩ một lúc bỗng mừng rỡ đập bàn: "Đây lại là một cơ hội tốt, đều là phu nhân ngoan của ta cả, mọi người đều là thân thích, ai làm thái tử thì có gì quan trọng. Để ta thuyết phục hai tỉ muội họ, cho mấy lão già kia phải phục ta mới được!"

0O0

Trời vừa tối, Nhất LInh đã vượt tường vào phủ của Thi đại nhân. Nơi toạ lạc của Thi phủ ban sáng cậu đã hỏi rõ ràng nên ra khỏi cửa là cứ đi một mạch. Cậu không hay phía sau có một bóng nữ nhân bám theo, người đó chính là Chu Tuyên.

Chu Tuyên thấy bóng Nhất Linh, thoạt tiên định lên tiếng gọi, nhưng lại nhanh chóng thay đổi chủ ý mà bám theo Nhất LInh.

Không nói Nhất Linh có ma giác của Âm Ma, cho dù không có thì với võ công của Thiên Long, dù là bất cứ ai cũng đừng hòng bám đuôi được cậu. Không may Nhất Linh khi ấy trong đầu chỉ có hình bóng của Hàn Nguyệt Thanh, lửa tình mỗi lúc một bốc cao, tai mắt không còn lanh lợi nữa, có cả cỗ xe phi theo chưa chắc cậu đã để ý.

Cách Thi phủ chừng một trăm trượng, Nhất Linh đã cảm nhận rõ ràng vị trí và trạng thái của Hàn Nguyệt Thanh trong phủ. Lúc đó nàng đang toạ thiền ở mạn trái trong góc hậu viện. Trong ma giác Nhất Linh đã thấy tâm trạng bình lặng trong sáng của nàng đang lan tỏa, bất giác le lưỡi, thầm thốt lên: "Nguyệt tỉ một lòng hướng Phật, từ bi trang nghiêm, ta lại muốn dụ dỗ cho tỉ ấy mấy đi Phật tâm. Tội lỗi tội lỗi, xin bồ tát hãy xá tội cho tiểu tử con!"

Vừa nghĩ vừa cười hì hì, lướt qua cổng sau vào phủ, lao thẳng đến phòng của Hàn Nguyệt Thanh.

Nơi Hàn Nguyệt Thanh ở là một lầu các thanh nhã không đèn, ánh trăng từ ngoài cửa sổ rọi vào, rắc ánh sáng lên người nàng. Hàn Nguyệt Thanh ngồi

xếp bằng tròn trên một chiếc chõng, mái tóc đen như mấy chỉ cài một cây trâm gỗ trên đỉnh, bộ đồ ngủ trắng như tuyết, thuỳ mị đoan trang như pho tượng nữ Phật.

Vừa nhìn thấy Hàn Nguyệt Thanh, toàn thân Nhất Linh lập tức rừng rực bốc cháy, liền hít sâu một hơi, lăng không như một mũi tên lao vút vào trong phòng.

Nhất Linh thân pháp nhanh tột đỉnh, Hàn Nguyệt Thanh đang trong trạng thái thiền tu nhưng phản ứng cura bật tuyệt đại cao thủ vẫn nhạy bén khôn lường. Tay chỉ khẽ động, bảo kiếm đã nằm gọn trong tay, ánh kiếm loang loáng hướng thẳng vào cổ họng Nhất Linh. Sự nhanh nhẹn trong ứng biến, độ chuẩn xác trong ra chiếu khiến người ta không khỏi lắc đầu thán phục.

Hàn Nguyệt Thanh thấy rõ là Nhất Linh, thốt lên một tiếng kinh hãi: "Nhất Linh, là chàng ư!" Vội rút kiếm lại, hốt hoảng: "Chàng không sao chứ?"

Nhất Linh chằm chằm nhìn vào nàng, sắc mặt không chút biểu cảm, nói: "Có chuyện!"

"Có chuyện gì!" Hàn Nguyệt Thanh lo lắng đứng dậy nắm Nhất Linh, cuống quýt: "Chàng bị thương ở đâu?"

"Bị thương trong lòng!" Nhất Linh đột nhiên giang tay ra. Hàn Nguyệt Thanh khẽ kêu lên một tiếng, cả người đã bị Nhất Linh ôm chầm lấy , đang định lên tiếng thì cặp môi nóng ran của Nhất Linh đã ghì lấy môi nàng, đôi bàn tay không chút do dự lần vào trong áo.

Hàn Nguyệt Thanh muốn kháng cự cũng đã muộn, đôi tay ma quái của Nhất Linh đã vuốt ve khắp nơi trên thân thể nàng. Phật tâm cuối cùng cũng không thắng được xuân tình, nàng lả người mê đi, không còn có thể nghĩ gì được nữa.

Cảnh hai người thân mật không lọt khỏi đôi mắt Chu Tuyên. Vừa kinh hãi vừa tức giận, sắc mặt Chu Tuyên trắng bệch ra, hai tay run rẩy cầm cập,

chân lực đột nhiên phát tán, "bóp" một tiếng giẫm vỡ một viên ngói trên mái nhà.

Linh thứu phi long

Dịch giả: Tiêu Dao Tử

Chương 44

Trong Thi phủ khi ấy ngoài Hàn Nguyệt Thanh còn có đến mấy chục hảo thủ của ngũ đại môn phái, lập tức có người lên tiếng quát: "Ai?"
Chu Tuyên dù đang hận không thể băm cho hai kẻ dưới kia mỗi người một nhát, nghĩ đến đại sự cũng đành phải phi thân rút lui.
Tiếng quát ấy cũng làm Hàn Nguyệt Thanh đang chìm trong cơn say phải tỉnh lại. Nàng vùng mạnh thoát khỏi vòng tay Nhất Linh, nhìn xuống mà không khỏi mặt mũi đỏ bừng. Thì ra áo của nàng đã bị Nhất Linh cởi hết, nửa thân trên hiện ra trắng muốt dưới ánh trăng. Đôi bàn tay ma quỷ vẫn đang lần xuống thắt lưng nàng, dụng tâm không nói cũng dễ dàng đoán biết.
Hàn Nguyệt Thanh hốt hoảng vơ áo che người, lăn vội qua đầu kia chiếc chõng. Nhất Linh lì lợm lao theo, Hàn Nguyệt Thanh chụp lấy tay cậu, khẽ nói: "Nhất Linh!"
Trong mắt Nhất Linh như có lửa cháy, giọng đã lạc đi: "Nguyệt tỉ, cho ta đi mà! Ta cầu xin tỉ đấy!"
Hàn Nguyệt Thanh ngượng ngùng lẫn sợ hãi, nhìn bộ dạng khẩn khoản của Nhất Linh, bất giác lại thấy mềm lòng, dịu giọng nói: "Hảo Nhất Linh à, bây

giờ thật sự không được!"

"Vì sao chứ?" Hai tay Nhất Linh lăm le lấn tới, nôn nóng thở gấp: "Tỉ đã từng hứa với ta, chỉ cần có phòng có giường tỉ sẽ cho ta hết mà, bây giờ chẳng phải là đã có sao?"

Mặt Hàn Nguyệt Thanh thoắt nóng bừng lên, nàng quả thật đã từng nói với Nhất Linh như vậy, bây giờ phải từ chối ra sao đây?

Đúng lúc ấy, phía ngoài cửa sổ thoáng qua bóng người, thì ra một cao thủ ngũ đại môn phái đang nhảy lên mái nhà chỗ Chu Tuyên đứng khí trước xem xét. Hàn Nguyệt Thanh kinh hoàng, vội kéo Nhất Linh lánh vào phía sau cửa sổ. Bị người khác bắt gặp Nhất Linh trong phòng chỉ là chuyện nhỏ, cái chính là áo nàng vẫn chưa cài xong, bộ ngực tuyệt mỹ vẫn lồ lộ kiêu hãnh trong gió đêm. Nhất Linh thì còn có thể, nhưng nếu để người thứ hai thấy được, nàng làm sao có thể diện nào để sống tiếp?

Hàn Nguyệt Thanh vội vã cài áo lại, bàn tay của Nhất Linh vẫn nấn ná lấn tới. Nàng sầm mặt xuống, khẽ nói: "Nhất Linh, cậu còn làm bừa, tỉ tỉ thật sự sẽ không nhìn mặt cậu nữa đâu!"

Nhất Linh mặt dày đến đâu cũng biết nàng đang xấu hổ, vội rút tay lại.

Hóa ra nhảy lên mái nhà không phải là một mà những hai cao thủ, một Côn Lôn phái và một của Võ Đang. Nhìn thấy viên ngói bị dẫm vỡ nát, đệ tử Võ Đang hừm lên một tiếng coi thường: "Chỉ là hạng tiểu tặc, không có gì phải sợ!"

Đối với phái Võ Đang, nhảy lên mái nhà mà giẫm vỡ ngói thì thật chẳng đáng coi vào mắt, song hắn đâu có biết được rằng người giẫm vỡ ngói ấy lại là Chu Tuyên, so với trưởng môn Tử Long chân nhân của hắn võ công còn mạnh hơn rất nhiều.

Hai đệ tử nhanh chóng bỏ đi. Thấy đã yên tĩnh, Nhất Linh lại toan manh động, nhưng Hàn Nguyệt Thanh đã có đề phòng, liền bước lên tránh ra xa,

giơ tay chỉ Nhất Linh ngồi xuống chõng nói: "Nhất Linh, chúng ta nói chuyện đàng hoàng đi! Phải rồi, làm sao chàng biết ta ở đây?"
Đối diện với mỹ nhân tuyệt sắc, không được thân mật mà phải nghiêm chỉnh ngồi yên như vậy, Nhất Linh quả thật còn khó chịu hơn bị tra tấn nhưng cậu cũng sợ Hàn Nguyệt Thanh nổi giận, chỉ còn cách cười hì hì rồi giơ bàn tay ra: "Hảo Nguyệt tỉ của ta, tỉ là Tôn Ngộ Không, còn ta lại là Như Lại Phật Tổ. Dù tỉ có chạy đến đâu, đời này kiếp này cũng đừng hòng thoát khỏi lòng bàn tay của ta!"
Hàn Nguyệt Thanh trừng mắt nhìn Nhất Linh, hai gò má ửng đỏ, song lại không giấu nổi nét long lanh trong khoé mắt.
Bất giác nàng lại chau mày thở dài.
Tiếng thở dài của nàng tuy không lớn lắm, song lại khiến Nhất Linh lo lắng, vội hỏi: "Nguyệt tỉ, vì sao tỉ lại than thở? Có phải vì chuyện của Thái Tử và Tề Vương không?"
Hàn Nguyệt Thanh kinh ngạc: "Hoá ra chuyện này chàng cũng biết rồi!
Đoạn nàng lại thở dài: "Đúng là chuyện ấy! Thái Tử là hộ pháp Đại Đàm Việt của Thiếu Lâm, nếu một ngày nào đó ngài đăng cơ xưng đế, đối với sự chấn hưng Hiệp Nghĩa Đạo sẽ có lợi vô cùng. Nhưng Hoàng Thượng lại tín sủng Chu Quý Phi, hoàn toàn không để ý gì đến thứ bậc lớn nhỏ. Chu Quý Phi được lòng Thiên Tử sinh ra kiêu ngạo, hoành hành ngang ngược, ngấm ngầm thi hành nhiều độc kế nhằm vào Thái Tử. Chỉ một năm nay, ngài đã ba lần gặp nguy hiểm. Nếu không phải Ngô Nguyên đại sư phật pháp cao thâm, nhìn xa trông rộng thì Thái Tử đã sớm bỏ mạng rồi. Hiện giờ tình thế đang ngày càng nguy hiểm, trước khi chúng ta lên kinh, Hoàng Thượng đã nghe theo lời sàm tấu của Chu Quý Phi, quở trách Thái Tử trước mặt quần thần, lại một lần nữa nhắc đến chuyện phế trưởng lập thứ. Tuy chưa đưa ra đàm nghị nhưng Hoàng Thượng đối với Thái Tử mỗi lúc một lạnh nhạt hơn,

Chu Quý Phi cũng ngày càng tỏ ra ngang ngược. Trong triều trên dưới ai nấy cũng lo lắng như lửa đốt, quả thật không biết phải làm sao."
"Việc này thì có gì khó!" Nhất Linh cười ha hả: "Với ta chỉ là chuyện vặt!"
Hai mắt Hàn Nguyệt Thanh sáng rực lên, hớn hở nhìn Nhất Linh: "Chàng có cách sao?"
"Cách thì không phải không có!" Hai mắt Nhất Linh hau háu nhìn vào ngực Hàn Nguyệt Thanh, nghĩ đến mỹ cảnh khi nãy, nuốt ực một cái mới nói; "Nhưng hảo Nguyệt tỉ của ta, tỉ mà không cho ta ôm trong lòng, một vài canh giờ cũng không nghỉa được!"
Nhất Linh lại mượn cơ lấn tới, Hàn Nguyệt Thanh vừa tức giận vừa buồn cười, trong lòng lại hết sức khó nghĩ. Nếu không đồng ý với Nhất Linh, gã vô lại này nhất định sẽ giở trò, còn nếu nghe theo lời hắn, nàng lại sợ tên quỷ hảo sắc này tuyệt đối sẽ không chỉ là ôm nàng. Ma công của hắn nàng đã hoàn toàn không thể kháng cự, chỉ cần lọt vào hai bàn tay kia, tấm thần này chắc sẽ không giữ được rồi.
Nghĩ đi nghĩ lại, bỗng trong đầu nàng loé lên một tia sáng: "Đồ xấu xa này dám ép ta, tại sao không thử dọa hắn một trận?" Bèn khẽ ngồi thẳng người lên, sắc mặt sầm xuống nói: "Ta biết chàng chỉ hứng thú với cơ thể của ta, chứ thực ra chàng đâu có yêu gì ta. Được rồi, ra tay đi, muốn gì thì cứ làm đi, nhưng sau đêm nay chàng đừng hy vọng nhìn thấy ta nữa."
Nhất Linh hồn siêu phách tán, lồm cồm bò đến cạnh chân Hàn Nguyệt Thanh, hốt hoảng: "Không phải, Nguyệt tỉ, ta thật long yêu nàng mà, tỉ đừng có nổi giận, ta nói, ta nói đây!"
Cậu quả thật sợ đến tái mét, Hàn Nguyệt Thanh trong bụng đắc ý song vẫn làm bộ vênh mặt lên, lạnh lùng; "Lưỡi là ở trong miệng ngươi, muốn nói hay không, ai mà quản được."
"Ta nói, ta nói thật mà!" Nhất Linh hấp tấp: "Nguyệt tỉ có biết không, Chu

Quý Phi kia thực ra là con gái của Chu gia, một trong Tứ đại thế gia của võ lâm Giang Nam..."

"Biết, thì sao nào?" Hàn Nguyệt Thanh lẳng lặng nhìn cậu: "Không lẽ Chu Quý Phi sẽ niệm tình là một nhánh trong võ lâm mà nể mặt Hiệp Nghĩa Đạo?"

"Chu Quý Phi có thể không nể mặt Hiệp Nghĩa Đạo, nhưng nhất định phải nể mặt ta!" Nhất Linh bắt đầu dương dương tự đắc.

"Nể mặt ngươi? Vì sao?" Thoạt tiên Hàn Nguyệt Thanh không hiểu, song trí óc nàng cũng vẫn nhanh nhạy tuyệt đỉnh, lập tức nghĩ ra, thốt lên; "A, Chu Tuyên!"

"Đúng thế!" Nhất Linh mặt mày rạng rỡ: "Phu nhâ Tuyên tỉ của ta chính là muội muội ruột của Chu Quý Phi. Chu Quý Phi thấy người em rể là ta đây, chẳng lẽ lại không nể mặt?"

"Nể mặt thì đã sao? Không lẽ bà ta sẽ khoanh tay không tranh giành Hoàng Vị nữa chắc?"

"Không tranh hoàng vị thì ta không dám đảm bảo, nhưng nguyên nhân mà mấy người bọn tỉ đến kinh thành này là gì?"

Trên mặt Hàn Nguyệt Thanh vẫn lạnh như băng, Nhất Linh hốt hoảng nói ngay: "Mấy người tỉ đến Kinh thành bởi vì Chu Quý Phi ngấm ngầm mưu hại Thái Tử. Ta có thể để cho Tuyên tỉ nói tình nói nghĩa, chí ít cũng khiến cho Chu Quý Phi bảo đảm không làm hại đến tính mạng Thái Tử, như vậy thì mục đích đến Kinh thành của mấy người đã đạt được rồi. Còn về phần ai tranh được hoàng vị, chuyện này có lẽ cũng không cần đến ngũ đại phái can dự vào."

Hàn Nguyệt Thanh trầm ngâm, khẽ nghiêm mắt nhìn Nhất Linh, nói nhẹ: "Hoàng vị về tay sai, quả thực không phải chúng ta quyết định được, nhưng có thật đệ đảm bảo được Chu Quý Phi không làm hại đến tính mạng của

Thái Tử không?"
"Chuyện này mà ta cũng không làm được thì gọi gì là Vương Nhất Linh nữa? Họ Vương của ta cứ viết ngược cho xong!"
"Nhưng chữ Vương của cậu viết ngược thì vẫn cứ là chữ Vương mà?"
"À à..." Nhất Linh ngây người, cái này đúng là cậu chưa từng nghĩ đến, mặt không khỏi đỏ bừng lên, lấp liếm: "Như thế này đi, nếu ta làm không được, sau này Nguyệt tỉ gặp ta không cần gọi ta là Nhất Linh nữa, cứ gọi là Bất Linh được rồi, Vương Bất Linh!"
Nhất Linh nói rất láu lỉnh, Hàn Nguyệt Thanh không nhịn được bật cười khsuc khích, song lập tức lại nghiêm ngay sắc mặt. Nhất Linh khi ấy đang ngồi trước mặt nàng, nếu tỏ ra hớn hở, tên vô lại này được đà lấn tới thì sẽ nguy mất.
Nàng lẳng tránh ánh mắt Nhất Linh, cất giọng nghiêm nghị: "Cứ như thế nhé, ta chờ tin tốt của chàng!"
"Được!" Nhất Linh gật đầu, nhìn tận mặt Hàn Nguyệt Thanh, định tìm chút hương vị ngọt ngào trước khi đi, nhưng thấy sắc mặt băng lãnh của nàng không nén nổi tiếng thở dài, miễn cưỡng quay người bước ra cửa.
Ý nghĩ trong đầu Nhất Linh, Hàn Nguyệt Thanh làm gì không hiểu, nàng cố nén cười, song đột nhiên lại thấy tội nghiệp cho cậu. Cuối cùng nàng cũng không nén nổi, lao tới ôm lấy Nhất Linh từ phía sau, khẽ e thẹn nói: "Đồ xấu xa, tí có thể gần gũi cậu một lát, nhưng xong rồi phải lập tức đi ngay, tuyệt đối không được chậm trễ!"
Nhất Linh mừng quýnh lên, gật đầu lia lịa: "Được, nhưng hảo Nguyệt tỉ, tỉ phải có trước có sau một chút nhé, đừng có giống như kiểu chuồn chuồn đạp nước thì ta phát điên lên mất!"
"Cả chuyện này mà ngươi cũng mặc cả, đúng là vô lại!" Hàn Nguyệt Thanh vừa bực vừa buồn cười, liền chúm môi hôn thật mạnh trên mặt Nhất Linh rồi

lập tức buông tay ra, đẩy mạnh vào lưng cậu: "Mau đi đi!"

Nhất Linh hoa chân múa tay, phi thân nhảy vút ra, đến nửa chừng lại xoay một vòng, mặt hướng về Hàn Nguyệt Thanh, nhìn nàng tinh nghịch: "Ta lập tức đến Hoàng cung, dựa vào ba tấc lưỡi của ta cộng với nụ hôn ngọt ngào của tỉ, thể phải làm cho Chu Quý Phi gật đầu!" Đoạn lắc mình biến mất sau cửa sổ.

0O0

Hoàng cung, Quý Phi biệt điện.

Chu Tuyên đứng thẳng như một ngọn thương, giữa sảnh, khuôn mặt vẫn hiện rõ vẻ phẫn hận tột độ, răng nghiến chặt, hai mắt như toé ra lửa.

Phía sau không xa, một cung nữ nhân tuổi chừng ba mươi đang ngồi trên thái sư ỷ, dung mạo người này có vài phần giống Chu Tuyên, song có thêm vẻ thành thục quý phái, chính là Chu Chỉ, quý phi được sủng ái nhất đương triều.

Chu Chỉ khẽ chau mày nói: "Hàn Nguyệt Thanh lại yêu Vương Nhất Linh, sao có thể như vậy được? Phương Kiếm Thi lẽ ra phải là mối thắt không thể giải được giữa bọn chúng chứ?"

"Đây là hoàng thiên không phù hộ Chu gia nhà ta!" Chu Tuyên ngửa mặt lên trời, ánh mắt hằn học phẫn nộ: "Ba lần bày kế, lần nào cũng cặn kẽ không sơ hở, thế nhưng từ đâu lại sinh ra cái tên Vương Nhất Linh khốn kiếp ấy, bằng không chỉ cần hai cái chết của Vạn Vân Phi và Kim Long Thụy, chúng ta cũng đã thành công rồi."

Khi ấy Nhất Linh vẫn đang trên đường đến hoàng cung, không nghe được câu chuyện của Chu Chỉ và Chu Tuyên. Chỉ cần một nửa những lời đó lọt vào tai, hẳn cậu đã phải điếng người vì kinh ngạc.

Thì ra thi hành độc kế giết Vạn Vân Phi và Kim Long Thuỵ, gây ra cuộc đấu giữa thuộc hạ cũ của Thiên Long và Hiệp Nghĩa Đạo, không ai khác mà

chính là tỉ muội Chu Tuyên, sai khiến Phương gia thất phu nhân giết chồng giá hoạ cho Nhất Linh cũng là hai người bọn họ.

Bắt đầu từ ông nội của Chu Tuyên là Chu Tâm Kiếm, Chu gia lúc nào cũng có dã tam xưng bá giang hồ. Sau khi hết ông rồi đến cha vì không đạt được mục đích nên buồn bực mà qua đời, khát vọng bá chủ võ lâm không những không tàn, trái lại còn bùng cháy mãnh liệt hơn trong lòng hai nữ nhi họ Chu. Chu Chỉ vào hoàng cung, lợi dụng vị thế cùng sự sủng ái của Thiên Tử đã ngầm tạo nên một thế lực đồ sộ, dã tâm hùng bá cũng theo đó mà lớn lên. Giết Vạn Vân Phi, Kim Long Thụy, gây nên tranh chấp giữa Hiệp Nghĩa Đạo và thuộc hạ cũ của Thiên Long không phải là muốn tạo ra một trận chém giết giang hồ, mà chỉ là độc kế mượn thế phất lên. Thuộc hạ Thiene Long thực lực hùng mạnh, Hiệp Nghĩa Đạo dù ngũ đại phái có liên thủ cũng khó lòng giành được thế thượng phon. Khi ngũ đại phái bó tay hết cách thì Chu Tuyên sẽ ra mặt, chỉ cần kìm chặt thuộc hạ cũ của Thiên Long là ả có thể một bước tới trời, trở thành đệ nhất nhân của võ lâm Bạch đạo, có thể đại diện cho Hiệp Nghĩa Đạo ngày hai tháng hai, thực hiện ước nguyện của Chu Tâm Kiếm.

Kế sách công phu tỉ mỉ ấy bị Nhất Linh tình cờ phá hỏng, hai người lại lập một kế khác nhằm giá hoạ cho Nhất Linh. Nào ngờ Hiệp Nghĩa Đạo lại xuất hiện một Hàn Nguyệt Thanh, kiếm pháp cao cường vượt lên trên cả Chu Tuyên. Chỉ dựa vào thực lực bản thân, Chu Tuyên biết mình không thể giành được chức minh chủ Hiệp Nghĩa Đạo nên lại xuất một kế mới. Biết rõ Nhất Linh háo sắc, ả đem thân xác dâng cho Nhất Linh rồi lấy danh nghĩa thê thiếp Nhất Linh bức Hàn Nguyệt Thanh giả thua, nhường chức minh chủ Hiệp Nghĩa Đạo cho ả.

Thế nhưng đúng vào thời khắc quan trọng, Lý Phi từ đâu lại xen vào, bắt cóc một thái giám chuyên trách truyền thánh chỉ, dùng một đoàn người đóng giả

cẩm y vệ, giả truyền thánh chỉ buộc Chu Tuyên vào cung. Cơ hội ngàn năm có một mất đi, song Chu Tuyên vẫn chưa mất hẳn hy vọng, bởi nhìn tổng thể tình hình vẫn không mấy thay đổi, ả vẫn có thể lợi dụng sự si mê của Nhất Linh để bắt cậu đem thực lực kinh người dưới tay hậu thuẫn cho mình. Đi tìm Nhất Linh đêm nay, Chu Tuyên chính là muốn lung lạc cậu tìm kiếm cơ hội nào ngờ lại tận mắt thấy cảnh thân mật giữa Nhất Linh và Hàn Nguyệt Thanh.

Hàn Nguyệt Thanh trở thành nữ nhân của Nhất Linh, ưu thế của Chu Tuyên đã đâu còn nữa? Nghĩ đến khổ tâm bao nhiêu năn liền đều đã trôi theo dòng nước, Chu Tuyên phẫn hận đến tím tái cả người.

Trái ngược với Chu Tuyên, Chu Chỉ vẫn trầm tĩnh lạnh lùng: "Tên Vương Nhất Linh ấy rốt cuộc là người như thế nào?"

"Chỉ là một gã háo sắc, đệ nhất hiệu quỷ háo sắc, thấy mỹ nữ là mắt sáng rực lên!" Chu Tuyên nghiến răng gầm gừ.

"Chỉ là một tên háo sắc sao? E rằng cách nhìn của muội có sai lầm rồi!" Chu Chỉ khẽ lắc đầu, trầm giọng: "Gần nửa năm nay con người này đã gây mưa làm gió, một tay khuấy động giang hồ, đánh bại lưỡng hội, giỡn mặt ngũ phái, làm nhục cả Nguyên Linh Tử lần Thủ Tự Hùng. Hôm qua ta được mật báo, ba đại bang phái Hắc đạo đã hợp làm một, suy tôn hắn làm tổng minh chủ. Muội lại vừa nói với ta, ngay cả Hàn Nguyệt Thanh cao cao tại thượng kia cũng bất chấp tất cả mà sà vào lòng hắn, tất cả những điều đó lại không đáng để suy nghĩ sao? Có thể tạo ra được bao nhiêu kỳ tích như vậy, người này chắc chắn võ công phải thông thiên triệt địa, trí tuệ quỷ thần khó đoán, có thể là hắn háo sắc nhưng chỉ hai chữ háo sắc tuyệt đối không thể đủ để nói về hắn ta được!"

"Cái gì mà thông thiên triệt địa, chỉ là may mắn mà thôi." Chu Tuyên hai mắt ánh lên hàn quang, bỗng quay người lại nhìn Chủ Chỉ: "Tỉ tỉ, chi bằng

để muội gọi riêng hắn ra, nhân lúc hắn đang thần hồn điên đảo mà giết chết hắn, sau đó giá họa cho Hàn Nguyệt Thanh và Hiệp Nghĩa Đạo, tỉ thấy thế nào?"

"Không!" Chu Chỉ lắc đầu: "Ta lại nghĩ ngược với muội. Người này thần thông cái thế, lại một tay nắm giữ Hắc đạo và hai phần ba thuộc hạ của Thiên Long, thật có giá trị lợi dụng. Chúng ta nhất định phải nắm được hắn, phải cướp lấy hắn từ tay Hàn Nguyệt Thanh."

"Hắn bị ả họ Hàn kia làm cho mê muội rồi! Muốn hắn bỏ ả, sợ rằng không thể được!"

"Vậy hãy cho hắn một tuyệt lộ kết!" Từng câu từng chữ từ hai hàm răng khép chặt của Chu Chỉ sin sít tuôn ra: "Ngũ đại phái dám ủng hộ Thái Tử chống đối ta, một lũ phản nghịch! Hãy dùng Vạn ảo thiên ma trận, một mẻ quét sạch bọn chúng, cả Hàn Nguyệt Thanh cũng cho đi đời luôn!"

"Vạn ảo thiên ma trận?" Chu Tuyên kinh ngạc nhìn Chu Chỉ; "Ngũ đại phái rất am hiểu về thuộc hạ cũ của Thiên Long, vào trận là có thể nhận ra ngay nhân mã của Thiên Tự đàn Thiên Long Giáo. Chúng ta đã bỏ ra bao nhiêu tâm lực để khống chế Thiên Tự đàn, nếu để lộ sớm như thế e là không đáng."

"Sao lại không đáng!" Chu Chỉ cười lạnh: "Vạn ảo thiên ma trận là vật báu chấn giáo của Ma giáo năm xưa, lại có Doãn đàn chủ và ba đại hương chủ thủ hạ của ông ta chủ trì. Đại Ngu hắn có sống lại, vào trận này cũng đảm bảo không có đường ra. Muội cứ lặng lẽ ẩn thân trong trận, thừa cơ tấn công một kiếm là có thể giết chết Hàn Nguyệt Thanh."

"Hay lắm! Chu Tuyên mắt ánh hàn quang hoan hỉ, nhưng bỗng lại nhớ đến một chuyện, liền nói; "Tên háo sắc ấy yêu rất điên cuồng, muội chỉ sợ hắn sẽ bất chấp tất cả mà xong vào trận. Thân thủ của hắn vô cùng khó lường, có hắn ở đó chỉ sợ sẽ hỏng chuyện...

"Chuyện này dễ thôi." Chu Chỉ khẽ nhếch mép cười: "Hãy thả sư đồ Ô Sơn Hồ Nữ ra, lệnh cho chúng bám lấy hắn là được. Theo ta được biết, đệ tử nhỏ nhất của Ô Sơn Hồ Nữ là Lục Trúc từng có một món nợ phong lưu với Vương Nhất Linh. Vạn ảo thiên ma trận uy lực lớn nhất là vào giờ Tí ngày thứ ba tới, hãy để Lục Trúc bám lấy hắn ba ngày, mọi chuyện coi như đã xong."

Chu Chỉ khổ tâm gây dựng thế lực, không chỉ thu phục được Thiên Tư đàn của Thiên Long, mà còn buộc nhiều bàng môn tà đạo quy thuận dưới trướng, Thiên Hồ môn chính là một trong số đó.

Đúng lúc đó, trong tai đột nhiên nghe thấy tiếng gió, ả khẽ chau mày: Nửa đêm canh ba chạy đi chạy lại trong hoàng cung, kẻ nào to gan vậy? Ấy, không đúng, trong hoàng cung đâu có cao thủ như thế, không lẽ tên quỷ háo sắc ấy đến rồi?" Đoạn đảo mắt nhìn sang Chu Tuyên.

"Muội lên xem sao!" Chu Tuyên lắc người phi thân lên nóc nhà, vừa khéo gặp đúng Nhất Linh đang lao lại như bay. Nhất Linh lập tức ôm chầm Chu Tuyên vào lòng ghé môi định hôn lên mặt ả.

Chu Tuyên vừa lo lắng vừa tức giận, vội ngăn miệng Nhất Linh, quát: "Ngươi làm gì vậy, đây là hoàng cung mà!"

"Hoàng cung thì có làm sao?" Nhất Linh cười hì hì, ánh mắt đảo đi đảo lại trên mặt Chu Tuyên, tán thưởng: "Nửa tháng không gặp, Tuyên tỉ của ta xinh đẹp hơn nhiều. Hảo Tuyên tỉ à, tỉ có nhớ ta không?"

"Là kẻ nào dám làm bừa?" Rốt cuộc Chu Chỉ cũng không nén nổi tò mò, theo Chu Tuyên nhảy lên mái nhà.

Nhất Linh quay lại, hai mắt lập tức sáng rực lên, thốt: "Thì ra tỉ tỉ cũng ở đây, chà chà, quả nhiên là mỹ nhân tuyệt thế!"

Chu Chỉ lần đầu tiên giáp mặt Nhất Linh, thấy cậu mặt mày hớn hở, đứng trong hoàng cung trước mặt quý phi mà vẫn cứ ngang nhiên như không,

thầm nhủ; "Người này quả nhiên không tầm thường, hai chữ háo sắc tuyệt đối không thể hình dung hết được!" Bèn liếc mắt lườm Nhất Linh, nửa cười nửa không nói: "Ai là tỉ tỉ của ngươi?"

Nhất Linh hoàn toàn không để ý ánh mắt Chu Chỉ, vẫn cười hì hì; "Tỉ đó, quý phi tỉ tỉ của hảo Tuyên tỉ của đệ, đương kim thiên hạ đệ nhất mỹ nhân!"

"Quả nhiên mồm mép, chẳng trách có thể lừa được muội muội ta vào lòng!"

Chu Chỉ mặt hằm lại nhìn Nhất Linh: "Ta là thiên hạ đệ nhất mỹ nhân, vậy Hàn Nguyệt Thanh tiên tử của ngươi thì sao? Phải rồi, còn tình nhân cũ Lục Trúc của ngươi sẽ xếp thứ mấy đây?"

"Lục Trúc tỉ tỉ ở đâu?" Nhất Linh mừng rỡ thốt lên, đưa mắt đảo quanh, đột nhiên quay phắt lại nhìn ra sau cửa, mắt sáng bừng lên, ma giác linh dị của cậu đã cảm nhận được sự hiện diện của Lục Trúc.

"Duy kiến tân nhân cười, bất vấn cố nhân khấp..." Lục Trúc khẽ ngâm nga, chậm rãi bước ra, thong thả nhìn về phía Nhất Linh.

"Lục Trúc tỉ tỉ!" Nhất Linh mừng rỡ reo lên, nhảy vội xuống ôm chầm lấy Lục Trúc vào lòng: "Trời ạ, đúng là tỉ tỉ rồi! Tốt quá, đúng là tốt quá!"

Mấy tháng trước Nhất Linh thân trúng kỳ độc, một động tác quay đầu nhìn lại của cậu đã khiến Lục Trúc tan nát tâm can, khổ sở cầu xi Ô Sơn Hồ Nữ mấy ngày, cuối cùng cũng khiến Ô Sơn Hồ Nữ trao thuốc giải độc. Thế nhưng khi nàng vào đến Trung Nghĩa cốc thì đã không còn thấy bóng dáng cậu đâu nữa. Lục Trúc biết Nhất Linh giỏi thủy tính, thân lại mang bí thuật truyền đăng đại pháp, không thể dễ dàng chết được nên cầu cứu sư phụ tìm kiếm dọc bờ sông, song lại tình cờ gặp phải đám thuộc hạ cao thủ của Chu Chỉ.

Thiên Hồ môn từ đó bị Chu Chỉ khống chế. Lục Trúc bị ép làm thủ hạ, thân không thể quyết, nhưng ý nghĩ vẫn còn tự do, tình yêu dành cho Nhất Linh không những giảm đi mà còn ngày càng nồng cháy. Tối nay Chu Chỉ lệnh

cho nàng dùng Thiên Hồ mị thuật cám dỗ Nhất Linh ba ngày, nàng đã đồng ý tức thì, bất luận gì chăng nữa, gặp được Nhất Linh rồi hãy tính.
Nằm gọn trong vòng tay cố nhân, cảm nhận tình yêu và niềm vui vô bờ phát ra tự trong trái tim Nhất Linh, Lục Trúc như có cảm giác trở lại Trung Nghĩa cốc, trở lại khoảnh khắc Nhất Linh cầu xin nàng đừng rời đi.
Trái tim Lục Trúc như muốn nổ tung, vừa mừng đến lim người, lại hốt hoảng lo sợ đây chỉ là giấc mơ, sợ tất cả đều không phải là sự thực. Hai mắt nàng long lanh lệ nóng, khẽ nói như mê: "Nhất Linh, chàng thật sự vui như vậy, không còn nhớ thiếp đã từng hại chàng sao?"
Nhất Linh lắc mạnh đầu, nhìn sâu vào hai mắt Lục Trúc: "Ta chỉ nhớ nàng là Lục Trúc, là tỉ tỉ tốt của ta. Tất cả những thứ khác ta đều quên cả rồi! Tỉ tỉ, có biết những ngày vừa qua ta nhớ tỉ đến thế nào không? Được gặp lại tỉ ta thật vui lắm lắm!"
"Nhất Linh!" cảm nhận được sự chân thành rực cháy của Nhất Linh, Lục Trúc run lên ôm chặt lấy cậu, nước mắt cứ thê tuôn rơi ướt cả áo hai người.
"Thật cảm động quá! Thôi được, đôi uyên ương cũn hai người cứ ở trong cung mà kể lể tình cũ đi!" Chu Chỉ mỉm cười quya xuống, tay trái khép lại chặt mạnh trước mặt Chu Tuyên. Chu Tuyên gật đầu, cũng phi thân rời khỏi.

0O0

Lục Trúc đưa Nhất Linh đến khuê phòng, tỉ mỉ tâm sự. Tình hình cậu làm mưa làm gió giang hồ, Lục Trúc cũng có biết được ít nhiều. Đặc biệt nàng rất hứng thú với chuyện Nhất Linh giành được tình yêu của ái đồ Đại Ngu la hán, ánh mắt thích thú liếc Nhất Linh, nói: "Tiểu hòa thượng, gần nửa năm nay thay đổi của cậu thật là lớn đó!"
"Đúng thế!" Nhất Linh cười hì hì, ánh mắt đảo đi đảo lại trên chiếc cổ trắng ngần của Lục Trúc. Với đối mắt Tình Ma của cậu, cho dù là cách một lớp

vải, mỹ cảnh dưới ấy vẫn hiển lộ rõ ràng. Không nhịn được nữa, bàn tay Nhất Linh bắt đầu ngọ nguậy: "Thay đổi lớn nhất của ta là hiểu được sự tuyệt diệu của nữ giới, biết được mình đã ngu xuẩn và lãng phí biết chừng nào!"

Hàm ý trong lời Nhất Linh, Lục Trúc đương nhiên hiểu rõ. Cặp môi nóng như lửa của Nhất Linh cứ thế sấn đến, đôi bàn tay mà thuật nhanh như chớp đã luồn vào dưới áo, thành thực vuốt ve ngực nàng.

Lục Trúc giật bắn lên, người mềm ra như bún, cảm giác bừng bừng chỉ muốn nổ tung trong cơn mê dại.

Khi Nhất Linh còn là gã tiểu hòa thượng ngốc nghếch, Lục Trúc đã gần như đã không thể kềm chế được mình, huống hồ giờ đây cậu còn có cả ma công của Tình Ma, đương nhiên nàng càng không phải là đối thủ. Đúng vào lúc ý loạn tình mê, y phục trên người đã bị Nhất Linh cởi ra gần hết, trong đầu nàng chợt thoáng một tia ý chí, liền cố lăn từ trên giường xuống, vội vã nấp vào sau tấm màn.

Nhất Linh không ngờ đúng lúc quan trọng nhất thì Lục Trúc lại làm như vậy, liền nhảy xuống giường lao theo. Lục Trúc biết nếu để cậu ôm lại, tất sẽ không còn cơ hội, hốt hoảng thốt lên: "Nhất Linh, hãy nghe ta nói! còn mười ngày nữa là ngọc nữ thần công của ta luyện thành, lúc đó cậu muốn gì ta cũng có thể cho cậu, nhưng bây giờ thì quả thật không được!"

"Sao đúng lúc quan trọng thì tỉ lại nhớ đến chuyện này, chẳng phải là cố tình lẩn tránh ta sao?" Nhất Linh cúi đầu rầu rỉ.

"Nhất Linh, ta thật xin lỗi!" Lục Trúc lo lắng: "Cậu giận ta sao?"

"Tỉ sợ ta nổi giận phải không?" Nhất Linh hau háu nhìn Lục Trúc.

Ánh mắt của cậu khiến Lục Trúc run lên vì sợ, song vẫn gật đầu: "Đúng thế, tỉ không muốn cậu nổi giận."

"Vậy chúng ta thương lượng chút nhé!" Nhất Linh ngồi thẳng dậy, cười nói:

"Muốn ta không giận cũng được, nhưng phải nói cho rõ ràng, mười ngày sau, bất kể là ở đâu, ta muốn tỉ, tỉ cũng không được tìm cớ thoái thác!"
"Nhưng nếu bên cạnh có người..."
"Không được mặc cả, hoặc là đồng ý, hoặc là hãy ngoan ngoãn lên giường. Bằng không ta sẽ nổi giận đó, một cơn giận dữ ghê gớm...
Nhất Linh giả bộ sầm mặt xuống, Lục Trúc giật thót mình, gật đầu nói: "Được, cậu đừng nổi giận, ta đồng ý."
"Thế mới là hảo tỉ tỉ của ta chứ!" Nhất Linh lại cười hì hì: "Lại đây chúng ta đi ngủ, bình tĩnh mà nói chuyện."
Lục Trúc đâu dám khỏa thân nằm ngủ, bèn tìm một bộ y phục khác mặc vào. Cuối cùng đêm ấy cả hai đều thức trắng, ngày thứ hai vẫn quấn chặt lấy nhau. Chu Chỉ vốn lệnh cho Lục Trúc giở hết mọi thủ đoạn giữ Nhất Linh lại trong cung, nhưng Lục Trúc không những không cần thủ đoạn, trái lại lúc nào cũng phải kềm chế hoả tình của chính mình. Tình yêu của Nhất Linh quả thật là quá mãnh liệt, không cẩn thận là nàng có thể cháy thành tro bụi.
Chập tối ngày thứ ba, Ô Sơn Hồ Nữ gọi Lục Trúc tới. Nhìn sắc mặt Lục Trúc, Hồ Nữ tái mặt kinh hãi, hốt hoảng vén tay áo nàng lên, thấy dấu thủ cung sa vẫn còn trên cánh tay nàng mới thở phào một tiếng: "Còn may, con vẫn chưa mất đi tấm thân xử nữ. Sư phụ biết con phải chịu đựng khổ sở, nhưng bằng mọi giá con nhất định phải giữ hắn qua ngày mai. Giờ Tí ngày mai là lúc Vạn ảo thiên ma trận có uy lực lớn nhất, Hàn Nguyệt Thanh tuy là đồ đệ của Đại Ngu la hán cũng chưa chắc thoát nạn. Một khi cô ta chết, nhiệm vụ của chúng ta coi như hoàn thành, con có thể kiếm cớ rồi đi mà khổ luyện Ngọc nữ thần công. Sư phụ chỉ có thể luyện đến tầng thứ tám, nhưng con có năng khiếu bẩm sinh, lại thêm hàn châu tương trợ, nhất định có thể luyện đến tầng thứ chín, trở thành người đầu tiên thực sự luyện thành Ngọc

nữ thần công kể từ khi có Thiên Hồ môn đến nay. Khi ấy không những con có thể trở tay khống chế lại Chu Chỉ, mà còn có thể xưng bá thiên hạ, trở thành Vương nữ võ lâm."

Hồ nữ càng nói càng tỏ ra hưng phấn, nhưng Lục Trúc thì lại lẳng lặng đứng im, một lát mới chần chừ: "Nhất Linh yêu Hàn Nguyệt Thanh như vậy, nếu biết chúng ta hại cô ấy, con lo cậu ta..."

"Lo cái gì? Lo hắn không còn yêu con nữa sao?" Ô Sơn Hồ Nữ lạnh lùng nhìn Lục Trúc, lanh lảnh cao giọng: "Con phải nhớ kỹ, Hồ nữ hữu dục vô tình, đó là thiết luật, đàn ông đâu có kẻ nào tốt, Vương Nhất Linh của con cũng không ngoại lệ. Con một lòng sống chết vì hắn, thế còn hắn thì sao? Hắn có bao nhiêu phụ nữ con biết chứ?"

Lục Trúc đuối lý, chỉ còn cách cúi đầu lặng im.

Đêm hôm ấy hai người lại ôm nhau trên giường, Nhất Linh thấy ngay Lục Trúc có điều tâm sự, liền ra sức gặng hỏi. Lục Trúc bỗng ngồi phắt dậy, ưu tư nhìn Nhất Linh: "Nhất Linh, tỉ hỏi cậu một câu, cậu nhất định phải trả lời thật lòng."

"Gì mà làm ra vẻ nghiêm trọng như vậy?" Nhất Linh cười, chỉ muốn ôm lấy Lục Trúc, nhưng thấy thần sắc của nàng, đành ngồi dậy nói: "Được rồi, tỉ cứ hỏi đi."

Lục Trúc chậm rãi: "Nhất Linh, ta hỏi cậu, ta đã từng lừa dối cậu, làm hại cậu, cậu thật sự không trách ta sao?"

"Cứ tưởng là tỉ muốn hỏi gì?" Nhất Linh cười ha hả, đưa tay vuốt vẻ bả vai Lục Trúc, nói: "Ta đã nói rồi, chuyện đã qua ta đã quên rồi, cái mà ta nhớ chỉ là hảo tỉ tỉ của ta thôi."

Nhất Linh dang tay ôm nàng nhưng Lục Trúc vẫn cứng đờ ra như gỗ, ánh mắt ưu tư nhìn chằm chằm vào cậu.

"Nếu ta một lần nữa lừa dối cậu, làm hại cậu thì sao? Cậu có nổi giận

không?"

"Vì sao ta phải nổi giận?" Nhất Linh nhìn nàng: "Nếu Lục Trúc tỉ tỉ của ta vui, ta tình nguyện bị tỉ làm hại."

"Nếu ta một đao chém phăng đầu của cậu?"

"Đầu của ta sẽ bay lên, kêu gào trong không trung: Lục Trúc tỉ tỉ, hảo đao pháp!" Nhất Linh hai bàn tay giơ lên trời, miệng há hốc hét lên.

Lục Trúc không nhịn nỗi cười, nhưng lập tức lại ngồi thẳng dậy, nghiêm giọng: "Nếu ta làm hại nữ nhân của cậu thì sao, ví như giết tất cả Liên tỉ, Phụng tỉ, và cà tiên tử tỉ tỉ của cậu, cậu sẽ thế nào?"

"Ta không biết!" Nhất Linh ngây ra, lắc đầu: "Ta chỉ biết, nếu có người làm hại tỉ thì hắn cũng chính là người mà ta hận nhất!"

Cậu nghiêng đầu chau mày nhìn Lục Trúc: "Lục Trúc, tỉ sao thế, rốt cuộc là lo lắng chuyện gì?"

"Không có gì!" Lục Trúc chậm rãi gục đầu vào lòng Nhất Linh, khẽ nói: "Ta hiểu rồi!" Đoạn thiếp đi trong vòng tay cậu.

Trời vừa tảng sáng, Lục Trúc đã đánh thức Nhất Linh dậy: "Theo ta!"

Nàng kéo tay Nhất Linh, đi quanh mấy vòng lọt vào một hoa viên lớn, xuyên qua một cổng non bộ, phía trước mặt chợt sáng bừng lên.

Thì ra trong đám non bộ dày đặc đó là một hồ nước trong xanh, một dòng thác nhỏ từ trên ào ào đổ xuống, quanh bờ mọc đầy những kỳ hoa dị thảo, thật chẳng khác gì tiên cảnh giữa trần gian.

"Không ngờ trong cung còn có một nơi tuyệt vời thế này!" Nhất Linh ngây ra trầm trồ.

"Đây là nơi mà Nhược Thủy Công Chúa của tiền triều thích đến nhất. Nghe nói nàng được công nhận là thiên hạ đệ nhất mỹ nhân thời ấy, nhưng năm mười bảy tuổi phải gả cho người mà nàng không yêu, một buổi sáng đột nhiên chết đuối trong hồ nước này."

"Thật đáng tiếc, trời đối kỵ hồng nhan mà!" Nhất Linh tỏ ra thương cảm.
"Nghe nói nàng ấy trầm mình tự sát."
"Cái gì?" Nhất Linh trợn mắt không hiểu: "Vì sao? Trời sinh là phụ nữ đã vô cùng may mắn rồi, lại còn xinh đẹp như vậy, đúng là đại hạnh trong may mắn, nàng ấy còn muốn gì nữa?"
"Gần nước soi hoa là hồng nhan tuyệt thế, nhưng người muốn hái hoa ấy lại không phải là thiếu niên có tình."
Lục Trúc hái một bông hoa nhỏ không rõ tên, cúi nhìn bóng mình trong nước. Bỗng một con chuồn chuồn chao xuống, sóng khẽ loang ra, nhất thời không thể phân biệt được đâu là hoa đâu là người.
Nàng thả nhẹ cánh hoa xuống mặt hồ, tay đưa lên đặt trên cổ áo. Chỉ một thoáng sau, cả tấm thân trắng muốt đã lộ rõ mồm một, đĩnh đạc đứng giữa trời nước trong xanh.
Sóng tan dần, cơ thể tuyệt mỹ của nàng hiện rõ trên mặt nước. Lục Trúc ngây ra nhìn, vẻ như chính nàng cũng bị hớp hồn vậy.
Nhất Linh thì đã hoàn toàn đờ người ra.

Linh thứu phi long

Dịch giả: Tiêu Dao Tử

Chương 45

Lục Trúc bước đến trước mặt Nhất Linh, lặng lẽ cởi áo cho cậu, đoạn lại nhẹ nhàng vòng tay, từ từ kéo cậu xuống nước.

Mặt nước trong xanh ngập đến ngang ngực, Lục Trúc dừng lại, ánh mắt mơ màng nửa mê nửa tỉnh. Sâu thẳm trong đáy mắt nàng, Nhất Linh dường như nhìn tháy lửa đang rực cháy.

"Đến đây Nhất Linh! Thiếp đang mơn mởn như hoa, thuần khiết như nước, nhưng quan trọng nhất, trước mặt thiếp là người thiếp yêu thương nhất. Ông trời đã cho thiếp như vậy, thiếp còn mong gì nữa đây!"

Cặp môi hồng của nàng ghé sát lại, làn da trắng muốt bỗng đỏ ửng lên, tựa như cơ thể nàng bắt đầu bốc cháy.

Nhất Linh chợt có chút linh trí, cố gắng vùng khỏi vòng tay điên cuồng của Lục Trúc, hổn hển: "Lục Trúc, tỉ làm sao vậy? Nếu cứ như vậy, làm sao có thể luyện thành Ngọc nữ thần công?"

"Ngọc nữ thần công làm sao sánh được cảm giác trong vòng tay chàng, xưng bá võ lâm làm sao có thể thay được tình yêu trong lòng thiếp! Đến đây Nhất Linh, cho thiếp được sống, được chết, cho thiếp trở thành nữ nhân thực sự, thành người phụ nữ của chàng."

"Rốt cuộc nàng cũng đã nghĩ thông rồi, hay quá!" Nhất Linh thốt lên, điên cuồng ôm lấy Lục Trúc.

Cả một hồ nước đột nhiên như bị nấu sôi lên, cảm giác ấy thật chẳng khác gì mặt trời mới mọc, vừa nóng bỏng vừa ngập ngừng e thẹn.

Suốt một ngày, Nhất Linh cùng Lục Trúc không hề rời khỏi hồ nước. Sự cuồng nhiệt của nàng khiến một kẻ kế thừa ma công bách niên của Tình Ma như Nhất Linh cũng phải ngẩn người ngạc nhiên.

Mặt trời dần dần lặn xuống, Lục Trúc đột nhiên ngây ra, không đăm đắm nhìn Nhất Linh nữa mà chỉ chú mắt vào vầng kim ô đang ẩn xuống bên phía trời tây. Khi những sắc đỏ ấy biến mất, nàng mới khẽ nhắm mắt lại.

"Lục Trúc, tỉ làm sao vậy?" Nhất Linh vuốt ve vai nàng, định quay người nàng lại.

"Nhất Linh, có một vài lời thiếp muốn nói với chàng, thiếp đã lại lừa dối chàng một lần nữa, lần này là vì Hàn Nguyệt Thanh."
"Cái gì?" Nhất Linh sững người.
"Trong Huyền Thiên cốc ở tây thành, Chu Quý Phi đang bày Vạn ảo thiên ma trận, vây khốn Hàn Nguyệt Thanh và mấy cao thủ ngũ phái đã ba ngày rồi, thiếp được lệnh phải giữ chân chàng lại cho đến giờ tí đêm nay, để chàng không thể rảnh thân đi cứu nàng ấy. Giờ tí đêm nay lúc uy lực Vạn ảo thiên ma mạnh nhất, đừng nói Hàn Nguyệt Thanh chỉ là đệ tử của Đại Ngu la hán, cho dù Đại Ngu tái thế cũng khó lòng thoát được."
"Sao lại có thể như vậy? Chu Chỉ là con gái Chu gia, là tỉ ruột của Tuyên tỉ, cô ta sao có thể..." Nhất Linh nửa tin nửa ngờ, hai mắt quắc lên, ma giác tính dị lập tức lan tỏa, bỗng giật nảy mình: "Không ổn rồi, Lục Trúc, tỉ ở đây chờ ta!" Nói đoạn vơ quần áo mặc vào người, lập tức phi thân ra khỏi cung.
Lục Trúc bấy giờ mới quay lại, chỉ còn thấy được chút bóng đà khuất của Nhất Linh, hai mắt ròng ròng lệ tuôn, khẽ nói: "Nhất Linh, người yêu của thiếp, vĩnh biệt!"
Nhất Linh xuất cung không qua được mắt Chu Chỉ, ả lập tức biết chuyện gì đã xảy ra, hỏa tốc chạy đến, chỉ thấy Lục Trúc đang đứng ngây người bên hồ nước.
"Đồ nô tì phản phúc!" Chu Chỉ nghiến răng gầm lên.
"Lục Trúc, sao ngươi lại như vậy? Ô Sơn hồ nữ nghe ti cũng tìm đến, vừa lo lắng lại vừa sợ hãi, khuôn mặt thanh tú tái mét đi.
"Lập tức băm nát đứa phản nghịch này cho ta!" Chu Chỉ thét lạc cả giọng.
Ô Sơn Hồ Nữ giật mình, giọng run rẫy: "Quý phi..."
"Ngươi muốn chết sao?" Chu Chỉ ánh mắt như kiếm nhìn thẳng vào Ô Sơn Hồ Nữ.
"Đúng thế!" Hồ Nữ cúi đầu, chậm rãi đi lại phía Lục Trúc.

"Sư phụ, hãy nghe con nói." Lục Trúc quỳ xuống đập đầu ba cái, ngẩng lên nhìn thẳng vào mắt Hồ Nữ, vẻ đầy cảm kích: "Sư phụ, đệ tử chỉ là đứa trẻ bị bỏ rơi, người đã thu nhận đệ tử mười chín năm nay yêu thương dạy dỗ. Trong lòng đệ tử, người chính là mẹ ruột của con. Đệ tử thật không muốn phản lại người, càng không muốn thấy tâm nguyện của người tan thành mây khói. Nhưng sư phụ, đệ tử thật sự yêu Nhất Linh, Nhất Linh cũng thật lòng yêu đệ tử. Con nguyện chết nghìn lần, cũng không thể một lần nữa làm hại đến chàng. Sư phụ, con rất muốn nói với người con đang hạnh phúc, con đã thật sự yêu và được yêu, dù chỉ là trong một ngày ngắn ngủi..."

Nàng thanh thản nhắm mắt. Đối diện với cái chết, song trên mặt Lục Trúc vẫn không mảy may sợ hãi, khoé môi còn ẩn ước nụ cười mãn nguyện.

"Nếu đã sống đủ rồi thì hãy chết mau đi!" Ô Sơn Hồ Nữ một chưởng vung lên giáng xuống đầu Lục Trúc. Đến giữa chừng, chưởng phong đột ngột chuyển hướng quét về phía Chu Chỉ, đồng thời tả cước đá ngược về sau, hất văng Lục Trúc ra xa, lớn tiếng thét: "Chạy mau đi tìm tiểu hòa thượng!"

"Phản nghịch muốn chết!" Chu Chỉ dựng ngược cặp lông mày, tay phải nhanh như cắt vung lên, một thanh đoản kiếm như từ hư không hiện ra đâm thẳng về phía Ô Sơn Hồ Nữ. Ảnh kiếm loang loáng ra sau nhưng đến trước, mũi kiếm nhanh hơn chớp mắt đã chìa vào cổ họng Hồ Nữ, tốc độ chiêu kiếm thậm chí còn trên cả Chu Tuyên muội muội của ả.

Ô Sơn Hồ Nữ tuy là nhất đại ma đầu võ lâm, song võ công so với Chu Chỉ lại chẳng khác gì đom đóm bên cạnh vầng nguyệt. Nhưng một khi biết khó tránh khỏi cái chết, dù kiếm đà đến trước cổ họng vẫn không né tránh, trái lại còn vận thêm lực đạo vào tả chưởng, đánh thẳng vào lồng ngực Chu Tuyên, miệng cười lanh lảnh: "Ta có chết cũng phải cắn ngươi một miếng!"

"Ngươi cắn thử xem!" Chu Tuyên lạng người tránh chưởng, đoản kiếm đâm ra trúng vào vai trái Hồ Nữ, nhưng chưởng Hồ Nữ cũng đã đẩy Chu Chỉ lui

lại, vết đâm vì thế chỉ cứa ngoài da thịt.
Ô Sơn Hồ Nữ cười lên điên cuồng dũng mãnh lao tới, đã hoàn toàn bất chấp tính mạng. Chu Chỉ mặt lạnh như băng, thoăn thoắt lạng đông lách tây, sau tám chiêu lại đâm được HỒ Nữ hai kiếm. Tuy mỗi kiếm đều vì tránh né chưởng chiêu mà không được như ý, song cũng đủ khiến Hồ Nữ trở thành một nửa huyết nhân.
Trong hoàng cung, Chu Chỉ không cho phép sư đồ Hồ Nữ mang binh khí. Ô Sơn Hồ Nữ nếu có được Vân Vũ Song Hoàn trong tay dù kiếm chiêu của Chu Chỉ có nhanh đến đâu, trong vòng ba đến năm chiêu cũng chưa chắn đã đả thương được. Tiếc rằng khi ấy chỉ có thể dùng nhục chưởng, tuy một lòng liều mạng nhưng tình thế chỉ là vô vọng mà thôi.
Hành động kỳ lạ của Ô Sơn Hồ Nữ khiến Lục Trúc thập phần ngạc nhiên, lộn nhào một vòng trong không trung đáp xuống trên một hòn non bộ, nhất thời ngẩn ra không biết nên làm gì. Đang trong lúc nàng chần chừ, Ô Sơn Hồ Nữ đã dính liên tiếp hai kiếm. Lục Trúc vừa đau đớn vừa tức giận, kêu lên thảm thiết; "Sư phụ!" Đoạn lập tức phi thẳng về phía đấu trường.
Trong tiếng kêu thảm thiết của nàng, Ô Sơn Hồ Nữ lại trúng thêm một kiếm nữa.
Hồ Nữ quả không hổ danh nhất đại ma đầu, tuy liên tiếp trúng ba kiếm, không những không chút nao núng, ngược lại càng trở nên hung hãn điên cuồng, dũng mãnh lao thẳng vào Chu Chỉ. Nhác thấy Lục Trúc cũng đang cắm đầu lao tới, liền giận dữ quát: "Mau chạy! Nhân lúc hoàng cung không có cao thủ, hãy xông ra ngoài cầu cứu tiểu hòa thượng!"
"Sư phụ, con không thể bỏ người ở đây được!" Lục Trúc kêu lêu thảm thiết, song chưởng nhắm sườn Chu Chỉ công tới.
"Hay lắm!" Ánh kiếm Chu Chỉ loé lên vây lấy Lục Trúc, miệng cười ha hả độc địa.

"Muốn làm ta tức chết sao?" Ô Sơn Hồ Nữ hốt hoảng lẫn giận dữ, tả chưởng vung lên ép đoản kiếm của Chu Chỉ lui ra, tay trái nắm lấy cổ tay Lục Trúc quăng mạnh, thét lớn: "Mau chạy!"

"Muốn chạy à? Đâu có dễ như vậy?" Chu Chỉ cười lạnh, bỗng bỏ qua Ô Sơn Hồ Nữ, lao đến chỗ Lục Trúc.

"Ngươi ở lại cho ta!" Hồ Nữ lo lắng nghiến răng, chồm đến tung chưởng vào sau lưng Chu Chỉ.

"Ngươi trúng kế ta rồi!" Chu Chỉ bỗng quay phắt lại, lạng người đâm thẳng vào sườn Hồ Nữ. Ô Sơn Hồ Nữ dùng lực quá mạnh, song chưởng không kịp trở lại tiếp ứng, mắt thấy đoản kiếm sắp đâm ngập vào người mà chỉ còn biết đứng trơ ra nhìn.

"Sư phụ!" Lục Trúc vừa kinh hãi vừa đau đớn, phi thân quay trở lại.

"Muốn sư phụ không, cho ngươi này!" Chu Chỉ văng mạng mũi kiếm. Ô Sơn Hồ Nữ bay nhào về phía Lục Trúc cùng một vệt máu tươi dài trên đất. Lục Trúc vội vàng đưa cả hai tay ra đỡ. Hồ Nữ tuy trúng phải một kiếm chí mạng, song nhất thời vẫn chưa tuyệt khí, cố gồng hết sức hét lên: "Mau buông tay ra, đây chính là quỷ kế của ả, muốn hai tay con không được rảnh..."

Ô Sơn Hồ Nữ tuy nhìn thấu quỷ kế của Chu Chỉ, nhưng đáng tiếc cũng đã muộn. Chu Chỉ lập tức áp sát đến, một chưởng đánh vào sườn trái Lục Trúc, nàng ộc ra một miệng máu tươi, tay ôm sư phụ cùng lăn đi liền mấy trượng. Lục Trúc bất chấp vết thương trên người, ôm lấy Hồ Nữ đau đớn thốt lên: "Sư phụ, sư phụ, người sao rồi!"

Ô Sơn Hồ Nữ biết thế đã cùng, cười lên đau khổ, đưa tay lau vết máu bên khoé miệng Lục Trúc, than thở: "Đồ nhi ngốc nghếch, con hà tất phải chết cùng ta chứ!"

"Nhưng sư phục đã vì con, con làm sao có thể bỏ sư phụ lại chứ! Sư phụ,

người không cần tốt với con như vậy, là con đã hại người rồi!" Lục Trúc khóc lên nức nở.
"Ngốc à, thực ra trong lòng sư phụ luôn coi con là con gái ruột của ta, nhưng quan trọng nhất chính là dũng khí bất chấp tất cả của con đã thức tỉnh ta. Ngọc nữ thần công luyện thành thì sao chứ? Trở thành bá chủ võ lâm thì cũng làm sao? Lẽ nào phải chịu sống luồn cúi cả cuộc đời, cho đến già vẫn làm nô tài cho kẻ khác? Đồ đệ dám yêu dám hận, dám dùng cả cuộc đời để đổi lấy khoảnh khắc được yêu, sư phụ chẳng lẽ lại thua con sao?"
"Sư phụ!" Lục Trúc càng thêm cảm động, nước mắt ròng ròng tuôn rơi.
"Trúc nhi, hãy gọi ta một tiếng mẹ! Cả đời ta không có con, từ trước đến giờ chưa có ai gọi ta là mẹ, đây là điều đáng tiếc nhất trong đời phụ nữ của ta!
Ô Sơn Hồ Nữ dịu dàng xoa đầu Lục Trúc.
"Mẹ! mẹ! mẹ!" Lục Trúc gọi liền ba tiếng, nước mắt nàng chẳng khác nào nước lũ vỡ đê, cứ thế trào lên không sao ngăn nổi.
"Thật cảm động quá!" Chu Chỉ đứng trên đỉnh một hòn non bộ, ha hả cười chế diễu.
"Loại cầm thú máu lạnh như ngươi làm sao có được tình cảm như con người. Ngươi chỉ biết giết người thỏa mãn dã tâm, đến đi, giết chết ta đi!" Lục Trúc phẫn nộ đến phát điên, không kìm nỗi lời thóa mạ.
"Muốn chết? Được lắm! Ta cho ngươi được toại nguyện!" Chu Chỉ sầm mặt tức giận, đang định lao xuống.
Bỗng Ô Sơn Hồ Nữ bật người ngồi dậy, nhìn chằm chằm vào Chu Chỉ, cười gằn khinh bỉ: "Chu Chỉ, ngươi có thể giết ta, nhưng ta đánh cuộc với ngươi, tuyệt đối ngươi không dám hại Lục Trúc. Nó đã là người của tiểu hòa thượng, giết Lục Trúc ngươi sẽ trở thành kẻ tử địch của hắn. Tuy ngươi là hoàng phi thật đấy, nhưng chỉ cần thành kẻ địch của tiểu hòa thượng, đảm bảo trước khi chết sẽ không có một khắc nào ngươi dám nhắm mắt đâu."

"Câm mồm!" Chu Chỉ lao đến, tả chưởng giơ cao, lớn tiếng quát; "Ta sẽ cho ả chết trước mặt ngươi!"

"Phu quân ta nhất định sẽ báo thù cho ta! Ra tay đi, tiện nhân, ta đợi ngươi trên cầu Nại Hà!" Lục Trúc ngẩng lên, thản nhiên chờ đón cái chết.

Nhìn ánh mắt không chút run sợ của Lục Trúc, cánh tay giơ lên của Chu Chỉ dường như bị một sợi dây vô hình treo lên không trung, không thể nào hạ xuống được.

Lục Trúc hoàn toàn không sợ chết, đối với một người không sợ chết, cái chết sắp đến làm sao có thể uy hiếp được đây?

Lục Trúc không sợ, nhưng Chu Chỉ thì sợ. Những lời của Ô Sơn Hồ Nữ đang ghìm chặt tử huyệt của ả. Tai mắt Chu Chỉ trải khắp giang hồ, ả đã quá biết về sự đáng sợ của Nhất Linh. Chu Chỉ không coi cả thiên hạ ra gì, nhưng cũng tuyệt đối không dám kết mối tử thù với cậu.

Chu Chỉ hằm hằm nhìn sư đồ Ô Sơn Hồ Nữ, Lục Trúc và Hồ Nữ cũng ngang nhiên nhìn lại. Sáu con mắt cùng đờ ra, bỗng Ô Sơn Hồ Nữ cười lên ha hả, cố gượng thẳng người ngạo nghễ.

"Sư phụ, mẫu thân!" Lục Trúc gào lên thất thanh. Chu Chỉ chớp thời cơ lạng đến nhanh như cắt, điểm vào huyệt đạo của nàng. Lục Trúc tức thì ngất xỉu đi.

0O0

Nhất Linh nhanh như cắt bay ra khỏi cung, ma giác trong đầu sục sạo tìm Hàn Nguyệt Thanh, cuối cùng nhắm thẳng phía tây thành lao đi như tia chớp.

Khi ấy tuy vẫn chưa đến giờ tí, song tình thế Hàn Nguyệt Thanh đã vô cùng nguy cấp. Vạn ảo thiên ma trận huyền dị vô song, con người lọt vào trong trận, lập tức trước mặt chỉ còn là sương mù dày đặc, vô số yêu ma quỷ quái ẩn hiện trong sương từ bốn phía lao tới, kiếm đao quyền chưởng tấn công

không ngớt. Đa phần ma quỷ chỉ là ảo giác, nhưng nếu nhắm mắt bỏ qua, một số ảo giác sẽ từ giả thành thật, lập tức uy hiếp tính mạng, vì thế những người kẹt trong trận pháp chỉ có thể liên tục vật lộn với vô vàn những ảo giác hư hư thực thực ấy. Điểm đáng sợ của Vạn ảo thiên ma trận cũng chính là ở đó, con người dù võ công cao minh đến đâu cũng không phải đúc bằng thép, làm sao có thể ứng phó không ngừng từ ngày này qua ngày khác?

Ba ngày lọt vào trận pháp, Hàn Nguyệt Thanh cùng các cao thủ của ngũ đại phái đã liên tục chống đỡ với đủ mọi hình ma bóng quỷ. Hàn Nguyệt Thanh tuy là truyền nhân của Đại Ngu la hán, ngũ phái cũng không thiếu những bậc trí kế cao minh, song cũng không thể phá nổi Vạn ảo thiên ma trận. Hàn Nguyệt Thanh võ công cơ trí đều khó ai sánh bằng, Vạn ảo thiên ma trận có thể giam hãm nhưng không thể uy hiếp được nàng, bởi đòn tấn công thực sự luôn gây ra tiếng gió, làm sao có thể qua được đôi tai tuyệt đỉnh cao thủ như Hàn Nguyệt Thanh. Tuy nhiên, đệ tử ngũ phái lại không có bản lãnh ấy, Hàn Nguyệt Thanh buộc phải phân thân lo cho khắp mọi người, tâm lực vì thế càng ngày càng cạn kiệt. Thực ra kể từ lúc xuất đạo nàng đã luôn lâm vào những khốn cảnh như thế rồi.

Khi Nhất Linh đuổi đến, đúng lúc Hàn Nguyệt Thanh gặp họa sát thân. Nàng đã liên tiếp đỡ cho hai đệ tử Nga Mi chiếu chí mạng, nhưng lại không thể đề phòng chiêu kiếm thứ ba lẳng lặng đâm tới sau lưng. Kẻ đánh lén này công lực có lẽ cũng không thua kém gì nàng, đường kiếm nhanh như tia chớp, lại hầu như không phát ra tiếng gió. Đến lúc Hàn Nguyệt Thanh phát hiện, mũi kiếm gần như đã xuyên thủng y phục của nàng.

Hàn Nguyệt Thanh không thể tránh né, trong lòng thầm thốt lên tiếng kêu thảm: "Sư phụ, đệ tử đã phụ tâm nguyện của người rồi!"

Nàng nhắm mắt lại chờ chết, bỗng trước mặt hiện lên bộ mặt hì hì của Nhất Linh. Hình ảnh Nhất Linh đã in dấu sâu đậm trong trái tim nàng, quả thực là

ngoài sư phụ, người quan trọng nhất trong thời khắc sinh tử này nàng bất giác nhớ đến chính là Nhất Linh. Hàn Nguyệt Thanh cũng không hay, đúng lúc ấy Nhất Linh cũng vừa đến kịp.

Nhìn thấy mũi kiếm đang đâm vào giữa lưng Hàn Nguyệt Thanh, Nhất Linh hồn siêu phách tán, căm phẫn bùng ra chẳng khác một quả hỏa pháo khổng lồ. Cả người cậu lao vút tới với một tốc độ không thể nào tưởng tượng nổi, ngón tay bật ra trúng vào mũi kiếm.

Cái búng tay ấy đã chứa tất cả công lực và sự phẫn nộ của Nhất Linh, thanh kiếm đánh lén bay vút lên trời, vỡ tung ra thành hàng trăm mãnh vụn.

Hàn Nguyệt Thanh đã cầm chắc cái chết, đột nhiên được một cánh tay rắn chắc ôm gọn vào lòng. Động tác ấy, hơi thở ấy đều rất đỗi quen thuộc, nàng vui mừng khôn xiết, bất chấp tất cả ôm choàng lấy cổ Nhất Linh, nước mắt tuôn ra như suối, nghẹn ngào: "Nhất Linh, thiếp cứ tưởng không còn được gặp lại chàng nữa!"

Nhất Linh vỗ nhẹ vào vai nàng, dằn giọng: "Dù có là Diêm vương gia cũng đừng hòng cướp được Nguyệt tỉ từ tay ta!"

Ánh mắt Nhất Linh rời khỏi khuôn mặt Hàn Nguyệt Thanh, hàn quang tỏa khắp tứ phía, nộ quát: "Dám mạo phạm Nguyệt tỉ của ta, ta phải giẫm các ngươi thành tro bụi, muôn đời cũng không được siêu sinh!" Một tay ôm ngang eo thon của nàng, tay kia liên tiếp phát chưởng, tức thì sương mù tan biến, ma quỷ rã theo, Vạn ảo thiên ma trận chưa đến ba khắc đã không còn tăm tích.

Âm Ma vốn là Vạn ma chi vương, Vạn ảo thiên ma trận lợi hại với ai, nhưng trước mặt Nhất Linh chỉ là trò chơi trẻ con, chỉ cần một tay cũng đủ quét sạch.

Hàn Nguyệt Thanh và đệ tử Ngũ phái khi ấy mới nhìn rõ địa mạo Huyền thiên cốc. Thực ra cố này không lớn, song thạch phiến lởm chởm, cây cối

um tùm, chỉ mấy chục trượng vuông mà địa hình vô cùng phức tạp, Vạn ảo thiên ma trận bày bố ở đây, quả là được cái lợi của địa thế.
Bên cạnh một tảng quái thạch cách đó vài trượng đang túm tụm mấy vị lão giả. Người dẫn đầu thân hình cao lớn, mặt đỏ râu dài, khí thế át người nhưng trên mặt đang hết sức hoang mang kinh ngạc, hẳn là không thể tin nổi có ai đó lại phá được trận pháp vô song này.
"Nạp mạng đi!" Nhất Linh căm hờn hét lớn, trảo thủ giơ lên chực bổ xuống, nhưng khi mũi bàn chân vừa mới động thì cậu đột nhiên dừng lại, kinh ngạc thốt lên: "Doãn Kiểm, sao lại là các người?"
Hóa ra lão già đó chính là Doãn Kiếm, đàn chủ Thiên Tự đàn, một trong ba đàn của Thiên Long giáo năm xưa. Ba người đằng sau lão ta là ba trong số ngũ đại hương chủ thuộc Thiên Tự đàn.
Doãn Kiểm giật bắn mình, tỉnh lại trong kinh hãi, chăm chú nhìn Nhất Linh rồi vòng tay nói: "Hóa ra các hạ chính là Vương Minh chủ, quả là thiếu niên kỳ tài, sau này tất có kỳ vọng." Nói đoạn dẫn ba thuộc hạ hỏa tốc phi thân rời đi.
"Này! Ở đây nói rõ rồi hãy đi!" Nhất Linh lớn tiếng gọi. Chính cậu cũng đang hết sức hồ đồ, không hiểu vì sao Doãn Kiểm lại dẫn đệ tử Thiên Tự đàn bày bố trận pháp mưu hại Hàn Nguyệt Thanh và Ngũ đại phái.
Nhất Linh dợm chân toan truy theo Doãn Kiểm, bỗng phía sau cậu tiếng gió nổi lên, hẳn là có ai âm mưu thích sát. Cậu không buồn nghĩ, quay chân tung một cước trúng vào mũi kiếm, trảo thủ quật lại tóm lấy cổ kẻ đánh lén, nộ quát: "Lần trước cứu ngươi, ngươi đã lấy oán báo ân, hôm nay lại như vậy, ngươi tưởng ta không dám giết ngươi sao?"
Tử Long chân nhân sắc mặt không chút hổ thẹn, nhổ mạnh xuống đất, ngang nhiên: "Ngươi sai khiến thuộc hạ Thiên Long vây khốn chúng ta rồi lại tự mình đến giải cứu, hảo tâm như vậy thật đáng đa tạ."

Những lời của lão khiến Nhất Linh ngây người ra, khi ấy mới liên tưởng Doãn Kiểm và Vạn Tiểu Hà với nhau. Tử Long chân nhân rõ ràng là muốn cậu cố tình sai khiến đệ tử của Thiên Tự đàn bày bố trận pháp vây khốn Ngũ đại phái rồi đến giải cứu để lấy lòng. Sự nghi ngờ của lão tuy khiến Nhất Linh tức giận vô cùng, song cũng không biết giải thích ra sao, chỉ còn cách thả lỏng bàn tay đang nắm cổ áo Tử Long chân nhân ra.

Tử Long chân nhân tức tối trừng mắt nhìn cậu, dậm chân phi thân ra khỏi cốc, tứ đại trưởng môn còn lại cùng với đệ tử của ngũ đại pháp nhất loạt theo chân. Cực Hỏa chân nhân khi băng ngang qua Nhất Linh còn phủi mạnh tay áo một cái.

"Nguyệt tỉ, ta không có..." Nhất LInh thiểu não nhìn sang Hàn Nguyệt Thanh.

"Ta tin chàng!" Hàn Nguyệt Thanh nhẹ giật đầu, đưa tay bịt miệng Nhất Linh lại.

"Chỉ cần Nguyệt tỉ tin ta là đủ rồi." Nhất Linh lập tức lại hân hoan vui mừng. Với cậu, tâm tư của Hàn Nguyệt Thanh mới là quan trọng nhất, những người khác tin cũng được, nghi ngờ cũng xong, cậu hoàn toàn không bận tâm.

Hàn Nguyệt Thanh lại không đơn giản được như Nhất Linh, cúi đầu trầm ngâm suy nghĩ, ánh mắt đầy ưu tư, tự hỏi: "Ngày hai tháng hai chưa tới, thuộc hạ Thiên Long vì sao đột nhiên vi phạm thoả ước, rắp tâm một mẻ quét sạch Ngũ đại phái chứ?"

"Đúng là có chút kỳ lạ! Nhất Linh gãi đầu, ánh mắt đảo tới đảo lui trên khuôn mặt xinh đẹp của Hàn Nguyệt Thanh. Bề ngoài hưởng ứng lời nói của nàng, song thực ra cậu không hề suy nghĩ gì, chỉ tận dụng thời cơ thưởng thức hoa dung người đẹp.

"Chuyện này không phải đơn giản, nhất định phải thương nghị tỉ mỉ với Ngũ

đại trưởng môn. Nhất Linh, cậu cũng phải vất vả điều tra một chút rồi!"
Hàn Nguyệt Thanh nói rồi nhanh chóng phi thân ra khỏi cốc.
Nhất Linh dợm người toan đuổi theo, nghĩ một lát lại dừng chân, ngửa mặt lắc đầu cười gượng: "Đại ca, huynh bảo đệ nghĩ cách để Ngũ đại phái phải cầu xin đệ, huynh có biết hết chuyện ngày lại ra chuyện khác, Ngũ đại phái ngày càng hận đệ không? Chà! Rốt cuộc bao giờ mới có thể ôm eo thon của Nguyệt tỉ mà không sợ tỉ ấy vùng ra đây?"
Nhất Linh cúi đầu chán nản trở về phủ, đem chuyện xảy ra kể lại cho tam thê và mấy người tùy tùng.
Vạn Tiểu Hà và Vạn gia ngũ lão đều thốt lên: "Hoá ra Doãn đàn chủ còn sống! "Tốt quá, chúng ta lập tức đi tìm họ!"
Năm lão tức tốc phi thân rời đi, Kim Phụng Kiều nghĩ giống như Hàn Nguyệt Thanh, liền hỏi Nhất Linh: "Chàng nghĩ xem, Doãn lão dùng Vạn ảo thiên ma trận toan tiêu diệt cả Ngũ đại phái, đây chẳng phải là phạm vào thỏa ước giữa Thiên Long và Đại Ngu la hán năm xưa hay sao?"
Vạn Tiểu Hà lúc này chỉ vui mừng vì Doãn Kiểm còn sống, lúc này mới thấy có chuyện bất thường, cũng nói: "Phải đấy, Doãn đàn chủ sao lại dám vi phạm cấm lệnh của đại giáo chủ?"
Cả ba nàng nhìn Nhất Linh, Nhất Linh gãi đầu nhìn trời, bởi cậu cũng không tài nào hiểu nổi.
Đến chập tối năm lão trở về, người nào cũng lắc đầu nói không tìm thấy Doãn Kiểm và đệ tử của Thiên Tự đàn. Nhất Linh cũng không mấy để ý, nhưng một điều xảy ra khiến cậu kỳ lạ. Tối ngày thứ hai sau đó cậu vào hoàng cung tìm Chu Chỉ để hỏi cho ra nhẽ thì cả hai tỉ muội hộ Chu đều đã biến mất.
Cả hai đều đã rời khỏi hoàng cung, theo lý mà nói, Chu Chỉ với thân phận một quý phi, muốn rời hoàng cung cũng đâu dễ dàng như thế, nhưng đúng là

Chu Chỉ đã biến mất tăm.
Đám công công hầu hạ trong cung cũng không ai biết ả đi đâu, điểm này càng khiến Nhất Linh nghĩ không thông. Cậu tìm Lục Trúc, đương nhiên cũng tìm không thấy. Nhưng Nhất Linh tuyệt nhiên không lo lắng, bởi lẽ ma giác của cậu không hề cảm thấy khí tức của chết chóc.
Đang lúc bối rối không biết tỉ muội họ Chu đi đâu thì Từ Hy Bình đến báo, Hàn Nguyệt Thanh và đám người Ngũ đại phái đã ngầm ra khỏi thành, lên thuyền ra biển.
Nhất Linh giật mình hét lên: "Chúng ta cũng ra biển!"
Cậu không hề biết Hàn Nguyệt Thanh cùng Ngũ đại phái vì sao ra biển, nhưng ma giác lại dấy lên mối lo lắng mơ hồ cho nàng, dường như một nguy hiểm to lớn nào đó đang chờ đợi nàng phía trước.
Tam hợp minh người đông lực mạnh, chỉ nửa ngày là thuyền Nhất Linh đuổi kịp thuyền Hàn Nguyệt Thanh. Nhất Linh hạ lệnh bám theo cách thuyền nàng một quãng. Da mặt cậu đã dày như thiết bì, bất chấp Ngũ đại trưởng môn có thể nổi giận, nếu không phải vì sợ Hàn Nguyệt Thanh khó nghĩ, cậu đã nhảy sang thuyền của nàng từ lâu rồi.
Đi tiếp nửa ngày, phía trước mặt hiện ra một hòn đảo nhỏ, Hàn Nguyệt Thanh và quần hùng Ngũ đại phái rời thuyền lên đảo, đám người Nhất Linh cũng lên theo.
Lúc này cậu không còn cố kỵ nữa, cười hì hì bước lại nói với Hàn Nguyệt Thanh: "Nguyệt tỉ thật văn nhã đó, không ngờ tỉ lại có hứng ra biển dạo chơi. Vừa khéo ta ở đất liền mãi thấy chán, cũng muốn đăng khơi hóng gió, không ngờ lại gặp đúng tỉ ở đây, thật đúng là duyên trời định mà!
Nhất Linh vừa nói vừa tròn xoe mắt nhìn, Hàn Nguyệt Thanh không nhịn được bật cười, nhưng ngay lập tức lại chau mày: "Nhất Linh, cậu thật không biết hay giả vờ không biết?"

"Biết cái gì?" Nhất Linh hoang mang nhìn nàng.
"Đệ tử còn lại của Thiên Tự đang Thiên Long giáo trươc đây đều ẩn thân trong Nhất Tuyến Thiên tiểu cốc trên đảo này."
"Cái gì?" Vạn Tiểu Hà và Quản Trí Minh năm người cùng thốt lên. Vạn Tiểu Hà bước nhanh lại, giật giọng; "Hàn tỉ tỉ, nói thật chứ?"
Hàn Nguyệt Thanh nhìn sâu vào trong mắt nàng, đoạn gật đầu nói: "Xem ra các người đúng là không biết thật! Chúng ta đến đây cũng là muốn hỏi Doãn đàn chủ vì sao lại vi phạm thỏa ước giữa gia sư và Thiên Long năm xưa, bày ma trận toan tiêu diệt cả Ngũ đại phái."
Nhất Linh kéo tay Vạn Tiểu Hàn: "Chuyện này chúng ta cũng muốn làm cho rõ ràng!" Vạn Tiểu Hà gật đầu: "Phải đấy!
Hàn Nguyệt Thanh nhìn một lượt Ngũ đại trưởng môn, đoạn gật đầu: "Nếu đã như thế, chúng ta cùng đi vậy!"
Hai đoàn người hợp lại làm một, cùng nhau vào cốc. Lối đi đầu tiên còn rộng, chỉ được mấy trượng đột nhiên hẹp lại, nhiều nhất cũng chỉ đủ cho một người lách qua.
Trên vách đá bên trái viết ba chữ lớn: "Nhất Tuyết Thiên".
Quản Trí Minh chau mày: "Đúng là nơi này rồi, nhưng sao lại như vậy? Doãn đàn chủ bọn họ nếu thật sự ẩn cư ở đây thì không thể nào không biết chúng ta đã đến, làm sao mà không có ai xuất hiện?"
Hàn Nguyệt Thanh đưa mắt nhìn năm vị trưởng môn. Cực Hỏa chân nhân quả quyết: "Tình báo của chúng ta tuyệt đối không sai, cứ vào xem sao!" Nói đoạn lách lên dẫn đường đi trước.
Hàn Nguyệt Thanh đi sau Cực Hỏa, Tử Long chân nhân vốn là người thứ ba, nhưng Nhất Linh đã chen lên trước mặt lão, cười hì hì: "Lão đạo như ông đi sát sau con gái người ta làm gì?" Tử Long chân nhân tức muốn nổ mắt, song lúc này lại không thể rút kiếm.

Hàn Nguyệt Thanh cũng trừng mắt nhìn Nhất Linh, rốt cuộc cũng đành lắc đầu bỏ qua.

Đi được hơn hai mươi trượng, phía trước mặt đột nhiên mở rộng ra. Sơn cốc không lớn lắm, chỉ chừng tám mươi đến một trăm mẫu, ba mặt là vách núi cao dựng đứng, ngửa mặt nhìn lên không khỏi thấy rùng mình, tận cùng sơn cốc có mấy ngôi nhà gỗ, nhưng lại lặng ngắt không một bóng người.

Cực Hỏa chân nhân hừm lên một tiếng lạnh lùng: "Người đến đã vào tận cửa rồi, bọn chúng còn làm con rùa rụt đầu, thuộc hạ Thiên Long chỉ có chút gan như vậy thôi sao?"

"Ngươi nói gì?" Triệu Tiêu nổi giận đùng đùng. Vạn Tiểu Hà vội giữ lấy tay lão rồi gật đầu ra hiệu cho Quản Trí Minh.

Quản Trí Minh bước lên trước mấy bước, vòng tay nói to: "Đàn chủ lưỡng đàn Địa Tự, Nhân Tự Vạn Tiểu Hà cùng thuộc hạ cũ của giáo chủ xin cầu kiến Thiên Tự đàn Doãn đàn chủ!"

Sơn cốc kín mít, Quản Trí Minh lại công lực thâm hậu, tiếng nói vang rền chẳng khác tiếng sấm, nhưng trong nhà vẫn không có lấy một bóng người bước ra.

"Trong nhà không có người!" Hàn Nguyệt Thanh nhìn Ngũ đại trưởng môn, rồi lại nhìn sang Vạn Tiểu Hà.

Từ lúc vào cốc, Nhất Linh trong lòng luôn ngầm cảm thấy có điều gì đó không ổn. Cậu biết ma giác của mình kỳ lạ khác người, nhưng cũng nghĩ không ra vấn đề ở đâu. Nếu nói nguy hiểm thì với lực lượng của hai đoàn cao thủ này, thật không tài nào nghĩ ra ai có thể gây uy hiếp được cho họ.

"Chúng ta ra ngoài cốc tìm xem!" Cực Hỏa chân nhân gọi lớn: "Bọn chúng nhất định là thấy chúng ta lên đảo, vì thế bỏ cốc lên núi rồi."

Nói đến ra khỏi cốc, linh quang trong đầu Nhất Linh loé lên, tức thì đoán được điều không ổn, vội hét lớn: "Nguyệt tỉ, mau ra khỏi cốc!

Cậu lăng không bốc lên cao, nhanh như cắt lướt về cửa cốc, nhưng chỉ hai bước là phải khựng lại.

Cửa cốc một khắc trước còn trống tênh, lúc này đột nhiên xuất hiện một cỗ đại pháo, nòng pháo đen ngòm, chỉ thẳng vào ngực Nhất Linh. Phía sau cỗ pháo là hai hán tử áo đen đứng im phăng phắc, trong tay mỗi tên cầm một ngọn đuốc, lửa cháy rừng rực, cách đầu dây dẫn hỏa chưa đầy nửa thước.

Tình hình đã rõ ràng hơn bao giờ hết. Nếu dùng sức mạnh tấn công cửa cốc, hán tử áo đen kia sẽ lập tức châm lửa. Đại pháo một khi bắn ra, lòng cốc nhỏ hẹp không thể lẩn tránh, dù có là đại la Kim Tiên, trúng một quả đạn này chắc chắn mất mạng.

Quần hùng ai nấy đều tức giận lẫn kinh hãi, mấy người nóng tính như Cổ Uy lập tức văng miệng chửi đổng.

Đúng lúc đó, trên vách đá đỉnh cốc bỗng vọng xuống tiếng cười, Nhất Linh ngẩng đầu nhìn lên, liền mừng rỡ reo lên: "Chu tỉ, Tuyên tỉ!"

Hóa ra chính là hai tỉ muội đã mất tích Chu Chỉ, Chu Tuyên.

Không phải Doãn Kiểm mấy người mà là hai tỉ muội này. Quần hùng ai nấy đều cảm thấy bất ngờ, nhất thời đều ngẩn người ra. Nhất Linh là người tỉnh lại đầu tiên, cười lên hì hì: "Thế này là thế nào? Tuyê tỉ, tỉ là hảo phu nhân của ta, bất luận chuyện gì, mọi người cũng đều có thể ngồi lại từ từ nói mà!"

Nghe thấy mấy từ "hảo phu nhân", Chu Tuyên lập tức sầm nét mặt hét lên: "Câm mồm! Nếu không phải là ngươi, ngay từ cái chết của Vạn Vân Phi và Kim Long Thụy, kế hoạch của ta đã thành công rồi, Chu gia đã thành võ lâm đệ nhất đại gia, đâu đến nỗi phải dây dưa đến giờ, ta càng đâu phải bị ngươi làm nhục! Vương Nhất Linh, ta chỉ hận không thể nuốt sống ngươi!"

Chu Tuyên răng nghiến ken két, ánh mắt nhìn Nhất Linh chẳng khác gì lưỡi dao, nhất thời Nhất Linh cũng sững người ngây ra, Kim Phụng Kiều tái mặt thốt lên: "Chu Tuyên, ngươi vừa nói gì? Ngươi nói cái chết của ca ca ta làm

sao, không lẽ ngươi có liên quan?"
Ánh mắt Chu Tuyên chuyển từ Nhất Linh sang Kim Phụg Kiều, đoạn ngửa mặt cười lên ha hả: "Hôm nay các ngươi đều là cá trong lưới của ta, khỏi cần phải giấu làm gì! Kim, Vạn hai nha đầu kia, sai khiến Hỏa Long giết đại ca các người chính là ta đấy, các ngươi liệu làm gì được ta?"
"Chu Tuyên, đồ vô liêm sỉ!" Kim Phụng Kiều trợn tròn hai mắt, răng nghiến vào nhau đến chói tai. Vạn Tiểu Hà run lên bần bật, nghẹn ngào: "Ca ca, tẩu tẩu!" Rồi gục đầu vào lòng Cổ đại nương, Vạn gia ngũ lão mfuoi con mắt như phát ra lửa, chỉ hận không thể một bước đằng vân lên vách cốc sống mái với Chu Tuyên.
Chu Tuyên lại cười phá lên nhìn Tử Long chân nhân: "Tử Long, hôm nay ta cũng nói cho ngươi biết. Thất phu nhân Phương gia cũng là thủ hạ của ta. Phương Kiếm Thi là do ả giết để giá hoạ cho Vương Nhất Linh, như thế thì Hiệp Nghĩa Đạo và thuộc hạ cũ của Thiên Long nhất định sinh thù giết."
"Phương sư đệ!" Tử Long chân nhân kêu lên đau đớn, vung tay tuốt kiếm: "Ta thề phải bầm con yêu nữ nhà ngươi ra nghìn mảnh!" Bảo kiếm rời tay bay đi, nhanh như chớp lao thẳng đến trước ngực Chu Tuyên.
Chu Tuyên cười gằn, không hề tránh né, tay phải khẽ động, hai ngón tay đã kẹp chặt mũi kiếm, tay trái cầm lấy chuôi kiếm, nội lực truyền ra nghe "rắc" một tiếng, thanh kiếm báu gãy làm đôi. Ả hừm lên một tiếng lạnh lùng: "Võ đang thần kiếm, danh tiếng lớn thế mà cũng chỉ có vậy thôi sao?"
Hàn Nguyệt Thanh lúc này mới lên tiếng: "Chu Tuyên, rốt cuộc ngươi muốn gì?"
"Ta muốn làm bá chủ võ lâm, tất cả các người phải thần phục dưới chân ta! Ánh mắt của ả đảo qua một lượt trên mặt tất cả quần hùng, nói lớn: "Hôm nay các người chỉ có hai con đường, một là đầu hàng, uống Hạnh Nhân hoàn

của Chu gia ta, vĩnh viễn làm thuộc hạ, thứ hai là chết mất xác ở Nhất Tuyến Thiên tiểu cốc này!"

Linh thứu phi long

Dịch giả: Tiêu Dao Tử

Chương 46

Nhất Linh vẫn cười hì hì: "Hảo phu nhân, chỉ dựa vào một cỗ pháo cỏn con này của nàng, làm sao đủ bắn chết hết chúng ta được chứ!"

"Ta đây còn có cái này!" Chu Chỉ im lặng từ đầu đến giờ khi ấy mới mỉm cười độc địa, tay trái giơ lên một sợi thừng dài màu đỏ, gay phải chỉ về vách núi cao nhất, vận công truyền giọng nói vang khắp đáy cốc: "Nhìn thấy đỉnh núi kia không, dưới đó có một hang động, trong động ta đã chất đầy thuốc nổ, chỉ cần điểm vào dây này là thuốc nổ bung ra, ngươi đoán xem sẽ có mỹ cảnh gì nào?"

Nghe những lời ấy của Chu Chỉ, cả Nhất Linh cũng phải biến sắc mặt.

Cả một hang thuốc nổ cháy lên, dù để làm sập cả vách núi kia xuống, sơn cốc chỉ mấy trăm trượng vuông, ngọn núi kia mà đổ, bất cứ ai cũng khó tránh khỏi bị nát thành thịt băm, dù có là Nhất Linh nhất thế tam tâm e rằng cũng khó lòng chạy thoát.

Sơn cốc bỗng trở nên im ắng lạ thường, mấy chục cao thủ không một ai dám lên tiếng.

Trong đầu Nhất Linh quay cuồng đủ các ý nghĩ, bất luận Thiên Long, Âm

Ma hay Tình Ma, mỗi người đều là nhân vạt có thể xoay trời chuyển đất, thế nhưng trí tuệ của ba người hợp lại cũng không thể nhất thời tìm ra được một kế sách vẹn toàn.

"Cho các người thời gian một tuần hương. Hết một tuần hương, kẻ nào không hàng sẽ chết!" Khuôn mặt tuyệt thế của Chu Chỉ nở nụ cười tươi tỉnh, một chữ "chết" nói ra khỏi miệng nghe cũng quyến rũ lạ thường.

Vừa dứt lời một tì nữ bên cạnh ả bước ra, xoè hỏa tập châm lên một cây hương.

Nhất LInh bỗng bước ra mấy bước, cười hì hì nói: "Không cần đợi nữa, ta đầu hàng! Hảo Tuyên tỉ, vứt Hạnh Nhân hoàn gì đó xuống đi, cho ta nếm thủ xem có ngon không?"

"Ngon phải biết!" Chu Chỉ cười hà hà, ánh mắt tinh quái liếc nhìn Nhất Linh: "Ngươi khắc thì nuốt Hạnh Nhân hoàn là đủ, nhưng ngươi võ công khó lường, một chút Hạnh Nhân hoàn chắc không khống chế nổi ngươi. Vì thế nếu ngươi thật tâm đầu hàng trước hết hãy chặt hai cánh tay xuống cho ta!"

"Chu Chỉ, đồ vô liêm sỉ!" Kim Phụng Kiều phẫn nộ hét lên.

Nhất Linh dù vẫn cười nhưng sống lưng cũng có chút ớn lạnh. Vốn tin với công lực bản thân, Hạnh Nhân hoàn có độc đến mức nào cũng không thể làm hại được, chỉ cần thoát ra khỏi cốc cậu sẽ có cách cứu được tất cả quần hùng, không ngờ Chu Chỉ lại nhìn thấu toan tính của cậu.

0O0

Đang lúc không tìm ra kế sách, trên trời bỗng truyền đến tiếng chim kêu, Nhất Linh mừng rỡ reo lên: "Đại ca đến rồi!"

Tỉ muội Chu Chỉ mặt mày tái đi, ngẩng đầu nhìn trời, chỉ thấy hai con kim ưng đang mỗi lúc một gần đến, ngồi trên lưng con ưng phía trước chính là Lý Phi.

Kim ưng hạ thấp xuống, lượn vòng trên đỉnh sơn cốc.
Nhất Linh nhảy dựng lên reo: "Mau bảo kim ưng của huynh hạ xuống, cứu mọi người ở đây ra!" Đoạn quay đầu cười hà hà với Chu Chỉ: "Chu tỉ, Tuyên tỉ à, kế sách của các người hay lắm, nhưng tính thiên tính địa mà vẫn quên mất đại ca của ta!"
Chu Tuyên nghiến răng ken két, mắt chằm chằm nhìn lên Lý Phi vẫn đang lượn vòng trên không, bỗng lớn tiếng quát: "Lý Thanh Dao, Chu gia ta với ngươi rốt cuộc có thù oán gì? Lần trước ta vốn đã có thể làm Minh chủ Bạch đạo, ngươi lại bắt cóc Vuông công công đến phá ta, hôm nay ngươi lại định đối đầu ta lần nữa hả?"
"Côn Lôn Ngọc Phụng Lý Thanh Dao!" Nghe lời Chu Tuyên, quần hùng trong cốc ai nấy đều hết sức kinh ngạc, nhất là Nhất Linh.
Hai đồng tử trong mắt cậu nháy mắt như to lên gấp đôi, miệng không ngớt lẩm bẩm: "Phải rồi, đồ ngốc! Linh Thứu Kim ưng, lẻ ra ngươi phải nghĩ đến từ lâu chứ. Nhưng ưng Dao tỉ vì sao lại đối xử với ta như vậy?"
Nhất Linh nhìn chằm chằm vào khuôn mặt thanh tú của Lý Thanh Dao, bỗng trong đầu hiện lên một hình ảnh hoàn toàn trùng khớp, tức thì nhảy cẳng lên la lớn: "Dao tỉ, ta nhớ ra rồi! Tỉ chính là mỹ nhân tắm trong hồ chiều hôm đó, bị ta tình cờ trông thấy mới cho ta một chưởng gần chết!" Ký ức về cơ thể tuyệt mỹ vô song đó trở lại, hồn phách lập tức như lìa khỏi xác.
"Câm ngay!" Lý Thanh Dao tức giận quát lớn, mặt đỏ bừng lên vội cúi đầu xuống, song rõ ràng là nàng xấu hổ nhiều hơn tức giận.
Nhất LInh nhớ không lầm. Lý Thanh Dao chính là nữ nhân tuyệt sắc tắm trong hồ nước bị cậu bắt gặp trong khi lênh đênh trôi trên Trường Giang. Nàng là truyền nhân duy nhất của Linh Thứu Cung, tính tình vốn lãnh ngạo tột cùng, từ trước đến giờ luôn coi bất cứ đàn ông nào cũng là cỏ rác. Ngày hôm đó bị Nhất Linh vô tình nhìn thấy, nàng vừa xấu hổ vừa căm

phẫn, hận Nhất Linh đến tận xương tủy. Nếu Nhất Linh không phải ngất đi rồi bị cuốn trôi mất tăm, Lý Thanh Dao quả đã có thể ăn sống cậu rồi. Thế nhưng không hiểu sao, sau khi nhận ra cậu ta từ trên không trung, nàng lại không thể nào ra tay được với Nhất Linh nữa, lại còn kết bái huynh đệ với cậu, càng lún càng sâu. Một ý muốn lạ thường khiến nàng không lúc nào không theo sát mọi động tĩnh của Nhất Linh, chỉ sau khi cậu vào Thiên Tuyến Cốc mấy khắc, nàng đã tìm đến nơi.

Vẻ thẹn thùng của Lý Thanh Dao không qua nổi mắt Chu Tuyên. Vừa kinh hãi vừa tức giận, ả thét lên đến lạc giọng: "Chẳng trách ngươi bao nhiêu lần chống đối với ta, thì ra ngươi cũng là nữ nhân của hắn!

"Câm mồm!" Lý Thanh Dao quát, gắng gượng khống chế tinh thần, lấy lại vẻ lạnh lùng thường ngày: "Chu Tuyên, ta ngăn cản ngươi trở thành Minh chủ Bạch đạo, bởi vì đại hội Thiên Long là cuộc quyết đấu của những tuyệt đỉnh cao thủ, ngươi căn bản không đủ tư cách. Hôm nay cũng vậy, ta quyết không cho phép ngươi hại Hàn Nguyệt Thanh và Vương Nhất Linh, bởi lẽ hai người đó một là truyền nhân của Đại Ngu la hán, một là truyền nhân của Thiên Long."

Lời nàng vừa dứt, quần hùng ai nấy đều kinh ngạc, ồ lên, nhìn cả về phía Nhất Linh. Chu Tuyên vừa kinh hãi vừa nghi ngờ, chỉ vào Nhất Linh nói: "Ngươi nói hắn là truyền nhân của Thiên Long, sao có thể như thế được?"

Lý Thanh Dao cười lạnh: "Gần nửa năm nay, những chuyện mà hắn làm ra ngươi hẳn đã biết cả rồi. Nếu hắn không phải truyền nhân Thiên Long, liệu ai có được cái bản lĩnh ấy?"

Câu nói của Lý Thanh Dao, từng lời từng chữ nặng cả ngàn cân, không một ai dám nghi ngờ. Vạn gia ngũ lão lập tức phục xuống vái lạy, mừng đến rơi nước mắt: "Bái kiến thiếu chủ, chẳng hay giáo chủ người..."

"Dao tỉ, hà tất phải vạch trần thân phận của ta!" Nhất Linh lắc đầu cười khổ,

biết đã đến lúc không giấu được nữa. Cậu đưa tay đỡ Triệu Tiêu mấy người ấy, than thở: "Sư phụ đã quy tiên nửa năm trước rồi!"
Nghe mấy câu này ai cũng cảm động, mấy lão già càng khóc lóc thảm thiết hơn.
Hàn Nguyệt Thanh tuyên một câu phật hiệu, nhìn Nhất Linh gầm ghè: "Nhất Linh, cậu giấu cũng giỏi lắm!" Ngữ khí của nàng có ba phần oán trách, nhưng có đến bảy phần mừng vui. Bởi vì đối phó với Nhất Linh nàng đã rất biết cách, chỉ cần đưa ngón tay ra vẫy, Nhất Linh sẽ lập tức ngoan ngoãn trở thành quần thần răm rắp nghe lệnh. Nàng không còn phải lo lắng chuyện võ lâm bị Thiên Long chà đạp nữa rồi.
Kim, Thủy, Vạn ba nàng càng không phải nói, mặt mày hớn hở rõ ra ngoài.
Trong tiếng huyên náo, Chu Chỉ bỗng cười lên lanh lảnh: "Tốt lắm, tốt lắm! Hôm nay một mẻ quét sạch cả Thiên Long lẫn Đại Ngu, đúng là trời giúp cho Chu gia ta!"
Lý Thanh Dao lạnh lùng nhìn Chu Chỉ: "Ngươi cho rằng ngươi có thể ngăn cản kim thứu của ta cứu người?"
Chu Chỉ mỉm cười ngạo mạn: "Ta không thể ngăn cản ngươi, nhưng ngươi chỉ có một cơ hội, nghĩa là nhiều nhất chỉ có thể cứu được Hàn Nguyệt Thanh và Vương Nhất Linh, nhưng truyền nhân của Đại Ngu la hán sao lại bỏ rơi Ngũ đại phái để thoát một mình? Hàn Nguyệt Thanh không đi, tam thê của hắn không cứu được, làm sao Nhất Linh lại bạc tình mà đi? Nếu không tin, ngươi cứ thả kim ưng xuống, xem hai người chúng có chịu theo ngươi không? Nếu hai người ấy đi, ta sẽ quyết không ngăn cản!"
Sơn cốc nhất thời im lặng không một tiếng động, ánh mắt tất cả mọi người đều đổ dồn lên Nhất Linh và Hàn Nguyệt Thanh. Tử Long chân nhân là người đầu tiên lên tiếng: "Minh chủ, người cứ theo kim thứu đi đi, ra khỏi đây hãy trả thù cho chúng ta!"

Bốn trưởng môn còn lại cũng đồng thanh: "Phải đấy Minh chủ, người nên đi, không thể chết cả ở đây!"
Hàn Nguyệt Thanh cảm kích nhìn ngũ đại trưởng môn, đoạn quay sang Nhất Linh, ánh mắt thâm tình vô hạn khẽ nói: "Nhất Linh, chàng nên đi đi, ta và ngũ đại phái nguyện cùng sống chết!"
Nhất Linh ha ha cười: "Hảo Nguyệt tỉ, ta biết sẽ như vậy mà!" Đoạn dang rộng vòng tay ôm chầm lấy Vạn, Kim, Thủy ba nàng vào lòng, thản nhiên: "Muốn ta bỏ rơi những người trong lòng mình để sống, ta thà xuống mười chín tầng địa ngục!"
Một người từ bi vô lượng, một người thâm tình như biển, cả hai cùng lúc đều thể hiện thái độ coi cái chết tựa lông hồng, tất cả quần hùng có mặt không ai không động lòng, ba nữ nhân càng ghì chặt lấy Nhất Linh.
"Thế nào?" Chu Chỉ cười lên khanh khách, nhìn sang Lý Thanh Dao.
"Do tỉ, nghĩ ra thì ta và tỉ cũng có duyên, chi bằng hãy xuống đây, để ta được ở cùng tỉ trong tuần hương cuối cùng này!
Nhất Linh nhìn thẳng vào Lý Thanh Dao, hai mắt ánh lên muôn vàn ái mộ.
Lý Thanh Dao khẽ rùng mình, song nàng vốn đã quen lạnh lùng, nhất thời không thể nào thay đổi, bèn quay đầu đi không dám nhìn vào mắt Nhất Linh, cất giọng lạnh nhạt: "Đấy là tự các ngươi muốn chết, đừng có trách ta! Chỉ tiếc Thiên Long đại hội sang năm, Linh Thứu Cung của ta không còn đối thủ nữa!" Đoạn vỗ mạnh vào lưng kim ưng, lăng không bay đi.
Thời gian một tuần hương nháy mắt đã hết.
Chu Chỉ nhìn xuống dưới cuốc, gằn giọng: "Nghĩ xong chưa, là hàng hay chết!"
Ánh mắt Hàn Nguyệt Thanh từ từ đưa qua ngũ đại trưởng môn, cuối cùng dừng lại trên mặt Nhất Linh, từ từ bước lại, nắm chặt lấy tay cậu.
Nhất Linh đưa tay ôm cả nàng và Kim, Thủy, Vạn ba người vào lòng, thoải

mái thở phào một hơi, nói: "Có thể chết cùng với những người mình yêu thương, ta thật đúng là nam nhân hạnh phúc nhất thiên hạ này rồi! Đoạn ngửa mặt nhìn Chu Chỉ, nói lớn: "Bắt đầu đi!"

Hai mắt Chu Chỉ ánh lên độc địan: "Tốt lắm!" Giật lấy sợi dây dẫn hỏa trong tay thị nữ, đang định châm lửa.

Đúng lúc đó, trên không vang một tiếng hét chói tai: "Khoan đã!" Hai con kim ưng từ sau đỉnh núi bên phải lao vút xuống như hai mũi tên. Lý Thanh Dao đứng trên đầu kim ưng bên trái, vung mạnh tay, bảo kiếm vút đi như một tia sét, nhằm giữa ngực Chu Chỉ lao tới.

Lý Thanh Dao nói bỏ đi nhưng thực ra nàng bay nấp sẵn sau núi, đến lúc tối hậu mới ra tay. Đỉnh núi cách chỗ Chu Chỉ đứng không xa, kim ưng nói đến là đến, thanh kiếm trong tay Lý Thanh Dao thậm chí còn nhanh như chớp, bay trước cả hai con kim ưng.

Bảo kiếm chỉ trong chớp mắt đã đến trước ngực Chu Chỉ, ả hoảng loạn không kịp châm lửa, oằn người tránh được thảm họa một kiếm xuyên tâm, nhưng Lý Thanh Dao cũng đã tới nơi, tung mình nhảy khỏi kim ưng, nhanh tay đoạt lấy sợi dây dẫn hỏa.

"Ngươi mắc lừa rồi!" Vừa thấy Lý Thanh Dao nhảy khỏi kim ưng, Chu Chỉ chợt cười phá lên: "Người ta đang đợi chính là ngươi, hôm nay ta sẽ một mẻ quét sạch cả Thiên Long, Đại Ngu lẫn Linh Phụng! Vừa nói vừa tuốt trường kiếm trên lưng nhanh như cắt chém ngang sang Lý Thanh Dao.

Thì ra Chu Chỉ đã đoán trước dụng tâm của Lý Thanh Dao, một màn kịch vừa rồi là chủ ý dụ nàng vừa rời khỏi lưng kim ưng vừa tự tay mất kiếm.

Chu Chỉ lao lên, Chu Tuyên cũng tuốt kiếm công tới, phía sau còn có một lão giả bám sát, chính là Doãn Kiểm.

Chu Tuyên, Chu Chỉ công lực gần như tương đương, nếu đơn đả độc đấu hẳn không địch nổi Lý Thanh Dao, nhưng hai người hợp lực thì tình hình lại

khác hẳn, thêm vào Doãn Kiểm bốn mươi năm trước đã làm đến đàn chủ Thiên Tự đàn trong Thiên Long giáo, võ công bao nhiêu không nói cũng thấy được! Họ Doãn tay không binh khí, song chưởng lực nặng tựa thái sơn, liên tiếp nhằm Lý Thanh Dao bổ xuống.

Lý Thanh Dao tuy võ công tuyệt thế, rốt cuộc cũng không địch nổi ba đại cao thủ hợp lực, trong tay lại không một tất sắc, chỉ vài ba chiêu là lâm vào thế bất lợi hoàn toàn. Hai con kim ưng vốn có thể tham chiến giúp nàng, nhưng Chu Chỉ đã bố trí đến mấy chục cung thủ, tên bịt đồng không ngớt bắn lên, dù là thần ưng cũng không thể không bay xa tránh né.

Vừa nhìn tình thế, Nhất Linh biết ngay không ổn, thốt lên: "Dao tỉ nguy rồi!" Chưa dứt lời, Lý Thanh Dao đã tiếp liền hai chưởng của Doãn Kiểm. Quá nửa công lực đã phải phân ra đối phó với hai thanh trường kiếm của Chu Chỉ, Chu Tuyên, lực đạo của nàng chỉ còn chưa tới năm thành.

"Bùng, bùng!"

Lý Thanh Dao loạng choạng lùi lại, miệng ộc ra một vòi máu tươi.

Tim gan Nhất Linh như vỡ vụn, hai mắt vằn đỏ, thét lớn: "Doãn Kiểm, ngươi dám đả thương Dao tỉ, ta phải bằm ngươi ra trăm ngàn mảnh!"

Doãn Kiểm lạnh mặt giả điếc, song chưởng một lần nữa vung lên, Lý Thanh Dao lại phun ra mấy búng máu. Nhất Linh đau đớn gào to: "Dao tỉ, chết thế vô ích, vứt dây cháy xuống, xông ra ngoài đi!"

Với võ công của Lý Thanh Dao, nếu nàng không muốn giữ sợi dây cháy mà rắp tâm thoát thana, quả thật cũng không phải là chuyện khó.

Nghe thấy tiếng gọi của Nhất Linh, Lý Thanh Dao liếc nhìn cậu một cái, bỗng nở một nụ cười tươi nói: "Các người đều không sợ chết, ta còn sợ cái gì chứ? Oan gia, nhớ dắt tay ta qua cầu Nại Hà!"

Từ trước đến giờ, Lý Thanh Dao lúc nào cũng lạnh lùng cao ngạo, song trong giờ khắc sinh tử, nàng đã bất chấp tất cả để thể hiện tình yêu của mình.

"Dao tỉ! Nhất Linh nghẹn giọng, nước mắt tuôn ròng ròng trên má.

0O0

Đột nhiên Tử Long chân nhân xông ra, quỳ sụp trước mặt Nhất Linh, cầu khẩn: "Vương Minh chủ, ngày trước bần đạo đã đắc tội nhiều, dám mong ngài không cố chấp chuyện cũ, báo thù cho Phương sư đệ ta!"

Không ai ngờ Tử Long chân nhân đã sắp sẵn một ý định. Nhất Linh quả thực ngạc nhiên đến ngây người, không hiểu lão ta có ý gì. Đang lúc chần chừ, Tử Long chân nhân đã dậm chân lao thẳng ra cửa cốc, miệng hét lớn: "Loài cầm thú, ra tay đi!"

Nhất Linh sực tỉnh lao theo, nhưng chỉ được nửa bước đã nghe thấy một tiếng nổ long trời.

Tử Long chân nhân bay ngược trở lại, lồng ngực thủng một lỗ lớn, song hai mắt vẫn như còn thần trí, vẻ cầu khẩn nhìn chăm chăm vào Nhất Linh.

Nhất Linh đau đớn thốt lên: "Ông yên tâm, nếu ta tha cho tỉ muội Chu gia, tất cả những phụ nữ của Vương Nhất Linh ta sẽ không được chết yên ổn!"

Ánh mắt Tử Long chân nhân lộ rõ vẻ an ủi, lập tức nghẹo đầu sang bên, hồn quy cực lạc.

"Hôm nay ta phải đại khai sát giới!" Nhất Linh ngửa mặt hét lên điên cuồng, âm thanh đập vào vách núi vọng lại như cơn địa chấn. Cậu nhanh như cắt bay ra khỏi cốc, song chưởng bổ xuống, hai pháo thủ đang chuẩn bị lắp viên đạn mới liền bay xa đến cả trăm trượng.

Hai tay Nhất Linh liên tiếp vung lene, mấy trăm hán tử đang trấn ngoài cửa cốc liên tiếp văng ra, ngã chồng lên nhau. Chưởng lực ấy chẳng khác nào sức mạnh quỷ thần, thật khó tưởng tượng nỗi một con người lại có thể tiềm ẩn nguồn nội lực lớn đến như vậy! Đám hán tử hồn phiêu phách lạc, những kẻ còn sống kêu la om sòm, xô nhau chạy tán loạn xuống núi.

Nhất Linh phi thân lao lên đỉnh núi. Khi còn cách tỉ muội Chu Chỉ chừng

mấy chục bước, tay trái giơ lên thi triển Thần long thảm trảo, thoắt một cái đã chỉ còn cách ba người chưa đầy mười bước, tay phải lại bổ ra, song trảo trước sau liên tiếp múa tít, cuồng phong ào ào cuốn đến. Trong cơn điên cuồng cậu đã dùng đến mười hai phần lực đạo, không còn chút ý đồ thương hoa tiếc ngọc.

Chu Chỉ, Chu Tuyên không ngờ Nhất Linh nói đến là đến, trảo lực áp tới khiến hai người bên tai ầm ầm sấm nổ, trước ngực như bị ngàn cân đè xuống, gần như thở không ra hơi. Cả hai hốt hoảng không dám ứng chiến mà cùng đồng loạt lui ra hai bên.

Doãn Kiểm vốn đang đứng sau hai vị chủ nhân, nhưng khi cả hai đều phi thân tránh đòn, lão lại trở thành một mình chịu trận. Nhìn bóng trảo thủ như vuốt rồng kín trời, Doãn Kiểm đờ người thốt lên: "Đúng là đại Thiên Long trảo của giáo chủ rồi!"

Chưa dứt lời, một trảo Nhất Linh đã chụp xuống đỉnh đầu. Võ công Doãn Kiểm vốn cũng hết sức cao cường, nếu ngang tay giao đấu, trong vòng một trăm chiêu Nhất Linh chưa hẳn đã lấy được mạng họ Doãn. Nhưng thần uy Thiên Long đã in dấu trong lòng, vừa thấy chiêu thức Nhất Linh sử dụng đúng là Thiên Long trảo, tuyệt nhiên Doãn Kiểm không dám giơ tay chống đỡ.

Thấy Doãn Kiểm chỉ một chiêu là mất mạng, Chu Chỉ, Chu Tuyên hai người hồn xiêu phách tán, hốt hoảng lao vội xuống núi, nhưng Hàn Nguyệt Thanh đã dẫn tứ đại trưởng môn cùng Vạn gia ngũ lão xông lên. Quần hùng vì cái chết của Tử Long chân nhân đã bị kích động đến mức sôi máu, đâu còn để ý đến thân phận tình nghĩa.

Tứ đại trưởng môn vây Chu Chỉ vào giữa, Triệu Tiêu năm người thì khóa chặt Chu Tuyên.

Lý Thanh Dao thọ thương không nhẹ, ngoài trúng chưởng lực, trên đùi còn

bị một kiếm của Chu Chỉ, đang lảo đảo muốn ngã. Nhất Linh đâu còn để ý đến cấm lệnh thường ngày, vội xông đến ôm chầm lấy nàng, tay trái ấn lên mệnh môn liên tiếp truyền chân khí vào, tay phải xé rộng chỗ rách bắt đàu xem xét vết thương kiếm.

Lý Thanh Dao xấu hổ, vội vàng giữ chặt tay Nhất Linh, giận dữ: "Đã bảo ngươi không được đụng tay chân lung tung mà!"

Nhất Linh lì lợm: "Dao tỉ, đây là trị thương, không phải là đụng tay đụng chân, hơn nữa đó là quy tắc lúc trước, sau này tỉ là phu nhân tốt của ta rồi, như thế cũng không còn là đụng chân đụng tay nữa mà là..." Nói rồi toét miệng cười hì hì.

Lý Thanh Dao hết cách, muốn sầm thêm mặt xuống, nhưng những cơ thịt trên mặt thế nào cũng không chịu nghe lời, cuối cùng nàng đành thở dài, buông tay ôm cổ Nhất Linh, gục mặt vào vai cậu, giận dỗi: "Ta đã từng thề bắt tất cả nam nhân thien hạ phải quỳ dưới chân, không ngờ cuối cùng ta gặp oan gia nhà ngươi."

Nhất Linh lại càng hớn hở: "Chúng ta hẳn là oan gia từ kiếp trước, bằng không nàng tắm trong hồ kín đáo như vậy, làm sao ta lại tự nhiên trôi đến? Nói thật, khi ấy ta cứ cho rằng mình gặp phải yêu quái, bởi cơ thể con người đâu có đẹp được như thế!"

"Im ngay, không cho phép ngươi nói nữa!" Lý Thanh Dao càng xấu hổ, chỉ thấy toàn thân bắt đầu nóng lên.

Phía dưới, tỉ muội Chu Chỉ đã lâm vào đường cùng, trường kiếm của Chu Chỉ bị thiền trượng Ngộ Bản thiền sư đập trúng, bay vuột khỏi tay, bỗng ả hét lớn: "Dừng lại!"

Tứ đại trưởng môn lập tức dừng tay, mỗi người lùi sau một bước, song vẫn giữ thế vây chặt Chu Chỉ. Bốn đầu não của Bạch đạo đại phái liên thủ đối phó một nữ nhân, quả là chuyện chưa từng có, song cái chết của Tử Long

chân nhân đã làm cả bốn không còn nghĩ gì đến thể diện.
Cực Hỏa chân nhân hai mắt như phóng ra điện, lạnh lùng nhìn Chu Chỉ, nghiến răng: "Nếu muốn xin tha thì đừng phí lời. Đừng nói ngươi chỉ là quý phi, cho dù có là đương kim hoàng đế, hôm nay cũng chết chắc rồi!"
Chu Chỉ quả thật đang định ý vào thân phận quý phi mà thoát, nghe lời Cực Hỏa chân nhân, lại nhìn ánh mắt Ngộ Bản mấy người, biết đã không còn hy vọng, nhưng ả vẫn cố bám vào cái phao cuối cùng, nói lớn: "Vương Nhất Linh, ngươi còn cần tính mạng tình nhân Lục Trúc của ngươi không?"
Nhất Linh giật bắn mình: "Ngươi giam Lục Trúc ở đâu?"
Chu Chỉ đắc ý cười to: "Ngươi chỉ cần thả tỉ muội ta đi, ta tự sẽ trả cho ngươi một tiểu tình nhân còn sống nguyên vẹn, bằng không ta chết, ả cũng đừng hòng được sống!"
"Chuyện này..."
Nhất Linh nhất thời không biết làm gì, quay đầu đảo mắt vào trong tiểu cốc, từ từ lắc đầu: "Ta đã thề với Tử Long chân nhân, hôm nay dù thế nào cũng không thể tha cho tỉ muội các ngươi. Lục Trúc nếu gặp bất hạnh, ta sẽ vô cùng đau lòng, nhưng cũng không thể để các ngươi đi được!"
"Vậy thì để ả bồi táng theo chúng ta!" Chu Chỉ nghiến răng cười lớn.
Lý Thanh Dao bỗng lạnh lùng cất tiếng: "Mộng tưởng của ngươi lớn quá đấy. Nói cho ngươi hay, người của ta trong hoàng cung đã cứu Lục Trúc ra từ lâu rồi, hiện giờ cô ta đang dưỡng thương ở Linh Phụng Cung của ta kia kìa."
"Thật không Dao tỉ!" Nhất Linh mừng như phát sốt lên.
"Có gì đâu, cô ta là hảo tỉ tỉ của ngươi mà!"
"Cám ơn hảo Dao tỉ của ta!" Nhất Linh nhảy cẫng lên ôm chặt lấy Lý Thanh Dao, rồi đột nhiên hôn mạnh lên môi nàng. Lý Thanh Dao không ngờ tên háo sắc này dám hôn mình trước mặt bao nhiêu người, hoảng sợ ra sức giãy

giụa, nhưng một khi Nhất Linh đã lên cơn thì ngọc hoàng cũng bất chấp, nhất định không chịu thả nàng ra.

Bộ mặt đang đắc ý của Chu Chỉ lập tức tái mét, biết rõ thế cục đã tàn, liền nói với Triệu Tiêu năm lão: "Cũng xin các ngươi dừng tay, để cho muội muội ta đến đây!"

Chu Tuyên đang khốn đốn trong vòng vây ngũ lão, tóc tai tả tơi trông chẳng khác nào ác quỷ. Triệu Tiêu năm người lui ra, ả thừa cơ hít sâu một hơi, loạng choạng đi đến bên cạnh Chu Chỉ.

Chu Chỉ đưa tay vén đám tóc xõa xuống mặt tiểu muội, miệng cười đau khổ: "Trời không phù hộ Chu gia, trời không phù hộ hai tỉ muội ta, còn làm gì được nữa đây!"

"Vương Nhất Linh, ông trời vì sao lại sinh ra một tên quái nhân háo sắc như ngươi? Ta có chết cũng không phục!" Chu Tuyên quay đầu nhìn Nhất Linh đang chìm đắm trong nụ hôn với Lý Thanh Dao, thét lên đến lạc giọng, bỗng tựa sát vào người Chu Chỉ, vung kiếm đâm thẳng vào trước ngực.

Một kiếm xuyên thấu hai tim, hai tỉ muội tức thì mất mạng.

0O0

Ngày hai tháng hia, ngày Rồng ngẩng đầu.

Trên đỉnh Thái Sơn, anh hùng thiên hạ cùng nhau tề tựu.

Cổ Uy và Tân Vô Ảnh đưa mắt nhìn nhau, đồng thanh nói lớn: "Giờ lành đã đến!

Kèn trống huyên náo tức thì nổi lên, Nhất Linh trong bộ hỉ phục bước ra, mặt mày rạng rỡ.

Ngẩng đầu nhìn trời, phía xa xa, hai con kim ưng khổng lồ bay tới, trên lưng kim ưng là ba nữ nhân, mình mặc hỉ phục, đầu trùm khăn hồng.

Ba nàng từ trên kim ưng nhảy xuống, Nhất Linh tay cầm ba dãi lụa đỏ, bước lên đón ba tân nương tử.

Lễ tân hô lớn: "Nhất bái thiên địa, nhị bái cao đường, phu thê giao bái, bỏ khăn trùm đầu!"

Câu cuối cùng khiến cho quần hùng ai nấy giật mình, rồi hứng chí đồng thanh hô theo: "Bỏ khăn trùm đầu, bỏ khăn trùm đầu!"

Nhất Linh vén khăn trùm đầu, lộ ra ba khuôn mặt ngọc của Hàn Nguyệt Thanh, Lý Thanh Dao, và Lục Trúc, người nào người nấy tuyệt thế dung quang, e thẹn mỉm cười, xuân ý đầy ắp.

Nhất Linh tay dắt tam thê, cao giọng nói với quần hùng: "Thiên Long đại hội lại là ngày đại hỷ của ta, thỏa ước bốn mươi năm đến đây kết thúc, vĩnh viễn không được nói đến chiến tranh!" Rồi cười khẽ nói với ba nàng: "Nếu có chiến tranh, chỉ là đại chiến trên giường mỗi ngày."

Ba nàng mặt cùng đỏ ửng, giận dữ đưa mắt liếc nhìn tân lang.

Tháng hai xanh tươi, đất trời một màu yên ả.

H ẾT

Đánh máy: Canary, only_want_love, Cao chương, dangduythang
Nguồn: Nhạn môn quan & VNthuquan. thư viện Online
Được bạn: Ct.Ly đưa lên
vào ngày: 5 tháng 11 năm 2007